NIALL GRIFFITHS

SFÂRTECĂRI

UN SCRIITOR MAGNIFIC
IRVINE WELSH

FUNKY FICTION

PANDORA M

NIALL GRIFFITHS

SFÂRTECĂRI



TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
CIPRIAN ȘIULEA

PS REALIZAT DE
VALENTIN PROTOPOPESCU

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DESIGN:
Radu Manelici

REDACTOR:
Valentin Protopopescu

DTP:
Corina Rezai

CORECTURĂ:
Sînziana Doman
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIFFITHS, NIALL
Sfârtecări / Niall Griffiths; trad. : Ciprian Șiulea
- București : Pandora M, 2010
ISBN 978-973-88901-2-1

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

821.111-31=135.1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Grits, Niall Griffiths

C.P. 27-0490, București

Tel./Fax: +40 21 300 60 90

ISBN: 978-973-88901-2-1




Education and Culture DG

This book was published
with the support of the
Culture Programme (2007-2013)
of the European Union

Această carte a fost publicată
cu ajutorul programului
Cultura (2007-2013) al Uniunii Europene

Bunicilor mei

Mulţumiri

Le mulţumesc lui: mama şi tata; Nickie, pentru o grămadă de chestii; Linsey, Alex; Tony şi Karen, în special pentru împrumuturi; Ian Woodhurst şi Richard Calvert; David Snelson, în primul rând pentru că m-a ajutat să mă întorc în Ţara Galilor.

Pentru inspiraţie, bani, sprijin, companie etc., le mulţumesc, nu neapărat într-o ordine anumită, lui: Matt Loader, Rich O'Regan şi Ffion, Catrin Rhys, Deborah Jones, Jennie Wood, Harry şi Claire şi micuţei Ferdia, Griff, Gray Bass, Ken, Hilly şi Jan, Clive Meachen, Paul Wain, Stevie Smythe, Chris Milton şi tuturor celor cu care am băut, râs şi dansat vreodată. Mulţumiri speciale lui Catrin pentru că m-a ajutat cu limba galeză; lui Jennie, mai ales pentru bani, şi lui Deborah, pentru prea multe lucruri pentru a le enumera aici.

Noroc, vouă tuturor. Nietzsche a spus odată: „N-aş putea crede decât într-un zeu care ştie să danseze". Ar fi o tâmpenie să nu-i dai dreptate.

CONGLOMERAT*: termen larg și vag pentru orice rocă sedimentară cu aspect și textură rugoasă... [C]onglomeratele pot fi întâlnite printre „gresiile argiloase“ din paleozoicul timpuriu și sunt roci cu granulație fină, în ansamblu, dar care conțin fragmente mai mari, oarecum angulare (precum cele din formațiunile de conglomerate din Aberystwyth...). Uneori termenul este folosit pentru orice strat de gresie dură, pentru a o distinge, printr-un termen convențional, de alte tipuri de straturi adiacente.

Wyatt Antony, *Dicționarul de geologie Challinor, ediția a șasea, University of Wales Press, Cardiff, 1986*

CONGLOMERAT: roci compuse din cuarț angular amestecat și alte granule minerale; multe roci sunt denumite „conglomerate“ dacă sunt dure și au granulație mai mare.

Nelson A. și Nelson K. D., *Dicționar de geologie aplicată, George Newnes Ltd., Londra, 1967*

* Titlul original, în engleză, al cărții este „Grits“, în traducere literală „conglomerate“. Am optat – cu acordul autorului – pentru titlul în limba română „Sfârtecări“, datorită valențelor lui metaforice. Acest titlu caracterizează foarte bine atmosfera romanului, axat pe portretizarea unor personaje care trăiesc la limita unei existențe sinonime cu autodistrugerea.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 3.

Fosiliferă, problematică și variată: geografic vorbind, zona văii Ystwyth din vestul Țării Galilor este bogată și diversă, cu atât mai mult cu cât în aceste insule nu există mostre mai bune decât conglomeratele ei, magma ei intruzivă, alternanța ei dintre argile, marne și gresiile dure, pastelate. Orașul Aberystwyth însuși este întemeiat pe astfel de fenomene străvechi, subpământene; bombardat de râuri subterane osificate de noroi. Orașul stă martor bătăliei perene dintre apă și stâncă, un război nesfârșit ale cărui cicatrici de pe falezele golașe sunt lamele strălucitoare de microgranit. Balega pietrificată a planetei, răbdarea cosmică a marnei care se furișează în granit, cu o încăpățânare complet incomprehensibilă oricărui demers, operând la o scară a timpului umană. Și totuși în ea, tatuat în pielea ei, poate fi discernut opusul său diametral: mici scânteieri rapide ale vieții și-au lăsat urmele acolo, câteva fragmente ale unui trilobit aici, spirala unui melc dincolo. Este o zonă bogată în fosile, priviri tentante înspre mistere moarte de mult, de vreme ce aceste roci datează din perioada sileziană, când întreg regnul nevertebratelor, și numai el, evoluase până la pragul maxim la care avea să ajungă vreodată, această diversitate este, în mod necesar și, ar putea spune unii, dezamăgitor, una limitată.

Și totuși: sunt aici. Sunt aici. Aros Mae.[1]

[1] „Dăinuire“, în limba galeză, în același timp titlul unui poem al bardului galez din secolul al XIX-lea Ceiriog (n.t.).

MERG

Merg printre dealurile verzi şi dezolante, împiedicându-se epuizaţi într-un peisaj mâzgălit de ploaie, călcând peste pământul plin de căcăreze de oaie, pe deasupra oaselor armatelor zdrenţuite care au stat odată aici, hotărâte şi liniştite, îmbrăcate în kilturi. Marginea unei stânci nu e singura pe care ezită. Ca şi cum le-ar fi frică de o alunecare lentă a grohotişului; acum singura himeră pe care o urmăresc este inhalată de pe un staniol ţinut cu mâini tremurătoare, protejat de vânt şi de ploaie. Însă doar burniţează, picuri de apă şi vânt; uneori, pe timp de noapte, munţii aceştia se cutremură sub tunete, furtuna urlă, aburii ploii se reped ca nişte suliţe şi fulgerele dansează deasupra lacului, pe picioroange rupte — dar nu astăzi.

La adăpostul unui dâmb modelat de vântul tăios, băiatul pe nume Roger, ai cărui strămoşi pândeau pe vremuri mistreţi, cu arcuri de os, în conurile acestor vulcani, mârâie la palele de vânt, se strânge şi mai mult în

el însuşi şi aprinde încă un chibrit care, ca şi cele cinci predecesoare ale lui, este stins imediat. Îi cere lui Colm bricheta Zippo, care îi este întinsă cu degete îngheţate, în timp ce mintea lui foarte atent concentrată îi îngustează câmpul vizual la doar atât: staniolul, praful maro, bancnota de cinci lire rulată în formă de sul şi flacăra slabă, ezitantă. Mâna lui Colm intervine din nou, ia bricheta înapoi şi o ţine nemişcată, eficient, sub staniol, permiţându-i lui Roger să-şi folosească ambele mâini ca paravan împotriva vântului, astfel încât să nu se piardă nicio granulă din preţiosul praf. Acesta aude nişte pocnete uşoare şi inhalează adânc vaporii prin tubul bancnotei, atât de adânc, încât îşi împinge capul pe spate, în peretele de noroi şi iarbă al dealului, suficient de tare încât să lase o urmă de forma şi mărimea unui bol.

— Cum e chestia asta? E mişto, nu?

Roger dă din cap şi expiră/oftează.

— Păi atunci trag şi io un fum, nu?

Roger dă iar din cap, zâmbind, şi îi întinde lui Colm sculele. Leneş şi languros; membrele lui au devenit deja lichide.

— Heroină adevărată, hmm? Nu e tăiată prea tare, nu?

— Marfă adevărată. Crezi că Iain mi-ar vinde altceva, după data trecută, ca să zic? I-am zis, pe bune, i-am zis că dacă-mi mai dă... mm... *Nesquick* de-ăla împuţit, să mor io...

Roger îşi pierde şirul vorbelor şi priveşte clipind spre prietenul său, două siluete ciufulite în acest tărâm al fantomelor, cu părul şi hainele fluturând în vânt. Pielea lor palidă străluceşte în lumina diluată a soarelui.

Colm se lasă pe vine lângă prietenul lui, al cărui trup, acum cuprins de furnicături, îl foloseşte ca adăpost de intemperii, cu membrele şi capul adunate strâns înspre buricul său, ca un miriapod, arici sau alt animal mic în atitudine defensivă, în timp ce încearcă să transforme heroina în fum inhalabil. Aici, în aceşti munţi aspri şi imenşi, sub soarele argintiu şi vântos, cel mai luminos loc este cel care pulsează, strălucitor, în ţestele lor. Dacă viaţa ar fi pusă sub lupă, ei ar fi punctul său focal; în ei putem vedea şi auzi, probabil, cum ţări întregi se prăbuşesc.

Atent să nu-l distragă pe Colm de la delicata lui operaţiune (încă nu e atât de luat încât să se simtă perfect confortabil refuzând acea atenţie pe care o aşteaptă şi el din partea celorlalţi), Roger îşi ridică încet capul lui greu şi zumzăitor şi priveşte fix, aproape cu o expresie nostalgică, spre Paul, care s-a urcat pe un turn celtic de pietre şi, cu părul fluturând în vânt şi pieptul bombat, prezintă lumii întregi imaginea unei căpetenii tribale moarte, un spirit neliniştit care vine să judece bufoneriile acestor progenituri ale lui. Roger îşi mijeşte ochii, încercând să distingă expresia de pe faţa lui Paul, dar nu ştie nici măcar unde se uită acesta, spre pământ, spre cer, spre lacul vălurit şi sărat sau spre cei doi oameni care tremură înghesuiţi; nici Paul, cu pieptul lui bombat şi părul fluturând în vânt, nu ştie.

PAUL

Mai are nevoie de vin amestecul ăsta, aşa că mai torn nişte vin roşu şi apoi îl amestec cu carnea tocată, morcovii, ceapa, usturoiul şi roşiile. Dar când pun pe limbă încă se mai simte gustul de grăsime şi de carne ieftină şi, mai rău, gustul ăla împuţit de mucegai pe care îl simţi tot timpul în bucătăria asta, din cauza pereţilor plini de igrasie, aşa că mai pun vin şi condimente. Acum nu mai e aşa de rău. Mucegaiul ăla negru a ajuns acum până deasupra aragazului şi infectează orice se găteşte aici cu mirosul ăla oribil, ca de peşte; asta nu e bine deloc. Dar nu cred c-o să se supere cineva; probabil sunt deja morţi de foame. Încă nişte vin cred c-ar trebui, de data asta în paharul meu; iar *asta* e o surpriză enormă, că a mai rămas ceva vin după ce sticla a stat desfăcută în bucătărie toată după-amiaza. Dau paharul pe gât şi îmi mai pun unul, în timp ce cu mâna liberă amestec chestia din tigaie.

— Uite cine-i aici: Paul Pot. Unde e pălăria ta mare şi albă?

Colm intră ţopăind în bucătărie şi scoate o sticlă de cidru plină din frigider. Pare destul de fericit.

— Dumnezeule! Ce dracu' e asta?

Ia de pe pervaz craniul de berbec, îl miroase şi se uită înăuntru prin orbite.

— Malcolm l-a găsit azi, îi zic io. Undeva pe un câmp, cre' că pe lângă Cwm Rheidol. Se pare că era plin de oi moarte, ca un cimitir al elefanţilor sau ceva. Malcolm s-a căcat pe el de frică; crede că acum e blestemat.

Colm mângâie coarnele, ridate ca un cocotier sau ceva în genul ăsta.

— Da, acum îşi face griji că a băgat în casă un spirit malefic sau ceva la fel de stupid.

— Ce bou, spune Colm rânjind.

— Da, ştiu, zâmbesc şi io. Da' hai să-ţi zic o chestie; dacă se întâmplă ceva rău, acum ştiu pe cine cade vina.

— Da. Putem să-l ardem pe rug.

Din spatele lui Colm apare Mairead. În ăstea câteva ultime zile a arătat mult mai bine decât de obicei; încă e puţin palidă, ca să zic, şi tăcută, da' n-am mai văzut-o de o săptămână sau două atât de beată încât să nici nu se poată mişca. Ca la cheful lui Iestyn de luna trecută, din port; Mairead aproape că s-a înecat cu propria ei vomă. Nimeni nu voia să-i facă respiraţie gură la gură, pentru că avea buzele pline de borâtură; da' până la urmă n-a mai avut nevoie, s-a trezit singură şi a băut mai departe.

— UuuuUUU, uuuuUUU! face Colm ca o fantomă.

Bagă ţeasta de berbec în faţa lui Mairead. Mă rog, nu *în*, ca să zic, da' destul de aproape. Ei îi plac chestiile ăstea — oase şi aşa mai departe.

— Uau! De unde a apărut asta?

Îl ia în mână şi îl mângâie, cu o expresie fascinată.

— Mal l-a găsit, zice Colm. E beton, nu? Uită-te ce coarne are.

Se agită o vreme în jurul craniului. Io fac sosul de brânză. Aleg metoda rapidă; doar deschid pachetul, mai pun nişte brânză şi lapte şi îl încălzesc. Mă piş pe toate tâmpeniile cu făină, unt şi lapte, viaţa e prea scurtă ca să stai acolo şi să amesteci o oră întreagă. Prea plictisitor. Las sosul să clocotească până se îngroaşă, în timp ce mai beau nişte vin. Pun o farfurie pe tigaie, ca să nu intre aroma de

mucegai. Să mor io, o să facem toţi bronşită sau ceva aşa; i-am zis agentului imobiliar de enşpe ori de chestia asta, da' a făcut un căcat. Cât timp îşi iau banii nici nu-i mai interesează altceva.

— Să-nnebunesc!

Mairead a observat că gardul care acoperea înainte fereastra a dispărut. Priveşte fix înspre vale.

— Habar n-aveam că e o privelişte aşa de frumoasă. Cine l-a tăiat?

— Io, îi spun, azi-dimineaţă. L-am hăcuit cu o macetă. Mi-a luat ore întregi. A fost distractiv.

— Acu' poţi să vezi până la Comins Coch. E incredibil.

Colm pune la loc ţeasta şi se întoarce în sufragerie, bând cidru din sticlă.

— Malcolm! De unde ai luat ţeasta aia?

Mairead îşi pune vin într-un pahar şi se duce după el, lăsând sticla în bucătărie, ceea ce e neobişnuit şi mă bucură să văd; îi place să bea şi, în mod normal, până acum ar fi deja prea beată ca să se ţină pe picioare sau aproape aşa, stând într-un colţ înconjurată de sticle, sudând ţigările şi chicotind fără nicio legătură cu nimic. De fapt, toată lumea părea s-o fi lăsat deocamdată mai moale cu băutul şi drogurile, chiar şi Colm, căcat, chiar şi Roger; de aia m-am apucat să gătesc pentru ei, doar o lasagna, ca să zic, da' din câte ştiu unii dintre ei n-au mai mâncat probabil de săptămâni, cu siguranţă de zile. Ultima chestie pe care am văzut s-o fi mâncat Colm, în afară de cocoloaşe de speed, a fost un pateu cu brânză unsuros lunea trecută, da' de atunci încoace nici nu l-am mai văzut, aşa că presupun că e posibil să fi mâncat ceva.

Dar probabil că nu. Toţi par flămânzi; pe lângă plase de băutură, au adus chipsuri şi chestii de-ăstea, iar Roger adusese ceva ce credea el că e prăjitură halucinogenă (o ruladă cu gem luată de la Spar, tăiată pe mijloc şi presărată cu canabis); şi toţi şi-au făcut poftă de mâncare în sufragerie, cu jointuri şi casete video — fusese *Taxi Driver*, acum era căcatu' ăla de *Beavis şi Butthead.* Râsul lui Roger e exact la fel: hâ-hââ, hâ-hââ. Io azi ca să-mi fac poftă de mâncare am tăiat gardu', apoi m-am dus la cumpărături, da' dup-aia a trebuit să mă liniştesc cu câteva Guiness şi nişte pipe. Nu fusese rău deloc; în oraş dădusem şi de Phil, care îmi oferise nişte acid ieftin, da' am zis nu. Spuneţi nu, copii, spuneţi nu pur şi simplu. Oricum, făcusem o tonă de mâncare pentru toată lumea; sper doar ca organismele lor să o poată primi. Ştiu din experienţă ce dezastre se pot întâmpla atunci când drogurile sunt înlocuite brusc cu mâncare; e mai rău decât invers, asta e clar. În circumstanţe nepotrivite, mâncarea poate să te fută rău de tot.

Îl aud pe Malcolm povestindu-le despre câmpul cu oi moarte, echivalentul galez al cimitirelor de elefanţi din Africa sau India sau pe unde sunt ele. Roger încă face „Hâ-hââ, hâ-hââ", dar nu ştiu dacă la Malcolm sau la televizor. Amestec iar în sosul de brânză şi în mâncare şi testez un pahar din whiskyul adus de Liam din Donegal; îl dau peste cap dintr-o înghiţitură şi aproape îmi ard gâtul. Dumnezeule! După ce termin de tuşit îmi pun un pahar de bere rece şi o dau pe gât ca să mă răcoresc, apoi întorc ţeasta de berbec în cealaltă parte, ca să privească pe fereastră, spre vale. Aşa, prietene. Acu' vezi mai bine, după

ce am dat jos gardurile ălea. Îi vezi pe fraţii şi surorile tale pe dealul ăla? Dacă ai avea ochi, i-ai vedea.

Observ în colţu' tavanului un păianjen stând pe plasa lui, unul din ăia cu corp foarte mic şi picioare lungi şi subţiri pe care îi urăşte Colm. El nu-i observă niciodată; l-am văzut de câteva ori albindu-se la faţă ca hârtia şi aproape borând când s-a trezit că e unu' lângă el, pe perete sau aşa ceva. Chestia e că nu-l deranjează ăia mari, graşi şi păroşi; l-am văzut chiar cum îi ia în mână. Ciudat. Şi uite, e şi un miriapod sau pui de tatu, cum le zice Mairead. Ca un mic trenuleţ. Domnul Păianjen o să-l prindă dacă nu are grijă.

Dumnezeule! Casa asta se transformă într-o cocină.

Mai beau nişte bere (Doamne, ce whisky!), aranjez lasagna în tigaie şi dau drumu' la cuptor. Conversaţia din sufragerie a ajuns acum la filmele porno; simt că îngheţ, pentru o clipă, gândindu-mă că au găsit colecţia mea secretă din spatele dulapului, dar apoi îmi dau seama că Malcolm vorbeşte despre un film pe care l-a văzut acu' o mie de ani. Uuf!

— Da, pe bune, nu glumesc, i-o trăgea unei oi. Îşi dăduse jos salopeta şi i-o înfipsese pe la spate.

— Pe la spate!

— Nu, spune Mairead. Nu era berbec, era oaie. Tipu' nu era poponar.

— Şi oaia ce făcea în timp ce el i-o trăgea?

— Nimic, păştea. N-o interesa.

— Doamne! Şi tipu' nu şi-a scos paiu' din gură?

Mă aplec să bag lasagna în cuptor şi cineva mă pişcă de cur. Aproape că-mi sparg capu' de margine.

— Salut, micuţule. Ce mai faci, scumpule?

E Sioned, bineînţeles, care arată absolut superb, cu obrajii puţin înroşiţi de la alcool. Poartă colierul ăla beton de la bunică-sa, cel cu pietre mari şi colţuroase, care o face să arate îngrozitor de sexi. Uau. O îmbrăţişez şi mă aplec să-mi bag faţa în păru' ei şi tre' să mă aplec destul de mult, pentru că io sunt înalt şi ea e scundă. Miroase minunat, chiar şi cu berea şi fumul din haine şi păr. Mă simt vinovat în timp ce o îmbrăţişez, probabil din cauza atingerii ei, a trupului ei, a mirosului ei special şi a modului cum sună vocea ei, toate atât de diferite de Banon şi prietena lui Colm din Liverpool, Sarah, care a venit aici să stea o vreme când Sioned s-a dus să lucreze în Caernarvon sau poate era Camarthen, totdeauna le confund pe ăstea două. Mă rog, toate femeile sunt diferite, bineînţeles, da' Sioned e cea cu care stau, ea e, cum ar veni, prietena mea „oficială"... M-ar omorî dacă ar afla, ar înnebuni. I-ar frânge inima.

Da' nu pot să neg că Banon şi Sarah au fost distractive amândouă. Şi oricum, căcat, de unde să ştiu io ce-a făcut Sioned în Caernarvon? Sau Camarthen? Nu am cum, nu-i aşa? Din câte ştiu eu, putea să şi-o tragă cu un alt tip în fiecare noapte.

— Ai văzut ce-a găsit Malcolm?

Îi arăt ţeasta şi iau un joint de la Liam, care a venit după un pahar de whisky.

— Ai băut din chestia asta, Paulie?

— Da. Era să-mi explodeze capu'.

— Da, e tare ca dracu'. Unchiu-meu se pricepe.

Iese din bucătărie cu un pahar mare plin de whisky, în care sedimentele ca mătreaţa se depun pe fund. Sioned pune ţeasta pe masă, se aşază pe genunchiul meu şi fumăm

împreună jointul. Senzația fundului ei așezat pe picioarele mele e beton și simt cum scula mi se întărește în blugi.

Din sufragerie aud vocea lui Colm:

— Chestia e că, vreau să zic că întotdeauna m-am întrebat, cu chestiile ăstea, vreau să zic cum te simți după ce ai făcut așa ceva? Mie mi se pare că sunt două variante, două reacții posibile sau ceva de genu': sunt un jeg, ultima scursură a umanității, ultimu' căcat pentru că m-am lăsat filmat în timp ce făceam sex cu oaia; sau ceva de genu': am făcut cel mai rău lucru la care m-aș putea gândi vreodată, m-am lăsat filmat trăgându-i-o unei oi, nu mai am unde să decad, prin urmare sunt liber de orice convenție morală, sunt eliberat. Acum pot să fac orice am chef. Înțelegeți? Adică, te-ai simți copleșit de dispreț de sine sau te-ai simți eliberat?

Dau din șolduri în fundul lui Sioned și ea sare în picioare.

— Hei! N-am chef să te văd cum servești lasagna în erecție. Calmează-te, băiete.

Dau să îi pun mâna pe sân, în timp ce capu' îmi vâjâie de la cocaină, dar ea fuge râzând în sufragerie. Mă iau după ea, printr-un nor de fum.

— Uau! Dumnezeule! Poți tăia fumu' de-aici cu cuțitu'!

— Ia uite, bucătaru' nostru. Stai jos, tocmai puneam filmu'.

Mă așez pe jos lângă Sion, cu spatele sprijinit de unu' din pereții mai puțin mucegăiți. Degetele mele se strecoară pe sub blugii ei, pe la spate, încă înainte ca ea să apuce să se așeze ca lumea. Simt cu vârfurile degetelor pielea

catifelată de pe noada ei. Dumnezeule... nu mai vreau să gătesc, nici măcar să mănânc; vreau doar să fiu în pat cu Sion, s-o mângâi, s-o pipăi... Ea râde încet şi îmi dă mâna la o parte, dar asta nu ajută la nimic; pantalonii mei sunt ca un cort.

Roger bagă caseta în video, cu un joint de mărimea unui tac de biliard în gură. În timp ce face asta mânecile tricoului lui gri se suflecă puţin, lăsând să se vadă urmele de ace, şi îmi dau seama că niciuna dintre ele nu e nouă, ceea ce e bine, asta bineînţeles dacă nu cumva se înţeapă altundeva, mai nou, ceea ce nu m-ar surprinde deloc; Roger ar fi în stare să-şi sfâşie pieptu' şi să şi-o tragă direct în inimă, dacă l-ar lăsa venele. Serios, mă sperie ca dracu' modu' în care bagă droguri Roger, mai rău decât Colm sau Malcolm, sau Mairead cu pileala — dar, pe de altă parte, Roger mă sperie oricum; uneori e complet dement. Când bagă heroină nu e aşa de rău, că atunci cel puţin ştii sigur că n-o s-o ia razna dintr-odată sau aşa ceva — stă doar într-un colţ şi dă din cap, tăcut. Da' când are nevoie de o doză sau de bani ca să-şi ia una, Dumnezeule, atunci e pericol public; ai mai multe şanse să supravieţuieşti în nenorocitu' ăla de Sarajevo.

— A, nu! Nu *Mica sirenă*! strigă Margaret dintr-un colţ.

Uitasem că e acolo; poate că adormise după ziua aia grea, în care umblase prin oraş încercând să vândă aparate electrocasnice, pentru că e falită — fiare de călcat, uscătoare de păr şi aşa mai departe. Până la urmă a scos un preţ destul de bun pe ele, sau cel puţin aşa zice ea.

Liam şi Laura urlă că nu sunt de acord, dar Roger se lasă pe spate, cu un rânjet mare pe faţă, iar Colm zâmbeşte fericit. Malcolm umple din nou bolul pipei şi zice:

— *Taxi Driver*, *Beavis şi Butthead* şi acum *Mica sirenă*, toate într-o singură dup-amiază. Dumnezeule, suntem copiii secolului XX... şi ai mileniului, amatori de cultură postmoderni, clar...

Mi se pare că l-a luat iarba. Mairead începe să cânte „Under the Sea“ tare, puţin beată, şi Colm se răsteşte la ea:

— Fir-ar a dracu'! Taci dracu' din gură, ca să ne putem uita dracului la film! Cel puţin aşteaptă până *începe* cântecul, Dumnezeule.

Îi zâmbesc lui Mairead şi ea mârâie spre ceafa lui Colm, apoi mă întreabă cât mai durează mâncarea.

— Nu mai e mult, îi zic. Cam zece minute sau aşa ceva.

— Sunt moartă de foame, zice ea deschizând o pungă de chipsuri cu gust de ceapă Monster Munch.

Bun, mă gândesc eu, şi îi iau un chips.

Sunt destul de luat deja şi nu înţeleg ce se vorbeşte. Malcolm şi Margaret discută despre castele sau aşa ceva:

— ... poate că noi atragem asta asupra noastră, spune Malcolm. Ştii, ca o profeţie autoîmplinită? Dacă zicem că ne jucăm cu ruinele, atunci aşa e, chiar dacă nu ne jucăm sau nu ne jucaserăm înainte... înţelegi ce vreau să spun? Adică, *nu* e sfârşitu' lumii, da' dacă noi *credem* că e, atunci o să fie...

Liam se uită la Colm şi zice:

— Cre' că te-ai simţi eliberat. Adică ai scăpa de toate lanţurile ălea care te leagă pentru totdeauna, sau cel puţin

pentru o vreme. Şi până la urmă n-ar mai conta cum ai scăpat de ele, te-ai bucura doar că au dispărut. Aşa cred *io*.

— Nu, nu...

Apoi Malcolm se ia de Liam că e idealist, dar blând, fără pic de răutate, Laura îl susţine pe Liam şi toată lumea începe să strige şi să sufle fum în aer. La televizor cântă şi dansează crabi şi peşti de desene animate. Îmi dau seama că Margaret îi ignoră pe toţi şi se concentrează la ecranul televizorului, ceea ce poate fi rău, pentru că uneori se supără foarte tare când vede filme pentru copii, da' asta bineînţeles că depinde de dispoziţia în care e sau de ce droguri a luat. Aud un răpăit la fereastra din spatele meu; e ploaia, ploaia galeză aspră, căzând ca nişte drugi de fier. Mă întorc să mă uit şi văd cum apa se prelinge pe geam, văd cele câteva lumini din Comins Coch, în vale. Doamne, ce repede se întunecă acum! Probabil e din cauza ţestei lu' Malcolm, ea aduce întunericul asupra noastră. Sau poate că e din cauza mea, nu-mi mai dau seama de trecerea timpului. Am senzaţia că gătesc de ore întregi. Şi mai e şi jointu' ăla.

Mă ridic să văd ce e cu mâncarea. Mairead zice:

— Vrei să te ajut, dragule?

— Nu, e în regulă. Prea mulţi bucătari, zic io. Prea mulţi beţivi strică lasagna. Da' dacă vrei, poţi să pui masa.

Ea şi Sioned se apucă să pună masa. În timp ce trec pe lângă Mags, o aud cum spune încet, pentru ea:

— Şi *io* aş vrea să trăiesc în mare. Se simt atât de bine acolo.

Spune chestii de genu' ăsta de când a fost cu Malcolm la scufundări, săptămâna trecută, bate câmpii despre ce frumos ar fi să trăiască pe fundul mării într-o cupolă şi aşa. Cre' că o ia razna. Poate că poluarea a futut-o de cap; poate că a provocat mai multe daune şi a ucis mai mulţi neuroni decât ar putea s-o facă orice cantitate de alcool sau droguri.

În bucătărie mai dau un pahar de vin pe gât şi mă spăl pe faţă cu apă rece. Degetele îmi miros a usturoi şi ceapă. Lasagna a ieşit excelent, cu o crustă maro, crocantă şi plină de bule. Miroase delicios, pâinea cu usturoi la fel, Malcolm a făcut o grămadă. Iar Laura a adus o salată de avocado enormă — ăsta e exact stilul ei, avocadoul ăla nenorocit — şi mai sunt prăjiturile lu' Roger, aşa că ar trebui să ne ajungă la toţi, sper, poate mai şi rămâne. Sper că stomacurile lor slăbite vor fi suficient de rezistente să accepte solide. Sunt ca nişte bebeluşi.

Mă aşez în capul mesei, lângă frigider, în timp ce Mairead şi Sioned aduc mâncarea. Mairead e un pic ameţită, sper să nu scape nimic din mână. Colm stă în stânga mea, între frigider şi peretele văruit (din cine ştie ce motiv, în camera asta nu intră mucegaiul); mi-l imaginez ghemuit într-un morman de zăpadă, adormind. Discută cu Margaret despre proverbe sau aşa ceva, nu ştiu exact ce, e într-una dintre dispoziţiile lui arţăgoase:

— Poţi da oricărei propoziţii un sens pe care nu-l are. Da, sigur, e ceva de bun-simţ! Un căcat. Toţi melcii poartă pălării pe păstârnac, poftim, ăsta e un exemplu. Spune asta încontinuu şi, mai devreme sau mai târziu, o să înceapă să însemne ceva.

Toţi se reped la mâncare de parcă ar fi fost hămesiţi morţi, ceea ce bănuiesc că e adevărat, numai că în mod voluntar. Colm rupe pâinea cu usturoi cu nişte degete atât de roase, că trebuie să-l doară ca lumea. Îi dă şi lui Roger o bucată. Observ că unu' dintre degetele mari ale lu' Colm aproape că atârnă, cu unghia acoperită de o crustă neagră de sânge. Mă întreb ce o fi păţit. Observ, de asemenea, că Roger şi-a mai făcut un tatuaj, o reprezentare grosieră a unei ciuperci halucinogene pe antebraţ, sub o trupă de muzică celtică ştearsă, acelaşi model pe care îl văzusem desenat cu spray pe zidul berăriei din oraş, cu câteva zile în urmă. Pare să fi fost făcut cu o mistrie şi smoală, ceea ce, cunoscându-l pe Roger, probabil că e adevărat. Capacitatea lui Roger de distrugere... a lui şi a altora... nu ştiu...

— Cu o căciuliţă de lână.

— Nu, tre' să fie o pălărie de fetru, o pălărie de fetru cu găuri pentru telescoape. Ca un gangster mic şi lipicios, târându-se pe păstârnac spre iarba grasă.

Malcolm se întoarce spre Liam, cu obrajii umflaţi de mâncare ca o veveriţă.

— Chiar crezi că aşa te-ai simţi eliberat? Dumnezeule, tre' să ai o părere foarte bună despre tine ca să gândeşti aşa.

Colm intră şi el în joc, în timp ce pe bărbie i se scurge sos de brânză:

— Exact dimpotrivă, omule! Părerea lui despre sine e atât de bună, că nici nu se gândeşte la ce efecte ar putea avea acţiunile lui asupra celorlalţi.

— Ce dracu'...

— Şi oaia? Hm? Sărmana oaie, nevinovată ca un copil…

— Ştiţi ce, acu' nu începeţi *voi*!

Colm se uită la Liam şi zice:

— Hei! Nu-ţi bosumfla la mine felia aia moale de salam pe care ai tupeu' s-o numeşti buză superioară!

Încep să râd. Uneori mi se pare amuzant felul în care foloseşte Colm cuvintele. Ce spusese mai devreme… Da: azi-dimineaţă, când stăteam toţi şi ascultam radioul, a început „Word up“, de Cameo, apoi un alt cântec care avea versuri de genu' „ridică mâinile în sus, ca şi cum nu ţi-ar păsa de nimic“, iar Colm şi-a ridicat privirea de la jointul pe care îl prepara şi a zis: „Nu pot să înţeleg cum simpla ridicare a membrelor anterioare ale cuiva poate să denote o atitudine pozitivă şi nepăsătoare faţă de viaţă".

Întotdeauna vine cu chestii de-ăstea. E dus.

Oricum, continuă să se certe şi pentru o clipă mi-e frică să nu treacă la violenţă, pentru că aşa sună, dar expresiile de pe feţele lor spun altceva. Îmi dau seama că toţi se distrează, îi ştiu suficient de bine ca să înţeleg asta. E OK, totu' o să fie în regulă. Sioned, Laura, Maggie şi Mairead râd şi şoptesc împreună despre ceva: din când în când Mairead îşi înalţă ochii, mestecând încet, şi priveşte fix spre centrul mesei.

— Să mor io, Colm, omule! strigă Roger. Câtă sare îţi trebe, măi băiatule?

Colm rânjeşte şi continuă să-şi pună. Pe farfuria lui e ca o furtună de zăpadă, poate că îi place să-şi imagineze că sunt amfetamine. Însă tre' să spun că toată lumea părea să se descurce bine, erau destul de fericiţi cu pileala, iarba şi

mâncarea, chiar dacă beau cantități enorme din whiskyul lui Liam. Cred că de fapt de asta au nevoie, până la urmă, de compania celorlalți, ca o chestie de sprijin, cum ar veni un fel de ajutor nesolicitat prin care să se asiste reciproc în a da pe gât chestia aia tare, pentru o vreme. Ajunseseră destul de rău la un moment dat, Malcolm, Colm și Margaret băgau speed șase zile neîntrerupt, apoi înghițeau calmante care îi linișteau pentru câteva zile, după aia se trezeau și o luau de la capăt. Niciunu' dintre ei nu are crampe și nu se plânge de nimic și mie mi-e clar că nu au tras pe nas sau în venă pe ascuns, la budă sau mai știu io unde, din cauza modului în care se reped la mâncare și bere. În ce mă privește, luna trecută am băgat suficient acid pentru toată viața, și acum de fiecare dată când iau speed și E* dup-aia sunt terminat zile întregi, ceea ce nu e bine dacă vrei să rămâi cu mintea limpede ca să poți frauda cu succes Serviciile sociale. Pot să te cheme oricând la interviu și dacă ești prea varză ca să te duci, îți taie ajutoru' social. Și ce câștig io nu-mi ajunge. Oricum, pe lângă chestia asta, acum mă simt destul de bine fără droguri; moștenirea acidului e că simți iarba mai tare, da' eu mă descurc fără probleme. Mie mi se pare că așa e mai ușor, chestiile ăstea ne unesc pe toți; când băgăm droguri asta ne unește și când ne oprim ne unește și asta. Și dacă aș fi puțin beat, aș zice că ne unește și suferința sau ceva de genu' ăsta, da' pe moment' nu mă gândesc la asta. Fără droguri îmi e ușor să izolez aceste gânduri într-un colț al minții mele, și în clipa asta acolo vrea să rămână. Și, oricum, de fapt cine suferă? Uită-te la ei... poate ceva arsuri pe

* Simbolul pastilei de ecstasy, drog artificial extrem de nociv (n. red.).

organele interne, poate o nuanţă gălbuie a pielii, însă doar atât. Suferinţă: pfui, să fim serioşi.

Prăjitura halucinogenă dispare în câteva minute, înghiţită împreună cu sticla de coniac pe care Malcolm a şterpelit-o din Spar. Şi minunile nu se opresc aici, unii beau cafea. Ar trebui să fac o poză. Mă rog, cafea stropită cu alcool, da' chiar şi-aşa. Însă Liam toarnă în el whisky, Malcolm dă peste cap halbe de bere, Margaret dă pe gât votcă şi ce e aia din paharu' lui Colm? Dumnezeule, parcă e sânge.

— ... egal cu Olanda.

— Olanda! Căcat. Atunci asta e, plecăm acasă.

— Nu neapărat. Unu-zero cu Italia, ţi-aminteşti, favoriţii lu' peşte.

— Da, da' unu-doi cu Mexic! Mexic, să mor io!

— Şi egal, zero-zero, cu Norvegia. Ăla meci plictisitor, nu?

— No probleemo por Mee-hii-co.

Şansele Irlandei la următorul campionat mondial.

Ploaia de la fereastră. Toţi stau rezemaţi de spătar şi fumează, cu mâinile pe stomacurile pline. Nu i-am văzut atât de calmi de când mă ştiu, niciunul dintre ei nu ţipă şi nici nu se scarpină de parcă ar avea purici, niciunul dintre ei nu prepară sau mărunţeşte prafuri pe masă. Iar Colm chiar îi pune mâna pe picior şi îi zâmbeşte lui Mairead, atunci când ea priveşte spre el. Mă gândesc la Banon şi Sarah, dar apoi Sioned îmi spune „scumpule“ şi mă mângâie pe păr, iar io o sărut pe obraz. E plăcut.

Apoi urmează iadul.

Tocmai sunt pe cale să observ că toţi par să facă faţă bine mâncării, când erupe haosul. Începe cu înverzirea

feţelor tuturor; ochii încep să le lăcrimeze, mâinile se agită prin fum şi toţi o iau razna. Liam se lansează brusc într-un monolog despre roci sau aşa ceva (a făcut puţină geologie la cursul lui de studii ale pământului de la universitate, înainte să abandoneze), nişte bolboroseli fără sens; Colm îşi ridică o bucă şi trage o băşină tare, care se transformă într-un gâlgâit, pare îngrozit pentru o clipă, apoi sare în picioare şi sprintează spre budă cu picioarele îndoite, strigând: „Căcat! M-am scăpat pe mine!"; Roger se apleacă brusc în faţă şi borăşte în bolul cu salată, picături de bilă galbenă şi fierbinte şi bucăţele nedigerate o pătează pe Laura, care ţipă şi o ia la fugă, urmată de Liam, care acum bate câmpii despre granit; Margaret îşi ţine capul în mâini şi începe să plângă; Malcolm zboară pe spate de pe scaun, ca şi cum ar fi fost smuls de o mână invizibilă, se izbeşte cu capul de perete şi se prăbuşeşte morman la podea. Până şi masa pare să se unduiască şi să tremure ca un jeleu şi, Dumnezeule mare, putoarea asta — borâtura lu' Roger şi băşinile lu' Colm! Dumnezeeeule!

Nu mă pot abţine; izbucnesc în râs şi nu mă mai pot opri. Roger începe să râdă şi el, în timp ce voma i se scurge pe bărbia murdară. Îi spun ceva lu' Sioned şi ea aruncă spre mine un pahar de vin, dar asta mă face să râd şi mai tare, pur şi simplu nu mă pot opri, toată chestia mi se pare atât de comică, toţi par nişte marionete care flutură şi se smucesc, toţi futuţi de mâncare; dinspre buda din spatele bucătăriei se aude mugind curu' lu' Colm, apoi gura lui:

Pppppprrrrrrrrrr!

— Tâmpitu' dracului! Am diaree!

Asta mă face iar să râd de mă dor plămânii, dar printre lacrimile de râs văd şi aspectul negativ al situaţiei: Mairead, cu capul plecat şi faţa ascunsă după o perdea de păr lung şi negru atârnându-i în farfurie. Bucăţele de ceapă, brânză şi alte chestii încearcă să i se strecoare prin păr înspre faţă, da' asta s-ar putea să fie doar efectu' prăjiturii cu haş. O aud cum vorbeşte singură în şoaptă, dar nu disting nimic din ce spune şi văd cum îi tremură umerii. Sper că râde şi ea.

Roger se ridică ezitant şi iese din cameră clătinându-se. Mă uit la Mairead, la Mags şi la Malcolm, prăbuşit inconştient pe podea, apoi la masă, care arată ca după bombă. Ce dezastru o să avem de curăţat. Râsul meu se opreşte la fel de brusc cum începuse.

Curs rapid de istorie: am fost aruncat la mal aici, pe plaja din Aberystwyth, după ce am căzut de la bordul feribotului Holyhead-Dún Laoghaire, cam acum trei ani, şi m-am hotărât pur şi simplu să rămân aici. Mă rog, de fapt am *sărit* peste bord; voiam să văd dacă *chiar* o să strige cineva „Om la apă!", cum se întâmplă în filme.

Nu, era doar o glumă. Adevăru' e că de fapt nu-mi mai aduc aminte de ce am venit aici; pur şi simplu aveam chef să plec din Londra, unde m-am născut din părinţi irlandezi catolici originari din Limerick (şi am decăzut din ambele condiţii; nu mai sunt nici irlandez, nici catolic). Locuiesc în casa de pe Cwmpadarn Lane deja de câţiva ani; Malcolm era deja aici când m-am mutat eu, Mags a venit mai târziu, despre ceilalţi nu-mi mai amintesc. Am cunoscut-o pe Sioned prin unul dintre foştii ei prieteni,

care era prieten cu mine (de fapt chiar el m-a invitat aici, dacă mi-amintesc bine), dar despre care mi-am dat seama între timp că e un mare dobitoc. Pe Liam şi Laura îi ştiu de mult timp, şi pe Colm, Mairead etc. i-am cunoscut prin Malcolm. Aici, la Llys Wen, locuia înainte Geraint, după care a avut suficient noroc s-o poată tăia în Florida. Iar Roger se pare că e prin zonă de când sunt şi munţii.

„Cwm“ înseamnă vale şi Padarn a fost un sfânt (aşa mi-a zis Sioned), aşa că presupun că asta e Valea Sfântului Padarn sau aşa ceva. „Llys Wen“ înseamnă „curte albă“. Ca şi cum ar avea vreo importanţă; e doar casa în care stau.

Istoria, să mor io, n-am fost niciodată prea bun la asta. Nu era ceva cu William de Orania*?

Oraşul e plin de evrei hasidici. Vin aici într-o anumită perioadă a anului, nu ştiu de ce: poate că are vreo legătură cu vreun festival. Cât pe ce să-l calc pe unul dintre ei în timp ce cotesc în capăt la Penglais Hill; el sare în spate, pe trotuar, şi pare îngrozit, în timp ce eu strig: „Scuze, prietene!“, da’ nu cred că m-a auzit.

Parchez în faţa centrului de şomaj, unde m-am înţeles să mă întâlnesc cu Roger (sau, mai exact, unde mi-a spus el să-l aştept). Ziua e frumoasă şi însorită, dar cu o notă ascuţită de răceală în aer; iarna nu e prea departe. Roger iese clătinându-se din crâşma Vale of Rheidol împreună cu cineva, depistează maşina când îi fac semn cu farurile şi se

* Wilhelm de Orania, noul cap încoronat din perioada Restauraţiei monarhice de după teroarea puritană condusă de Oliver Cromwell (n. red.).

apropie. Ceasul gării arată doişpe fără un sfert. Cine o fi ăla care e cu el...

Ah, căcat. E Ikey Pritchard. Simt cum mi se opreşte inima. Nu pot să mă duc în munţi să-l văd pe Bill cu Roger *şi* Ikey... n-aş putea suporta asta. Şi cu Roger era destul de rău, dar *Ikey*, Dumnezeule...

Despre Ikey Pritchard circulă o poveste. E un dement, un nebun, un ţărănoi dus cu pluta de prima mână; stă pe drumul spre Tregaron, pe undeva, da' e tot timpu' prin oraş. Probabil părinţii lui erau rude şi-au pus-o de o consangvinitate. Oricum, povestea spune că Ikey avea de încasat o datorie, cam cinci mii mi se pare, de la un tip căruia nu-i ieşise un *deal* cu droguri sau aşa ceva, şi ăsta nu voia deloc să plătească. Ikey i-a dat foc la maşină, i-a rupt degetele, i-a împuşcat câinele, dar individu' pur şi simplu nu voia să plătească. Aşa că Ikey şi cu un tovarăş de-al lui vin în oraş, găsesc un vagabond şi îi fac o ofertă: „Dacă ne laşi să te îngropăm până la gât în pădure vreo câteva ore, îţi dăm o sută de lire". Vagabondu' e de acord, aşa că îl duc în pădure şi îl îngroapă; doar capu' îi mai ieşea din pământ, hmm, printre copaci. Ikey stă cu el ca să-i ţină companie, în timp ce tovarăşu' lui se duce să-l caute pe celălalt tip, datornicu', şi să-l aducă în pădure. Îl găseşte, îl aduce acolo (Ikey dispăruse), îi arată capu' care ieşea din pământ şi spune: „Uite, tipu' ăsta îi datorează bani lu' Ikey, şi stă îngropat aici aşa deja de vreo două săptămâni. Vrei să păţeşti şi tu la fel?" Datornicu' dă din umeri şi zice: „N-am cinci mii de lire. N-aveţi decât să mă îngropaţi".

Când aude asta, Ikey iese de după un copac cu o seceră şi-i taie capu' vagabondului. Dintr-o singură mişcare.

Tipu' i-a plătit în după-amiaza aia.

Roger se suie în maşină, iar Ikey îşi bagă capu' prin geam şi face:

— He-he-hei, Paulie băiete!

Eu doar îi zâmbesc, iar el râde. Pute a alcool. Şi nu e nici măcar doişpe.

— Să nu cumva să uiţi că i-am dat lu' Billy ăla o pungă de iarbă, auzi ce-ţi spun?

Asta a spus către Roger, care răspunde:

— Da, da, stai calm. Nu-ţi fă griji.

— Păi da', numa' că vă ştiu io. E-n stare s-o fumeze el, nu-i adevărat ce zic, Paul?

Ikey îmi face cu ochiu', apoi spune, foarte serios:

— Pa. Diseară, la şase.

Roger dă din cap:

— Da. Ia-le banii şi vino cu ei.

Ikey bate de două ori cu palma în capotă şi o întinde, îndepărtându-se în timp ce arată spre mine cu un *Daily Mirror* făcut sul. Slavă Domnului că a plecat. Demarez şi intru în trafic. Roger zâmbeşte pe sub mustaţă şi scutură din cap.

— Ikey ăsta, să mor io, zice el. Ikey Pritchard... e dat dracu' băiatu' ăsta.

Arată spre un grup de lângă service-ul nonstop.

— Cine sunt fraierii ăştia? Îi văd în fiecare an în perioada asta. De ce poartă toţi hainele ălea tâmpite?

Eu dau din umeri.

— Sunt evreii Hassidului. Nu prea ştiu multe despre ei.

Roger se uită spre mine, uluit.

— Ce? Sunt un cult al *drogurilor*?

Acum *io* sunt uluit.

— Ce?

— Păi ai zis că sunt evreii acidului. Ceva de genu' labagiilor ăia hippy din anii '60?

— Nu, nu ai acidului, ai *Hassidului*. Ha, ha, *Hassid*! Habar n-am ce înseamnă asta.

Roger începe să privească pe geam.

Trec de Penparcau, intru pe strada Devil's Bridge şi o ţin tot în sus, spre munte. Cu cât urcăm, se face tot mai frig; atât de frig, că pe marginea drumului sunt, din loc în loc, petice de zăpadă. Încep să mă simt deprimat. De fiecare dată când merg să mă văd cu Bill mă simt aşa.

Parchez acolo unde drumul se opreşte brusc, la jumătatea unui deal, ne dăm jos şi scoatem din portbagaj cutiile şi celelalte chestii. Casa lui Bill e în vârful dealului; mă rog, nu prea e cine ştie ce casă — patru ziduri şubrede şi juma' de acoperiş. Cealaltă jumate e făcută din tablă ondulată, pe care Roger a pus-o acu' vreo mie de ani. Bill nu putea să facă asta, pentru că n-are decât o mână; cealaltă i-a fost smulsă în războiul din Falkland*.

— BILLY! strigă Roger.

Sunt uimit că a reuşit să urce până aici. Probabil că n-a reînceput să ia heroină.

* Posesiunea asupra Insulelor Falkland sau Malvine a făcut obiectul unui conflict armat de scurtă durată între Marea Britanie şi Argentina în anii '80 ai veacului trecut. Englezii şi-au păstrat colonia (n. red.).

— Billy, prietene!

Panorama de aici e absolut incredibilă. Vezi la distanţă de mile întregi, munţi şi văi şi, în depărtare, Cader Idris cu vârful învăluit în ceaţă, ca o pălărie pufoasă. Văd vulturii care planează în spirală, în valea de sub mine, de aici de mărimea unor pitulici. Întotdeauna m-a fascinat să privesc de sus la zborul păsărilor.

Billy scoate capu' pe uşa colibei. Barba îi atârna până la burtă, sau acolo unde ar fi burta lui dacă ar avea aşa ceva, iar părul lui e ca un halou roşu, încâlcit din jurul capului. Zâmbeşte fericit, dar nu se vede niciun dinte.

— Ei, băieţi, băieţi, zice el. A venit cavaleria. Doamne, aş fi în stare să vă pup pe amândoi.

Intrăm în colibă. Am mai fost aici, de mai multe ori, dar de fiecare dată e un şoc; ciuperci — vreau să zic ciuperci adevărate, bureţi şerpeşti şi aşa mai departe care arată ca nişte gogoşi, nu doar mucegai ca în Llys Wen — până sus pe pereţi, un adevărat torent care se prelinge pe un perete, scânduri mişcătoare pe post de podea, mobilă făcută din lăzi şi cutii, teancuri de cărţi şi reviste umflate şi ferfeniţite din cauza umezelii. E întuneric şi pute.

— Ce mi-aţi adus?

Bill se aşază pe un fotoliu rupt. În spatele lui e un dulap galez vechi, plin de mucegai alb, prăfos, cu fotografii şterse şi neclare pe el. Oamenii din fotografii arată ca nişte fantome. De fiecare dată când vin aici trebuie să-mi repet mie însumi că Bill nu are nici patruzeci de ani, e doar cu zece ani mai mare ca mine; însă arată decrepit ca dracu'!

Pun la picioarele lui cutia pe care o adusesem.

— Uite, Bill. Pâine, ceai, zahăr… tot ce ai cerut.

El dă din cap, apoi priveşte spre Roger.

— Şi mai e ceva, nu-i aşa? Ceva prafuri?

Roger dă din cap şi se caută prin buzunare.

— Vrei o doză chiar acum?

Bill zâmbeşte larg.

— Mănânci calule ovăz?

Roger desigilează o seringă de unică folosinţă nouă, scoate bricheta, lingura, tamponul de vată şi pliculeţul cu heroină. Deci încă mai bagă, dacă umblă cu sculele la el, asta, bineînţeles, dacă nu cumva le-a adus special pentru Bill. Pregăteşte o doză, în timp ce Bill salivează şi se frământă pe fotoliul lui, urmărind mişcările lui Roger cu ochii plini de o nevoie intensă.

Mă uit în jurul meu prin colibă. E înspăimântător cum cineva poate locui în condiţiile ăstea; nu are curent electric, singura sursă de căldură e un foc făcut pe o tablă dintr-un colţ şi nu are apă, în afară de aia care se scurge pe pereţi... nu sunt oameni, niciun fel de companie, nu e televizor, nici radio, nimic. Vid. Dumnezeule.

— Ah, Paul, zice Bill, făcându-mă să tresar. Văd că ordinea şi curăţenia decorului te-au amuţit.

Rânjeşte. Pe faţă are un ocean de transpiraţie, probabil declanşată de iminenţa dozei. Roger leagă bicepsul lui Bill cu cureaua lui, o strânge tare şi îi bagă capătul între dinţii lui Bill, care muşcă tare şi îşi dă capul pe spate, întinzând-o. Roger termină fierberea şi se lasă pe vine lângă Bill, ca să-i facă injecţia. Nu văd nimic, pentru că Roger stă cu spatele la mine, ceea ce îmi convine de minune, pentru că singurele ace pe care le-am avut vreodată în mine au fost băgate de doctori,

iar când văd oameni trăgându-şi-o în venă mi se face rău. Însă îmi dau seama când drogul a pătruns, pentru că ciotul lui Bill încetează să se mai agite frenetic şi îl aud cum face:

— Aaaaaaaaaaahhhhhhhh...

Se lasă pe spate, în fotoliul distrus. Undeva prin barba aia dementă e un zâmbet enorm. Ţine ochii închişi, în extaz.

— Aaahhh... perfect, băieţi... perfect... asta da marfă...

Şopteşte şi mormăie de unul singur. Ceva despre insecte şi păsări.

Roger îşi bagă sculele într-o pungă de plastic, una din ălea care se închid ermetic, şi o pune pe dulap. Îl bate foarte uşor pe cap pe Bill, care deschide ochii, visători şi îndepărtaţi.

— Ai marfa acolo, zice Roger. Ascultă-mă puţin. Mă asculţi?

Bill dă din cap, mormăind.

— Ţi-o bagi în picior sau în laba piciorului, nu în ciotu' ăla nenorocit al tău. Mă auzi, băiatule? Unde ţi-o bagi?

— În picior... în laba piciorului...

— Da. Nu în ciotu' ăla al tău. Dacă ţi-o bagi acolo, s-a terminat, heroinomanule. Şi dacă se întâmplă asta cumva, o să vin io şi-o să-ţi presar oasele pe munţii ăştia, băiete.

Bill rânjeşte şi dă din cap.

— Eşti bine?

— Da.

— Bun.

Roger dă din cap spre mine şi ne ridicăm să plecăm. El se întoarce iar spre Bill.

— Vin iar peste vreo lună sau aşa ceva, aşa că fii econom.

Bill îşi ridică încet singura lui mână, apoi o lasă să cadă din nou pe picior. Pare fericit, al dracu' de fericit. După ce am ieşit, în timp ce mergem spre maşină, îl aud strigând:

— Mersi, băieţi, şi data viitoare veniţi cu prietenii! Aduceţi şi nişte fete drăguţe! Spuneţi-le să nu-şi facă probleme, că o să fie în siguranţă cu mine, spuneţi-le că n-am decât o mână! N-am decât o mână!

Râde în hohote.

Ne suim în maşină. Roger e liniştit şi tăcut, ceea ce e neobişnuit pentru el. Uneori e aşa, când venim să-l vedem pe Bill. Se pare că se ştie cu Bill de foarte mult timp, există o legătură puternică între ei, pentru că şi Roger a fost în armată, deşi nu prea ştiu prea multe despre asta. Nu vorbeşte niciodată despre asta, sau aproape niciodată.

Mă deprimă ca dracu' să-l duc pe Roger la Bill. Nu mai fac asta niciodată. Data viitoare când o să mă roage Roger o să inventez un pretext; o să zic că s-a futut maşina sau că mă duc să mă văd cu Sioned sau ceva. Nu mai vin aici niciodată.

Pornesc motorul şi Roger îşi aprinde o ţigară.

— O să fie bine de unu' singur, Rog, vreau să zic cu acu' şi aşa mai departe? N-o să facă cangrenă sau aşa ceva?

Roger se răsteşte:

— Bineînţeles că n-o să facă, băiete, a fost doctor militar, în mă-sa, nu-i aşa? Ştie ce face, fir-ar a dracu'.

— Aha.

Coborâm dealul. Roger mormăie încet, mai mult pentru el:

— Fir-ar a dracu'. Laşu' dracului. Dacă ajung ca băiatu' ăla, mă sinucid dracului. M-aş scuti şi pe mine şi pe toţi ceilalţi fraieri de suferinţă.

Intrăm în oraş, mai mult sau mai puţin în tăcere. Îl las pe Roger la o crâşmă şi mă întorc la Llys Wen, dorindu-mi să se strice ceva la maşină, ca să-mi pot petrece toată dup-amiaza reparând-o. Intru într-o groapă de pe Cwmpadarn Lane şi aud cum ceva începe să scrâşnească la motor: nnnnnnnnnnnnnnnn. Beton.

E groaznic de enervant că poşta vine devreme dimineaţa. Adică, dacă sunt veşti bune, atunci e în regulă, da' dacă sunt rele (şi de obicei sunt), atunci îţi strică toată ziua, pentru că-ţi faci griji din cauza asta. De ce nu pot s-o aducă seara sau măcar dup-amiaza, în mă-sa? Ai avea o noapte ca să laşi veştile rele să se aşeze. Malcolm a spus o dată că e încă o modalitate de a-ţi submina mecanismele de apărare, de a-ţi slăbi armura; şi înclin tot mai mult să fiu de acord cu nemernicu' ăla cinic.

Scrisoare de la Serviciile sociale: Dragă domnule O'Riordain, ni s-a adus la cunoştinţă că vă comportaţi ca un idiot şi lucraţi la negru, în timp ce continuaţi să încasaţi ajutorul de şomaj. Vă rugăm să ne sunaţi pentru a stabili o întrevedere, la, în, pe. Ce căcat. M-a turnat vreun dobitoc şi cre' că ştiu cine — dementa aia de Annie —, aşa că am o poveste, un alibi. Mai întâi trebuie s-o *demonstreze.*

La oficiu' de şomaj tre' să aştept aproape juma de oră. O fac intenţionat; încearcă să te sperie, ca să-ţi uiţi povestea sau s-o încurci, sau ceva de genu' ăsta. Însă eu sunt calm, nu-mi pasă deloc; singura problemă e că a trebuit să-mi iau o zi liberă de la muncă. Şi am nevoie de banii ăia ca să mă duc s-o văd pe Sioned în Camarthen sau Caernarvon, sau unde e ea. Totuşi cre' că de fapt o să-mi prindă bine o zi de odihnă, să beau nişte beri sau aşa ceva.

— Domnul O'Riordain? Pe aici, vă rog.

Un labagiu transpirat cu ochelari, o moacă nemulţumită ca un cur de pisică şi pantaloni prea mici pentru el. Intru după el pe o uşă pe care scrie „ACCES INTERZIS" sau „PREIFAT YN UNIG" şi toţi ceilalţi fraieri se uită la mine, întrebându-se ce-am făcut. În materie de oficii de şomaj, ăsta nu e rău deloc; faţă de ăla din Londra e un adevărat palat, nu îl depăşesc decât ălea de la dracu-n praznic, din munţii Scoţiei, de pe vremea când umblam pe-acolo cu ani în urmă, nişte căbănuţe mici şi plăcute de la munte, cu pisici adormite şi sobe cu gaz. Însă probabil că majoritatea lor au dispărut acum, ca şi aici; prin satele ălea de munte poţi să te consideri fericit dacă găseşti o crâşmă, nici nu mai vorbim de magazin sau poştă. Nimic altceva decât nişte căsuţe mici şi amărâte.

— Luaţi loc, domnule O'Riordain, vă rog.

— Bună. Spune-mi Paul.

Căcat. De ce-oi fi zis asta? Ochelaristu' roşcat se uită la mine ca şi cum ar vrea să zică: faci mişto de mine, prietene? Zâmbesc cât pot io de frumos.

— V-am rugat să veniţi aici în legătură cu o problemă foarte serioasă, domnule O'Riordain. Ştiţi despre ce e vorba?

— Păi, am citit scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o.

— Mmm. Situaţia e precum urmează: solicitaţi indemnizaţie de venit de aproape doi ani deja, însă ieri-dimineaţă am primit un telefon prin care eram informaţi că, în ciuda statutului dumneavoastră de asistat social, lucraţi ca muncitor necalificat cu normă întreagă. Dacă este adevărat, domnule O'Riordain, această infracţiune poate fi sacţionată cu închisoarea.

„Indemnizaţie de venit": asta e o expresie foarte interesantă. Sugerează că io am un venit care trebe suplimentat, aşa că e perfect în regulă să lucrez, pentru că aşa am un venit pe care să mi-l suplimenteze apoi Serviciile sociale.

— Domnule O'Riordain?

Tipu' îşi ridică sprâncenele roşcate pe deasupra ramei ochelarilor. Eu oftez şi mă aplec în faţă (ştiţi cum e, intimitate, încredere); o să fie floare la ureche. Tipu' ăsta n-are nimic de dur în el, am suficientă experienţă cu chestii de genu' ăsta ca să-mi pot da seama de asta; e cam de vârsta mea şi, la prima vedere, nu pare deloc prost; adică chiar şi io port ochelari şi am barbă roşcată, ca şi Colm. Tre' să mă rad de două ori pe zi, în mă-sa.

— Păi, spun eu dregându-mi vocea, în ultimu' timp mi se întâmplă destul de des lucruri de genu' ăsta. Vedeţi, m-am despărţit recent de o femeie care a reacţionat foarte urât şi s-a hotărât să-mi creeze cât mai multe necazuri posibile. Îmi vin acasă oameni de la cablu să verifice şi io nici măcar nu am televizor; primesc scrisori de ameninţare; poliţiştii primesc ponturi că ascund marfă furată şi vând droguri: am primit o comandă de douăzeci

de pizza mari cu salam picant. Io detest salamu' picant; dacă ar fi fost cu fructe de mare, nu m-ar fi deranjat, ca să zic astfel, da' aşa...

Zâmbeşte.

— Am chiar impresia că mi-a sabotat maşina.

Tipu' începe să se mai dezumfle puţin şi atitudinea lui de „n-am nevoie de aburelile tale, băiete" (care oricum era ridicolă) începe să dispară. Apropo, povestea mea e adevărată; nenorocita aia de Annie — e o curvă dementă, credeţi-mă pe mine. Acum câteva seri m-a ameninţat că o să-i sfâşie faţa lu' Sioned.

— Dacă şi-a dat numele, zic io, pot să vă spun, ca dovadă, că numele ei mic e Anne. Şi ăla de familie Evans.

Tipu' dă din cap şi îmi dau seama că mă crede. Probabil că a răspuns chiar el la telefon şi a început să ţipe la el o scorpie. Şi oricum, dacă chiar ar fi crezut cât de cât povestea lu' Annie, nu s-ar mai fi deranjat să mă cheme acolo, m-ar fi pândit şi ar fi obţinut imediat dovada. Îmi trece prin cap ideea că poate aş putea să întorc această situaţie în favoarea mea, să scot cumva din ea mai mulţi bani; da' nu, asta i-ar putea face bănuitori. Serviciile sociale de aici au tendinţa de a fi destul de îngăduitoare; îi întreabă pe mulţi de ce s-au mutat în Aberystwyth şi ei zic ceva de genu': „Păi, ca să intru în armată". Numai că acum au început să schimbe macazu'. Sunt din ce în ce mai stricţi.

— Păi, în absenţa oricărei dovezi care să susţină contrariul, nu pot decât să vă cred pe cuvânt, domnule O'Riordain. Sper că înţelegeţi că orice acuzaţie de felul acesta...

Bla-bla. Zâmbesc uşor şi dau din cap în timp ce el continuă să bată câmpii, întrebându-mă ce ar face dacă m-aş ridica dintr-odată în picioare, mi-aş da jos pantalonii, m-aş întoarce cu spatele la el, m-aş apleca şi mi-aş depărta bucile cu mâinile şi aş trage o băşină colosală, umedă şi prelungă. Ceea ce chiar am chef să fac; ardeii ăştia iuţi de aseară, aoleu. Tipu' continuă să bată câmpii, în timp ce eu îmi planific în cap restul zilei; la poştă, ca să iau mălaiu' pe ultima săptămână. Să-mi caut o salopetă ieftină pentru muncă, din cauză că a început iar să fie frig, ceva de mâncare, câteva halbe, poate câteva partide de biliard... să-l sun pe Liam sau pe altcineva. S-o sun pe Sioned. Da' de ce să nu mă bucur de neaşteptata mea zi liberă; a trecut un secol de când n-am mai avut bani de spart. Şi iată încă o idee: să mă sparg. Cocaină.

Tipu' termină de vorbit cu o tuse prin care parcă vrea să-şi ceară scuze şi io zic ceva ce sună a regrete pentru deranjul produs. În timp ce mă ridic să plec, el îşi scoate ochelarii, se freacă obosit la ochi şi priveşte spre mine cu un soi de zâmbet:

— Între noi fie vorba... uau. Nu te invidiez deloc, prietene.

Deci am avut dreptate; el a răspuns la telefon.

— Da, e nasol, spun io. Da' ce poţi să faci?

Dau din umeri şi îi zâmbesc, ştii, genu' „suntem amândoi oameni de lume", apoi mă car dracu' de-acolo şi ies din nou la aer proaspăt. A mers bine, da' urăsc locurile ăstea; e foarte greu să respiri înăuntru. Imaginaţi-vă cum ar fi să *lucrezi* acolo, Dumnezeule! Şi când sunt în locuri de-ăstea mă deranjează puţin că fac ceva ilegal, deşi, în

cazu' meu, asta şi drogurile uşoare sunt cam maximul. Căcat, alţii trăiesc din furat, da' io devin prea agitat, încep să transpir şi să mă bâlbâi şi m-ar prinde. Dementa asta de Annie, omule, m-aş bucura să dispară în pizda mă-sii odată din viaţa mea şi să mă lase să-mi văd de ea. Viaţa e şi aşa destul de grea. Acu' îmi pare rău că am cunoscut-o. Întotdeauna e ceva, nu-i aşa? Un căcat cu care tre' să te descurci, o porcărie pe care tre' s-o asimilezi cumva în viaţa ta. Ştiu că în parte e vina mea — Banon şi Sarah, să zicem, şi chestia asta cu munca la negru, da' în mă-sa, cine poate să trăiască doar din ajutoru' de şomaj, chiar şi într-un orăşel prăpădit ca Aberystwyth? Accept consecinţele care decurg de aici; da' căcaturile găsesc întotdeauna o cale de a pătrunde în viaţa ta, reuşesc întotdeauna să se strecoare printre crăpături şi să futã tot. Fir-ar a dracu', Annie! Ce aş putea să fac? Într-un oraş de mărimea asta lucrurile o să revină mereu pe capu' tău, n-ai cum să scapi şi n-ai unde să fugi altundeva, ăsta e capătu' liniei.

Dar situaţia se ameliorează, cel puţin pentru moment. Îmi încasez banii, cumpăr o salopetă galbenă de la Salvaţi Copiii şi mă întâlnesc pe stradă cu Phil bâlbâitu', de la care iau nişte marijuana bună. Mişto; nici măcar n-a trebuit să caut, am dat colţu' şi uite. Trec podul spre Trefechan şi intru în Fountain să mănânc un sendviş şi să beau o bere. Cum închid uşa aud:

— Hei! Paul!

— Paulie, fraiere!

Colm, Malcolm şi Margaret stau lângă acvariu, zâmbind, cu masa plină de pahare, sticle goale şi scrumiere

pline ochi. Scrâşnesc toţi din dinţi şi bat darabana pe picioare, luaţi ca dracu' de speed, după cum s-ar părea. La tonomat cântă „Sympathy for the Devil", probabil pusă de Malcolm.

Le fac cu mâna şi mă duc la bar să iau un rând. Până la urmă s-ar putea să fie o zi mişto.

Lucrez la acoperişul unei capele vechi din Ystym Tuen. Panorama spre vale e absolut uluitoare, pot să stau şi să mă uit la ea la infinit; uneori peisajul de aici mi se pare ceva normal, alteori...

Şi ce văd eu toată ziua? Ardezie şi căpriori sub mine, mâna care ţine ciocanul; plictisitor ca dracu'... Dar într-un fel prefer asta. Dacă te holbezi prea mult la peisaj, la munţi şi aşa mai departe, e ca şi cum ţi-ai privi faţa în oglindă, devine nefamiliar, ciudat, dificil de înţeles, chiar înspăimântător. Mult mai uşor să baţi cuie în lemn şi să aşezi plăcile de ardezie.

Să vă spun însă ce nu suport; avioanele ălea împuţite, aeroplanele ălea care îmi urlă deasupra capului, aproape suficient de jos cât să simt că-mi rad creasta. Foarte periculos. Cretinii dracului!

Viaţa nu e niciodată plictisitoare. Uneori e îngrozitoare, alteori e neplăcută, da' io foarte rar mă plictisesc. Nu înţeleg mare parte din ea şi am o bănuială că nici nu vreau să înţeleg, da' întotdeauna îţi face surprize, când te aştepţi mai puţin. Crezi că totu' e clar, că planurile tale sunt stabilite şi apoi... Viaţa nu e niciodată plictisitoare.

Sioned a plecat în Camarthen (sau Caernarvon?) şi, oricum, chiar dac-ar fi aici, nu cred c-aş vrea să stau doar cu ea azi, da' asta nu înseamnă că n-aş face-o; a început să se priceapă foarte bine să mă facă să mă simt vinovat, deşi în ultimul timp emoţiile mele au început să joace un rol tot mai scăzut în relaţia noastră. Fizic încă e la fel de bine — slavă Domnului —, da' asta nu înseamnă prea mult dacă suntem de doi ani împreună şi oricum fizic sunt atras de aproape orice gagică sub cincizeci de ani pe care o văd pe stradă, chiar şi de Sharon, în mă-sa, paraşuta aia de pe Wigan care enervează pe toată lumea şi cu care cred că şi-a tras-o Colm acu' o mie de ani. Oricum, nimic din toate astea nu prea contează, pentru că Sioned e plecată şi se pare că şi ceilalţi la fel; singura care mi-a răspuns la telefon a fost Mairead, care mi-a spus că habar n-are unde e Colm, s-a cărat undeva cu cardu' ei de credit şi, chiar dacă-mi place Mairead şi compania ei, nu prea am chef să mă uit la ea cum se îmbată până nu mai poate vorbi. Trage iar la măsea, în disperare; la petrecerea de acu' câteva zile s-a prăbuşit în mijlocul camerei şi când s-a trezit, câteva ore mai târziu, nu găsea nimic de băut, aşa că a făcut turul casei, scurgând resturile din doze şi sticle într-un pahar mare, bere caldă şi trezită, cidru, scrum şi mucuri, bleah. L-a băut dintr-o înghiţitură, în loc de mic dejun. Îââăh.

Săraca Mairead. Cre' că are o problemă.

Aşa că mă duc într-o plimbare până la castel. E o zi frumoasă şi însorită, puţin cam rece, dar frumoasă. Pe drum dau de, vorbeşti de lup, Sharon, care mă ignoră, mai mult sau mai puţin, pentru că acum şi-a găsit alt grup de oameni cu care să umble şi să bea, câţiva homosexuali care

lucrează la Centrul pentru arte, şi ea e genu' de snoabă căreia îi plac homosexualii. Sharon se uită la mine şi face: „Hellooo", cu vocea ei oribilă, plângăcioasă, apoi râde cumva dispreţuitor la mine, probabil din cauză că io sunt singur şi ea e cu un grup. O tipă naşpa de tot; îmi amintesc când Mairead şi-a primit moştenirea şi Sharon a venit imediat s-o tapeze, ştiind foarte bine că Mairead e prea drăguţă ca s-o refuze. Încă îi datorează aproape o mie, şi asta a fost acu' mai bine de un an. E vina lu' Mairead, presupun, că i-a împrumutat banii, dar cum poţi să învinovăţeşti pe cineva pentru că e drăguţ? Întotdeauna o să existe idioţi care să profite. Idioţi ca Sharon.

Unu' dintre homosexuali, Gwion, se opreşte să vorbim, dar nu reuşim să schimbăm decât câteva propoziţii, după care Sharon îl târăşte după ea, aşa că io mă duc şi mă sprijin de un perete al castelului şi privesc marea. Îmi aprind un joint slab. Un avion trece urlând, făcându-mă să-mi aplec capu'; urăsc ca dracu' chestiile ăstea şi zgomotu' ăla împuţit al lor, presupun că sunt o chestie extraordinară, dar când trec aşa în zbor mă scot din minţi; scrâşnesc din dinţi, îmi încleştez pumnii şi inima începe să-mi bată tare. Zboară mult prea jos, în mă-sa. Totuşi sunt nişte lucruri extraordinare; ce viteză pot să aibă. Mi-ar plăcea la nebunie să mă uit la motoru' unuia dintre ele.

— Paulie.

Mă uit şi îl văd pe Roger, care arată groaznic; are ochi de panda, pielea verde şi o haină de doc pe care pot s-o miros. În ce hal e omu' ăsta. Un dezastru.

— Ai fost la un squat azi, nu-i aşa?

Dinţii lui sunt galbeni şi par pătaţi de sânge. La squat? De ce dracu' aş vrea să mă duc acolo? Mai bine mă duc în iad.

— Nu, zic io, mijindu-mi ochii.

Soarele e exact în spatele capului său, aşa că pare că îi străluceşte capul, dar restul corpului lui e complet întunecat.

— Doar aici am fost.

— Atunci împrumută-mi zece lire, omule. Ştiu o maimuţă care are nevoie de hrană.

Dau din umeri.

— Sunt lefter, prietene. Dacă aş avea, ţi-aş da. Da' mâine o să fac rost de nişte bani.

— Mâine nu mă încălzeşte cu nimic, omule! Am nevoie acum, înţelegi?

Pleacă de lângă castel, într-un mod oarecum smuls, spasmotic, ca şi cum el ar vrea să meargă repede, da' oasele şi muşchii lui ar fi de altă părere. Mă uit la el cum se îndepărtează. E din ce în ce mai rău. E o reclamă zdrenţuită la disperare. Colm riscă şi el s-o ia pe calea asta, şi de el îmi pare mai rău decât de Roger. Roger, mă rog... nu-mi place deloc să mă gândesc la Roger. E un tip nasol, nasol de tot. Simt cum mi se învârte capu'.

Presiunile pe care le exercită prietenii asupra ta pot fi insuportabile. Şi care e definiţia unui prieten? Oamenii spun adesea că prietenii ţi-i alegi, da' io nu sunt foarte sigur de asta; uneori e ca şi cum te trezeşti pur şi simplu unu' lângă celălalt, ca lucrurile care sunt aruncate de valuri pe plajă. Ce vă leagă unul de altul? Naţionaliştii de aici ar spune că naţionalitatea, unitatea culturală, chestii de genu' ăsta; io nu prea înţeleg ce vor să zică, da' placa de aici de la

castel îţi spune că a fost atacat şi distrus de o armată alcătuită parţial din mercenari galezi. Ceea ce înseamnă... nu ştiu. Da' cred că chestia care te leagă unul de celălalt are probabil mai mult de-a face cu, hmm, nu ştiu, că recunoşti în celălalt ceva ce fie vrei să vezi în tine, fie eşti prea speriat ca să vezi în tine; dacă cealaltă persoană prezintă această calitate, atunci nu mai trebuie s-o analizezi la tine. Poate. Ah, nu ştiu; oricum sunt doar tâmpenii. Uneori cre' că Roger a ales soluţia cea mai bună; amorţeşte-ţi creieru' până nu mai poate să funcţioneze. E mai uşor aşa.

Ce e interesant e că toţi venim din diferite părţi ale ţării, în afară de Sioned, care s-a născut aici; Roger e din sudul Ţării Galilor, undeva, cre' că Merthyr, Colm e din Liverpool, Malcolm din Essex şi Mairead e de pe undeva din Yorkshire... a întreba de ce suntem toţi aici, în oraşu' ăsta, ca să zic, e ca şi cum ai întreba de ce suntem pe această planetă. N-am nici cea mai vagă idee, în ambele cazuri.

Încep să mă plictisesc, aşa că plec de la castel şi mă întorc cu maşina la Llys Wen, oprindu-mă la Spar să iau o sticlă de votcă şi nişte bere (l-am aburit pe Roger că n-am niciun ban; i-aş fi dat ceva totuşi dacă aş fi avut mai mulţi — numai că până când iau şomaju' mai sunt patru zile şi nu ştiu când o să mai lucrez). Cre' că şi numai berile o să mi-ajungă; nu prea rezist la bere. Ca acu' câteva zile în Fountain; Colm, Mal şi Mags erau acolo de ore în şir înainte să vin io, da' tot m-am făcut muci înaintea lor, chiar şi înaintea lu' Maggie, care e fată şi e mică. Da' bănuiesc că nu e chiar aşa de rău; economiseşti bani.

Intru în casă, în putoarea de mucegai şi-mi dau seama imediat că nu e nimeni. Casele pustii îţi dau o anumită senzaţie, au un fel de aură a singurătăţii. În chiuvetă e un morman de farfurii cu resturi de mâncare şi sufrageria e plină de scrumiere care dau pe-afară, farfurii murdare, cutii şi sticle goale. Ce mizerie. Camera miroase a picioarele lu' Malcolm şi Allen; au cele mai puturoase picioare de pe planetă. Gorgonzola, nu altceva, serios.

Sună telefonul.

— Alo?

— Sunteţi domnul Paul O'Riordain?

— Da. Cine sunteţi?

Tipu' care mă sună se dovedeşte a fi un preot; se pare că e un dement pe care îl cunosc, pe nume Richard, e în una dintre bisericile din oraş şi nu vrea să plece decât dacă mă duc eu să-l „salvez" (expresia lui). Tipu' ăsta chiar e dus; nu violent, ca să zic aşa, deşi n-aş vrea să fiu singur cu el dacă aş fi femeie — el crede că toate femeile fac parte din oastea Satanei. I-am dat un loc unde să doarmă, cu ani în urmă, după ce îl găsisem pe stradă plângând, îmbrăcat doar pe jumate, şi acum o dată la fiecare săptămână sau aşa se întâmplă ceva de genu' ăsta. Mi-a acordat statut de salvator sau aşa ceva. Sărmanu' fraier.

Mă întorc cu maşina în oraş şi mă duc la biserică, una din ălea mari şi întunecoase, cu aspect gotic, din cartiere. E catolică; Fecioara Chinului Etern sau aşa ceva. Preotul — un bătrânel nervos cu chelie lucioasă — se uită la mine de parcă aş fi a Doua Venire şi mi-l arată cu degetul pe Richard, care stă în genunchi în faţa statuii lui Iisus; aproape că izbucnesc în râs, pentru că seamănă atât de bine

cu Stan Laurel (Richard, vreau să zic, nu Iisus). Observ că peste tot pe podea sunt împrăştiate cărţi de rugăciune şi broşuri, ca şi cum ar fi plouat cu ele din acoperiş; probabil că Richard o luase razna. Vreau să-l scot cât mai repede de-acolo, pentru că bisericile mă cam sperie puţin, am tot timpu' senzaţia că sunt privit ca şi cum aş fi judecat. Nu ştiu, am senzaţia că sunt urmărit, pentru că am abandonat catolicismul cu mulţi ani în urmă. Poate că de aia mă simt nervos şi agitat în general, pentru că Aberystwyth e plin de bisericile ăstea nenorocite.

— Richard. Sunt eu, Paul.

Dinspre pereţii întunecaţi se aude ecoul vocii mele, iar Richard sare în picioare, se repede spre mine şi se ghemuieşte la pieptul meu; plânge şi bate câmpii despre ceva ce nu înţeleg. Sărmanu' nenorocit. Are nevoie de ajutor; n-ar trebui să umble pe străzi aşa, are nevoie de cineva care să aibă grijă de el, e un om afectat, una dintre numeroasele victime ale vieţii. Asistenţa comunitară, un căcat. Îl scot afară, îl duc la maşină şi îl liniştesc, îl fac să nu mai plângă, apoi îi iau nişte cartofi prăjiţi cu peşte, îl duc acasă, la Llys Wen, şi îi dau votcă suficientă ca să-l adoarmă. După ce trece în lumea somnului, îl pun pe canapeaua din camera liberă. Canapeaua e plină de mucegai, da' e mai bine decât să doarmă în azilurile publice, cu drogaţi şi alcoolici. Şi mă bucur că Sioned nu e aici; l-ar da pe Richard afară, lăsându-l să se descurce singur. Îl urăşte. Richard se trezeşte pentru o clipă şi mormăie ceva despre raze de lumină, apoi adoarme iar. Sărmanu' nenorocit. Da' cel puţin mi-a dat ceva de făcut în seara asta. Pentru că acum nu pot să-l las pur şi simplu acolo, nu-i aşa?

E-ul începe să mă ia, în timp ce privesc spre oraş pe ferestrele imense ale Centrului pentru arte. Toate luminile par să înceapă brusc să se mişte şi să curgă împreună, devenind un foc imens de artificii care îmi explodează în cap, apoi îmi străbate întreg corpul ca un curent electric, învârtindu-mă şi făcându-mă să mă mişc pe muzică. Malcolm spusese că E-ul ăsta nu era o marfă prea bună, da' să mor io, senzaţia asta de la început e absolut incredibilă. *Zbor*, mă *înalţ* deasupra oamenilor înghesuiţi şi transpiraţi de la bar... Dumnezeule... oh-hooooooooooo! Uite cum decolez!

Încep să circul prin mulţime, mişcându-mă lateral, ca un crab, ca să mă pot strecura printre oameni... e groaznic de aglomerat... pe scena din Sala Mare sunt Gorky's Zygotic Mynci şi cre' că acolo o să se ducă toţi... nu mă opri din drum, tâmpitule! Feţele oamenilor sunt transpirate, sclipitoare şi zâmbitoare, îl văd pe Black Jerry, care ne-a vândut E mai devreme, mângâind burta proeminentă a prietenei lui însărcinate. Ah... ce drăguţ... ce privelişte minunată... Şi iat-o pe Mags, care zboară şi ea, încearcă să danseze, dar Nigel No-Shoes încearcă încontinuu să îi vorbească, târându-şi pe parchet picioarele murdare, pline de noroi...

DUMNEZEULE! Un val deosebit de puternic mă izbeşte de perete; mă sprijin de el, zâmbesc, râd, mă simt minunat, simt cum îmi tremură mâinile. Nu iau des E, da' când iau îmi *place la nebunie*... Malcolm are dreptate; e cel mai potrivit nume al unui *drog din lume*... uuf, sunt luat complet... e absolut incredibil...

Cineva discută cu Catrin şi Richard la bar (nu Richard nebunu', altul); Richard poartă o căciulă de lână, dansează cu un baston şi arată ca babuinul din *The Lion King*… Sioned arată absolut minunaaaaaaaaaaaaaaat, minunaaaaaaaaaaaaaaaaaaat… ce sunet superb: minunaaaaaaaaaaaaaaat… văd alte feţe pe care le recunosc, multe feţe râzând: Harry irlandezu', Clare, Neil din Liverpool şi gagica lui, Jennie, Deborah care dansează, Matt cel înalt care dansează ca slăbănogii…

Colm iese legănându-se din mulţime.

— Te duci şi tu, Paulie?

— O, sunt ca şi dus, *dus de tot*…

— Bună asta.

Râde, mă bate pe burtă şi se duce spre bar. Mă împing în perete şi îmi las picioarele să mă ducă împleticindu-se până la intrarea în Sala Mare… pe drum trec pe lângă Sponge.

— Eşti în regulă, Sponge? Cum mai merge cu spălatul geamurilor?

— Căcat, spune el.

Zâmbeşte şi îşi arată dinţii. Dumnezeule, dacă ar avea şi unu' alb, ar fi un set complet de snooker.

Încep iar să râd, râd de ce a zis Sponge, dintr-un loc din pieptul meu vine un sunet deschis, clar şi OK… simt furnicături pe tot corpu', valuri de splendoare care se sparg deasupra mea… merg pe coridorul micuţ către Sala Mare, sunt ca o vedetă rock care urcă pe scenă sau ca un fotbalist celebru care merge prin tunelul de pe Wembley… aud oamenii mugind…

— Paulieeeeeeeee!

Dumnezeule, urechile mele! Susie Chiţăita dansează în juru' meu, pălăvrăgind cu vocea ei ascuţită. Mă mir că oamenilor nu le plesnesc paharele de bere din mână. E atât de slabă, că ciorapii ei mulaţi par, nu ştiu, nişte ciorapi plini cu legume sau ceva... oasele ălea proeminente...

— Ce mai face băiatu', eşti bine, dragule?

O iau pe Susie de umeri şi ne învârtim împreună, dansăm puţin. Cântăreşte cam... mă rog, aproape nimic; trăieşte doar cu cafea, speed şi vitamine pastile. Din cauza regimului hormonii ei sunt puţin daţi peste cap, se pare că din cauza asta vocea ei e atât de chiţăită... da' tipa e în regulă. La dracu', *toţi* sunt în regulă... inclusiv io... sunt luat, fericit şi mă distrez pe cinste... oo-hoo, oo-hoo... picioarele îmi fac tot felul de figuri... dacă vrei să dansezi pe o stea... tu-tu-tu şi să aduci raze de lună în casa mea...

Îmi place la nebunie cum îmi aduc aminte de melodiile de căcat din adolescenţă când sunt pe E... îmi revin în memorie... taică-meu cântându-mi o melodie, legănându-mă prin grădina din Kilburn...

Era mai bine atunci... sau ai prefera mai degrabă să fii un...

Nişte braţe se încolăcesc pe talia mea şi în faţa mea apare Mairead, cu faţa tăiată de un zâmbet enorm şi minunat. Poartă o rochie minunată, mică şi strâmtă până la ţâţe şi pare în culmea fericirii. Îmi spune ceva ce nu aud, aşa că mă aplec spre ea şi îi simt mirosul, care e minunat.

— CE?!

— Dansezi! Cu! Mine!

— A, clar, zic io.

Apoi intrăm în mulţime, dezlănţuiţi, şi io dansez până nu mai pot. Dumnezeule, cât de mişto poate fi... asta contează în viaţă, nu-i aşa, sau cel puţin ar trebui să conteze... yippie-a-ee, yippie-a-oo...

Colm apare furtunos, o pupă pe Mairead pe obraz de vreo treizeci de ori, una după alta, apoi îmi mai strecoară o pastilă.

— Aceeaşi chestie! ţipă el. Am mai băgat fiecare câte una, aşa că tre' să ne ajungi din urmă.

— Şi io? ţipă Mairead.

Colm îşi suge buzele.

— Împărţiţi-o pe asta!

— Bine.

Colm pleacă iar undeva şi io studiez pastila din mâna mea. Nu văd prea bine în lumina pâlpâitoare, da' nu e la fel ca aia pe care am băgat-o mai devreme: aia era mare şi roz, asta e mică şi albă. O rup în jumate, îi dau jumate lu' Mairead şi le luăm fără apă. Ea se strâmbă şi o înghite.

Ah, ce chestie beton... ce pereche suntem... tu cu picioarele pe podea... io cu ale mele în aer...

Mai târziu, după vreo câteva ore pe care le petrecusem într-un vârtej vesel, uluitor, încep să-mi revin, în timp ce stau sprijinit de bar, lângă Colm. Mă rog, nu să-mi *revin* ca atare, ci doar, cum ar veni... dispare euforia iniţială, nu-i aşa... da' încă plutesc, o, da, încă dau din aripi... nu m-ar putea opri nimeni...

Mags şi Mairead încă îşi dau drumu' pe ringu' de dans, dansează faţă în faţă. Colm se uită la ele. Mags dansează foarte energic, ca să zic, sare în toate părţile, ceea ce mi-a spus că nu-i place prea mult, pentru că are sâni mari şi se

simte stânjenită, da' acum, mă rog, au dispărut toate inhibiţiile... ceea ce n-ar fi trebuit să facă; arată ca un poponar, cu părul ei scurt şi bluza de mătase lipite pe ea de transpiraţie... Mairead e dusă în lumea ei, cu un zâmbet lipit pe faţă. Colm dă din cap în ritmul muzicii lângă mine şi le priveşte pe amândouă, ceea ce face de o mie de ani.

Ah... oamenii sunt în regulă. Sunt ei înşişi, înţelegi ce vreau să spun? Sunt ei înşişi, şi toate interacţiunile lor au un anumit sens şi o valoare. Există întotdeauna motive pentru ca oamenii să facă ceea ce fac. Întotdeauna. Nimeni nu trăieşte în vid.

... şi Solitaire-ul e singurul joc din oraş...
dada-di-dum-de, daroo-doo, dudu-do...

Ţâşnesc de la bar şi mă apuc iar să dansez, înainte să plece DJ-ul. Şi înainte să treacă de tot efectu' E-ului, bineînţeles. O seară demenţială. Nu-mi amintesc mare parte din ea, da' *ştiu* pur şi simplu că a fost demenţial.

— Şi cine zici că e tipa?

— Din noua familie de la Close. E fiica lor.

— Şi-o trage cu frate-su. Ăla de acolo.

— Cu propriu' ei *frate*?

— Păi, să mor io, dac-aş avea şi io aşa o soră, i-aş trage-o şi io, ca să zic aşa.

— Ce dezgustător. Şi în *prime-time* la televizor.

— A, da, e în Liverpool. Droguri, boli, incendii, morţi bizare şi acum incest.

— Uite! Se sărută!

— Frate şi soră. Oribil.

— De fapt, mie mi se pare cam naşpetă.
— Şi el la fel.
— Mie îmi place Sammy.
— Aia? Vaca aia cu faţă acră?
Toată lumea se uită la *Brookside*.

Sioned, Banon, Sarah.

SionedBanonSarah: trei femei în doar puţin mai mult de o lună. Nu e rău deloc, nu?

Mmm.

Dar sexu' e... mă rog... sexu' e straniu. Există tipuri diferite de sex; uneori e doar frecare, înţelegi. Atracţia nu intervine deloc aici — adică, i-o m-am frecat de multe ori cu perna, şi nu mă simt atras sexual de ea. Poate de saltea; uau, ia uite ce nervoasă e chestia *asta*... Şi apoi mai e, ca să zic aşa, atracţia *corporală*, atunci când îţi place de cineva, faţa, corpul şi aşa, apoi când îţi place personalitatea cuiva, modul în care vorbeşte, merge şi râde, chestiile pe care le spune, glumele pe care le face, ce îi place, ce nu îi place, toate chestiile ăstea. Şi apoi mai e, bineînţeles, cealaltă chestie, aia care trece dincolo de toate astea; iubirea, presupun că aşa ar trebui să-i spunem, deşi io personal nu sunt foarte sigur că am simţit vreodată aşa ceva. Da' sexul în sine, actul, futaiul, mişcările, ca să zic aşa, să bagi unele chestii în anumite găuri... nu ştiu. E straniu. Ciudat.

Sioned doarme cu capul pe pieptul meu; simt lipiciul transpiraţiei noastre pe pielea mea şi mirosul spermei mele şi al secreţiilor ei. Mirosuri mişto; cărnoase şi tari. O chestie mişto la Sioned e că nu fumează după; însă Sarah stă întinsă pe pat, cu scrumiera pe burtă şi sudează ţigările

până nici nu se mai vede tavanu' ăla nenorocit, până mă face să lăcrimez şi să tuşesc. *Foarte* romantic. Nu îmi doresc niciodată s-o fac cu ea a doua oară, pentru că după primul număr pute a nicotină şi scrum şi io gâfâi ca un tip care bagă două pachete pe zi. Lui Banon, în schimb, îi place să vorbească şi să cânte; sexul îi dă energie. Ultima oară (când a fost? Săptămâna trecută? Cu o săptămână înainte?) dansa cu degetele pe pieptul meu şi cânta „The Raggle Taggle Gipsies O", apoi am devenit puţin gelos, pentru că m-a întrebat dacă Colm e ţigan şi io m-am gândit că îi place de el (apropo, nu-i place şi întâmplător el chiar e ţigan, cel puţin parţial; taică-său, mi se pare, e rrom. Sau bunică-său. Colm s-a născut, se pare, cu căiţă pe cap, ceea ce îi poartă noroc sau îl fereşte de înec sau aşa ceva). Sioned însă nu vrea decât să doarmă; sexul o epuizează. La fel şi naveta la Caernarvon sau Camarthen sau unde dracu' merge ea.

Sexul... un lucru foarte, foarte ciudat. Adică, mă rog, io nu sunt gay, bineînţeles, da' o dată — şi n-am mai spus asta nimănui până acum —, a existat o singură dată când m-am culcat cu un tip. A fost acu' foarte mult timp, când lucram la Londra; plecasem de la slujba mea dintr-un depozit, o chestie naşpa unde trebuia să aranjezi marfă în rafturi, şi ne-am dus toţi în seara aia să ne îmbătăm, şi la ora închiderii, când am plecat, mai eram doar io şi cu un tip Andy. M-am dus la el acasă, undeva în Islington, pentru că pierdusem ultimu' metrou, şi, mă rog, ca să n-o mai lungesc, eram beţi şi el s-a băgat lângă mine în pat. Mă rog, pe canapea, cum ar veni; io dormeam pe canapea. Nu l-am împins sau ceva,

îmi amintesc doar că mă uitam la el, în timp ce și-a pus genunchii pe șoldurile mele, a luat amândouă pulele noastre în mână și ne-a făcut laba la amândoi, în același timp (un lucru mi-amintesc foarte clar — a mea era cel puțin cu un cap mai mare). Nu pot să neg că mi-a plăcut; de fapt, am ejaculat o grămadă (pur și simplu nu mă mai puteam opri). Da' asta e chestia, înțelegi; io nu sunt gay, asta a fost doar de dragul experimentării, am fost *sedus*, și chiar dacă *aș fi gay*, ceea ce nu sunt, Andy ăsta nu ar fi deloc genu' care să-mi placă mie. Înțelegi ce vreau să spun? Nu-mi plac bărbații și în mod clar nu-mi place Andy, și totuși...

Sau când am futut-o pe nevastă-sa lu' Derwen Browntree. Nici de ea nu-mi plăcea — nici într-un caz, vrăjitoarea aia sfrijită și acră —, era mai mult o răzbunare pe Browntree, ca să zic așa, pentru că e un dobitoc. Are câteva crâșme în Aber și se crede Al Capone... Dai Capone... Odată am lucrat în una dintre crâșmele lui, la tejghea, și era *atât de* nesimțit... extraordinar de cretin. Așa că am futut-o pe nevastă-sa, el a aflat și m-a dat afară, de fapt am avut noroc că am scăpat nebătut. Dar am *putut* s-o fut pe nevastă-sa, asta e ideea; dorința de răzbunare, nu sexul m-a făcut să am erecție și să-mi fac treaba. Vreau să zic... cum vine asta?

Hmm.

Totul e derutant. Mă amețește.

Poate în afară de asta; cum doarme Sioned pe pieptul meu, sforăind încet, în timp ce ceasul ticăie și afară behăie oile. Frumos.

Da' e o chestie care mă deranjează; încerc să mi-o amintesc de o grămadă de timp... cum îl chema pe iepurele ăla din *Watership Down*, ăla mai arian, secundul nemernicului ăla nasol, Generalul Woundwort? Nu pot nicicum să-mi amintesc. Mă enervează urât de tot.

Hââââââââââââââââââââaaaaaaaaaaaaaaaa, să mor io.

Mamă ce mahmureală o să fie asta... aah... ce porcărie... deschid ochii, cu un sunet hârşâit, şi văd că sunt pe canapeaua din casa lu' Colm şi Mairead. Sioned nu e aici. Măsuţa joasă de lângă canapea e plină de sticle, cutii (ceea ce nu e neobişnuit) şi scrumiere pline care put şi mă fac să-mi vină să vomit. Ecranu' televizorului e pătat cu nişte cruste albe, care ar putea fi lapte, casetofonu' încă se învârte în gol şi îmi bâzâie în urechi, încă sunt încălţat cu ghetele şi pe cămaşă am o pată rece şi întărită de vomă. Căcat; era cea mai bună cămaşă albă a mea, ca să zic aşa. Parcă am capu' plin de diaree. Mă aşteaptă multe ore lungi şi oribile de suferinţă. Căcat.

Mă ridic dureros şi o iau şchiopătând înspre bucătărie, amintindu-mi vag că s-a întâmplat ceva rău. Ca să ajung în bucătărie tre' să trec prin dormitor şi observ că patu' e gol, dar cearşafurile sunt mototolite şi se simte un miros uşor de borâtură, deşi asta ar putea veni, şi probabil chiar aşa e, de la mine. Îmi pun un pahar cu apă şi ies în curte; soarele şi iarba de pe Dealul Constituţiei, de dincolo de zidul grădinii, sunt prea strălucitoare şi îmi rănesc ochii.

— Paul.

Mairead stă pe jos, într-o zonă însorită, cu spatele sprijinit de zidul văruit și o cutie de bere la picioare. Totul e prea strălucitor, mult prea strălucitor... strălucirea pare să scoată un fel de sunet, ca un *muget* sau așa ceva. Mairead nu arată prea bine; are păru' despletit și unsuros, sclipind în lumina soarelui, iar buzele îi sunt umflate și crăpate. Întinde o mână nesigură și îmi arată ceva încolăcit pe un deget; e un pui de șopârlă.

— Spune bună dimineața micului dinozaur.

E uluitoare, extrem de mică și perfectă până la fiecare detaliu. Scoate fulgerător limba ei micuță, ca să guste aerul.

Mairead o așază încet pe jos și șopârla fuge într-o crăpătură din zid. Ia un gât lung din cutie și mi-o întinde, dar eu scutur din cap și mă așez lângă ea. Ah, țeasta mea. Bang bang bang.

— Cum te simți?

— Ca un căcat. Unde e Col?

Ea dă din umeri.

— Nu știu. Nu s-a mai întors noaptea trecută. Nu-ți mai amintești că l-am pierdut în centru?

Asta pare ciudat; nu că l-am pierdut, întotdeauna o întinde de unu' singur, dar că era și el în crâșmele din centru. De regulă nu intră niciodată acolo, zice că sunt prea pline de studenți și copii de bani gata. Ceea ce e adevărat, ca să zic, da' când e vreme frumoasă e mișto să stai afară, la mese și să privești marea. Și nu-mi amintesc deloc să fi fost în centru. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

— De ce ai lovit-o pe Sioned?

Ah, căcat. Îmi stă inima-n loc.

— Asta am făcut?

Mairead dă din cap şi bea din cutie.

— Tare?

— Păi, nu ştiu. Vă auzeam cum ţipaţi unu' la celălalt din capu' străzii, când mă întorceam acasă. V-am dat cheile, ţi-aduci aminte? Am bătut la uşă, Sioned a deschis şi a luat-o la fugă pe stradă. Zicea că ai lovit-o.

Acum încep să-mi amintesc, deşi ca prin ceaţă. Nu a fost cu pumnu' strâns, asta îmi amintesc clar, doar un fel de palmă ca să o dau de lângă mine şi s-o fac să tacă, să nu mă mai calce pe nervi. O rugasem să facă ceva şi ea a refuzat, apoi a început să se ia de mine, cum face ea, şi apoi a început să mă futǎ la cap, nimeni nu face mai urât ca Sioned, mai ales când e beată; te cicăleşte la infinit. Totuşi... probabil că n-ar fi trebuit s-o pocnesc. Pot fi destul de dobitoc când sunt băut.

— Ar trebui să încetezi, Paul, spune Mairead.

Dumnezeule; urmează o predică. Oare de ce trebuie femeile să vorbească încontinuu?

— Controlează-te. Ştiu că Sioned poate să fie enervantă uneori, da' e complet aiurea s-o loveşti aşa. Tu eşti bărbat, n-o să înţelegi niciodată cum e, toată frica, durerea şi furia aia. E mai rea decât durerea, toată furia aia din tine, când ştii că n-ai nicio putere să faci ceva. Am cunoscut atâţia labagii care n-aveau nicio problemă să-şi folosească pumnii, n-o să înţelegi niciodată cum poate fi. Asta pot să zic despre Colm; încă nu m-a lovit niciodată propriu-zis. M-a ameninţat că mă loveşte, ca să zic, m-a împins şi aşa mai departe, dar nu m-a pocnit niciodată aşa, ştii, în faţă... da' asta nu înseamnă că n-o s-o facă în viitor, bineînţeles. Probabil că da. Bărbaţii sunt toţi la fel.

Cu cât îi dă înainte Mairead, cu atât încep să mă simt mai de căcat. Adică Sioned, Dumnezeule, e cu juma' de metru mai mică decât mine, e minusculă, Dumnezeule, mâna mea e cât capu' ei.... Ah, căcat... şi ea chiar are centura neagră la karate. Sunt un căcat şi n-ar fi trebuit să fac asta niciodată.

Mairead îşi termină berea şi râgâie.

— Vrei şi tu una?

— Da, sigur.

— Păi, adu-mi şi mie una dacă tot te duci. Sunt în frigider.

Mă duc să aduc două cutii de bere ieftină de la Spar din frigider, care e gol, în afară de juma de sticlă de Martini, o lămâie ofilită şi o cutie de lapte. Îi dau o cutie lu' Mairead şi mă aşez la loc lângă ea. Soarele e chiar fierbinte; o să fie încă o zi frumoasă.

— Deci. Ce faci azi? Te duci să-l cauţi pe Colm?

— Nu. Se întoarce el în genunchi mai încolo, când o să rămână fără bani. Aşa face de fiecare dată. Şi tu? Te duci să vorbeşti cu Sioned?

— Ah, probabil că s-a întors la Llys Wen. Mă duc mai târziu, o las să se calmeze întâi, ca să zic. Îi iau nişte flori sau ceva.

— Asta ar fi frumos.

Beau din cutia mea, apoi aştept puţin să văd dacă îmi vine înapoi. Nu îmi vine, aşa că o beau pe toată, îmi spăl voma de pe cămaşă şi terminăm sticla de Martini, în timp ce cămaşa se usucă pe sfoara de rufe. Mergem amândoi în oraş, la oficiu. Centrul e plin de turişti şi evreii ăia hasidici sunt încă prin zonă şi aşa mai departe. Cumpăr hamburgeri

pentru amândoi de la un chioşc şi mergem să bem o bere în faţă la Glengower, apoi Mairead îşi ia ceva de mâncare şi se duce acasă să se îmbete, iar io rămân acolo singur, cu un ziar şi încă o halbă. Gladys Trevithick, care e pe ceva şi e luată rău, încearcă să se aşeze la masa mea, da' îi spun să se ducă dracului şi ea pleacă. Ar fi plăcut să am ceva companie, da' nu ea, Dumnezeule... vrăjitoare bătrână şi sinistră. Săracii copiii ăia! Însă e groaznic să bei de unu' singur când eşti mahmur, mai ales când ai ceva de care îţi e ruşine. Îmi amintesc cum spunea Colm odată că un tip care loveşte o fată e ultimu' om, un jeg absolut şi în acest moment mă gândesc că probabil are dreptate. Mă simt ca un căcat.

Îmi beau berea şi apoi încă una. După asta sunt puţin prea ameţit ca să conduc, da' e doar ora trei, ca să zic, şi n-aş suporta să mă duc acasă aşa de devreme. Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să mă duc cu maşina în munţi, cu o sticlă sau două; simt nevoia să fiu într-un loc în care să văd ceva cu ochiu' liber, ceea ce mi-ar lua câteva zile de mers pe jos. Nu ştiu de ce, pur şi simplu aşa simt.

Asta e greu de crezut. Nu, e *imposibil* de crezut. Simt că mi-e rău pe dinăuntru, ca şi cum îmi vine să vomit, şi în gât am un gust oribil... în cap îmi plutesc imagini la care nu mă uit, la care nu mă *pot* uita.

În mă-sa. Cum a putut ea să facă aşa ceva? Şi *el*? Prietenul meu.

Viaţa asta e plină de şocuri. Şocuri mari, urâte, nasoale, lucruri care apar dintr-odată ca să te pocnească în faţă înainte ca tu să apuci să te *gândeşti* la apărare. Eşti neputincios, eşti inutil în faţa acestor lucruri... nu poţi să

faci nimic. În afară de a te îndopa cu suficiente chimicale pentru a neutraliza aceste şocuri. Dumnezeule, ce viaţă! Ce viaţă împuţită.

Şocul unu e când aflu că n-o să-l mai văd niciodată pe Roger. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult tipu' ăsta, dar, Dumnezeule... nu i-aş dori nici celui mai mare duşman al meu ce i s-a întâmplat lui. Sau poate că da. I-aş dori asta dobitocului de Malcolm.

Şocul doi e când Sioned îmi spune că şi-o trage cu Malcolm. *Malcolm!* Adică... de ce? N-a suflat un cuvânt în maşină, pe drumul de la gară acasă, n-a spus nimic nici când am mâncat pastele gătite de mine, nici când am făcut dragoste, nici când eram la duş... şi acum îmi spune că s-a cuplat cu Malcolm. Malcolm. Dumnezeii şi Cristoşii morţilor mă-sii!

Stau pur şi simplu pe marginea patului, scuturând din cap şi privind în gol pe fereastră. Văd oile, nişte picături albe de pe deal îndreptându-se spre Comins Coch, văd acoperişurile caselor, câţiva nori, o pasăre mare plutind pe cer, probabil un vultur... îmi aud bătăile inimii, care acoperă lamentaţiile lui Sioned:

— Uneori ai nevoie de *reconfortare*, Paul, nu poţi să înţelegi asta? Eram beată, ce dracu', sufeream, mă simţeam complet singură după ce ai făcut tu... adică, *serios*, la ce dracu' te *aşteptai*? Nu poţi s-o ţii aşa la nesfârşit, adică mai devreme sau mai târziu...

Îi aud cuvintele, dar nu o văd cum le spune; ţine capul aplecat şi părul îi acoperă faţa. Îmi amintesc pentru o clipă de Cousin It din *Familia Adams*, apoi parcă ies rapid din mine însumi, din mintea mea, parcă plutesc în afara mea

şi devin un fel de observator, nu un participant la ceea ce se întâmplă, şi o parte din mine vede o pată de dincolo de acea cortină de păr, unde cred că ar trebui să fie pometele ei, apoi pumnul meu drept îl izbeşte cu putere. Simt cum un os tare se striveşte de monturile mele, iar ea zboară pe spate în pat, ţipând, dând din picioare şi cu capul în mâini. Apoi mă ridic şi încep s-o lovesc cu picioarele, nu mă uit unde, doar lovesc, apoi sunt în hol şi dau de perete uşa de la camera lui Malcolm, fără să ştiu ce o să fac, n-am nici cea mai vagă idee. Corpul meu e ca un aparat pe care îl controlez prin telecomandă; sunt descompus, sunt făcut praf. Nu sunt deloc acolo.

Şi apoi: şocul trei. Camera lui Malcolm e goală. Toate lucrurile lui au dispărut, a plecat, a întins-o; toate cărţile, toate casetele, toate hainele, toate afişele de pe pereţi, n-a mai rămas decât salteaua de pe pat şi un perete pătat, în care arunca el cu o minge de baseball, dobitocu'. A plecat. Camera asta nu mai e locuită. E goală.

În mă-sa.

Stau o vreme şi mă holbez, apoi ies iar pe hol, închizând încet uşa după mine, ca şi cum înăuntru ar dormi cineva. Nu ştiu de ce fac asta. Uşa face „clic" atunci când se închide. Rămân acolo, complet derutat, zguduit serios, ca să zic, în timp ce aud trei lucruri; unu' e Sioned care plânge şi bolboroseşte în dormitor, strigând ceva despre nu ştiu ce, nu-mi dau seama ce zice; al doilea e Mags, care borăşte în baie şi al treilea e Allen, care râde în hohote la parter la ceva de la televizor. Şi apoi aud al patrulea sunet, un avion care trece urlând pe deasupra casei, suficient de jos ca să zgâlţâie geamurile alea nenorocite.

În mă-sa. Rămân acolo, ascultând şi frecându-mi monturile. Ce dracu' fac acum?

Mă folosesc de panoul cu informaţii al Castelului Abergynolwyn ca de un amortizor şi mă opresc din alergare în el; simt cum marginea lui de jos îmi apasă uşor stomacul. Pe deasupra lui, departe în ceaţă, văd Bird Rock înălţându-se deasupra peisajului ca un deget mare uriaş, plin de negi. Plouă încet. Mă întorc şi mă uit la ei cum ies încet pe poarta castelului; Laura şi Mairead zâmbind în timp ce urcă dâmburile, Malcolm şi Colm ciopârţindu-se cu topoare invizibile sau poate cu săbii, nu-mi dau seama, Liam scuturând licheni de pe geaca lui de piele şi reproşându-le că nu l-a ajutat nimeni să se dea jos de pe zidu' ăla.

— Unde dracu' eraţi, tâmpiţilor? M-aţi lăsat blocat acolo...

— De ce te-ai urcat acolo, în primu' rând, idiotule?

Stăm acolo în ploaie. Colm, care începe să zvâcnească, în timp ce speed-ul pe care l-a băgat mai înainte începe să-şi facă efectu', întinde o mână să vadă dacă chiar plouă, ca şi cum toată apa care îi cade în cap nu ar fi suficientă.

— Căcat. Plouă.

— Zău? face Mairead foarte sarcastică.

Colm pur şi simplu o ignoră.

Raze de soare strălucitoare străpung pătura mişcătoare de nori şi una dintre ele cade exact pe Bird Rock, iluminându-l. Se înalţă ca un far luminos, în timp ce peste tot în jur e întunecos, ca şi cum pe el n-ar ploua, ca şi cum ar fi un mic colţ de Caraibe smuls şi replantat aici, în Ţara

Galilor, cu climă cu tot şi aşa mai departe. Arată extraordinar.

— Uitaţi-vă la aia, spune Mairead.

Ca la un semnal, o luăm toţi spre el, strigând şi ţopăind, alergând şi urlând peste pământul noroios şi murdărindu-ne ca dracu', încercând să ajungem la raza de soare şi la adăpost înainte ca norii să alunece şi să o astupe din nou.

Înţelegi, chestia cu Sioned e că se simte atât de împăcată cu ea însăşi. Adică ştie cine e, de unde vine şi încotro se îndreaptă, sau cel puţin *pare* să ştie. Pe de altă parte, eu (şi cei mai mulţi oameni pe care îi cunosc) nu am nici cea mai vagă idee despre chestiile ăstea, şi cred că asta o deranjează la mine şi o înfurie. Cred că înţeleg de ce; ea e solidă, eu sunt lichid, după cum nu oboseşte niciodată să-mi explice, şi bănuiesc că de-aia mă cicăleşte încontinuu. Dar în pizda mă-sii, are suficientă soliditate să mai dea şi la alţii, de ce nu foloseşte o parte din ea ca să mă sprijine sau cel puţin să-mi ofere un fel de temelie? Să nu mă înţelegi greşit, sunt în stare să mă descurc singur; dar... mă rog, ca să luăm un exemplu, pe Sioned n-o deranjează absolut deloc închiderea, îngustimea de a locui într-un oraş atât de mic ca Aberystwyth, în timp ce pe mine uneori mă scoate din minţi; însă în loc să îmi vobească despre asta, în loc să, mă rog, să-mi explice care sunt aspectele pozitive, ea îşi bate joc de mine, mă face incapabil şi mă tratează ca pe un copil mic. La ce poate să ajute asta, hmm? În loc să mă facă să mă simt important şi dorit, ea uneori mă face să mă simt încă şi mai ignorat şi

nesemnificativ decât mă simt io în mod normal. E în stare să se folosească şi de bariera lingvistică în interesul ei; dacă îi cer să explice mai clar ce vrea să spună, sub forma unui raţionament sau aşa ceva, ea îmi spune că nici n-are rost să încerce, pentru că nu poate explica clar decât în galeză. Vorbeşte engleza mai bine decât mine şi, în plus, nu apreciază deloc faptu' că eu cheltui atâţia bani şi timp (două seri pe săptămână!) încercând să învăţ galeză. Dumnezeule. Şi e atât de sensibilă; dacă îi zic cumva, chiar şi în glumă, cum faci cu prietenii, de exemplu: „Ai ars pâinea prăjită, vacă proastă ce eşti!" sau aşa ceva, stă bosumflată până îmi cer scuze, şi nu doar scuze, ci scuze profunde, să-i ling pantofii. Îmi afectează până şi relaţia cu Banon, mă face să mă simt prost şi posomorât când sunt cu ea (lu' Sarah i-am dat papucii); ştiu că e îngrozitor să spui aşa ceva... adică, io o înşel pe Sioned cu Banon, nu ea pe mine... da' asta e. Oricum, Banon e mult mai distractivă. *Şi* mult mai bună în pat. Nu că Sioned ar fi făcut vreodată vreun efort să înţeleagă *asta*... asta e problema ei; nu încearcă niciodată să empatizeze cu ceilalţi şi nu-şi schimbă *niciodată* părerea, da' chiar niciodată. Indiferent faţă de ce. Niciodată. E complet incapabilă să ierte, da' are o capacitate enormă de a se răzbuna.

Aşa că, oricum, să mor io dacă în seara asta nu beau. Ne-am dus cu maşina la crâşma din Pontrhydygroes să mâncăm, înţelegerea (agreată doar de Sioned, aş putea spune) fiind că eu nu beau nimic, mă plictisesc şi mă enervez ca să ne putem întoarce acasă cu maşina, în timp ce ea toarnă votci pe gât şi se distrează de minune. Se

simte perfect. Şi ca să fie şi mai rău, drumu' până acolo trece printr-un peisaj care îmi aminteşte şi de Scoţia, şi de Snowdonia, şi încep să mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut acolo, când eram mai tânăr, mai liber şi mai fericit. Acum îmi dau seama cum se simte Colm atunci când bate câmpii la nesfârşit despre Britania. Sau Mairead despre Spania.

— E vreo problemă, băiete? mă întreabă Sioned.

Cu o voce de parcă ar vorbi cu o pisică sau ceva. Eu scutur din cap.

— Nu, e în regulă. Numa' că aş bea ceva, asta e tot.

— Păi atunci bea.

— Da; o halbă mare şi una mică. Excelent.

Acest argument ea îl înţelege, normal. Dacă aş încerca să-i spun despre Scoţia şi Snowdonia sau despre senzaţia mea de pierdere interioară, s-ar uita la mine de parcă i-aş vorbi în swahili. Da' io mă strădui, chiar mă strădui să fac lucrurile să meargă, dacă ea ar putea doar să înţeleagă asta. Luna viitoare o să fac douăj' nouă de ani, la dracu'. Sioned are douăj' doi.

După ce intrăm în crâşma înţesată, mă duc ţintă la bar. Un grup de ţărănoi retardaţi încep să vorbească cu Sioned în galeză; ea roşeşte şi le răspunde, spune ceva care-i face să râdă şi arată spre unu' dintre ei, un idiot cu un piept imens şi fără gât, ca un buldog ridicat pe picioarele din spate. Dumnezeule, ar trebui să-i şteargă cineva ăluia balele de pe bărbie!

Îi iau lui Sioned votca ei mare cu cola. Io îmi iau o halbă de Guiness; prima din multe altele, asta e clar.

— Ce voiau dobitocii ăia? o întreb în timp ce ne îndepărtăm de bar.

— Nu, zice ea, erau în regulă. Ca băieţii.

Bate cu degetu' în halba mea şi aproape c-o varsă.

— Nu uita: o halbă mare şi una mică, ăsta e maximu', scumpule.

Un căcat. O să mă fac muci, chiar dacă dup-aia tre' să mergem acasă pe jos.

Găsim o masă într-un colţ, lângă şemineu, alegem mâncarea dintr-un meniu şi io mă duc la bar să comand. Cât stau acolo dau pe gât un whisky mare şi comand încă o bere neagră şi o votcă pentru Sioned. Alcoolu' mi se duce direct în cap şi, ca de obicei când sunt în dispoziţia asta, efectul e parţial furie, parţial calmare. Interesant, ca să zic, da' nu prea ştiu cum să iau chestia asta, ceea ce tinde să mă înfurie şi mai tare. Mă gândesc la Colm, care îmi explica despre efectele amfetaminelor luate cu heroină maro columbiană — nu te opune, zicea el, savurează doar aventura — şi mai dau pe gât un whisky mare.

— Ţi-ai mai luat o halbă *mare*! spune Sioned când mă aşez la masă. Nu mai aveai *voie* decât una mică!

Dau din umeri. Habar n-ai. Ea continuă:

— Te ştiu io, după asta te *îmbeţi* şi *dup-aia* ce facem? Hmm? Cum *dracu'* ne întoarcem acasă?

Io dau iar din umeri.

— Habar n-am. Luăm un taxi, căcat. Mergem pe jos. *Nu* ştiu.

La asta se indignează rău.

— Acum ce mai e? Ce-am mai făcut?

Beau jumate din halbă şi încerc să-i explic, dar e foarte dificil, pentru că bănuiesc că n-am cum s-o fac să înţeleagă

cum mă simt decât dacă îi spun despre Banon şi Sarah, da' asta chiar că ar termina-o şi, indiferent cât de rău mă enervează, nu vreau să-i fac aşa ceva. Adică, încă nu i-au dispărut de tot vânătăile de pe faţă, nu vreau s-o rănesc la fel de rău şi în interior.

— Uite ce e, băiete, dacă *chiar* vrei să te îmbeţi, îmbată-te, dar *te rog*, nu fi nesuferit. Io am băut doar două votci, pot să conduc io dacă vrei, sau hai să ne îmbătăm *amândoi* şi să ne întoarcem cu taxiu', ce zici?

— Păi, şi să lăsăm maşina aici? Şi cine o să fie fraieru' care o să vină s-o ia mâine dimineaţă? Io, bineînţeles.

— Păi, putem s-o rugăm pe Mairead, dacă noi lucrăm, sau pe Liam sau chiar să luăm iar taxiu'. Avem bani, nu? Nu e o problemă.

Soseşte mâncarea şi comand o sticlă de vin alb; mă piş pe nota de plată, azi am luat şomaju' *şi* salariu'. Termin ce-a mai rămas din Guiness şi încep să înghit mâncarea, ceva paste, nu mai ştiu acum ce dracu' am comandat. Cre' că erau cu creveţi. Sioned şi-a luat iepure, pe care îl mănâncă cu mâna; între dinţi îi rămân bucăţele de carne. Din când în când scuipă ca pe nişte gloanţe resturi care pocnesc în farfurie. Arată ca o regină celtică sau aşa ceva, cu brăţara împletită de alamă, părul lung şi blond şi geaca veche de piele. Observ că ţăranii îşi fac semn unu' altuia la bar, holbându-se la ea în timp ce suge un os; sunt pe punctul de a le spune ceva cretinilor, să le explic unde pot să se ducă, dar Sioned spune, fără să ridice privirea:

— Te rog nu fă asta, băiete.

— Ce?

— Nu le spune nimic. Nu fă scandal. Nu fac nimic rău, se poartă şi ei ca *băieţii*, cum faci şi tu când eşti cu Malcolm, Liam şi ceilalţi.

Asta mă enervează.

— Io nu fac *aşa*! Cretini obezi care salivează ca nişte câini! Probabil că le place de tine pentru că semeni cu surorile lor!

Îmi dau seama că vorbesc tare; oamenii de la celelalte mese se uită încoace şi îşi şoptesc. În sfârşit au început să mă bage în seamă, îmi spun în sinea mea, dar furia îmi trece pe măsură ce beau şi nu vreau s-o mai supăr pe Sioned. Mă tem ca înţelegerea şi calmul ei să nu mă facă să-mi ies din minţi dacă mai rămâneam acolo, aşa că am conceput un plan. Un plan. Pun vin pentru amândoi şi aştept ca ea să se ducă la budă; e o aşteptare lungă şi chinuitoare, pentru că nu mă cred în stare să vorbesc cu ea şi să rămân calm, da' tăcerea pare atât de ciudată...

— Cum e mâncarea ta?

— E OK, îi zic. E bună.

— Ce ziceai că e?

— Paste cu creveţi.

În sfârşit se ridică să se ducă la budă şi, din fericire pentru mine, ştiu că e la ciclu, deci o să stea o vreme, aşa că mă duc la bar (ţăranii ăia au plecat deja, probabil au întâlnire cu nişte oi pe undeva), îmi iau trei ginuri mari, le duc la masă şi le torn în halba mea goală de Guiness, completez cu vin alb, respir adânc şi beau totu' dintr-o înghiţitură. Trebuie să-mi pun mâna la gură ca să inhib reflexu' de vomă şi printre lacrimi văd cum o babă cu o gură ca un cur de câine şi bărbat-său se holbează la mine

dezaprobator. Rânjesc spre ei, râgâi şi beau restu' vinului. Apoi las o grămadă de bani — mă rog, suficienţi pentru nota de plată — sub farfuria lui Sioned şi apoi, după încă nişte whiskyuri mari rase la bar, ies în noapte. În parcare am senzaţia că o să vomit, dar mă lupt cu voma şi o iau înapoi spre Aberystwyth, făcând semn de autostop şi nu ştiu dacă e din cauză că drumu' era destul de pustiu sau din cauză că s-a întâmplat foarte rapid, da' n-au trecut decât trei maşini pe lângă mine înainte să cad şi să-mi pierd cunoştinţa pe un gard de la marginea drumului. Am strivit un arici sau ceva, o chestie storcită lipsită de noroc, pradă pentru gaiele roşii despre care se spune că s-au întors aici să clocească.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 18.

Aici există o falie de dimensiuni colosale, o falie care se cască pe lungimea celor douăzeci de mile ale văii Ystwyth, până la marginea mării, o falie deghizată de atracțiile de suprafață ale clivajelor de ardezie care trag mereu de distanțe: puncte altădată adiacente sunt acum despărțite de mii de metri. Faldurile și contorsiunile straturilor depun mărturie pentru lenta zvârcolire a rocilor, pentru o neliniște care nu îngăduie permanența; aceste modele de aici nu vor fi niciodată statice, nici complete, nici perfecte, ci vor rămâne pentru totdeauna într-un proces de formare, atâta timp cât roca slăbită se supune atracției părintelui ei, planeta, adică pentru totdeauna. Pământul se mișcă, mutabilitatea lui caracteristică și scara temporală imposibilă a amprentei sale fiind simultane cu impenetrabilitatea inimii lui tari de granit.

Aici continuă să existe întrebări, întrebări legate de temperatură, reacție, diacronicitate, întrebări condamnate să rămână veșnic fără răspuns. Imense refugii în calea prezenței și recunoașterii ulterioare a unei forțe infinit mai mari, mai puternice și mai crude. Tortură.

AU RĂMAS

Au rămas după ora închiderii într-o crâşmă în care au băut câteva ore şi se simt bine în felul lor obişnuit, distrugător, sălbatic şi rătăcit. Iată dragonul care se târăşte pe podea; rage acoperind scandalul, păşeşte de parcă ar fi tras în faţă de pelvisul lui, are ochii bulbucaţi şi injectaţi ai cuiva plin de amfetamine şi alcool, dorinţă şi furie. Un anumit tip de energie intensă răzbate din cuvintele lui şi se înalţă precum nicotina, pârjolind tavanul îngălbenit. O faţă familiară pluteşte înspre el, iar ochii lui se înceţoşează, roşii ca focul.

Malcolm îi face semn din cap lui Paul.

— L-ai văzut pe Roger? E luat de nu mai ştie de el.

— Văd. Pe ce e?

— Dumnezeule, a băgat ieri cam un gram de gheaţă, o să fie dus vreo câteva zile. Colm, unde naiba o fi şi *ăsta*?

— Nu era cu noi mai devreme, acasă?

— Fizic, da. Şi nu mi-au oferit şi mie un pic, nesimţiţii. Şi oricum, de unde dracu' au ăştia gheaţă? Ultimele

amfetamine pe care le-am luat io erau un sulfat de tot căcatu'.

— N-o să mai fie în stare să-şi găsească pulele săptămâni de zile.

— Păi lu' Roger o să-i placă, că el oricum nu şi-o poate găsi niciodată.

Malcolm se resemnează doar cu alcoolul şi îşi termină halba dintr-o înghiţitură. O stinge cu votcă şi se împleticeşte spre bar.

Roger ratează conversaţia asta, pentru că e ocupat să calce cu ghetele pe mâinile cuiva cu mustaţă şi burtă de bere pe o alee îngustă din spatele crâşmei, cineva cu care avea o vrajbă îndelungată şi brutală, pentru motive uitate de mult. Mâinile continuă să zvâcnească, bâjbâind dezarticulate pe pietrele pline de sânge şi scuipat, aşa că Roger calcă din nou pe ele, de data asta mai tare, sprijinindu-se de zidul de cărămidă plin de muşchi, izbind cu călcâiele ghetelor până când mâinile încetează să mai mişte şi el se poate întoarce din nou în crâşmă, pe furiş, printr-o uşă laterală.

— Liam! ţipă o voce din mulţime. Cântă-ne şi nouă ceva, fraiere!

Liam refuză, fără tragere de inimă şi totuşi neaşteptat; de obicei nu e nevoie să fie rugat ca să cânte. Îşi ascunde faţa în spatele unui gât de Guiness.

— A, nu, nu... proprietarului nu i-ar plăcea chestia asta.

— Căcat, omule, de asta face sesiunile ăstea cu uşile închise!

Zâmbind dulceag şi legănându-se uşor în scaun, Liam începe să cânte „Mary McCree", iar deasupra celor din jurul lui se aşterne tăcerea. Roger, care stă la bar cu o halbă

proaspătă de Wrexham, simte cum furia începe să-i scadă şi îl priveşte pe Liam cu ochii mijiţi, maxilarele active şi dinţii scrâşnind. O senzaţie de relaxare începe să acţioneze împreună cu sulfatul, zumzăind în capul lui, în pieptul lui palpitând, şi el se gândeşte că îl iubeşte pe Liam pentru vocea lui irlandeză caldă şi versurile cântecului ales de el, care par să rezume perfect toată senzaţia de pierdere şi durere şi furia produsă de ea. Gânduri mov fulgeră prin creierul lui ameţit, apar şi dispar, fiind imediat înlocuite de altele asemănătoare; mama alcoolică a lui Liam şi viaţa lui de exil, copilăria petrecută în vecinătatea unei zone de război, propriile amintiri ale lui Roger din timpul unei misiuni în Ulster, înainte de a fi degradat şi trecut în rezervă, sânge, explozii, furturi, lucruri care se prăbuşesc, se prăbuşesc încontinuu. Ovaţiile care însoţesc sfârşitul cântecului lui Liam declanşează încă un val chimic în corpul lui Roger, iar el se întoarce spre o fată care stă lângă cotul său drept şi pe care o evaluase în tăcere mai devreme şi încearcă în zadar să se abţină să-i murmure ceva la ureche.

Dinspre Paul se aude un strigăt:

— Sioned! Acum e rându' tău!

Hen fenyw fach Cydweli
Yn Gwerthu losin du

Nefiind respins, speranţele lui Paul renasc, iar el se opreşte cu dificultate din vorbit ca s-o asculte pe Sioned cum cântă, în timp ce mintea lui îi oferă imagini

personalizate de stânci, văi, dealuri, pietre. Sioned e superbă, se gândeşte el, iar şoldurile lui zvâcnesc involuntar şi degetele i se încovoaie ca nişte gheare în contact cu carnea fantomatică, iar când cântecul lui Sioned se termină şi toţi se lansează într-o versiune răcnită a lui „Dicey Riley", Roger urlă şi el tare, în timp ce fata de lângă el îl acompaniază ascuţit şi entuziast:

Sărmana Dicey Ri-hi-ley
Trage la măsea!
Şi sărmana Dicey Riley
Nici nu se va lăsa!
La crâşmă dis-de-dimineaţă
Apoi mai vrea un păhărel
Pentru că Dicey Riley e sufletul
petrecerii!

Merge pe Fitzgibbon Street
Cu un aer dispreţuitor!
Apoi coboară pe Summerhill
Unde oamenii o privesc neîncrezător!
Şi-o să intru să mai beau una mică
Pentru că e deja unu jumate
Şi Dicey Riley e sufletul petrecerii!

În timp ce repetă cu toţii primul vers, fata li se alătură cu enormă însufleţire şi Roger se uită la ea pe furiş, la obrajii roşii şi dinţii albi, la părul cenuşiu prins în coadă

de cal. Puţin machiaj. În seara asta o să plece împreună, se gândeşte el; o să se ducă în camera ei sau o să vină ea în a lui şi o s-o fută de-o să-i sară capacele, se gândeşte el, o s-o fută până nu mai poate şi în timp ce Colm, care a reapărut, începe să cânte despre cum e să fii un bărbat cum nu sunt prea mulţi („slavă Domnului că e *aşa*", şopteşte Mairead) şi sângele îngheaţă pe pietrele murdare, şi şobolanii privesc cum un bărbat se ridică distrus, sprijinindu-se cu mâinile sfărâmate de un zid plin de muşchi, Roger apucă transpirând mâna fetei, sperând că ea nu va observa tremurul uşor al degetelor lui care, oricum, nu e din cauza nervozităţii, ci nerăbdării sale fierbinţi şi neobişnuitei tării a amfetaminelor pe care le-a consumat, şi mai ales ultimelor reziduuri ale furiei care îl părăseşte, fărâmiţându-se încontinuu, pentru a fi înlocuită cu focuri diferite, însă de aceeaşi natură.

ROGER

Graffiti pe un zid din New Gurnos, mare cartier dintr-o budă a Europei, un loc de tot căcatu', cum vă zic, un loc galez *adevărat*, fără munţii şi lacurile ălea tâmpite, doar canale de scurgere, gropi de gunoi şi maghernițe în care să stai, un loc *adevărat* din Ţara Galilor, de unde *sunt* io, un fel de rezervaţie de indieni în mijlocu' jegului ăsta de Marea Britanie (şi tâmpitu' de Geraint stă acum într-o rezervaţie *adevărată*, în State, ca să zic, cu pene, lănci şi cactuşi de mescal), un loc plin de gunoaie şi sărăntoci, băiete, exact aşa, un loc plin de deşeuri, gunoaie, ca să zic, resturi, căcat, şi graffitiul de pe un zid din New Gurnos:

Croeso i uffern.[2]

Tâmpitu' dracului.

LUNI

Săptămâna asta nu bagi nimic, băiete. Absolut nimic. Începuse să-mi fie destul de rău, băgam heroină ca şi cum m-aş fi dus să mă piş, aşa mergea treaba, aşa că acu' tre' să mă abţin, cel puţin o vreme, ca să zic, fără heroină, fără speed, nici nu mai beau nimic şi aşa mai departe — ştiu ce se întâmplă când nu mă pot abţine, e haos, omule, un coşmar împuţit, ca să zic, colapsez şi mă trezesc plin de sânge la bulău sau în spital. Pot să bag skag cu alcool, cei mai mulţi nu pot... da' *io* pot, în mă-sa. Te cred şi io. Sunt

[2] Bun venit în infern, în lb. galeză în original (n. t.).

un supravieţuitor, băiete. Dar nu ştiu ce e mai rău, aia sau asta, e *plictisitor* ca dracu', omule, e monoton; cât timp îţi trebe ca să-ţi revii dintr-o orgie? Poate fi şi tot restu' vieţii, oricum asta e senzaţia, ştii, am nevoie de droguri aşa cum *tu* ai nevoie de aer. Înţelegi ce vreau să spun?

Da' e o plictiseală groaznică, omule... simt că-mi crapă capu'. Adică hai să vedem ce-am făcut azi, ca să zic. Păi îţi zic: m-am trezit pe la vo doişpe, ca să zic, am mâncat nişte pâine prăjită, pe care dup-aia am borât-o imediat, ca să zic, m-am căcat de vo douăj' de ori (cre' că e ceva în neregulă cu stomacu' meu, ca să zic), am fumat un joint mare, m-am uitat puţin la televizor. Mi-am făcut şapte labe, acu' am scula roşie şi iritată, ca să zic, sunt excitat ca dracu', m-am scobit în nas (nici pe departe la fel de plăcut ca atunci când eşti pe heroină), m-am băşit, am scos un fir de păr încâlcit din gaura de la priză (foarte creţ şi negru, de la pizda aia barbară de jos), am făcut curat în cameră şi găsesc un *căcat* într-un colţ omule, printre ciorapi pe care ai putea să-i rupi, ca să zic, şi chiloţi folosiţi de *anu'* trecut (când eşti pe heroină nu poţi să ţi-o tragi, înţelegi?), mă duc până la colţ să-mi iau lapte şi tutun, mă uit la televizor, iar mă uit la televizor... nu prea e cine ştie ce distracţie, nu? E groaznic de plictisitor, omule, plictiseală, plictiseală, plictiseală, şi cel mai rău e cu toate chestiile pe care *nu* le faci şi *nu* le vezi, ai un stomac ca o cărămidă, totu' are gust de bălegar, ca să zic, şi mă mir că nu văd praf portocaliu pe hârtie când mă şterg la cur, ca să zic. Nu l-am sunat nici pe Colm, nici pe Malcolm sau pe alţi idioţi — Colm probabil e luat rău pe cine ştie ce cocktail inventat de el şi Paul ăla a fost cam arogant în ultimu' timp, e un

dobitoc capricios... Nici măcar nu pot să mănânc, ca să zic; tre' să aştept să mi se liniştească stomacu' şi doar ca să mă pot *gândi* că mănânc ceva. Aşa că de unde dracu' vine tot căcatu' ăla? Ciudată chestia asta, ca să zic... Sper c-o să pot dormi la noapte. Aş putea să încerc să adorm cu o labă, ca să zic, pe caseta aia nouă cu paraşuta chinezoaică... aah, da. Îmi amintesc de pizdele chinezoaice când am fost în Hong Kong cu armata, ca să zic, ştiau nişte şmecherii date dracu', poţi să mă crezi pe mine, omule. Îţi îngheaţă sângele în vine, serios.

Căcat. În viaţa mea n-am fost atât de excitat ca după ce bag heroină. În viaţa mea. Aş putea pur şi simplu să ies în oraş şi să...

Sună telefonu'. Nu răspund. Probabil e vreun dobitoc cu o pungă plină de praf şi un rânjet larg pe faţă. Căcat, omule, dacă Colm vrea să se omoare dracului, atunci asta e problema lui. Şi să-ţi mai zic ceva, dacă proasta aia de Margaret n-are grijă, o să păţească şi ea la fel. Proasta...

— Roooooooogeeer!

Unu' din studenţii ăia idioţi de jos. Nu zic nimic.

— Te caută Griff la telefon!

Nu zic nimic şi se cară. Îl aud pe idiot cum zice la telefon:

— Nu, îmi pare rău, mă tem că nu e acasă. Să-i transmit ceva?

Asta mă face să râd, să transmită Griff ceva. Probabil ceva de genu': „Poţi să-ţi bagi receptoru' în cur până îţi iese sânge, student cretin şi jegos ce eşti". Griff, omule, Dumnezeule mare... s-a adunat ceva gaşcă aici, nu, omule? Aberystwyth, să mor io, la gura râului, ca să zic,

oraş estival la ţărmul mării, veniţi să îl vizitaţi şi să vedeţi cea mai mare concentraţie de drogaţi, golani şi demenţi pe care aţi văzut-o vreodată, omule. Tre' să scapi de toţi ăştia, toţi... mie mi-a ajuns, omule, serios, cel puţin pentru o vreme; mă rupe complet... sunt şi alte lucruri în viaţă pe care să ţi le doreşti, căcat, începeam să mă transform într-un zombi. Bănuiesc că aş putea să mă duc să-l văd pe Liam, el e mai normal decât ceilalţi, da' şi lui îi place să se distreze, să râdă ca lumea... Liam ştie cum stă treaba. Chiar dacă uneori e un irlandez arţăgos, ca să zic.

Sunt şi alte chestii în viaţă decât drogurile. Asta e foarte clar, omule.

E ciudat cum tot somnu' pierdut într-o lună întreagă te ajunge din urmă. Sunt terminat, omule, muci, brusc mă simt complet terminat. Distrus. Numa' că n-am mai dormit ca lumea fără să mă anesteziez, ca să zic, de când nici nu-mi aduc aminte; luni în şir, ca să zic. Sper că mai pot să adorm, omule, chiar sper asta.

MARȚI

Ceva mai bine. Da' a fost o noapte oribilă, ca să zic, de-abia dacă am dormit, îmi făceam laba şi mă zvârcoleam, apoi iar îmi făceam laba, da' azi, ca să zic, mi-am scos chiar greutăţile, le-am găsit în fundu' dulapului, sub un morman de haine rupte de care n-am reuşit să mă descotorosesc. Nici nu mă mir, ca să fiu

sincer, sunt nişte chestii oribile; velur. Cam ce-ar purta taică-tău. Oricum, am făcut câteva reprize pentru piept, tricepşi, bicepşi, nişte genuflexiuni, tracţiuni, flotări... acu' am muşchii ţepeni ca dracu', ca să zic, da' sunt ameţit rău şi mi se pare că am o sculă de trei metri (după ce fac forţă am totdeauna senzaţia că e de două ori mai mică, ha-ha). Mi-am făcut o poftă de mâncare ca lumea, aşa că m-am dus la un restaurant chinezesc din centru, cei mai buni cartofi prăjiţi din oraş, omule, şi mi-am luat cartofi prăjiţi, garnitură de legume, pui, o porţie de curry cu sos, m-am întors cu ele aici şi le-am mâncat cu ce crezi? Cu lapte, cu asta le-am mâncat, fraiere! Haleală ca lumea şi juma' de kil de lapte gras şi mă simt *beton*, omule, absolut beton, chiar dacă la fiecare cinci minute o tai la budă. Sosul de curry trece prin mine ca trenu', oof. Mă piş pe cur. Luna trecută, căcat, săptămâna trecută chiar mi se părea că să mănânc altceva în afară de bile de speed ar fi ceva oribil şi asta m-a făcut să mă las. M-a făcut să-mi dau seama că sunt un gurmand, pe bune, chiar îmi place să mănânc... Încep să-mi dau seama, fără droguri, încep să-mi dau seama cine sunt de fapt. Sunt Roger Price, în pizda mă-sii, omule... Îmi amintesc cum era cu mâncarea când eram mic, în Gurnos; duminica, omule, uau, toată familia se strângea în juru' mesei, două'trei de oameni, ca să zic, cratiţe pline de friptură şi tocană şi pâini cât o maşină, că erau mai ieftine aşa, înţelegi? Fiecare fraier apuca să mănânce, niciunu' nu rămânea flămând. Şi taică-meu şi mătuşile mele puteau să gătească orice, asta bineînţeles dacă el putea să nu se atingă de sticlă suficient de mult timp, ca să zic, şi pizda aia de maică-mea îi lăsa în pace. Da' să-ţi spun io ce e nasol sau

ce poate fi nasol dacă te apuci, ca să zic, să mănânci ca prostu'; tre' să fii atent ca dracu' la mâncare după ce te laşi de droguri, am văzut oameni care au devenit obsedaţi, ca să zic, Dumnezeule mare, omule, graşi după două săptămâni de halit, greţos, omule, tre' să ai mare grijă, ca să zic, să nu pierzi controlu'. Şi asta e rău, omule, că întotdeauna îţi vin tot felu' de chestii din spate, omule, întotdeauna chestii cu care tre' să lupţi... totu' e doar un război, nu-i aşa?

În seara asta iar televizor, fumez nişte iarbă, mă relaxez. Îmi fac ceva poftă de mâncare şi mă bag în punga uriaşă de chipsuri pe care am şterpelit-o dintr-un Somerfield împuţit. Nu e prea rău, hmm, o pungă de chipsuri cât perna mea şi pe care le-am şterpelit. Cum? Dă-te dracu'; secret profesional, băiete. Adrenalina de la şterpelit te ajută să suporţi mai uşor abstinenţa, ca să zic, da şi aici tre' să fiu atent să nu pună mâna pe mine. Asta ar fi oribil, io încerc să mă las şi apoi să mă prindă cu o pungă nenorocită de Hula Hoops în salopetă. Şi la pârnaie aş fi obligat să mă las, nu? Bulău' e beton pentru haşiş, ca să zic, da' pentru orice altceva, poţi s-o uiţi, băiete.

Să-mi las venele să se odihnească... am nevoie de asta şi aşa. Nu doar ălea în care băgam acele, da' şi ălea de la picioare şi aşa, ălea mari pe care le-am plesnit la marşurile cu tot echipamentu' în spate, când eram în armată. Am nevoie de sângele meu, omule, am nevoie de ceva care să curgă dracului, ca să zic... Îmi amintesc când, acu' vreo câteva luni ca să zic, am încercat să mă injectez în sculă, gândindu-mă că oricum n-o folosesc pentru altceva decât ca să mă piş... a fost un coşmar, omule; când am băgat

acu' într-o venă albastră, ştii, una mare dintr-o parte, a fost ca o mică explozie a sângelui; pur şi simplu parcă a explodat în juru' acului, aşa brusc, o pată, o umflătură rapidă roşie... era să mă cac pe mine, serios. Credeam că ăla micu' o să-mi cadă acolo, pe loc. Mi s-a şi sculat, ca să zic, da' a fost de-a dreptu' oribil... nu mai încerc asta în veci. Încă mai am cicatricea. Da' scula e în regulă. Numa' că mă mănâncă şi se inflamează când îmi fac laba, ca să zic.

Toate ororile au trecut acum, toate ororile heroinei. Durează doar puţin, ca să zic, apoi dispar. Ororile... oasele care se înmoaie ca gelatina, parcă rupte, cumva, o durere îngrozitoare şi... Nu; dă-le în mă-sa de orori. Nu ele au fost oribile. Pot supravieţui la orice, băieţi. Da' în Ulster, acolo orori; să ieşi de pe heroină e o glumă pe lângă nenorocitu' ăla de Ulster.

Noaptea trecută, în pat, ca să zic, mi-am făcut laba imaginându-mi-o pe Sioned făcând tot felul de porcării cu Colm. Nu ştiu de ce, a fost prima oară, ca să zic. Poate că sunt puţin cam singur. Oricum, dă-o-n mă-sa. Sioned era naşpa rău, ce chestii putea să spună, omule, oof.

MIERCURI

Ziua de şomaj. Şi chestia e că în mod normal nu pot să fac asta fără să iau o doză sau măcar ceva iarbă şi câteva halbe, da' azi am intrat pur şi simplu, ca să zic, am semnat

pe linia punctată şi am plecat dracului. Uşor. Nu, mă rog, de fapt n-a fost chiar aşa; a trebuit să stau la o coadă nenorocită şi transpiram, ca să zic, m-am panicat ca dracu', aproape că era s-o iau razna, omule. Urăsc locurile ăstea, serios. Sunt oribile.

— Aţi mai lucrat, cu plată sau fără, în ultimele două săptămâni de când aţi luat ultimul ajutor de şomaj, domnule Price?

Vacă arogantă şi împuţită. Pot să văd în nările tale împuţite când îţi dai capu' pe spate aşa, curvă proastă şi arogantă. Şi da, bineînţeles că am lucrat, babă cretină ce eşti, crezi că pot trăi din ajutoru' de şomaj? Luna trecută am vândut cincizeci de grame de amfetamine pure, direct de pe vaporu' din Fishguard, ca să zic, am alergat prin tot oraşu' încercând să plasez marfa, şi luna asta, până acu', am încercat să intermediez o tranzacţie cu droguri şi asta a fost cea mai grea şmecherie pe care am făcut-o vreodată, omule, cea mai naşpa treabă de care m-am ocupat vreodată şi nu mă ajuta deloc faptu' că trebuia să am de-a face cu tipi care miroseau ca nişte porci. Înţelegi?

După ce mi-am luat ajutoru' de şomaj, mi-am făcut puţin de cap. Mi-am luat nişte tutun vărsat de la tutungerie — era la preţ redus, ca să zic, trei lire cincizeci de grame, destul de avantajos săptămâna asta; a fost un noroc că au băgat la reduceri şi tutun fin, ca să zic, pentru că uneori reduc o grămadă de tutun mentolat naşpa sau de pipă, căcaturi de genu' ăsta, da' azi tipii au fost în regulă — apoi m-am dus la un Spar să-mi iau pâine şi lapte şi am şterpelit o bucată mare de brânză, nişte piper, un săpun şi un pachet de somon afumat. Dacă tot nu

plăteşti, de ce să nu-ţi permiţi puţin lux, nu? Aşa i-am făcut rost de provizii şi lu' Bill, le-am furat, ca să nu mai irosesc bani şi pe tâmpitu' ăla, corect, nu? Am economisit o grămadă de bani, ca să zic, şi am primit şi un bonus suplimentar. L-am văzut pe Malcolm afară, pe stradă, ca să zic, şi nu arăta prea rău, se îngrăşase puţin da' oricum el fusese întotdeauna un slăbănog; i-am zis să aibă grijă să nu se îngraşe. El mi-a zis să mergem să bem o halbă sau două, că e ora prânzului şi aşa, ştii, da' io i-am zis că nu, ceea ce mi-a fost foarte greu, poţi să mă crezi; două halbe devin trei, patru, douăş'cinci şi apoi nu mai ştii cum să torni mai repede alcool în tine... nu există două halbe, omule, te amăgeşti singur dacă crezi că există aşa ceva. Aşa că i-am zis că nu. Cu Colm însă, dacă m-aş fi întâlnit cu el, probabil că m-aş fi dus; fraieru' e foarte convingător, tâmpitu' dracului. Zice chestii de genu': două halbe ar fi un foarte bun test de voinţă, să vezi dacă te poţi abţine, şi zice asta cu un accent de Liverpool, ca să zic, e un test al forţei, aşa că te duci cu el să bei o halbă şi apoi deodată te trezeşti că el o comandă pe a doişpea şi pregăteşte speed pe sub masă. Mă bucuram că nu mă întâlnisem cu *el*. E haios cum pregăteşte Colm bilele de speed; le împachetează în foiţă de ţigară şi apoi rupe banda adezivă, înainte să le înghită. E ceva incredibil. Înghite o grămadă de droguri nocive, da' nu vrea să înghită puţin lipici de pe o foiţă de tutun. E un tip ciudat, tâmpitu' ăsta, da' te distrezi bine cu el; râzi de te spargi cu el după ce ai băut ceva, ce chestii e în stare să zică, Dumnezeule!

Şi pentru că vorbeam de lup, cine sună la ora ceaiului? Eu îmi găteam nişte supă de praz, adăugând nişte făină

pentru că arăta exact ca pişatu', când sună telefonu' şi unu' dintre cretinii ăia de la parter mă strigă, aşa că mă duc să răspund. De-abia îl aud pe Colm, pentru că în fundal e muzică dată tare, da' îmi dau seama imediat că e el din cauza accentului şi a stilului său de-a băga zece cuvinte pe secundă:

— Roger, suntem o grămadă, omule, eu, Liam, Mags, mişcă-te încoace, băiete, avem nişte gheaţă, Dumnezeule, am luat puţin cu degetu' şi tripuiesc la greu, omule!

Îi zic că ne vedem cam într-o oră şi închid telefonu'. Şi mă tentează, omule, Doamne, chiar mă tentează serios, da' în loc să mă duc rămân acasă şi mă uit la televizor. Încă îmi miroase transpiraţia a sulfat şi sunt, câte, patru zile, să mor io, de când am băgat ultima oară? Dă-o-n pizda mă-sii. Fumez cam cincişpe ţigări rulate pe oră. Probabil îmi fac mai rău decât drogurile, ca să zic.

Da' plictiseala asta, omule, asta e cea mai naşpa chestie. Durerea şi ororile, ăstea trec după o vreme, ca să zic; da' plictiseala, de asta nu scapi. Sunt plictisit de mă cac pe mine. Da' tre' să rezist, să nu bag nimic, măcar încă vreo câteva zile; dacă nu, am pus-o.

Dorm foarte prost în noaptea aia.

Nimic nu e uşor, în mă-sa. Nimic nu e uşor, omule, şi asta mă enervează rău de tot, mă scoate din sărite.

Plictisit. Sătul de televizor, sătul de labă. Sunt plictisit de mă cac pe mine.

JOI

Ştiam io, ştiam. Ştiam că azi o să mă sune Jed. Tentaţia e prea mare, omule.

Jed îmi dă treizeci de grame de amfetamine în fiecare săptămână, dacă poa' să facă rost, ca să zic, io le prepar şi le împachetez, în pliculeţe de treizeci de grame la zece lire, le vând şi îi dau lu' Jed o sută şaizeci pe marfa lui şi rămân cu un sutar. Frumos. Profit curat, ca să zic, şi în plus rămân cu amfetamine gratis sau le vând şi pe ălea. Aşa că am două variante: sau iau marfa de la Jed şi fac peste o sută de lire pentru o noapte de muncă, sau aştept până mâine şi iau nouăj' de lire şomaj, care să mă ţină două săptămâni. Tu ce-ai face? Hmm? Spune-mi tu, fraiere.

Iau marfa de la Jed, o duc în camera mea şi o amestec cu făină. Şi nu poa' să-mi facă niciun rău dacă gust şi eu puţin, pentru energie, ca să zic, pentru că tre' să alerg prin câteva baruri şi alte locuri ca s-o plasez, aşa că iau de câteva ori cu degetu' şi e beton, să mor io, e marfă a-ntâia. De data asta Jed mi-a adus sulfat adevărat, pe cuvânt. Îşi face efectu' imediat, inima începe să bubuie, îmi muşc obrajii şi mă simt excelent. Plictiseala dispare dracului, ca să zic, ah, da, vin iar vremurile bune, băiete, asta e clar. Mă văd mai întâi cu Colm şi scap imediat de un sfert, plus că el mi-e prieten şi pe prieteni îi rezolvi primii. Poftim, Col, ia un sfert cu reducere, băiete. Te-am rezolvat imediat, fraiere. Apoi trag câteva linii şi mă duc să-mi fac de cap; am de recuperat, simt nevoia.

Îmi iau haina şi am întins-o. Cu treizeci de pliculeţe de amfetamine în buzunar.

...IAR LUNI?

Unde dracu' sunt, ca să zic? ...Hm? ...Aah, capu' meu.
Sunt terminat, omule, terminat complet.
Terminat.
Fraieru' dracului.

E minunat, omule, locu' ăsta în care merg io... absolut minunat. Un iaz cu frunze pe el, soarele care se strecoară printre crengile copacilor, păsărele care cântă, capu' îmi zumzăie... n-aş vrea să se termine niciodată. Deloc. Nimic altceva nu poa' să-ţi dea senzaţia asta, vorbesc serios, omule, nimic altceva nici măcar nu se poate compara... zumzăitu' ăsta... zumzăitu' maro... nu e niciun fraier prin zonă care să te deranjeze, niciun oficiu de şomaj, niciun gabor, nimic, nicio durere, mahmureală sau sevraj... sunt liber, chiar sunt. Liber. Liber ca o pasăre, ca să zic.

Crede-mă, omule... e absolut minunat, absolut splendid, locu' ăsta în care merg io.

... tre' să rezolv treaba asta, omule... tre' să rezolv treaba asta... o idee foarte proastă asta, cre' că se va dovedi o idee foarte proastă... nu e uşor, nu e uşor deloc, ca să zic... am atâtea chestii de pus la punct, ca să zic, atât de multe chestii...

Sunt după acid şi ciuperci; două Purple Ohms nenorocite şi două mâini sănătoase de ciuperci... şi *tari* au fost ăstea, pe bune, parcă iau *foc* şi capu' e pe cale să-mi explodeze... simt o presiune enormă înăuntru' capului, omule... groaznic... o idee foarte proastă, ca să zic... e clar... cre' că am luat prea mult, omule, îmi dau seama că am luat prea mult, în mă-sa... skagul e mai bun... e clar...

Munţii ăştia sunt aşa de *mari* şi io sunt singur printre ei, micuţ de tot, sunt cât o muscă, ca să zic... Ieri părea o idee foarte bună, ca să zic; să bag nişte acid, să mă duc pe dealuri, să călătoresc spre interior, ca să zic, să rezolv lucrurile... Însă acu', căcat. Am o grămadă de lucruri de rezolvat, omule, şi sunt varză în interior, ca să zic... Llyr crede că mă poate ajuta, ca să zic, să-mi împrumute cabana lui cât stă el la Londra, da' cabana asta a lui e la kilometri întregi de orice, ca să zic, aici nu e New Gurnos, nu e nici măcar Aberystwyth, e ca pe lună... habar n-am unde dracu' sunt... undeva prin Ţara Galilor, ca să zic... tărâmu' muzicii, în mă-sa... tărâmu' urletelor, mai degrabă... Llyr m-a adus aici noaptea, ca să zic, adică io l-am bătut la cap să mă ia cu el, ca să zic, apoi el s-a cărat şi m-a lăsat de unu' singur aici, unde dracu' mai e şi asta... Doamne, omule, capu' meu...

Stau pe o stâncă şi privesc spre o vale, se vede până la kilometri depărtare. Iarba şi copacii *se mişcă*, ca să zic, se leagănă şi zumzăie, şi aproape că văd cum emană scântei de energie, ca să zic, fulgere mov, pălpâitoare, care explodează şi pocnesc... şi toate plantele o duc bine aici, dacă asculţi, poţi auzi cum iarba soarbe sânge din sol, sunt mii de schelete în pământ aici, omule, toţi omorâţi,

măcelăriţi, îmi imaginez un masacru aici, tipi în kilturi, cu săbii şi topoare, ţinând în mâini capete tăiate, hăcuind trupuri însângerate şi spasmodice căzute la pământ, o vale întreagă inundată de sânge, o cascadă roşie curgând pe aici... aud plescăitul pe care îl fac când calcă peste intestine, omule, căcat, durere, ţipete, sânge, agonie şi implorări, rugăminţi către cine ştie ce cretin să aibă milă de tine, da' el nu are nicio milă, un diavol care o să te ucidă pe îndelete, în timp ce tu îi vezi expresia de pe faţă şi din ochi...

... cum arătam probabil şi io. Când am....

Am nişte chestii nasoale de rezolvat aici, ascultă-mă puţin, omule... Nasoale rău de tot... Rău de tot...

Soarele intră după nori în timp ce eu îl privesc, şi umbra acoperă încet toată valea. Ca o maree de smoală sau aşa ceva.

Sunt un criminal. Sunt un adevărat *ucigaş*, omule, un criminal dement care trăieşte liber printre voi, imaginează-ţi doar că într-o noapte trec pe lângă tine într-o crâşmă şi tu te atingi de un criminal, poate că ceva din spiritu' meu malefic se ia pe tine şi devii şi tu un criminal, oooooooooo... am omorât un om, crede-mă, am luat viaţa unui fraier, ca să zic, şi nu a fost nici rapid, nici amabil, a, căcat, nu, nu cu pistolu', a, nu...

Să mor io, omule, deja e mult prea rău...

mult prea rău...

S-a întâmplat când eram în armată, eram puşcaş, ca să zic, şi făceam ronduri prin provincie, îi hărţuiam şi îi stâlceam în bătaie pe irlandezi... de-aia am dezertat, omule, nu fac pe cowboy-ul pentru nimeni, galezii

împotriva irlandezilor, ca să zic, mă piş pe schem'asta... Nu m-am cărat pentru că trebuia să ucid, ca să zic, nici vorbă, ăsta era doar un simptom, nu cauza, adică, în mă-sa, Liam e irlandez şi Colm e şi el pe jumate iralndez, şi mai e şi jumate ţigan, aşa că vezi că nu mă deranjează irlandezii; unii dintre ei sunt nişte tipi foarte mişto, nu de asta l-am omorât pe unu' dintre ei; a fost doar o ceartă care a scăpat de sub control şi... Eram muci şi mă băteam cu un tip în parcarea unei crâşme din Dublin... adică, în mă-sa, dacă vezi că pierzi, atunci ai face orice ca să câştigi, nu-i aşa? Tu sau ei, prietene, tu sau ei... în fine, l-am pocnit în cap cu o sticlă pe un idiot. Mă rog, nu doar atât, nu-i aşa, i-am spart sticla în cap şi dup-aia i-am înfipt un colţ al sticlei în faţă, i l-am băgat de nu ştiu câte ori... vedeam negru în faţa ochilor, ca să zic, cum mi se întâmplă uneori, şi am continuat să bag sticla în el până când i-am făcut faţa varză... mi-l amintesc, chiar şi fără acid mi-l amintesc, cum mă ruga şi plângea, îmi amintesc cum urla când i-am scos ochii, îmi amintesc cum s-a pişat pe el şi m-a udat şi pe mine pe picior... mă rog, nu asta fusesem crescut să fac, omule, nu asta fusesem învăţat să fac? Păi da, am fost învăţat să ucid pe banii contribuabilului, ca să zic, să ucid fără milă şi să mă folosesc de orice îmi pică în mână ca să fac asta; adică să ucid, să ucid, să ucid, fir-ar a dracu', nu doar să rănesc, ci să elimin, să-i fac să nu mai existe, ca să zic, să dispară pentru totdeauna, să nu se mai ia de mine... Tipii ăia duri din IRA, băiete, ăia se folosesc de orice le pică în mână, fac bombe din cuie şi le pun în mijlocu' oraşului, cu bucăţi de oţel în ele, te strangulează cu sârmă ghimpată,

pun bombe legate la bricheta maşinii, ca să zic... Cam asta e ideea, omule; că Armata de Eliberare a Ţării Galilor incendiază case de vacanţă şi sprayează inscripţiile în engleză de pe semnele de circulaţie? Inutil. Nu ajută cu nimic. E ca şi cum te-ai pişa în ocean, băiete. Ţi-i imaginezi pe dobitocii ăia din Westminster? Ah, Doamne, cred că ar trebui să acordăm autonomie Ţării Galilor, dragul meu, localnicii au început iar să atace semnele de circulaţie. Mi se pare că sunt destul de supăraţi... ce căcaturi. Arată-le puţină putere, băiete.

Dumnezeule, îmi crapă capu'...

Şi munţii ăştia arată exact ca Irlanda, serios, ca locurile ălea prin care am trecut când am dezertat. Am ajuns până la Wicklow pe picioarele mele; trebuia, nu prea aveam cum să fac autostopu', ca să zic, orice fraier care m-ar fi luat putea să fie sau de la IRA sau din căcatu' ăla de armată britanică. Mâncam fructe de pădure şi alte chestii pe are le puteam fura de la ferme, prindeam peşti din râuri, eram ca Rambo, să-nnebunesc, şi crede-mă când îţi spun, a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea, ca să zic, Doamne, da, până şi sângele de pe mâinile mele începea să fie în regulă, poţi să mă crezi, omule, eram proscris, căutat de poliţie, cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea, ah, da, poţi să mă crezi pe mine, în Ţara Galilor încă mai sunt lupi, fraiere...

Şi chiar aşa a fost, chiar mi-a plăcut... eram tare ca o stâncă; am îngenuncheat deasupra lui ca un Dumnezeu, cu sticla spartă în mână, ca o sabie a dreptăţii. Dumnezeule, aş vrea să mă fi putut vedea atunci.

Am stat mult timp printre dealurile şi munţii ăia... da, io am făcut un lucru frumos şi v-am lăsat dracului în pace,

şi apoi ce se întâmplă? Cum am fost răsplătit? Băgat la închisoare, dat afară din armată, şi gândeşte-te cât de rău ar fi fost dacă ar fi putut *dovedi* că eram un criminal. Gândeşte-te puţin la asta, băiete. Îmi amintesc povestea lu' Bill despre un ofiţer tâmpit din Giant's Causeway, un pămpălău englez idiot care stătea şi privea marea, şi o pizdă de-acolo i-a cerut un foc, aşa că el se duce la Land Roverul lui, ca să zic, ca să ia bricheta de la maşină, şi când apasă pe ea — BUUM!, rămâne fără picioare. Smulse. Curva aia legase o bombă la circuitul electric al maşinii în timp ce el stătea acolo şi se uita la valuri, ca un pămpălău fraier ce era, ar fi trebuit să aibă grijă idiotu'; bomba era suficient de mare ca să-i smulgă partea de jos, picioarele, pula, coaiele... Bum. Poate că într-o zi o să existe tehnologia care să adune toate moleculele din pula şi coaiele lui, să le refacă şi să le lipească la loc, ca să zic, da' deocamdată tipului nu i-au mai rămas decât amintirile. Sărmanu' fraier. Da' a fost greşeala lui; ar fi trebuit să fie atent. Întotdeauna tre' să fii atent la ce e-n juru' tău.

...Parcă am o bombă în cap, omule, un fitil care arde încet... da' nu cred că e una adevărată, nu cre' c-o să explodeze, o să sfârâie doar o vreme... Da' apoi vine încă o umbră imensă deasupra văii de sub mine, ca să zic; mi se taie răsuflarea, începe să-mi fie frig, tremur şi încep să ţip, mi se învârte capu' şi simt cum *acidu'* îmi curge prin vene...

Da' e OK totuşi; sunt obişnuit cu asta, acidu' e lejer, băiete, şi când valu' trece iau un pumn de calmante din geaca mea de camuflaj (am venit *pregătit*, ca să zic, întotdeauna vin pregătit) şi le înghit cu o sticlă mică de

coniac. Rămân acolo şi aştept, ca să zic, până începe să treacă efectu' acidului, şi după ce borăsc mă duc să dorm într-o scobitură din peretele văii, ca să zic, ascunsă de un copac, şi când mă trezesc, nu ştiu după cât timp, poate chiar a doua zi, ca să zic, din câte pot io să-mi dau seama, şi cre' că încă tripuiesc pentru că mă uit la un dragon care e fix în faţa mea, un dragon adevărat care paşte iarbă la vreo zece metri în faţa mea, deasupra peretelui văii... îi văd silueta, ca să zic, pe ceru' de sear'... un dragon adevărat, să mor io...

Nu, ştiu că nu e cu *adevărat* un dragon, ca să zic, da' ai observat ce chestii ciudate începi să vezi de fiecare dată când tripuieşti? Adică nu doar în capu' tău, ca să zic, adică chiar sunt acolo, ca să zic, în lumea reală... Adică, fii atent, n-am văzut decât de două ori căprioare în Ţara Galilor, în toată viaţa mea, şi acu' e un cerb care paşte iarbă fix sub ochii mei, omule. Stă pur şi simplu acolo şi mănâncă. E ceva dement, chestia asta, crede-mă, e ceva absolut dement...

În spatele cerbului e un apus roşu, ca şi cum din gura lui ar ieşi flăcări revărsându-se din cer spre vale şi arzând totu', apoi cerbu' se uită în sus când trece un avion cu reacţie urlând, foarte jos şi urlând, omule, *urlând*, porcăriile ălea scot un zgomot oribil, da' e ca şi cum de fapt ar urla cerbu', urlă şi scoate flăcări roşii pe gură...

Sunt pe o coastă de munte, îngheţată şi vântoasă, plin de droguri şi încă tripuind ca dracu', şi în faţa mea, la zece metri, e un dragon care urlă şi scoate flăcări pe gură.

Căcat. *Tu* ce-ai face? Io simţeam că nu mă pot mişca.

Continua pur şi simplu să pască iarbă. Nici măcar de avionu' cu reacţie nu-i păsa... probabil se obişnuise cu porcăriile ăstea, trec tot timpu' pe-aici... Fii atent ce coarne are, omule... Întotdeauna am ştiu că sunt căprioare în munţii ăştia, ca să zic, e turma privată a unui englez fiţos, se pare că îi înmulţeşte pentru ca el şi cu prietenii lui fiţoşi să poată veni să-i împuşte. Englezi cretini. Da' unii englezi sunt în regulă, adică Malcolm e din Essex, mai englez de-atât nu e decât familia regală, şi e un fraier OK (de obicei; dacă e să spunem adevăru', e destul de căcăcios, da' asta e, băiete), da' tâmpitu' care e proprietaru' turmei ăsteia tre' să fie chiar tâmpit... vreau să zic, cum mă-sa poţi să cumperi animale sălbatice? Mă bucur că unu' din ele a scăpat... ba nu, nu mă bucur. Uită-te la el; e enorm, omule, absolut enorm, îmi pot imagina cum îşi bagă coarnele în burta mea, ca să zic, parcă îl văd cum îşi înalţă capu' la cer cu mine tras în ţeapă în coarnele lui, ca să zic, zbierând şi zvârcolindu-mă, mi-l imaginez cum îmi striveşte faţa cu copitele....

Imediat ce mă pot mişca din nou arunc cu un bolovan spre el şi dispare alergând după un vârf de munte, da' acum sunt zguduit ca dracu', omule, sunt speriat de mă cac pe mine, ca să fiu sincer, aşa că o iau spre cabana lu' Llyr şi beau până când nu mai ştiu de mine, lângă foc. Focu' e singura lumină din cameră, nu e niciun fel de electricitate aici, asta e sălbatica Ţară a Galilor, băiete... îmi tot imaginez cerbu' ăla defilând prin casă, holbându-se pe fereastră cu ochi roşii... pufnind... dând din cap...

Pe la mijlocu' celei de-a doua sticle de coniac adorm, da' sunt trezit de o voce din capu' meu care îmi spune ce tre' să fac, aşa că prepar o bilă de speed de un gram întreg, apoi curăţ şi încarc puşca veche a lu' Llyr. (Să-i dea permis pentru armă lu' Llyr a fost o perversiune; ăsta ar împuşca orice. Serios; vulpi, pisici, oi, câini... Într-o bună zi o să-şi găsească un loc plăcut şi drăguţ pe un deal de lângă oraş şi o să înceapă să doboare oameni. Sunt sigur. Se vede în ochii lui, băiete.) Simt că încă mai tripuiesc puţin, ca să zic, şi trebe neapărat să fiu în formă, aşa că torn peste speed o grămadă de suc de portocale şi mă duc iar în munţi, de data asta cu o geacă groasă pe mine, pe de-o parte ca să-mi ascund sub ea puşca, ca să zic, pe de altă parte ca să-mi ţină de frig; ieri aproape că mi-au îngheţat coaiele.

Munţii ăştia sunt de-a dreptu' uluitori, ar trebui să-i vezi... transmit o energie ciudată, ca să zic, şi în unele locuri e mai puternică decât în altele, pulsează şi zumzăie, cumva, şi când ajung la locu' în care am văzut cerbu' (am ajuns imediat, ca să zic, deja urlă speedu' în mine, ca să zic) parcă simt cum energia asta îmi străbate corpu' creşte în mine, ca să zic, ca şi cum aş simţi cum corpu' meu se umflă şi se strâmbă din cauza forţei şi a puterii ăsteia... mă uit în jos şi văd că picioarele mele s-au modificat, văd cum şi ele, şi mâinile mi se îngroaşă şi devin noduroase... îmi pipăi faţa şi parcă am un cap de leu sau aşa ceva... asta nu e înspăimântător, de fapt adevăru' e că mă face să mă simt grozav... da' e ciudat, totuşi mintea mea face nişte jocuri ciudate, serios, mai ales pe acid, atâtea porcării s-au perindat prin ea de-a lungu' anilor, ca să zic... Da', căcat,

nu m-am simţit în viaţa mea atât de plin de viaţă, ca să zic, atât de puternic, omule, atât de sălbatic... Nişte idioţi de turişti trec pe lângă mine, nişte labagii vorbăreţi cu rucsacurile şi bocancii lor stupizi, şi fac nişte feţe când mă văd pe mine, ca să zic, eu cu muşchii mei noduroşi, un cap de leu pe umeri şi o puşcă imensă în mâini, care acu' arată ca nişte banane... Scot limba la ei şi mârâi în timp ce trec pe lângă mine şi aproape că se cacă pe ei de frică, ca să zic, o iau la fugă peste un deal şi io mă piş pe mine de râs când mă gândesc ce feţe aveau, Doamne, ar fi trebuit să-i vezi, omule... Probabil că le-a plăcut. Imaginează-ţi cum se întorc cretinii ăia acasă, dincolo de graniţă, şi le povestesc homalăilor lor de prieteni, la un vin cu brânză, despre vacanţa lor la munte, în Ţara Galilor:

„Ah, serios, a fost foarte palpitant. Era un ţăran galez autentic care vâna ca să aibă ce mânca la cină... Foarte, foarte bizar. Toby voia foarte mult să-l invităm la noi la hotel, da' n-a îndrăznit; adică, îţi imaginezi ce-ar fi fost în stare să facă cu roşiile uscate la soare?"

Cretinii dracului.

Mă aşez într-un adăpost din stâncă, lângă rămăşiţele de la masa a ceva; pene, cheaguri de sânge uscat şi oase roase. Fâşii de carne. Probabil masa unei vulpi sau a unui bursuc, cel mai probabil vulpe... mie îmi palc vulpile, zău. Sunt mişto, tâmpitele. Sunt animalele cel mai greu de ucis, vulpile. Foarte dure, zău...

Şi io sunt şi vânător. Sunt ca o vulpe; po' să vânez. Ştiu cum să stau complet nemişcat, cum să aştept... chiar şi cu zumzăitu' din cap şi cu energia dementă de la munţii ăştia sunt un vânător suficient de bun ca să pot sta şi să aştept...

aştept... cânţi în cap melodii, te gândeşti, stai complet nemişcat, începi să-ţi aminteşti chestii... laşi tot felul de lucruri să-ţi treacă prin cap, gândeşte-te la control, omule, control... devii un leu.

Ai văzut? Poate să dureze ore întregi, da' lucrurile bune li se întâmplă doar ălora care sunt suficient de puternici ca să poată sta, aşteptând.

Cerbu' apare de după un deal şi începe iar să pască iarbă. Mai aştept câteva minute, ca să înceapă să creadă că lucrurile sunt în regulă, ca să zic, adică să se simtă în siguranţă şi să înceapă să se relaxeze, şi apoi sar în picioare dintr-o mişcare, ţintesc şi apăs pe trăgaci. Capu' cerbului zvâcneşte pe spate, ca şi cum ar fi tras cu o frânghie, şi valea răsună de ecou' împuşcăturii. Se luptă să se ridice din nou în picioare (sau cre' c-ar trebui să zic pe copite), da' într-o clipă io sunt deasupra fraierului, cu cuţitu' în mână, cerbu' urlă ca unu' din avioanele ălea împuţite cu reacţie, da' geamătu' din gâtu' meu e mai tare, dă din copite şi încearcă să-şi dea capu' pe spate ca să mă împungă cu coarnele lui, da' glonţu' i-a trecut exact prin gât şi din cauza asta capu' îi atârnă moale, ca o pulă bleagă. Miroase a căcat, transpiraţie şi noroi, şi îi pun picioru' pe faţă ca să-l ţin nemişcat în timp ce îi tai gâtu'; tai o dată şi sângele ţâşneşte ca un gheizer pe picioarele mele... îmi imaginez că pe locu' ăsta o să crească în viitor mulţi copaci, şi crengile lor o să semene cu coarnele cerbului...

Sângele continuă să curgă, are sânge în prostie, omule, râuri întregi, apoi răsuflarea lui se transformă într-un şuierat şi picioarele i se zbat încet în iarbă. Mă las pe vine

lângă faţa lui şi mă uit cum moare, mângâindu-l pe umăr cu mâna. Are blana aspră, ca o perie de sârmă sau aşa ceva; credeam că e mai moale. În ţeasta lui se stinge o lumină, se arde un bec. E mort de-a binelea, da' sângele continuă să ţâşnească; stau într-o mlaştină roşie. Chestiile moarte sunt ciudate ca dracu', omule; par să aibă un fel de viaţă a lor, serios. Ca ţeasta aia de berbec a lu' Malcolm; se uită în ochii tăi, omule, ştie ce e cu tine. Ştie ce gândeşti, să mor io.

Şi o ţeastă de cerb va fi mult mai impresionantă decât ţeasta aia tâmpită de berbec, da' nu reuşesc să-i tai capu'; cuţitu' meu nu e suficient de ascuţit ca să-i tai ligamentele, nu mai zic de oase. Nu reuşesc decât să fac o gaură mare sub bărbia fraierului, aşa că dup-aia încerc să-l jupoi, da' nu-mi iese nici asta, din cine ştie ce motiv, îmi tremură mâinile, poate pentru că-s pe speed, da' oricum sunt un vânător, nu un tăbăcar împuţit, treaba mea e să ucid, nu să fac veste de piele. Haine de piele şi blană de vândut în piaţa Mach la cretinii care cred că aşa intră în contact cu cultura lor celtică, cum erau fraierii ăia de turişti de mai devreme... Labagiii; asta e cultură celtică, omule, măcelăreala asta de-aici; cerbu' e făcut varză, nici nu mai seamănă a cerb, de fapt nu mai seamănă cu nimic în afară de un abator... peste tot e plin de sânge şi maţe... se vede un muşchi sclipitor, de unde am vrut să-i jupoi fundu'... nici măcar nu mai pare real. Corbii, gaielele şi vulpile o să aibă o masă pe cinste în noaptea asta, zău. Uite, ăsta e unu' din cerbii tăi, englez cretin ce eşti. Nu ştiai că în Ţara Galilor încă mai există lupi, nu-i aşa? Habar n-aveai.

Mă spăl într-o baltă de lângă o cascadă şi mă întorc la cabana lu' Llyr. Mai rămân acolo o noapte, fierbând o grămadă de cratiţe cu apă ca să pot face o baie fierbinte şi să curăţ tot sângele şi toată mizeria de pe mine. Hainele mele sunt futute, pline de pete, da' doar pe ăstea le-am adus cu mine şi Llyr şi le-a luat pe toate cu el, aşa că tre' să le port. Rămân treaz toată noaptea, simţind cum acidu', acreala şi alte chestii îmi ies din organism; spre zori adorm câteva ore şi când mă trezesc mă simt... cum dracu' mă simt? Ca şi cum am scăpat de tot şi pot s-o iau iar de la zero. Ceea ce e în regulă... presupun.

Drumu' înapoi spre Aber e groaznic, da' până la urmă mă ia un camion al armatei. Un camion hodorogit de armată. Nu e asta culmea ironiei? Nu mă pot abţine să nu râd, omule, nu mă pot abţine să nu râd.

Gata, m-am întors în acest loc minunat... stau şi mă uit cum cad frunzele din copaci, răsucindu-se încontinuu şi aterizând atât de încet pe apa calmă şi întunecată... plutesc acolo... ah, da... nimic nu mă supără aici, omule, sunt doar io, frunzele şi apa. Nimic altceva. Am senzaţia că sunt acasă, ca să zic, am senzaţia că am ajuns acasă, ştii.

Aahh... uită-te la fraierii ăia de drogaţi; ar trebui să poarte o lămâie pe haină, ca la maşini. Au ceea ce pare a fi o heroină în regulă, da' o mărunţesc pe o carcasă de CD şi *o trag pe nas*, o trag pe nas, să mor io — păcat de heroina aia, serios. Ce papagali. Tâmpiţii dracu'.

Phil stă pe canapea, se uită la ei şi zâmbeşte, cu o faţă de unchi mândru sau aşa ceva. Tâmpiţii ăştia sunt prietenii lui, tocmai au venit din Southampton sau de undeva, şi el le arată oraşu', squaturile şi aşa mai departe, sperând că ei o să-l considere cine ştie ce dur dacă le face cunoştinţă cu alţi duri, din ăia *adevăraţi*. Înţelegi ce vreau să spun? Adică ceva de genu': „Ăsta e Roger, unu' dintre cei mai buni prieteni ai mei". Ce labagiu. Lu' Colm toată chestia asta i se pare foarte amuzantă, ca să zic, da' pe mine mă enervează ca dracu'; e stupid şi jenant, să mor io. Nu-mi place Phil, nu mi-a plăcut niciodată; dacă e să fim sinceri, e un labagiu împuţit.

Unu' dintre amatori — un şmecher cu pardesiu nou, frumos şi o căciulă de lână moale şi stupidă — trage pe nas o linie de skag şi apoi se lasă pe spătaru' canapelei.

— Ah, omuleeeeee, face el. Mişto heroină... marfă adevărată... pun pariu că pe-aici nu găsiţi aşa ceva, nu?

Colm râde şi se uită la mine, ca să zic: Dumnezeule mare, cine dracu' sunt rataţii ăştia? Eu doar scutur din cap. M-am lăsat de heroină de ceva vreme deja, sunt cam două luni de când am băgat ultima oară, da' tâmpiţii ăştia de aici au nevoie de puţină îndrumare. Au nevoie să le arate cineva cum se face.

Mă uit la Phil.

— Asta e camera lu' Gail, nu?

El dă din cap.

— Ăăă... da.

Oftez. Vezi ce tre' să îndur? Sunt înconjurat de cretini inconştienţi. Dumnezeule.

— Păi şi tre' să-ţi dau în scris? Unde. Ţine. Gail. Acele. Ei?

Atunci Phil începe să mormăie ceva, da' se bâlbâie în asemenea hal că, la momentu' la care el ajunge la al treilea cuvânt, Colm s-a întors deja din baie cu două seringi noi, ambalate în plastic. Ăsta da individ.

— Nnununu prprrprea ştşti...

— Ah, Phil, în pizda mă-sii, taci dracu' odată, zice Colm în timp ce-şi scoate cureaua. Gail primeşte chestiile ăstea gratis. Şi vrei să spui că nu le foloseşte niciodată ca să-şi bage şi ea heroină, pe lângă insulina aia?

Phil se lasă pe spate, zâmbind îmbufnat, ca să zic, cu mâinile lui slabe încrucişate pe pieptu' ăla uscat. Colm scutură din cap şi zice:

— Boule.

Apoi îşi bate o venă de pe mână. Fata care e cu drogaţii, una din ălea barbare, ca să zic, pregăteşte un joint şi urmăreşte fiecare mişcare a lu' Colm, absolut fascinată de ce face el. Adică asta e o chestie adevărată, ca să zic; ăsta e doctorat în utilizarea heroinei, ca să zic, să tragi pe nas e doar bacalaureatu'. Pun pariu că n-a mai văzut aşa ceva în viaţa ei. Pare perplexă. Şi tre' să zic că ţâţele ei nu sunt urâte deloc... m-aş băga instantaneu dacă n-ar fi lucruri mai importante de făcut.

— Hei, îi zic lu' Căciulă Bleagă. Aici, în Ţara Galilor, împărţim drogurile cu toată lumea.

Îi arunc o privire gen: sari la înaintare, fraiere, şi el se execută imediat. Scot lingura şi vata din buzunaru' de la geacă; chiar şi când nu bag îmi port sculele cu mine, e mai greu să te laşi de ăstea decât de consumat. Adică nu se ştie

niciodată, nu-i aşa? Iau nişte apă de la o chiuvetă din colţu' camerei şi prepar amestecu'. Paraşuta aia barbară stă cu gura căscată.

— Închide gura, scumpo, o să-ţi intre musca.

Prietenu' ei, care poartă nişte blugi cu patru numere mai mari, se duce la combină şi ce crezi că pune fraieru'? „Mr Brownstone“, să mor io, de Guns n Roses. Fraierii ăştia au nevoie de nişte lecţii, serios... habar n-au de nimic.

— Scoate dracu' căcatu' ăla!

Blugi Largi se uită în jur,

— Păi atunci ce vreţi să pun? Adică...

— Orice, dă Colm din umeri. Da' nu lăbăreala aia.

Tipu' schimbă caseta şi, exact, aş fi putut ghici, pune „Herion“ de Velvets. O variantă mai bună, da' tot răsuflată ca dracu'. Copiii ăştia... nişte amatori, nimic altceva. Încă mai cred că pentru orice tre' să existe o melodie. Ei bine, am ceva să vă spun, copii, viaţa nu e aşa... Ei, o să înveţe ei. Nu au nevoie decât de un meditator bun.

Da' Velvets este totuşi în regulă; când alte trupe o ardeau despre flori şi alte lucruri de-astea, Velvets vorbea despre chestiile *adevărate* din viaţă, droguri, moarte şi futai... ştii, lucruri *adevărate*. John Cale, ăla da, un adevărat prinţ galez. Te cred şi io.

— Câţi ani are acu' Reed, cincizeci? Peste cincizeci? Oricum, nu mai puţin... trebuia să se lase când era încă mişto, trebuia să facă ceea ce zicea, omule. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ar fi murit... şi-ar fi păstrat, ştii...

— In-integritatea, spune Phil, dând din cap solemn şi serios.

Colm își ridică ochii de la vena mare, umflată pe care a scos-o în relief și zice:

— A, înțeleg. Deci ce vrei să spui e că o viață trăită complet, la maximum, nu poate fi desăvârșită doar de o scurtime necesară a duratei ei?. Ce tâmpenie.

Asta mă face să râd. Căciulă Bleagă își studiază genunchii, fără să știe ce dracu' să spună, apoi obiectează când Colm pune ce mai rămăsese din heroina lui într-o lingură, dar e complet ignorat; e ca și cum ar fi o piesă de mobilier. Tipa barbară cască gura când Col trage sânge în seringă, apoi zâmbește, îl injectează înapoi și mârâie în timp ce heroina o ia în sus spre creierul său.

— Cum e?

Colm își răsfrânge buza de sus, da' io îmi dau seama că e congestionat și transpiră, și degetele îi tremură puțin.

— Nu e rea, zice el... E în regulă...

Mă uit la partea de jos a vatei lui; e pătată cu substanța cu care fusese amestecat skagul, așa că o folosesc și io pentru doza mea. Mă uit fix la fata aia barbară și fredonez și io pe „Afterhours", în timp ce îmi pregătesc doza, și apoi, ah, da, senzația cunoscută — valuri, omule, valuri minunate care îmi curg prin tot corpu', ca să zic, căcat, cum am putut să renunț la așa ceva... Dumnezeule... heroina asta nu e rea deloc, am băgat și mult mai bună, da' și mult mai rea... ah, da.

Simt că o să borăsc, da' senzația trece. Slavă Domnului; dacă aș fi borât acolo, ar fi fost stupid, omule. Cât se poate de nașpa...

... din nou pe heroină, mi-am tras-o în venă... sunt fericit ca dracu'. Colm stă cu picioarele încrucișate și se

leagănă înainte şi înapoi, râzând încet de unu' singur şi fredonând odată cu „Pale Blue Eyes". Fata barbară, Căciulă Bleagă şi Blugi Largi stau pe canapea ca trei maimuţe tâmpite şi se holbează la mine ca la un fel de zeu. Şi exact aşa mă simt. Bâlbâitu' de Phil... mă rog, cui îi pasă ce face ăla?

Da, le-am arătat despre ce e vorba. O lecţie de prima mână în modu' de utilizare a heroinei. Ar trebui să port mantie şi tichie şi să ţin în mână un pergament, ca să zic... E absolut beton, omule, poţi să mă crezi. Mai bine decât atât nu se poate.

Colm nu vrea să mişte. Nu vrea să mişte, şi io am cumplită nevoie rău de ceva.

Îi bat încet în cap cu nodurile degetelor.

— Colm... trezeşte-te odată, fraiere...

Nu se clinteşte.

— Am nevoie de nişte amfetamine de-ale tale, omule, ca să-mi revin... sunt terminat...

Mă simt de parcă aş fi mort, serios. Mă simt ca un căcat.

Mâna lu' Colm zace într-un con de lumină, cu o crustă mare şi neagră de sânge pe vârful degetului mare. Voisem să-l rog mai devreme, da' se întâmplase ceva, ca să zic, nu-mi mai amintesc acum ce. De la chefu' de jos se aude muzică tehno atât de tare, că podeaua vibrează, făcând mâna lu' Colm să tresară încet. Dacă nu-mi răspunde imediat, să mor io, îl trezesc pe fraier în şuturi. A mai băgat un E acu' mai puţin de o oră, ce dracu' are tâmpitu'? Ar trebui să danseze deja...

— Colm, omule, ai milă de mine, omule… sunt terminat complet… hai să tragem amândoi ceva şi să mergem la chefu' de jos, hai, omule… Colm, omule, haaaaaaaii… Colm Colm!… Colm! COLM!

Îi strâng mâna cât de tare pot, da' el nu mă bagă în seamă, aşa că încep să mă enervez serios. Tăietura de la deget i s-a deschis din nou când l-am strâns de mână şi sângerează, da' dacă el vrea să zacă acolo ca un zombi şi să rateze chefu', atunci n-are decât, o să mă duc să fac rost de amfetamine de la alt fraier. Dobitocu'! Dobitoc stresat ce e.

Mă târăsc afară din cameră şi cobor iar la chefu' de jos. Zgomotu' de tehno galez mă loveşte ca un placaj de rugbi, îmi sparge capu'. O văd pe Mags în cealaltă parte a camerei, ţopăind ca o dementă, ca să zic, cu ţâţele sărindu-i în toate părţile, şi-i fac cu mâna, ştiind că are de obicei la ea rezerve de iarbă. Mişto. Sunt terminat. Mă simt ca un căcat. Da' cretinu' ăla de Colm, omule, să mor io, e ultima oară când îi mai dau din drogurile mele, pe cuvânt. Dobitocu'!

Gareth — fraieru' roşcat pe care l-am cunoscut la închisoarea din Swansea — e neruşinat rău de tot, serios; când se duce să spargă maşini îşi ia cu el câteva casete de-ale lui. Nici n-ar fi aşa de rău dacă nu i-ar plăcea o muzică atât de naşpa; Iron Maiden sau alt căcat care urlă, în timp ce apare de după colţu' de la Central ca să ne ia.

— Ce-i asta? îi zic. Un *Mini*? Ai decăzut, omule.

Gareth se simte foarte ofensat.

— Ce, tu crezi că asta e o *distracţie*, băiete? Asta e *muncă*, omule, *muncă*; dacă ne prind gaborii, ajungem la Merc sau în alt loc de-ăsta. Aşa nu batem la ochi, înţelegi?

Da, şi apoi demarează scrâşnind cauciucurile şi băgând o sută la oră înainte de capătu' lu' Portland Road. Nu batem la ochi un căcat! Ce idiot!

Îmi povesteşte despre Llangollen, în timp ce o luăm printre dealuri, pe un drum de lângă ţărm, trecem de cartieru' Penparcau şi ieşim din oraş spre Aberaeron. Gareth tocmai s-a întors din Llangollen. Cu asta se ocupă fraieru' ăsta, se duce într-un oraş din Ţara Galilor, fură ce poate şi apoi se întoarce în Aber şi stă liniştit o vreme, după care face acelaşi lucru în altă parte. La un moment dat o să termine toate oraşele. Face asta de ani de zile.

— I-am tras-o toţi, zice el. Absolut toţi, chiar şi fraieru' ăla gras Tomos, îl ştii? Ăsta e ca un luptător de sumo, băiete, am crezut c-o s-o strivească. N-avea decât şaişpe ani tipa, da' avea nişte scheme de care nici măcar *io* nu ştiam, te ruga să i-o tragi, făcea orice pentru nişte calmante şi o pungă de heroină, da' absolut *orice*.

Scutură din cap în timp ce-şi aduce aminte şi zâmbeşte uşor. Totdeauna e plin de poveşti când se întoarce din călătoriile lui, ca să zic. Probabil sunt abureli, cele mai multe; adică Gareth e varză; ia ghici pentru ce a intrat la pârnaie? Braconaj, să mor io. Fura păstrăvi. Da' nu spune asta nimănui, tot timpu' o ia cu: „A, da, am stat şi io la mititica opt luni, în Swansea, aşa ajungi bărbat". Una peste alta, tipu' e cam de căcat, ca să zic, da' e cel mai bun dacă ai nevoie de cineva cu care să spargi case, poţi să mă crezi.

— ... şi tipa zăcea pe o canapea, spune Gareth, şi începea să se învineţească, şi Hywel, ăsta era ăla care-i dăduse prima doză, ca să zic, şi ce crezi că face tipu'? Se

duce şi-i bagă nişte speed, ca s-o trezească, ca să zic, adică tipa zăcea goală pe canapea şi începea să se învineţească, înţelegi? Cre' că băiatu' ăla s-a uitat prea mult la *Pulp Fiction*. Oricum, tipa începe imediat să borască şi să dea din mâini ca o hippioată sau ceva, da' io m-am cărat de-acolo urgent, ca să zic, m-am suit în maşină şi m-am întors aici. Am întins-o şi i-am lăsat-o lui în braţe. Problema lu' Hywel.

Exact înainte să intrăm în Aberaeron o ia pe un drum care se depărtează de coastă, înspre munţi.

— A apărut acu' câteva zile în *Cambrian News*. Moartă, ca să zic. Mare păcat, băiete; a fost cel mai tare futai din viaţa mea, nu glumesc deloc. Până şi târfele alea din Milford, ţi-am povestit vreodată despre ele? Erau...

Fir-ar a dracu'.

— Sper că ştii ce vorbeşti cu casa asta, îi spun cu o voce suficient de tare ca să-l fac pe fraier să tacă.

Asta e problema lu' Gareth; nu ştie niciodată când să-şi ţină gura.

— Pentru că dacă nu e aşa şi se întâmplă ceva...

— Ţi-am *spus*, zice el. Nu-ţi mai fă griji. E doar un boşorog, de unu' singur, nu are câine, casa e plină de argintărie, săbii, coifuri şi alte chestii din război. E veteran. Floare la ureche, băiete.

— Bine, sper să fie aşa, doar atât voiam să spun.

Da' ştiu că probabil aşa e. Cum ziceam; Gareth e cel mai bun individ cu care să spargi case, oricât de plictisitor ar fi fraieru'. Da' tre' să recunosc că dacă îţi spune că a studiat o casă, atunci ştii că sigur aşa e. Cel puţin aşa sper,

pentru binele lui. Dacă Gareth n-ar fi avut talentu', ăsta i-aş fi spart de mult dinţii, omule.

Opreşte maşina pe un drum de ţară, ascunsă după nişte copaci. Dacă n-ai ştii unde să te uiţi, nu ţi-ai da seama c-ai ajuns. Printre copaci se vede o singură lumină. În rest e beznă.

— Văd că e lumină, zic eu în şoaptă.

— E-n regulă. E doar un bec de afară pe care îl lasă aprins. Crede-mă, la ora asta s-a culcat sigur; zece jumate fix.

Coborâm din maşină cu genţile şi o luăm înspre lumina aia, printre copaci, păşind de sus ca să nu ne încurcăm în cine ştie ce crengi sau rugi de mure. Gareth are o lanternă mică, una din ălea tip stilou, cu care luminează pământu' ca să nu ne împiedicăm. Mă gândesc în sinea mea: îi dau datoria lu' Jed. Îi dau lu' Liam ălea treizeci de lire. Mă duc în Camarthen şi îmi fac de cap. Îl plătesc pe proprietar; ha, un pastor care îşi încasează chiria din profiturile unui hoţ. Îmi iau nişte ghete noi…

— Pe aici.

Gareth ocoleşte casa şi io mă iau după el, ieşind din lumină. Casa e mică, o cabană de-aia mică şi văruită, cu etaj şi pivniţă şi un şopron pentru cărbuni în spate. Tocurile ferestrelor au putrezit şi sunt moi, forţăm una foarte uşor, doar cu un pic de zgomot. E doar o fereastră micuţă, da' mă strecor înăuntru uşor pentru că în ultimu' timp am slăbit o grămadă, şi Gareth, care e un slăbănog, încape fără probleme.

Inima îmi bate nebuneşte, ca de fiecare dată când intru înăuntru, şi mă taie pişarea. Gareth luminează cu lanterna un perete şi, să fiu al dracu', e ca la muzeu; săbii, medalii, platouri mari de argint pe un dulap. Inima îmi bate şi mai tare. De-abia disting rânjetu' lu' Gareth în întuneric, îi sclipesc dinţii, apoi începem să umplem genţile, încet şi cu atenţie, ca să nu facem niciun zgomot. Iau imediat o casetă de sticlă plină de medalii şi o bag în geantă pe verticală, ca să zic, ca să nu se spargă sticla din cauza chestiilor de deasupra ei. Aud cum respiraţia mea îmi urlă în urechi. În stomac parcă am şerpi. Întind mâna spre perete, să iau un coif ciudat, plin de forme curbate şi aşa mai departe. Pare japonez sau ceva de genu' ăsta. Mă uit la pozele de pe perete; un grup de soldaţi, un soldat singur, o femeie din aia ca în filme, cu bonetă sau aşa ceva. Încerc să-mi dau seama după uniformele soldaţilor ce regiment era, când simt cum ceva ascuţit mă înţeapă în coaste.

— CĂCAT!

Mă întorc, da' nu e decât Gareth, dobitocu' dracului, care se prosteşte cu o sabie de samurai, pretinde că e Bruce Lee sau aşa ceva, ia poziţii de luptă şi scoate sunete chinezeşti:

— Huaaaaaaaaaahhaaaaiiiii! Soldat galez, ia-ţi adio de la capu' ăla împuţit al tău!

Fandează spre mine. Are ochii mijiţi şi dinţii de sus scoşi peste buza de jos. Încep să râd, n-aş vrea, da' nu mă pot abţine.

— Ce zici de o sabie de samurai în cap?

Iau şi io o sabie de samurai de pe perete şi începem să ne prostim, ţopăind şi făcând „*Aaaaaiaaa!*“, luptându-ne

unu' cu celălalt. E foarte amuzant, ca să zic, şi mă prinde jocu', da' apoi îmi dau seama că cineva ne priveşte, pentru că pot să văd faţa lu' Gareth mai clar, din cauză că vine mai multă lumină de undeva şi capu' începe să-mi bubuie.

Gareth se întoarce şi îl văd pe boşorog, care stă în cadru' uşii în cămaşă de noapte, ca în filmu' ăla *Carry On*. Arată ca o sperietoare, slăbănog şi uscat ca un păianjen. Nu îi disting trăsăturile, pentru că în spatele lui, în hol, e o lumină, da' simt că mi se face rău când îl văd pe Gareth cum ridică sabia deasupra capului moşului, rânjind ca un dement.

Căcat. Văd instantaneu toată scena: sclipirea sabiei. Boşorogu' din cadru' uşii. Gareth rânjind ca un nebun.

Se aude un clipocit pe podea; e moşu' care s-a pişat pe el. Se aude un sunet schelălăit; a început să plângă, stând în genunchi şi ţinându-se cu mâinile de cap. Cămaşa de noapte i s-a suflecat deasupra picioarelor şi i se văd scula şi coaiele, sfrijite şi inutile.

— Nu, nu, te rog, te implor, nu. *Nu!*

Are o voce... nu ştiu, scrâşnită... e groaznică... e groaznică şi aş vrea să înceteze...

— Dumnezeule mare, vă rog!

Apoi io şi Gareth ieşim amândoi pe fereastră şi o tăiem printre copaci, râzând isteric şi căzând, ca nişte oameni ai pădurii. Simt că înnebunesc, simt că mă piş pe mine şi că o să borăsc în acelaşi timp, apoi ne suim în maşină şi o întindem de acolo, cu genţile grele şi săbiile ascuţite la mine în braţe.

Gareth conduce ca un dement.

— Ai văzut ce faţă avea, băiete? Ai văzut? Credea că o să bag sabia-n el!

— Aşa credeam şi io, îi zic.

— Da, şi io!

Râde ca un nebun, trecând de pe o bandă pe alta şi punând frâne bruşte. Inima îmi bubuie.

Dumnezeule... ce noapte, omule, nu? Încă tremur în timp ce intrăm pe drumul de pe lângă ţărm şi o luăm înapoi spre Aber, şi încep să tremur şi mai tare când îmi dau seama de greutatea genţilor de pe genunchii mei. Sunt grele. Grele ca dracu'. Doamne, ce noapte!

Charlie Grăsanu' a murit. I-am auzit pe Griff, Jerry şi ceilalţi vorbind în dimineaţa asta la crâşmă, ca să zic: Charlie Grăsanu' a murit. Dup-aia am văzut şi în *Cambrian News*, în dup-amiaza asta: Charlie Grăsanu' a murit. Mă rog, nu zicea chiar aşa, ca să zic, îi dădea numele lui adevărat, ca să zic... Davies, cred, Charles Davies... da' am înţeles despre ce e vorba. Charlie Grăsanu': mort. Nu îl ştiam pe tip prea bine, cum ar veni personal, băusem doar de câteva ori cu el, ca să zic, şi o dată i-am bătut împreună pe nişte băieţi din South Beach de s-au căcat pe ei, da' tot e o lovitură, ca să zic... Charlie Grăsanu' a murit. Îl vedeam pe aici încontinuu, ca să zic, era tot timpu' în oraş; şi cum să nu-l vezi, că era cât un autobuz! Să mor io, un tip de dimensiunile ălea tre' să fi luat suficiente droguri cât să omoare un taur, ca să zic. Auzisem că murise dintr-o combinaţie, un amestec de heroină, calmante, alcool şi curry, şi că până la urmă curry-ul ăla împuţit îl terminase, se înecase cu el în timp ce era varză. Asta da viaţă, nu? Bagi în tine chimicale cât să falimentezi farmaciile, ca să zic, şi până la urmă ce te

termină? Un curry împuţit, omule, *mâncare*, să mor io, mâncarea e cea mai rea dependenţă şi mâncarea pakistaneză e încă şi mai rea. Veşti proaste, omule... Charlie Grăsanu' a murit.

Ascultă ce-ţi spun io; nu te atinge de mâncare. Mâncarea te fute complet. Nu te atinge de mâncare, în mă-sa.

De marţi încoace Colm linge şi trage pe nas amfetamine şi e absolut luat, ca să zic. Uită-te la ochii lui, omule; strălucitori şi roşii, mari cât farfuriile, şi nu se mai opreşte din vorbit. E pe cale să explodeze şi dacă tâmpiţii ăştia de-aici îl mai provoacă mult, o să-şi ia nişte pumni în cap, asta e clar.

— Hei, Roger! îmi face el cu mâna. Hai să-ţi fac cunoştinţă cu labagiii ăştia.

Râde la cretinii din faţa lui.

— Prinţu' de Dyfed, un căcat.

Crâşma e înţesată, omule şi văd cum fraierii din juru' lu' Colm încearcă să nu se uite spre el şi chiar să pretindă că nu e acolo, ca să zic; unii au expresia aia pe care o vezi pe feţele oamenilor care stau lângă beţivi, drogaţi sau dementi, ştii, cum ar veni că le e frică să n-o ia razna sau aşa ceva. Sperând că o să plece. Şi au dreptate să fie speriaţi şi aşa mai departe; ţi-am spus, Colm nu e în toate minţile, omule, şi să-ţi mai zic o chestie, dacă mă supără vreun fraier în seara asta, ajunge la spital. În seara asta nu înghit nimic de la nimeni.

Îmi fac loc cu cotu' înspre Col, vărsând halbe de bere în stânga, în dreapta şi în faţa mea. Hai, spune ceva,

fraiere... Îi mai văd într-un colţ îndepărtat pe câţiva; Liam, care cântă (din nou), Mairead, prăbuşită lângă un perete (din nou). Cre' că Liam e beat pentru că, din ce cântă, e clar că se simte curajos:

Vin cu tancuri şi artilerii
Ca să ne ia fiii
Cu elicoptere pe cer
Da' până la urmă o să primească ce vor.

Malcolm îmi aruncă o privire îngrijorată, de genu' spune dacă ai nevoie de ajutor, da' fraieru' ăsta căcăcios e ultimu' la care aş apela în caz de bătaie. S-ar evapora imediat, labagiu' dracului, dacă ar fi de bătaie. Dacă nu vrei să te baţi, e în regulă; da' nu fă pe tâmpitu' ca s-o eviţi, ca să zic. E un truc de căcat.

S-a întors acasă de pe vapor
Da' şi-a lăsat picioarele în Athlone
Ah, n-o să uite niciodată ziua în care
A simţit atâta durere.

Da, sigur. Ceva vesel, e clar. Da' pe mine nu mă deranjează. Sunt exact în dispoziţia potrivită pentru asta, serios.

— În genunchi, Rog, zice Colm, făcând semn cu mâna spre Gemenii Cretini din faţa lui. Te afli în prezenţa unor alteţe regale, cel puţin aşa zice mincinosu' ăsta.

Îi ştiu pe cretinii ăştia. Îşi spun naţionalişti, ca să zic, şi se lamentează despre cum o să-i dea ei afară pe englezi, ca să zic, şi dup-aia, la primu' semn de scandal, se pişă pe ei de frică. Labagii imbecili; nu sunt o ameninţare pentru nimeni, da' ce mult le place să creadă că sunt. Labagii. Ideea lor de eliberare a Ţării Galilor e să intoneze cântece folclorice galeze în crâşme englezeşti. Idioţii! Sieffri Lewis a spus odată că suferă de „delir de tip Glyndwr"[3]; îmi place asta la nebunie. „Delir de tip Glyndwr". La fix.

Mă aşez lângă Colm şi îmi termin whiskyul Bushmills dintr-o înghiţitură.

— E adevărat, băieţi? O să ne salvaţi de englezii cei răi, nu-i aşa, băieţi? Sunteţi prinţi de Llywellyin, nu?

Un tip într-o cămaşă Ponty se uită la mine.

— Nu te ştiu de undeva? zice el. Ne-am mai întâlnit?

Da, ne-am mai întâlnit, da' nu zic nimic, mă uit doar fix la fraier. Ne cunoscuserăm cu el cu vreo câteva săptămâni în urmă, de fapt chiar la masa lui; era cu un prieten slăbănog de-al lui şi încercau aceeaşi schemă cu Mairead şi Sioned, le povesteau cum provin ei din nu ştiu ce prinţi galezi sau alte tâmpenii de-ăstea. Cum îmi amintesc asta, încep să fiu sigur că tipii o să şi-o ia. Înainte aveau doar mari şanse, da' acu' e o adevărată certitudine, omule.

Acelaşi căcat de două ori. Dumnezeule... oare ăştia doi nu se *plictisesc* niciodată?

— Şi tu de unde eşti? întreabă unu' din ei. Nu eşti galez, nu?

[3] Glyndwr — baron galez care în 1400 a declanşat o revoltă împotriva englezilor (n. t.).

Şi ca şi cum asta n-ar fi suficient de rău, celălalt dobitoc îmi zice ceva în galeză, cu un rânjet arogant pe faţă.

— Nu-mi spune mie căcaturi de-ăstea, băiete, îi zic io. Sunt din New Gurnos şi familia mea e în Ţara Galilor de secole, dobitoc împuţit ce eşti!

Ceea ce, apropo, e chiar adevărat. Strămoşii mei — sau, oricum, unii dintre ei — erau puritani, dacă-ţi vine să crezi, familia mea e mai galeză şi decât Cader Idris*, şi dobitoci ca ăştia cred că au dreptu' să fie aroganţi pentru că vin dintre dealuri şi vorbesc limba veche. Să mor io, ăştia au senzaţia că au avut o soartă ingrată din cauza presiunii englezilor, da' n-ar rezista nici două minute amărâte în Gurnos, ca să zic. E clar. Aia e presiune, să trăieşti în Gurnos; vrei să vezi opresiune? Pe viu, ca să zic? Uită-te la New Gurnos, băiete, în Merthyr Tydfil. Aia ar fi pentru tine adevărata Ţară a Galilor, fraiere.

Colm le râde în faţă tâmpiţilor ăstora şi e superb; ăştia doi fraieri, care fac pe eroii şi pe nobilii distruşi, şi Colm, un ţigan vai de capu' lui, le râde în faţă. Asta chiar e o situaţie, băiete, o accepţi sau nu; acu' nu mai eşti erou, omule, o să te sugrum cu eşarfa aia împuţită cu dragoni a ta, cretinu' dracului. Să mor io dacă nu; ştiu cât de uşor e să omori pe cineva. E ca şi cum te-ai lăsa de fumat sau de heroină; trebuie doar să vrei asta cu adevărat.

— Zău, vorbeşti serios? face Colm. Oooo, mă cac pe mine de frică. Şi să-ţi mai spun ceva, labagiu cretin ce eşti...

* Cader (Cadair) Idris, munte plin de lacuri şi gheţari din nord-vestul Ţării Galilor; în mitologia velşă, nume al unui gigant civilizator (n. red.).

Colm are în ochi o sclipire care nu e de la alcool sau droguri în timp ce îl pocneşte cu halba în faţă pe ăla cu cămaşă Ponty, apoi se întinde ca un fulger deasupra mesei, îl apucă pe fraier de păr şi îi zdrobeşte faţa de o scrumieră. Mucurile de ţigară şi oamenii se împrăştie, iar Colm îl mai izbeşte o dată, ţinându-l de urechi, şi să mor io, fraierii ăştia sunt lenţi, mult prea lenţi ca să facă pe deştepţii aşa; apuc să-l văd pe Colm cum îl dă cu capu' de masă a treia oară, după care mă întorc spre celălalt fraier şi îl pocnesc cu pumnu' drept în faţă, îi strivesc nasu' care se şi sparge, cred, adică sper. L-am simţit cum a cedat. Mişto. Perfect.

Colm îl ţine de păr pe tipu' care e plin de sânge şi scrum şi vrea să-l mai izbească o dată, da' baru' ăsta e o crâşmă destul de infectă, aşa că îl iau de braţ şi îl trag afară, în timp ce oamenii se dau la o parte din calea noastră, holbându-se la noi. Nişte idioţi, toţi ăştia. Malcolm şi Paulie se uită la noi cu gurile căscate, peste capetele mulţimii, în timp ce noi o întindem, trecând prin faţa unei trupe care cântă pe scenă (ceva muzică gen Blues Brothers), în timp ce toţi se holbează la noi, apoi ieşim în aeru' rece. Am o senzaţie superbă că pumnu' meu e plin de forţă.

— Să mor io, a fost mişto.

Ne sprijinim de un perete, afară, râzând şi gâfâind; sper ca tâmpiţii ăia să vină afară după noi, ca să le pot trage o bătaie ca lumea. Stau cu ochii pe uşă. Cred că ne-a văzut proprietaru' barului; sper că nu, ca să zic, da'… mă rog; şi ce dacă ne-a văzut.

— Haide, zice Colm. Hai să mergem să băgăm nişte speed lângă râu. Am provizii. Cretinu' ăla cred că stă acum şi scuipă dinţi şi scrum.

— Stai un pic. Nu-i nicio grabă.

— Nu, haide! Las-o baltă, omule, deja cre' că se plâng la proprietar, Dumnezeule.

Io vreau să mai stau un pic, ca să zic, să văd ce se-ntâmplă, da' Colm mă duce pe malu' râului, unde băgăm din punga lui cu amfetamină roz. Mă uit la luminile de pe râu, la cioburile de sticlă din pietriş şi la un papuc de copil din noroi.

— Îi urăsc pe palavragiii de genu' ăsta, îi urăsc rău de tot, zice Colm.

Scrâşneşte din dinţi, din cauza speedului, ca să zic, da' se aude de parcă ar mârâi ca un câine. Ah, nu, mă gândesc io; presimt că urmează un discurs.

— Adică Tryweryn[4]! Mă acuză de Tryweryn! Pe mine! Ce legătură am io, consiliul local din Liverpool era de vină şi oricum asta a fost înainte să mă nasc io. Idioţii. Şi, căcat, nu tot consiliu' ăsta i-a luat lu' bunică-mea rulota în anii '60 şi a băgat-o într-o locuinţă socială de lângă o groapă de gunoi din Aintree? Ce pizda mă-sii, nimeni nu are monopol pe suferinţă, ce dracu'... imbecilii...

Tace, apoi începe să râdă şi îmi dă un cot, în timp efectu' speedului îl prinde. Râd şi io, dar încep să mă simt puţin cam rău, nu ştiu de ce, ca să zic... n-am dormit de câteva nopţi, ca să zic şi visez treaz, cumva, înţelegi ce vreau să spun? Visez la băiatu' ăla din Down (la cioburile din ochii lui, la sângele care ţâşnea, roşu ca tricou' cu Manchester United de pe el — ceea ce era, în sine, un motiv suficient ca să-i sparg sticla-n cap dobitocului), la

[4] Râu din Ţara Galilor pe care în 1965 s-a construit un baraj, un sat străvechi fiind evacuat cu forţa (n. t.).

cerbu' căruia-i atârnau pielea şi capu' (cu copitele zvâcnind într-o baltă de sânge), la orice altceva... moşu' care se pişase pe el de frică şi Gareth care stătea deasupra lui cu sabia... să nu mă înţelegi greşit, omule, nu îmi pare rău pentru nimic, nu-mi cer scuze de la nimeni, pentru nimic. Da' uneori mi se pare că... nu ştiu. Sunt ca un animal, cretinii care au puterea în lumea asta împuţită m-au transformat într-un animal... adică nu e vorba de englezi, ca să zic, nici nu merită să te gândeşti la ei. Sunt doar nişte imbecili, nişte imbecili lipsiţi de importanţă; da' ai tăi sunt şi mai răi... adică, da, pot să zic că îi urăsc suficient pe englezi ca să mă iau de ei, da' uneori e vorba de galezi între ei, meciuri Ţara Galilor împotriva Ţării Galilor, e un popor mic de rataţi... Nici măcar nu mai poţi să joci rugbi. Acu' nu mai poţi să zici că avem nici măcar asta. Şi când au bătut ultima oară Anglia? Hm? Nu mai suntem în anii '70, băiete... vremea aia a trecut de mult. Îmi amintesc o lecţie de istorie de la şcoală, era singura lecţie la care mergeam; în rest chiuleam, da' la asta mergeam, la istorie. Ştiu cum e cu istoria, omule, serios, ştiu că irlandezii i-au atacat pe galezi şi că englezii l-au trădat pe, cum îl chema pe fraieru' ăla, tipu' după care l-au botezat pe bunică-meu, Caradoc*, da, a fost vândut romanilor, ca să zic, da', căcat, la tratatu' din Aberconwy cine a dat foc la castel? Galezii, da, armata galeză, ne-am trădat singuri mai rău decât ar fi putut s-o facă oricine altcineva. Să nu dăm vina pe... căcat... şi oricum, cât timp a trecut de-atunci? Hm? Să lăsăm

* Caradoc Vreichvras (Caradoc Braţ Puternic), strămoş semilegendar al regilor velşi din Gwent, posibil să fi trăit prin sec. VI-V d. Hr., este amintit în ciclul arthurian (n. red.).

trecutu' în pace, despre asta bat câmpii încontinuu la istorie, pentru că le e frică de prezent de se cacă pe ei. Labagii.

Da, io ştiu cum e cu istoria, serios.

— Hei, Roger. Ce-i cu tine, omule? Ce-i cu faţa asta?

De la speedul ăsta îmi vine să vreau să fac chestii ciudate, cum ar fi să-i povestesc lu' Colm despre Irlanda de Nord şi ce am făcut acolo, da' încerc să mă controlez şi în loc să fac asta, fumez câteva ţigări şi mă bucur de efectu' speedului. E destul de bun şi aşa mai departe.

— E amestecat cu dexedrină, zice Colm. Îţi face varză mintea sau ce-a mai rămas din ea!

Mă uit la el, să văd dacă face pe deşteptu', da', spre binele lui, văd că râde. Prieten sau nu, în seara asta sunt cam nervos, pur şi simplu sunt cam nervos... Da' Colm e un tip în regulă, nu e genu' obraznic, cum poate fi uneori împuţitu' ăla de Malcolm; presupun că sunt io puţin paranoic, cu tot speedu' ăsta şi aşa mai departe.

Colm vrea neapărat să ne întoarcem şi să-i căutăm pe ceilalţi şi io sunt deja luat ca dracu', aşa că zic bine; urcăm malu' râului şi ne întoarcem în crâşmă, unde trupa aia de căcat continuă să cânte melodii de Blues Brothers. Să mor io, omule, Dumnezeule mare, mai schimbaţi placa, serios, mai cântaţi şi altceva.

Urăsc dimineţile de genu' ăsta, serios. Niciun ban şi singura scrisoare e o somaţie de la tribunal pentru neplata taxelor locale. Am faţa umflată rău de la o bătaie pe care am luat-o aseară, în faţa unui club de rugbi. Labagiii; a fost nevoie de şase fraieri ca să mă

dovedească, nişte rataţi. Mi-amintesc feţele lor, ca să zic, absolut; o să mă duc după ei cu ciocanu'. Cretinii. Doar pentru că fusesem puţin arţăgos cu unu' dintre bulangiii ăia, care oricum şi-o căuta cu lumânarea, jegu'. Fir-ar al dracu' de labagiu arogant...

Mă întorc în pat.

Urăsc dimineţile de genu' ăsta, pe bune.

Ikey zice:

— Ah, ce bine e să bei ce-ţi place.

Mai deschide o sticlă, de data asta de gin. Bea din ea şi se şterge la gură.

— Ahhhhhh... totu' cu moderaţie, inclusiv moderaţia!

Se uită la Griff şi râde cu râsu' lui de pistol-mitralieră. Ca Woody Woodpecker, să mor io. Griff e muci de beat, îi curg balele pe bărbie şi are ochii pe jumătate închişi. Între picioarele lui, pe covor, e o baltă de vomă şi asta e chiar camera lui.

Ultima doză nu mi-a pricinuit nimic, în afară că m-a făcut să mă simt normal, aşa că îmi scot sculele şi îmi mai pregătesc una, de data asta folosind ceva mai mult din prafu' ăla de cretă pe care scoţianu' ăla de Iain are tupeu' să-l numească heroină. Tre' să am o discuţie cu dobitocu' ăla, asta e clar. Pe partea interioară a cotului meu, sub piele, e o gâlmă albăstruie, acolo unde începe să se adune prafu' de cretă. E ţeapănă când o ating.

Ikey se uită la mine, ca să zic, şi scutură din cap.

— Eşti un băiat dat dracu', Roger, serios... de ce dracu' îţi bagi în venă căcatu' ăla? Hm? Nu e mai bine să te îmbeţi pur şi simplu?

Îmi încreţesc doar nasu' la el şi mă concentrez asupra a ceea ce fac. Ştiu din experienţă, ca să zic, cât de inutil e să încerci să explici atracţia faţă de heroină celor care n-au încercat niciodată şi nici nu sunt interesaţi să încerce; pur şi simplu imposibil, băiete.

Fierb amestecu' până când prafu' se dizolvă, mult prea încet după părerea mea. Am băgat aproape un pliculeţ întreg şi ca să fie şi mai tare, folosesc un tampon de vată mai vechi de-al meu. Umplu seringa şi îmi bat o venă. Cele câteva luni fără skag au fost bune măcar pentru un motiv; au lăsat bietele mele vene să se odihnească puţin. Acum apar imediat la suprafaţă.

Griff bolboroseşte în timp ce io îmi bag acu'.

Sângele din seringă arată... absolut minunat... cum se răspândeşte şi face vălătuci. Mi se usucă gura în aşteptarea efectului... simt un calm... o minunată... mm...

Apăs încet pistonu' seringii.

Şi să mor io, uite, nu mai pot respira, omule, ce dracu'...

Simt că mă topesc acolo, tot corpu' meu se transformă în lichid şi acu' respir prea mult, inspir mult prea mult aer, ca să zic şi alunec în jos ca uleiu', ca sângele mă scurg în jos, încet şi lin, spre...

Întuneric.

Întuneric ca în tunel.

ÎNTUNERIC.

unde dracu' sunt, ca să zic? Ce dracu' e asta?...

Prima chestie pe care o simt e că sunt atât de *distrus*, că

nici nu pot să explic... N-am mai fost atât de distrus *în viaţa mea*... Dumnezeule...

Ce e răpăitu' ăsta? Mă mişc cumva?

Da, mă mişc... şi aud şi nişte voci; ce dracu' se întâmplă? Care e faza?

— Nu. Spui. La. Nimeni. La nimeni, ai înţeles? Dacă aud cumva că te-ai apucat să pălăvrăgeşti...

— Mai taci din gură, Ikey, ce dracu'! Nu scot o vorbă, Dumnezeule.

Ikey şi Griff. Suntem într-o maşină, acu' îmi dau seama; dracu' ştie a cui e. Văd crengi de copaci deasupra mea, trecând pe la geam. Cre' că e aproape de zori. Mă chinui să mă ridic în capu' oaselor. E plăcut aici, rezemat de banchetă, în timp ce maşina merge, e cald... sunt luat ca dracu'... absolut minunat...

— Care e faza, băieţi?

Griff şi Ikey încep să urle, se uită la mine îngroziţi, ca să zic, şi Ikey smuceşte maşina de pe şosea şi o bagă într-un gard. Văd oi care o iau la fugă şi o maghernită veche la marginea drumului şi atunci îmi dau seama unde suntem; lângă rezervor, rezervoru' Nant y Moch. Pe maghernită e un semn care spune exact atât: NANT Y MOCH, cu o săgeată care arată spre stânga.

— Dumnezeule, Pricey, tâmpitu' dracului!

— Credeam că eşti mort, omule!

— Dacă mai faci asta vreodată, mă sinucid, în mă-sa!

E ca un vis... se întâmplă, ştiu că se întâmplă, da' ca şi cum io n-aş fi acolo, omule... n-am mai fost atât de distrus în viaţa mea...

— Labagiu prost ce eşti.

De ce e aşa de nervos Ikey? Ikey...

— Era să fac infarct din cauza ta, omule, fir-ar a dracu'. Două ore am tras de tine! Două ore! Credeam că ai dat colţu', băiete...

Îmi caut prin buzunare ţigările, mişcându-mă în reluare. Am o dorinţă nebună să fumez... pe trupu' meu sunt nişte umflături; le simt cu mâna, umflături tari... Ce mă-sa? În buzunare n-am nimic, decât cărămizi, cărămizi nenorocite şi pietre. Cum mă-sa au ajuns acolo?

Le scot una câte una şi le arunc pe podea. Sunt grele şi bubuie.

— Ce căutai?

— Ţigările. Unde mi-au dispărut ţigările?

Griff îmi întinde o Benson & Hedges aprinsă. E bună şi asta. Trag adânc în piept şi... căcat... sunt complet distrus...

Am impresia că o să borăsc, aşa că mă dau jos din maşină, în timp ce idioţii ăia doi îmi urmăresc fiecare mişcare. Ce dracu' au dobitocii ăştia? N-au mai văzut un tip luat?

După ce borăsc (doar puţin, n-am nimic în stomac în afară de bilă), mă aşez pe marginea drumului şi mă uit în jos, la un lac din faţa unui munte. De după munte răsare soarele şi lacu' pare portocaliu, ca să zic... am senzaţia că apa lacului se revarsă asupra mea şi îmi umple venele, caldă şi mişto... absolut minunat, omule... Dumnezeule... în interiorul meu nu există nimic altceva decât pace.

Griff se aşază lângă mine.

— Eşti în regulă?

Dau din cap că da. Doar atât sunt în stare să fac, ca să zic; dau din cap şi zâmbesc.

— Uită-te la toate ăstea, zice el, măturând cu mâna priveliştea. E ceva extraordinar, nu? Cui dracu' îi trebuie skag când există lucruri adevărate ca ăsta?

Mă uit la el, zâmbesc şi zic mda.

Zâmbesc.

— Mda.

Hen wlad fy nhadau[5]; păi dacă e aşa, atunci ce e pământu' ăsta? Taică-meu era un grăsan cretin care o ţinea pe maică-mea ca pe un câine bătut, tot timpu' nervos şi pocnindu-ne; când am venit acasă de la şcoală şi i-am vorbit în galeza pe care o învăţasem a râs de mine. Odată m-a dus într-o excursie de o zi la t'Porthcawl, apoi a plecat cu maşina şi m-a lăsat acolo, m-a lăsat să descopăr singur drumu' către casă, şi io n-aveam decât nouă ani. Cică mă învăţa să supravieţuiesc, căcat; de fapt mă învăţa să mint, să escrochez, să fur şi să-mi urăsc tatăl. Taică-său fusese şi el la fel şi probabil că taică-său la fel şi aşa mai departe, aşa că dacă ăsta chiar e pământu' taţilor mei, atunci e pământul unor dobitoci bătrâni, graşi şi răi, tot timpu' cu sticla în braţe şi sculele scoase din pantaloni. *Mabinogion*[6] era doar un prilej să ne enervăm profii, pentru că nu o citeam; Dic Penderyn[7] e subiectu' fiecărui labagiu de

[5] Imnul Ţării Galilor, tradus de regulă prin „Pământul taţilor mei" (n. t.).
[6] Culegere de poveşti medievale galeze (n. t.).
[7] Muncitor galez de la începutul secolului al XIX-lea, executat pentru rolul său într-o revoltă din 1831 (n. t.).

folkist din zonă. Să le ia dracu' pe toate, omule, pentru mine nu înseamnă nimic. Absolut nimic.

Cachar ar dy ffycin 'steddfodau.

Unde dracu' sunt tâmpiţii ăştia? La opt jumate a zis Colm, şi e deja nouă... Am stat o vreme cu Rhodri ăla, ca să zic, ştii, fraieru' din trupa aia, Dom, ca să zic, da' el a întins-o, aşa că acu' sunt singur... La opt jumate la crâşma din centru, aşa a zis. Şi nici măcar nu-mi place aici; e terenu' lu' Browntree ăla, e pe aici pe undeva; el şi tovarăşii lui... Colm ăsta. Tâmpitu' ăsta e în stare să întârzie şi la propria lui înmormântare, care o să aibă loc mai devreme decât are el impresia, dacă nu-şi mişcă mai repede curu' ăla de ţigan scoţian.

Crâşma e plină, omule. E sfârşitu' verii şi aşa mai departe, s-au întors studenţii. Nişte cretini, cei mai mulţi dintre ei, au impresia că le ştiu pe toate, cu hainele şi frezele ălea stupide ale lor, şi maşinile pe care li le cumpără tăticii lor bogaţi... Idioţi. Hai să-ţi zic io cum e cu prostia: poţi să înveţi mai multe pe stradă, în fabrică sau la bulău decât o să înveţi vreodată în universităţile ălea cretine, ăsta e adevăru'. Adică ascultă puţin, ascultă-i pe tâmpiţii ăştia de la o masă alăturată:

— Nu, pentru că ceea ce face Lynch, înţelegi, e să demaşte Visul American ca pe un coşmar suprarealist şi mutilant pentru cei pe care-i exclude. Gândeşte-te, de exemplu, la scena din *Twin Peaks* sau chiar din *Catifeaua*, să zicem, în care Leland mângâie personajul lui Hopper...

— Păi, Simon...

— Nu, nu, ascultă-mă până la capăt...

Adică, ce căcaturi sunt ăstea? Tipii ăştia, cu pălăriile lor şi bărbuţele ascuţite... Ştiu ei ceva despre lumea reală, hmm? Ştiu? Bineînţeles că nu, omule, n-au nici cel mai mic habar despre cum trăiesc oamenii adevăraţi... Nişte labagii, asta sunt; au cont la bancă, locuinţă într-o zonă sigură şi nu ştiu nimic... Englezi cretini, asta sunt, îţi dai seama după accentu' lor de fiţe. Labagii. Uită-te la ei — îţi dai seama cine ne conduce? Sub puterea cui suntem? Hmm? Nişte poponari labagii care se cacă pe ei dacă te uiţi puţin mai urât şi care izbucnesc în plâns dacă îţi verşi halba de Guiness pe pantalonii lor. Nişte cretini, băiete, nimic altceva. Cum *mă-sa* am ajuns aici? Hmm? Idioţii ăştia să aibă puterea şi noi să n-avem nimic? Cum dracu' s-a întâmplat aşa ceva?

Mă scoate din minţi, omule, serios, mă scoate din minţi rău de tot...

Da' tre' să spun că una dintre ele e bună rău, pe cuvânt, are păr lung şi negru şi poartă o bluză mulată pe ţâţe, care lasă să se vadă un stomac plat şi bronzat... Exact cum îmi place mie. I-aş smulge-o într-o clipă de pe ea, băiete, ascultă-mă pe mine... Aş rezolva-o pe ştoarfă imediat, asta e clar. Încep să simt ceva mişcare în pantaloni, aşa că îmi încrucişez picioarele pe sub masă şi mă uit spre mare, dar privirea mi-e atrasă înapoi şi slavă Domnului că am ochelari de soare. Şi oricum, de ce dracu' nu m-aş holba, ca să zic? E clar că şi ea mă vrea, n-ar purta bluza aia dacă n-ar fi aşa... Ce ţâţe poa' să aibă, Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc ce chestii aş fi în stare să-i fac. Nu mi-am mai tras-o de săptămâni de zile — chiar luni — de la ştoarfa aia pe care am agăţat-o în Ship şi dacă e să fim

sinceri, arăta ca porcu', nu ca această... Nu că ar putea-o interesa un drogat ca mine, asta nu... snoaba dracului... E ca ştoarfele ălea de la televizor; se uită de sus la tine, dispreţuitor şi râd, pentru că ştiu că eşti excitat de ele... Nişte curve nenorocite. Poţi să te uiţi, da' nu poţi să pui mâna; mă piş pe asta — dac-o să vreau să pun mâna atunci aşa o să fac, serios, nu glumesc. Nimeni nu se uită la mine dispreţuitor, asta să fie clar.

Dumnezeule mare... aproape o oră întârziere. Ce-o să-şi audă de la mine când apar, tâmpiţii dracului. Mă fac să aştept.

Să-ţi zic cu cine seamănă gagica asta puţin: cu Mairead, paraşuta lu' Colm, sau cu Laura, dacă ar fi brunetă... şi Laura e o vacă arogantă. Io i-aş trage-o, da'... Însă Mairead e curvă pe bune; e mişto, da' e cam panaramă. Ştiu o grămadă de fraieri care i-au tras-o, ca să zic, bea ca o spartă şi îl lasă pe orice fraier să i-o pună. Fraieru' ăla chel, ras în cap, ca să zic, Twmi, şi el i-a tras-o şi mi-a spus că Mairead era atât de muci, ca să zic, că a adormit în timp ce el i-o trăgea. Asta l-a enervat, cum era şi normal, aşa că într-o noapte, îmi zice el, ca să se răzbune, ca să zic, a aşteptat până când ea a adormit, apoi a întors-o pe burtă, ca să zic, şi i-a înfipt-o în cur, i-a tras-o în găoază, ca să zic, da' ea era atât de dusă, că nici nu s-a clintit, atâta doar că a doua zi dimineaţa s-a plâns c-o doare. Beton, nu? Totuşi, Twmi ăla e cam labagiu; un mincinos, ca să zic. Un palavragiu, cum ar zice Colm; mă întreb dacă el a auzit povestea asta? Ar avea la ce să mediteze, nu?

Da, îmi plac brunetele, serios, cu ochi negri şi ţâţe exact cât trebe, nici prea mari, nici prea mici, exact cât să-ţi

încapă în gură... deşi, ca să fiu sincer, sunt în stare să fut orice dacă sunt suficient de excitat, mi-aş băga-o şi într-o gaură dintr-o scândură dacă ar avea păr în juru' ei... Ca acum; sunt excitat ca dracu', omule, serios, am fumat iarbă toată ziua şi asta mă excită totdeauna. De ieri după-amiază nu m-am mai oprit din lins şi tras pe nas, ca să zic... bine că am băgat diazepamele ălea înainte, ca să zic, m-au mai calmat puţin, ca să zic... asta se întâmplă când ieşi de pe skag; eşti excitat şi înfometat, înfometat de orice altceva decât mâncare, aşa sunt io acum, băiete.

Aud un zgomot puternic de undeva din centru; vocea irlandeză a lu' Liam strigă la cineva de pe plajă. Îi văd pe toţi la câteva sute de metri distanţă, alergând în toate părţile, traversând strada, sărind balustrade şi făcând echilibristică pe ziduri... era şi timpu'. Aproape că am rămas fără băutură, da' acum poate să-mi ia unu' din fraierii ăia.

Vremuri disperate, omule, vremuri disperate... Trei zile mi-am stors tampoanele de vată, să mor io, îmi vine să rod covoru', s-o iau razna... Deci: e timpu' pentru măsuri disperate.

Stau ascuns în grădină, sub fereastra locuinţei lu' Iain scoţianu'. Stă deasupra unui magazin, ceea ce e bine, pentru că asta înseamnă că nu e niciun fraier la parter care să mă vadă şi să mă întrebe ce fac acolo sau să dea fuga la etaj şi să-i spună lu' Iain. Sau chiar să sune la poliţie, ca să zic. Asta chiar că ar fi naşpa... De la fereastra de la etaj se aud voci şi muzică tehno tare, aşa că întind un prosop vechi sub ea, pe iarbă, ca să zic, aprind o ţigară şi aştept.

N-ar trebui să dureze prea mult, ca să zic, dacă subofiţerii Dyfed şi Powys se suie odată în maşina aia... Acu' câteva zile, nou' şef al poliţiei bătea câmpii despre cum o să stârpească el ameninţarea drogurilor din vestul Ţării Galilor odată pentru totdeauna şi toate tâmpeniile ăstea. Abureli, omule. A oferit o recompensă pentru informaţii care ar conduce la arestarea unor dealeri cunoscuţi. Cretinu'. De parcă aş avea io nevoie de recompensa lor; îmi iau io recompensele mele. Păi altfel cum.

Grădina asta e o groapă de gunoi. Peste tot cutii şi sticle, chiar şi scutece de copii folosite, ca să zic. Tâmpitu' ăla de Iain ar trebui...

BANG! BANG! ZBUFFFF!

Ah, cre' că asta a fost uşa. În camera de deasupra e haos:

— Căcat! Aruncă-le!

— Cine e, Iain, spune-mi cine dracu' e!

— Dă-te dracu' din faţa mea!

— *ARUNCĂ-LE ODATĂ!*

Da, uite cum încep să vină, o ploaie minunată, de la fereastră încep să curgă pliculeţele cu amfetamine şi heroină, pacheţele de plastic cu iarbă şi pastile... Toate plutesc în jos, ca nişte fluturi morţi, ca să zic, şi se opresc pe prosopu' meu întins. Măsuri disperate, v-am spus. O seringă îmi vâjâie la vreo câţiva centimetri de nas şi se înfige în pământ, ca o versiune miniaturală a sabiei ăleia de la sfârşitu' filmului ăla cretin *Braveheart*, cu cretinu' ăla de Gibson. Putea să se înfigă în mine fără probleme... putea să iasă nasol faza asta.

— Unde e mandatu'! Arată-mi mandatu', fraiere!

— Ce se întâmplă aici, poate cineva să-mi explice ce se întâmplă aici?

— Ieşi afară! N-ai niciun drept, prietene!

Împachetez prosopu' cu grijă, ca să zic, îl bag sub geacă şi trag fermoarul până sub gât. Îmi trag pe cap gluga, apoi sar peste zidu' grădinii dintr-o mişcare, sunt un adevărat Superman. Îmi pipăi punga norocoasă de sub geacă şi simt cum toate durerile mele dispar. Beton. Alerg până acasă în timp record. Mişto.

N-ai observat niciodată că, atunci când tripuieşti, încep să se întâmple chestii ciudate? Adică *chiar* se întâmplă, ca să zic, nu doar în capu' tău, *chiar* se întâmplă, în lumea reală... Lucruri ciudate. De fiecare dată.

Paulie intră în crâşma în care io, Malcolm şi Colm am băut toată dimineaţa şi toată dup-amiaza. Malcolm tocmai a făcut o afacere dubioasă cu nişte casete video furate sau aşa ceva, aşa că e plin de bani, ceea ce mie îmi convine, pentru că sunt lefter şi Colm la fel, da' asta nu e ceva neobişnuit pentru ţiganu' ăla tâmpit care nu ştie decât să se milogească.

Paul zice:

— Ce planuri aveţi pentru azi? Aveţi ceva? Ce ziceţi să băgăm nişte pastile şi să plecăm într-o călătorie undeva?

Sună bine, ca să zic, numa' că io sunt puţin precaut cu tripuitu' de data trecută, când era să-mi fac creieru' varză, da' Paulie a făcut rost de nişte pastile de LSD despre care ne asigură că sunt bune şi prietenoase, de parcă io n-aş şti asta, de parcă aş avea nevoie să-mi explice amatorii cum e cu drogurile, aşa că băgăm fiecare câte una, ca să zic, şi

ieşim din oraş cu maşina lui rablagită, în timp ce la boxe cântă Manics, trandafiri la spital şi aşa mai departe, omule. O luăm printre munţi, trecem de cabana lu' Bill şi intrăm pe strata Florida, ca să zic, şi ne întindem pe spate în curtea unei mănăstiri, aşteptând ca acidul să intre în acţiune şi să-şi facă număru', ca să zic. Stau pur şi simplu acolo, întins... Doar ceru' şi iarba, omule; asta mi-a plăcut întotdeauna la călătorii, e cea mai bună fază pentru acid, băiete, cum îmi zumzăie în cap ca albinele, cum râdem toţi patru, vorbim şi mestecăm fire de iarbă ca nişte ţărani. Sau oi. Pastilele sunt bune, omule, e distracţie garantată, chiar şi Colm e de acord, şi el de obicei nu e cu acidu', iar Malcolm nu se mai poate opri din râs de unu' singur. Paulie dansează, ca şi cum ar exista o muzică pe care el o ascultă, da' nu există nimic, în afara păsărilor şi a insectelor...

Beton.

Ne ducem să ne uităm la mormântu' lu' Dafydd, Dafydd ap Gwilym, ca să zic, poetu' ăla tâmpit, ştii, şi în timp ce stau acolo încep să simt energia acestui loc, încep să-mi imaginez călugări chelioşi, cu rase maro, plimbându-se în cerc pe acolo şi cântând imnuri de slavă zeilor... o gaşcă de indivizi cu torţe arzând şi furci la porţile mănăstirii... da' e ca şi cum nu mi-aş imagina deloc, e ca şi cum mi-aş *aminti*, înţelegi ce vreau să zic? Ca şi cum aş putea să miros efectiv flăcările şi să aud vocile, şi aproape ca şi cum aş simţi atingerea oamenilor care trec pe lângă mine, le-aş simţi respiraţia...

Absolut uluitoare chestia asta, omule. E o senzaţie extraordinară, serios.

— N-a mai rămas cine ştie ce din mănăstirea asta, nu-i aşa? zice Malcolm, privind în jur. Îţi dă o senzaţie ciudată... e genu' de loc despre care ar putea să bată câmpii Phil, ştii, cu fazele lui hippy...

Începe să-l imite pe Phil Bâlbâitu', da' fără să se bâlbâie, ca să zic, şi e atât de la fix, că toţi ne pişăm pe noi de râs.

— Am fost azi în strata Florida, am băgat nişte pastile şi am trecut pe la mormântu' lu'Dafydd. Mi s-a părut ceva foarte psihedelic.

Îl imită perfect, cu vocea lui tremurată şi plângăcioasă. Râd de mă sparg, omule.

Mai stăm o vreme pe-acolo, prostindu-ne, ca să zic, şi savurând efectu', apoi ne ducem la crâşma aia din Ponty, aia cu un nume lung, unde stăm până se întunecă. Dup-aia Paul ne duce cu maşina la crâşma din Goginan, aia druidă, ca să zic. E o crâşmă mişto asta; în timpu' zilei se vede toată valea, vezi casele mici şi albe de pe coastele dealurilor, ca să zic, şi aburii care se ridică din pădure, exact ca în *Twin Peaks*... mişto de tot... linişte completă, ca să zic, şi plăcut... Încă îmi zumzăie în cap, acidu' parcă mă face să plutesc, e absolut minunat, omule, şi tocmai sunt pe cale să mă duc la bar şi să mai iau un rând cu bani de la Malcolm când se întâmplă ceva ciudat, cum era şi cazu' să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, pentru că aşa e întotdeauna: uşa se dă de perete şi un moş tâmpit se năpusteşte în bar aproape înlăcrimat, cu faţa roşie, strălucitoare şi transpirată, cât pe ce să se cace pe el de emoţie:

— Repede, *repede*! Afară! O, Doamne, e acolo! *Trebuie* să veniţi să vedeţi, repede, înainte să dispară! Repede! E chiar pe cer, acolo, Dumnezeule!

Toată lumea se holbează la el, ca să zic: cine dracu' e ăsta? Apoi tipu' aleargă înapoi afară şi toţi ne luăm după el, Colm, Paulie şi Mal cu gurile căscate, ca să zic, şi io la fel. Ieşim afară, unde cretinu' ăla bătrân stă în mijlocu' drumului, ca să zic, şi arată cu degetu' spre cealaltă parte a văii şi bolboroseşte de unu' singur, da' e beznă completă, omule, nu se vede absolut nimic în afară de faptu' că e noapte. Doar întuneric. Munţii de pe cealaltă parte a văii sunt doar nişte pete de întuneric mai negre. Nu e nimic de văzut. Moşu' tropăie din picioare, arată cu degetu' şi ţipă. Unii încearcă să-l calmeze, ca să zic, da' el nu se lasă deloc:

— Dacă vă spun! Era *acolo*, serios! Am văzut-o cu ochii mei, era o navă spaţială pe cer, mare cât o biserică, băiete! Avea lumini care clipeau şi scotea tot felu' de bipuri! Acolo! Se vedea clar ca lumina zilei!

Asta mă face să râd, pentru că nu e niciun fel de zi, omule, e întuneric ca în tunel, de fapt nu se vede cam nimic, în afară de lună, noapte şi stele. Îi strig bătrânului fraier:

— Hei, nu cumva Richey James Edwards pilota nava spaţială? Poate căzuse în cer, omule.

— Ţi se pare ceva amuzant? Ţi se pare că e doar o glumă, fiule? Păi ascultă-mă pe mine, că lucrez pe dealurile ăstea de aproape treizeci de ani şi n-am văzut în viaţa mea...

Continuă să bată câmpii. Probabil că tipu' e nebun. Sau asta, sau a luat un mic dejun nocturn alcătuit din ciuperci. Barmanul îl duce înăuntru să-i dea ceva de băut, ca să zic, şi io, Col, Paul şi Mal rămânem acolo, uitându-ne unii la alţii şi râzând, da' apoi îmi vine iar un val de la acid şi

încep să mă gândesc la sateliţi de spionaj care ne urmăresc din cer, ca să zic, nouă ni se pare că sunt stele sau nave spaţiale, da' de fapt sunt sateliţi, omule, cu camere şi telescoape atât de puternice, că sunt în stare să vadă şi plombele din măselele tale. Urmăresc fiecare mişcare pe care o faci. Te fotografiază. Înregistrează ce spui.

— Dumnezeule, spune Malcolm. Ce s-a întâmplat aici? Adică ce dracu' a fost *asta*?

Io dau din umeri.

— Cre' că doar puţină paranoia, ca să zic, zic io.

Malcolm se uită la noi uimit, apoi izbucnim iar toţi în râs şi intrăm în crâşmă. Colm se duce direct la bar şi ia de băut cu bani de la Malcolm. Bătrânu' stă într-un colţ, înconjurat de o mulţime de oameni, bea whisky şi aproape plânge.

— E adevărat! Ascultaţi ce vă spun, e *adevărat*!

Sărmanu' moş. Nave spaţiale pe cer. Da' mi-a plăcut gluma mea cu Richey Manic, serios. Nu era prima oară când zbura pe cer, nu? Ha.

Şi io simt că zbor, sau acidu' mă face să plutesc, un alt val mă ridică în aer deasupra barului, alături de Colm, care pluteşte şi el şi aşa mai departe. Da, obiecte zburătoare neidentificate, exact asta suntem, băiete. Ascultă-mă pe mine, când tripuieşti se întâmplă chestii ciudate. De fiecare dată. Am dreptate, nu? Păi da. Bineînţeles că am.

Aseară ne-am distrat ca lumea, omule; eram toţi acolo, toţi băieţii, io, Griff, Sieff Lewis, care purta o căciulă mare de lână şi arăta ca un Snoop Doggy Dogg celtic, Ikey, Llyr, eram o grămadă. În Angel, cum ar veni. A, da, şi grasu' ăla

prost cu mustață căruia îi dădusem o lecție în spate la Ship, săptămâna trecută, în seara aia în care aveam gheață și i-o trăsesem parașutei ăleia. Un cretin, asta e clar; acu vreo doi ani, dobitocu' ăsta m-a buzunărit în timp ce dormeam la Iestyn. Mi-a luat toți banii, drogurile… labagiu' dracului. El credea că io uitasem (și sunt sigur că și toți ceilalți credeau la fel), da' io am memorie lungă, băiete, poți să fii sigur de asta. Oricum, aveam chef de bătaie, da' dobitocu' s-a prins că eram cu ochii pe el și a tăiat-o la budă. Eram bucuros să văd că are încă mâinile bandajate, ca să zic. Cretinu'! Tocmai eram pe cale să mă iau după el și să-i mai dau o lecție despre respect când Gareth m-a tras lângă o mașină de jocuri mecanice.

— Roger. A fost vreo arestare în ultima vreme? Cu droguri, ca să zic?

— Da, zic io. Jed, de exemplu. L-a turnat cineva… și dacă aflu cine…

— Păi, ai aflat, omule, zice el. Îl vezi pe tâmpitu' ăla de-acolo, ăla în salopetă albastră, ca să zic?

Mă uit spre bar și văd un fraier scund, cu salopetă albastră, care bea o halbă și se uită la toată lumea, ca să zic. Îmi amintesc că a fost acolo toată seara, stătea pur și simplu, studiindu-i pe toți. Mă întrebam cine e; nu vii în Angel și tragi două ore de o halbă decât dacă pui ceva la cale.

— Păi ăsta e turnătoru', zice Gareth. Îți aduci aminte când eram închis la Pwllheli? Era și tipu' ăsta acolo. Imediat ce a ieșit, oamenii au început să fie arestați pe capete. La fel și în Swansea. Și în Brecon. Ascultă-mă pe

mine, băiete, ăla e turnătoru' pe care-l cauţi, ăla e sifonu'. E un spion împuţit, dobitocu' dracului!

Aşa că începem să umblăm şi să le şoptim tuturor la ureche despre spionu' ăsta nenorocit. Şi toţi se enervează nasol, ca să zic, pentru că de luni de zile piaţa e pustie, Jed e la bulău, Iain e plecat undeva, toţi dealerii stau la cutie, ca să zic, toţi am rămas cu ochii-n soare de o grămadă de timp, aşa că ne strângem lângă o masă de biliard, ca să nu fim văzuţi, ca să zic, aranjăm bilele şi începem să jucăm. Nu după mult timp apare Ikey cu dobitocu' ăsta în salopetă albastră de după colţ, ţinându-l pe după umeri, ca să zic.

— Nişte prieteni buni de-ai mei ar vrea să vă cunoască, domnule. Ah…

Am sărit pe el ca lupii. Ikey îi ţinea mâinile la spate, ţipând, în timp ce noi ne repezeam unu' în faţa celuilalt ca să apucăm să lovim ca lumea, împiedicându-ne unu' de celălalt; io nu ajungeam pentru că eram blocat în spatele lu' Griffiths, ca să zic, şi ştii cât de mare e ăsta, e cât un munte, aşa că mi-am luat tacul, m-am întins peste umăru' lu' Griffiths şi l-am lovit tare în ochi pe fraieru' în salopetă albastră. Ar fi trebuit să-l vezi pe fraier cum s-a umflat, omule, să mor io; în cinci secunde nici nu mai putea să vadă. Era vânăt tot, asortat cu salopeta lui, ca să zic. Beton.

— Asta păţesc aici turnătorii, băiete! îi urla Ikey în ureche.

Tipu' ne implora, ca să zic:

— Nu, vă rog! Nu ştiu despre ce vorbiţi! Lăsaţi-mă să plec, vă rog, eu…

Ikey i-a răsucit mâna la spate, ceva a trosnit şi tipu' a urlat, apoi l-am băgat într-un colţ, în spatele mesei de biliard. Ikey stătea să-l păzească. Stătea acolo, în propriu' lui pişat şi căcat, ne ruga, ne implora şi plângea ca un copil mic. Era dezgustător ca dracu' să vezi aşa ceva, serios.

Am continuat să jucăm biliard, ca să zic, şi din când în când ne descărcam frustrarea din cauza unei lovituri ratate pe dobitocu' ăsta de turnător. Nu că io aş rata prea multe lovituri, ca să zic, sunt un maestru la biliard, da' tot am apucat să-l mai pocnesc de câteva ori ca lumea. Sieffri, ştii ce varză e ăsta la biliard, era călare pe tip tot timpu', l-a plesnit peste coaie cu tacu', l-a pocnit cu bila neagră în cap (după asta a leşinat o vreme, da' l-am trezit cu o halbă aruncată în faţă, ca să zic), i-a rupt un picior de scaun peste rotule… Şi tot timpu' ăsta, în afară de când era leşinat, turnătoru' ăsta nemernic ne implora încontinuu; chiar şi când Ikey i-a spart dinţii din faţă cu mâneru' tacului, ţinându-l cu o mână de păr, ca să zic, tot continua să ne implore şi să plângă, nu că se mai înţelegea ceva din ce zice după toate ăstea, ca să zic… bolborosea doar, omule.

L-am ţinut acolo cel puţin două ore, cred. După o vreme nici nu-l mai recunoşteai, capu' lui era ca un fel de frate mai mare al bilei negre. Da' a meritat tot ce îşi luase, turnătoru' dracului. În cele din urmă a reuşit să fugă, când Ikey a spart o sticlă şi se îndrepta spre el încet. Nici nu-mi dau seama cum a reuşit, ca să zic; cre' că doar din cauza groazei. Nici nu mi-am dat seama că a dispărut până nu am văzut urma de sânge, pişat şi căcat care ducea spre uşa crâşmei. Ikey voia să se ducă după el cu lama, ca să zic, da'

Griff l-a oprit; prea mulţi martori potenţiali afară, înţelegi. Ikey e un băiat rău de tot. Era în stare să-l taie pe fraier în bucăţi, vorbesc serios, omule.

Oricum, gaborii au dat de noi în timp ce mâncam toţi kebab în faţă la D'Okays, ceva mai târziu, ca să zic. A fost super:

— Nu l-am văzut pe băiatu' ăla în viaţa mea, domnule poliţist.

Nu aveau ce să facă, ca să zic, pentru că aveam toţi alibi; barmanu' din Angel a rezolvat treaba, a zis că nu ne-a văzut în crâşma lui în seara aia. Aşa că am început iar să avem droguri, omule, toţi dealerii au ieşit din ascunzătoare şi turnătoru' ăla împuţit a dispărut. Beton. Aia a fost o seară grozavă, băiete, ar fi trebuit să fii acolo, Dumnezeule, ţi-ar fi plăcut la nebunie.

— AH, LUA-V-AR DRACU' SĂ VĂ IA...

Îmi tremură mâinile atât de tare, că îmi scap sculele a doua oară, îţi vine să crezi una ca asta, băiete, sculele mele frumoase şi curate împrăştiate pe podeaua soioasă a bucătăriei ăsteia. În squatul ăsta sunt nişte oameni, serios... trăiesc ca nişte porci, omule. Câţiva dintre ei stau îngrămădiţi în uşă, ca să zic, cu gurile căscate; sunt nişte ţigani împuţiţi care trăiesc aici, dacă poţi numi asta viaţă.

— Şi voi la ce dracu' vă holbaţi? HMM?

Se dau înapoi.

— TĂIAŢI-O DE-AICI PÂNĂ NU VĂ POCNESC!

Pleacă.

— DOBITOCILOR!

Adolescenţi, ca să zic... ăia mai bătrâni sunt toţi la etaj, luaţi pe heroină. Aş vrea şi io să fiu la fel.

Îmi adun sculele de pe jos, prea nervos ca să le curăţ, ca să zic, şi îmi mai pregătesc o doză. Scrâşnesc din dinţi; aproape un pliculeţ întreg vărsat pe podeaua bucătăriei. Căcat. Exact când aveam mai multă nevoie, ca să zic... De data asta reuşesc, păi cum altfel, trag sânge din venă două secunde şi îl injectez imediat la loc, nici măcar nu mai aştept. Venele mele încep să dispară deja de ceva timp, da' încă nu sunt complet inutile, băiete... a, nu... sunt un supravieţuitor dat dracu', asta sunt io. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă e sânge... aş fi putut să ratez vena...

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.

Mă scurg pe podea, printre gunoaie, mucegai, borâtură uscată şi dozele vărsate pe jos. Fraierii ăştia o să mănânce cel mai drogat peşte din Ţara Galilor, omule. Poţi să mă crezi... Mm.

Corrrrrect! Tre' să plec, băiete, nu pot să mai rămân acolo aiurea. Cu o mână ţin un sac de plastic pentru gunoi şi cu cealaltă îmi arunc înăuntru toate hainele mele vechi. Casetele şi alte chestii într-o geantă sport, halterele şi altele direct într-un cărucior de supermarket din faţa intrării. Nu mai am de ce să pierd vremea pe-aici, omule.

Mă uit în stânga şi-n dreapta pe drum, ca să zic, sperând să nu-l văd pe tâmpitu' meu de proprietar pe-afară, milogindu-se după chiria lui împuţită. Am să-i dau aproape trei sute de lire; i-a luat o grămadă până să-mi dea preavizu' de evacuare, cretinu' dracului. Aşa

sunt oamenii sutanei. Dac-aş fi io în locu' lui, te-aş arunca în stradă după o săptămână, nu, după o zi, să mor io; aşa tre' să fii în afaceri, băiete, nemilos, ca să zic. Niciun fel de îndurare.

— Ah... ne părăseşti?

Unu' dintre studenţii ăia englezi tâmpiţi de la parter, ca să zic, ăla cu ochelari. Stătea exact sub mine; uneori îl auzeam cum îşi face laba noaptea. Îl ignor pe fraier şi urc iar la etaj ca să-mi iau restu' lucrurilor, ultimele chestii, ca să zic, bongul, cântaru' şi singura mea carte (*Cronica istoriei galeze*, asta e tot ce-ţi trebe, băiete, da, în asta e totu'). Cobor iar.

— Şi unde te muţi?

— Nu te priveşte pe tine, băiete, nu tre' să ştii tu asta. Bine?

— Păi nu laşi o adresă la care să-ţi trimitem scrisorile şi aşa mai departe? Unde să...

Dumnezeule. Unii fraieri habar n-au de nimic. Îi trântesc uşa în nas, ultima oară când închid uşa asta... n-o să mai intru în casa asta în viaţa mea, ca să zic. Asta, bineînţeles, dacă nu cumva rămân fără bani; studenţii ăia au ceva marfă valabilă — CD-uri, casete video, televizoare, tot tacâmu', omule. Nici nu-ţi vine să crezi.

Mă mai uit o dată la fereastra fostei mele camere şi o întind, cu cărucioru' plin de lucruri.

Doar fraierii care se amăgesc singuri sau amatorii vorbesc despre senzaţiile lor de nemurire. Skagul sau orice drog nu te face să crezi că poţi să trăieşti la infinit, nici într-un caz, omule; ce fac ele e să-ţi arate propria ta

moarte şi să-ţi arate că nu merită să-ţi faci griji din cauza ei. Asta e tot. Când îţi vezi moartea, când ţi-ai *provocat-o*, atunci ştii că n-ai de ce să te temi. E uşor. Heroina te rezolvă, băiete.

Înţelegi, io ştiu că o să mor tânăr. Ştiu că nu mi-a mai rămas mult pe planeta asta, ca să zic, şi heroina îmi spune că asta e în regulă, să nu-mi fac griji... Nu merită. Întotdeauna am ştiut, ca să zic, de când eram copil, că o să mor tânăr. Şi e uşor, e chiar uşor. Da' ceea ce n-o să fac niciodată e să mor ca tipu' ăla din Down, pişându-mă pe mine cu o sticlă în faţă. Înfiptă, ca să zic. Nici nu se pune problema, băiete. O să mor ca un erou, asta e clar, luându-vă pe mulţi dintre voi, nenorociţilor, cu mine. Absolut.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 24.

Deși într-o stare diferită, gheața persistă aici, ca și morena ei: priviți cum munții încearcă să împingă micul oraș în mare, care arde și revine ca amintire. Diversiunea glaciară, meandrele precis incizate sugerează arbitrariul sau o deviere de la un plan și un scop, ca și cum locul de întâlnire etern de la Aberarth dintre gheața Mării Irlandei și gheața de origine locală ar fi o simplă întâmplare, hazard. Poate că așa a fost; dar aspectul stratificat al falezei de aici se datorează unui flux brusc de particule de roci de toate formele și mărimile, unele dintre ele menținându-și cu încăpățânare dimensiunile inițiale, iar altele transformându-se în pulbere sub teribila presiune a contactului permanent. Grohotișurile mai mari și avalanșele înghețate, masele sfărâmate de resturi de rocă se asigură că niciodată nu vor fi uitate condițiile periglaciare ale acestei zone, acele condiții care caracterizează secolele lente de furie și distrugere, condiții ce au câștig de cauză după ce gheața preferă să treacă în altă stare și tot ce mai rămâne sunt urmele înghețate, cristaline și bizare ale frigului.

SĂRBĂTORESC

Sărbătoresc Noaptea Sfântului Patrick, întreţinuţi de o tocană cu cârnaţi pe care Colm, într-un rar şi surprinzător moment de foame alimentară, a gătit-o mai devreme pentru ei şi pe care au însoţit-o cu mari cantităţi de bere neagră, Bushmills, Jameson's şi whisky de casă. O sticlă plină cu acesta a fost strecurată în crâşmă, în buzunarul lui Liam, şi este acum folosită pentru a completa halbele cu bere pe sub masă, cu mişcări furişate care, de fapt, nu sunt necesare; barmanul a acceptat deja câteva pahare din băutura ilegală şi acum strigă la Liam să cânte „Mary McCree", deşi Liam nu-l poate auzi din cauza zgomotelor combinate ale cântăreţului la vioară, comenzilor pentru băutură urlate şi tumultului tare din capul său. Obişnuita zarvă din crâşmă.

— Hei, Liam ce-i cu tine? îl întreabă Colm, tulburat de expresia amară a prietenului său.

E hotărât să-i facă pe toţi să se distreze la fel de bine ca el.

— Hai, fii vesel, fraiere! *Sona Lá Fhéile Pádraig*[8], ce dracu', omule.

— Mda, şi ţie la fel şi tot aşa.

— Of, dobitoc ţâfnos ce eşti.

Colm priveşte în jur, căutând o faţă mai fericită, şi îl găseşte pe Paul.

Pentru Liam, seara aceasta este, ca aproape toate ocaziile de genul acesta, o coincidenţă nefericită de senzaţii: frazele întâmplătoare în galeză, accentele, vioara şi toba din piele de capră la care se cântă, goana năvalnică înspre beţie, în crâşma înăbuşitoare, gustul de whisky îmbuteliat sau de casă, toate aceste lucruri ameninţă să îl târască înapoi spre amintirile despre reuniunile tensionate şi stânjenitoare de familie din crâşmele de pe dealurile din Donegal, în vecinătatea tumultului războiului, despre respiraţia sacadată, şuierată şi urât mirositoare a mamei lui. Îşi aminteşte fără tragere de inimă de ştirile şi zvonurile şoptite cu colţul gurii de necunoscuţi, plesnetul unei palme pe faţa lui, ochii surorii lui care fie vedeau tot, fie nimic şi gura ei moale, din care îi curgea salivă. Chiar şi spuma berii Guiness îi aduce aminte de crustele de sare marină din tivul pantalonilor tatălui său şi de pe vârful uzat al pălăriei lui, aşa că o bea dintr-o înghiţitură şi ridică în sus halba goală, astfel încât Laura, care se chinuie să ia de băut de la bar, să-l vadă. Ea zâmbeşte şi dă din cap, apoi se pierde în îmbulzeală. Liam simte cum o mână îl atinge încet pe coaste.

— Zâmbeşte puţin, scumpule. Pari cam nefericit.

[8] Sfântul Patrick fericit! — în limba galeză în original (n. t.).

Se întoarce şi o vede pe Mairead, a cărei expresie neobişnuit de fericită îl înveseleşte; rareori pare atât de mulţumită, iar Liam e încântat s-o vadă astfel. Zâmbeşte şi vede, peste umărul ei, cum Colm îi explică lui Paul reţeta de tocană a bunicii lui, cu voce tare şi încleiată şi mişcări extravagante ale mâinii.

— Era deosebită, înţelegi, o făcea altfel, n-am mai mâncat *niciodată* o tocană nici pe departe la fel de bună ca a lu' bunică-mea, să mor io, era beton, uneori *prăjea* ceapa verde, înţelegi, şi varza şi celelalte cu unt, şi dup-aia punea smântâna... doar puţină, ca să zic, nu prea multă smântână... îmi plăcea la nebunie să mă învârt pe lângă bunică-mea când eram mic... şi uneori mă băşeam de la tocană, aşa că bunică-mea îi zicea tocana lu' Colm, în loc de tocană[9].

Paul râde şi Liam zâmbeşte larg. Observă o tăietură adâncă şi întunecată pe vârful degetului mare al lui Colm şi se întreabă de unde o are, după care se întoarce spre Mairead, care zâmbeşte spre scrumiera plină din centrul mesei.

— Mă bucur că te văd zâmbind, Mair, serios. Nu cre' că te-am mai văzut aşa de fericită de la... de o mie de ani. Acu' îţi merge mai bine, nu?

Ea dă din umeri şi îşi goleşte paharul de Jack Daniel's cu cola.

— Nu. Numa' că sunt muci de beată.

— Aha, atunci să-ţi mai aduc unu'?

[9] Joc de cuvinte: „Colm's cannon" şi „colcannon" (tocană irlandeză) se pronunţă asemănător (n. t.).

— Mersi, eşti un scump.

Liam se ridică în picioare şi cade imediat înapoi pe Mairead, care râde şi îl prinde. Uitase cât de tare e whiskyul de casă al unchiului său, iar în decursul serii băuse o cantitate considerabilă din acesta, împreună cu numeroase halbe de bere neagră tare şi pahare de whisky industrial. Beţia nu l-a cuprins cu mişcări lente, ci cu un avânt brusc şi tulburător.

— Doamne... sunt beat, să mor io. Sunt muci de beat.

Mairead îl ţine în braţe şi îl leagănă, râzând. Cotul lui îi înţeapă tare sânul, dar ei nu-i pasă.

— Hei! Tu! Încerci să-mi furi gagica?

— Poţi să fii sigur. E prea bună pentru tine, Col, asta e clar. Nu-i aşa, Mair?

— Îi spun asta din ziua în care ne-am cunoscut.

— Unde dracu' s-a dus Laura după halba aia de bere? În Dublin? Aha...

Laura, transpirată şi congestionată la faţă, îi întinde lui Liam o halbă plină. Neagră ca noaptea, tare şi vâscoasă, cu un model de trifoi imprimat în spumă. Paul ia un gât lung şi se mută lângă Laura, care îl ia în braţe.

— Dumnezeule, Liam, cât de beat eşti... eşti varză...

Îl sărută pe creştetul capului său înfierbântat şi se joacă cu coada lui de cal. Paul sare din nou în picioare, izbeşte cu palma în masă, urlă şi încearcă să-şi ruleze o ţigară. Tutunul îi cade pe podea.

— „Mary McCree"! „Mary McCree", în mă-sa!

— Dumnezeule, Liam, te rog cântă-i, ca să tacă. Asta a strigat toată seara, „Mary McCree". Începe să mă calce pe nervi.

La cererea barmanului, Liam începe să cânte, acompaniat de trupă la chitară, şi mulţi dintre cei din crâşmă tac, ca să-l asculte. Cântă emoţionant, a jelanie, ezitant şi lipsit de speranţă. În liniştea relativă care urmează, Liam îi face semn cu capul lui Colm, care îşi drege vocea, se ridică în picioare şi începe:

Dumneeeezeu s-o ocroteaaaască pe reginăăăă...

Apoi, înainte ca tumultul să ajungă de necontrolat, începe să zâmbească ştrengăreşte şi dă din mâini râzând, după care spune:

— Nu, nu, glumeam doar.

Apoi începe să cânte răguşit „Liverpool Lou".

De cealaltă parte a mesei, Malcolm se apleacă înspre Sioned.

— De întâi martie nu e la fel, nu-i aşa, Sioned? De ce galezii nu o iau razna de Sfântul David, ca irlandezii de Sfântul Patrick?

Sioned dă din umeri şi îşi răsfrânge buza de sus. Are obrajii roz şi în lumina slabă din crâşmă părul ei blond pare strălucitor, moale şi plin de viaţă.

— Păi, unii o iau razna, unii da... nu ştiu... e biserică, înţelegi. N-ai cum să-ţi dai seama de influenţa bisericii de aici dacă nu eşti galez. Serios. Gândeşte-te puţin la „Wearin uv the Grreen", în comparaţie cu „Siospan bloody Fach"[10].

[10] Cântece tradiţionale, irlandez şi respectiv, scoţian (n. t.).

— Păi, da, e de acord Malcolm. Pare cumva ciudat că un cântec despre o ustensilă de bucătărie minusculă a fost aleasă pentru celebrarea zilei naţionale.

— Căcat. Păi ar putea să fie şi o sărbătoare galeză, pentru că Sfântul Patrick era galez. S-a născut aici.

Malcolm se uită la Liam.

— Dar, Liam, nu-mi dau seama ce are de-a face Sfântul Patrick cu purtatu' de muştar şi creson la butonieră.

— E trifoi, tâmpitule!

— Dup-aia poţi să-ţi faci salată din ele.

Din cealaltă parte a barului se aud răgete exuberante.

— De ce dracu' sunt atât de fericiţi?

— Dracu' ştie. Du-te şi întreabă-i.

Cântăreţul la toba din piele de capră începe să cânte un ritm puternic, prelung. Paul îl acompaniază, bătând în tăblia mesei şi împroşcându-i pe cei din preajmă cu stropi de bere caldă şi trezită.

— Hei! Ce dracu'!

Malcolm scoate din pachetul lui de ţigări un pliculeţ cu amfetamine, varsă jumătate din el în berea lui blondă şi i-l întinde lui Colm.

— Bun aşa. Frumos din partea ta.

— Tu o mai ai pe-a ta, nu?

Colm aprobă din cap.

— Păi, ţine-o pentru mai târziu, când o să ne pleoştim. Ca să ne menţină în funcţiune.

— Bine. Asta va fi probabil mai devreme decât te-ai aştepta, cu porcăria asta. Sulfat un căcat; e aproape drojdie pură, după părerea mea.

Toba continuă să răpăie. Liam o sărută pe Laura cu limba, apoi se întoarce spre Mairead, care se leagănă visător şi languros pe locul ei. Nu a protestat deloc când Colm şi-a frecat speed pe gingii în spatele lui Paul şi Liam se gândeşte că ăsta poate fi un semn bun; Mairead dezaprobă obiceiul lui Colm de a lua amfetamine doar pentru că drogul îl face insuportabil pentru ea, deoarece exagerează exponenţial entuziasmul şi energia lui naturale. Liam se gândeşte că trebuie să fie groaznic să trăieşti cu Colm şi admiră în tăcere tenacitatea lui Mairead — rămâne uimit de devotamentul ei.

— Încearcă să rămâi veselă, Mairead. N-are niciun rost prostia asta, să stai toată ziua pe gânduri. Dă-o dracu'. Nu te ajută cu nimic.

Mairead se apleacă în faţă.

— A, păi sunt fericită, sunt fericită, spune ea. Şi nu mai am de băut; fă-mi loc, tre' să merg la bar.

Liam îşi trage genunchii, pentru ca Mairead să poată trece pe lângă el. Toba continuă să răpăie.

LIAM

Ah...

Briza, pescăruşii şi valurile.

Îmi place să lucrez pe plaja asta, Tan y Bwlch, e mai bine decât pe cealaltă, de lângă Consti, de la picioarele lu' Cliff Terrace. Aia e puţin plictisitoare — pietricelele. Îmi plac stâncile şi chestiile de aici, zimţate, negre şi vulcanice, îmi amintesc de un film de Ingmar Bergman, ăla în care tipu' joacă şah cu Domnul Moarte, nu-mi amintesc acuma cum îi zice, l-am văzut acu' nu ştiu câţi ani. Da' mă rog, mie îmi plac stâncile oricum, *toate* stâncile, toată viaţa provine din roci, cel puţin atât am învăţat din cursu' ăla de geologie din anu' în care am stat la universitate. Da' n-a durat mult, bineînţeles; cu banii şi toate căcaturile ăstea, ştii cum e. În ziua de azi nu mai poţi să fii student, pur şi simplu nu supravieţuieşti, asta dacă nu cumva eşti bogat, bineînţeles... Şi oricum, ca să fiu sincer, nu cred că în amfiteatre şi săli de curs poţi să înveţi ceva ce nu poţi învăţa afară, în lumea largă, ca să zic, dacă înţelegi ce vreau să spun. N-ai nevoie decât de o perspectivă şi atitudine potrivită, de puţină imaginaţie şi cunoştinţe, şi pe ăstea le poţi găsi aici. Asta e clar. Pe vremuri nu existau universităţi, nu-i aşa?

Fac asta des, vin să mă plimb pe plajă de unu' singur. E minunat, chiar e; o sticlă de Jameson's şi un joint sau două şi am plecat. Superb. Avioanele ălea nenorocite cu reacţie care urlă pe deasupra capului tău sunt o porcărie, da' te poţi obişnui cu orice, întotdeauna am spus asta, şi chiar am dreptate; te poţi obişnui cu orice lucru dacă stai suficient de mult pe lângă el. Adică, uite ce am învăţat io să suport în Irlanda; eram vecin cu o zonă de război,

trebuia să fii tot timpu' foarte atent cum te mişti, pentru că următorul tău pas putea să fie şi ultimu', maică-mea bea ca un diavol, taică-meu nu pescuia nimic, mâncam cartofi în fiecare seară şi mâncam o singură dată pe zi... înveţi să suporţi orice. Îi spun asta lu' Colm atunci când începe să fie deprimat, cum face el uneori, şi lu' tâmpitu' ăla de Malcolm la fel; ei nu sunt de acord, da', în mă-sa, încă trăiesc, nu-i aşa? Vezi.

Găsesc o stâncă mare în spatele căreia să mă aşez, să nu mă bată vântu', îmi scot sticla şi aprind un joint. E o iarbă bună asta... poţi să spui ce vrei despre Phil Bâlbâitu' — da' are marfă bună. Un ghem de alge putrezite din faţa mea miroase ca un căcat, aşa că mă duc la altă stâncă şi îmi ridic guleru' hainei în juru' feţei. E cald şi plăcut. Whiskyul are un efect minunat, mă încălzeşte, şi sunt calm şi relaxat de la iarbă. Griff vindea şi el nişte iarbă amestecată bună, da' dup-aia l-au prins nişte gabori cu câteva sute de pastile de E în torpedou' de la maşină. Ce idiot! A fost vina lui; închiriază o maşină în Ponterwyd, se duce la Birmingham să facă rost de marfă, se face muci testând-o, ca să zic, şi îşi lasă propria lui maşină în Ponterwyd trei zile în plus faţă de cât spusese. Aşa că omu' devine suspicios şi sună la poliţie, care îi supraveghează maşina şi îl saltă când vine s-o ia, da' el are torpedou' plin de E (sunt sigur că Paul Daniels n-ar fi în stare să facă *aşa ceva*). Mare idiot; e un tip mişto, da' la ce dracu' îi stătea mintea în ziua aia? Sigur, toţi o mai dăm în bară uneori, da' e suficient s-o dai în bară o dată ca să-ţi distrugi viaţa. Săracu' de el. Acu' îşi frânge mâinile şi se întreabă ce s-a întâmplat în închisoarea de la Swansea şi se face singur albie de porci.

Stânca mare mă fereşte de vânt. Îl ascult cum scânceşte, ţipetele pescăruşilor şi valurile care se sparg murmurând pe plajă... e absolut superb. Şi să-ţi mai spun ceva; nu în biserică îl găseşti pe Dumnezeu, ci în locuri ca ăsta, locuri sălbatice, plaje, păduri, munţi şi lacuri... Cre' că ăla a fost momentu' când lucrurile au luat-o razna, când au început să se construiască locuri în care se presupune că ar trebui să-l întâlneşti pe Dumnezeu, ignorându-le pe cele în care el e de fapt. Ăsta e unu' dintre motivele pentru care am încetat să mai fiu catolic, ca să zic, pentru că niciunu' dintre ei n-ar putea vreodată să înţeleagă genu' ăsta de idei. Asta e un fel de deviaţie de la ceea ce ei numesc mersul firesc al lucrurilor şi pentru aşa ceva te trezeşti proscris. Înţelegi ce vreau să spun? Şi, căcat, cine are dreptu' să spună care e mersu' normal al lucrurilor, hmm? ...Ei bine, io n-am chef de aşa ceva. Nicidecum. Nici acum şi nici altă dată. Ştii că am dreptate.

La orizont văd un val de pământ sau ceea ce pare a fi un val de pământ... Probabil e doar un nor, ceaţă sau aşa ceva. De aici poţi să vezi Irlanda. E la o sută de kilometri distanţă şi orizontu' e la cât, douăzeci sau pe-acolo, aşa că în mod clar ar putea fi pământ. Poate că asta îmi doresc să cred, presupun, da' dracu' ştie ce îmi mai doresc şi io...

Mai merg puţin pe plajă, ascultând pietrele care scrâşnesc sub ghetele mele. Asta îmi aminteşte de partea aia din *Ulysee*, cartea aia pe care am încercat s-o citesc pentru că nu ne lăsa la şcoală, crezusem că e ceva porcos sau aşa ceva, singura parte din ea pe care am fost în stare s-o citesc, ca să fiu sincer... Adică, poate că e o capodoperă, da' e plină de căcaturi, ca şi cum ar fi într-un alt dialect...

Cum era expresia aia pe care nu pot niciodată să mi-o amintesc exact: „ceva ineluctabil al vizibilului“ sau altă tâmpenie de genu' ăsta, şi dup-aia ceva despre lumina din ochii lui. Ce sens poa' să aibă asta, hmm? Păi, bănuiesc că la fel de mult sens ca aberaţiile pe care le debita maică-mea ultima oară când ne-am întâlnit, când şi-a făcut praf vesela. Bucăţi. A făcut-o cioburi. Din tot ce zicea ea nu înţelegeam decât „du-te dracului“, „dobitocule“ şi căcaturi despre cum mi-am abandonat io propria mamă, lăsând-o să aibă grijă de soră-mea de una singură, soră-mea fiind distrusă după explozia aia din Derry... sărmana fată, sărmana Roísín... douăj'trei de ani... acum e în cărucior, nu poate să meargă sau să vorbească, de fapt nu prea poate să facă nimic, Dumnezeu s-o aibă în pază... săraca Rosh, sora mea... Fusese o bombă a protestanţilor irlandezi şi aşa mai departe. UVF şi-a asumat public responsabilitatea, la ştiri. Dobitocii. A fost cât pe ce să mă înscriu în IRA după asta, pe cuvânt. Da', în mă-sa, e război; la ce te poţi aştepta? Şi maică-mea la ce se aştepta, să stau acolo şi să nu am niciun fel de viaţă, ca să mă poată trage ea cum vrea de păr, cum face când e beată? Adică, Dumnezeule, rabzi cât rabzi, da' dup-aia tre' să faci ceva. Evident. Toţi avem o limită până la care suportăm, şi io mi-am atins-o pe a mea în ziua aia, chiar aşa. Acum stă acolo, aşteptând ca taică-meu să plece cu mareea ca să pescuiască, ca să aducă mâncare în casă, şi cum a ieşit el pe uşă ea se duce la rezervor, să scoată sticla de whisky. Când el se întoarce acasă ea zace în propria ei vomă pe treptele din faţa casei, ca atunci când m-am întors io acasă cu rezultatele la

bacalaureat, picasem la irlandeză, asta zic şi io moştenire culturală, nu? Mă rog, nu că aş fi avut condiţii prea bune în care să-mi fac temele; adică, încearcă tu să înveţi conjugările verbelor irlandeze în timp ce maică-ta face totu' ţăndări în bucătărie şi soră-ta aşteaptă să-i fie schimbat sacu' de colostomie, scoţând sunetu' ăla plângăreţ oribil, aşa cum face când are nevoie de ceva... Ah, Dumnezeule. Trebuia să plec. Sigur, trăiască Irlanda, da' nu cu o soră care e un fel de legumă, Dumnezeu s-o aibă în pază, şi nu cu o mamă ca a mea...

Ah, dă-o dracului. Acu' s-a terminat.

Jointu' şi whiskyul mă înviorează, mă fac să mă simt uşor şi plin de energie, aşa că mă caţăr pe Pen Dinas, fortăreaţa aia de pe deal care are în vârf un monument dedicat războaielor napoleoniene sau aşa ceva. A fost construit de un veteran cu un singur picior, se pare; absolut uluitor, serios, un singur individ să care toate stâncile ălea până aici, toate schelele, mortaru', şi să mai aibă şi un singur picior... sau uluitor, sau stupid, nu mă pot hotărî. Parcă îl aud pe Roger sufocându-se de râs şi spunând că tipu', oricine ar fi fost, era un papagal prost, şi poate că avea dreptate, într-un fel; adică, de ce să te chinui atât, doar ca să te asiguri că un război nu va fi uitat? Toate crimele ălea... Sigur, şi poate că toate graffitiurile ălea de pe Falls şi Shankhill Road o să fie zugrăvite într-o zi. Şi poate că maică-mea n-o să mai bea. Şi poate că io o să câştig la loterie. Ah, ce tâmpenii! Oricum, mă îndoiesc foarte tare că Roger se gândea la genu' ăsta de lucruri atunci când a spus asta. Doar Dumnezeu poate şti la ce se gândea el *de fapt*.

Gându' la loterie, chestia asta malefică, mă face să mă gândesc la bani și la de unde o să mai fac rost după ce cheltui bancnota asta de zece din buzunar, ceea ce fără îndoială se va întâmpla în dup-amiaza asta, și ce-o să fac atunci, că salariu' de nimic al lu' Laura nu e de ajuns, cu toate restanțele la chirie și așa mai departe, da' de fiecare dată când mă gândesc la lucruri de felu' ăsta mă deprim, așa că mă întorc cu spatele la mare și încep să mă uit spre pământ, pe deasupra dealurilor... contururile formațiunilor: conglomerate, țancuri, gresie, granit, bucăți de stâncă, grohotiș... mă fac să uit de toate căcaturile ăstea cu banii. Deci tâmpenia aia de universitate a fost bună măcar la un lucru; în rest nu prea mi-a folosit la nimic, da' atunci păruse o idee bună. Măcar mi-a dat ocazia să plec din Irlanda. Ce rost au toate ăstea? De aia îmi plac stâncile, rocile și peisajele, pentru că stâncile sunt responsabile pentru tot, ele sunt prima cauză, sunt ca Dumnezeu — de fiecare dată când văd niște granit îmi vine să-i zic „tati". Și bucățelele sclipitoare din granit îmi amintesc de solzii de pește lipiți de mâinile și cizmele lu' taică-meu, și de pălăria lui... Incredibil cum toate sunt legate între ele. Lumea asta e absolut uluitoare, chiar e.

Și totuși am mai obținut ceva de la universitate. În an cu mine era un tip care a cam înnebunit. Mă rog, a înnebunit de tot, rău de tot dacă e să fim sinceri... A ajuns să fie obsedat de roci și geologie, peisaje, istorie naturală și așa mai departe, bătea câmpii despre cum viețile oamenilor sunt înscrise în roci și alte tâmpenii demente de-ăstea, și a scris un ghid ciudat al acestei regiuni, Aberystwyth, ca să zic, pe care a încercat să-l publice, da' a

fost refuzat de o groază de edituri şi asta i-a agravat nebunia. Până la urmă a luat-o razna, umbla pe străzi, lua tot felu' de medicamente şi droguri, bătea câmpii cu oricine voia să-l asculte şi se pişa pe stradă, unde putea să-l vadă oricine... foarte trist. Am acasă o copie xerox a ghidului lui, e o chestie foarte bizară. Mai citesc din el din când în când da'... mă rog, ca să fiu sincer, mi se pare puţin monoton. Cam plictisitor. Tipu' ăsta cre' că s-a înecat, până la urmă; mă rog, adică chiar s-a înecat, asta e sigur, da' nimeni nu ştie dacă a fost un accident sau sinucidere. Sărmanu' fraier. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum îl chema... Încă un nebun atras de oraşu' ăsta micuţ de la malu' mării. Care se pare că atrage o grămadă de nebuni.

Deci: ăsta a fost celălalt lucru pe care l-am obţinut de la universitate — dovada că nu sunt singuru' care se gândeşte la tot felu' de tâmpenii, slavă Domnului.

Mă ridic în picioare şi privesc dincolo de oraş, de castel şi de port, la promenada lungă şi curbată din spatele lor. Dealurile din juru' oraşului mi-amintesc de Donegal, de vremurile când mergeam cu prietenii mei în excursie, când eram mic. Sunt atât de verzi dealurile ăstea. Ca şi Donegal, numai că fără umbra constantă a unei mame bete.

Mai iau un gât lung din sticlă şi un fum din joint. Toţi oamenii care fojgăie în oraşu' de sub mine, mici ca nişte insecte. Aş putea aţipi aici, să mă las furat de somn... şi chiar aş merita puţină odihnă. Dacă e vreun fraier care merită puţină odihnă, atunci ăla sunt io. Oare nu io am fost ăla care, cu mult timp în urmă, m-am hotărât să-mi schimb viaţa în bine? Ba bineînţeles că da. Am plecat de

acolo unde îmi era rău (şi Donegal, şi universitatea), am lucrat pe un şantier, mi-am găsit un apartament şi o femeie bună... Când am venit prima oară aici aveam treizeci de lire amărâte în buzunar. Am dormit pe podea, în azilurile publice, cu beţivii şi am mâncat alge comestibile şi crabi de pe plajă... Ca Marc, tipu' ăla din Llanilar; după ce şi-a pierdut dreptu' la şomaj, şi-a luat în rucsac un reflector alimentat de o baterie de maşină şi s-a dus să braconeze păstrăvi şi somoni pe râu, noaptea. Am fost o dată cu el, era o privelişte extraordinară; raza de lumină care se mişca prin râul întunecat şi tipu' ăsta pescuind cu un harpon făcut dintr-o antenă de maşină... Scotea bani frumoşi din asta, da' dup-aia a început să-i placă puţin cam mult heroina. Nu l-am mai văzut de mult timp, i-am zis să dispară dracului după ce a şterpelit nişte bani din poşeta Laurei. Cre' că erau vreo zece lire. Mi se pare că mi-aduc aminte că Laura i-a mai dat încă cinci, da' asta doar ca să-l facă să plece... E o femeie bună Laura, asta e foarte clar, chiar dacă uneori, când se înfurie, ţipă ca maică-mea. Asta mă termină, da' pot să suport. Te obişnuieşti cu orice. Asta e clar.

Da, asta o să fac; îmi termin jointu', mă cac, mă întorc în oraş să beau câteva halbe şi pe la ora ceaiului mă duc acasă, ca să-i gătesc Laurei ceva bun pentru când se întoarce de la muncă. Cel puţin acum avem mâncare în frigider; de multe ori, mult prea multe, frigideru' era gol. Şi după ce mâncăm ne ducem în pat şi o fut de-i sar capacele, dacă vrea, ca să zic. Şi, să mor io, îmi place la nebunie să mi-o trag cu femeia asta; dacă ai vedea-o, Dumnezeule, e superbă, n-ai văzut în viaţa ta sâni ca ăştia, Doamne...

Cuvântu' „ţâţe" nu e potrivit — sunt sâni, *sâni*... E o femeie superbă Laura mea. Dumnezeule, chiar e. Aş fi în stare să mănânc cartofi prăjiţi de pe chiloţii ei, să mor io.

Începe să mi se scoale puţin când mă gândesc la asta, apoi îmi dau seama că monumentu' din spatele meu se înalţă spre cer ca o sculă imensă. Râd de unu' singur. Asta merită sărbătorit, bănuiesc. Absolut.

***

E un drum lung cu maşina până la Abergynolwyn, da' e în regulă; Laura conduce, în timp ce io mă ocup de casetofon şi de pachetu' cu patru cutii de bere neagră de lângă scaun. Săraca maşină e deja fututã — şi e doar un Citroën CV, aşa că presupun că era fututã de la bun început —, da' te duce dintr-un loc în altu', înţelegi, şi ce altceva ar trebui să facă o maşină? Mai demult stăteam aici, în Abergynolwyn, io şi Laura, de fapt aici ne-am şi cunoscut; io stăteam în vechea secţie de poliţie de aici, când am venit prima oară în Ţara Galilor, într-una din celule, care fusese transformată în dormitor. Grădina casei era vechea curte în care ieşeau deţinuţii, ca să zic; un petic mic de pietriş înconjurat de ziduri, cu tufişuri pe margine, aproape de zid, tocit de atâţia paşi, de-a lungul anilor. Mickah, tipu' cu care stăteam împreună, încă locuieşte aici, da' în altă casă. Şi acolo mergem în seara asta, să ne întâlnim cu Mickah. Peisaju' de aici e absolut fabulos, da acu' e beznă, aşa că nu se vede nimic.

Mă simt puţin ciudat să mă întorc aici. Nu fac asta prea des... Îmi amintesc ce a spus Colm odată, când vorbea despre, nu ştiu, dragoste sau aşa ceva, despre cum e imposibil ca ea să nu se piardă sau alte căcaturi de-ăstea sentimentale. Uneori spune o grămadă de tâmpenii omu' ăla. Da' îmi amintesc că a spus că întotdeauna ne întoarcem în locurile care sunt pline de semnificaţie pentru noi, ştii, unde te-ai sărutat, unde te-ai futut, în fine... te întorci ca un criminal la locu' crimei, a zis Colm, sau ca o vulpe la un coteţ plin de găini măcelărite. Şi acum încep să am puţin senzaţia asta, da' nu ştiu prea bine de ce, adică Laura e cu mine, e aici, lângă mine, în maşină, aşa că nu poate fi ca şi cum aş vizita un loc al dragostei pierdute sau alte prostii de-ăstea, nu-i aşa? Nu, ăstea sunt tâmpeniile lu' Colm. Trecem pe lângă nişte lucrări la şosea şi un semn cu „REDUCEŢI VITEZA" şi îmi amintesc că ultima oară când am venit aici Colm era cu noi în maşină şi când a văzut semnu', a zis:

— Ia uite: „REDUCEŢI VITEZA". Păi cine suntem noi să încălcăm ordinele Consiliului Local Dyfed?

Apoi începe iar să ia cu degetu' din nelipsita lui pungă cu amfetamine. Ce chestii e în stare să debiteze uneori... să mor io, băiatu' ăsta nu doar a sărutat piatra Blarney[11], a *futut-o* pur şi simplu.

Trecem prin orăşel, pe lângă locurile cunoscute — secţia de poliţie, magazinul micuţ, crâşma... Dealul pe care lucram io, culegând muşchi; gardul lângă care am văzut o nevăstuică ieşind din burta unei oi moarte;

[11]Rocă de calcanit încastrată în zidurile Castelului Blarney; legenda spune că acela care o sărută primeşte darul elocvenţei (n. t.).

terenu’ de joacă al şcolii unde m-am bătut cu tâmpitu’ ăla bătrân şi i-am dizlocat o rotulă; ceasu’ oraşului, sub care Batty aproape că s-a înecat cu propria lui vomă; câmpu’ pe care am futut-o prima oară pe Laura, ah, da, era de-abia trecut de miezu’ nopţii, printre margarete şi căcăreze de oaie… Toate locurile cunoscute. Sunt încă aici.

Batem la uşă, Mickah deschide şi Trapper, câinele lui, iese în fugă şi începe să sară pe lângă noi, lingându-ne. Trapper e un câine extraordinar, cum sunt toţi câinii — adulare necondiţionată. Nu avem toţi nevoie de aşa ceva din când în când?

— Aţi ajuns! Intraţi înăuntru, Doamne, intraţi înăuntru.

Intrăm în urma lui, printr-un nor de fum de iarbă ca un fel de vată de zahăr gri.

— Văd că încă fumezi ca o locomotivă, Mickah, hm?

Dă din mână şi zâmbeşte, ca să zic: Şi la ce te aşteptai? Zâmbeşte cu gura până la urechi… Un tip beton, Mickah. Aduce nişte doze reci de Guiness din frigider şi pregăteşte un joint, în timp ce noi ne aşezăm lângă foc şi povestim tot felu’ de tâmpenii. Laura se ia imediat şi începe să vorbească cu Trapper; el stă acolo, cu urechile ciulite, ascultând şi înţelegând fiecare cuvânt pe care îl spune ea, sunt absolut sigur de asta. În spatele Laurei e un foc de lemne şi ea arată minunat în lumina lui. Totul arată minunat în lumina lui.

— Deci, Mickah, mai ai cabana aia a ta?

Dă din cap.

— De ce?

— Păi, zic io, trecând la scopul real al vizitei, ca să zic, ne gândeam să strângem o gaşcă şi poate să stăm acolo un weekend, ca să zic, dacă eşti de acord.

— Beton. Nicio problemă. Numa' că nu puteţi sta în aia veche, o ştii pe aia mare? Pentru că acolo cultiv acum ceva. Da' o puteţi închiria pe aia nouă.

— Mersi. Şi ce creşti în aia veche, de parcă n-aş şti?

Mickah zâmbeşte.

— Vă arăt.

Ne luăm toţi după Mickah, inclusiv Trapper, şi intrăm pe uşa din spate a cabanei lui, care, exact cum credeam, a fost transformată într-o seră de canabis, o junglă vegetală în miniatură. Dumnezeule, ce privelişte!

— Şi nu e cine ştie ce iarbă obişnuită, oameni buni, a, nu, zice Mickah. Ăsta e superskunk tare ca dracu', care te face de cap garantat. Skunk supercampion, s-ar putea spune. N-aţi fumat în viaţa voastră ceva nici măcar pe departe asemănător cu chestia asta. Am făcut rost de câţiva lăstari şi seminţe ultima oară când am fost în Isle of Man.

— Dumnezeule.

Mângâi frunzele şi adulmec. E ciudat, e ca şi cum în aer ar exista o vibraţie, ceva care pulsează. Mă simt de parcă aş fi în vizuina unui animal sălbatic, într-un arsenal nuclear sau ceva de genu' ăsta. Înfricoşător, da' în acelaşi timp incitant, cumva.

— Am în casă deja uscată. Vă dau şi vouă puţină.

Aşa că ne întoarcem în casă şi Mickah rulează un joint. Fumează iarbă de la sfârşitu' anilor '70, ca să zic, şi e aproape imun, aşa că pune aproape două grame în fiecare joint. Ar fi trebuit să-mi dau seama, pe bune, şi să refuz;

da', aşa cum Colm şi Mags nu se pot abţine de la speed sau Mairead de la alcool, io nu mă pot abţine de la iarbă.

Când trag în piept, îmi arde gâtu'. Laura refuză, pentru că ea conduce, aşa că io şi Mickah îl fumăm singuri. Are gust şi miros de, nu ştiu, sirop de iarbă sau ceva, greţos şi dulceag, şi într-o secundă sunt luat ca dracu'. Îmi dau seama de asta brusc, în timp ce studiez îndeaproape umbra unui cod de bare de pe pachetul cu foiţele de ţigări care au fost folosite pentru joint şi care de-abia se vede, sub foiţa umedă… Cod de bare. Sunt luat. Sunt atât de luat, adică foarte, foarte, foarte luat; înspăimântător de luat, ca pe trip de acid, luat la modu' malefic (nu, nu, nu malefic), aproape îmi vine să urlu… Începe cu faptu' că îmi vine să mă cac, urgent, ca să zic, adică tre' să fac un efort conştient ca să-mi ţin sfincteru' închis, apoi îmi dau seama că Trapper respiră, salivează şi amuşină ca un fel de câine-demon, prea tare, mult prea tare, nefiresc de tare… apoi căldura focului devine prea înăbuşitoare, mă pârjoleşte, îmi arde pielea, aşa că mă trag în spate, zvârcolindu-mă pe fund, da' mişcarea pare tâmpită, neputincioasă şi cumva falsă, Mickah vorbeşte cu mine şi io încerc să-mi dau seama ce spune, da' nu înţeleg nici măcar un cuvânt, emite o serie de strigăte, mârâieli şi bolboroseli care nu au cum să fie normale, ce dracu' are omu' ăsta… înţeleg ceva de genu' „de cincizeci de ori în faţă", dar în ce context apare asta? Ce vrea să spună idiotu'? Sună aiurea şi categoric sinistru şi poate că aşa e atunci când înnebuneşti, îţi pierzi minţile, io îmi pierd minţile, serios… Tre' să ies de aici, imediat, da' nu ştiu cum să procedez. Ar părea nepoliticos; Mickah ar crede că

sunt un nesimţit. Şi, în plus, nici nu sunt sigur că aş fi în stare să mă mişc. Cum o să încep să mă pot mişca, muşchii o să mi se descleşteze şi aş putea să mă cac pe mine. O, Doamne. Nu ştiu. Ce dracu'. Ce dracu'. Ce să…

— Liam. Eşti în regulă?

Mă uit în sus şi o văd pe Laura cum se apleacă deasupra mea, cu o faţă prea mare şi roşie. Doamne, io…

Fii normal, fii normal, fă ceva, spune ceva normal, la dracu'…

— Unde s-a dus Mickah?

Doamne, asta e vocea mea? Parcă aş fi o broască, să mor io.

Nasol. Naaaaaaaaaaaaasoooooooooolll.

— S-a dus la budă. Vrei să plecăm? Eşti alb ca hârtia.

Apoi, înainte să-mi dau seama că mă mişc, sunt în picioare şi ies pe uşa de la intrare, în timp ce Laura îi strigă ceva lu' Mickah. Mă sui în maşină, îmi bag capu' sub geacă şi simt pielea răcoroasă şi lipicioasă pe faţa mea, care are o temperatură prea mare pentru viaţa umană. Cum aş putea, cum aş putea…

Ce dracu'…

Maică-mea.

Simt cum maşina se mişcă şi se lasă, cumva, în timp ce cineva intră înăuntru; ştiu că e Laura, dar apăsarea pare prea puternică, ca a unui bizon sau aşa ceva. Un bizon în maşină. Îmi imaginez că îmi înalţ privirea şi îl văd acolo, un bizon pe locul şoferului, şi tre' să mă abţin să nu chicotesc isteric. Sau să nu mă apuce isteria. Doamne, Doamne, Doamne.

— Eşti în regulă? Ce e?

Soră-mea.

Picioarele ei.

Reuşesc să recuperez o fărâmă de raţiune din creierul meu sfârâitor. Asta am acum în interiorul craniului, o bucată de slănină în tigaie: SSSSSSSSSSSSSSS.

— Sunt prea luat, reuşesc să murmur. Te rog, nu vorbi cu mine, condu doar, te rog.

Aşa face. Superskunk. Căca-m-aş pe el.

Zgomotu' maşinii e liniştitor la început, un huruit calm, ca să zic, numai că atunci când urcă la deal schelălăie ca un animal torturat. Am impresia că aş fi în stare să mă controlez, e doar skunku', e doar skunku', Dumnezeule, aşa că îmi scot capu' de sub geacă şi văd în faţa mea un lac imens în care sclipeşte luna, cu apa ca plumbu' topit. Dacă aş putea să stau lângă apă... doar cinci minute...

— Laura, opreşte maşina, te rog. Tre' să mă dau jos.

— Ce, păi...

— Lasă-mă dracului să COBOR!

Laura opreşte imediat şi io mă reped spre lac, mă las pe vine în stufăriş, îmi bag mâinile în apa limpede şi rece, da' care pare atât de curată şi pură... mă simt şi probabil că arăt stupid, da' nu-mi pasă deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liam, ce ai? Ce se întâmplă cu tine?

— Dobitocu' ăla de Mickah. Mi-a pus LSD în băutură, sunt absolut sigur.

Nu-mi vine să cred că am spus asta. Doamne, ce idiot, ce palavragiu pot să fiu.

— Nu fi prost. Eşti doar puţin prea luat, asta e tot.

Mâinile mele tremură în apa care străluceşte printre degete ca sticla. O parte din mine vrea să-şi imagineze ceva cu dinţi mari care iese din lac şi se aruncă spre mine, dar încerc să mă stăpânesc. Cu ochi bulbucaţi şi morţi, cât o minge de fotbal, repezindu-se...

... şi dinţii ca nişte...

Sunt bine, sunt bine. E doar iarba, superskunkul. Prea tare. Îmi revin imediat.

— O să-ţi treacă, Liam.

Laura îmi pune mâna pe umăr şi mă simt bine.

— Taci acum. Linişteşte-te. O să fii în regulă imediat.

Mâinile mele sunt în lac. Sper. Sper din toată inima.

Îmi amintesc că odată, acu' câţiva ani (Doamne, cum trece timpu'), când un prieten de-al meu era la colegiu în Belfast şi io m-am dus să stau cu el un weekend — o grămadă de alcool şi droguri, şi io am futut o studentă din America, tipa semăna puţin cu aia din filmu' ăla de căcat *Departe, departe*, cum dracu' o chema... Kidman, da, Nicole Kidman. Îmi amintesc că gagica asta bătea câmpii despre NORAID[12] şi alte tâmpenii de-astea, zicea că unchii ei donează bani organizaţiei şi că ea e irlandeză, pentru că străbunicu' ei văzuse odată un urcior din Cork într-o carte sau ceva la fel de tâmpit şi absurd. Americanii ăştia, care dracu' e problema lor? Ah, presupun că toţi vrem puţină istorie, nu? Un anumit fel de legitimitate... Oricum, gagica asta zicea încontinuu cât de mult îi place accentu' irlandez, încercând să-l imite. Nu voia decât să vadă tipi cu cagule

[12] Organizaţie a irlandezilor din SUA, având ca scop sprijinirea eliberării Irlandei de Nord (n. t.)

înarmaţi cu mitraliere, serios. Aşa că am profitat, bineînţeles — cine n-ar fi făcut-o? — şi i-am tras-o, în căminu' în care stătea. Pe peretele camerei avea tricolorul şi salutu' tradiţional irlandez. Oricum, îmi amintesc că într-o seară Ciaran, prietenu' meu, a fost oprit şi percheziţionat de patrulă, în drum spre casă; nu au fost prea naşpa, mi se pare că erau din Birmingham, i-au lăsat iarba. Dacă ar fi fost nesimţiţi, i-ar fi confiscat-o şi ar fi fumat-o ei. Am văzut tipi în uniforme de camuflaj cu puşti mitralieră, am văzut tancuri pe stradă, maşini blindate, elicoptere. Am văzut vitrina unui magazin după explozie şi trotuaru' din faţa lui plin de geam; am văzut un grup răzleţit de protestanţi mutilaţi defilând („defilând"! mai degrabă şchiopătând). A fost unu' dintre cele mai frumoase weekenduri din viaţa mea, serios. Ce n-am văzut însă au fost oameni cu pistoale şi cagulă pe faţă; nu i-am văzut, şi totuşi e ca şi cum mi-aş aminti că i-am văzut. Sunt sigur că nu i-am văzut niciodată cu propriii mei ochi; da' e clar că sunt o parte importantă din viaţa mea, din memoria mea. Nu e ciudat?

Crâşma asta e plină-ochi şi zgomotu' e asurzitor — o trupă de căcat cântă blues-uri —, da' tot îi aud cum vorbesc, despre ce dracu' discută, despre chipsuri? Mairead aduce laude lui Monster Munch, iar Malcolm zice:

— Mda, şi io îmi ancorasem cortu' ferm în tabăra lu' Monster Munch, da' acum mă simt tot mai atras de cea a lu' Discos. Deocamdată sunt doar în vizită, am un cort temporar dacă vrei, da' cre' că în curând o să mă gândesc serios să-mi închiriez un cort permanent.

— A, nu, nu, nu, zice Sioned. Discos? Nu *suport* porcăriile ălea. Arată ca o piele băşicată, serios.

— Twiglets!

— Nici ăstea.

Sioned scutură din cap, pare sincer dezgustată.

— Arată ca nişte bâte ale unor oameni ai peşterii miniaturali.

— Mai sunt şi Bombay Mix şi tot aşa, zice Mairead. Cu câteva sticle de vin şi o pungă mare din ălea, sunt o fată foarte, foarte fericită.

Tre' să recunosc, chiar pare fericită. Da' probabil e din cauza băuturii. Cel puţin pare mai fericită decât era azi-dimineaţă, ieşind din agenţia turistică. Ea nu m-a văzut; eram în spatele ei, ca să zic, ieşise cu gluga trasă pe cap şi nici măcar nu ploua, de parcă ar fi fost deghizată sau ceva. Voiam s-o strig, da' părea că n-are chef să se vadă cu nimeni; mergea repede şi a intrat în prima crâşmă. Mă întrebam ce pune la cale.

Plec de lângă ei şi o iau spre bar. E aglomerat rău; îmi fac loc cu cotu', tot felu' de tipi transpiraţi îmi respiră în faţă. Da' crâşma asta are avantajele ei, când e înţesată ca acum; îţi freci braţele de ţâţe şi scula de o grămadă de funduri. Laura e plecată la maică-sa, aşa că ochii mei cutreieră, nu c-aş face ceva de genu' ăsta; sunt un tip fidel, pe bune. Sunt unii care ar fute orice, da' nu e cazu' meu; io nu sunt aşa. Şi o iubesc pe Laura.

Colm e la bar, pălăvrăgind cu o studentă tinerică. Se apleacă spre ea, ca o pasăre de pradă:

— Nu, crede-mă pe mine, zice ea, io ştiu pentru că sunt biolog marin.

Colm rânjeşte larg.

— A, serios? Eşti sigură că nu faci doar un opţional de biologie marină în al doilea tău an de ecologie?

Fata se simte stânjenită şi io râd în sinea mea, da' de fapt e problema tipei, nu-i aşa? Dacă ea vrea să-şi spună biolog marin, atunci las-o în pace. Şi ce dacă? Nu face rău nimănui cu asta.

Spre deosebire de palavragiu' ăla enervant cu care vorbeşte Mairead. Malcom îi spune Schelălăilă, da' cre' că numele lui adevărat e Ian. Da' e o poreclă mişto, Schelălăilă, pentru că exact asta face, rage ca un măgar, şi o face tot timpu', aşa că a devenit trăsătura lui definitorie, ca să zic. Şi e atât de evident fals, e foarte, foarte enervant, îmi zgârie timpanele. Ce dobitoc. Ştiu că toţi avem nevoie de un blazon, înţelegi, o trăsătură de personalitate evidentă care ne e specifică, ca să ne covingem pe noi înşine de individualitatea noastră, ca să zic, da' asta nu înseamnă că e mai puţin enervant. Tipu' chiţăie la urechea lu' Mags şi ea se uită la mine, ca să zic: salvează-mă, fraiere, da' io rânjesc doar şi scutur din cap. Eşti pe barba ta, Maggie; n-aş vorbi cu cretinu' ăla nici să mă plăteşti.

Uite-l şi pe Roger, cu doi dintre prietenii lui demenţi, Llyr şi Ikey. Stau toţi într-un colţ, prăbuşiţi pe scaunele lor şi încruntându-se la toată lumea; valuri de agresivitate emană dinspre ei. Roger îmi zâmbeşte leneş, cu dinţii lui lipsă. Are o dantură oribilă, şi pe buza de jos, o cicatrice mare şi albă pe care nu ştiu de unde a căpătat-o şi care îl face să se foiască din când în când şi să spună:

— La ce dracu' te uiţi?

A revenit de curând pe skag, tâmpitu'; se lăsase o vreme, da' io îl ştiu pe Roger — e genu' de fraier care se întoarce întotdeauna la asta. Are nevoie de ea, pe bune. Cel puţin îl face să fie calm, dacă nu cumva îşi caută o doză. Sper, sper cu adevărat ca într-o zi să se lase de tot, da' mă îndoiesc că o va face. Dependenţa e o chestie groaznică. Serios; e un clişeu, ştiu, da' cre' că majoritatea oamenilor nu-şi dau seama cât de groaznică e cu adevărat.

Îmi primesc halba şi sorb din ea, privind în jur. Văd o faţă pe care o recunosc.

— Salut, Dewi, Cerys a născut deja?

Dewi zâmbeşte larg.

— Ieri, prietene. Era să nu ajungem; a născut în maşină, serios, pe drum spre spital.

— O, Doamne. Şi acu' e totu' în regulă?

— A, da, amândouă se simt excelent. E o fetiţă. Fiesta.

— Fiesta? De la maşina în care s-a născut?

— Nu, prietene, de la revista de labă care a inspirat conceperea ei.

Mă bate pe spate şi îşi croieşte drum spre bar.

Îl văd pe Phil, dealerul slăbănog care pare tuberculos, cum se duce la Roger, Llyr şi Ikey, probabil încearcă să le vândă nişte heroină sau ceva. Ar fi bine să aibă grijă, altfel se alege cu o bătaie. Dacă Roger nu e luat pe heroină (şi dacă e aici, probabil nu e), atunci Phil e în pericol; dacă are heroină şi Roger n-are bani, atunci...

Mă întorc cu halba mea prin bar, îl văd pe Paulie cum râde ca un dement cu Roy, Mark şi Iestyn. Au ieşit toţi în seara asta, se pare. E ziua de şomaj pentru unii dintre ei. Toţi râd şi beau... chiar şi Margaret, care acum s-a

descotorosit de dobitocu' schelălăitor (ceea ce nu e uşor, dobitocu' se agaţă de tine ca un scaiete); chiar şi ea pare mai fericită în seara asta. De obicei are o faţă lungă, în afară de cazu' în care e pe speed sau pe altceva, ceea ce probabil că acum e, uită-te la ea cum îi debitează cine ştie ce prostii lu' Allen. Laura crede că e ceva între Margaret şi Colm, da' io nu-s atât de sigur. E posibil, io n-am cum să ştiu, da'...

Şi oricum, ce contează?

Trec din nou pe lângă Colm. Acum îi şopteşte ceva la ureche tipei şi ea râde. Flirtează în mod clar. Da', cum ziceam, ce contează? E problema lui, nu? Părerea mea e că tre' să-ţi vezi de treaba ta. Asta când sunt bine dispus. Da' îmi pare rău pentru Mairead, asta e clar; e o tipă amabilă şi bună, nu merită căcaturi de-ăstea. Da' aşa se întâmplă pe lumea asta, presupun. Bunătatea e considerată slăbiciune şi oamenii profită de ea. Dumnezeule, ce împuţită e viaţa.

Când ajung în cealaltă cameră, o aud pe Mairead zicând:

— Nu, nu, Jacob's Club.

— E un biscuit de căcat! ţipă Sioned, care deja e beată şi plină de însufleţire.

Sioned e foarte micuţă, da' poate să bea ca o sugativă; toarnă în ea cu găleata. Parcă ar fi spartă, serios.

— Ce plictiseală! Dacă s-ar da premii pentru biscuiţi insipizi, Jacob's Club ar câştiga. Lăsaţi dracu' mâinile jos. Io votez pentru preferatele mele, Penguin.

— Îââh, zice Malcolm. Doar fraierii mănâncă Penguin.

Ah, mai dă-o dracu'. Deja e plictisitor, să mor io.

Mă sprijin de perete și îmi beau halba și atunci văd fantoma, fantoma băiatului cu care mergeam la școală și care a fost făcut bucăți în Armagh. Îi ziceam Pádraig Bíog, pentru că îl chema Patrick și era gras ca dracu', ironic, înțelegi, pentru că „bíog" înseamnă micuț în galeză. Slăbise o grămadă după ce terminase școala și ultima oară când am auzit de el fusese omorât într-o explozie, săracu'. Încă o victimă nevinovată — era doar un civil. Da' acum e aici, puțin gras din nou, aici în crâșma asta, bea Guiness și se distrează cu prietenii. Mă întreb dacă și ei sunt morți. Arată suficient de palizi… Poate că ar trebui să mă duc și să vorbesc cu ei; hei, Paddy, cum e pe lumea cealaltă? Cum a fost când te-a sfârtecat explozia? Și te bucuri că ai revenit printre noi?

Micul Paddy spune ceva prietenilor lui fantome, nu aud ce, și toți se prăpădesc de râs. Ah, ai văzut asta? Chiar și fantomele pot să se distreze. Ah. Iată o lecție pentru noi toți, serios.

… Aș vrea ca Laura să fie aici. Sunt plictisit ca dracu'.

Petrecerea a luat o turnură urâtă atunci când a apărut gașca aia de studenți cretini, toți îmbrăcați în togă, și au urcat în camera asta de la mansardă, da' nu înainte ca Roger să-l pocnească pe unu' dintre ei în maxilar și Colm să toarne vin roșu peste altu' care încerca să vrăjească cu Mairead. Probabil că sună chiar acum la poliție, labagiii dracului. Tâmpita aia de Sharon tre' să fie și ea pe undeva, încercând s-o mai tapeze de niște bani pe Mairead, bineînțeles; îți dai seama imediat când apare Sharon la cerșit, pentru că atunci Colm începe să

scrâşnească din dinţi. Da' nu pot să zic că n-are dreptate; Sharon aia e o cretină şi jumătate. Nu-mi dau seama cum de Mairead n-a pocnit-o încă. E prea drăguţă, asta e. Prea bună.

Da', mă rog, aici e foarte plăcut. Arată ca un fel de decor, pentru un film sau aşa ceva; Mairead şi Sioned cântă „Mănunchiul de cimbru“, noi ceilalţi stăm în jurul lor, privim şi ascultăm. Malcolm e concentrat, toacă nişte praf pe o carcasă de CD (Meatloaf, îmi dau seama; singuru' lucru la care sunt buni); Colm stă cu picioarele încrucişate, cu capu' aplecat, sudează ţigările şi dă din cap încet, pe diazepam, după o orgie de patru zile cu speed; Paul le acompaniază la o chitară pe care a şterpelit-o dintr-un dormitor de la parter. E plăcut aici, chiar e; suntem izolaţi, rupţi de orice; în siguranţă.

Margaret mai deschide o sticlă de vin furat; Colm şi Malcolm au umplut un sac de gunoi cu băutură din bucătărie şi l-au adus aici sus. Bine gândit.

Voooooi fetelioooor ca nişte flori
Păstraaaaţi-vă̆ă̆ă grădiniiiiile curate
Şiiii nu lăsaţi pe nimeeeeni să vă fure cimbrul!

Sunt minunate, amândouă, absolut superbe. Vocile lor se înalţă ca nişte păsări prin fumul din cameră.

Amfetamina începe imediat să-şi facă efectu' şi pielea capului începe să mă furnice.

Laura se apucă să mai deschidă nişte vin.

Păstraaaaţi-vă̆ă̆ă grădiniiiiile curate!

ZDRANG! O coardă se rupe şi toată lumea râde. O să supravieţuiască, mă gândesc, toţi până la ultimu' sunt nişte supravieţuitori, se vede asta în ochii lor, chiar şi Roger, care dă din cap într-un colţ, cu blugii plini de borâtură uscată; chiar şi el, da, absolut, chiar şi pe el scrie „supravieţuitor".

Oare ce căutam acum câteva zile, cred că nişte iarbă; oricum, indiferent ce era, în timp ce căutam am dat de rozariul meu în sertar, sub ciorapii rulaţi. Era acolo. Nu mă mai gândisem la el de... mult prea mult timp. Şi, Dumnezeu să mă ierte, când l-am văzut nu mi-au venit în minte decât bilele ălea pe care grasa aia i le băgase în cur chinezoaicei în filmu' ăla porno al lu' Paulie, pe care îl găsiserăm şi ne uitaserăm la el. Era ascuns după dulap; Malcolm îl găsise. Nu mă întrebaţi ce căuta acolo, pentru că habar n-am.

Dar, Dumnezeule... rozariul meu.

Stau pe marginea patului, în erecţie, şi răsfir rozariul cu degetele mâinii drepte.

Căcat. Dumnezeu să mă ierte. Rozariul meu.

Ah, m-am săturat ca dracu' de asta, toţi tâmpiţii ăştia mă fac încontinuu naiv şi idealist, aşa că chiar m-am săturat. Dacă oamenii spun asta suficient de frecvent, devine un fel de blazon, o trăsătură definitorie, ceva de genu': a, Liam? Irlandezu' idealist? Mă enervează îngrozitor. Mai ales tâmpitu' ăla de Malcolm; dacă nu sunt de acord cu căcaturile lui gen sfârşitu' lumii, atunci, după el, sunt naiv. Nu numai atât, da' şi limitat. Ce sens au

toate tâmpeniile astea? Şi, oricum, nu sunt niciuna din chestiile astea; doar că am mai multă speranţă decât cretinii ăştia. Nu cred că situaţia e iremediabil sumbră, cum cred cei mai mulţi dintre ei.

În fine. Dă-o dracului. E Ziua Victoriei din al Doilea Război Mondial şi în ziare şi la televizor e plin de chestia asta, filmări vechi în alb-negru cu explozii şi avioane şi fotografii cu nemţi, parade mai vechi în cinstea Zilei, boşorogi cu berete şi medalii, tot mai bătrâni în fiecare an. Asta era la televizor în apartamentu' lu' Colm şi Mairead, însă au închis sonoru' şi au pus o muzică tehno dementă, ceea ce, de fapt, e o coloană sonoră foarte adecvată, toate bubuielile şi furia aia electronică. Colm se uită la mine şi la Laura în timp ce intrăm înăuntru, şi o face cu ochi adormiţi şi injectaţi; pare deja aproape beat.

Păstraaaaţi-văăă grădiniiiiile curate!

— Eşti bine?

— Da, zice el, da' nu pare deloc. Beau de săptămâni de zile, omule.

— Asta e clar, murmură Mairead.

Colm se răsteşte la ea să tacă dracului din gură. Ah, căcat, mă gândesc io; o să fie iar o seară din aia.

Mă duc să bag berile în frigider, care e gol, în afară de o sticlă de Martini, o cutie de lapte şi ceva mucegăit pe o farfurie. Pun nişte Martini pentru Laura şi mă duc cu el în sufragerie, care e plină de cărţi şi miroase a fum de iarbă. Pute puţin de la hamsteru' lu' Colm, Plague. Nu i se face niciodată curat, sărmanu'; stă în propriu' lui căcat.

— Cre' că arăta ca sfârşitu' lumii, zice Colm. Adică imaginează-ţi, Dumnezeule, blitzkriegul, bombele atomice,

Holocaustul... căcat, chiar era sfârşitu' lumii; o catastrofă din care nu-ţi mai revii niciodată. Sfârşitu' istoriei, să mor io, sfârşitu' a orice.

— Un căcat, zic io aşezându-mă pe podea.

Genu' ăsta de discuţii mă enervează; adică, uită-te la sărmana de soră-mea: chiar şi ea şi-a revenit, într-un fel — măcar trăieşte, nu-i aşa? Sau chiar prietenu' ăla al lui Roger, Bill... Da' nu-i spun asta lu' Colm; în dispoziţia în care e acum, asta n-ar duce decât la o dezbatere despre avantajele eutanasiei sau aşa ceva. În schimb îi zic:

— Sigur, da' bunicu-meu a scăpat, şi el a fost chiar unde era mai rău. În deşert, în Africa.

— Da, şi al meu. Amândoi; unu' a fost prins de nazişti de două ori în Creta şi a scăpat de fiecare dată, şi celălalt a fost unu' dintre primii care au eliberat un lagăr de concentrare. Da' nu ştiu care anume. Nu vorbea niciodată despre asta, decât dacă era beat. Şi oricum nu asta voiam să spun, nu ziceam la nivel personal, voiam să zic ca specie, ca rasă. Naziştii şi ceea ce au făcut ei au pus capăt definitiv oricărei încrederi în perfectabilitatea umanităţii. Numa' că tu eşti prea naiv ca să-ţi dai seama de asta.

— Ah, Doamne, nu începe iar!

— Glumeam doar, Dumnezeule, nu-ţi smulge păru' din cap.

Ştiu că n-ar trebui să zic asta, părerea mea, n-ar trebui să mă iau de el personal, da' nu mă pot abţine. Da' e din cauză că a venit iar cu ironia pe seama naivităţii mele. Şi, oricum, Colm poate să facă faţă furiei.

— *Io* îmi smulg păru'! *Io!* Cre' că tu o să rămâi fără niciun pic de păr, dacă o să-ţi mai cadă în ritmu' ăsta.

— N-ai decât să ragi, zice el fără niciun fel de expresie.

— O să fii ca un ou înainte de treizeci de ani. O bilă sclipitoare de biliard. Ar trebui să te ţii la distanţă de mesele de biliard din crâşme, că poate încearcă cineva să-ţi bage capu' în gaură.

— N-ai decât să urli.

Pare enervat. Ţine ochii aproape închişi.

Mairead rulează un joint pe măsuţa zgâriată. Pe ea sunt nişte cutii şi o sticlă aproape goală de Bushmills; probabil că le-au supt pe toate de unii singuri în ultima oră sau cam aşa ceva. Îi spun lu' Colm, doar ca să fac conversaţie, ca să zic, despre ultima oară când am fost în Donegal, când i-am povestit lu' taică-meu că el, Colm, se născuse cu căiţă pe cap.

— Şi el mi-a zis că data viitoare când vin să te iau şi pe tine, ca să-i aduci noroc la pescuit. Fiecare pescar încearcă să găsească pe cineva ca tine care să lucreze pe vasu' lui.

Colm dă doar din cap.

— Da, cică mă fereşte de înec sau altă prostie de-asta. Cel puţin aşa zice bunică-mea.

Ia un gât lung de whisky.

— Şi până acu' nu m-am înecat, aşa că bănuiesc că tre' să aibă o anumită valoare.

Apoi îşi goleşte paharu' dintr-o înghiţitură, ca şi cum ar vrea să spună ceva cu asta, da' să mor io dacă înţeleg ce. Probabil nu ştie nici el. Cine ştie ce e în capu' tâmpitului ăstuia, sau al oricui altcuiva, de fapt; toţi suntem nişte mistere, nu-i aşa?

Colm mai dă pe gât un pahar de whisky şi Mairead îi spune ceva ce nu aud, apoi sare în picioare de pe canapea

şi iese repede din cameră. Colm ţipă la ea să se întoarcă, apoi ia de sub măsuţă o sticlă de lapte, din aia de un litru, şi o aruncă spre ea. Sticla se sparge de perete şi laptele sare peste tot; pe cărţi, pe covor, pe hamster. Câteva picături se scurg pe faţa ridată a unui soldat bătrân de pe ecranu' televizorului şi alte câteva ajung în păru' lu' Laura.

— Ah, ce dracu'!

— Scuze, murmură Colm. N-am vrut să te stropesc. Voiam s-o nimeresc pe tâmpita aia de-acolo.

Mairead se întoarce în cameră cu un pahar de Martini şi un joint mare în gură. Colm se uită la ea de parcă ar vrea să-i spargă paharu' în faţă sau ceva.

Io flutur din mâini şi mă ridic în picioare.

— Dumnezeule, uite ce e, ce dracu' sunt tâmpeniile astea? Credeam că mergem undeva.

Până la urmă plecăm. Laura îmi şopteşte că poate ar fi mai bine să ne ducem pur şi simplu acasă, da' io scutur din cap că nu. Colm are doar nevoie să se calmeze puţin, atâta tot; are privirea aia, cum i se întâmplă uneori, o privire ciudată rău, ca şi cum ar fi muci de zile întregi, şi probabil că Miaread e puţin nervoasă din cauza asta, da' totu' o să se calmeze imediat, după ce bem ceva la crâşmă. O să se rezolve de la sine.

După ce ieşim din apartament, io şi cu Laura rămânem în urmă, pe stradă, şi îi lăsăm pe Colm şi Mair să o ia în faţă. Din când în când o văd cum el o înghionteşte în umăr, ca să zic, da' ea îl ignoră şi continuă să meargă cu braţele încrucişate la piept şi cât se poate de calmă. Ah, Mairead asta poate fi foarte rece. O ţin aşa tot oraşu', până la crâşmă, şi tre' să admir, nu pentru prima oară,

rezistenţa lu' Mairead, şi mă întreb din nou de ce îndură atâtea porcării din partea lu' Colm. Probabil că vede în el ceva ce io, în mod clar, nu văd. A, da, el poate fi extrem de amuzant, asta e sigur, da' să trăieşti cu el? Cre' că e un coşmar. Ah, mă tem că toată situaţia asta nenorocită e o reţetă sigură pentru dezastru — doi rataţi alcoolici împreună.

Când ajungem la crâşmă, Colm s-a aşezat deja lângă Iestyn şi amândoi se uită cum un pisoi micuţ linge bere vărsată de pe masă.

— Fii atent aici, spune Iestyn. Un pisoi alcoolic. Mişto, nu?

Io mă aplec şi fac „PSSSSSSSTT!" în urechea pisicii, care fuge. Laura nu suportă pisicile, şi nici io; sunt nişte mici bestii însetate de sânge. Asta e natura lor, ştiu, dar ar tortura şi ucide tot ce prind.

— Ah, ce prost eşti, face Colm.

El iubeşte pisicile; asta da surpriză, nu?

— De ce dracu' ai făcut asta?

Îl ignor.

— Unde e Mairead?

Colm dă din umeri.

— Cine ştie. Şi oricum mă doare-n cur.

— S-a dus la bar, Liam, zice Iestyn.

Îl întreb dacă mai are de gând să dea vreo petrecere curând.

— *Dumnezeule*, nu, spune el. Încă mai frec sângele şi voma de pe pereţi de la *ultima* petrecere.

Intru înăuntru, iau de băut şi mă întorc la masă. În seara asta mă simt calm; calm, liniştit şi în regulă. Şi poate

că de asta e nevoie aici, ca să-l împiedice pe Colm să-şi iasă din pepeni, ceea ce ameninţă să facă din minut în minut; ce ochi are dementu', ceva nu e în regulă cu băiatu' ăsta, mi-e foarte clar. O ignoră complet pe Mairead şi ea îl ignoră la rându-i, în timp ce se îmbată amândoi tot mai tare, se fac muci şi de-abia dacă mai înţeleg câte un cuvânt din ce spun amândoi, da' ceva mai târziu, când o luăm spre apartamentu' meu, îi văd că se ţin de mână.

Îi fac semn lu' Laura.

— Uite.

Ea dă din cap.

— Ce, nici *tu* nu mai ştii să vorbeşti?

Laura se încruntă şi scutură din cap.

— Las-o baltă, Liam, bine?

Dumnezeule. Dacă nu e una, e cealaltă. Simt cum mi se umple pieptu' de furie, da' mă strădui s-o controlez. N-are niciun rost. Şi totuşi, de ce dracu' nu poate să se calmeze? Deci Colm şi Mairead s-au certat; da' acum s-au împăcat, nu-i aşa? Dumnezeule... Îmi desprind mâna din mâna ei. Ea nu zice nimic.

În faţa noastră, Colm s-a oprit să discute cu un cerşetor, un mohican blond şi zdrenţăros, cu un câine slăbănog în lesă. E unu' nou, nu i-am mai văzut faţa până acum; da' sunt din ce în ce mai mulţi, pe zi ce trece.

— Ai douăj' de pence pentru băiatu' ăsta, Liam? bolboroseşte Colm.

Io scutur din cap.

— Sunt lefter.

Plecăm şi ceva mai încolo Colm se întoarce să-mi spună ceva, cu faţa rânjind. A, bun, îmi zic io, iar o luăm

de la capăt; îmi dau seama de la un kilometru ce o să spună.

— Idiot zgârcit ce eşti! De ce nu i-ai dat nenorocitului ăluia o monedă? N-are unde sta, săracu' de el.

— Sigur, zic io, ca să-i cheltuiască pe băutură.

— Da, şi? Ce-i rău în asta? Asta vrea el, Dumnezeule, orice poate să-i facă viaţa ceva mai puţin nefericită. N-are unde să doarmă la noapte. Pe vremea *asta*.

— Sunt sigur c-o să-şi găsească un loc într-un squat.

Colm scutură doar din cap şi se uită în altă parte. Io nu mai zic nimic. Şi-a luat atitudinea de moralist şi io refuz să mă cert cu el pe tema asta. Ideea e că nu vreau să accelerez moartea prematură a nimănui. Sigur, dacă aş şti că cerşetoru' ăla ar cheltui banii pe mâncare, sigur că i-aş da nişte bani; dar nu, el i-ar cheltui pe cutii de Special Brew, pe care să le bea pe stradă. N-o să forţez pe nimeni să facă ceva ce io nu vreau să fac. Asta e clar.

Când ajungem în apartament, Laura se duce în pat fără o vorbă. Nicio surpriză, ca să zic, aşa că deschid o sticlă de Irish Cream, pe care o ascunsesem în dulap cu foarte mult timp în urmă.

— Mai ai whisky de casă, Liam?

— Nu, Colm, s-a terminat. Nu-ţi aminteşti că tu ai băut ultima picătură, la chefu' lu Iestyn?

— Da, da' te ştiu io pe tine, probabil că mai ai vreo patru sticle ascunse pe undeva.

Bem şi Mairead face un joint. Colm nu fumează iarbă, aşa că ajung să fumez şi să discut cu Mair, în principal despre Ziua Victoriei şi aşa mai departe. Ea e foarte încântată de toate focurile de semnalizare care au fost

aprinse pe vârfurile munţilor dimprejur; dacă stai în centru' Aberystwythului, vezi toate piscurile din juru' oraşului luminate. Deja par nişte flăcări pe cer, din cauza întunericului, ca să zic. Din cine ştie ce motiv asta i se pare ceva beton lu' Mairead, da' mie mi se pare că intenţia e aceeaşi ca la construirea columnei ăleia din vârfu' lu' Pen Dinas — să ne facă să nu uităm războiul. Aşa că războiu' devine atunci o parte constantă a vieţii noastre, ceea ce înseamnă că nu mai poate fi oprit. Şi ce rost poate să aibă asta?

O ascult pe Mairead cum vorbeşte şi ea mă ascultă pe mine, apoi mă iau rău de tot.

— Hei! Unde a dispărut Colm?

Ne ridicăm în picioare ca să ne ducem să-l căutăm, şi să mor io, e greu să-ţi ţii echilibru', picioarele mele sunt ca nişte cârpe. Îl găsim pe Colm în bucătărie, stă acolo şi se uită pe fereastră la focu' de pe Constitution Hill. De la distanţa asta pare o flacără de chibrit printre stele. Flăcări portocalii pe cerul negru al nopţii.

— Uitaţi-vă acolo.

Stăm toţi trei acolo, clătinându-ne puţin şi mijindu-ne ochii la scânteia roşie din noaptea imensă şi neagră. În minte îmi apare o expresie, nu ştiu de ce, ca să zic, apare dintr-odată, pur şi simplu: Rănile Războiului.

Sunt muci. Beat şi luat ca dracu', serios. În noaptea asta o să dorm bine.

— Da, şi io, zice Colm, iar io îmi dau seama, tresărind, că am vorbit cu voce tare. N-am mai dormit de... nu ştiu, miercuri?

Colm se întoarce spre Mairead, ca să-i confirme, dar ea dă doar din umeri.

— În noaptea asta dorm ca un bebeluş; o să mă trezesc din două în două ore ca să plâng şi să fac pe mine.

Colm zâmbeşte la propria lui glumă şi se lasă peste Mairead.

— Sunt mort.

— Da, şi io, zice Mairead foarte calm.

Nu-mi mai amintesc când au plecat, nici când m-am dus în pat, da' a doua zi dimineaţa m-am întâlnit cu Mairead la crâşmă şi era plină de vânătăi pe braţe şi, zicea ea, pe picioare. Se pare că în drum spre casă Colm cădea încontinuu peste ea, împingând-o, aparent accidental, în ziduri şi maşini. Braţele ei sunt pline de pete negre, ca la leopard. Şi picioarele la fel, zice ea. Vezi? Rănile Războiului. V-am zis io.

— AH, TÂMPITA DRACULUI CE EŞTI!

Înainte să mă pot controla, arunc cu sticluţa de piper după Laura, cât pot de tare; o loveşte în partea din spate a piciorului — PLEOSC! — după care ea fuge în baie. O aud cum plânge.

Ce vacă proastă. Şi-a căutat-o cu lumânarea. I-am mai spus; oricine mă loveşte pe mine, îl pocnesc şi io, bărbat, femeie, copil, bătrân, oricine ar fi. Am suportat destul mizerii de-ăstea de la maică-mea. Gata.

Recuperez sticluţa de piper şi o pun pe masă. Totul e pregătit; tacâmurile, salata, sticle de vin. Beau un pahar de vin, apoi mă duc să bat la uşa budei.

— Laura, spun io încet. Haide, vino înapoi. Nu poţi să stai acolo toată seara. Şi oricum, imediat o să ajungă Geraint. Vine tocmai din Florida ca să ne vadă pe noi.

— Pleacă.

— Ah, hai acum. N-ar fi trebuit să dai în mine. Ştiai asta. Haide, hai să bem un pahar de vin.

Laura trage apa şi continuă să plângă.

— Vii sau nu?

Niciun răspuns.

— Laura?

Tăcere.

— Păi atunci du-te-n pizda mă-tii.

Dau cu pumnu' în uşă şi plec. S-o ia dracu', io şi cu Geraint o să ne facem muci de unii singuri; n-are decât să rămână acolo toată noaptea dacă vrea. S-o ia dracu'. Dacă o să am nevoie să mă piş, sparg uşa cu picioru', să mor io dacă nu.

Mă uit în cuptor să văd ce mai face mâncarea. E perfect.

Din vârfu' muntelui se vede la kilometri distanţă, zăreşti celelalte piscuri străpungând ceaţa până foarte, foarte departe. Vezi orăşelu' mic de dedesubt, cu mănunchiuri de case albe şi biserici, şi coastele dealurilor din juru' lor, acoperite cu muşchiu' de turbă umed pe care îl culegeam în pungi când stăteam acolo, ca să-l vând. Scoteam bani buni din asta; oamenii îl cumpără pentru grădină, ghivece şi alte tâmpenii de-ăstea. Asta era acu' o mie de ani, ca să zic, da' şi acum, când mă uit la el, mă trezesc estimând câte pungi

ar ieşi din fiecare petic şi cât aş lua pe el. Evaluez dealurile în termeni financiari. Ceea ce e absolut stupid, aşa că mă opresc.

— Ăla e acoperişu' cabanei în care stăm noi?

Paul arată în jos spre vale, spre oraş. Îmi mijesc ochii în direcţia degetului lui.

— Cre' că da... da, pentru că lângă ea e cealaltă cabană, vezi?

Întotdeauna îmi amintesc asta, cele două acoperişuri ale cabanelor, unul lângă celălalt, reperul de care mă foloseam de fiecare dată când urcam pe dealurile ăstea. Munţii verzi, casele văruite, fumul care se înalţă din coşuri... ar putea fi Donegal Gaeltacht. Da' nu e ceva fermecător sau atractiv în sensu' de „peisaj rural idilic", credeţi-mă; dacă stai aici o vreme, îţi dai seama imediat ce se întâmplă. Lucruri absolut incredibile.

— Ce ţine Mickah în cealaltă cabană? Ştii?

Dau din umeri.

— Tot felu' de vechituri. Utilaje agricole stricate şi chestii de-ăstea. Nu cine ştie ce.

De parcă m-aş apuca să spun găştii ăsteia de drogaţi că în cabană e plin de superskunk hibrid; crezi că a doua zi în zori ar mai fi acolo? Însă minciuna pe care i-am spus-o lui Paul despre vechituri a fost o mare greşeală; ar fi trebuit să-mi amintesc apucăturile lui de hârciog — garajul din Llys Wen e plin de vechituri, arbori cotiţi, dulăpioare, menghine, saltele, cuşti de iepuri, topoare, lopeţi, tot felu' de porcării inutile. Plin ochi, ca să zic.

Ochii lui încep să-i sclipească.

— Crezi că ar fi posibil să...

— Nici într-un caz, îi zic. Las-o baltă. Oricum e tot timpu' încuiat, şi dacă Mickah nu poartă cheile la el tot timpu', le ascunde undeva, nu ştiu unde. Undeva prin casă, aşa că las-o naibii baltă.

— Poate doar să trag cu ochiu' pe ferestre? Doar puţin…

— Sunt acoperite.

— Acoperite? De ce dacă n-are decât vechituri acolo?

Ah, fir-ar a dracu'.

— N-am nici cea mai mică idee ce ţine acolo. E doar o magazie, da' e cabana lu' Mickha, nu a ta, aşa că lasă-l în pace pe om şi vezi-ţi de treaba ta.

Ce zâmbet îmi bagă.

— Vorbesc serios, Paul. Dacă te bagi cumva în chestia asta…

Apoi cineva — Malcolm, cred — strigă de mai încolo, de pe potecă:

— O, Dumnezeule mare! Ce oribil! Cre' că-mi vine să vomit!

Toţi ceilalţi — Mal, Colm, Mairead, Laura, Sioned — se holbează la ceva din şanţu' de pe marginea drumului, şi deasupra lor văd un stol mare de păsări care se învârt, dând din aripi şi ţipând. Îmi aprind un joint şi mă duc să văd de ce se agită atât, gândindu-mă la superkunkul lui Mickah şi la motivu' pentru care nu vreau ca ceilalţi să afle de el. Ca să fiu sincer, nu cre' că mă îngrijorează neapărat că ei o să prade cabana, ci că io o să fiu tentat să fumez cu ei, şi ce o să se întâmple dacă fac asta. E o chestie malefică, acidu' şi ciupercile sunt o glumă; iarba aia e un ascensor către infern.

Faţa lu' Malcolm e foarte însufleţită; curiozitate şi dezgust în măsuri egale.

— Pregăteşte-te, Liam, zice el. E ceva absolut hidos.

Mă uit în şanţ. E o oaie cu picioarele din faţă putrezite, ca nişte cioate negre, care se târăşte prin noroi şi căcăreze. Are şi un ochi lipsă, orbita goală e umedă şi vâscoasă, şi lâna ei e plină de tot felu' de noroi şi mizerii uscate. Săraca de ea.

— Cangrenă.

— Da, şi una din păsările ăstea împuţite i-a mâncat un ochi. Am văzut-o cum i l-a ciugulit.

Colm e palid la faţă şi are ochii holbaţi.

— Cre' că o să vom...

— E un Căpitan Ahab al oilor.

Sioned s-a înverzit la faţă, Colm şi Malcolm îşi ţin mâinile la gură, cu ochii cât nişte mingi de tenis. Par îngroziţi. Ceea ce mă uimeşte însă la oaie e că, în ciuda a orice, îşi continuă viaţa; avansează şchiopătând şi paşte frunze de măcriş şi creson din şanţu' noroios. Aproape că nu mai are picioarele din faţă şi i-a mai rămas un singur ochi, da' îşi face în continuare treaba ei de oaie, rumegând şi aşa mai departe, cum fac oile, şi chiar se uită la noi uşor enervată. Nu pot să n-o admir pe sărmana fraieră. Malcolm însă, cu căcaturile lui cu sfârşitu' lumii, vede lucrurile altfel:

— Ştiţi cine e asta, nu? E îngerul morţii. Avem în faţă primu' mesager al apocalipsei iminente.

— Da, pentru tine, spune Colm. A venit aici special pentru tine, din cauza craniului prietenului ei pe care îl ţii pe pervaz. Io dac-aş fi în locu' tău, aş întinde-o.

Malcolm continuă, cum face de fiecare dată:

— Vom fi conduşi în lumea viitoare de o oaie cangrenată, cu un ochi şi plină de căcat. Asta e răsplata pentru o viaţă inutilă, irosită, zăpăcită de droguri.

Asta ne face să râdem, da' e o chestie la care chiar ar merita să te gândeşti serios. Adică toată schema cu pedeapsa şi răsplata. Da' nu acum.

— Păi, dacă asta e pentru mine, atunci ce o să primească prietenu' tău Roger?

— Nici nu pot să-mi imaginez.

— Oricum, ceva mai puţin oribil decât e în stare să inventeze el însuşi, spune Mairead.

Sioned:

— Sau ceea ce a *făcut* din sine însuşi.

Desigur, Roger nu e aici, altfel n-ar vorbi aşa despre el. Io încercasem să dau de el ca să-l invit să vină cu noi, da' nu era nicăieri, parcă dispăruse. Auzisem unele zvonuri vagi că fusese văzut prin Aberystwyth pe undeva, da' io cel puţin nu reuşisem să-l găsesc. Ştiam că se apucase iar de heroină, rău de tot, da' aveam o senzaţie îngrozitoare că de data asta chiar o luase razna, că îşi pierduse minţile. Ultima oară îl văzusem în urmă cu vreo lună, cred, la un chef, ca să zic, avea faţa vineţie toată şi ochii ca nişte găuri de pişat în zăpadă murdară. I-am oferit nişte acid, din câte îmi amintesc, ceva uşor, ca să zic Purple Ohms, şi el a refuzat, ceea ce mi s-a părut puţin ciudat. Întotdeauna îl considerasem pe Roger un tip de zece pastile pe zi. În fine.

Colm, care e luat pe cine ştie ce combinaţie tâmpită, începe cu unu' dintre delirurile lui, căţărat pe o stâncă şi cu braţele deschise larg.

— Vreau să zic, uitaţi-vă puţin la asta! Uitaţi-vă! Priviţi cât de departe puteţi, şi ce căcat vă spune asta, hmm? Ce vă sare în ochi, ca un coşmar urât, ca urletu' pe care îl auzi în cap când te pocneşte cineva?

Arată spre oaie. Pare un predicator dement, ceea ce probabil a intenţionat.

— Uitaţi-vă la ea, uitaţi-vă dracului la ea. Cine a creat asta? Această fărâmă nefericită de viaţă? Ce fel de minte perversă, ce vis al unui demon nenorocit, ce coşmar febril... ce demenţă...

— Colm? zice Mairead. Dacă nu te superi, şi chiar dacă te superi, taci din gură.

Tâmpiţii ăştia de Colm şi Malcolm şi aberaţiile lor cu sfârşitu' lumii. Lumea va continua să existe, ca şi până acum; dacă nu şi-au dat seama de asta până acum, atunci nici n-o să-şi dea seama vreodată.

Pornim pe potecă la deal, printre dealuri. Colm e undeva în spatele meu, bătând câmpii către oricine vrea să-l asculte:

— Mai de mult mă vedeam cu o tipă care avea un vibrator. Nu îl spăla niciodată sau ceva, şi când trebuia să schimbe bateriile şi deşuruba capacu' din partea de jos, înăuntru erau nişte viermi mici şi albi care se zvârcoleau...

Trecem prin ceaţă, printre iazuri şi copaci, arătând toţi ca nişte nebuni, cu hainele şi feţele pline de noroi şi păru' plin de iarbă şi crenguţe. Ca oamenii sălbatici ai munţilor.

— ... şi atunci mi-am spus: ce fel de Dumnezeu creează o lume în care există atât tigri, cât şi vibratoare pline de viermi? Ce fel de lume e aceea care conţine atât vulturi înălţându-se la cer, cât şi astfel de mizerii? Adică...

Sioned scoate un sunet de dezgust.

— M-ai făcut să-mi fie *scârbă* de vibratoare, Colm, serios, mi-ai făcut *scârbă*.

Ne trecem unu' altuia jointuri şi pliculeţe cu amfetamine, tripuri uşoare, punguliţe cu ciuperci. Mairead trage constant dintr-un flacon plin cu, nu ştiu, probabil votcă. Îi place la nebunie votca lui Mairead. Îi place la nebunie orice e alcoolic. Mă panichez pentru un moment, crezând că l-am pierdut pe unu' dintre ei, da' dup-aia mi-aduc aminte că Margaret n-a venit cu noi; s-a dus la Sheffiled sau altundeva. În vârfu' muntelui exclamăm admirativ în faţa priveliştii o vreme, apoi ne întoarcem şi o luăm înapoi, în timp ce eu mă uit în jos spre vechea secţie de poliţie în care locuisem. De la înălţimea şi din unghiu' ăsta văd direct în curte, locul de plimbare al deţinuţilor, ca să zic, şi îmi amintesc senzaţia ciudată de a intra într-o celulă şi de a putea ieşi oricând voiam. Intram pur şi simplu şi eram liber să plec oricând aveam chef... deschideam şi închideam singur uşa mare de oţel... puneam postere pe pereţi. Beam în celulă, fumam jointuri, puneam muzică tare... Dumnezeule, se întâmplă lucruri ciudate în viaţa asta, în lumea asta, e clar.

În drum spre oraş urlăm cu toţii:

Şi pe aripa aia era o pană
O pană rară, o pană tremurând
Şi o pană pe aripă
Şi o aripă pe o pasăre
Şi o pasăre într-un cuib
Şi un cuib pe o frunză

Şi o frunză pe o rămurică
O rămurică pe o creangă
O creangă pe un copac
Un copac într-o groapă
O groapă într-o mlaştină
Şi mlaştina în vale, hei!

Respirăm adânc şi apoi începem îngrozitor de tare, cu vocile răsunând în ceaţa de pe munţi:

Veniţi, veniţi! În mlaştina tremurătoare.
În mlaştina din vale, hei!
Veniţi, veniţi! În mlaştina tremurătoare,
În mlaştina din vale, hei!

Apoi tăcere pentru o vreme, după care se aude vocea subţire a lui Mairead:

Pe frunza aceea era un vierme...

Şi toţi ceilalţi protestând:
— Ah, dă-o dracului!
— Nu mai vrem!
— M-am săturat!
— Ajunge!
— Mă doare gâtu'!

Şi exact în momentu' acela unu' dintre avioanele ălea nenorocite cu reacţie trece urlând pe deasupra noastră şi eu mă chircesc instinctiv, nu se aude decât mugetul motoarelor, un sunet oribil care umple toată lumea asta.

Urăsc aparatele ăstea împuţite; nu te poţi îndepărta niciodată de ele, crezi că eşti la kilometri distanţă de ele, într-un peisaj minunat, lacuri, păduri, şi dup-aia una dintre porcăriile ălea trece urlând pe deasupra şi te face să te caci pe tine. Îţi face creierii muci. Bineînţeles, dacă aş putea să *pilotez* io unu', asta ar fi altceva — atunci mi-ar plăcea, le-aş aprecia ca pe nişte remarcabile realizări ale ingineriei, ceea ce fără nicio îndoială şi sunt. Da' nu pot, aşa că le urăsc. Porcăriile dracului.

— Urăsc chestiile ăstea.

— Da. Imaginează-ţi cum ar fi să te *atace* unu.

— Dacă stai aici, te obişnuieşti cu ele, băiete, spune Sioned pe un ton de cunoscătoare. Pentru guvern, ţara asta nu reprezintă decât un poligon. În care să se dea mari cu ultimele lor jucării.

Suntem toţi puţin obosiţi şi liniştiţi când intrăm în crâşma din Abergynolwyn. Toţi tipii dinăuntru se întorc şi se holbează la noi, şi îmi dau seama cum trebuie să le părem noi, feţe nefamiliare, ca să zic, ca nişte troglodiţi de-abia coborâţi de pe munte, cu hainele şi pielea murdare, fiecare dintre noi luat sau în sevraj după cine ştie ce drog sau combinaţie de droguri. Însă barmanu' îşi aminteşte de mine, aşa că e în regulă, şi Sioned comandă pentru toţi în galeză, suficient de tare ca să audă toţi localnicii.

Ne ducem cu băuturile lângă şemineu; din noi ies aburi, ca şi cum ne-am evapora. Încă mai atragem unele priviri ciudate, însă până şi Colm e tăcut şi rezervat. Malcolm pare speriat de bombe, Sioned şi Laura emană epuizare, iar Mairead e muci de beată. O gaşcă pe cinste,

nu? Da' e plăcut să stai acolo în timp ce focu' trosneşte, cu o halbă de Guiness umplută ca lumea în mână. Adică e plăcut până când unu' dintre ţăranii din partea locului, cu un halou de păr alb în juru' feţei ca gemu' de căpşune, se apropie de noi şi începe să ne porcăiască.

— Drogaţilor, zice el cu mâinile în şolduri, cu voi vorbesc. Nouă pe-aici nu ne plac drogaţii. Şi oricum, de unde sunteţi?

Ah, căcat. Prietenii lui de la bar ne aruncă priviri tăioase, ca să zic, şi Sioned, obosită şi irascibilă, da' îndrăzneaţă ca de obicei, îi zice dobitocului cu faţă roşie ceva în galeză, pe un ton ridicat. Tipu' pare puţin şocat, ca să zic, şi dă să mai zică ceva, da' Sioned i-o ia înainte:

— Ei, căcat, omule, n-o să-ţi fac favoarea să vorbesc pe limba ta, pentru că orice aş spune, în orice limbă, oricum n-o să mă asculţi. Şi nu-ţi fă nicio grijă, plecăm; de parcă am vrea să stăm în aceeaşi crâşmă cu un cretin ca tine.

Îmi place la nebunie asta, ţăranu' ăla solid care pare un papagal în faţa lu' Sioned, o fată micuţă. Da' în mod clar e timpu' să plecăm, pentru că mie mi-e clar că dobitocu' ăsta o să-l plesnească în curând pe unu' dintre noi; trebuie s-o facă, de fapt, ca să-şi recâştige respectul de sine. Aşa merg lucrurile. Dacă ar fi Roger aici, probabil că crâşma ar fi deja ţăndări; dar singurii care ar fi dispuşi pentru cafteală sunt Paul şi Colm, şi amândoi sunt terminaţi. Şi io m-aş bate dacă ar fi nevoie; Malcolm probabil că ar fugi. Ceea ce, dată fiind situaţia, nu e deloc o idee rea.

Îmi termin halba.

— Haideţi. Să mergem.

— Da, zice Colm.

Rânjeşte în faţa ca sfecla a tipului în timp ce trece pe lângă el şi vorbeşte tare, ca să-l poată auzi şi ceilalţi dobitoci.

— Haideţi să ne facem toţi varză, să luăm cantităţi enorme de droguri ilicite şi periculoase. Malcolm, îţi dau nişte E în schimbu' a nişte heroină dacă Paul ne lasă să luăm puţină cocaină de la el. Şi mă abonez primu' la seringă!

O luăm spre cabană. Suntem iar puţin deprimaţi cu toţii acum, şi când ajungem la cabană Laura se duce la culcare, din nou cu o faţă acră pe ea, şi Mairead prepară o votcă tonică enormă într-o cratiţă. Malcolm toacă nişte speed pe tăblia mesei şi Colm se foieşte peste tot, se uită la lucruri şi le adulmecă, epuizat şi agitat. Suntem tăcuţi cu toţii, nu prea vorbim, ca să zic. La dracu'. Prin fereastră intră razele lunii pline. Stau acolo bând whisky şi uitându-mă la ea. Seamănă cu o faţă plină de coşuri.

— Tocmai mi-a venit o idee oribilă, spune Colm. Că e un cap care priveşte pe fereastră, da' trupu' e undeva pe vârfu' muntelui, aşa că gâtu' are vreo cinci kilometri.

Sioned încălzeşte două cuţite pe sobă, cu care să preseze marijuana şi să inhaleze fumul. Asta e ceva surprinzător; ea nu prea se dă în vânt după iarbă.

Paul. Unde dracu' e Paul?

— Hei, Mairead, unde ai găsit cratiţa asta?

— L-a văzut careva pe Paul?

— Da, acu' vreo zece minute umbla prin curte împleticindu-se.

— O, nu! Poate că l-a prins Gât Lung!

— Hei! Veniţi să vedeţi ceva!

Paul stă în cadru' uşii, cu faţa congestionată şi gâfâind.

— N-o să vă vină să credeţi! strigă el, iar eu simt cum biata mea inimă se opreşte. Celălalt hambar nu e deloc plin de vechituri, e plin de marijuana! O grămadă! E beton, e un câmp întreg!

Întinde mâinile în care ţine un smoc imens de iarbă.

— Uite! O parte din ea e deja uscată!

Rumoare. Ei, asta e.

***

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit şi a trecut mult timp de la ultima mea spovedanie.

Şi chiar a trecut; atât de mult, de fapt, că nici nu-mi mai amintesc când a fost ultima. Acu' zece ani? Doişpe? Trebuie să fi avut vreo cincişpe ani, presupun, când eram în sonegal, ca să zic... sigur, probabil că ceea ce voiam să mărturisesc era că băusem sau că mă jucasem cu puţa. Totuşi, vechile cuvinte îmi vin automat, şi locu' ăsta, atmosfera mohorâtă din confesional, faţa preotului printre zăbrele şi tăcerea... totu' mi se pare încă atât de familiar. Nu scapi niciodată de asta. Şi nici emoţia nu a dispărut, o, nu; şi ea e încă aici. Nu dispare niciodată.

— Dumnezeu să te ajute să-ţi mărturiseşti păcatele cu căinţă adevărată.

Are accent irlandez puternic; din Cork, mi se pare. Evident, dacă întâlneşti un irlandez în afara Irlandei, atunci e sau preot, sau gangster, sau marinar. Sau un drogat ca mine.

— Şi, ăăă, ai putea să-mi spui cât timp a trecut, aproximativ, de la ultima ta spovedanie?

… Ce pot să răspund la asta? „Cincişpe ani, părinte“? Nu… Ah, ce caut io aici? De ce am venit aici?

Fără să spun un cuvânt, mă ridic şi plec, străbat biserica, trecând pe lângă toate feţele ălea pocăite şi pline de speranţă, şi ies pe uşile mari de lemn în soarele dimineţii, unde pot să respir din nou: aaaaaaaahhhhhh. La dracu'. Mă simt uşurat; nici asta nu dispare vreodată.

Ah, sunt groaznic de schimbător
Pentru un bărbat cam bătrâior
Mă cheamă Stan
Sunt sigur că vrei
Pe mine să mă iei!

Beton. Mai bine să nu mai vorbesc despre asta.

Intru într-una dintre crâşmele din centru să beau nişte halbe; nişte bere neagră ca lumea şi un ziar de dimineaţă. Grasu' ăla împuţit de Browntree e acolo, în centru' atenţiei mai multor burţi-de-bere, toţi înfoiaţi în pene şi pe cale să se îmbete pios, pentru că tocmai vin de la biserică; acum purificaţi, pot începe o nouă săptămână de terorizare a celor slabi şi de cotonogire a nevestelor. Labagiii. Azi e prima zi în care crâşmele pot fi deschise toată ziua; nu că înainte ar fi fost vreodată dificil să bei ceva duminica, da' e înviorător să vezi că arhaicele şi restrictivele legi referitoare la autorizarea crâşmelor se mai relaxează puţin. Azi-mâine o să avem program nonstop, nu? E deja suficient dacă ştii unde să cauţi. Aşa a fost întotdeauna.

Într-un colţ e o gaşcă de băieţi care, în mod evident, beau ca să scape de efectu' speedului şi E-ului de noaptea trecută. Au feţe albe ca hârtia şi ochi mici şi îngropaţi în cearcăne gri-negre. Unu' dintre ei — un fraier cu ochelari şi căciulă de lână — arată de parcă ar fi pe punctu' de a izbucni în lacrimi. Arată ca nişte fantome, cum stau acolo. Obiecte moarte. Îl recunosc pe unu' dintre ei — cre' că îl cheamă Llyr, prieten bun cu Roger, ca să zic. Tipu' dă din cap spre mine, încet şi terminat, după care se întoarce la berea lui blondă.

Simt că îmi vine chefu' să mă fac muci, varză, distrus, terminat, aşa că îmi sfârşesc halba şi mă duc spre Cliff Terrace, la Colm. Mairead e plecată câteva zile; maică-sa şi bunicu-său au o căbănuţă undeva în munţii de lângă Aberdyfi, aşa că s-a dus să stea puţin acolo singură. Să ia puţin distanţă de Colm, ca să zic. Vrea doar să fie de una singură, probabil cu un butoi de votcă. Colm e obositor, asta e clar. Da' e un tip mişto cu care să te faci varză dacă te simţi în stare.

Încep să aud muzica de la jumătatea străzii. La început nu-mi dau seama ce e, pentru că e distorsionată, ca să zic, atât e de tare, da' dup-aia recunosc melodia „Thirsty Dog" de tipu' ăla, cum dracu' îl cheamă. Nick Cave. Mişto. Bat tare în uşa lu' Colm. Cum dracu' suportă muzica atât de tare?

— A, tu eşti, William! ţipă el când deschide uşa, imitând accentu' irlandez. Bună dimineaţa, dragă domnule Herlihy, nu-i aşa că e o dimineaţă splendidă? Dar vă rog, intraţi pentru un strop de apă sfinţită!

Intru în urma lui şi el dă muzica mai încet, slavă Domnului. Simţeam că începe să-mi dea sângele pe urechi. Văd sticle goale împrăştiate în patu' lui, un sutien spânzurat de veioză (probabil plasat acolo intenţionat, pentru efect, ca să zic), mucuri de ţigară cu urme de ruj în scrumieră. Apartamentu' lu' Colm e o combinaţie de haos şi acea curăţenie strictă, rigidă, pe care o produce obsesia amfetaminelor. Adică uită-te la el; un tricou murdar atârnă de teancul de cărţi perfect aliniate de lângă televizor. Sunt o grămadă de chestii de-ăstea.

— Mairead e plecată, nu? întreb io, ştiind foarte bine că aşa e.

— Da, de ce?

— Deci tu îţi faci de cap?

El se uită la mine.

— O cheamă Carol, e beton în pat şi la consumat substanţe şi acum s-a întors acasă în Birmingham, dacă te interesează. Deşi nu e treaba ta.

Îmi dau seama că e beat, aşa că încerc să mai înveselesc atmosfera.

— I-ai găsit nueniciul?

— Nueniciul? Ce-i aia?

— E porţiunea dintre pizdă şi gaura curului.

— Ăla e perineul.

— Ne, e nueniciul.

— De ce?

— Pentru că nu e nici pizdă, nu e nici gaura curului.

— O, să mor io.

Se aşază pe canapea şi continuă să mărunţească speed pe măsuţă. Văd un pahar cu o chestie roşie şi vâscoasă, iau o gură din el şi aproape că o vomit imediat.

— Dumnezeule mare! Ce dracu' e asta?

— Bloody Mary.

— Ăsta nu e Bloody Mary. Are gust de tocană mucegăită, să mor dacă nu.

— E de la soia. N-aveam sos Worcester, aşa că am pus soia.

— Tâmpitule.

Absolut dezgustător. Mă duc să beau nişte apă, ca să spăl gustu', şi când mă întorc în sufragerie Colm trage pe nară o linie lungă de praf roz, gâfâie puţin şi apoi se lasă pe spate, trăgându-şi nasu' şi oftând.

— Oricum, zice el, în ultimele câteva zile am lăsat-o mai moale, aşa că parcă am un tigru înăuntru' meu şi vreau să-i dau drumu'. Te simţi în stare? Ai chef de puţin abuz de droguri?

Se apleacă peste liniile lui de speed şi le zice că sunt nişte porcării inutile.

Sună telefonu'.

— Alo?

Ascultă câteva minute, apoi lasă jos receptoru', scuturând din cap.

— Era Roger.

— Ce voia?

— Un emu cu pălărie roşie pe post de tractor. Nu ştiu, n-am înţeles niciun cuvânt din ce zicea.

— L-ai mai văzut de curând?

— Nu, nu l-am văzut de ceva timp. Mi se pare că pe moment bagă la greu. Am auzit că a stat o noapte la bulău săptămâna trecută, cre' că era joi.

— De ce? Ce-a făcut?

Dă din umeri şi îşi face un tub dintr-o bancnotă de cinci.

— Agresiune sau vătămare corporală gravă, sau ceva. Aşa că presupun că nu bagă chiar aşa de mult dacă a avut energia să facă varză pe cineva.

Mai trage o linie pe nas.

— Dumnezeule, zic io, ce are Roger ăsta? De ce dracu' e atât de violent? Parcă e dement.

— Nu, zice Colm, trăgându-şi nasu' zgomotos. Doar că are nevoie de puţină dragoste.

— Acum bagi şi tu?

— Ce, skag? Nu. Nu m-am mai atins de aşa ceva de, cât, de luni de zile.

— Foarte bine. Chestia aia nu ţi-aduce nimic bun.

— Pot să mă simt leneş şi terminat şi fără droguri, înţelegi ce vreau să spun?

Telefonu' sună iar.

— Eşti căutat zilele ăstea, Colm, nu?

— Da. Plătesc oameni ca să mă sune, să pară că toţi mă consideră beton.

Ridică receptoru', apoi faţa îi cade şi vocea lui devine puţin mai elegantă şi mai lentă. Îl aud cum se înţelege cu cineva să-i plătească nişte bani, apoi pune jos receptoru'.

— Proprietaru'.

— Ce voia?

— Chiria, ce dracu' să vrea. Da, sigur, ia-ţi chiria, sub formă de cincişpe grame de amfetamine, prietene.

— Întotdeauna tre' să-ţi plăteşti chiria, zic io.

Ceea ce mi-aduce aminte: sper că Laura a plătit-o la timp pe a noastră. Io nu câştig nimic pe moment, aşa că ea plăteşte cât mai trebe în plus faţă de subvenţie, compasiunea raţionalizată a administraţiei. Totuşi rămâne şi ea în urmă, da' să mor io… detest să rămân în urmă, detest să fiu dator, asta e una dintre cele mai nasoale chestii din lume, chirie, facturile la utilităţi, impozitu', genu' ăsta de căcaturi. Detest lucrurile ăstea. Da' tre' s-o faci, n-ai de ales. Însă Colm o să se descurce: o să facă ce face întotdeauna: o să-i zică lu' Mairead să plătească restanţele. Ceea ce ea va face.

Băgăm fiecare câte o linie mare de amfetamine şi deschidem nişte cutii de bere blondă. E un speed bun; îţi intră direct în sânge, bum bum bum, furnicăturile de pe faţă, de pe scalp, gustu' de detergent care mă îngreţoşează puţin… mişto, relaxat, fericit la culme.

— Te duci să-i vezi pe The Selecter săptămâna viitoare?

— La Centrul pentru arte? Te cred! „Too Much Pressure", îţi aminteşti?

Sărim în picioare şi ţopăim puţin: „Hopa! Hopa! Hopa! Hopa!", da' io tre' să mă opresc, pentru că simt cum ţâţele îmi saltă sub tricou şi nu-mi place asta. Trebe să mai slăbesc puţin. Tre' să mă apuc iar de amfetamine şi, la cum m-am simţit după ultima linie, pare o idee destul de atrăgătoare.

Colm are nişte ochi cât farfuriile.

— Hei, Liam, ce dracu' facem în casă? E prima zi cu program lung de duminică, ar trebui să fim la crâşmă, să

sărbătorim. Trebuie să sărbătorim, e clar. Io mă gândesc să bag o grămadă de amfetamine şi să fumez iarbă toată ziua, tu ce ai de gând?

Io mă gândesc: Laura, maică-mea, spovedania, saliva care-i curge soră-mii pe bărbie, binecuvântată fii tu între femei, zile lungi şi inutile care te aşteaptă, senzaţia de arsură, o casă mică în Eglwys Fach şi un câine, dar îi zic:

— Exact acelaşi lucru, prietene.

Şi ieşim din casă împreună.

BARMANUL

A fost o noapte bună, da. N-a fost rău deloc.

A treia oară când ţin crâşma deschisă după ora închiderii săptămâna asta. Idioţii au plecat la patru jumate, după ce s-au făcut muci şi s-au liniştit, da' totuşi a fost o noapte bună. Asta e cea mai frumoasă oră a nopţii, chiar e; să stai în crâşma pustie, totu' curat şi aranjat după ce toţi angajaţii au plecat, cu mirosu' de bere şi de fum de ţigară... Îmi ţiuie urechile. Am încasat un pumn ca lumea, da' casa de bani e plină; nu putem să nu ţinem cont de *asta*, nu-i aşa, băiete?

Au fost toţi aici în noaptea asta, toată gaşca, sau cel puţin aproape toţi. De fiecare dată e la fel, ca să zic; o, da, există în crâşma asta scaune care au luat forma fundurilor lor. Nu c-aş şti prea multe despre fundurile lor, ca să zic, deşi pe cele ale unora dintre fete mi-ar plăcea să le cunosc mai bine, ca să zic... de fapt nu ştiu aproape nimic despre ei, în afară că sunt clienţi regulaţi; adică ei îmi dau bani şi eu le dau băutură. E foarte simplu; consumism pur, ca să zic. O sursă de venit ca oricare alta, asta sunt ei, atâta tot. O, îmi *place* de ei, sau de unii dintre ei, nu pot să neg asta; adică cu ei îmi scot banii, nu? Nu că îmi *plac* atât de mult banii, mai degrabă *am nevoie* de ei, ca să zic; acu' sunt de unu' singur, că nevastă-mea nu poate să lucreze acolo unde e, la rădăcina florilor din cimitiru' Llanbadarn, nu-i aşa? Boala care începe cu c a răpus-o; da, până la urmă ne prinde pe toţi, ciroza asta. O criminală. La momentu' la care a început să se trateze era deja prea târziu — fusesem prea ocupat ca să observ ceva, înţelegi? Îi tot ziceam că n-are nimic, da' ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplă ceva, ar fi trebuit să ne dăm seama de la sânge.

Da' n-aveam timp. N-aveam timp să observăm ceva, doar muncă, muncă şi iar muncă, fir-ar a dracu'. Asta a fost acu' cinci ani, sau şase; ceva de genu' ăsta, oricum. Cum trece timpu'.

Tipu' ăla irlandez cu coadă de cal şi whiskyul de casă; aah, aia e apă de foc adevărată, băiete. Îmi place să mai beau câte un pahar din aia, clar. Băutură de casă. Curva lui îmi aminteşte cum era nevastă-mea acu' atâţia ani, când era tânără; o dată că era absolut superbă, ca să zic — mă uitam la ea şi uitam să respir —, şi vorbea frumos, părea că nu înjură niciodată. Da' e obraznică şi aşa mai departe, e una dintre femeile ălea moderne, ştii; adică s-au schimbat vremurile, băiete, în seara asta i-am zis „fato" când i-am dat restu', ştii, ca să zic „mersi, fato", şi ea s-a uitat la mine aşa, rece, a ţâţâit şi a zis către prietenu' ei: „Io sunt *femeie*". Nici nu le mai înţeleg zilele ăstea — adică, te-ai aştepta să le placă dacă le zici fată. Şi oricum, femeie, fată, ce importanţă are? Nu e ca şi cum nu mi-aş da seama că e femeie, cu ţâţele ălea în bluza mulată şi picioare până în creştet! Şi ce cur are, uau, Dumnezeule, pe bune.

Mă rog.

Şi tipu' ăla din Liverpool (ăştia din Liverpool sunt ca vrăbiile; dai de ei peste tot, băiete), ăla mic şi murdar, cu păr ca de şoarece. Glumeşte tot timpu', gălăgios, şi soarbe ca o sugativă (şi nu doar atât; i-am văzut găurile din mâna stângă, da, da. Io am ochi de vultur — nu-mi scapă nimic). E cu tipa aia cu zâmbet larg; când zâmbeşte, toată faţa ei, nu, toată crâşma se luminează, nu că ar zâmbi prea des. În cea mai mare parte a timpului pare deprimată. Nu înţeleg de ce simte nevoia să-şi pună toţi cerceii ăia

nenorociţi pe faţă; asta e dezgustător, serios. Şi bea mult prea mult — am văzut-o stând acolo, în colţ, lângă jocurile mecanice, de una singură, îmbrăcată elegant şi de una singură, şi bea whisky în neştire. Pentru o femeie, ca să zic, bea ceva de speriat; îmi aminteşte de nevastă-mea. Trist, nu-i aşa? Şi cealaltă paraşută la fel, aia cu păr scurt şi ghete, arată ca un soldat, ca să zic, îi place votca, nu glumă. Bea sticle întregi, pe cuvânt. Cre' că ei i-o trage tipu' din Liverpool; aşa sunt toţi acum, băiete, crede-mă, fiind barman atâta timp vezi ce se întâmplă — sunt ca iepurii, să mor io. Foarte stupid, vreau să spun cu toată chestia asta cu SIDA... totuşi probabil că aş face şi io la fel dacă aş avea vârsta lor. Aş vrea să fie aşa. Pe vremuri nu iertam nimic, orice avea fustă. Pe vremea aia nu purtau deloc pantaloni, înţelegi.

Mă rog, ca să fiu sincer, nu mai sunt deloc sigur că aş vrea să am iar vârsta aia. M-am distrat, ca să zic, da' a fost foarte greu... da' un lucru ştiu sigur, că nu-mi place vârsta pe care o am, absolut deloc, băiete, nu mai pot să urc scările fără să pufăi ca o locomotivă, şi niciunu' din regimurile ălea nenorocite pe care le ţin nu pare să aibă niciun efect asupra dimensiunii burţii mele. Nu mi-am mai văzut picioarele de ani de zile, nu mai zic de sculă. Cineva mi-a zis odată că cel mai bun regim e să nu bei bere, da' dă-o în mă-sa — io n-aş putea trăi fără Beamish. Şi tre' să-ţi rămână măcar o plăcere, nu-i aşa?

În general vorbind, îmi plac mai mult ei decât studenţii, tre' să spun asta. A, da, uneori pot fi la fel de gălăgioşi ca studenţii, ca să zic, da' în alt mod; sunt gălăgioşi pentru că se simt bine, asta e tot, în timp ce

studenţii sunt gălăgioşi pentru că au impresia că aşa se fac remarcaţi, vor ca toată lumea să se uite la ei. Ceea ce bănuiesc că aşa şi e, da' într-un mod diferit; adică nu am prea mulţi clienţi care se îmbată şi încep să cânte după două halbe de bere blondă. Da' gaşca cealaltă, ei bine, uneori au venit la unşpe, imediat după deschidere, şi au rămas până când am închis, treişpe sau paişpe ore mai târziu, ca să zic. Le place să bea şi să fie în compania celorlalţi, atâta tot; studenţilor le place să se dea în spectacol.

Nu toţi, bineînţeles, unii dintre ei sunt oameni foarte în regulă. Şi, Dumnezeule, din cauza lor pot să dau de mâncare la pisică şi să-mi pun margarină pe pâine, nu? Evident că da. N-am de ce să mă plâng. La urma urmei, studenţii sunt un lucru bun penru oraşu' ăsta, cu banii pe care-i cheltuie. Şi, în plus, niciunu' dintre ei nu e la fel de înspăimântător ca celălalt tip, ăla tuns scurt şi cu mâinile pline de tatuaje de amatori. Şi ce ochi are, pe cuvântu' meu, nişte ochi *demenţi*... mă sperie de mă cac pe mine, nu mi-e ruşine să recunosc; nu mi-a făcut niciodată probleme, ca să zic, cel puţin nu în crâşmă, de obicei iese afară ca să pună lucrurile la punct, da' îţi poţi da seama după faţa lui că nu le are pe toate acasă. Un nebun. Îmi aminteşte de pozele cu tâmpitu' ăla de Charles Manson, ştii, ăla cu svastică între ochi? Şi braţele lui sunt ca nişte perniţe de ace, pline de vânătăi şi găuri, şi mi-amintesc că într-o seară stătea pur şi simplu şi se holba la capu' de cerb de pe perete, n-a făcut nimic altceva câteva ore la rând, stătea şi se holba. Ăsta nu e comportament normal, nu? Cre' că dup-aia l-a durut şi gâtu'. Stătea acolo, în calea

oamenilor, toţi îl ocoleau, prea înfricoşaţi ca să se plângă, nu că nu i-aş înţelege. Ce dracu' vedea acolo, hmm? Nici măcar nu e un cerb adevărat. Drogurile, asta e. Cine dracu' are nevoie de ele? Şi capu' ăla e o chestie răpănoasă rău de tot; îl mai ţin acolo doar pentru că îi plăcea foarte mult neveste-mii. O să-l arunc la gunoi cât de curând, înainte să cadă şi să spargă capu' cuiva.

Cine mai e… a, da, fata aia mică şi blondă, care vorbeşte şi cântă în galeză mai frumos decât oricine, băiete… O dată am înregistrat-o, pe furiş, ca să zic, da' cu tot scandalu' din bar nu se auzea nimic. Ştiu cum o cheamă, ca să zic — Sioned, Sioned Elfyn. Taică-său obişnuia să bea aici, şi taică-său lui la fel. Îmi amintesc cum a venit la crâşmă, cu ani în urmă, foarte încântat că fiică-sa (nu Sioned, soră-sa mai mare) se duce la facultate. Foarte bine, am spus noi toţi, bravo ţie. Apoi vine ziua următoare, *vânăt* de furie, ca să zic, şi spune: „Buuun! M-am hotărât! O dezmoştenesc! Îmi face de ruşine familia! Nu accept ca o fiică de-a mea să se ducă la o universitate străină!"

Mi-a luat nu ştiu cât timp şi mai multe whiskyuri din partea casei ca să-l calmez. Până la urmă s-a dovedit că ea pleca la Nottingham luna următoare.

Sioned e cu tipu' ăla cu ochelari. Un zănatic; nu ca celălalt, vreau să zic un zănatic *drăguţ*, ştii… să danseze dansuri irlandeze în mijlocu' unei crâşme înţesate.

Tuturor le place să bea — şi ce? Io fumez, da' şi mie îmi place puţină iarbă, băiete. Nu e ceva rău, nu e drog propriu-zis, ca să zic, e doar, ştii, pentru relaxare… De ce-or fi vrând unii dintre ei să se omoare cu cealaltă

porcărie... nu pot să-mi dau seama. Mă uluiește, serios. Ce motive au să fie deprimați, hmm? Acum tinerii au mult mai multe șanse decât aveam io când eram de vârsta lor. Și pun pariu că niciunu' dintre ei nu și-a pierdut nevasta. Mai au, cât, patruzeci, cincizeci de ani în fața lor? Aș vrea să am și io la fel; câte chestii aș face... Cincizeci de ani de irosit, de aruncat la gunoi. Asta e pur și simplu lașitate, dacă mă întrebi pe mine; e slăbiciune.

Ah, în fine. Dă-o dracu'. E treaba lor, nu-i așa? Sunt viețile lor, ca să zic, pot să facă orice vor cu ele. Și, oricum, n-aș spune că sunt neapărat deprimați, ca să zic, nu chiar; majoritatea timpului râd, cântă, glumesc, chiar și celălalt tip, ăla înalt și slab, cu accent cockney și păr blond. Ăla e uneori foarte țâfnos; își dă ochii peste cap când îi spun că tre' să mă duc să schimb butoiu' de Guniess. Ar trebui să-și exerseze puțin răbdarea, băiatu' ăla.

Ar fi trebuit să-l vezi săptămâna trecută, când Irlanda a bătut Italia la Campionatu' Mondial, la televizor; n-am mai văzut niciodată atâta bucurie. Erau așa de fericiți că s-au apucat să spargă pahare.

Sunt aici și fac munca asta de aproape treizeci de ani deja și i-am văzut pe toți cum vin și pleacă. Oamenii trec prin Aberystwyth mai mult decât prin orice alt loc de pe pământ, și io am văzut destul de multe locuri când eram la marină. O, da. E capăt de linie ferată, înțelegi; nu pot merge mai departe spre vest. Oamenii vin și pleacă. Și o să plece și ăștia, și o să vină alții în locu' lor, alții exact ca ei... Și de unde fac rost de bani, asta aș vrea io să știu; cheltuie o avere aici, și nu au cum să lucreze... Da' e mai bine să nu întrebi. Și, oricum, toți banii sunt cheltuiți la fel, nu

contează de unde vin. Presupun că trebuie să priveşti lucrurile în felu' ăsta. Nu mă interesează de unde fac rost de ei, atâta timp cât îmi dau mie o parte din ei.

Io acum aş avea nevoie de ceva ca să pot adormi, de obicei nişte iarbă şi câteva whiskyuri. Am cumpărat mai devreme nişte iarbă de la tipu' ăla irlandez şi de la prietenu' lui care are câine, un nou tip de superskunk sau ceva stupid de genu' ăsta. Ce nume cretine pot să mai inventeze, nu? Spun că e foarte tare, da' mie mi se pare că arată ca ceaiu' chinezesc. Sper că nu e prea tare; dacă e tare, uneori mă face puţin paranoic. Mă deprimă. Îmi face mintea să se comporte foarte ciudat, ca să zic.

Ei, acu' e timpu' să mă duc la culcare. Dimineaţa o să fie aici, aşteptând pe trotuar să deschid. Numa' că mâine nu deschid; mă duc în Glanyrafon, ca să zic, să fac aprovizionarea de la un supermarket. Tre' să mai iau nişte bomboane, printre altele; tipu' din Liverpool şi ăla înalt cu ochelari mi-au zis aseară să nu uit de asta, în timp ce îşi băgau bombonele în nas şi apoi le suflau afară. Le-au cules de pe jos, ca să zic, şi pe ălea pe care nu le-au cules le-a mâncat pisica, deci n-au făcut murdărie, da' tot e puţin dezgustător, nu-i aşa? Da' asta îi făcea să râdă. Sunt nişte copii mari, asta sunt.

Copiii pe care nu i-am avut io? Doamne, omule, mă faci să râd! Cine i-ar vrea pe ei pe post de copii, hmm?

Să sting lumina. Mă bag în pat şi fumez nişte marfă de-asta nouă. Beton. Mâine e încă o zi.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediţie privată, p. 30.

Curgere, atracţie, totul se supune chemării apei: oraşul alunecă, se scufundă în mare. Încet, imperceptibil de încet, însă uneori recuperarea se întâmplă cu o rapiditate catastrofală, precum în cazul congregaţiei care, cândva în secolul trecut, s-a adunat în capela acum de mult dispărută din josul ruinelor castelului, care s-a prăbuşit imediat în valurile de dedesubt. Eroziunea constantă, disoluţia insidioasă a elementelor sau greutatea adunată a cărnii, a dorinţei şi a adulaţiei, doar un singur rezultat este posibil — recuperarea, irevocabilă şi totală, precum cea întipărită în striaţiile poroase ale rocilor care nu pot face altceva decât să absoarbă până la punctul saturaţiei şi apoi să cliveze şi să devină altceva. Îngemănată cu pielea, se poate spune că roca suferă; rudă a pielii, se poate spune că roca suferă.

Uneori, ţările nu pot alege modalitatea morţii lor.

Uneori, oase şi bijuterii umane încă mai sunt descoperite în nisip.

Gura râului va deveni râul; cel puţin atât a scrijelit în stâncă vântul.

DORM

Dorm sau, mai degrabă, se bucură de acele zvâcnete toropite şi zvârcoliri intermitente şi agitate care ţin pentru ei locul somnului. În zori, lumina slabă a soarelui strecurată printre crăpăturile perdelelor dezvăluie podeaua şi mobila presărate cu sticle şi cutii goale, pungi de chipsuri, scrumiere pline, pahare şi căni murdare. Aici o oglindă cu o patină de pulbere şi o lamă de ras tivită cu praf alb, dincolo un pachet mototolit de foiţe de ţigară şi o pungă ermetică de iarbă uscată, firicele împrăştiate de tutun cafeniu. Undeva e o seringă, cu amprente unsuroase pe cilindru şi o picătură de sânge ca rugina pe acul acum uscat. O lingură arsă. Un tampon de vată pătat. Amprentele de pe acestea nu sunt ale lui Roger; în dimineaţa aceasta, el doarme la spital, într-o stare de prostraţie dată de temazepam.

Nu şi-au dorit niciodată cu tot dinadinsul să fie ceea ce sunt sau unde sunt, şi totuşi uneori pot prinde sau smulge din aer un lucru care li se potriveşte şi pe care îl vor purta

ca pe o coroană, un lucru care le va da posibilitatea să fie stăpânii orelor lor, atât cele luminoase, cât şi cele întunecate, cu acea încredere pe care i-o dau unui actor costumat replicile îndelung repetate. Unii dintre ei pot gândi uneori că au luat chipul unei umbre; alţii pot să creadă, oricât de temporar, că vorbesc şi aud în lumina soarelui reflectată de un ventilator de bisturie. Aşa că, oricât de superficial ar fi somnul lor; oricât de scurt, ţepos şi zdrenţuit de termitele viselor, el totuşi permite asimilarea unei compulsii a controlului, o absenţă contemplativă necesară, nici suficient de lungă, nici suficient de scurtă, de fapt perfect echilibrată în insuficienţa ei, de vreme ce asta înseamnă că se vor trezi înfometaţi.

Iar lumina soarelui avansează. Alunecă blând pe capul lui Malcolm de deasupra unui pardesiu, cu pielea feţei de culoarea şi textura unui cârnat crud. Ce vise îi fac ochii să se mişte nu se poate decât ghici; la fiecare behăit al oilor de afară, colţurile crăpate ale gurii lui zvâcnesc şi lasă să scape un mic geamăt. În raza de soare care iluminează faţa lui răvăşită plutesc scame şi fire de praf minuscule, care apoi încep să se învârtejească tăcut şi violent în turbulenţele respiraţiilor lui. Nările lui sunt ca nişte rigole pline de licheni, uşor însângerate.

Soarele se mută la mormanul adormit care este Laura, fără Liam, deoarece acesta doarme în Cornwall sub o barcă, apoi pătrunde în holul răvăşit, unde nişte vomă se deshidratează lângă telefon, apoi în dormitorul principal în care zac Paul şi Sioned, lipiţi spate în spate. Topografia plăpumii oglindeşte în miniatură peisajul din jurul casei;

piscurile coatelor, ale genunchilor şi ale umerilor, pantele inegale şi înclinate uşor ale văilor, punctul ascuţit de joncţiune al crestei unde se îmbină membrele inferioare. Strălucirea argintie a transpiraţiei de pe glezne sugerează o nemişcare de ore întregi. Pe tavanul de deasupra lor mucegaiul continuă să crească şi să se extindă.

Alunecă din nou, ieşind din dormitor şi continuând pe hol, tulburând o muscă de la micul dejun, trece pe deasupra preşului din lamele de cocotier care poartă urmele uşoare ale ghetelor lui Margaret şi intră în dormitorul mic în care se odihneşte Mairead. Braţele ei goale se încolăcesc în jurul pernei, părul ei e un evantai negru desfăcut. Are buzele uşor întredeschise, iar lumina soarelui de dimineaţă sclipeşte pe dinţii ei şi pe cerceii de metal de pe faţă. Plapuma boţită urcă şi coboară încet, odată cu respiraţia ei constantă şi liniştită. Alcoolul de noaptea trecută i-a pătat faţa şi i-a crăpat buzele, dar acum, când doarme şi s-a eliberat de presiunile din timpul zilei care îi încruntă fruntea, îi întunecă ochii şi îi alungesc faţa, frumuseţea ei a devenit vizibilă. Genele lungi tremură în soarele calm.

În spatele peretelui de nord al acestui dormitor, în bucătărie, Colm stă la masă, privind în gol. Bea dintr-un pahar cu vin roşu şi trage dintr-o ţigară la intervale neregulate, dar în majoritatea timpului doar priveşte în gol. Din când în când intonează primele cuvinte ale unui cântec, dar apoi se opreşte abrupt, privind cu coada ochiului prin încăperea goală, ca şi cum s-ar simţi stânjenit. Are părul ţepos şi ochii injectaţi, iar pielea lui pare una de sinucigaş. Dacă l-ai întreba ce face acolo, n-ar

ști să răspundă; probabil că ar continua, pur și simplu, să privească în gol. Își mijește ochii în lumina soarelui, ca și cum ar privi spre ceva anume, și așteaptă ca unul dintre cei adormiți să se miște, în timp ce Mairead se odihnește împăcată în spatele peretelui și o muscă bine hrănită gravitează în jurul capului ei.

MAIREAD

În mă-sa. Înţelegi? Am spus *în mă-sa.*

Urăsc asta, urăsc, urăsc, urăsc asta — să fiu trezită de urletele lui Colm din bucătărie. În ultimele câteva zile a fost foarte tăcut şi posomorât, la cel mai mic pretext îl apucau crizele de furie şi io ştiu foarte bine de ce; nu e deloc civilizat şi vrea să se facă varză. Am renunţat o vreme să beau, încercând, ca să zic, să-l fac să se simtă mai bine, cum ar veni solidaritate, sprijin şi aşa mai departe, şi poţi să mă crezi că n-a fost deloc uşor, da' el nu observă lucrurile astea. E de un egoism extraordinar... adică, auzi-l acum în bucătărie:

— Dumnezeii şi morţii mă-sii! Cretini nenorociţi, labagii împuţiţi şi inutili ...

Zdrăngăne oale, farfurii şi tigăi ca un copil răsfăţat. Urăsc asta, serios. Ştiu că în curând o să mă trezesc şi Colm n-o să fie în pat, o să fie în cine ştie ce crâşmă, cu cardul meu. De ce nu e posibil ca lucrurile să meargă mai bine? De ce?

Una dintre chestiile mişto la castele e că, pentru că au fost construite pe înălţimi, ca să zic, când eşti în unu' dintre ele vezi la kilometri depărtare — ceea ce, desigur, era şi intenţia lor, să poată depista armatele inamice din timp. Adică, de aici pot vedea Bird Rock, care e la mulţi kilometri depărtare, şi de la distanţa asta cormoranii care ţipă în jurul ei par nişte ţânţari. E incredibil. Îmi imaginez dealurile din jur roind de cavalerie, bărbaţi pe cai frumoşi înarmaţi cu scuturi, lăncii şi săbii, alţii în kilturi strecurându-se printre copaci. Dumnezeule, cum trebuie să fi fost pe vremea aia? Îmi pot imagina clar, pot auzi

copitele cailor şi pot mirosi bălegarul... Cre' că ciupercile încep să-şi facă efectu'. Ating muşchiu' de pe zidu' castelului; e moale, catifelat şi umed, ca o blană de animal.

— Uită-te la ei, zice Laura dându-mi cu cotu'. Demenţial.

Mă întorc şi privesc în jos, spre curtea castelului. Ce copii sunt; Liam stă cu membrele răsfirate, ca o stea de mare, la jumătatea unui zid fărâmicios, strigând:

— M-am blocat, fir-ar a dracu'! M-am blocat! Nu mă mai pot da jos!

Malcolm, care stă pe zid, trage în Colm cu o săgeată invizibilă, Colm face „Aaah!", îşi desface braţele şi cade pe spate, în iarbă.

— M-ai dovedit! M-ai străpuns de moarte!

— Hei! Nu mă puteţi lăsa aici, pe motiv că sunt ca un scaiete!

Ce copii. Nişte tâmpiţi, toţi. Io şi Laura râdem pe metereze, în timp ce simt cum începe să mi se învârtă capu'.

— Uită-te la Paul! El de-a ce dracu' se joacă?

Urmăresc degetul aţintit al lu' Laura, sus, sus de tot, şi îl văd pe Paul cum aleargă ca un tren pe culmea unuia dintre zidurile înalte, foarte, foarte sus, periculos de sus.

— Doamne. Dacă pică de acolo, o să-şi rupă coloana sau aşa ceva.

— O să se omoare.

— Paul! Dă-te jos! O să cazi!

El se uită la noi, îşi mijeşte ochii, ne face cu mâna şi continuă să pufăie. Câţi ani are? Douăş' trei? Îl aud cum imită trenu':

— Ciu-ciu-ciu-ciu-ciu-ciu... ciu-ciu-ciu-ciu-ciu...

Iar ceilalţi:

— Nu mă pot mişca! Haideţi, ajutaţi-mă careva să cobor!

— Hei! Pe vremea aia nu avea mitraliere!

— Era un amărât de arc!

— Sigur, un arc care face tâ-tâ-tâ-tâ?

— Ciuciuciuciu...

— Atunci ulei clocotit: fssssst!

— În mă-sa, o să alunec!

— Aaah! M-ai topit de viu, nemernicule!

— Tuuuuu, tuuuuuu! Ciu-ciu-ciu-ciu...

Demenţial. Sunt luaţi pe ciuperci, de mult timp. Ca nişte copii mici. Toţi au nevoie de cineva care să aibă grijă de ei.

***

La televizor e o emisiune, ceva despre abuzu' de droguri în zonele rurale, ca să zic, şi toţi se întrerup din ceea ce fac şi încep să se uite. Încremeniţi, ca nişte statui; Roger, cu cablul electric legat în juru' bicepsului şi strâns bine cu dinţii, în timp ce vena de pe braţ se umflă ca o frânghie albastră; Colm, aplecat de spate în fotoliu, pe cale să inhaleze fumul de la heroina de pe un ambalaj de KitKat; Malcolm, cu cocaină mărunţită pe oglinda mea de machiaj şi o hârtie de zece rulată în drum spre nas. În mod normal, aş protesta, ca să zic, la asta — Roger să se injecteze în apartamentu' meu (nu pot să văd aşa ceva; ace, îââh) şi Colm băgând heroină — da' sunt prea luată şi

băută, sunt prea *terminată* ca să-mi pese. Oricum, e decizia lu' Colm. E problema lui.

Vocea de la televizor deapănă nişte statistici, zice: *În curând va fi ceva neobişnuit ca o persoană de sub treizeci de ani să nu fi încercat marijuana*, la care toţi râdem. Ce accent poa' să aibă tipu' ăla de la BBC.

— Mă *plictisisem* de marijuana înainte să fac *zece* ani, cretinu' dracului, spune Roger cu cablul atârnându-i din gură.

— Ah, ar trebui să fii mai atent, zice Colm. S-ar putea să devii dependent de marijuana. Azi-mâine o să ţi-o şi injectezi.

În unele zone rurale, heroina e la fel de ieftină şi de accesibilă ca o pungă de zahăr.

— Dobitocu'! Sigur, vezi punga asta de heroină, omule? Am cumpărat-o pe la magazinu' de-alături, serios. Era o liră kilu'. Ce labagiu.

— Acu' câteva zile mi-am îndulcit din greşeală cerealele cu skag. Ce porcărie.

S-a descoperit că unii copii de doar doisprezece ani beau serios... Consumatorii susţin că plictiseala produsă de lipsa de şanse de la ţară constituie principalul motiv al abuzului lor constant de droguri.

— Ah, mă laaaaşi! zic io.

— Mda. O şedinţă de o noapte întreagă la malu' unui lac din munţi, lângă un foc ca lumea, după care începi să-ţi revii privind cum răsare soarele deasupra apei. Plictisitor ca dracu'.

— Mai ţineţi minte chefu' ăla din Ynyslas, de săptămâna trecută? Sau ăla din Dol-y-bont? Mai ţineţi

minte cum am adormit cu toţii, din cauză că eram atât de plictisiţi?

Malcolm trage pe nas şi zice:

— Toate emisiunile ăstea sunt complet aiurea. Adică, n-am auzit la niciuna din ele să spună că unu' dintre efectele pe termen lung ale abuzului îndelungat de droguri este o înclinaţie constantă către sarcasm.

Io încep să râd, da' Roger începe să se uite fix la Malcolm, faţa i se întunecă, ca să zic, apoi începe să scuipe scântei:

— Ce *căcat* vrei să spui cu asta? Hmm? Înclinaţie constantă către sarcasm, ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Roger, glumea doar, omule, zice Colm.

Pun mâna pe braţu' lu' Roger (care pare subţire ca o trestie, ca să zic) şi asta pare să-l calmeze puţin.

— Păi, sper că glumeşte, ca să zic, asta e tot ce pot să spun *io*. Idiotu'.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, prietene, zice Malcolm.

Pare îngrozit. Roger se holbează la el, încă muşcând cablu' cu dinţii încleştaţi. Văd sclipiri de cupru în locurile în care a ros cauciucu'.

— Voiam, cumva, să fiu ironic, ştii, autoironic, spune Colm. Adică, chiar ce am zis io era sarcastic... aşa că... făceam mişto de mine, cum ar veni...

Îmi aruncă o privire îngrijorată. Roger mai spune ceva ce nu înţeleg, pentru că acum muşcă iar tare din cablu, bătându-şi braţu' slab ca să iasă o venă, se plesneşte peste piele foarte tare, aproape violent, ca să zic. Vena iese reticent la lumină, Roger mârâie şi întinde mâna după seringa de pe masă.

Emisiunea continuă cu o discuţie obtuză şi plină de prejudecăţi despre E, chefuri şi cultura drogurilor în general, şi în curând toţi îşi pierd interesul pentru ea şi revin la drogurile lor. Roger moţăie pe o canapea, spre uşurarea tuturor, Colm trage pe nas nişte cocaină, împreună cu heroina, ca să se energizeze, şi face mişto de Malcolm, şi io sunt din ce în ce mai beată. Beton. Ah, iată încă o noapte de dependenţă de droguri, disperare şi dezolare, ah, iată cât de trişti suntem toţi. Un căcat. Puteţi să vă duceţi toţi la dracu'.

Malcolm ne spune că a vorbit cu... cum îl chema, Robbie? Tipu' care o să plece în curând la Paris? Da, cre' că aşa îl cheamă — zicea că anumite zone din pădurile de după Goginan sunt bântuite, mă rog, nu neapărat bântuite, ca să zic, cât ciudate, bizare; zice că unii cunoscuţi de-ai lui nu mai vor să meargă acolo cu copiii, zice că pământu' a devenit amar sau aşa ceva (ăsta a fost cuvântu' folosit de el, „amar"). Cum auzim asta, evident, vrem să mergem acolo, sau cel puţin io şi Malcolm vrem; *urlăm* că vrem să mergem, da' Margaret şi Colm sunt puţin cam ciudaţi:

— Nu ştiu, nu'ş ce să zic cu chestiile ăstea, spune Colm. Înainte să ajungi acolo pare foarte amuzant, da'... îmi amintesc că odată...

— Ah, dă-o în mă-sa. Hai să mergem pur şi simplu să vedem cum e, spune Malcolm. Măcar mai schimbăm ceva. Vreau să zic, Mags, tu ce aveai de gând să faci azi?

Mags dă din umeri.

— Nu ştiu. Orice. Crâşmă, biliard, beţie, presupun.

— Exact. Faci asta în *fiecare* zi, la dracu'.

— Da, când am bani. Şi, oricum, îmi *place* să fac asta. Ca să fiu sinceră, nu cre' c-aş vrea să fac altceva. În afară de înot, poate.

— Da, bine, da' azi e frig ca dracu', nu-i aşa? Cel puţin asta o să fie ceva diferit, o schimbare, nu crezi? Ne ducem doar până în pădure, ne învârtim puţin pe-acolo şi dup-aia ne ducem şi ne facem muci în Druid. Beton.

— Mda, mă rog. De ce nu.

Aşa că s-a decis. Însă înţeleg reticenţa lu' Colm; el are sânge de ţigan, de la bunică-sa din partea lu' taică-său, cred, şi oricât de clişeistic ar suna, pare să fie în legătură cu nişte chestii, ştii, spirite şi aşa mai departe. Ceva de genu' ăsta cam acu' vreun an am început să am o senzaţie ciudată în apartament, ca şi cum era o prezenţă sau ceva... e greu de explicat; era ca şi cum aş fi fost privită încontinuu, evaluată şi spionată, ca să zic... A fost destul de bizar. Şi-mi amintesc cum făceam baie şi fumam un joint, dorindu-mi ca senzaţia aia ciudată să dispară, când Colm a intrat în baie cu un zâmbet ciudat pe faţă, s-a aşezat pe marginea căzii şi mi-a spus cu o voce şoptită şi bizară:

— E aici. Îl simţi, în juru' tău? E în apartament, cu noi, de câteva zile... L-ai simţit cum veghează asupra ta?

Mi-a explicat că prezenţa asta era fantoma unui strămoş mort şi că era una pozitivă, bună, şi că venise ca să se asigure că nu ni se întâmplă nimic rău, da' io nu puteam scăpa de senzaţia că sunt judecată. Pur şi simplu nu mă puteam dezbăra de ea. Aşa că am rugat-o pe fantoma asta sau spirit, sau ce era, să plece, am rugat-o

frumos, ca să zic, şi a plecat. Şi nu s-a mai întors de atunci, sau dacă s-a întors, io n-am simţit nimic.

Lu' Colm i se întâmplă des chestii de-ăstea, sau cel puţin aşa zice el. Când era în Franţa, în Camargue, stătea împreună cu nişte tipi, uitându-se cum ţiganii se întrec la curse de cai şi fac negoţ cu ei, şi unii dintre ţiganii ăştia tot arătau spre el şi vorbeau despre el, după care l-au chemat. Colm nu înţelegea ce spun, ca să zic, pentru că vorbeau în franceză, ca să zic, aşa că l-a rugat pe unu' din cei cu care era să-i traducă şi era ceva de genu':

— Spun să te duci şi să li te alături, spun că eşti unu' de-ai lor şi că ar trebui să te întorci în şatră.

Ciudat, nu? Da' tre' să fie cumva o povară, cred... într-un fel... să porţi cu tine chestii de genu' ăsta... Însă mie mi se pare drăguţ. Mi se pare atrăgător. E interesant.

Oricum, plecăm cu maşina mea, care de-abia mai funcţionează, scoţând zgomote oarecum cronice de sub capotă. Motoru' e aproape terminat şi bănuiesc că o să mă coste o avere să-l înlocuiesc; e o fostă maşină de poliţie, ca să zic astfel, aşa că motoru' a fost forţat ca lumea, şi încă mai are pe bancheta din spate agăţători de care erau încătuşaţi arestaţii şi aşa mai departe. Ne duce cu greu până în Goginan, coborâm în vale şi parchez sub un copac mare şi bătrân, cu aspect prietenos, de pe marginea drumului. Miroase extraordinar aici, serios, copacii după ploaie, pământu'... Şi e şi foarte linişte; nici măcar păsările nu se aud cântând.

— Am nişte ciuperci uscate la mine, zice Malcolm, dacă vrea cineva. Nu prea multe. Probabil cam zece-cincişpe de persoană.

— Io nu vreau, zice Colm. Nu suport porcăriile ăstea.

— Atunci ne rămân nouă mai multe.

Comprimăm ciupercile în ghemotoace mici, care pot fi înghiţite şi începem să le mâncăm, şi atunci bineînţeles că vrea şi Colm.

— Nu suport să le iau aşa, zice el. Uită-te la ele.

Ţine în palmă un mănunchi de ciuperci.

— Cu codiţele ăstea ţepene, parcă ar fi păianjeni de-ăia mici şi oribili, cu picioare lungi. Îââh.

Da' le înghite totuşi , ca toţi ceilalţi, şi bea după ele nişte votcă încălzită care stă în maşină de dracu' ştie cât, probabil luni de zile, poate chiar ani. Are un gust groaznic.

Intrăm în pădure.

— Asta e o aventură adevărată, ca să zic. Mi se pare foarte palpitant, zic io.

— Da. Uită-te la asta.

Margaret arată spre un zid izolat, uşor înnegrit şi cu bârne vechi şi arse ieşind din el ca nişte ţepi sau aşa ceva. E tot ce-a mai rămas dintr-o casă, cabană de vacanţă sau ceva de genu' ăsta. Pe el e lipit un afiş decolorat, de-abia lizibil, al Armatei de Eliberare a Ţării Galilor, desprins la colţuri. Plecăm mai departe, printre copaci.

E extraordinar aici, în pădure, totu' e verde, copaci atât de groşi şi de înalţi... aici copacii nu sunt în rânduri regulate, identice, nu, nu, sunt aleatorii, sălbatici şi nebuni, fără niciun alt model decât al lor propriu, ceea ce bănuiesc că aşa şi trebe să fie. Picioarele noastre foşnesc printre frunze, ferigi şi crengi. Aici mă simt liberă, cu adevărat liberă, nu m-am mai simţit atât de liberă de foarte mult timp, de când am fost la cabana lu'

bunică-mea din Aberdovey de una singură, pentru că așa am avut io chef. Absolut liberă. E o senzație minunată. Restanțele la chirie, costu' benzinei și impozitele locale pot să se ducă toate dracului. Ăsta e locu' în care mă simt bine, ah, da. Dacă ar fi și un izvor cu votcă, atunci, Dumnezeule, asta ar fi grădina Raiului.

— Ăăă... ce căutăm, mai exact?

Dau din umeri.

— Nu ceva anume. Nu știu, un fel de senzație sau ceva, presupun.

— Da' nu e mișto de tot?

Este și continuă să fie mișto până când ieșim din pădure și ne trezim într-o carieră veche și dezafectată. Nu e una foarte mare, ca să zic; e micuță, de fapt sunt doar câteva găuri neregulate în pământ, fiecare dintre ele înaltă, să zicem, cât o casă. Gri și neregulate, în iarba moale. A început să se lase ceața și așa mai departe, totu' începe să pară cumva fantomatic și ireal.

— Ah, căcat, zice Malcolm.

— Asta *nu-mi place*. Nu, nu. Asta nu-mi place absolut deloc, spune Mags cu ochii holbați.

— Ești în regulă, Mags?

Poate că e doar din cauza ceții, da' e palidă, albă la față ca laptele, și are niște ochi cât capacele de la roțile mașinii. Arată de parcă o să vomite imediat.

— Da, n-am nimic. Ciupercile ăstea, cred... am o senzație ciudată în stomac...

— La mine încă n-a trecut efectu', zic io, da' nu sunt sigură că e așa... adică nu prea îmi dau seama...

— Nici la mine n-a trecut, slavă Domnului, zice Colm. Nu ştiu de ce dracu' le-am luat. Nu suport porcăriile ăstea.

— Păi nu tre' decât să spui nu, Colm, spune nu. N-ai văzut avertismentele din serialele cu liceeni?

Vocile noastre sună înfundat aici, nu se aude aproape niciun sunet. Când vorbesc, vocea pare să mi se oprească brusc la câţiva centimetri în faţa gurii. Şi parcă simt cum aerul mă apasă, mă presează, mă simt de parcă aş fi învelită strâns într-o pătură gri sau aşa ceva. E foarte ciudat.

Cu un fel de înţelegere tacită, o luăm înapoi, pe poteca dinspre carieră spre maşină, prin pădure.

— E puţin... ciudat, zice Malcolm. Simt... ceva... fantome împrejur.

Colm scutură din cap, destul de serios.

— Io vă spun, aici sunt nişte lucruri rele. Lucruri foarte rele. Lucruri care nu vor să fim aici.

— Ah, fir-ar a dracu', nu spune chestii de-ăstea.

O iau pe Mags de braţ şi o întreb:

— Eşti bine?

Ea dă doar din cap. Da' după asta murmură, foarte încet:

— Nu-mi place asta. Serios. Chiar nu mă simt bine deloc.

— Probabil e doar de la ciuperci.

— Da.

Colm e complet tăcut, nu scoate o vorbă. Când ajungem la maşină, se duce să se pişe şi după câteva minute să întoarce, părând îngrijorat.

— Haideţi să vedeţi ceva, zice el. O chestie extrem de ciudată.

— Ce e?

— Dracu' ştie, nu pot să explic. Tre' să veniţi să vedeţi.

Ne uităm unii la alţii, apoi îl urmăm printre copaci şi ajungem într-un luminiş unde e ceva, nu ştiu, un fel de sculptură ciudată, habar n-am ce e; o uşă, o uşă normală de casă, ca să zic, care stă pe verticală, în pământ, cu o coardă roşie atârnată de ea, de ale cărei capete sunt legate două recipiente goale şi curate de plastic, de fiecare parte a uşii; sub ele e presărat rumeguş. Sunt perplexă. Şi nişte mâzgăleli zgâriate pe vopseaua uşii... simboluri şi forme ciudate... ca nişte hieroglife sau aşa ceva...

— Ce... dracu'?

Colm scutură din cap.

— Adică *de ce*? Hmm? De ce? În mijlocu' pădurii, de ce ar face cineva...

— Poate că sunt doar nişte copii care se ţin de glume, zice Malcolm.

— Da, da' chiar şi-aşa...

Colm întinde mâna să atingă uşa, şi Margaret ţipă:

— NU!

Sau cel puţin mie mi s-a *părut* că a ţipat; vocea ei de-abia dacă se aude. Parcă e înghiţită de ceaţă sau aşa ceva.

— De ce nu?

— Nu ştiu, aşa, zice ea cu voce tremurătoare. Pare un fel de poartă sau ceva... ar putea încerca să te absoarbă, dacă o atingi.

Își încolăcește brațele în juru' trupului și se cutremură. Pare foarte tulburată.

— Ah, mă piș pe ea.

Malcolm scuipă pe ușă.

— Cred că sunt doar niște copii care se prostesc. Idioții dracului.

Colm e de acord:

— Da, probabil au pus-o aici ca să-i sperie de moarte pe fraierii care vin aici să ia ciuperci.

— Da. Hai să mergem și să ne facem muci în Druid.

Asta ne înveselește pe toți și o luăm la picior spre mașină. Întorc cheia și, miracol, pornește din prima, chiar și pe ceața aia, care e atât de umedă, că parcă e un iaz plutitor. Simt cum șuvițele transpirate de păr mi se lipesc de față. Urcăm valea, spre drumul principal și spre crâșmă.

— Ei, n-am găsit megaliți, da' tot am găsit ceva, nu-i așa?

— Da. Da' dracu' știe ce era.

— Știți ce, zice Malcolm. Aș vrea să nu fi găsit niciodată țeasta aia nenorocită de berbec. Credeți-mă, de când am găsit-o n-am avut decât ghinioane și mi s-au întâmplat chestii care sunt pur și simplu bizare. Serios. O s-o arunc dracului.

Mergem o vreme în tăcere; mașina urcă greoi coasta abruptă a văii. Apoi:

— Ar mai fi o chestie, zice Colm de pe bancheta din spate. Luminișu' ăla în care era porcăria aia ca o statuie era destul de mare, nu-i așa?

— Ce luminiș?

— Tocmai am spus, ăla în care era chestia aia ca o statuie.

— Da, cre' că da. Cam cât un teren de tenis. De ce?

— Păi, pe acolo am luat-o când ne-am dat jos din maşină, prin partea aia a pădurii. Îmi amintesc casa arsă. Cum de n-am observat luminişu' atunci?

Dintr-odată îmi trece prin cap ideea că dacă ne-am întoarce chiar acum să căutăm luminişu', nu l-am mai găsi deloc, şi parcă în maşină cade dintr-odată ceva din plafon, o greutate mare şi invizibilă, ca să zic. Malcolm şuieră printre dinţi şi Maggie face:

— Dumnezeule, hai să ne grăbim să ajungem mai repede la crâşma aia. Am nevoie de foarte, foarte multă bere.

Apăs pe acceleraţie, da' nu mă pot opri să zâmbesc. Ca să fiu sinceră, mă simt exuberantă, şi nu doar de la ciuperci, e ca un fel de tensiune electrică pe care o am în sânge. Mă simt excelent, beton, super, în plină formă; ăsta era chiar unu' dintre motivele pentru care am venit în Ţara Galilor.

Parchez vizavi de Druid, ne dăm jos şi ne oprim să ne uităm în vale. Un nor mare de abur sau ceaţă, sau aşa ceva se ridică din pădure. E atât de mult spaţiu; vast, imens. Pe fundu' şi pe laturile văii sunt căsuţe mici şi albe, cam la un kilometru jumate mai jos de picioarele mele.

— Parcă e din *Twin Peaks*, nu?

— Hei, Mally, îţi mai aminteşti când io, tu, Paulie şi Roger am venit aici pe acid şi moşu' ăla a dat buzna în crâşmă, zbierând că e un OZN afară? Îţi aminteşti?

Râd amândoi, amintindu-şi, şi io zâmbesc încă şi mai larg. Din cine ştie ce motiv, mă simt foarte, foarte fericită. În seara asta mă fac muci, mă doare-n cur cine conduce; o să dormim în maşină sau o să conduc beată. Nu contează; nu e important. O să vedem ce va fi.

Văd strălucirea portocalie a unui foc puternic la ferestrele crâşmei de vizavi. De-abia aştept să intru înăuntru.

— Mă duc să iau de băut, zic io. Ce vreţi fiecare?

Acu' câteva seri, când am fost la chefu' ăla ţinut într-un hambar din Dol-y-bont, îmi amintesc că mă uitam la una dintre chestiile ălea fractale proiectate pe acoperişu' hambarului, studiind formele din interiorul altor forme din interiorul altor forme, toate oglindindu-se unele pe celelalte, şi îmi amintesc că m-am gândit că aşa e şi viaţa cu Colm, că o oră cu el oglindeşte o zi întreagă, care oglindeşte o săptămână, care oglindeşte o lună, care toate se oglindesc în întreg timpu' ăsta de când îl cunosc. O zi tipică începe frumos (de obicei), apoi devine încordată, apoi supărătoare, apoi ranchiunoasă şi apoi, până la urmă, plictisitoare. Şi, fără îndoială, când o să fiu pe patu' de moarte, toată viaţa mea o să se oglindească în perioada pe care am petrecut-o cu Colm, cercuri în alte cercuri, lumi în alte lumi. Spirale nesfârşite, tot mai departe.

Totuşi, astăzi cel puţin a fost altfel, ca să zic; chiar dacă are una dintre crizele lui de dimineaţă, cel puţin înţeleg ce spune — în ultimele câteva zile n-a fost în stare să lege o propoziţie, avea creierii varză de la calmante, ca să zic, aşa că presupun că plictiseala asta groaznică de acum e o schimbare

binevenită față de mârâielile ălea incoerente, chiar dacă mă enervează destul de rău. Stăm amândoi în casă, ca să zic, bem vin roșu și ascultăm albumu' ăla nou al lu' Black Grape. Ne relaxăm, ca să zic, ne simțim bine, da' el începe s-o ardă aiurea că n-ar trebui să irosim o dup-amiază atât de frumoasă stând în casă și că ar trebui să mergem cu mașina undeva într-un loc plăcut, înainte ca io să depășesc limita de alcool.

Bine, îmi zic io, foarte bine. Chiar este o zi frumoasă, și e plăcut să pot discuta cu Colm fără să adoarmă la fiecare câteva minute, așa că ne suim în mașină și o luăm spre Ystrad Fflur, Strata Florida, știi, mănăstirea cu flori și cu mormântu' lu' Dafydd ap Gwilym și așa mai departe. E foarte frumos acolo. Colm ia vinu' cu el și îl dă pe gât înainte să ieșim măcar din Aberystwyth.

— Poate că o să vreau să beau și io ceva când ajungem acolo, te-ai gândit cumva la asta?

El dă doar din umeri.

— Atunci trebuia să iei două sticle, nu-i așa?

Fir-ar a dracu'. Egoistu' dracului... Io conduc și el așteaptă să fie transportat, în timp ce bea tot vinu'. Cretinu'! Are impresia că io sunt șoferu' lui. Nesimțitu'!

Însă la mănăstire e pace și liniște, pe dealuri strălucește soarele și păsările cântă. E extraordinar, toate pietrele ălea vechi și sculptate din nișa în care călugării se rugau, atât de vechi, cu animale sculptate și Maria cu pruncul la sân și așa mai departe, e absolut extraordinar, da' în tot timpu' ăsta Colm o arde cu:

— E o crâșmă mică și drăguță în Pontrhydfendigaid, știi, foarte drăguță, am mai fost acolo. Trecem pe acolo când ne întoarcem, bine?

Vreau să zic că din cinci în cinci minute spune asta sau ceva asemănător, ca să zic, şi uită că io tre' să conduc până acasă, aşa că n-o să pot bea prea mult. Io mă străduiesc, chiar mă străduiesc să îmi ţin nevoile la distanţă, vocea din interior care cere băutură, setea mea de alcool, zumzetu' din capu' meu, da' asta pe el nu-l interesează:

— Atunci de ce dracu' ai zis în maşină că ai bea nişte vin când ajungem aici, hmm? De fapt nu voiai niciun vin, era doar aşa, ca să mă fuţi pe mine, nu-i aşa?

Oftez doar. Nu merită să mă enervez cu el când e în dispoziţia asta.

— Hai să mergem şi să stăm lângă mormântu' lu' Dafydd şi să fumăm un joint, nu vrei? N-ar fi mişto?

— Nici măcar nu-mi place iarba. Ştii doar.

— Păi atunci fă ce dracu' vrei tu. Tu şi cu căcaturile tale de dimineaţă.

— Păi aşa o să şi fac. Mă găseşti la crâşmă.

O întinde imediat, şi io mă duc să stau la umbra copacului de lângă locu' unde e îngropat poetu'. E minunat şi răcoros. Mă las pe spate şi aprind jointu' care se usucă în torpedou' maşinii de dracu' ştie cât timp. E atât de relaxant şi, tre' să recunosc, e încă şi mai relaxant din cauză că nu e Colm aici, să se încrunte, să se lamenteze, să se agite şi să fie arţăgos. Da' o să se întoarcă în curând, sunt sigură; n-are bani decât de o halbă sau două, dacă nu cumva a ascuns ceva bani, ceea ce probabil a făcut, pentru că săptămâna asta am primit o înştiinţare de tăiere a gazului. Şi io am puse bine în poşetă douăzeci de lire, pe care sunt cât se poate de hotărâtă să le cheltui în drum spre casă pe o sticlă mare-mare de Martini, o sticlă

uriaşă de Martini sec, lămâie, nişte ţigări Silk Cut, nişte tonic sau limonadă sau aşa ceva şi câteva pungi de pufuleţi de-ăia cu brânză de la Spar. Beton. Deşi poate că o las baltă cu pufuleţii cu brânză... sau poate iau doar o pungă; am impresia că în ultimu' timp m-am îngrăşat puţin, ca să zic... sper că nu. Urăsc să fiu grasă, serios, şi am fost blestemată cu un metabolism lent; şi doar dacă mă uit la ciocolată, e gata, mă fac ca porcu'. Îmi trec mâna peste burtă, da' nu pare prea umflată, ceea ce e bine; când eram mică eram destul de dolofană... mă rog, ca să fiu sinceră, eram grasă ca dracu'... şi, Dumnezeule, câte puteam să-mi aud, ştii genu' ăsta de lucruri: grăsano, scroafo, guiţau în urma mea pe terenu' de joacă, toate chestiile ăstea crude şi nemiloase pe care le spun copiii. Nişte chestii foarte, foarte nasoale (acum nu spun la prea mulţi oameni despre asta; reacţionează diferit, ca şi cum ai fi comis în trecut cine ştie ce infracţiune gravă şi oribilă. Ca să zic: „Cum, pe vremuri erai *grasă*? O, Doamne, nu-mi spune! Ai putea să ajungi *iar*!"). Copiii fac tot posibilu' ca să facă viaţa celorlalţi copii un iad, pentru motive oricât de mici şi nesemnificative; uneori nici măcar nu au nevoie de un motiv, pur şi simplu inventează unu', ca să zic, dacă ei decid că eşti o curvă, atunci asta eşti: eşti curvă dacă te machiezi, eşti curvă dacă îţi cresc ţâţele mai repede decât celorlalte sau dacă îţi vine ciclu' mai devreme, eşti curvă dacă eşti drăguţă, eşti curvă dacă nu eşti drăguţă... La mine, ca să zic, a fost din cauză că am fost şantajată să mă culc cu cineva când eram foarte mică — aveam doişpe ani sau poate treişpe; ştii, dacă nu mă laşi, te pocnesc şi apoi o să zic la toată lumea că eşti curvă,

genu' ăsta de lucruri... Aşa că l-am lăsat şi bineînţeles că în câteva zile toată şcoala ştia. Apoi au început să apară „Mi-am tras-o cu Mairead“ pe peretele adăpostului pentru biciclete, „Mairead Morgan e o curvă nenorocită“ şi aşa mai departe pe pereţii de la budă. A fost groaznic. Oribil. Chiar şi unii dintre *profi*, Dumnezeule... îmi amintesc că odată mi-au scris în carnetu' de note la engleză că n-am imaginaţie şi la sport că n-am motivaţie, sugestia fiind, bineînţeles, că sunt grasă, grasă şi proastă, grasă, proastă şi leneşă. Nenorociţii dracului. Şi dirigintele meu a citit în carnet, m-a măsurat din cap până-n picioare şi a spus: „Da, lipsă de motivaţie pentru educaţie fizică, da, mi se pare foarte clar, da...“. Apoi a rânjit, foarte încântat de sine însuşi, în timp ce toată clasa se spărgea de râs. Dobitocu' dracului! Nu uiţi *niciodată* o insultă a unui profesor. Sper că o să dau peste el cândva, de preferinţă când o să fiu îmbrăcată elegant, în oraş, şi să-i râd în nas când o să saliveze şi o să se uite la mine libidinos... boşorog nemernic. Şi nici nu eram grasă sau leneşă; mă rog, eram puţin dolofană, poate, da'... adevăru' e că eram atât de devorată de ură de sine... era ca un uragan în capu' meu.

Cam în perioada aia am încercat să mă sinucid. Aveam cam cincişpe ani... Cincizeci de paracetamol, ca să zic, spital, spălături stomacale... a fost un coşmar. Da' cre' că dup-aia a început totuşi să fie mai bine, ăla a fost punctu' de cotitură, ca să zic, după aia am început să iau lecţii de cântat şi profu' de muzică mi-a spus că am o voce minunată şi un talent pe care ar trebui să-l folosesc cât mai bine, ceea ce încerc să fac şi acum. Mai ales după

ce am băut ceva; alcoolu' mă ajută să cânt şi să rămân slabă, pentru că îmi suprimă pofta de mâncare, ca să zic, şi în plus mă face să mă simt excelent. Cre' că exact înainte de supradoză am descoperit alcoolu'. Da, atunci. Juma' de sticlă de whisky din bar de la taică-său la o prietenă de-a mea, ca să zic, am băut-o pe toată în grădină. M-a făcut să mă simt… m-a făcut să cred că…

Ah, în mă-sa. Încep să fiu puţin deprimată, acum că-mi amintesc iar toate chestiile ăstea. Toate au trecut, dă-le dracu', sunt doar încă un lanţ de care trebe să scapi. Să trăieşti în prezent e un talent care merită cultivat, după cum spune tot timpu' Malcolm, şi prezentu' nu e chiar atât de rău acum; am bani pentru care nu tre' să lucrez, mulţumită lu' bunică-mea, deşi nu ştiu cât ar putea să ţină după cum se bagă Colm în ei tot timpu', mai e şi tâmpita aia de Sharon şi aşa mai departe — nouă sute de lire i-am împrumutat vacii ăleia şi nu mi-a dat înapoi niciun penny. Dumnezeule, nu trebuie să te porţi frumos cu oamenii, n-ar trebui să fii niciodată amabil; oamenii văd asta ca pe un semn de slăbiciune şi apoi te abordează imediat, ai putea să-mi împrumuţi asta, ai putea să-mi împrumuţi ailaltă, o să ţi-i dau înapoi săptămâna viitoare, promit… Să-i ia dracu' pe toţi. Labagiii.

Da' tre' să zic că aş prefera să n-am niciun ban şi bunicii mei să trăiască decât să am o grămadă de bani şi ei să fie amândoi morţi. Ceea ce e…

Ceea ce e din nou destul de deprimant. Uneori iarba are la mine efectu' ăsta, mă face să mă gândesc la lucruri triste; chestia enervantă e că nu poţi să-ţi dai seama

niciodată când o să te lovească. Am nevoie de alcool ca să contracareze, ca să zic, numa' că senzaţia e atât de plăcută, că nu te mai opreşti până când eşti prea beată ca să mai poţi ridica paharu'. Sau să te dai la o parte din propria ta vomă. Cum a fost la petrecerea aia a lu' Iestyn; se pare că mă învineţisem — io nu-mi amintesc, ca să zic, îmi pierdusem cunoştinţa. Da' n-o să mai pot purta niciodată rochia mea roşie frumoasă.

Ce poţi să faci?

Ah, dă-o-n căcat, cum zice Liam; e simplu. Sunt aici, în Ţara Galilor, sunt slabă, am ceva bani cu care să-mi potolesc setea, sunt puţin luată şi soarele străluceşte. Colm e la crâşmă, mă aşteaptă, şi Colm *poate fi* uneori drăguţ, nu-i aşa? Da, uneori poate... Aşa că dă-le dracu' pe toate. Şi dacă sunt curvă, ce? În cazu' ăsta tu eşti un cretin ignorant, stupid şi impotent.

Ce prostii.

Îngrop mucu' sub iarbă, îi spun pa lu' Dafydd, mă sui în maşină şi mă duc în Pontrhydfendigaid. Îl găsesc pe Colm în crâşma mică de acolo, într-un colţ întunecat şi mizer, cu o halbă plină pe jumate şi un morman de suporturi de bere rupte în faţă. E mirosu' ăla minunat de crâşmă; un miros bogat, de drojdie, absolut beton.

— Termină-ţi berea, scumpule, îi zic. În drum spre casă o să iau o plasă plină de băutură şi o să ne facem muci. Ce zici de asta?

Colm zâmbeşte larg, îşi bea berea dintr-o înghiţitură şi pe tot drumu' spre casă urlăm cântece populare, mai ales „Three Score and Ten", pentru că ăla e cel la care ştiu io toate versurile.

Sunt în Oxygen, care săptămâna asta s-a mutat în baru' universității, și să mor io, Dumnezeule, plutesc pur și simplu pe E-ul ăsta, sunt luată ca lumea, mă înalț sus, sus de tot. Numele de ecstasy e corect, nu există cuvinte pentru bucuria asta, exuberanța asta, îmi văd păru' plutind în lumina stroboscopică și corpu' cum îmi agită toate membrele, pielea ca un cearșaf mare și furnicător și fața luminată de un zâmbet larg și permanent. Cu colțu' ochiului îl văd pe Colm stând la bar, privindu-mă cum dansez, sunt liberă, liberă, liberă, liberă și fremătătoare, plutesc pe muzica asta printre razele de lumină, ca o forță dătătoare de viață sau așa ceva și când o să se oprească o să mă opresc și io, dar știu că nu se va opri niciodată, niciodată. Strigătele din melodia asta mă fac de fiecare dată să scot piciorul' stâng în față, seamănă cu strigătele pe care le scotea Liam pe drum încoace în mașină, când încerca să imite iodelurile, și Malcolm a zis că face ca un OZN dintr-un film SF de căcat din anii cincizeci, uuuu-UUUU, uuuu-UUUUUUU! Mags dansează în fața mea, țopăie și transpirația îi strălucește pe păru' tuns scurt, pare atât de fericită și de frumoasă, cu pantalonii ei la modă, sub stomacul plat, și picioarele ca niște pistoane în mișcare, e absolut superbă, extatică, ca să zic, în seara asta nu-mi pasă dacă bănuielile mele că și-o trage pe ascuns cu Colm sunt sau nu adevărate, în seara asta mă distrez... Paul e lângă Colm, arată de parcă ar fi mâncat zorii de zi... Bărbații se apropie de noi încontinuu dansând, da' noi îi respingem zâmbind (monștri creați de bere, indiferenți la etichetă; regula numără' trei — nu te apuci să vrăjești cu fetele când dansează în locuri de genu' ăsta; ele vin pentru dans și droguri, nu pentru altceva), în minte mi se infiltrează o idee

nedorită, încerc s-o resping da' ea continuă să se infiltreze, că oricare dintre tipii ăştia ar putea fi violatoru' din campus (în cap se fac auzite cuvinte: torturăgroazăabuzumiliredurere), da' dup-aia ideea pleacă de bunăvoie, ca să zic, şi, Doamne, sunt fericită, atât de fericită, nici nu-mi dau seama dacă cineva poate suporta atâta fericire, mă înalţ, mă înalţ, dansez fericită, fericită ca dracu'.

Uneori noaptea, când Colm e încă plecat cine ştie pe unde sau sforăie prăbuşit pe pat, deschid sertaru' meu secret. Acolo ţin toate scrisorile şi suvenirele din perioada petrecută în Spania, tot felu' de chestii; hărţi, cutii de chibrituri, şervete, beţişoare de cocktail, scrisori şi poze de la foşti prieteni, chestii de genu' ăsta. Răscolesc cutiile de pantofi în care sunt toate chestiile ăstea, le ating, mă uit la ele şi uneori, când îmi ridic privirea, văd că e dimineaţă. Soarele străluceşte prin perdea. Uneori nopţile nu sunt suficient de lungi.

Trebuia să-mi aduc aminte, serios, chiar trebuia; e miercuri după-amiaza, mijlocu' săptămânii la universitate, ca să zic, şi oraşu' geme de studenţi. Un grup stă în juru' bancomatului şi unu' dintre ei îi face semn cu capu' prietenului lui, mă măsoară din cap până-n picioare în timp ce scot nişte bani şi zice:

— I-aş trage-o ăsteia.

Mă uit şi io la el din cap până-n picioare, de la pălăria galbenă ridicolă până la bocancii lui de armată cu şireturi desfăcute, şi îi zic cu o voce cât pot de dispreţuitoare:

— N-aş crede.

Tipu' se înroşeşte şi prietenii lui râd, urlă şi se distrează. Studenţi tâmpiţi. La agenţia turistică e şi acolo un grup, când mă duc să fac ce aveam de făcut; observ că toţi îşi cumpără bilete pentru t'Dún Laoghaire. Când ies afară mi se pare că îl văd fugitiv pe Liam pe stradă, aşa că mă reped de una singură în prima crâşmă şi bag câteva votci de una singură... Imediat mă simt mai bine. Şi aici sunt studenţi, în câteva grupuri diferite; în unu' dintre grupuri sunt gălăgioşi, enervanţi şi şmecheri, cei din altu' doar beau, discută şi râd. Io nu cred că toţi studenţii sunt nişte labagii; unii dintre ei sunt nişte oameni perfect în regulă, ca să zic, încearcă doar să-şi facă o viaţă mai bună; ştii, încearcă să facă ceva pentru ei... Însă celălalt tip, *ăia* de clasă mijlocie, zgomotoşi, zâmbăreţi şi nechezători, studenţii cu S mare, care se forţează să pară nebuni, abuzivi şi intoleranţi, ca nişte personaje din *Pulp Fiction*, prea mândri de fărâma de inteligenţă pe care o au; ăia sunt idioţii pe care îi urăsc. Ştii despre care zic, sunt peste tot.

Îmi termin băutura şi mă duc să mă uit în vitrina magazinului ăla de pe Pier Street; rochia e încă acolo, rochia maro cu dungi pe care am pus ochii de un secol. Încerc să-mi imaginez că o port, cum aş arăta în ea, ceea ce, bineînţeles, n-are nimic de-a face cu modu' în care arăt când o îmbrac la oglinda din cabina de probă... şi totuşi... arată destul de bine pe mine, serios, şi oricum, mă *simt* bine în ea, şi asta e important, nu-i aşa?

Îmi iau iar hainele mele — ştrampii rupţi, salopeta decolorată şi aşa mai departe — şi mă duc cu rochia maro la casă. Şaizeci de lire, în mă-sa. Mă rog...

La casă sunt două ilustrări perfecte ale genului Student Cretin. Ăştia doi sunt genu' de oameni despre care vorbesc, vorbesc suficient de tare ca tot magazinu' ăla nenorocit să poată auzi că vor să cumpere un picior de manechin. Îl ţin în mână, îl mângâie şi, în general, fac pe idioţii:

— Uaaaaauu, uite... dacă şi femeile *reale* ar avea picioare de-astea...

— Acu' nu-ţi mai trebe varianta reală, fiule!

Nu c-ai avea vreodată şanse să pui mâna pe una, îmi zic io în sinea mea. Fata de la casă vorbeşte la telefon, încercând să afle preţu' piciorului:

— Nu, nu, nu manechinu' întreg... doar un picior, da... doi băieţi... Zece lire? Un picior?

Studentul Grant şi prietenu' lui încep să strige şi îi dau o bancnotă de zece. Fata râde, cumva, scuturând din cap:

— Ah... ce nebuni sunteţi... vreţi să vi-l împachetez?

— Nu, mersi. Vreau să-l admir în toată zvelteţea lui.

Apoi apucă piciorul şi-l ridică deasupra capului, ca un soldat care mărşăluieşte cu arma ridicată peste umeri. Cretinu' dracu'. Fix atunci mă observă şi începe să rânjească la mine, dar io îi întorc spatele şi, în timp ce plătesc pentru noua mea rochie, îi aud cum se cară din magazin.

- De ce l-ai cumpărat? De ce l-ai cumpărat?

- Simplu. L-am văzut, ne-a plăcut şi, iată, acu' e al nostru.

Apoi încep iar să râdă, în timp ce o iau pe stradă. Intestinele mele se chircesc pentru ei şi obrajii îmi ard;

oare nu-şi dau seama cum se fac de căcat? Ah, în fine. Dă-i dracu'. Ce idioţi.

Mă duc cu noua mea rochie la buda publică de la castel şi o îmbrac în una dintre cabine. Îmi bag hainele vechi în geantă; n-o să le arunc, ca să zic, am lucruri importante în buzunare şi, oricum, să-ţi arunci hainele vechi e risipă, oricât de varză ar fi; poţi foarte bine să le tai şi să faci din ele altceva, sau să peticeşti cu ele găuri şi aşa mai departe. Nu suport risipa fără rost. Adică, una dintre fustele mele scurte preferate era înainte o geacă; io am făcut-o, serios.

Mă simt destul de bine în noua mea rochie şi intru în Ship an Castle foarte mândră. Un bătrân de la bar zice:

— Ce frumoasă e.

Îi zâmbesc larg. Mă aşez într-un colţ, în rochia mea nouă, şi încep să beau. Cutreier crâşmele de una singură, întâlnindu-mă cu oameni pe care îi cunosc şi pe care nu-i cunosc. Într-unu' din baruri, după ce soarele a apus, ca să zic, un grup de cretini toastează în cinstea unui picior de manechin aşezat pe verticală în centru' mesei, ca să-l poată vedea toată lumea, aşa că plec după o singură băutură.

Văd totu' ca prin ceaţă.

Şi, prin ceaţă, un tip superb, amuzant, relaxat, cu accent puternic de Manchester; îmi admiră noua rochie. E la studii celtice la universitate şi se dovedeşte că îl ştie pe Colm. Pe unde dracu' o mai fi umblând şi *ăsta*.

În rochia mea nouă, prin ceaţă, mă îmbăt cât de tare pot şi mă trezesc acasă, în pat, singură, fără niciun Colm, încă îmbrăcată cu rochia mea nouă, numa' că acum e plină de vomă. O scot şi mă uit la etichetă: SPĂLAT EXCLUSIV MANUAL. La dracu'.

Întoarce-te la mine Nancy
Mai stai aici puţin
Căci de când ai părăsit acest ţărm
Nu mai cunosc liniştea şi bucuria.

Azi e seara fetelor. Ei bine, fetele au venit cu câteva ore înainte să mergem la crâşmă; io, Sioned, Margaret, două sticle de votcă şi o casetă cu Christy Moore în casetofon. Beton. Încep să cânt, să ţip, să zbier cât pot:

Oriunde aş cutreiera
Numele tău mă obsedează
Imaginea frumuseţii tale rămâne aceeaşi
Lângă ocean, întrebându-mă unde ai plecat
Şi dacă o să te mai întorci…
Ah, unde e inelul pe care i l-am dat
Lu' cretina aia de Nancy Spain.

Ne tăvălim de râs şi continuăm să râdem, ca să zic, pentru că râdem de cum ne prostim că suntem copii; strecurăm un cuvânt urât şi un cântec, ceea ce deja e infantil, şi asta ne face să râdem şi mai mult. Doamne, ce-om avea şi noi în cap. Parcă am fi trioul paraşutelor proaste, nu?

Sioned dă pe gât pahar după pahar.

— Mergeţi careva la festivalu' Cnapan de anu' ăsta?

— Nu ştiu, zic io. Când e, ca să zic?

— N-ai fost anu' trecut?

— Ba da, zic io. Cine a mai fost? Colm, bineînţeles, Malcolm… ai fost şi tu, nu?

— Da, cu Paul, zice Sioned. Da' mi-a fost rău de tot. *Rrrăăăuu*. Am stat tot weekendul în maşina lu' Paul, cu febră.

— A, da îmi amintesc. N-a fost şi Sharon atunci?

— O, Doamne! Paraşuta *aia*!

Margaret face o cruce cu degetele şi Sioned scoate un sunet ca şi cum ar scuipa.

— Îmi amintesc cum Colm era luat pe speed de nu mai ştia de el şi...

— *Asta* da surpriză.

— Ha! *Tu* vorbeşti!

Mags zâmbeşte, cumva umil.

— ... şi era dimineaţa foarte devreme, vreo şase, ca să zic, şi se luase urât de Sharon, Dumnezeule... nasol de tot; n-ai nici un pic de personaliate, i-a zis, mori dracu' odată, să dispară din viaţa lui şi aşa mai departe... ar fi trebuit să-l auzi. A făcut-o praf, serios. A făcut-o să plângă, ca să zic.

— Bravo lui, zice Sioned. Io, personal, nu îl condamn; nu mi-a plăcut niciodată tipa aia. E un exemplar naşpa de tot, aia e clar.

Mags face:

— De mine nu i-a plăcut niciodată! Cre' că mi-a zis trei cuvinte în tot timpu' de care ne cunoaştem.

— Ah, ea urăşte toate femeile, spune Sioned. Şi majoritatea bărbaţilor, s-ar părea.

— Ei, nu e chiar atât de rea, zic io. Chiar după toate fazele pe care le-a făcut, cre' că tot îmi pare puţin rău pentru Sharon.

Sioned mârâie:

— Doamne, Mairead, tu eşti mult mai drăguţă decât ar fi bine pentru tine. Dacă mi-ar datora *mie* nouă sute de lire, după atâta timp…

— Bănuiesc că o să mi-i dea înapoi, zic io, da' nu sunt absolut sigură că cred asta. Da' e bine întotdeauna să gândeşti pozitiv, chiar dacă te amăgeşti singură. Adică e ca şi cu drogurile; nu te ajută cu nimic, după ce iei ceva, să te gândeşti, ah, E-ul ăsta e ca o aspirină nenorocită sau speedul ăsta e ca un laxativ pentru bebeluşi, nu-i aşa? Trebuie să gândeşti pozitiv. Chiar şi când e vorba de idioate ca Sharon.

Sioned scutură din cap.

— Nu m-aş baza pe asta.

— Da, şi atunci cum rămâne cu Colm? El…

— Da' asta e altceva, nu-i aşa? Eşti *împreună* cu Colm. E prietenu' tău.

— Şi atunci nu e şi mai rău?

Sioned scutură doar din cap. Uneori nu poţi discuta cu ea. E groaznic de încăpăţânată.

Mags schimbă subiectu'.

— Cine a cântat anu' trecut la Cnapan? A fost cineva ca lumea?

— Mulţi oameni, zic io, nu prea îmi amintesc… eram muci. Dom a cântat, asta mi-aduc aminte, şi nu ştiu ce trupă de salsa, erau vreo cincizeci care alergau prin cort bătând din tobe. A fost beton, serios. Colm cumpărase nişte amfetamine de la Jerry înainte să plec — pffffffffff. Am fost luaţi ca dracu' trei zile în şir.

— Nu v-a dezumflat cineva cauciucurile? zice Mags. Parcă îmi amintesc ceva de genu' ăsta.

Ea n-a fost cu noi la Cnapan; cred că atunci nici n-o cunoscusem.

— Da, nişte copii tâmpiţi, zic io. I-am văzut cum se jucau frisbee, sigur ei fuseseră, şi m-am gândit, dacă vreunu' din voi, labagii mici ce sunteţi, scoate un singur cuvânt... Eram furioasă rău. Fierbeam. Bine că Paul luase compresoru' cu el.

Sioned dă din cap.

— Da. Uneori pică bine că Paul e aşa de strângător.

Mai bem nişte votcă. Dumnezeule, am golit ceva din ea; şi, să mor io, asta e a doua sticlă. De-abia atunci îmi amintesc ceva.

— Aia a fost prima oară când ne-am întâlnit, Mags, ţi-aduci aminte? La Llys Wen, în dimineaţa aia de dinainte să te duci să lucrezi la sindicatu' studenţilor? Îţi mai aminteşti asta?

— A, atunci a fost? De-abia mă mutasem cu câteva zile înainte. Deja mi se părea că e o casă de nebuni şi aşa mai departe, şi apoi într-o dimineaţă găsesc bucătăria plină de terminaţi, toţi pe speed sau ceva. Mi s-a făcut frică; mi-am zis, cine *sunt* demenţii ăştia?

Mags râde.

— Da, noi eram.

— Nu ne-am luat toţi în dimineaţa aia?

— Ca dracu', da.

— Da, şi dup-aia io a trebuit să mă duc la muncă! Tură cu pauze, la baru' sindicatului! Groaznic. Dracu' ştie cum am reuşit. Eram terminată. Da', ştiţi, asta nu era ceva neobişnuit pentru mine; toată vara aia am fost luată încontinuu. În absolut fiecare zi.

Râdem. Apoi începem să pălăvrăgim despre alte prostii. Timpul trece şi votca dispare.

Eliberaţi-l pe tânărul Wicklow
Trebuie să-i redăm libertatea
Sau vreţi să-l ţinem în lanţuri
În timp ce aceia care l-au păcălit se bucură.

— Am aranjat să mergem să ne vedem cu bărbaţii, zic io, pentru că bănuiesc că cineva trebe s-o zică. Toţi — Colm, Paul, Malcolm, Liam, Iestyn, absolut toţi — ne aşteaptă la crâşma din centru. Deja am întârziat juma' de oră.

Mags dă din umeri.

— Dă-i dracu'. Io mă simt bine aici.

— Da, zic io. Şi io. Hai să mergem să mai luăm o sticlă. O să plătesc io cu un cec.

Asta am şi făcut, ne-am rostogolit afară din casă, ţipând şi făcând scandal, deja dispuse toate să ne facem muci. Doi tipi de pe cealaltă parte a drumului ne observă şi se opresc să se holbeze la noi.

— Heeeeeeeeii, feteeeeeeeeelooor! face unu' dintre ei.

Ne-am oprit acolo, uitându-ne la ei.

— Chiar ai spus ce mi s-a părut mie c-ai spus? zice Sioned.

— Unde aţi plecat aşa, elegante şi sexy?

— Încă nu ştim, zice Sioned. Nu suntem sigure. Oriunde nu mergeţi voi, fraierilor.

O luăm la picior, râzând ca trei copii, în timp ce tipii ăia stau şi se uită la noi ca nişte idioţi, neştiind ce să zică. Unu' dintre ei strigă după noi:

— Cu atât mai bine, curvele dracu'!

Perfect. Război.

— Ooooo, foarte inteligent!

— Duceţi-vă înapoi la cămin şi faceţi-vă laba cu revistele voastre porno, că asta e tot ce-o s-aveţi vreodată în materie de futai!

— Idioţi impotenţi ce sunteţi!

— Labagiilor!

Şi tot aşa. Ei mai strigă ceva după noi, da' noi râdem şi îi ignorăm, au rămas în urma noastră, au dispărut, ca nişte fire de praf jalnice şi insignifiante. Ajungem la Spar muci de bete, în timp ce tipii ne fluieră şi strigă după noi:

— Iiiiihaaaaaa! Unde mergeţi, fetelor?

— Ce bine arătaţi!

Ceea ce, tre' să recunosc, aşa şi e; io port o rochie mică, multicoloră pe care mi-am luat-o luna trecută din piaţa Machynlleth, Sioned poartă o rochie mare, vălurită, peste o pereche de ghete Caterpillar şi Mags are nişte blugi vechi, rupţi şi decoloraţi, cele mai mari ghete pe care le-am văzut în viaţa mea şi o bluză neagră, mică şi mulată, care îi scoate în evidenţă ţâţele şi stomacu' plat. Vaca, n-are nicio problemă să nu se îngraşe. Şi io simt că arăt bine, astfel că mă *simt* bine, înţelegi ce vreau să zic, ca să zic?

În faţă la Spar, Margaret se întâlneşte cu un cunoscut, un tip extrem de enervant, cu dinţi stricaţi, cu genu' ăla de râs care te face să vrei să pocneşti pe cineva. Pare să trăiască sub impresia greşită că râsu' lui e de fapt distractiv, aşa că râde şi mai exagerat, ceea ce îl face să zgârie pe timpan şi mai rău. Nu ştiu care e numele lui real,

nici nu vreau să ştiu; Malcolm îi zice Schelălăilă, ceea ce e suficient. Îi aud schelălăitu' ăla stupid şi fals dinăuntru de la Spar, în timp ce cumpăr două sticle mari de votcă şi nişte tonic.

— Hai să ne facem complet muci, Sioned, hm?

Sioned rânjeşte.

— Clar. Hai să bem până *borâm*.

În drum spre casă deschidem o sticlă şi bem direct din ea.

Şase luni nesfârşite am petrecut în Dubberlin
Şase luni nesfârşite fără să fac nimic
Şase luni nesfârşite am petrecut în Dubberlin
Învăţând să dansez pentru balul din Lanigan!

Schelălăilă se ţine după noi o vreme şi încearcă să ne explice că greşim versurile şi să obţină de la noi nişte votcă, da' Mags îi spune, destul de frumos, ca să zic, să se care şi, slavă Domnului, asta şi face. Ţopăim puţin în mijlocu' drumului, ca să sărbătorim, în faţa cinematografului, şi o maşină de poliţie opreşte lângă noi. Pe geam iese o faţă bărboasă, care ne măsoară din cap până-n picioare. Poliţistu' îşi scoate limba roz şi îşi linge buzele înconjurate de ţepi roşcaţi. Libidinosu' dracului.

— Bună seara, fetelor. Ce faceţi?

— A, foarte bine, mulţumim, zice Sioned. Mergeam spre casă, ştiţi, să bem ceva.

Poliţistu' amuşină. Dumnezeule, nu poate să-şi dezlipească ochii de la balcoanele lu' Mags.

— V-aţi îmbătat?

— Nu, încă nu. Da' în curând o să ne îmbătăm, clar!

Sioned ridică una dintre sticle și zâmbește.

Polițistu' amușină iar și ochii lui alunecă iar, soioși, peste noi. Am impresia că are de gând să zică altceva, ca să se mai poată holba la noi puțin, ca să zic, așa că pun io capăt discuției:

— Ei, mulțumim pentru grija dumitale, domnule polițist, acu' plecăm spre casă.

— Noapte bună! Aveți grijă cum conduceți, există unii oameni foarte periculoși!

— Mulțumim, domnule polițist!

Plecăm și îl lăsăm acolo, transpirat în mașină, legănându-ne fundurile exagerat. Probabil că acum își mângâie erecția, în timp ce se holbează și își linge buzele. Dumnezeule, cum se uita la noi, de parcă eram acolo la discreția lui, de parcă putea să ne aleagă și să ne cumpere... Îâââh; bărbații și libidoul lor frenetic și animalic. Sunt toți absolut la fel. A, sigur, există câteva excepții, poate; Malcolm, de exemplu, acu' câteva seri când mă întreba de singura mea experiență lesbiană, era doar curios, ca să zic, cum vorbești despre chestii când ești băută, știi... Inofensiv. Da' cei mai mulți; cei mai mulți sunt exact ca polițistu' ăla împuțit.

— Ai văzut ce față avea? Aproape că îi săriseră ochii din cap?

— Am crezut că o să ejaculeze *acolo*! Probabil era disperat după sex, săracu'. Imaginați-vă ce e acum în capu' lui; noi trei, cătușe, bulane!

— O, Doamne! Isuse Cristoase!

— Da' cine poate să-l învinovățească, hmm? Nu arătăm toate superb?

Ne grăbim spre apartament, ţipând şi urlând. Sper din toată inima să nu dăm acolo de Colm, cu vreun dealer de droguri după el. Nu vreau să ne strice nimic chestia asta, mă simt extraordinar. Da' când ajungem în apartament vedem că e pustiu, în afară de Şobolan (Plague: ce nume stupid) şi Christy la casetofon:

M-am dus în pădurea de aluni
Pentru că simt cum îmi arde capul.

Ne aruncăm în fotolii şi ne punem de băut.
— Femeile şi votca, hei, o combinaţie foarte solidă.
— Corect, fato!
— Combinaţie sută la sută garantată, nu?
Mă trezesc pe covor, auzind casetofonu' cum hârâie; gura mea e ca un cuptor murdar, miroase a vomă şi pe faţă am un zâmbet. Sioned şi Mags sunt îngrămădite una lângă alta pe canapea, sub o plapumă. Şi ele zâmbesc.

O voce puternică, bubuitoare mă trezeşte din somnul meu alcoolic; rămân întinsă, mahmură ca dracu', ascultând-o; e Colm, care face ceai în bucătărie cântând „Oró Sé do Bheatha 'Bhaile", cântecu' galez pe care l-a cântat aseară la nesfârşit, pur şi simplu la nesfârşit, cu Liam la crâşmă. Au încercat să mă înveţe şi pe mine, da' Colm îl cântă pe melodia de la „What Shall We Do With the Drunken Sailor", ceea ce sunt sigură că e greşit. Da' oricum, e dimineaţă şi el cântă, aşa că mă înveselesc; nu pentru că ar avea o voce minunată sau ceva de genu' ăsta, de fapt e doar un răget răguşit de tip din Liverpool, ci

pentru că asta înseamnă că e fericit, aşa că şi mie o să-mi fie mai uşor să fiu fericită. N-o să mai trebuiască să suport capriciile lui nenorocite. Nu se întâmplă prea des să mă trezesc şi să mă simt aşa. Asta se întâmplă destul de rar.

Bineînţeles că sunt conştientă de riscuri; nu doar SIDA, ca să zic, da' şi violatorul, nu tre' să fii neapărat în campus ca să te întâlneşti cu Violatoru' din Campus; ar putea fi oricine — da' totuşi o fac. Dacă o face Colm, atunci pot s-o fac şi io. Şi, în plus, nu e ca şi cum n-aş avea experienţă la asta, nu e ca şi cum n-aş şti la ce să mă aştept, am făcut asta de sute de ori, e atât de înduioşător de simplu — pur şi simplu arunci un anumit tip de privire la crâşmă, te prefaci că ţi se par interesanţi şi că eşti impresionată şi gata, s-a făcut. Simplu. Trebe doar să-ţi foloseşti talentele naturale.

Camera lui e una obişnuită; miroase puţin a transpiraţie, hainele pe podea, veselă murdară, afişe pe pereţi. Sunt oarecum dezamăgită s-o văd în unu' din ele pe Pamela Anderson aia, ţuguindu-şi buzele, deasupra ţâţelor ei ridicole, dar... mă rog, oare chiar mă aşteptam la altceva? Toţi sunt atât de asemănători, cei mai mulţi dintre ei, cu uşoara catifelare din juru' mijlocului, nevoia, frecarea aspră a clitorisului. Aproape niciunu' nu îmi atinge sânii, sau să-i mângâie; tot ce poţi spera e o strângere trecătoare. Şi, ca de obicei, cel de acum mă priveşte iritat când nu-şi poate pune prezervativu', de parcă ar fi vina *mea.*

— Stai. Vrei s-o fac io?

— Nu. Mă descurc.

Îmi dă mâna la o parte, mârâie şi mormăie în timp ce şi-l rulează pe scula lui îndesată, plină de vene. Mă uit la ea şi nu

mă pot abţine să o compar cu a lu' Colm; a lui e clar mai mare (Colm e foarte mândru că e bine dotat) şi mai închisă la culoare — la capăt, vreau să zic. Ciudat cum sunt atât de diferiţi. Mă gândesc la şoldurile înguste ale lui Colm, la stomacu' lui moale şi păros, la sfârcurile mici şi roz şi umerii largi, întrebându-mă ce face cu ele în clipa asta. Toţi sunt atât de asemănători şi totuşi atât de diferiţi; ăsta de acum mă împinge uşor pe pat, îşi bagă limba în gura mea şi mă mângâie pe coapsă cu mâna lui mare. Îl prind de şolduri şi desfac picioarele, mângâindu-i coaiele în timp ce el se urcă pe mine, îl zgârii încet cu unghiile ca să-l fac să gâfâie. Îl ghidez înăuntru şi mă usturǎ puţin, pentru că nu eram de fapt suficient de udă, da' imediat mă umezesc şi intru în ritmu' lui. E exact ca mersu' pe bicicletă; nu se uită. Mârâie în urechea mea şi îmi salivează pe umăr; prea repede.

— Mai încet, te rog... ia-o mai uşor... puţin mai încet... aşa, da...

Îmi place când osu' lui pubian îmi apasă clitorisu', da' se mişcă prea repede pentru asta, aşa că îmi încolăcesc picioarele în juru' lui, exact deasupra fundului, şi îl oblig să o ia mai încet. El micşorează ritmul şi începe să apese cu şoldurile, scrâşnind din dinţi, o senzaţie fabuloasă, pe care o simt chiar şi prin amorţeala mea alcoolică...

— Da, aşa... e bine... ţine-o aşa...

Văd dinţii lui deasupra mea, în întuneric, o sclipire ştearsă, gălbuie. Îmi înalţ şoldurile ca să mă frec de el; degetele de la picioare mi se chircesc, coapsele îmi tremură şi burta mi se unduieşte, respiraţia mi se

accelerează, de neoprit și incontrolabilă ca zborul sau căderea, tot mai tare și mai intensă...

— Ooooooooooaaaaaaaaaaaa, îmi vine, îmi vineeeeeeee....

Și mă descarc de toate, cu un geamăt lung, minunat, mă simt slăbită, caldă și minunat de moale... da' imediat ce senzația descrește, el începe iar, în mare viteză, nu am timp să mă relaxez, pentru că îl văd ca prin ceață cum dă din șolduri frenetic, adică ceva de genu' ritm de tehno. Io mi-am obținut orgasmu', ca să zic, așa că îl las să-i dea înainte și mă trezesc gândindu-mă, din cine știe ce motiv, din nou la Colm și la aerul lui permanent de uluială. Îmi vine ideea că el o să fie întotdeauna separat, chiar și de sine însuși (și ce căcat e „splendidul meu secret“? Adică *cine*?). Nu știu de ce, dar încep să plâng, da' numai puțin; aproape întotdeauna mă întristez după orgasm, ca să zic, și alcoolu' nu mă ajută deloc. Doar câteva lacrimi, nu atât de multe încât să-mi fie greu să le ascund de umbra asta care geme deasupra mea, care împinge și pistonează nebunește timp de câteva secunde și apoi se oprește brusc, oftează și se dă la o parte. Prezervativu' plescăie pe podeaua de lângă pat.

— Uuuuuuaaaaaaa... absolut... absolut superb... beton...

— Mm.

— Deci ai avut orgasm?

— Da, zic io.

Îl sărut pe umăr sau acolo unde mă gândesc că ar trebui să fie umăru' lui, pe întuneric. Asta pare să-i facă plăcere, începe să respire adânc și în câteva secunde

adoarme. Dumnezeule, cum pute a bere; da', pe de altă parte, probabil că şi io miros la fel. A fost o băută lungă de tot... nu-mi amintesc aproape nimic... nu-mi amintesc nici măcar cum arată la faţă. Neras, îmi amintesc că era neras şi avea o strungăreaţă care îl făcea să pară drăguţ, ca un copil. Ochi verzi. Ochi verzi, frumoşi.

Aştept până când sunt sigură că doarme adânc, apoi îmi extrag cu delicateţe braţu' de sub capul lui greu. Îmi amintesc cum Roger şi Malcolm, cre' că ieri era asta, discutau despre Sindromul Braţului de Coiot; când te trezeşti dimineaţa mahmur, lângă o gagică naşpa, şi braţu' tău e prins sub ea, ca să n-o trezeşti şi să trebuiască să vorbeşti cu ea sau, Doamne fereşte, să i-o tragi iar acum când eşti treaz, îţi rozi braţu' ca să scapi, ca un coiot prins în capcană. Bănuiesc că ideea e că pierderea unui membru e preferabilă pierderii ultimei urme de respect de sine. Da' nu înţeleg un lucru; de ce coiot? De ce nu o vulpe? Şi vulpile fac la fel, se automutilează dacă sunt prinse în capcană, ca şi coioţii, lupii, şacalii şi aşa mai departe. Aşa că de ce nu o vulpe?

În fine, dă-o naibii, asta e ce fac acum — evadez. Încet şi cât mai puţin zgomotos posibil, îmi caut hainele pipăind pe jos: ghetele, ciorapii, blugii, cămaşa, sutienu', chiloţii. Iau ceva de jos, un articol de îmbrăcăminte, ca să zic, unghiile mele rup o crustă de ceva şi îmi dau seama că sunt boxerii lui. Probabil că a ejaculat la crâşmă, în timp ce vrăjeam cu el, sau când ne sărutam în uşa magazinului ăluia. Îââăh.

După ce m-am îmbrăcat complet, rămân acolo, uitându-mă la umbra lui adormită în întuneric. N-ai fost

unu' dintre cei mai răi, îmi spun în sinea mea; tu — cum te-o chema — ai fost exact precum cei mai mulţi dintre ei — atât de mediocru. Şi parcă te văd mâine dimineaţă, cu prietenii tăi la crâşmă, lăudându-te, şi ce cuvinte o să foloseşti, „agăţat“, „curvă“, „i-am tras-o“, „a fost superb“. O paraşută, o să spui, de-abia aştepta, o să spui, da' n-o să le spui că paraşuta asta dispăruse când te-ai trezit, nu-i aşa? Nu. Da' ea o să dispară, ştoarfa asta, o să fie dispărută de mult când o să te trezeşti tu, şi dacă o să dai vreodată peste ea pe stradă, ceea ce într-un oraş atât de mic e inevitabil, o să te uiţi la ea şi habar n-o să ai de ce a făcut-o, nu-i aşa? O să te întrebi de ce a plecat, de ce nu ţi-a lăsat număru' sau n-a sunat, şi n-o să-ţi treacă niciodată prin cap că pur şi simplu nu mă simţeam în stare să dorm lângă tine, de fapt nici măcar să stau lângă tine mai mult decât intervalu' de timp necesar pentru a obţine de la tine ce voiam. A, da, n-ai fost prea rău, dar... te voiam şi aveam nevoie de tine pentru un singur lucru. Şi l-am obţinut.

Ies din cameră fără zgomot şi mă furişez pe scări în jos, pipăindu-mi drumu' în întuneric prin această casă necunoscută. Trec prin hol şi prin bucătărie, unde observ sclipirea albastră a unei sticle în lumina lunii; o sticlă de gin lângă aragaz. Asta îmi e de ajuns. O iau cu mine, ies pe uşa din faţă şi mă trezesc pe una din acele străzi înguste de pe dealurile de lângă port. Aud pescăruşii şi noaptea e rece, vântoasă şi aproape complet lipsită de stele. Mă întreb dacă o să-l găsesc pe Colm acasă şi ce-o să-i zic dacă mă întreabă unde am fost. Da' probabil că n-o să mă întrebe nimic. Probabil că nici nu e acasă. O iau în direcţia aia.

Prea târziu; chiloţii mei sunt plini de sânge. Ce porcărie. Îi dau jos şi îmi bag repede un tampon, ca să nu murdăresc podeaua, scot ligheanu' de sub chiuvetă, îl umplu cu apă şi îmi pun chiloţii la înmuiat. Apa se înroşeşte imediat şi se tulbură, ca o ceaţă roşie care se rostogoleşte deasupra mării... luna asta am avut un ciclu nasol... îmi aminteşte de avorturile ălea spontane de demult, de dinainte să-l cunosc pe Colm... probabil că ultimu' fusese provocat de toate pilulele ălea pe care le luasem, cel puţin aşa a zis doctoru'... da' io îmi aduc aminte că...

Nu, nu te gândi la asta. Acum ţine de trecut.

Sunt mai beată decât mi se pare. Mă clatin în timp ce mă aşez pe budă şi tre' să mă sprijin cu o mână de pervaz. În veceu începe să curgă căcat moale, aproape complet lichid. N-am mai mâncat de... de cât timp? Punga de alune prăjite de ieri... sendvişu' cu şuncă de alaltăieri... ăăă...

Colm mi-a spus o dată că citise că doctorii nazişti legau picioarele evreicelor unu' de celălalt atunci când năşteau. De atunci m-am gândit încontinuu la asta... imaginează-ţi... bebeluşu' care se sufocă, mama sfâşiată... ce nemernici împuţiţi... imaginează-ţi...

Toţi bebeluşii morţi, toţi copiii avortaţi. Uneori mă gândesc la ei toţi, oamenii micuţi arşi în incineratoarele spitalelor, aruncaţi la veceu... îmi amintesc de un labagiu, Leon, Leon Leatherbarrow, care, când stăteam în Leeds, ca să zic, şi i-am zis că sunt însărcinată, a început să-mi dea pumni în stomac, ca să avortez. Nemernicu'. Da' m-am răzbunat; după ce am ieşit din spital, am aşteptat până când s-a îmbătat, apoi i-am turnat gaz pentru

brichetă pe pantaloni şi i-am dat foc. Am plecat şi l-am lăsat alergând prin cameră, urlând şi îndoindu-se de mijloc, bătând flăcările cu o pernă. Sper că i-am ars scula de tot. Să nu mai facă vreodată copii.

Sângele din ligheanu' în care sunt chiloţii mei îmi aminteşte de râu' tulbure de lângă vopsitoria din Huddersfield. Culoarea se răspândeşte în vălătuci la fel ca acolo... vopsitoria s-a închis de mult, da' fundu' râului e tot roşu aprins. Arată uluitor. Da' în acelaşi timp oribil.

Pe pervaz e o sticlă de vin roşu. Îi aud cum vorbesc, una dintre poveştile lu' Liam:

— Proprietaru' de la Mill. Îl ştii? Ieuan? Cu barbă şi păr blonziu?

— Ăăă... nu, nu cred...

— În fine, nu contează, nu e important. Oricum, nici măcar el n-a putut să-i facă faţă, şi ăsta fumează ca o locomotivă din anii şaptezeci încoace, a băgat orice: acid, ciuperci, o grămadă de ciuperci, recordu' lui e de trei sute dintr-odată. Da' n-a putut să facă faţă la superskunku' ăsta. O ţinea întruna că trebe neapărat să se cace, aproape că plângea şi făcea: Doamne, Liam, ce dracu' mi-ai făcut? Ce dracu' ai *făcut*? Am crezut că o să înnebunească, amândoi am crezut. A fost groaznic. Şi a început să mă ameninţe, serios. Ceva demenţial. Mi-era frică să nu mă omoare.

— Căcat. Şi ce-ai făcut?

De fiecare dată când iau o gură de vin, după câteva secunde mai curge nişte căcat. E ca şi cum ar trece pur şi simplu prin mine, ca o cascadă care trece prin tot corpu' meu, prin sacii şi ţevile mele... Foarte interesant, serios. Cre' că o să rămân aici.

Liam strigă din bucătărie:

— Hei, Mairead, ce dracu' faci acolo? Te-a apucat diareea?

— Alo! urlă Colm. Hai să bei ceva cu noi!

Mai beau nişte vin şi scutur din cap. Cre' că o să rămân aici.

Bunico?

Bunico? Buni?

... Sunt aici. Nu poţi să dormi?

E în regulă, o să adorm imediat. Voiam doar să vorbesc puţin cu tine...

Foarte bine. Nu e ca şi cum aş avea prea multe de făcut, nu-i aşa?

Nu, presupun că nu... mai spune-mi o dată; cum e de fapt să fii mort?

Îţi faci griji. În principal îţi faci griji. Şi te plictiseşti. Cam ca atunci când trăieşti, de fapt.

De ce-ţi faci griji?

Păi... *tu* ar trebui să ştii.

De ce?

De exemplu, cel care doarme lângă tine. Colm. Chiar crezi că e un lucru bun pentru tine?

Nu ştiu, bunico, zău... uneori mi se pare că da. Nu prea pot să-mi dau seama. Uneori cred că da, alteori cred că nu... Mă face să fiu fericită, mă face să fiu tristă. E interesant să fii cu el, e plictisitor să fii cu el. Nu-mi dau seama.

Ah, asta a fost dintotdeauna povara ta, nu-i aşa? Nesiguranţa.

Da, cred că da... da' de un lucru sunt sigură; îmi pare rău că am cheltuit banii aşa.

Mă rog, asta e la latitudinea ta. Sunt banii tăi, poţi să faci ce vrei cu ei. Tot ce-ţi cer e să n-o laşi pe Sharon să-ţi fure nouă sute de lire.

A, nu, n-o s-o las.

Ba da, probabil că o s-o faci. Eşti prea bună, în unele privinţe. Şi bunătatea e o povară foarte grea, Mairead; oamenii o să ia bunătatea asta de la tine, o s-o pervertească şi o să-ţi dea înapoi ceva complet diferit. Ceva hidos.

Da, acum ştiu asta...

... dormi?

Aproape.

Întotdeauna ai fost preferata mea. Mă vedeam pe mine în tine. Eu te-am botezat, după bunica mea.

Ştiu.

S-a născut la mai puţin de treizeci de kilometri de unde eşti tu acum.

Ştiu.

Sigur că ştii...

... Bunico?

Ce e?

Aş vrea să fii încă în viaţă.

Ştiu că vrei. Acum culcă-te.

Bine.

La dracu', mmmmm, sunt beată ca dracu'... de-abia dacă văd ceva... unde... Colm? Tu eşti?

Dracu' ştieeeeeeeeee...

... a sunat mai devreme poliţia şi ziceau că e la ei în arest, da' nu ştiu unde sau de ce... nici nu-mi pasă... sunt beată ca dracu'...

Geraint? Ăsta e Geraint?

— Credeam că eşti încă în Florida...

— Ne-am văzut ieri, Mairead. Nu-ţi mai aminteşti?

Mă mişc... sunt dusă în braţe... o voce din întuneric îmi spune că Roger a murit, da' cre' că e doar un vis... l-am văzut pe Roger acu' câteva zile... avea încheietura mâinii bandajată... cine cade? Unde dracu' sunt?

— Ce?

Aripi, bubuituri şi creste albe, pufoase. Nnnn, rrnnnnn. Asta văd. Sunt absolut terminată. O voce îmi murmură ceva la ureche, în timp ce mă prăbuşesc în lumină, da' nu înţeleg absolut nimic.

Urăsc la maximum expresia asta, „drogul preferat". E o tâmpenie, n-are niciun sens. Nu *tu* preferi un drog, *el* te preferă pe *tine*, indiferent care ar fi efectu' lui de calmare asupra ta, de contracarare a energiilor tale negre, de a te face să fii excitat, nu excitat, fericit, în fine...

Deci io ce sunt, sunt o beţivă. O beţivă *înrăită*. Şi ce dacă, ca să zic? De ce se tem atât de mult oamenii de asta? Nu e ca şi cum aş fi director de bancă sau inspector... nu fac parte din acele forţe invizibile care sfărâmă vieţile oamenilor şi apoi calcă în picioare ce a rămas. Doar că îmi place să beau. O grămadă.

Ştiu ce ar spune spiritele liberale, ar spune că nu am posibilitatea de a alege, dar o am, insist asupra acestui lucru, e alegerea mea să anulez toate astea, să beau până

din ele nu mai rămâne decât o pastă, o pastă inofensivă. Fără alcool totu' e prea colţuros, prea strălucitor... prea multe tăişuri de bisturie.

Am ales asta în urmă cu foarte mult timp. Sunt şi alte droguri, adică E-ul e bun; o, da, E-ul e minunat, da' e exact ce îi zice numele, EXTAZ, te scoate din lumea asta, ca să zic, eşti complet separat de ceea ce eu cunosc ca realitate. Cel puţin cu băutura lumea încă mai rămâne acolo cumva, într-un fel, doar că puţin zugrăvită în alb, ştii, ceţoasă şi opacă... ca albul ăla lânos când pluteşti pe deasupra norilor...

Albul e plăcut. Îmi place albul. Nu cred că aş putea trăi fără el, ca să fiu sinceră, chiar nu cred.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 33.

Poziții precare și vârfuri periculoase; cascade de piatră înghețate și avalanșe, grohotiș... O colosală tuberculoză; valea Ystwyth este gura tot mai largă a unei falii imense și lacome care se întinde până la mare, pentru a lipăi din ea, marcată pe toată lungimea ei de țancurile și resturile de stâncă sfărâmată, fiecare dintre ele oglindită microscopic, fiecare dimensiune — mare sau mică — prinsă în universalitatea dezintegrării lente. Împărtășesc susceptibilitatea eroziunii, prăbușirea din care nu mai există vreodată scăpare. Falia este șanțul unei imense mrene de pământ, iar progeniturile ei sunt micile tunele de la suprafața rocii; creste șerpuite, canale întortocheate, modele uimitoare făcute de activitățile incomprehensibile ale organismelor acum de mult dispărute, urme imposibil de eradicat ale vieților mici și timide, pe care mileniile le-au smuls atingerii noastre. Fiecare urmă slăbește și mai mult roca, chiar și acum, chiar și acum. Prăbușirea continentală se poate datora unor mici zvâcnete.

CONTINUĂ

Continuă să meargă pe lângă peretele văii, o procesiune neclară prin zăpada vijelioasă care cade neîncetat, atenuându-le schelălăielile şi izolându-le strigătele, care acum descresc constant, de vreme ce vin de departe şi mai au încă mult de mers. Luminile casei de pe fundul văii, la trei sute de metri sub ei, sunt, atunci când pot fi văzute prin zăpada învârtejită, simple flăcări de chibrit pe cale de a se stinge. Destinaţia e cabana bunicilor lui Mairead, prinsă între aceşti munţi şi în această furtună de zăpadă prin care se împleticesc, uzi şi albiţi. Unii dintre ei păşesc hotărât, cu capetele aplecate şi braţele încolăcite în jurul lor, alţii sar şi ţopăie nebuneşte, ca nişte sperietori de ciori însufleţite de o forţă fantastică. Însă toţi sunt ca nişte fantome, prin dantela ninsorii, umbre lipsite de substanţă. E ajunul Anului Nou.

— Ce mod tâmpit de a-ţi petrece primele câteva ore ale lu' nouăş'cinci rătăcit într-o furtună de zăpadă. Dumnezeule.

— Da, parcă am fi căpitanu' Oates[13], să mor io.

— Ce?

Sunt ca nişte fantome prin zăpadă, una dintre ele plutind în tăcere, alta sărind de pe un bolovan pe altul, mânată de energia chimică fierbinte care urcă odată cu sângele. Câinele lui Mickah, Trapper, ţopăie înainte şi înapoi, între aceste umbre mişcătoare.

— Pe ei, Trapper! Unde e Sioned? Hai, du-te şi găseşte-o!

— Asta e cea mai bună reclamă la droguri de excelentă calitate pe care ţi-ai putea-o dori!

Vocea lui Malcolm de-abia se aude prin zăpada care cade.

— Adică mi-e *cald*! Asta e incredibil! E *minunat*!

— Plutesc pe ultimu' E, omule, să mor io, *plutesc*.

— Uită-te la toate astea! Atât de frumos! Doamne, cât e de frumos! Nu m-ar deranja dacă ar trebui să mor aici, serios, nu m-ar deranja să *mor* aici dacă ar trebui.

— Nu cobi. Încă e posibil să ajungem la asta.

— Da, spune Colm. O să ne găsească mâine dimineaţă, îngheţaţi în picioare. Adică io nu mai simt, ca să zic, da' sunt sigur că tre' să fie suficient de frig ca să-ţi îngheţe sângele în vene, sunt sigur. Hai să ne aşezăm toţi în poziţii tâmpite, ca atunci când o să ne găsească să râdă, ştii, în patru labe şi cu curu' în sus şi aşa mai departe.

— Fir-ar a dracu', Colm! se aude Sioned ţipând. Mai taci dracu' din gură!

[13] Explorator antarctic englez, care s-a sinucis în momentul în care şi-a dat seama că boala sa punea în pericol vieţile tovarăşilor lui de expediţie (n. t.).

Colm se îndreaptă rânjind, prin zăpadă, spre o umbră în formă de Sioned, dar descoperă că e unul dintre necunoscuţii pe care i-au luat cu ei mai devreme din crâşma din Aberdyfi. Priveşte cu ochii mijiţi faţa nefamiliară şi încruntată a fetei şi gustă zăpada cu limba.

— A... Tu cine eşti?

— Cât de departe e casa aia?

— Kilometri, kilometri întregi, spune el neutru. N-ai băgat niciun E?

Fata se cutremură şi scutură din cap, apoi faţa şi întregul corp i se încleştează ca un pumn.

— Ah, ar fi trebuit să bagi, continuă Colm. E absolut uluitor.

Apoi dispare în vijelie, strigându-l pe Liam, care poate fi auzit spunând, undeva prin apropiere:

— Nu e chiar aşa de cald. Dumnezeule, nu e cald deloc, să mor io.

Zăpada continuă să cadă. Se aşază pe jos şi lumea întreagă e albă.

— Dumnezeule, tocmai mi-am dat seama; oile. Sărmanele oi.

— Da, ce fac oile pe o vreme ca asta?

— Cine ştie. Probabil mor.

— Oile, Trapper! Prinde oaia!

O siluetă mică şi neagră ţâşneşte în semiîntunericul albicios. Mickah priveşte o clipă spre câinele său, apoi reia conversaţia bâlbâită şi dezlânată cu cel cu care discută deja de vreo doi kilometri. Mickah e periculos de beat.

— ... a, da, le-am văzut, serios. Un şir de căsuţe drăguţe, ca să zic, da' când m-am uitat mai atent, toate aveau exact

același ciocan de bătut la ușă, unu' cu un cap de diavol. Pentru că toți sunt sataniști, înțelegi? E ca un fel de cod, ca să se recunoască unu' pe celălalt. Pe drumu' spre Llanegryn. E adevărat, am văzut io. Am văzut io cu ochii mei. Nu mă crezi? Hm? Vrei să zici că nu mă crezi?

Silueta din zăpadă se îndepărtează, cu căciula ei de lână cu două colțuri ridicate în sus, iar Mickah continuă conversația cu sine însuși. Începe să-și piardă echilibrul pe terenul alunecos; pe ochii lui, mai mult închiși decât deschiși, au răsărit două calote mici de gheață.

Alte voci plutesc și se învârtejesc în zăpadă:

— Dumnezeule, șoferu' ăla de taxi împuțit. Vin să vă iau după ce-i duc pe ei la castel, un căcat. Aici poți să mori naibii înghețat.

— A, nu, fii corect cu el, nu ai ce să-i reproșezi omului. Tu ai vrea să duci cu mașina o gașcă de demenți drogați prin *asta*? Dumnezeule, putea să alunece mașina de pe drum și să ajungem pe fundu' la Happy Valley de acolo.

— Și fiindcă veni vorba — unde dracu' este drumu'?

— Da, și unde dracu' e casa? Am mers până acu' kilometri întregi.

— Am lăsat o lumină aprinsă, spune Mairead. O s-o vedem cât de curând.

Trage de tivul fustei ei, un tub mic de catifea care îi ajunge poate până la mijlocul coapselor. Se felicită pentru decizia ei de a-și fi luat cei mai groși ciorapi pe ea, deși, desigur, aceștia nu pot face nimic pentru cerceii de metal de pe fața ei, care acum par bucăți de gheață pură, reci și arzători. Se gândește că sfoara de la tampon a devenit probabil un mic țurțure între picioarele ei și se uită în jur după Margaret.

— Mags! Tu eşti?

— Da. Cel puţin aşa cred. Nu mai pot nici să gândesc, atât mi-e de frig.

— Atunci hai aici ca să-ţi... căcat! Uită-te la căciula ta! E acoperită complet de gheaţă!

— Nu am căciulă. Ăla e *capu'* meu, în mă-sa.

Malcolm trece în galop pe lângă ele, o umbră bălăbănindu-se pe care Trapper o urmează în salturi.

— Haiiiideţi! La cabană ne aşteaptă linii de amfetamină şi pahare de whisky!

Dispare.

— Ce nebun. O să îngheţe complet.

Margaret tremură.

— Dumnezeule, nu mi-a fost aşa de frig în viaţa mea.

O voce joasă începe să cânte „I'm a Man You Don't Meet Every Day" şi treptat, prin zăpada care cade, alte voci i se alătură. Un şir neregulat de siluete cântând de-a lungul peretelui văii, umbre cântând şi plutind prin albul imponderabil.

— Nu! ţipă Colm. Voi cântaţi versiunea de la Pogues! Cântaţi-o pe aia adevărată!

Sunt cimpoier de felul meu
Un armăsar care umblă teleleu
Şi ştiu să cânt
Multe melooooodiiiiii!

Liam aproape că se împiedică de un dâmb din zăpadă şi recunoaşte, îngrozit, geaca lui Mickah. Îl ridică în fund şi îl plesneşte cu putere peste faţa lui moale şi albăstruie.

— Mickah! Ridică-te dracu' în picioare, omule! Nu poţi dormi aici!

Mickah scutură încet din cap.

— Doar puţin... tre' doar să mă întind puţin...

— Nici să nu te gândeşti, omule! Ai da ortu' popii în câteva minute, tâmpitule! Te ridici şi mergi, fraiere, că dacă nu...

— ... doar puţin şi dup-aia o să-mi revin... o să...

Liam deschide un pliculeţ de speed sub nasul lui Mickah.

— Linge asta.

— Nu... o să-mi fie rău...

— Mai bine, decât să dai colţu'. Mănâncă dracului asta.

Mickah linge supus amestecul de zăpadă şi cristale de sulfat de pe pătratul mic de hârtie şi Liam îl ridică în picioare.

— Acum mergi. Mergi cu mine şi Laura.

Îl sprijină între ei şi încep să meargă înainte.

În faţă, printre norii vălătuciţi, Llyr pluteşte înspre Colm.

— Roger nu e în zonă, nu? Că mă gândeam că mi-ar prinde bine nişte ceva de tras pe nas când ne întoarcem, ceva care să te încălzească, ca să zic, înţelegi ce vreau să spun?

Colm scutură din cap şi din părul lui zboară picături de apă.

— Nu, e în Merthyr, mi se pare. Acolo a zis că se duce, oricum, deşi dracu' ştie de ce s-ar duce acolo, pentru că întotdeauna a zis doar chestii nasoale despre oraşu' ăla.

— Hmm.

— Da' hai să-ţi zic o chestie; în cazu' în care cauţi skag, îţi dau juma' de pungă pentru încă un E.

— A, bun...

Fac schimbul acolo, lângă peretele muntelui, în zăpada care continuă să cadă, să cadă mai încet acum, după ce au traversat Windy Gap şi un pisc al muntelui îi adăposteşte de vântul tăios. Dintr-un făgaş adânc iese un semn pe care scrie Llyn Barfog, ca un deget ridicat a avertizare.

— Uite! Uite semnu'! Acu' nu mai e mult!

— E incredibil. E ca spuma de pe o halbă imensă de Guiness.

— O să murim toţi, murmură Sioned. Nu mai scăpăm, băiete. Suntem ca şi morţi.

— Nu fi tâmpită, zice Paul. Nu mai e mult. O să fim în regulă.

Vocea lui Margaret, tremurând uşor în timp ce MDMA-ul* (sau ce combinaţie toxică i-a fost vândută sub numele ăsta) începe iar să-i curenteze trupul obosit, străpunge perdeaua de zăpadă:

— Văd o lumină! Uitaţi! E o lumină în faţă!

O lumânare în întuneric, căldură şi adăpost în apropiere. Cei care sunt în stare — cei alimentaţi de droguri — strigă triumfător şi încep să alerge; ceilalţi găsesc cumva o fărâmă de energie şi hotărâre cu care să-şi susţină în continuare clătinatul.

— Ţi-am spus io că o să reuşim! spune Mairead luând-o pe Sioned de după umeri. Am ajuns, uite! Am scăpat!

* Denumirea ştiinţifică prescurtată a stupefiantului cunoscut *underground* sub numele de ecstasy (n. red.).

— Doamne, şopteşte Sioned, cu vocea înăbuşită de zăpadă. Mulţumesc, Doamne!

Siluete sărind şi ţipând pe gheaţa care coboară la vale, membre fluturând şi feţe zâmbitoare străbătând norii de zăpadă, umbre repezindu-se rapid către lumina solitară. Dacă n-ar fi zăpada care camuflează orice sunet, aceşti munţi ar răsuna de bucuria lor.

Malcolm stă pe vine lângă uşa cabanei, clănţănind din dinţi şi strângându-se singur în braţe.

— Dumnezeule, ce v-a luat atât? Parcă aş sta aici de ore întregi. Haideţi mai repede şi lăsaţi-mă să intru, sunt pe jumate mort cu frigu' ăsta. Căcat.

Mairead deschide uşa, în timp ce Paul aduce găleţi de cărbune şi lemne din magazia de lângă casă şi în curând focul arde vijelios, în timp ce Trapper şi mai multe perechi de cizme se prăjesc şi scot aburi lângă grilaj, iar ciorapii par piei de şarpe lepădate. Prafuri şi pilule acoperă fiecare suprafaţă disponibilă şi în curând aerul e plin de fum. Pahare de whisky aruncă sclipiri de chihlimbar în lumina focului. Cei care au fost pescuiţi mai devreme de la crâşmă stau tăcuţi lângă flăcări, privind şi ascultând, încălzindu-se. Malcolm se apropie de unul dintre aceştia, dar ea nu poate să facă altceva decât să tremure şi să clănţăne din dinţi. Frumoşi dinţi, se gândeşte Malcolm. Albi şi puternici.

— 'Pare rău, reuşeşete ea să rostească. Înînîngheţată ca drdracu'.

— Poftim, încălzeşte-te.

Ia o pătură împletită de pe canapea şi o pune pe umerii ei. Ea dă din cap şi îşi şterge o picătură de rouă de

pe nas. Frumos nas. Cumva obraznic. Cârn? Aşa i se spune?

— Ei, băieţi şi fete, asta e!

Mickah, remarcabil recuperat, ridică o halbă cu coniac.

— La mulţi ani, în mă-sa!

— *Y Flwyddyn Newydd hapus!*[14]

Băuturile sunt hăpăite, prafurile trase pe nas, pilulele înghiţite. Încântat de heroina primită pentru E, Llyr o fumează de pe un staniol. Laura a adormit pe Liam, care străluceşte. Iar Colm strică un puzzle completat pe jumătate de pe măsuţă, un peisaj cu un lac din Elveţia sau aşa ceva, spre consternarea lui Mairead:

— Hei! Idiotule! Mi-a luat ore întregi ca să-l fac!

— Păi atunci n-ar trebui să fii atât de anală, nu-i aşa?

Îşi face de lucru cu piesele, mutându-le şi împreunându-le, forţându-le să se potrivească.

— Puzzle-ul e pentru oamenii cu retenţie anală care vor tot timpu' ca totu' să fie la locu' lui. Oameni care sunt dominaţi de reguli.

— Căcat. E doar stilu' tău enervant, Colm, asta e.

— Dispari.

— Hei, terminaţi! strigă Liam. E Anu' Nou!

— Uite. Aşa e mai bine.

Colm se lasă pe spate, zâmbind larg şi trăgând aer pe nas, încântat de opera sa.

Iar Margaret, după ce euforia ei iniţială mai scade, priveşte fix la ceea ce a devenit puzzle-ul; copacii sunt

[14] La mulţi ani, în lb. galică în original (n. t.).

acum amestecaţi cu acoperişul, lacul cu cerul, tufişurile cu zidul, norul cu barca. În lac se deschide o fereastră şi din horn iese o creangă. Priveşte fix spre puzzle-ul acum neregulat şi haotic, un peisaj de coşmar plin de ochiuri goale şi margini ascuţite. Continuă să privească fix, în timp ce din hainele ei încep să iasă aburi, iar zăpada continuă să cadă deasupra văii, acoperind cabana, munţii din jur şi toată Ţara Galilor.

MARGARET

Am văzut reclama asta în, oare unde era, cred că în Bon Bon: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT ÎN CASĂ COMUNĂ, ştii, genul ăsta de chestie, cu un număr de telefon şi aşa mai departe. Ştiam deja casa, pentru că locuisem lângă ea mai de mult, în Waun; treceam pe lângă ea când mergeam prin Llanbadarn spre crâşmă, Gog sau Black, ca să zic, şi îmi amintesc că mă gândeam ce frumoasă părea casa aia, părea un loc beton în care să stai. Aşa că am sunat şi am fost şocată că vocea de la celălalt capăt al firului vorbea în cockney:

— Păi, e foarte greu de găsit, aşa că ar fi mai bine să iei un taxi...

Dar, cum spuneam, eu ştiam unde e, aşa că am luat un autobuz, ca să fac economie, şi am mers pe jos pe Cwmpadarn Lane. Îmi amintesc că se apropia iarna, ca să zic, şi micul pârâiaş de acolo era destul de plin, aproape dădea pe afară şi aşa, şi îmi amintesc că toate gardurile erau atât de verzi şi îngheţate şi auzeam oile de pe câmp şi am văzut o broscuţă şi tot aşa. Când am ajuns la casă, în Llys Wen, ca să zic, aleea abruptă era plină de gheaţă şi era cât pe ce să cad în fund, în timp ce încercam să ocolesc maşina care încerca în zadar să urce pe alee; ajungea până la jumate, apoi roţile începeau să patineze şi aluneca iar la bază. M-am aplecat şi am zâmbit prin geamul lateral şi am văzut o fată cu o faţă acră care nici măcar n-a vrut să se uite la mine; Dumnezeule, m-am gândit, sper că *ea* nu stă aici. S-a dovedit că nu stătea; era Sharon aia, ştii, cea din Wigan sau pe undeva pe acolo? Slavă Domnului, zilele astea nu ne vedem prea des — nu i-a plăcut niciodată de mine, serios.

În fine, am bătut la uşă şi aşa şi a deschis un tip înalt, slab şi blond, care părea foarte nervos. S-a uitat pe deasupra mea şi a zis:

— Ah, în pizda mă-sii. Încă e aici, nu-i aşa? Stă aici, pe canapea, de zile întregi, şi acum când în sfârşit a prins aluzia şi şi-a mişcat curu' nu poate urca aleea aia împuţită. Ascultă-mă pe mine, dacă are impresia că mai rămâne aici încă o noapte, se înşală amarnic. N-are decât să se ducă acasă pe jos. Paraşuta.

Apoi şi-a coborât privirile spre mine, ca şi cum doar atunci şi-ar fi dat seama că sunt acolo, ca să zic.

— Ah, căcat, scuze. Io sunt Malcolm. Tu eşti Margaret, nu? Margaret Jones? Hai înăuntru.

Am început să râd şi a râs şi el. Părea terminat, din câte îmi amintesc; avea pielea gălbuie şi ochii înroşiţi şi aşa. Dar nici eu nu puteam să arăt prea bine, după ce nu dormisem aproape două nopţi; băgasem amfetamine în prostie la un chef din Dol-y-Bont.

Am intrat în urma lui în casă, care mirosea a umezeală, mucegai şi tot aşa, dar mi-a plăcut imediat; ştii, ca atunci când ceva îţi transmite imediat o impresie plăcută, o impresie plăcută şi primitoare? Cam aşa ceva era. Şi era o adevărată casă de nebuni; de afară se auzea zgomotul maşinii care se chinuia, de la etaj muzică tehno la maximum şi la televizor o emisiune-concurs dată tare, la care nu se uita nimeni. Stăteam în hol când a sunat telefonul; Malcolm a ridicat receptorul şi am auzit o voce tare cu accent de Liverpool, subţire şi minusculă, ca să zic, dar totuşi foarte tare, probabil că tipul urla:

— Malcolm, fraiere! Ne luăm provizii pentru Cnapan, tu ce vrei? Grăbeşte-te să dai comanda, că banii se duc!

— Col, tocmai arăt cuiva casa, aşteaptă…

— Băiat sau fată?

— Fată, e…

— Cum arată? E mişto?

— E chiar aici lângă mine, ascultă, io o să…

— Plecăm chiar acu', aşa că zi repede ce vrei, că banii se duc! Se termină imediat! Repede!

— Două pungi. Ia-mi două pungi.

— Doar atât? Ce dracu', nu e destul!

— Şi o pastilă, atunci. Da, ia-mi o pastilă şi două pungi şi o..

Convorbirea s-a întrerupt — zzzzzz. Malcolm a pus jos receptorul, a scuturat din cap şi m-a dus să vizitez casa, ca să zic. Era absolut superb. Sufrageria era un dezastru, plină de sticle, farfurii şi haine şi aşa, şi din spatele canapelei se auzea o voce groasă care repeta la nesfârşit:

— Alo?... Alo?... Alo?...

De după canapea se vedeau nişte adidaşi şi o pereche de blugi extrem de soioşi. Şi apoi îmi amintesc un tip slab, zâmbitor şi cu ochelari — ăsta era Paul — care târa o saltea pe scări în jos, în spatele nostru, şi o altă voce, una irlandeză, care ţipa la el:

— Doar nu crezi că vii cu salteaua aia în Cader Idris. Nici să nu te gândeşti. Ce dracu' vrei să faci, omule? Şi ce, vii în *sandale*?

— Alo?... Alo?...

Din bucătărie a apărut cineva care bea îngheţată topită din tub. Ăsta era Allen, înainte să se certe cu Malcolm şi să plece.

— Vrei nişte lapte napolitan?

— Nu, mersi.

— Pot să scot o bucăţică de ciocolată dacă vrei. Au mai rămas câteva bucăţele solide.

— Mersi, nu îmi trebuie.

Malcolm scutura din cap, scrâşnind din dinţi. De la televizor se auzea râsul ăla, de la etaj muzică tehno, şi acum Perry Farrell[15] începuse să ţipe în bucătărie. Era ceva demenţial.

— Alo?... Cine e acolo? Cine eşti?

Malcolm a făcut semn cu capul spre canapea.

— El e Geraint. În curând o să plece în Florida, norocosu' dracului, aşa că sărbătoreşte asta încercând să bea până moare.

— Paul! Io nu urc pe muntele ăla împuţit, dacă tu ai de gând să târăşti salteaua aia împuţită după tine, să mor io. Şi cine dracu' l-a lăsat pe tâmpitu' ăsta la ciuperci? V-am zis să nu-l lăsaţi să ia ciuperci!

— Io aş prefera îngheţata de zmeură, da' nu mai aveau la Spar.

— Alo?

Se aude soneria şi cineva strigă:

— Malcolm! E Sharon! Nu poate urca aleea!

Malcolm îşi prinde capul în palme.

— Ah, fir-ar a dracu'! Cât dracu' mai trebe să...

[15] Solistul trupei alternative Jane's Addiction (n. t.).

— Nici aia cu fulgi de ciocolată cu mentă nu e rea, ca să zic, da' când se topeşte devine lipicioasă. Să-ţi zic io ce tre' să faci...

Apoi Malcolm mi-a spus:

— Uite ce e, camera e în capu' scărilor, fix în faţa ta cum ajungi la etaj. Dacă o vrei, e a ta, poţi să te muţi. Ne ocupăm de garanţii şi alte căcaturi mai târziu, bine? Nici nu mai zic că nu poţi subînchiria nimănui. Nu io am lăsat-o pe cretina aia de Sharon să stea aici...

M-am hotărât să plec de acolo şi să mă duc să văd camera, aşa că m-am strecurat pe scări, pe lângă Paul şi salteaua lui.

— Fii atentă.

— Du chestia aia înapoi, Paul, nu mai fă pe tâmpitu'. Dumnezeule mare.

Era *demenţial*. Şi camera mi-a plăcut imediat; mare, tavan înclinat, puţin mucegai, ca să zic, da' ce mai conta, şi fereastra care dădea spre câmpurile verzi imense dinspre Comins Coch. La parter era scandal. Îmi amintesc că m-am gândit că era un dezavantaj să urc până aici pe jos pe la universitate, atunci fiind perioada când violatorul din campus era cel mai activ, ca să zic, dar nici măcar asta nu m-a descurajat. Vreau să spun, camera era atât de plăcută, de primitoare şi aşa mai departe... pur şi simplu mă simţeam acasă acolo, şi dă-l dracu' de mucegai şi de violator din campus. E uimitor cât de uşor te obişnuieşti să faci faţă pericolelor, nu-i aşa? Îmi amintesc că am găsit un joint mare pe pervaz; chiar dacă era sau nu un cadou de mutare, l-am fumat întinsă pe pat.

La parter era haos:

— Eşti aici de *marţi*, în mă-sa!

— Păi da, da' nu e vina mea, nu-i aşa?

— Gata, m-am săturat. Io nu mai merg, să mor io.

— Atunci doar o pernă. Doar o s-avem nevoie de ceva pe care să stăm când ajungem în vârf, nu-i aşa, adică o să fim complet terminaţi.

— Alooóooo! Îmi spune şi mie cineva cine e acolo?

— Atunci cheamă-ţi un taxi! Uite, telefonu' e aici, bine? Şi uite şi număru'! Ce dracu' mai aştepţi!

— Hei, Paul, ştii legenda aia despre Cader, că dacă dormi acolo, te trezeşti sau nebun, sau poet? Păi, tu ce crezi c-o să fie? Hai, dă-ţi şi tu cu presupusu'.

— Geraint! Lasă naibii îngheţata aia!

— Nu mai bem o cană de ceai înainte să plecăm? Hei! Hai să luăm un termos cu ceai!

Era demenţial. Îmi amintesc că mă gândeam, da, mi-ar fi plăcut în mod clar să stau acolo, în timp ce stăteam întinsă pe spate pe patul mucegăit şi fumam jointul. Mă simţeam ca acasă. Asta a fost acum un secol. Vreo doi ani, mi se pare.

Speedul e beton, îmi place la nebunie, serios, dar după el e groaznic. Eşti atât de *deprimat*... Şi, ca la toate celelalte, cu cât mai bine te simţi când eşti pe el, cu atât mai rău e după aia. Asta e regula. Adică eu şi cu Colm am cumpărat acu' două zile de la Phil cincişpe grame şi a fost beton, ca să zic, dar acum... mă simt ca un căcat. Absolut nasol. Distrusă fizic şi mental. De fiecare dată mi-am dat seama că modalitatea cea mai bună de a face faţă situaţiei e să bei până îţi trece, şi asta am făcut amândoi în ultimele

câteva ore, am băut halbă după halbă şi ne-am holbat la peştele din acvariu, am sudat ţigările şi aşa mai departe în crâşma asta mizeră şi întunecoasă, în timp ce ploaia bătea în ferestre. Colm pare terminat. Pielea lui e ca un cârnat crud şi de-abia i se văd ochii, s-au micşorat foarte mult şi aşa. E duminică după-amiaza. Mă simt ca un căcat. Şi în faţa noastră stă Familia de Graşi; mama grasă, tatăl gras, băiatul gras, fiica grasă. Toţi au în faţă farfurii imense cu mâncare şi tot aşa, şi din când în când unul dintre ei îşi înalţă privirea şi spune cu gura plină:

— Sunt buni cartofii prăjiţi.

Şi atât; asta e tot ce-şi spun unul altuia. Sunt buni cartofii prăjiţi. Într-o după-amiază ploioasă de duminică, într-un mic orăşel galez de la ţărmul mării. Sunt buni cartofii prăjiţi. Dacă ar trebui să fac un desen care să ilustreze modul în care mă simt, aş desena un bărbat gras cu o faţă insipidă care spune: „Sunt buni cartofii prăjiţi".

— Dumnezeule.

Colm se uită la mine, complet neajutorat şi aşa mai departe. Pare un copil mic şi speriat, în prima lui zi la şcoală.

— Sunt atât de confuz, Mags. Mă simt atât de...

Mahmur mahmur mahmur. Maaaaaaaahmuuuuuuuuur. Când o să reuşesc să dorm...

— Chiar *sunt* buni cartofii prăjiţi. Vouă vă plac?

Încep să mă usture ochii. Am impresia că o să izbucnesc în plâns. Fără speranţă. Totul e atât de fără speranţă.

— Hai să plecăm de aici. Nu mai suport, spune Colm.

— Bine. Unde vrei să mergem?

Dă din umeri.
— Hai să luăm o sticlă şi să mergem să stăm la castel.
— Bine.
Ne terminăm băuturile.
— Sunt buni cartofii prăjiţi?
— Îhâmmm.
Colm îşi aprinde o ţigară. Îi aud respiraţia şuierată.
Dumnezeule. Merită oare asta? Există ceva ce merită?

Hei, ia te uită — tocmai vrea unul să mă vrăjească. Nu mi se întâmplă prea des —, presupun că majoritatea tipilor sunt descurajaţi de părul tuns scurt şi tot aşa — dar iată că acum cineva străbate curtea legănându-se şi se aşază în faţa mea. Bărbiţă castanie, păr ţepos, ochi de beţiv căprui. Nu e rău deloc. Nu e vreun Jason McAteer, ca să zic, dar merge. (Eu, Sioned şi Trish am hotărât acum câteva seri că Liverpool e echipa de fotbal care arată cel mai bine; lui Trish îi plăcea de Jamie Redknapp şi lui Sion de portar. Dar bărbatul pe gustul meu e numărul 4.)
— Drăguţă bluză, spune tipul.
— Mersi.
Şi chiar are dreptate — îmi place foarte mult bluza asta. Am luat-o din Shrewsbury, ca să zic. Scurtă, cu bretele negre peste spate, lăsând să se vadă micul meu tatuaj cu şarpele. Mă simt superbă cu ea, serios.
— Arată bine pe tine, bluza asta.
— Ştiu.
— Da' ar arăta şi mai bine atârnată pe spătaru' scaunului din dormitoru' meu.

Izbucnesc în râs, nu mă pot abţine. Tipul zâmbeşte, foarte stânjenit şi aşa.

— Nu prea mă pricep la asta, nu-i aşa?

Îi zâmbesc.

— Nu, nu prea. Dar cel puţin te străduieşti

Râde.

— Pe cine aştepţi? Adică, presupun că aştepţi pe cineva dacă stai aici de una singură.

Şi exact atunci Phil intră în curte cu Pinkbits, dealerul de şaişpe ani (şi, trebuie spus, unul dintre cei mai buni din oraş — mai ales pentru E). Tipul pleacă şi Phil se uită la el, din spate, urât de tot... o, Doamne, sper că nu începe iar cu căcaturile ălea... credeam că a terminat cu porcăria asta...

— Ă-ă-ă-ăla e-e-e-ra S-S-S-Sieffiri Lu, Lu, *Lewis*. Ce-ce-ce vvvoia?

— Nu ştiu. Vorbeam şi noi. Dumnezeule.

Mă măsoară din cap până-n picioare, foarte nervos şi aşa. Îmi vine să-l pocnesc. Pinkbits se cară, probabil simţind că pe Phil îl apucă obsesiile. Dumnezeule, nu înţeleg de ce ar trebui să mă justific în faţa acestui nemernic, dar ce e enervant e că mă trezesc făcând exact acest lucru.

— A venit aici şi a început să vorbească cu mine, nici măcar nu ştiam cine e! Fir-ar a dracu'! Acum nu mai am voie nici să vorbesc cu cineva? Dumnezeule, ce ai?

Phil se aşază în faţa mea. Simt mirosul de sulfat stătut din geaca lui de piele, un miros greţos, de detergent. De fiecare dată când se enervează şi începe să transpire miroase aşa.

— Ţ-ţ-ţ-ţ-ţi-am lu luat un cccc-cadou.

Zâmbeşte, sau încearcă să zâmbească, şi îmi strecoară o pastilă de acid, pe care o înghit imediat.

— Bine.

— Şi îmi pare rău, nu-nu-nu-numai că...

— Nu, nu, e în regulă, spun eu, încercând să zâmbesc şi eu.

Zâmbetul de pe faţa mea e deranjant, ca o excrescenţă sau aşa eva.

— Nu-ţi fă probleme din cauza asta.

Nu, e în regulă, nu-ţi fă probleme, lasă-mă *pe mine* să-mi fac probleme şi aşa, despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Sieffri, despre cât timp o să mai treacă până când alt tip care arată bine o să încerce să mă vrăjească. Dumnezeule... credeam că Phil trecuse de mult de obsesia asta stupidă a lui şi tot aşa. I-am spus în faţă, eşti un tip mişto, dar suntem doar prieteni, nimic mai mult de atât, şi el a părut să accepte, ca să zic, dar... ah, Dumnezeule, n-am nevoie de porcăria asta, mai ales acum când tocmai am băgat acid, şi gândindu-mă la asta încep imediat să mă simt puţin inhibată, ştii, conştientă că ţâţele mi se văd prin bluză, ceea ce mă face să mă înroşesc puţin, ceea ce mă face să mă înroşesc şi mai tare, dar slavă Domnului că Phil nu se uită la mine (probabil crede că m-am înroşit pentru că sunt excitată sau aşa ceva), dă pastile de acid oricui apare. Dar în continuare stă sprijinit de masă în direcţia mea, cu aceeaşi atitudine de proprietar şi tot aşa.

Dewi se apropie şi se aşază la masă, arătând oribil. E un tip mişto, de vreo patruzeci de ani, un alcoolic la recuperare care are o nevastă complet cleptomană.

— A văzut-o cineva pe Cerys a mea? întreabă el, arătând de parcă e pe punctul de a izbucni în lacrimi. S-a dus la cumpărături, ca să zic, şi trebuia să mă întâlnesc cu ea aici acu' mai bine de-o oră... habar n-am unde e...

Pare foarte, foarte îngrijorat, ca şi cum ar fi pe punctul de a înnebuni.

— A luat şi copiii cu ea şi aşa mai departe. Dumnezeule, dacă se întâmplă ceva... i-am spus, i-am spus, fir-ar a dracu'...

Phil îi strecoară o pastilă.

— Poftim. A-a-a-asta o s-s-s-să te rezolve.

Personal, nu reuşesc să înţeleg cum acidul îl poate ajuta cumva pe Dewi, în starea în care e, dar el o înghite şi bineînţeles că e decizia lui. E adult, nu-i aşa? Poate să facă orice dracu' vrea. Simt cum degetele de la picioare încep să mă furnice şi tot aşa şi deja începe să-mi pară rău că am băgat pastila aia, cu atât mai mult când Griff îi ia locul lui Dewi la masă, în faţa mea. E atât de imens şi arată atât de dement. Se zvoneşte că e căutat de poliţie pentru crimă, ceea ce, dacă ar fi adevărat, nu m-ar surprinde deloc, absolut deloc. Pare enorm, ca un bizon sau aşa ceva, şi tatuajele lui sunt colorate prea ţipător. Dure şi macabre. Par cumva dureroase şi tot aşa.

— Acu' câteva seri, omule, spune el privindu-mă fix în ochi. Eram în munţi, la cabana lu' Llyr, ca să zic, cu fraieru' ăla de Roger, îl ştii?

Dau din cap că da.

— Heroină, băutură, un weekend beton. În fine, duminică, ca să zic, câinele meu apare în mijlocu' nopţii,

ca să zic, numa' că târa după el o oaie, înţelegi? Oaia era varză, omule, era ceva de genu' ăsta...

Îşi ia o expresie cu ochii strâmbaţi, capul dat pe spate şi limba scoasă, şi eu aproape că izbucnesc în râs, pentru că seamănă foarte mult cu Phil atunci când se enervează.

— Era plin de sânge peste tot, omule, până şi pe *pereţi*, Roger a luat-o razna pentru că nu ştia ce dracu' se întâmplă, s-a trezit când nişte măruntaie l-au plesnit peste faţă, ca să zic, şi dup-aia se aude cineva bătând la uşă, ca să zic, şi Roger începe să facă: „E fermieru'! E fermieru'". Încearcă să ascundă oaia mâncată, da' asta era prea mare, înţelegi, şi rottweileru' meu făcea scandal la uşă, aşa că deschid şi câinele sare afară: BANG!

Tresar şi toată lumea de pe terasă priveşte în jur, apoi îşi întorc imediat privirile când îşi dau seama că zgomotul a fost făcut de Griff. E dement, e supraexcitat, Dumnezeu ştie pe ce e. Încep să mă simt... nu ştiu cum. Inconfortabil.

— Şi câinele zboară înapoi înăuntru, numa' că nu mai avea cap. O singură împuşcătură. Şi cabana lui Llyr, omule, oof... era ca un abator împuţit. Ce noapte, ca să zic. Şi tâmpitu' ăla de Roger bătea câmpii că o să omoare oile fermierului, ca să se răzbune. Un dement. Pe mine nu m-ar fi deranjat, da' era rottweileru' *meu*. Da' nu-mi pasă. Oricum l-am luat gratis — l-am furat când era mic, ca să zic, exact de la acelaşi fermier care l-a împuşcat!

Râde în hohote, ca şi cum asta era poanta. Eu nu prea ştiu ce să fac, aşa că râd şi eu, dar mă gândesc la Roger acolo, în munţi, pândind oile cu cuţitul... sfâşiindu-le... rânjind în timp ce ia sânge în pumni şi se spală cu el pe faţă... sânge aburind, îîîh, Dumnezeule...

Griff îl bate pe Phil cu palma pe umăr, suficient de tare, cât să-l facă să se aplece într-o parte.

— Hei, Phil, bâlbâit inutil ce ești. Dă-mi o pastilă.

Îmi dau seama că nu ar vrea, dar e atât de îngrozit, că tremură, așa că îi dă lui Griff două pastile, cu o mână tremurătoare.

— E e e e trei lire bucata, d-d-d-d-da' ț-ț-ț-ț-ție ți le dau p-p-p-p-p-pe...

Griff se apleacă spre Phil, cu mâna căuș la ureche.

— Ce vrei să spui, Phil? Vorbește mai tare, băiete, că nu înțeleg nimic!

— P-p-p-p-pe g-g-g...

— Pe gratis? Asta vrei să spui? Ei, mersi foarte mult!

Îl bate pe umăr.

— Retrag tot ce-am zis despre tine, băiete, serios. În afară de chestia cu mirosu'! Puți, omule!

Înghite acidul, îi ciufulește părul lui Phil și pleacă, ștergându-și mâna de turul pantalonilor. Phil oftează ușurat. Mi-e milă de el, adică n-ai cum să nu simți asta, e atât de jalnic, dar adevărul e că e cel mai prost dealer din toate timpurile, ar trebui să-și găsească altă ocupație. Adică acum câteva zile, ca să zic, băga speed și haș în pungulițe acasă la el și a bătut cineva la ușă, așa că s-a uitat pe furiș pe fereastră, a văzut doi bărbați solizi în costume negre la ușă, s-a panicat și a aruncat toată marfa la veceu. Apoi a încercat să pară calm, a deschis ușa și și-a petrecut restul după-amiezii căutând pe conductă: erau mormoni.

Phil e alb la față. Alb cu o nuanță delicată de verde. Încep să intru în sevraj.

— Ne-ne-ne-ne-ne-nenoroci...

— Hei, Phil, vino încoace, fraieru' dracului!

Aproape că aud zgomotul pe care îl face inima lui Phil căzând pe podea. Griff stă în uşa barului cu Black Jerry şi îi face semn, iar Phil se repede spre ei. Dumnezeule, e atât de agitat, că o să-i ia zece minute să spună ceva. Simt iar un acces de milă faţă de el; ca tipu' ăla nebun Richard, pe care îl ştie Paul, Phil e una dintre victimele vieţii. Parcă ar avea în permanenţă pe el două afişe, pe o parte unul pe care scrie „RATAT“, pe cealaltă unul pe care scrie „EXPLOATEAZĂ-MĂ“.

Aşa că rămân acolo de una singură, începând să simt acidul. Adică nu, la dracu', toată *terasa* începe să simtă acidul, se pare că Phil şi Pinkbits au aprovizionat pe toată lumea, ca să zic, totul începe s-o ia razna; oamenii urlă, dansează pe mese, se bat ca beţivii, râd ca nebunii... nu sunt sigură dacă mi se pare mie sau tot barul a înnebunit brusc. Aud o voce groasă şi demonică în ureche:

— Aşa deci... a plecat şi te-a lăsat de una singură, nu-i aşa?

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Jed, James Jedburgh, Cavalerul Jedi, care e cât casa. Dar e un tip în regulă, plin de tatuaje (observ un dragon nou, care scoate flăcări pe nări de pe gâtul lui) şi construit parcă din cărămizi, dar de fapt e un uriaş blând. N-ar omorî o muscă. Dar acum, în clipa asta, ca să zic, ochii lui au o sclipire răutăcioasă şi dinţii îi sunt mult prea galbeni:

— Ai rămas singură, aşa-i?

Dau din cap şi încerc să zâmbesc.

— Şi aţi stabilit data?

— Pentru ce?

— Pentru ce? Pentru nuntă, bineînțeles. Când o să fie? V-ați hotărât deja?

Asta mă lasă perplexă. Sunt uluită și așa. Complet.

— *Ce?*

— Păi, tu și cu Phil. Când vă puneți pirostriile?

Și atunci îmi dau seama, cu un șoc imens, mă ridic în picioare și îmi iau haina. Jed se uită la mine, își dă seama și încearcă să-și ceară scuze:

— Ah, la dracu', scuză-mă, chiar îmi pare rău, da' Phil Bâlbâitu' mi-a spus, înțelegi, că v-ați logodit, ca să zic, și...

— E în regulă, nu-ți fă probleme. Nu e vina ta, zău.

— Mă întrebam de ce nu ai niciun inel pe deget, ca să zic. Și ca să fiu sincer, mă mai întrebam de ce dracu' ai vrea să te cuplezi cu fraieru' ăla, ca să zic. Părea atât de sigur pe el atunci când mi-a spus, ca să zic, adică io habar n-aveam, io...

— E în regulă, e în regulă, nu-ți fă probleme. Doar spune-i labagiului ăluia, când se întoarce la masă, să nu se mai apropie de mine.

Acum aproape că plâng și plec cât de repede pot, departe, departe, departe de cretinul ăla delirant și obsesiile lui absurde, și pe la mijlocul lui Eastgate Street mă ajunge din urmă, gâfâind, roșu la față, cu ochelarii aburiți complet și așa. În gât simt gustul de fier al furiei și scrâșnesc atât de tare din dinți, că mă mir că nu se sparg.

— Pa-pa-pare rău pentru asta, n-n-n-n-nu mmmă lăsa Grifff s-s-s-s-să plec...

Mă întorc spre el și ceva plesnește. Simt, aud cum ceva se rupe în interiorul meu; TROSC, ca un băț. Oamenii se uită la noi, dar mie nu-mi pasă. Îl împung cu degetul în

pieptul lui de porumbel şi văd cum bobiţe de salivă zboară din gura mea şi cad pe geaca lui de piele:

— Fir-ar a dracu', de câte ori trebuie să-ţi spun? Nu mă interesezi, mă auzi, vrei SĂ-ŢI DAU ÎN SCRIS? NU! MĂ! INTERESEZI! *DELOC! NICIODATĂ!* Acum ai înţeles? Ai înţeles, cretin nenorocit ce eşti?

E complet uluit, mai ales că tocmai l-am plesnit peste faţă.

— Eşti în regulă ca prieten, deşi dacă vrei să rămâi prieten cu mine, atunci ar fi bine să nu mai spui la nimeni minciuni stupide şi mizerabile că suntem logodiţi, înţelegi ce-ţi spun? E suficient de simplu pentru tine?

Un tip trece pe lângă noi rânjind şi îmi dau seama ce vede el; încă o femeie isterică, congestionată la faţă şi transpirată, care urlă ca o scorpie şi se dă în spectacol în mijlocul străzii. Tocmai sunt pe punctul de a-i spune să dispară când izbucnesc în plâns, nu vreau asta, dar acidul potenţează orice, toată porcăria asta, şi simt cum faţa mea se prăbuşeşte. Phil întinde mâna spre mine, dar eu fug de el înspre gară şi staţia de taxiuri, de unde iau un taxi până la Llys Wen, îl ignor complet pe şofer şi mă închid la mine în cameră. Toată după-amiaza aia nenorocită şi toată seara trebuie să îndur acidul şi tot aşa; din fericire nu era prea tare şi am reuşit să-i calmez efectul cu un Valium, altfel dracu' ştie ce-aş fi făcut. Probabil ceva mult mai rău decât să zac în pat, să plâng şi să ascult radioul. Unii oameni ar putea spune că exagerasem acolo, că Phil e singur şi trist şi că are nevoie de milă, înţelegere şi toleranţă şi aşa, dar ei nu mă înţeleg pe mine şi cum m-am săturat ca labagiul ăsta să facă chestii de genul ăsta, tot timpul face aşa. Pur şi

simplu nu mă lasă să fiu aşa cum sunt. E şi aşa suficient de greu să te cunoşti pe tine însuţi, nu mai e nevoie orice tâmpit trist să insiste că eşti ceva ce tu categoric *nu* eşti. Şi ceea ce e şi mai rău e că n-am mai avut prieten de atât de mult timp, mi-am tras-o de câteva ori, dar nimic special, şi faptul că Phil răspândeşte zvonurile ălea împuţite îmi periclitează şansele de a cunoaşte pe cineva care să-mi placă. Şi chiar aş vrea să cunosc pe cineva de genul ăsta, ah, da, sunt atât de singură...

Găsesc încă un Valium în sertarul de jos, aşa că îl înghit şi în curând adorm, sau cel puţin moţăi aşa, cumva. Pe la vreo şase bate cineva la uşă şi ghici cine e, venind umil să-şi ceară scuze şi aşa, stând acolo ca un slăbănog prost. Apoi încetează să-şi ceară scuze şi începe cu ceva mult, mult mai tâmpit:

— M-m-m-m-m-ai l-lăsat sssssssingur acolo! A-a-a-a-am um-um-um-umblat pe s-s-s-străzi c-c-c-cam...

Îmi îngrop faţa în pernă şi strig.

— VREI SĂ MĂ ASCULŢI, CRETIN PROST ŞI NENOROCIT CE EŞTI! DE CE DRACU' NU VREI SĂ MĂ ASCULŢI!

Ţipasem tare de tot, atât de tare, că mă durea gâtul. Phil se albeşte la faţă. Încă am droguri în organism şi camera mi se pare cumva înceţoşată, ca prin vis, şi Phil ca o apariţie neplăcută la capul patului meu. Aş vrea să fi fost doar atât. Respir adânc, încercând să mă stăpânesc. Văd o sticlă goală de Smirnoff pe pervaz şi mă gândesc să i-o sparg în ţeasta aia proastă a lui. A, ştiu, ştiu că şi el e singur, dar, Dumnezeule, de ce dracu' nu poate să *asculte*

puţin ce îi spun eu? De ce nu poate să înţeleagă că pur şi simplu nu sunt interesată de el şi că aş vrea să mă lase în pace? Nu îl doresc, nu l-am dorit niciodată şi nici n-o să-l doresc vreodată. Nu poate fi chiar atât de greu de priceput, Dumnezeule.

— Nu-nu-nu-numai că… M Margaret, io-io-io-io-io cre' că t-t-t-te…

— Ah, Dumnezeule, nu fi labagiu! Taci dracu' din gură!

— D-d-d-d-da' io c-c-c-chiar te i-i-i-*iubesc*!

Îl împing violent de pe patul meu şi mă ridic în picioare. În ochi îi străluceşte o, o, nu ştiu ce… Dumnezeule, oare îi face *plăcere* chestia asta?

— Nu pot suporta aşa ceva, am doar doăş'trei de ani, la dracu'!

Fug în baie. Mă aşez pe veceu, cu capacul pus, îmi iau capul în mâini şi simt că înnebunesc. După o vreme aud uşa de la dormitorul meu închizându-se, apoi uşa casei închizându-se la parter, aşa că mă furişez înapoi în camera mea care, acum, când miroase a speed stătut şi a transpiraţie, îmi oferă prea puţină consolare. Asta poate părea crud, ştiu, dar e adevărat, omule; Phil are nevoie de multe lucruri, dar primul dintre ele e o baie bună. Pe perna mea e un bilet:

ÎMI PARE FOARTE RĂU
TE ROG SĂ ÎNŢELEGI
SENTIMENTELE MELE FAŢĂ DE TINE
IATĂ UN MIC CADOU
O PASTILĂ DRĂGUŢĂ PENTRU O FATĂ DRĂGUŢĂ

„Cadoul“ e încă o pastilă de acid. Mă gândesc s-o iau, apoi mă gândesc s-o arunc, dar în cele din urmă o ascund pur şi simplu în sertarul meu de jos, nu ştii niciodată când o chestie de genul ăsta poate să pice bine. Prin scândurile podelei se aud de jos râsete, şi reale şi de la televizor, aşa că mă şterg la ochi, mă spăl pe faţă şi cobor în livingul mucegăit. Sioned şi Paul stau îmbrăţişaţi pe canapea. Mairead şi Colm dorm într-un colţ, amândoi complet terminaţi după cum arată. Colm, observ imediat, poartă o cămaşă veche şi decolorată în carouri.

Malcolm deschide o sticlă de votcă.

— Repede, Mags, stai jos şi io îţi pun ceva de băut. Tocmai a început Bill Hicks.

— Mersi.

Mă aşez pe podea şi el îmi întinde un pahar cu votcă seacă.

— Unde e Bâlbâilă? A plecat, nu-i aşa?

Tot timpul îi spune aşa lui Phil — „Bâlbâilă“. Zâmbesc şi dau din cap că da, apoi beau din paharul de votcă.

— V-am auzit ţipând mai devreme, spune Malcolm. Tocmai voiam să vin să văd dacă eşti în regulă. Eşti bine, nu-i aşa?

Dau din cap că da.

— A, da. Dar ştii ce labagiu poate fi Phil.

— A, bun.

Arată spre pahar.

— Dă-l pe gât, scumpo. Mai e o grămadă.

Fac întocmai şi destul de curând încep să mă simt fericită, sau atât de fericită cât *pot* fi, dată fiind situaţia, ca

să zic. Dar presupun că e bine şi aşa. Oricum, trebuie să mă mulţumesc şi cu asta.

Dumnezeule, ce zi! Ce zi tâmpită. Aştept toată săptămâna ziua de şomaj şi azi-dimineaţă ia-l de unde nu-i. Şi ajutorul pentru locuinţă la fel, iar chiria mea e neplătită de mult. Şi plănuisem totul în detaliu; mă îmbrac frumos şi aşa; mă duc în oraş, îmi încasez şomajul, cumpăr patru grame de haşiş şi opt de amfetamine, mărunţesc speedul la Roger sau altundeva şi vând câteva grame, iar aşa obţin cele două grame ale mele gratis şi îmi rămân nişte bani cu care să mă fac muci.

Dar acum? Un căcat.

Mă duc în oraş, la oficiul de şomaj şi aştept un secol la coadă. Feţe furioase şi copii care urlă. Când îmi vine în sfârşit rândul, mi se spune să mă duc după colţ, la biroul de asigurări sociale, ceea ce şi fac, îmi iau bonul de ordine (numărul 73) de la automat şi aştept. Au un aparat asemănător şi la magazinul de delicatese din Somerfield. Două sute de grame de brânză Cheddar maturată şi nişte crochete de ceapă, vă rog. Astea şi încă trei sau patru sticle de vin roşu tare. Asta era încă o chestie pe care urma s-o fac cu banii de azi, să-mi cumpăr nişte mâncare; în ultimele şase zile n-am mâncat decât orez şi mazăre.

Cât de plictisitoare şi deprimante pot fi birourile astea. Întotdeauna pline de oameni încruntaţi. Şi sunt şi câţiva copii, de vreo şaişpe sau şaptişpe ani, presupun, care vorbesc lângă planta de plastic cu Sponge, curăţătorul de geamuri, lăudându-se cu prezenţa lor de ieri de la tribunal:

— Da, şi posesiune de trei grame, spune unul dintre ei, prea tare. Trei grame! Şi io stăteam la bară cu nouă grame în buzunar, prietene!

Trebuie să spun că mie nu mi se pare un motiv de laudă că te-au prins; să scapi e, în mod clar, un motiv mult mai bun să te dai mare. Dar presupun că devine ceva atât de obişnuit, serios, adică se întâmplă tot timpul, ca şi cum ai face o baie sau ai bea o ceaşcă de ceai sau aşa ceva. Devine pur şi simplu o parte a vieţii tale.

Plictiseală, plictiseală, plictiseală. Simt cum mă dezumflu, mă comprim... locul ăsta îmi seacă toate energiile. Aici l-am văzut pentru ultima oară pe Charlie Grăsanu', ştii, înainte să se sufoce şi tot aşa. Poate că asta l-a ucis — doar faptul că a stat aici. Otravă în aerul condiţionat, o altă modalitate de a meţine un şomaj scăzut. Dumnezeule, nici iadul nu poate fi mai rău decât asta; o sală de aşteptare la asigurări sociale pentru eternitate.

Înmormântarea lui Charlie o să fie în curând. Trebuie să-mi iau ceva decent de îmbrăcat dacă o să merg — nu îl ştiam prea bine. Niciunul dintre noi nu îl ştia prea bine. Dar îmi plăcea de el, atât cât îl cunoşteam. Părea în regulă. Sărmanul fraier.

Bzz! Pe tabelă apare „73“, aşa că mă duc la ghişeu şi vorbesc cu omul din spatele geamului izolat fonic.

— Ăăă, bună, mă întrebam de ce nu mi-a venit şomajul astăzi.

Îi dau toate detaliile şi el dispare vreo douăzeci de minute. Dumnezeule, asta e muncă grea de tot. Şi mai e şi prost plătită. Sponge primeşte banii la ghişeu şi pleacă

zâmbitor, iar copiii încep să scrie pe pereţi cu o carioca albastră. Tipul se întoarce şi îmi spune că sunt anchetată pentru venituri nedeclarate: ce căcat de venituri nedeclarate?

— Aţi lucrat la sindicatul studenţilor.

— Da, şi am declarat asta pe formular! N-am ascuns nimic!

— Păi, dumneavoastră susţineţi că slujba aceea a luat sfârşit pe douăzeci şi trei aprilie, dar fostul dumneavoastră angajator declară că de fapt ea a luat sfârşit pe douăzeci şi opt. Acum, ceea ce trebuie să facem e să...

O, Dumnezeule mare. Cinci zile. Cinci zile amărâte şi acum nu mai am cu ce să-mi potolesc setea sau măcar să mănânc, fir-ar a dracu'. Cum dracu' mai poţi să supravieţuieşti şi aşa mai departe?

Mai vorbeşte o vreme şi după ce termină mă duc la ajutorul pentru locuinţă şi trec din nou prin aceeaşi porcărie monotonă şi chinuitoare. S-ar părea că ajutorul pentru locuinţă e oprit automat odată cu şomajul. Şi eu ce fac? Sunt restantă cu chiria.

— Păi, domnişoară Jones, să sperăm că totul se va rezolva într-o săptămână...

Dumnezeule. Şi între timp ce dracu' îi spun eu proprietarului? Adică, el nici măcar nu ştie că sunt pe şomaj, şi asta era una dintre condiţiile pentru închiriere, să nu fii şomer, nu că ar fi contat atunci când m-am mutat — toţi cei din casă primesc o anumită formă de ajutor social. Dar eu tocmai am devenit în regulă, încetând să subînchiriez, şi cred că el bănuieşte asta, aşa că ce îi spun acum? Un singur motiv îi e de ajuns ca să mă dea

afară. El crede că am un venit constant. Aşa că nu prea pot să-i spun că şomajul meu a fost blocat şi el trebuie să mai aştepte cu chiria, nu-i aşa? Ar fi în regulă dacă l-aş putea evita o săptămână, dacă cererea mea va fi reevaluată în timpul ăsta. *Dacă.*

Căcat.

Ziua asta e absolut groaznică. Oribilă, oribilă. Un chin. La sfârşitul acestei zile voi fi mai puţin decât eram atunci când m-am trezit în dimineaţa asta. Toate căcaturile ăstea, toată chestia asta îţi ia ceva, sfâşie şi smulge bucăţi din tine. Eşti diminuată, intrată la apă... incompletă.

Nu îmi trebuie decât douăzeci de lire pentru binecuvântata uitare, douăzeci de lire ca să scap de toate ăstea. Folosind băutura ca pe un lipici, cu care să unesc din nou la loc bucăţelele. Sau, dacă nu asta, să mă îmbăt în asemenea hal, încât să nu-mi mai pese.

Aşa că mă târăsc până la Llys Wen (ceea ce e o excursie al naibii de lungă, crede-mă), îmi iau nişte lucruri şi cobor din nou în oraş. Sunt complet terminată, după ce am umblat atât cu un rucsac greu în spate. N-am niciun ban şi am nevoie să beau ceva, ăsta e unul dintre cele mai rele lucruri din lumea lucrurilor rele. Am tutun în buzunar şi suficienţi bani ca să cumpăr o *Big Issue*[16], ceea ce şi fac, şi rătăcesc pe străzi imaginându-mi cum e exact în clipa asta în Ship an Castle; întunecos şi în siguranţă, focul de gaz aprins şi scoţând mici pocnituri, bătrâni care beau liniştiţi la bar, eu bând o bere rece şi dându-i cartofi prăjiţi lui Murphy, câinele. Ploaia la fereastră. Ar fi absolut minunat.

[16] Revistă socială britanică (n. t.).

Ah, Doamne. Nici. Un. Ban. Şi rucsacul ăsta din spate e greu ca dracu'. Intru la Trading Post.

— Am nişte chestii de vânzare, spun eu.

— Bun, hai să le vedem.

Cretinul bătrân care se ocupă de magazin priveşte în timp ce eu scot lucrurile din rucsac; un fier de călcat (oricum nu port niciodată haine elegante), un toaster pentru sendvişuri care îmi lua o grămadă ca să-l spăl şi tot aşa (de acum o să folosesc pur şi simplu grillul), un calculator (?) şi un set de uscător de păr cu ondulator (nu l-am mai folosit deloc după ce m-am tuns scurt). Tipul le pipăie, ţâţâie şi face „Hmm", iar eu încerc să stabilesc în cap cât o să accept pentru ele; poate două lire, două cincizeci pentru fierul de călcat; probabil cinci pentru toaster, deşi o să accept şi trei (căcat, Maggie, ai accepta şi cincizeci de pence, fato), încă cinci pentru uscătorul-ondulator; să zicem două, două cincizeci pentru calculator. Să zicem douăzeci de lire. Nu, fii realistă — cinşpe. Cu atât mă pot îmbăta. Chiar muci, dacă mă duc la o crâşmă ieftină.

Moşul îşi drege vocea şi începe să tuşească, în gât îi gâlgâie nişte chestii care după sunet par a fi moluşte. Dumnezeule, ce bătrân e. Sau asta sau foarte, foarte bolnav, poate amândouă. După ce a terminat, se şterge la ochi cu mânecile salopetei şi spune cu o voce încordată:

— Optişpe lire. Nu pot da mai mult. Dacă vrei bine...

Înainte să apuce să spună „dacă nu, nu", întind mâna după bani şi aproape că pot să simt gustul berii. Optişpe lire, nu e rău, e mişto să spargi lucrurile prea bune pentru tine. Atât o să fie de ajuns.

E absolut minunat aici, sub apă. Atât de minunat... Nu-mi pasă de poluare şi aşa ceva, pentru că e atât de minunat aici. Şi, în plus, încă n-am văzut nicio probă a poluării; în mod clar nu e niciun rahat sau prezervativ, doar câte o pungă de chipsuri sau cutie de cola, albită de sare şi lumina soarelui. Se spune că cea mai rea poluare sunt chestiile care nu se văd, dar nu ştiu ce să zic, şi oricum, dacă chiar e adevărat, de ce să-ţi mai faci probleme? Ce nu poţi vedea nu poate să-ţi facă rău, sau, mai degrabă, pe ce nu vezi nu dai doi bani. Şi, Dumnezeule, ce rost ar avea să-mi fac griji pentru poluarea mării când eu îmi umplu corpul cu droguri şi alcool, cu otrăvuri, la fiecare ocazie. Nu că aici aş simţi nevoia de aşa ceva... e atât de minunat, aici sub apă... Liam şi Mickah şi toţi ceilalţi au băgat acid şi s-au dus să înoate noaptea, dar chestia asta e suficient de palpitantă pentru mine, nu am nevoie de mai mult... Mă simt minunat şi în siguranţă, imponderabilă, parcă zbor, purtată pe deasupra bolovanilor şi prin algele unduitoare, iar respiraţia mea din tub seamănă cu a lui Darth Vader. Îl văd pe Colm în faţa mea, cu spatele zebrat de lumina soarelui. Stă agăţat de bolovani, dând încet din picioare. Pantalonii lui scurţi au o gaură la şliţ şi uneori, când dă din picioare ca o broască, pot să-i văd pentru o clipă ouăle, zbârcite ca nişte nuci. Îmi vine să râd. Zâmbesc şi produc nişte bule.

Dumnezeule, e minunat aici. Sunt atât de fericită aici.

Colm îmi face semn să mă apropii, aşa că mă duc să înot lângă el. Îmi arată spre nisipul pe de fundul mării, la vreun metru dedesubt, pe care se târăşte un crab imens,

unul chiar mare, cu carapacea de mărimea unui castronaş. Ţine cleştii întinşi înspre noi, ca să ne sperie, şi îi văd ochii. Pare supărat. Colm se scufundă după el şi crabul aleargă sub un bolovan. Îmi scot tubul din gură şi ies la suprafaţă să iau nişte aer (prinzând pentru o fracţiune de secundă imaginea lui Malcolm şi Mairead bând bere pe ţărm), inspir adânc şi mă scufund iar. Îmi bag degetele sub bolovan, ca să nu mă ia apa, şi mă uit sub el după crab; iată-l, cu cleştii întinşi şi deschişi a avertizare şi cu ochii privindu-mă fix, de pe tijele lor. Dumnezeule. Mă uit la Colm. Din zâmbetul lui urcă bule de aer, iar ochii din spatele geamului măştii lui sunt foarte albaştri. Părul lui unduieşte ca algele.

Încep să mă doară plămânii, aşa că înot iar spre suprafaţă şi capul mi se încinge imediat de la soarele strălucitor. În faţa mea apare Colm. Stăm unul lângă celălalt călcând apa, vântul îmi suflă fire de nisip în faţă şi undeva aud nişte copii care se joacă.

— Dumnezeule. A fost absolut beton.

Vreau să mă scufund iar. Imediat.

— Ne scufundăm iar?

— Da. Jos e mai bine, nu?

Îmi bag iar tubul în gură şi plonjez. Şi imediat totul e în regulă; sunt într-o grădină subacvatică, cu algele care unduiesc ca nişte copaci minusculi şi bolovanii care sclipesc roz în soare. Un peşte mic, gri cu dungi negre mă vede şi o taie, lăsând în urma lui un nor mic de nisip. Nu fac altceva decât să plutesc, cu membrele răşchirate ca o stea de mare. Colm înoată sub mine. Plutesc cu ochii închişi, dorindu-mi ca asta să nu se termine niciodată,

niciodată. Aş vrea să înghit apă până când mi se umplu plămânii. Aş vrea să-mi crească branhii. Aş vrea să mă leg cu cătuşe de o stâncă şi să nu mai urc niciodată la suprafaţă.

Asta e tot ceea ce există — a pluti într-un metru de apă poluată pe coasta de vest a Ţării Galilor, într-una dintre foarte puţinele zile calde ale anului şi chiar îmi doresc ca asta să nu se termine niciodată, *niciodată*.

Bani împuţiţi.

A nu avea bani te împiedică să faci foarte multe lucruri, dar de fapt pe mine nu mă deranjează chestiile mari, adică nu mă interesează mâncarea bună şi hainele sau să am CD player şi aşa mai departe; nu, sunt chestiile mici, ăstea sunt cele care te enervează, chestii cum ar fi să ai doar pâine uscată şi cafea neagră la micul dejun, să-ţi faci ţigări din chiştoacele din scrumieră ca să ai ce fuma, să trebuiască să-ţi speli hainele în baie pentru că nu-ţi poţi permite să le duci la spălătorie, să împătureşti hârtia de budă peste partea murdărită cu căcat ca să mai obţii o suprafaţă curată cu care să te ştergi. Să trebuiască să-ţi pui ghemotoace din prosoape de bucătărie între picioare pentru că nu mai ai tampoane şi nu-ţi permiţi să cumperi altele, iritându-te şi pătându-ţi chiloţii. Unele dintre chestiile ăstea sunt suportabile, ca să zic, cât de cât, pentru că dacă stai, ca mine, într-o locuinţă comună, în mod normal cineva o să-ţi poată da nişte lapte, margarină, tampoane sau altceva, dar toţi ceilalţi de aici sunt şi ei săraci în cea mai mare parte a timpului, aşa că nu pot să fac rost de bani pentru băutură sau droguri. Şi, să mor io, ce bine mi-ar prinde amândouă.

Am în faţa mea o zi întreagă, pustie şi plictisitoare. Vid şi pustiu. Plictiseală absolută. Nimic de făcut. Nimic din ce aş *putea* să fac eu.

La dracu'. Mai sunt patru zile nenorocite până la şomaj. Mă aştept să primesc o deducere de impozit (una mică, de vreo treizeci de lire), cel puţin am cerut aşa ceva, dar ce primesc cu poşta de dimineaţă? Facturi: gazul, curentul, restanţele la taxele locale, chiria neplătită. Nu se termină niciodată. Sărăcia ar fi suportabilă, ca să zic, adică să trăieşti fără tot felul de chestii, ştii, dacă n-ar exista labagiii ăia lipsiţi de expresie din birouri care îmi cer să le dau bani, când eu n-am nici măcar pentru mine. Ce lume de căcat.

E penibil: zgâlţâi mobila, sperând să aud clinchetul unor monede. Şi toţi ceilalţi au plecat, aşa că sunt singură şi plictisită, plictisită, groaznic de plictisită. N-am nici măcar treizeci de pence pentru un ghid TV. Dumnezeule.

totultotultotultotultotultotultotul

Melodia începe iar.

— *Iar?* zic eu.

Robbie se întoarce spre mine, de pe locul lui din faţă.

— E preferata mea, spune el. E melodia mea preferată.

Zâmbeşte larg.

— La tine şi-a făcut efectu' E-ul?

Scutur din cap.

— A, păi o să-şi facă în curând, o să-şi facă în curând. La *mine* da. Unu' din cele mai bune din ultimu' timp, crede-mă. N-am mai băgat unu' aşa de bun de nu ţin minte.

Mă uit la munţii care trec în viteză pe lângă geam, nişte cocoaşe vagi şi întunecate în lumina apusului. Ne ducem la un chef mare de pe dealuri, un fel de petrecere de adio pentru Robbie, pentru că mâine-dimineaţă pleacă la Paris. Stă în faţă, împreună cu Dai, care conduce, şi eu stau în spate cu Phil, care se holbează pe geam şi scrâşneşte din dinţi pe cine ştie ce combinaţie complexă de droguri pe care e acum sau de pe care a ieşit sau ambele. Eu aştept doar, aştept ca E-ul să-şi facă efectul şi aşa mai departe. Aşteptarea face parte din plăcere, asta, desigur, dacă nu cumva ai luat ţeapă, caz în care aşteptarea se termină atunci când se transformă în dezamăgire, ceea ce nu prea e ideea mea de distracţie. Dar Robbie e cel care a făcut rost de pastilele ăstea pentru noi, aşa că ar trebui să fie în regulă; Robbie se pricepe la E.

decenuvreisămăsuni, simtcummărupîndouă, decenuvreisămăsuni, simtcummărupîndouă, decenuvreisămăsuni, simtcummărupîndouă

E melodia aia de la Underworld, aia de pe primul lor album; mi se pare că se numeşte „Cowgirl". Îmi place la nebunie, e superbă, dar asta e a cincea sau a şasea oară când se repetă, de când ne-am suit în maşină merge non-stop şi începe să mă plictisească puţin... şi apoi, odată cu explozia, îmi dau seama că înainte nu ascultam cum trebuie, ca să zic, şi că e absolut perfectă, impecabilă, plină de energie şi forţă... Dumnezeule... Sună monumental, ca să zic, cumva masiv; se identifică, în mintea mea, cu faptul că Robbie pleacă şi îmi creează în cap imaginea unei statui gigantice care se prăbuşeşte. Întotdeauna mi-a plăcut Robbie. Şi asta e absolut perfect; melodia, maşina, absolut

totul... uneori lucrurile merg bine, nu-i aşa? Uneori chiar se leagă, asta e clar.

Dumnezeule, E-ul îşi face efectul.

Asta e clar.

— Mai tare! strig eu. Dă-o mai tare!

Dai dă melodia mai tare şi maşina se umple instantaneu de un zgomot dement, intens şi uluitor; mă zvârcolesc ca o dementă pe bancheta din spate; cu braţele fluturând pe lângă mine de parcă aş alerga pe loc; Robbie ţipă peste umăr ceva despre megaliţii din zona asta — ce zonă? — şi melodia parcă ar curge efectiv prin mine, punându-mi membrele în mişcare şi făcându-mă să dau din cap, cu basul care tună şi urlă undeva adânc în oasele mele, o, Doamne, mă simt absolut extraordinar. Şi o să fie încă şi mai mişto.

Vreau să mă asigur că şi ceilalţi se simt la fel, aşa că îi fac semn cu capul lui Phil şi îl întreb dacă e în regulă, şi imediat expresia lui se schimbă de la ceea ce părea a fi îngrijorare la ceea ce s-ar putea numi bucurie.

Îl bat pe Dai pe umăr.

— *Tu* eşti în regulă, Dai?

Dai face un cerc cu degetul mare şi arătătorul şi dă din cap că da.

— Şi tu, Robbie?

Se răsuceşte ca să se poată uita la mine, pe bancheta din spate, şi spune încet şi meditativ:

— Sar... peste nişte clădiri înalte...

Beton! Absolut beton! Râd şi mă las purtată de muzică, în timp ce trecem cu maşina printre munţi. Aş vrea să pot vedea pe geam peisajul, dar e complet beznă

și așa mai departe și nu pot vedea nimic, dar asta nu afectează cu nimic modul în care mă simt, plină de speranță și fericire, Doamne, E-ul e un drog absolut extraordinar, e unul dintre cele mai bune. A, știu că poate avea și efecte neplăcute — oare nu de-asta a ajuns Colm atunci la spital? — și fata aia din ziar, sărmana, care a murit după ce a luat E prima oară la petrecerea de ziua ei, când a împlinit optișpe ani — dar pot deja să-mi dau seama că ăsta e beton, curat și puternic... mă simt absolut invincibilă.

Dansez pe banchetă până când Dai intră pe un drum de țară, cu copaci pe margine, și dintr-odată mașina se umple de lumină, o lumină multicoloră. În pădurea din fața noastră e o chestie mare ca un hambar din care urlă muzica, cu ferestrele pline de lumină și tot așa. Arată ca o navă spațială gigantică, aterizată printre copaci, ca în filmul ăla *Întâlnire de gradul trei*. În jurul lui mișună oamenii, lângă un foc de tabără sunt siluete care beau din sticlă, câini care se reped după bețe, oameni care aleargă și se suie unul în spatele celuilalt, pare extraordinar, demențial și distractiv. Sar din mașină și o iau repede spre lumini.

— Mags! Hei, Maggie!

E Colm, care bea dintr-o cutie lângă foc, împreună cu Mairead, Malcolm, Paul, Sioned și o grămadă de alți oameni. Alerg la ei și îi îmbrățișez pe toți, vorbind non-stop, toți sunt fericiți și luați ca dracu' și se distrează de minune. Doamne, e beton. Malcolm execută un dans cumva învârtejit, atingând cu picioarele flăcările portocalii. Pe jos e cineva terminat complet, comatos, ca să zic.

— Cine e ăsta? E bine?

— Gareth, spune Paul. A ieşit azi din închisoare şi a băgat prea multă, ăăă, metadonă, cred. Şi o tonă de alcool, în plus. Acu' nu-l mai poţi mişca.

Phil spune că e o camionetă în care l-ar putea băga, aşa că el şi cu Paul îl duc de acolo pe Gareth (care atârnă în braţele lor ca o păpuşă de cârpă), iar noi, ceilalţi, intrăm în hambar. Cum intru pe uşă, muzica mă izbeşte în faţă, asurzitor de tare, ca să zic, şi *căldura*, Dumnezeule, sute de oameni care dansează, nori străvezii de vapori înălţându-se în lumina stroboscopică spre acoperişul hambarului şi plutind în jurul demenţilor care dansează pe bârne sau stau pe ele, la vreo zece metri deasupra pământului. Văd o pasăre mică, o vrabie sau aşa ceva, care intră prin una dintre uşi, se învârte pe deasupra capetelor dansatorilor şi apoi iese pe cealaltă uşă, înapoi în noapte, şi asta mie mi se pare ceva fabulos, o mică întâmplare uimitoare şi minunată, inima mi se umflă, ca să zic, mă reped în mulţime şi încep să îmi fac de cap, dansez de îmi sar ţâţele în toate părţile pe un *trance* bun, rapid, nu prea tare, ca să zic, doar muzică ritmată de dans. Totul e absolut minunat.

Dansez la nesfârşit. Asta e tot ce fac, doar dansez. Mă umplu de transpiraţie, a mea şi a altora; E-ul urlă în mine şi mă ţine în mişcare ore întregi. Un tip negricios şi sexy, cu un tricou de fotbal cu Ţara Galilor mă alimentează încontinuu cu apă, zâmbindu-mi larg de fiecare dată. Şi îl tot văd pe un tip micuţ şi ciudat, cu o şapcă verde de baseball şi ochelari de soare pătraţi umblând prin preajmă foarte cocoşat, ca să zic, făcând mişcări lente, retezate cu mâinile şi având o expresie serioasă pe faţă. Arată extrem

de amuzant. Sunt o grămadă de oameni aici, la fiecare câteva minute văd pe cineva cunoscut, de fiecare dată e la fel la genul ăsta de chefuri. Mă simt beton. Atât de beton, că mă bucur până şi să-l văd pe Phil cum îşi face loc înspre mine, în felul lui smucit, ca să îmi urle în ureche:

— L-am băbăbăgat pe G-G-Gareth în camionetă! Ad ad adu-mi aminte să mmmmmmmmă duc să vvvăd ce face mai tttttttârziu!

Dau din cap şi continui să dansez, ţopăind nebuneşte, bucuroasă că port bustiera mea de sport — dacă n-aş avea-o atunci ţâţele mele ar fi deja în agonie. Şi aş avea ochii învineţiţi. Picături de transpiraţie îmi zboară de pe faţă, sclipind în lumină; se vede ca şi cum aş transpira culoare pură.

Liam alunecă pe lângă mine, cu faţa roşu strălucitor şi o sticluţă de popper sub nas. Trage adânc aer pe nas, apoi îşi dă capul pe spate, cu ochii ieşiţi din orbite şi mugind entuziasmat.

Malcolm dansează lângă mine o vreme, cu ochii bulbucaţi şi mestecând în gol. Jed îşi rostogoleşte grăsimile pe podea, zâmbitor şi Malcolm vine în urma lui, scormonindu-i în buzunarul din spate după bani. Sioned pluteşte deasupra mulţimii, urcată pe umerii lui Paul, Colm se leagănă pe loc, în faţa boxei DJ-ului, aplecat din mijloc pe spate, cu ochii închişi, ca un simbol al E-ului. Iestyn, Dewi, Llyr, Laura, Roy, Sue Chiţăita, Sam şi Antonella… o procesiune de feţe prietenoase şi minunate, dans, dans, dans.

Nu ştiu câte ore au trecut, dar DJ-ul începe să pună nişte jungle, pe care nu-mi place să dansez, şi mă

gândesc că oricum ar trebui să mă odihnesc puțin, așa că mă clatin spre ușă, ies afară și imediat simt că mi se taie respirația; e ziuă și priveliștea pur și simplu îți sare în ochi, urlând. În planul din față, trupuri prăbușite zac peste cenușa focului, iar în spatele lor dealurile verzi se întind pe kilometri întregi, pentru a se înălța din nou în jurul unei alte văi, munți imenși purtând eșarfe de nori, sub un cer imens și argintiu... Absolut fabulos. Minunat. Mă așez lângă un copac să fumez o țigară și să privesc peisajul. Transpirația mi se usucă, rece, pe piele. Îmi țiuie urechile.

Lângă mine sunt câțiva tipi din Birmingham care se plâng că au rămas fără droguri. Văd cum Pinkbits, care stă în mijlocul unui grup de lângă focul stins, ciulește urechile auzind asta și se apropie să le ofere niște amfetamine. Tipii din Birmingham se uită la el și aproape că poți auzi ușurarea de pe fețele lor.

— Cât ai, ca să zic?

Pinkbits dă din umeri.

— Câtă vă trebe. O grămadă.

Un tip scoate niște bani din buzunar și zice:

— Consideră-te norocos că sunt heterosexual.

Râd, apoi admir iar priveliștea. Tipul amuzant cu pălărie și ochelari pătrați traversează smucit luminișul, cu exact aceleași mișcări de acum câteva ore — mâinile agitate și zâmbetul înghețat. Ca un fel de spiriduș al pădurii sau așa ceva. Simt cum E-ul începe acum să mă părăsească, încet, ca să zic, și pentru prima oară de multe ore încoace încep să simt neplăcuta instalare a unei emoții pure și reale: frica, frica de sevrajul zdrobitor și oribil care

mă aşteaptă. Nu e bine. Absolut deloc. Deşi nu-mi dau seama dacă frica e din cauză că simt o emoţie reală sau e din pricina emoţiei ca atare...

— Mags. Cum te simţi?

Ridic privirea şi îl văd pe Malcolm.

— Dumnezeule, ţi-ai făcut de cap ca lumea noaptea trecută, nu-i aşa?

— Da, zic eu. Dar cred că în curând o să plătesc pentru asta.

— Păi, nu e neapărat necesar, încă nu.

Se aşază lângă mine.

— Am pus toţi bani şi am mai luat iarbă şi E. Planu' e să mergem cu maşina la Ynyslas, să luăm ceva de băut pe drum şi, ştii, să ne relaxăm puţin, să ne distrăm... să facem un chef printre dune. Să păstrăm senzaţia. Ce zici? Te simţi în stare?

Dumnezeule. *Bineînţeles* că mă simt în stare. Sar în picioare şi mă iau după el, spre maşina lui Paul. O grămadă de feţe sunt lipite de geam, pe dinăuntru, cum ar veni.

— Robbie vine şi el?

— Nu, spune Malcolm, scrâşnindu-şi maxilarele. A întins-o acu' câteva ore. Trebuia să prindă avionu'. Cre' că e deja la jumatea drumului înspre veselul Paris.

Fac cu mâna spre maşină şi Paul ambalează motorul ca răspuns. Ca şi cum maşina ar fi un câine mare şi prietenos care mârâie a salut. Picioarele încep din nou să mă furnice, dinţii îmi dau o senzaţie ciudată... Ştii, cred că pastila aia începe să-şi facă efectul iar. Da, aproape sigur începe iar.

— Deci n-ai mai încercat niciodată asta?

Scutur din cap.

— Cum, nici măcar o dată?

— Nu, spun eu dând din umeri. Am băgat chestii asemănătoare, ştii, dihidrocodeină, nitrazepam şi tot aşa, calmante. Eu sunt mai mult genul pe stimulente, ştii, speed, amfetamine, E. Celelalte chestii nu prea mă ajută, ca să zic.

Roger expiră zgomotos şi scutură din cap.

— Ălea pot să-ţi facă cel puţin la fel de mult rău, dacă nu chiar mai mult. Am văzut o grămadă de rataţi pe speed, zău, serios... Adică, uită-te puţin la Colm, omule!

Zâmbesc. N-aş zice că Roger e chiar un heroinoman, cel puţin nu acum (are tot felul de faze), dar în mod clar a început să vorbească aşa — dispreţul stupid al drogatului faţă de orice în afară de heroină. Adică, să-l luăm pe tipul ăla Mickey Metadonă ca exemplu; stă într-un colţ tremurând, mirosind a căcat, transpiraţie şi vomă, cu pielea ca o pizza veche de-o săptămână şi tot aşa, cu saliva curgându-i prin barba rară, şi ăsta încerca să mă avertizeze în privinţa amfetaminelor pentru că, după cum zicea el: „O să-ţi zăpăcească imediat căpşorul ăla drăguţ al tău". Exact aşa mi-a spus acum câteva zile, acasă la Phil: „Amfetaminele o să-ţi zăpăcească imediat căpşorul ăla drăguţ al tău". Ce dobitoc. Şi eu zic, a, şi heroina nu, asta vrei să spui? Dumnezeule mare. Dacă n-aş fi aşa de luată pe speed, nici n-aş sta aici la discuţii cu tine, cretin plicticos ce eşti. Şi chestia e că, bineînţeles, toţi drogaţii şi terminaţii cred că pot să-mi dea sfaturi pentru că sunt cea mai mică; de fapt, surprinzător, Roger e singurul care mă

tratează adesea ca pe un egal. Nu-mi pasă ce spun oamenii despre el, mulţi spun lucruri urâte despre el (pe la spatele lui, ca să zic, niciodată în faţă), că e dement şi aşa mai departe, dar cu mine a fost întotdeauna mişto. Ştiu că poate fi cam nebun, ca să zic, că e şovin şi aşa mai departe, dar... mă rog, totul are un motiv, nu-i aşa? Adică, el a fost o vreme în armată, aşa mi se pare, şi a stat o vreme în Irlanda de Nord, înainte de acordul de încetare a focului, zău... cred că asta e suficient ca să scoată din minţi pe oricine. Dumnezeule.

— Dacă te întreabă vreun fraier, n-ai primit asta de la mine. OK?

Dau din cap că da şi iau pliculeţul din mâna lui.

— Cât e?

El dă din mână a refuz.

— Asta e din partea casei. Adu-mi un pliculeţ de amfetamine sau ceva, când poţi. Da' nu băga mai mult de jumate o dată, ca să zic, şi să nu spui la nimeni cine ţi-a dat-o. Şi fereşte-te de ace şi tot aşa.

— Bine. Mersi mult.

Vreau să mă duc direct acasă, ca să zic, să văd ce e cu chestia asta despre care vorbeşte toată lumea, dar tipul ăla gay Gwion, ăla cu care umblă Sharon tot timpul, vine şi se aşază la masă. Nu e genul flamboaiant şi aşa mai departe, dar toată lumea ştie că e gay, nu c-ar încerca să ascundă asta sau aşa ceva. Faţa lui Roger devine imediat rea; buza de sus i se răsfrânge, dezvelindu-i dinţii galbeni, şi ochii i se înceţoşează. Transmite valuri de răceală şi tot aşa. E ca şi cum ai sta în faţa unui frigider deschis.

— A, Maggie! Ce mai faci, scumpo?

Eu şi cu Gwion discutăm o vreme despre chestii minore, apoi cred că înţelege mesajul transmis de Roger şi pleacă, în timp ce ne promitem să ne întâlnim să bem un gin şi să ascultăm Abba sau altceva. Dumnezeule, chiar şi un surdomut ar putea recepţiona mesajul transmis de Roger. Pare cumva jignit sau insultat personal, sau aşa ceva.

— Spune-mi şi mie de ce *dracu'* vrei să-ţi pierzi timpu' cu un poponar ratat? Şi dacă numai stai lângă el te *contaminezi*, omule, e mai paraşută decât *tine*. De ce dracu' faci asta?

Oftez şi dau din umeri.

— E un tip drăguţ. Nu face rău nimănui.

Roger râde, un râs foarte dispreţuitor şi pervers.

— Te fuţi în el de tip drăguţ! Când o s-aştepţi să mori într-un spital de SIDA n-o să mai spui asta, nu-i aşa? Eşti prea mică, omule, o să-ţi vină mintea la cap peste vreo câţiva ani.

Ajunge. Detest asta, căcaturile ăstea condescendente. M-am răzgândit — Roger *este* un labagiu. Ikey Pritchard se apropie clătinându-se de noi, muci de beat, sprijinindu-se cu o mână de capetele oamenilor pentru echilibru şi cu o sticlă de Newky Brown, ţinută ca o armă, în cealaltă mână.

— Hei, Ikey, omule, spune-i lu' Mags cum e cu poponarii. Spune-i cu germenii, omule, hai, explică-i cum e treaba. Pe mine nu vrea să m-asculte.

Mă prefac că văd pe cineva cunoscut şi plec cât de repede pot fără să jignesc. Nu mai am chef de porcăria asta. Şi, în plus, heroina îmi zumzăie în buzunar, aşa că ies

din crâşmă, iau un autobuz până la Waun, ajung la Llys Wen şi mă încui în cameră. Am o sticlă cu cidru de la Spar, la casetofon cântă Sonic Youth, chibrituri, staniol... n-am mai băgat heroină până acum, dar i-am văzut pe ceilalţi cum o fac de suficient de multe ori ca să ştiu destul de bine ce să fac, şi oricum a fost gratis, aşa că ce contează dacă o ratez şi nu îşi face efectul? Nu pierd nimic, nu-i aşa?

Deschid pliculeţul (ca de obicei, un pătrăţel dintr-o revistă porno) şi văd o cantitate mică de praf ciocolatiu (doar o mostră, presupun; Roger nu ar da de la el un pacheţel întreg degeaba, nu-i aşa?). Vărs delicat jumătate din el pe staniol. Mâinile îmi tremură puţin şi aşa mai departe. Fac un tub dintr-o bancnotă de cinci, îl bag în gură şi pun un chibrit sub staniol. Praful începe să pocnească şi să scoată fum, aşa că plimb flacăra pe sub staniol înainte şi înapoi, ca să zic, urmând-o cu tubul făcut din bancnotă şi inhalând fumul aspru şi lipicios. S-a terminat. Din praf nu a mai rămas acum decât o cenuşă neagră, subţire.

Mă las pe spate.

Nimic. Fir-ar a dracu'. Oare am făcut cum trebuia? Nu simt decât un gust oribil în fundul gurii. Oare...

... am...

... o, Doamne...

Intră în funcţiune într-o fracţiune de secundă. Apoi capul meu e în coşul de gunoi şi eu îmi scuip plămânii peste mucuri de ţigară, coji de banană, şerveţele folosite şi aşa, atât de multă vomă că am impresia că n-o să se mai termine niciodată. Îîîh. O, Dumnezeule, asta e minunat; ai cumva un drog care să te facă să vomiţi la nesfârşit? O, da, asta mi se pare minunat, dă-mi şi mie puţin. Dumnezeule.

Dar apoi... după ce termin mă aşez din nou pe pat. Care e mai confortabil ca oricând. *Niciun* pat nu a fost vreodată atât de perfect confortabil. Sonic Youth nu mi s-au părut niciodată atât de mişto, de deştepţi, de perfecţi. Hainele mele... pielea mea... fiecare celulă a corpului meu freamătă şi zumzăie, nu mai există nimic rău, nu mai există nimic rău. Nicăieri. Niciodată.

Ah, n-are niciun rost să încerci să explici. Nimeni nu ar putea să înţeleagă vreodată... E ceva... Nu ştiu, nu mă mai simt singură, mă simt pur şi simplu beton. Sunt cu adevărat eu însămi.

Însă rămâne totuşi o chestie — n-o să mi-o injectez niciodată, nici nu se pune problema. Căcat, nici măcar n-o s-o mai inhalez vreodată; a fost mişto o dată, da, dar asta e tot. Trebe să încerci chestiile ăstea o dată, nu-i aşa? Experienţe noi şi aşa, senzaţii... ăsta e rostul vieţii, sau cel puţin ar trebui să fie. Adică, ce m-a făcut să vin în oraşul ăsta? Trebuia să explorez, să caut. Să încerc noi chestii. Şi, da, mă bucur că am încercat o dată asta. N-are niciun rost să încerc să explic, ca să zic. Sunt luată ca dracu' şi asta îmi e de ajuns.

Stau întinsă pe spate în pat, ţinându-mi capul în mâini şi râzând pur şi simplu încet, de una singură... valuri de plăcere, o, Doamne... îşi face efectul iar şi iar, şi când crezi că s-a terminat, îşi face efectul încă o dată.

Uau. Dumnezeule.

Colm îmi face semn cu cotul şi arată cu capul spre bar, unde proprietarii crâşmei — un cuplu din Manchester — pe care îi cheamă Ron şi Babs se ceartă iar. Se ceartă încontinuu, zău, uneori rău de tot; o dată Ron a aruncat

cu casa de marcat după Babs, clienţii au trebuit să sune la poliţie şi tot aşa. Ron e un fost boxer; nas zdrobit, faţă de un roz aprins, păr alb. Mai e şi alocoolic, ca şi nevastă-sa.

— Ah, porc idiot ce eşti! ţipă Babs.

Aruncă o halbă plină după Ron, care se ascunde după tejghea. Apoi iese din crâşmă vijelios. Ron apare iar, cu un zâmbet larg pe faţă, curăţă berea vărsată şi cioburile şi îşi reia conversaţia cu unul dintre bătrânii de la bar. Nu ştiu despre ce discută; cred că despre morminte sau ceva:

— Pe numele cui e contractul?

— Păi, am verificat la arhivă.

— Şi ce zicea? Al cui nume e în contract?

— Al meu.

— Păi atunci e clar, mormântu' ăla e al tău. Poţi să scoţi oasele fraierului dacă vrei şi să le dai la câine. N-avea niciun drept să fie îngropat acolo.

Colm se freacă pe faţă şi zâmbeşte.

— E plăcut să asişti la un vodevil când se termină efectu' drogurilor, nu-i aşa?

— Da.

Şi la mine efectul tocmai se termină rapid, atât de repede că nici n-am timp să clipesc. Bem amândoi la greu, ca să menţinem sau să recâştigăm, nu sunt sigură, senzaţia pe care am avut-o toată ziua de ieri şi aproape toată noaptea. Am băgat un speed bun, dar era amestecat cu praf laxativ; am reuşit să dorm o oră exact înaintea zorilor, ca să zic, şi m-am trezit cu o dâră de rahat lichid în pat. Dumnezeule, uneori e greţos să fii om şi tot aşa. Toate fluidele ălea... ascultă-mă pe mine; când te ocupi de alcool şi droguri poţi să-ţi iei adio de la demnitate. Trebuie pur şi

simplu să renunţi la respectul tău de sine şi aşa mai departe.

Colm se uită la mine.

— Ai o expresie ciudată.

Râd.

— Ei, acum două halbe era frumoasă!

Colm rânjeşte şi îşi ridică o bucă.

— Cred că o să mă băşesc.

Tocmai sunt pe punctul de a-i spune că asta s-ar putea să nu fie o decizie înţeleaptă, când din pantalonii lui se aude un pârâit umed şi Colm se repede la budă, palid la faţă. Râd de una singură, ţinându-mi capul în mâini.

— Văd că te distrezi bine.

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Ron cum rânjeşte rozaliu.

— Da, da, îi spun. Mă distrez de minune.

— Bun. Mă bucur să văd că tinerii se simt bine. Ei, sunteţi atât de plini de viaţă...

Îmi face cu ochiul.

— Încă două halbe, nu-i aşa?

— Da, sigur. Ăstea sunt aproape gata, ca să zic.

Aduce halbele la masă, iar pe mine mă izbeşte un val de tristeţe de după droguri. Încep să mă gândesc la Colm, la felul lui de a fi, la lucrurile pe care le face... un lucru ştiu sigur; n-aş putea niciodată să stau cu el. Pur şi simplu nu l-aş putea suporta... ca atunci când eram toţi la el acasă într-o după-amiază şi am rămas fără pileală, aşa că Mairead i-a dat treizeci de lire să se ducă să mai ia şi a venit după două ore muci de beat, cu un pui de şobolan în buzunar. Chestiile de genul ăsta m-ar scoate din minţi. Uneori mi se pare că e nebun sau că se

îndreaptă în direcţia asta; unele chestii pe care le spune nu pot fi decât produsul unui creier afectat. Ca acum câteva seri, când eram în pat, trează şi aşa mai departe, citeam şi fumam un joint, ştii, la Llys Wen, şi Colm a intrat în cameră luat ca dracu', s-a aşezat pe marginea patului meu şi a început să... mă rog, a fost ceva înspăimântător, m-a îngrozit şi tot aşa; îşi dădea ochii peste cap şi a început să bată câmpii despre falia San Andreas sau aşa ceva şi despre peşti cu ochi pe telescoape şi corpuri care sunt doar nişte guri mari şi căscate cu colţi şi gheare care se încleştează pe fundul mării şi alte chestii demente de-ăstea... l-am împins tare de tot, a căzut din pat, a privit în sus, spre mine, şi a spus:

— Cine dracu' ştie unde eram eu atunci.

Apoi a plecat. Ciudat rău. Şi chiar înspăimântător. Uneori e ca şi cum aş putea vedea cum unele lucruri plutesc în derivă înăuntrul lui Colm, se desprind din legăturile lor şi plutesc prin corpul lui, prin capul lui... Dar, totuşi... îmi place de el. Nu mă pot abţine, pur şi simplu îmi place de el.

— Guten abend, Margaret, wie gehts?

O, nu. Cunosc vocea asta tâmpită. Îmi ridic privirea şi, căcat, e John Snobul, cu Paul. John e un obsedat de nazişti, aproape că nu discută niciodată despre altceva, mai ales atunci când e beat, când devine groaznic de enervant. Între el şi Colm există o respingere reciprocă, şi nici lui Paul nu-i place prea mult de el, dar Paul e în stare să suporte pe oricine. Se aşază la masă şi Paul deschide gura să vorbească, dar John începe să bată câmpii despre crimele de război sau aşa ceva, ceva porcărie despre

naziști. Mă uit pe furiș cum se întoarce Colm de la budă. Ce *expresie* are pe față când îl depistează pe John.

— ... adică, știi, ce *este* de fapt o crimă de război? Vrei tu să încerci să definești ce este de fapt o crimă de război? Și, bineînțeles, mai e problema *dovezilor* concrete...

— Salut, Col, spune Paul.

Colm se așază între noi și ne anunță că tocmai s-a căcat. Paul râde și John îl privește cu dezgust, ceea ce Colm observă. Ochii lui se aprind și cred că ceea ce a urmat apoi e interesant:

— Ah, Dumnezeule, a fost dezgustător, am fost eu însumi dezgustat de mine. Știți cum e buda de aici, forma ei, ca să zic, e o cabină, apoi un pisoar și chiuveta puțin mai încolo? Da? Ei bine, mai întâi a trebuit să intru în cabină, zău, să curăț, știți, să șterg tot rahatu', ca să zic, nu neapărat rahat solid, cât mai ales ca un sos gros, ca să zic, sos de căcat ca o supă de pui, care îmi cursese pe picioare până jos, așa că a trebuit să-l șterg pe tot cu hârtie de budă care se rupea, ca să zic, așa că m-am murdărit și pe mâini...

Eu și cu Paul ne stricăm de râs. John se uită la Colm cu un dispreț suprem, ceea ce desigur îl provoacă pe Colm să atingă noi înălțimi sau adâncimi, depinde din ce unghi privești:

— ...așa că *atunci* a trebuit să ies împleticindu-mă din cabină și să mă duc înspre chiuvetă cu pantalonii în juru' genunchilor, pentru că nu puteam să mi-i trag, pentru că atunci mi-aș fi umplu iar blugii de căcat lichid, nu-i așa, deci stăteam acolo, zău, cu pantalonii în juru' gleznelor, spălându-mi petele de căcat de pe

picioare şi sperând, nu, *rugându-mă* să nu intre nimeni să se pişe, adică imaginaţi-vă cum ar fi fost să intre Ron să facă un pipi şi io cu pantalonii daţi jos şi spălându-mă la cur...

Paul aproape că lăcrimează. John simulează detaşarea, fluierând încet pentru el şi holbându-se prin crâşmă.

— ... aşa că dup-aia, după ce în sfârşit am terminat, a trebuit să mă duc împleticindu-mă înapoi în cabină, unde era sulu' de hârtie, ca să mă şterg, şi apoi iar la chiuvetă ca să mă spăl pe mâini. A fost absolut oribil. Speedul ăsta era amestecat cu laxativ, nu mai iau niciodată de la Derek Jegosu'. Da' oricum am făcut-o, am curăţat căcatu' de pe mine şi acum iată-mă, cel mai curat tigru din toată jungla. Pregătindu-mă pentru salt. Fără niciun pic de căcat pe mine, nu, nu. Te simţi bine, John?

John se uită la Colm, dă din cap şi se întoarce iar spre Paul:

— Deci, cum spuneam, chestiile ăstea trebuie să fie dovedite. Şi de ce, spune-mi tu chestia asta, pentru că eu n-am înţeles niciodată, de ce nu e o scuză legitimă „eu doar am executat ordinele"?

Colm scutură din cap şi murmură:

— Dumnezeule mare, uită-te la mine.

Apoi dă din umeri, neputincios. Pe faţa lui, în ochii lui se citeşte o disperare adevărată, vreau să spun disperare adevărată, neagră şi imensă. Mă face să mă simt puţin tristă.

— Ai reuşit să dormi puţin azi-noapte, Mags?

— Puţin, spun eu. Cam o oră sau aşa ceva.

Colm dă din cap.

— Eu n-am închis ochii. N-am mai dormit de vreo trei nopţi, să mor io. Am încercat, zău, da'... de fiecare dată ajungeam să-mi fac un film în cap. Am un fel de fantezie pe care o derulez în cap ca să mă ajute să adorm... Sunt prins de o furtună de zăpadă în pădure şi tre' să mă duc să-mi fac rapid un adăpost, înainte să mor de frig, aşa că sap o vizuină într-un mal de zăpadă, o gaură mare şi adâncă, şi ştiu că trebuie s-o sap repede, înainte să-mi pierd energia. La momentul la care mă târăsc înăuntru, în gaură, îmi desfac sacu' de dormit şi începe să-mi fie cald şi bine, şi de obicei adorm.

John încă îi turuie lui Paul la ureche, dar Paul îl ascultă pe Colm, fixând concentrat cu privirea tâmpla acestuia. Ochii lui din spatele ochelarilor sunt sticloşi şi tot aşa. Încă unul care îşi petrece mare parte a zilelor cu sticla în mână.

— Da' noaptea trecută n-a funcţionat, şi nici noaptea de dinaintea ăsteia, spune Colm. Dumnezeule, când o să reuşesc în sfârşit să dorm... cred că o să dorm la nesfârşit.

După o vreme, Paul şi Colm pleacă spre altă crâşmă, dar John vrea să rămână aici. Aş prefera să merg şi eu cu cei doi, dar mă simt obligată să rămân cu John, pentru că... ei bine, mi-e puţin ruşine să recunosc, ca să zic, dar într-o vreme eram împreună cu John Snobul. Ştiu, ştiu, e o chestie penibilă şi aşa mai departe... eram mică, încă adolescentă, să mor io, şi tocmai sosisem în Aberystwyth după ce fugisem de acasă, zău, eram singură şi vulnerabilă şi simţeam că am nevoie de un fel de protecţie. Dumnezeule, toţi facem greşeli. Numai că trebuie să învăţăm din ele, nu-i aşa?

— Ştiu că e prietenul tău, Mags, dar…

John e muci de beat. Tărăgănează cuvintele şi se clatină pe scaun.

— Ţiganul ăla împuţit… nu pot să-l suport. Ţigan cretin, mizerabil şi hoţ.

Se lasă spre mine şi eu îl îmbrâncesc.

— Să nu te mai aud că-i vorbeşti de rău pe prietenii mei. Bine? Ţine-ţi gura. Nu mă interesează dacă-ţi place de ei sau nu, doar nu-i mai vorbi de rău în faţa mea.

John se prăbuşeşte iar pe mine.

— Ah, ne-am distrat bine, nu-i aşa? Noi doi, hei…

O, da, mă gândesc eu; m-am distrat de minune, stând în patul din camera ta mizeră de cămin, bând cidru White Lightning şi ascultând teoriile tale despre cum Adolf Hitler a fost salvatorul acestei lumi. A fost extraordinar.

— Hei, ascultă; Nicola e plecată, s-a dus la maică-sa în weekend. Sunt singur în cameră… ce zici?

Mă uit la faţa lui. Îmi amintesc cum eram cu el, ceva de genu': Da, John, sunt de acord cu tot ce spui tu şi tot aşa. Dar acum… sunt mai matură, mai experimentată. Nu mă mai poate controla, indiferent cât de tare ar crede el că poate. Acum sunt o altă persoană.

— Haaaaaaiiii… ca pe vremuri şi aşa mai departe… hai, era frumos pe vremea aia, îţi plăcea la nebunie, *ştii* că am dreptate!

— Bine, atunci, zic eu. Dar pe drum luăm ceva de băut, bine?

Ieşim din crâşmă, trecând pe lângă Babs care încearcă să-l strângă pe Ron de gât lângă jocurile mecanice şi mergem să luăm de băut. John de-abia poate să meargă, se

izbeşte de maşini, strigă în germană şi cântă „Tomorrow Belongs To Me“. E jenant ca dracu’. Cumpără o sticlă de coniac de la Spar şi ne ducem la el în cameră, care nu seamănă deloc cu ce îmi aminteam eu, diferenţa fiind că acum se vede influenţa unei femei, ştii, sticluţe de parfum pe dulap, ornamente şi aşa mai departe. Şi femeia aia nu sunt eu, eu sunt o vacă incapabilă, mă uit în jurul meu prin cameră, camera asta în care odată am băut, am râs, am plâns, am dormit, m-am trezit, m-am futut, m-am certat etc., şi simt o crampă în stomac, nu ştiu prea bine ce înseamnă. Doar o înţepătură uşoară. O durere foarte, foarte mică.

John dă să mă apuce de ţâţe.

— Nu, nu încă, Dumnezeule, potoleşte-te... să bem ceva mai întâi.

El se aruncă pe pat şi deschide coniacul. Eram mai tânără, am fost mai tânără în camera asta... Doamne, am doar douăj’doi de ani acum, dar, ştii... aveam nouăşpe în camera asta. Atât de incredibil de tânără. Aveam încă doi sau trei ani plini de posibilităţi în faţa mea, drept în faţa mea... totul se putea întâmpla. Şi totul s-a întâmplat.

Ah, dă-o dracului. John şi obsesiile lui perverse.

— Ai pahare?

El face semn cu mâna spre dulăpior, din care scot două păhărele pe care le umplu cu coniac. John îl dă pe gât pe al lui, dă să mă apuce şi eu mă feresc până cade în comă sau ceva ce seamănă foarte bine cu asta. Un morman tresăltând şi sforăind pe pat. Când sunt sigură că n-o să se mai trezească, îi iau geaca de pe jos, unde a aruncat-o, şi caut prin buzunare. Iau douăzeci de lire din cele treizeci

din portofel. O iau spre uşă. Apoi mă întorc la portofel şi le iau şi pe celelalte zece. Apoi ies din clădire, întrebându-mă în ce crâşmă or fi acum Colm şi Paul... ei bine, va trebui să le verific pe toate, nu-i aşa? White Horse e cea mai apropiată. Pot foarte bine să încep cu ea.

Mă ia cineva din faţa universităţii. Un cuplu de tineri cu aspect morocănos, într-un break. Un break roşu.

— Unde mergi?

— Cât mai aproape de Sheffield.

— A, păi atunci nu e rău, noi mergem în Manchester. Îţi convine?

— Beton.

Adorm înainte să ieşim din Ţara Galilor. Ştiu, e nepoliticos, dar... sunt complet epuizată şi aşa. Joi am primit telefonul, tocmai când îmi făceam bagajele să merg cu ceilalţi la Abergynolwyn. Prietenul meu Reuben... s-a spânzurat în camera lui de cămin din Sheffield. Reuben pe care l-am cunoscut în Shrewsbury. Reuben cu care eram împreună când aveam vreo şaptişpe ani. Reuben cu care mă îmbătam cu vin Scotsmac sau Concorde. Reuben cu care am împărţit primul meu pliculeţ de speed. Reuben.

Reuben mort în Sheffield, atârnat de tocul ferestrei într-o cameră mică şi anonimă.

În Manchester, lângă staţia de autobuz, mi se face semn cu cotul, încet. Primul lucru pe care îl văd când deschid ochii sunt clădiri, clădiri înalte, zgomot, autobuze, fum şi oameni. Cât timp a trecut de când am fost ultima oară într-un oraş? Peste tot plouă şi aşa mai departe. Le

mulţumesc insistent celor doi şi îmi iau un bilet de abutobuz pentru Sheffield de la ghişeu. Nişte vagabonzi, decorul inevitabil al oricărei staţii de autobuz din ţară, îmi cer bani, dar nu am decât nişte mărunţiş. Până la autobuzul de Sheffield mai e o jumate de oră. Nu pot să mă duc să beau o halbă, pentru că nu am bani aproape deloc.

Reuben care chinuia broaşte. Reuben care era bun la chitară. Reuben care a făcut praf maşina lui taică-său.

Ies şi mă aşez afară, ca să privesc oraşul. Pare absolut imens după Aberystwyth, dar în acel mod care pare să refuze orice idee de spaţiu, de libertate. Ceea ce nu înseamnă că aceste lucruri pot fi găsite într-un mic orăşel galez de la marginea mării, ca să zic, sau în zona din jurul lui. O, nu. E doar o prejudecată răspândită.

Reuben care a vrut întotdeauna să meargă în Peru. Reuben care, dacă e să spunem adevărul adevărat, era cam cretin. Reuben care acum e mort.

Fumez o ţigară, ascult mugetul oraşului şi simt ploaia lipicioasă şi murdară pe braţe, pe faţă, în timp ce aştept autobuzul de Sheffield.

Iată-l; un apartament mare, cu ferestre imense, din cartierul nou de deasupra portului. După cum mă aşteptam. Verific adresa de două ori, îmi salt geanta pe umăr şi sun la uşă. Treptat, o siluetă cocoşată prinde contur în spatele geamului mat şi din interfon se aude o voce fragilă, dar profundă şi de o putere surprinzătoare:

— Da? Cine este, vă rog?

Mă aplec peste chestia aia pe post de microfon şi spun cu cel mai politicos ton al meu:

— Sunt de la agenţia de personal. Sunt înlocuitoarea de săptămâna asta.

Uşa este deschisă încet de o Barbara Cartland sfrijită, care se sprijină de un cadru de mers şi e machiată atât de gros, că arată cam sinistru, ca un clovn şi tot aşa. Dar în atitudinea ei există totuşi un fel de superioritate şi aşa mai departe, are un fel de încredere de sine în ochii cu cearcăne albastre, ca de panda, în timp ce îmi scanează cardul de identitate pe care l-am ridicat ca să-l vadă şi apoi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ah. Eu aşteptam, ah, o tânără domnişoară.

— Asta şi sunt, spun eu zâmbind. E din cauza părului scurt.

Îmi vine să-mi trag puloverul în sus şi să spun: „Ăstea ce sunt, după părerea ta?“ Tânără domnişoară, Dumnezeule mare. E chioară sau ce?

— Ah. Da, bine.

Încă pare nehotărâtă, dar deschide uşa şi mă conduce în unul dintre cele mai superbe apartamente pe care le-am văzut în viaţa mea; are un şemineu mare, pe pereţi tablouri care par scumpe, tot felul de ornamente de valoare şi alte chestii peste tot, pe rafturi şi mese şi aşa mai departe. O fereastră cât tot peretele oferă o privelişte uluitoare asupra portului, până în Pen-yr-Angor şi Pen Dinas, o formă mare şi verde în ceaţă. Apartamentul miroase a parfum şi flori proaspete, ceea ce nu reuşeşte totuşi să acopere mirosul pe care îl simţi întotdeauna în preajma oamenilor bătrâni, acel iz uşor supărător de lapte şi pipi. Totuşi, ce apartament beton; ce loc superb în care să trăieşti.

— Eşti nouă, nu-i aşa, spune bătrâna. Nu te-am mai văzut până acum.

— Nu, spun eu. Sunt doar o înlocuitoare, înţelegeţi. Dacă vreuna din femeile de serviciu permanente se îmbolnăveşte sau ceva de genul ăsta, atunci mă sună pe mine să fac tura ei. Sunt doar temporară, ca să zic.

— Şi ce s-a întâmplat cu Sally, cea care venea de obicei la mine? Nimic serios, sper?

— Nu, spun eu, e doar puţin răcită.

De fapt nu prea ştiu ce e cu ea; din câte ştiu eu, ar putea să aibă şi lepră.

— Ei bine, pufneşte baba, aşezându-se într-un fotoliu imens de lângă foc. Presupun că este, *într-adevăr*, o agenţie respectabilă...

Bogăţia expusă în apartamentul ăsta e cumva prea mult pentru a o putea asimila dintr-odată. Probabil că doar unul dintre ornamentele din jad costă mai mult decât o să câştig eu într-un an întreg. Şi pun pariu că tabloul ăla de deasupra şemineului e un Turner adevărat... Dumnezeule. În meseria asta, dacă nu vorbeşti galeza, e un mare avantaj; te trimit la toate casele ăstea care aparţin englezilor bogaţi, cei care-şi permit să-şi petreacă ultimii ani în confort şi lux la malul mării, în timp ce băştinaşii, sau cei mai mulţi dintre ei, sunt lăsaţi să moară în case sociale din Penparcau sau Llanbadarn, asaltaţi de insecte şi igrasie. Şi nu aşa a fost dintotdeauna?

Femeia continuă să se holbeze la părul meu scurt. Ochii ei oscilează încontinuu de la capul meu la sânii de sub pulover, ca şi cum ar fi uluită de o anumită neconcordanţă sau aşa ceva. Încerc să zâmbesc şi să ignor privirea ei evaluatoare.

— Deci. Cred că avem tot ce ne trebuie. Plăcintă cu carne...

Bag mâna în geantă, dar ea ţâţâie şi zice:

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta, dragă, în bucătărie, te rog. Nu suport fărâmiţele, mai ales în sufragerie. Atrag tot felul de insecte.

— Scuze.

Mă duc cu geanta în bucătăria din spate şi scot toate lucrurile pe blatul imaculat de porţelan. E ca o bucătărie de expoziţie, serios, albă şi sclipitoare; mi-e frică până şi să respir în ea, atât e de curată şi dezinfectată şi tot aşa. Doamne, cred că are o armată întreagă de servitori care umblă după ea, făcând ca viaţa care i-a mai rămas să fie nu doar suportabilă şi confortabilă, ci de-a dreptul luxoasă. Vreau să spun, ea nu e suficient de agilă ca să aprindă dimineaţa focul ăla sănătos din camera din faţă, probabil că are fochistul ei personal. Dumnezeule. Mă întreb cum a făcut bani. Mă întreb cum reuşeşte să trăiască aşa.

— Vesela e sub chiuvetă, tacâmurile în sertar, tăvile în dulăpiorul din colţ, o aud spunând din cealaltă cameră. Plăcintă cu carne şi mazăre conservată. Ai lucrurile ăstea?

— A, da, spun eu. Tot ce aţi cerut.

— Şi bezeaua? Bezeaua cu frişcă?

„Bezea": îââh. E o *prăjitură* nenorocită, babă proastă ce eşti.

— Da.

— Bun. O felie de pâine albă cu puţin unt, o ceaşcă de Earl Grey, fără lapte, fără zahăr. Şi adu-mi oliviera *mie*, te

rog, *nu* încerca să-mi condimentezi mâncarea tu însăţi. Femeia care vine la mine de obicei ştie foarte bine cât de pedantă sunt în privinţa condimentelor.

— Bine.

Dumnezeule, mă gândesc eu, obiceiurile vechi nu prea se schimbă, nu-i aşa? Aveau dreptate cei de la agenţie; asta *chiar* e o babă tipicară. Oricum, aveam notat tot ceea ce îmi spusese ea acum, inclusiv instrucţiunile de a nu utiliza sarea şi piperul. Dar cel puţin nu se ţine după mine, nu se uită peste umărul meu cum fac altele, deşi picioarele ei cred că nu sunt prea bune, cu cadrul ăla de mers şi aşa mai departe. Mă întreb câţi ani are.

Pun mazărea şi plăcinta în cuptorul cu microunde, pregătesc tava şi ceaiul şi când totul e gata i le duc. Îşi încreţeşte buza de sus — o buclă mică în despicătura de ruj subţire — în faţa ofrandei, în timp ce eu aşez tava pe măsuţa de deasupra genunchilor ei, şi începe să mănânce câte puţin. Vorbeşte cu mine în timp ce mănâncă şi eu îi ascult poveştile, câţi nepoţi are şi cu ce se ocupă ei, chestii de genul ăsta. Una dintre ei, Christine, e doctor în Londra şi s-ar părea că are:

— Cel mai *minunat* păr lung, *atât* de strălucitor, absolut incredibil. Îi acoperă tot spatele. Într-adevăr uimitor, ca mătasea, *mătase*... oriunde se duce lumea se uită după ea. Toţi doctorii din spitalul ei, o, sunt aşa nişte figuri, toţi, înţelegi, ei...

Continuă să vorbească, în timp ce eu dau din cap şi spun la intervale regulate „Hmmm“, dar de fapt sunt cu mintea departe; încerc să mă imaginez la vârsta ei, cum o să arăt, unde o să stau... e dificil. Nu mă pot imagina atât de aproape de moarte, atârnând de capătul unei frânghii

atât de lungi a timpului, a anilor şi a zilelor şi tot aşa. Probabil că o să stau singură în cine ştie ce casă, holbându-mă la pereţi şi la televizor… cu un vid mare şi negru în faţa mea. Şi ce e mai rău e că, probabil, şi în urma mea voi avea un vid mare şi negru, o existenţă anulată de demenţă sau pur şi simplu de plictiseală, în timp ce tinereţea mea va fi doar o confuzie ceţoasă, amintită cu greu. Dumnezeule. Ce viaţă nenorocită. N-ar trebui să gândesc aşa; am doar douăj'doi de ani,

— … Sper că eşti de acord? Hmmm?

Mă uit la ea şi văd că îmi zâmbeşte, cu o mustaţă de frişcă.

— O, da, spun eu. Categoric. Pot să merg la baie, vă rog?

Faţa ei se bosumflă puţin a neplăcere, dar apoi spune:

— Dacă e necesar. E în spatele bucătăriei.

În drum spre baie duc tava în bucătărie, umplu chiuveta cu apă fierbinte şi bag vasele în ea. Apoi mă duc la baie, încui uşa şi deschid dulăpiorul de deasupra chiuvetei sclipitoare în formă de scoică. Aşa, ăsta e bonusul meu: drogurile sunt ca insectele — există un milion de tipuri diferite şi le găseşti ascunse în cele mai curate şi bine iluminate locuri. Cele mai igienice şi bine frecate zone au întotdeauna mici crăpături întunecate în care se pot refugia. Trebuie doar să ştii unde să cauţi.

Mai multe rânduri de sticluţe maro, minunate… echipamentul de anulare temporară a durerii se găseşte peste tot. Toate tipurile de dureri necesită toate tipurile de tratamente posibile, aşa că avem Valium, codeină, diazepam, Xanax, Stelazine, Dramamine, tot felul de chestii îmbietoare.

Iau câteva din fiecare sticluţă, le pun în buzunar şi apoi, iată, în spatele tampoanelor pentru incontinenţă, da! şut şi gol! o sticluţă de DF 1. Nişte pastile extraordinare. Efectul ăla de morfină e inegalabil, senzaţia minunată de cocon, de bulă de protecţie sigură şi caldă... o, da.

Trag apa la budă, apoi spăl şi şterg vasele în bucătărie şi aşa mai departe, apoi îmi iau geanta şi mă întorc în camera din faţă.

— Păi, cam asta e tot, spun eu. Presupun că mâine o să revină femeia care vine la dumneavoastră de obicei. Mai aveţi nevoie de ceva, înainte să plec?

Sunt cumva şocată să văd că, în timp ce ridică privirea spre mine, în ochi are ceva, nu ştiu, un fel de frică. Un fel de profunzime insondabilă... toată încrederea, tot snobismul au dispărut complet.

— Ah, mai stai puţin, te rog, spune ea.

Aproape mă imploră.

— Bea nişte ceai şi povesteşte-mi despre tine. Să mai facem nişte ceai proaspăt?

Zâmbesc. Ei, mă gândesc, aş mai putea să rămân; până la urmă nu e o babă chiar atât de rea, zău, şi e posibil să nu mai ajung niciodată aici, în apartamentul ei. Pastilele parcă mă ard în buzunar, dar, ca să fiu sinceră, chiar mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

Ăăă... Mairead e o tipă mişto. Îmi place mult de ea; ne-am distrat o grămadă împreună, beam, dansam şi aşa mai departe... n-aş vrea s-o supăr deloc, ca să zic, dar Colm; Colm stă în faţa mea, la masa din bucătărie, în apartamentul lui şi al lui Mairead, şi toţi ceilalţi dorm în

camera din faţă, în afară de Mairead, care zace inconştientă în pat, şi Colm îmi spune tot felul de lucruri… lucruri pe care n-aş fi crezut niciodată că o să le aud de la el…

— … dintotdeauna. Eu te consider absolut superbă. Crede-mă, dacă n-aş fi cunoscut-o pe Mairead, zău, şi…

Capul îmi zumzăie. Efectul speedului începe să treacă. E cam cinci dimineaţa şi pe masă e un pahar cu bere care se trezeşte.

— … adică cine ar putea să afle, hmm? Căcat, *tu* ai spune cuiva? *Io* în mod sigur nu. Adică, ştii, ce vreau să spun e că n-o să afle nimeni niciodată, pentru că nu trebuie să facem altceva decât să ne ţinem gura, ca să zic, şi…

Afară ciripesc păsările. Bucătăria miroase discret a ceapă prăjită, şi din tavan atârnă pânze de păianjen prăfoase. Şemineul vechi şi scos din funcţiune e plin cu sute de cărţi. Iar ochii lui Colm sunt albaştri, în timp ce zâmbeşte, părul lui e unsuros şi ciufulit şi aşa mai departe, întotdeauna mi s-a părut că numele de Colm e mişto, unghiile lui sunt roase rău şi la capătul degetului mare are o tăietură adâncă. Apoi e pe mine şi limba lui intră adânc, adânc în gâtul meu şi eu simt gustul de tutun şi alcool. Limba lui gâdilă şi mângâie interiorul gurii mele peste tot, dinţii, limba, gingiile… îmi vine s-o muşc tare, s-o muşc de tot…

Deschide o sticlă de vin roşu. Stăm pe podeaua bucătăriei, bând şi sărutându-ne. Dumnezeule, ce lucruri ciudate se întâmplă… e o nebunie. Dar continui să fac asta.

Pe la vreo opt Paul trece prin bucătărie să se ducă la budă şi eu şi Colm ne depărtăm brusc unul de celălalt, probabil că pare foarte evident şi aşa, dar Paul nu spune

nimic, zâmbeşte doar terminat când se întoarce. Mairead doarme beată în patul ei şi eu sunt în bucătărie cu mâinile în pantalonii prietenului ei, jucându-mă şi trăgând pielea înapoi încet, ca să-l aud cum gâfâie, îmi place să-l aud cum gâfâie... mângâi columna lui Colm. Columna lui Colm; aproape că încep să râd, dar mă stăpânesc, neştiind cum ar reacţiona. Probabil că ar râde şi el, dar de fapt nu poţi să ştii niciodată. Bărbaţii şi sculele lor.

Ah, Dumnezeule. Ce dracu' fac? Răspunsul este: mă simt bine. Încerc să nu mă mai simt singură. Mă mozolesc cu cineva care îmi place, care mi-a plăcut *întotdeauna*. Asta e tot. E foarte simplu.

La ora deschiderii ne ducem la cea mai apropiată crâşmă şi bem toată ziua, vorbim, ne pipăim, jucăm biliard şi ne uităm pe fereastră la mare, prin ploaie. Pe la ora ceaiului ne ducem la toaleta publică din spatele crâşmei şi ne încuiem în una dintre cabine, unde miroase a pişat şi dezinfectant şi aşa mai departe. Pe uşă e lipit un flyer cu Oxygen să zic. Şi ce lucruri începem să facem atunci... Colm îmi suge sfârcurile şi îmi mângâie tandru cu degetele pizda şi clitorisul. Se aşază pe budă, mă face să mă aplec în faţa lui şi îmi bagă limba în fund, ceea ce nu mi-a mai făcut nimeni până acum şi ceea ce mă face să mă zvârcolesc şi să gem. Îngenunchez pe gresia rece de pe podea, între picioarele lui, şi îi sug pula, coaiele, coapsele. Observ o crustă circulară de pudră de talc pe prepuţul lui şi în cap îmi apare pentru o fracţiune de secundă o bomboană de mentă Polo. Are un miros curat, spălat, cărnos şi proaspăt. Îi bag un deget în fund şi el gâfâie atât de tare, încât am impresia că o să leşine; când scot degetul

ţipă, ceea ce îmi place, aşa că îl bag iar. Părul meu scurt îi gâdilă pielea. Mizeria localului, buda asta publică jegoasă şi aşa mai departe, face ca totul să fie şi mai palpitant, aşa că am un orgasm devastator în timp ce stau cu spatele lipit de peretele rece şi el mă fute, am orgasm şi ţip, apoi el îmi pune mâna pe gură şi îşi apasă faţa pe faţa mea, pentru că în budă sunt nişte oameni, nişte tipi beţi care cântă nu ştiu ce cântec despre Swansea, aşa că rămân tăcută şi nemişcată în timp ce pizda îmi zvâcneşte, încercând să atragă înăuntrul ei cât mai mult din scula lui Colm, iar degetele mele se înfig în spatele lui şi picioarele i se încolăcesc în jurul mijlocului... pleosc, pleosc se aude când fluidul cade pe podeaua de gresie...

Tipii pleacă şi eu îl implor pe Colm să mă fută mai tare, şi mai tare, ăsta e Colm, prietenul prietenei mele Mairead, cu care stă împreună, cel care mă fute acum, ah, da, mă fute şi mie îmi place enorm, îmi place la nebunie, şi felul în care mă fute produce în mine acel calm, acea albire ceţoasă din capul meu... Colm ejaculează ţipând, capul meu e pe pieptul lui şi îi aud inima cum bubuie. Minunat, minunat... nişte furnicături minunate, în timp ce ne detensionăm amândoi şi aşa mai departe, pula lui se înmoaie şi iese încet din mine. Lumina din capul meu începe să scadă şi eu nu vreau să se întâmple asta.

Cu cât te simţi mai bine acum, cu atât mai rău te vei simţi în viitor, când plăcerea dispare, pentru că ea nu poate dura la nesfârşit. Înţelegi? Se întâmplă din nou. Cu cât te simţi mai bine acum, cu atât mai rău te vei simţi. Ştiu asta foarte bine.

Ne întoarcem acasă la Colm şi ne îmbătăm, sau ne îmbătăm şi mai tare, cu Malcolm şi Mairead. Mairead bea ca o dementă din sticla de tequila, turuind fericită. Şi ce pot eu să spun? Ce *dracu'* aş mai putea eu să spun? Ne facem toţi muci şi ne uităm la televizor, Liam şi Laura apar cu nişte iarbă şi eu mă trezesc dimineaţa terminată pe canapea, cu o pătură de lână aruncată peste mine şi ochii usturându-mă, pentru că eram prea beată ca să-mi scot lentilele de contact. Ce aş putea să spun? Nu ştiu ce să spun.

N-ar fi trebuit să fac asta.

A fost beton şi sper foarte mult s-o facem din nou. Curând.

Ah, dă-o dracului. Nu e *nimic* de spus. Nimic.

Acum câteva seri eu şi cu Sioned ne-am dus acasă la Trish şi Rhun ca să ne uităm la *Communion*, ştii, filmul ăla despre extratereştri şi aşa mai departe? Şi în timp ce ne întorceam cu maşina lui Paul ne-am speriat de moarte. Paul era plecat undeva pe munte, cu Harvey şi Allen şi o sticlă de ceai de ciuperci, şi noi mergeam pe unul dintre drumurile ălea foarte înguste de lângă Devil's Bridge, ca să zic, nu se vedea nimic în afară de stele şi de porţiunea de drum luminată de faruri, şi deodată s-a auzit un bubuit şi toată maşina s-a umplut instantaneu de lumină, ca şi cum cineva ar fi băgat prin parbrizul din spate o lanternă puternică. Am simţit că îmi sare inima din piept, în timp ce faţa mi s-a înfierbântat din cauza groazei. Sioned a oprit maşina pe marginea drumului; o auzeam cum respiră.

— Ce... e... asta?

— O, Doamne.

Atât am fost în stare să şoptesc. Stăteam pur şi simplu acolo, scăldate în lumina aia strălucitoare şi tot aşa, eu eram speriată rău, adică de-a dreptul îngrozită, inima îmi bubuia nebuneşte, mi-era greaţă şi mă aşteptam ca la geam să apară nişte omuleţi mici şi gri, cu ochi imenşi de insectă. Tremuram. Sioned a scos o rangă de sub scaun, a ieşit afară şi a izbucnit în râs; acel tip de râs uşurat, cu o uşoară nuanţă de isterie. Am ieşit şi eu în întunericul vântos.

— Ce e?

Sioned mi-a spus, printre hohote de râs:

— E chestia aia luminoasă stupidă pe care Paul a montat-o pe maşină în noaptea cu focul de tabără. Uite. A căzut.

Mi-a arătat cu ranga lumina care căzuse. Atunci mi-am amintit; în unul dintre accesele lui ridicole de meşteşugar, Paul montase o chestie luminoasă în spate, de-a latul tavanului maşinii, breakul, cum ar veni. Nu ştiu de ce; avea ceva de-a face cu focurile de artificii sau ceva la fel de stupid. Paul e dement; dacă nu are nimic de reparat, e în stare să strice ceva, doar ca să-l repare.

— Doar asta era.

— Căcat, am spus eu. Era să fac infarct.

— Lasă-mă cu infarctu' tău, a spus Sioned. Ştii ce-am făcut eu? M-am pişat pe mine, doar atât.

Apoi am început să râdem, din cauză că toată chestia era atât de stupidă şi aşa, şi dacă atunci ar fi venit nişte extratereştri şi ne-ar fi văzut aşa — cum stăteam în munţi, în mijlocul oilor, a vântului şi a stelelor, râzând

incontrolabil la o maşină luminoasă şi mirosind a pişat —, ar fi crezut că suntem nişte exemplare defecte şi s-ar fi dus să caute unele mai bune pe care să le ia cu ei pe Zob sau cum dracu' s-ar fi numit planeta de pe care veneau.

***

Dumnezeule, ăsta a fost un şoc groaznic.

Umblu prin oraş fără ţintă, pur şi simplu rătăcesc şi tot aşa, simt cum ultimele cinci lire scoase de la bancomat îmi ard în buzunar, ca să zic, merg pur şi simplu prin centru. E acea perioadă a anului în care evreii ăia hasidici vin să viziteze Aberystwythul, nu ştiu de ce, zău, fac asta în fiecare vară; oraşul e destul de liniştit, după ce pleacă studenţii şi aşa mai departe, înainte să apară fluxul principal al turiştilor, şi apoi se umple brusc cu tipii ăştia cu haine lungi şi negre, cu pălării şi codiţe ciudate în cap. Îi vezi la Spar, privind uimiţi la puiul Kiev semipreparat şi la porţiile de mâncare Hungryman pentru o persoană. Oricum, sunt o grămadă care mişună la debarcader, pe lângă sala de jocuri, iar eu mă întreb cum să obţin cât mai mult plăcere în schimbul acestor ultime şi solitare cinci lire, dar mai întâi un avion cu reacţie Tornado trece mugind pe deasupra, suficient de jos ca să-l poţi atinge cu un băţ mai lung şi tot aşa, cu un zgomot puternic de tiranozaur din *Jurassic Park*, ca să zic, şi apoi se aude un BANG! care aproape îmi sparge timpanele şi mă sperie îngrozitor; adică, la început am dat să mă ascund, pentru că am crezut că avionul aruncase o bombă sau aşa ceva sau poate spărsese bariera sunetului, dar dup-aia mi-am dat

seama că era o rachetă de semnalizare. Dar ce şoc groaznic, cele două chestii împreună, avionul şi racheta de semnalizare, oribil. Parcă ar fi venit direct din Iad. Şi evreii intră în panică; bătrânii îşi ies din minţi, fugind împiedicat ca nişte pinguini enervaţi, probabil gândindu-se la mânia Domnului şi aşa mai departe, iar unii dintre cei mai tineri stau ţepeni şi se holbează la mare, ca şi cum ar fi uluiţi că apele nu s-au despărţit de aici până-n Irlanda sau ceva asemănător. Demenţial. Îi privesc o vreme, pentru că într-un fel e destul de amuzant, dar apoi încep să mă simt puţin tristă; par mâhniţi şi jalnici şi tot aşa, ca şi cum nu aici ar fi locul lor, nişte extratereştri blânzi şi stranii nepotriviţi acestei lumi a urletelor, maşinăriilor de război, zgomotului, oţelului şi oamenilor care se îneacă în mare.

Sărmanii de ei. Şi avioanele ălea împuţite, să mor io... le detest. Încă îmi mai amintesc când vreo câteva dintre ele au trecut pe deasupra chefului ăla în aer liber din Kerry, acum câţiva ani, foarte, foarte jos... mii de oameni care dansau în acelaşi ritm şi se distrau, şi dintr-odată cerurile sunt sfâşiate şi apar avioanele ăstea urlând. Unii s-au speriat rău de tot şi aşa mai departe, adică au existat crize de nervi, leşinuri... sunt sigur că piloţii aveau ordin de la guvern. Sunt *sigură* de asta.

În fine.

Continui să rătăcesc. Mă rog, ca să fiu absolut sinceră, ştiu exact încotro rătăcesc; mă duc la magazin să iau o sticlă de vin roşu ieftin, o pungă de chipsuri şi zece ţigări şi apoi la castel, să beau, să fumez, să mănânc şi să privesc valurile. „Rătăcit“ un căcat; ţi-ai adus până şi tirbuşon, Maggie, pe cine încerci să păcăleşti?

La castel mă aşez la soare, cu spatele rezemat de zidul străvechi, plin de muşchi. Eu şi Colm am venit odată aici să bem, ca să ne revenim după speed. De fapt, am făcut asta aici de vreo câteva ori. Doamne, mi-ar plăcea la nebunie nişte speed acum. Ăsta e drogul meu, amfetaminele; heroina aia a fost un experiment, o aberaţie de moment a carierei mele în droguri. Nu se va mai repeta niciodată. Dar e beton să încerci.

Doar un experiment. Toată *viaţa* mea împuţită e doar un experiment, unul care, mă tem uneori, nu e controlat de mine. Tot timpul caut noi senzaţii, experienţe... de asta am venit aici, în Aberystwyth. Am ajuns aici rătăcind; am fugit de acasă şi am ajuns aici, ştii, un orăşel mic pe malul mării, munţi şi aşa mai departe... e ciudat; ăsta e un oraş în care oamenii par să ajungă rătăcindu-se. Capăt de cale ferată. Adică s-o luăm de exemplu pe Sue Chiţăita; am întrebat-o odată ce a făcut-o să vină în Aberystwyth şi răspunsul ei a fost acel gen de chestie pe care o grămadă de oameni de aici ţi-o spun:

— Păi, ştii, aveam chef să mă duc undeva pentru o zi, ştii, să plec din Londra. Am venit aici, m-am îmbătat şi am uitat să mă sui în autobuzu' de întoarcere. Asta e toată povestea.

Toţi suntem de altundeva, sau cei mai mulţi dintre noi. Sioned nu, ea s-a născut aici şi familia ei e aici de, ăăă, dintotdeauna. Eu am venit din Shrewsbury, sau presupun că aici ar trebui să-i spun Amwythig, o zonă de frontieră, o zonă de nimic, de fapt, un tampon între Anglia şi Ţara Galilor. Adică nici nu prea am cine ştie ce accent, nu-i aşa?

Aş fi putut să mă duc oriunde, dar Ţara Galilor părea o variantă mai bună. Aşa că iată-mă aici; pur şi simplu sunt aici. Ca şi Colm, Malcolm, Mairead, Liam şi toţi ceilalţi... toţi suntem aici. Nu cred că e din cauza drogurilor. Ele sunt doar staţii în această călătorie, opriri de o noapte în Regatul Drogurilor... e ca şi cum toţi am fi aterizat aici fără niciun fel de trecut. Ne vedem foarte rar familiile, părinţii; nu pot să vorbesc în numele celorlalţi, dar eu personal nu-i văd pe ai mei din cauză că... mă rog, pur şi simplu nu ne vedem. Acum m-am împăcat iar cu ei şi îi sun o dată pe lună sau aşa ceva, ca să le spun că sunt încă în viaţă şi aşa mai departe, şi chiar îi iubesc, dar... nu ştiu. Aşa e viaţa mea. Într-o bună zi voi simţi nevoia să mă mut, şi când ziua aia va sosi, exact asta o să şi fac; o să-mi împachetez lucrurile, o să mă sui în tren şi o s-o întind, asta, desigur, dacă o să am bani, aşa că sper ca nevoia asta să vină într-o zi de şomaj... şi o s-o tai pur şi simplu altundeva. Poate undeva unde e la fel, deşi nu-mi pot imagina că mai există şi altundeva o asemenea densitate de drogaţi, dementţi şi terminaţi. Din cauza asta e ciudat oraşul ăsta; sunt atât de mulţi, într-un loc atât de mic. Problemele cu drogurile şi cu personalitatea sunt atât de evidente, atât de ostentative pentru că sunt atât de concentrate. E un oraş în care s-ar părea că orice rătăcitor va ajunge, mai devreme sau mai târziu. E patria clasei rătăcitoare, dacă asta nu cumva e o contradicţie, şi dacă e, ce-i cu asta? Dumnezeule, noi înşine, rătăcitorii, suntem nişte contradicţii, nu-i aşa? Umbre lipsite de rădăcini, de ancore, într-o lume a unor valori fixe, impuse şi a consumului constant. Vom exista

întotdeauna. Va exista o clasă rătăcitoare şi peste 100, şi peste 1 000 de ani, numai că în loc să rătăcească dintr-un oraş în altul va rătăci de la o planetă la alta. Poate că Marte va deveni Aberystwythul secolului XXII: ah, am venit aici doar pentru o zi, m-am îmbătat şi am uitat să mă întorc la rachetă.

Termin vinul şi o iau spre casă. Pe drum o văd pe Liz; Liz cea mică şi drăguţă, lângă care întotdeauna m-am simţit mare şi stângace. Discutăm puţin şi ea îmi spune că în weekend o să fie o petrecere acasă la Rolf, în Pontrhydygroes, eu îi spun că o să ne vedem acolo şi plecăm, fiecare în direcţia ei. Îmi place de Liz. Colm a cunoscut-o când era la Cambridge, apoi, când a plecat, a pierdut legătura cu ea. N-a mai văzut-o ani de zile. Habar n-avea că e aici, până când a dat peste ea într-un magazin de cosmetice.

În drum spre casă ochii mei scanează pământul după bani şi creierul meu freamătă de idei despre cum aş putea face rost de ei, pentru că o sticlă de vin nu te ajută cu nimic, doar îţi deschide apetitul. De fapt nici n-ar fi trebuit s-o beau; să bei o sticlă e mai enervant decât să nu bei deloc. Până acasă e mult de mers pe jos şi tot aşa, iar când ajung, găsesc un bilet prins în piuneze pe uşa camerei mele:

AM TRECUT PE AICI
AJUTOR! — NU MAI AM BANI DE MÂNCARE,
CHIRIE, BENZINĂ SAU DROGURI
TREC DIN NOU MAI TÂRZIU
PHIL XXX

Îl rup, îl mototolesc şi îl arunc. Adică, dă-o-n pizda mă-sii. Ce cretin egoist. Dacă n-ai bani, atunci du-te şi fă rost; nici *eu* nu am bani deloc, dar pe mine nu mă vezi şantajând emoţional oamenii ca să-mi dea şi mie ceva, nu-i aşa? Dumnezeule.

Acum m-am enervat, dar într-un fel asta e bine, pentru că acum ziua o să treacă mai repede. Furia e ceva. Vezi? Aproape că am reuşit.

Mă întind pe pat şi îmi fumez ultima ţigară, ascultând oile de afară. Pe tavan e o pată de mucegai, fix deasupra mea, semănând cu o sculă şi două coaie desenate primitiv. Ceea ce mă face să mă gândesc la Colm şi să mă întreb cum voi reacţiona când îl voi vedea data următoare. Să sperăm că amândoi o să fim muci şi atunci n-o să fie dificil, n-o să fie dificil deloc, chiar dacă probabil că pentru Colm nu e ceva stânjenitor, doar pentru mine. Şi, în plus, Mairead e muci aproape tot timpul. Nu că asta m-ar face să mă simt mai puţin vinovată... dar... mi-a plăcut, nu-i aşa? Da, Maggie, ţi-a plăcut. Spune naibii adevărul. Ţi-a plăcut la nebunie.

Mâinile mele coboară peste sâni, peste burtă şi şolduri... n-am mai mâncat de câteva zile şi coastele îmi ies în afară, dar încă am senzaţia că burta mea e mare — de ce dracu'? În plus, ţâţele mele par mult prea mari şi picioarele mult prea subţiri. Dintr-odată îmi vine o imagine de coşmar cu mine goală şi toate defectele mele fizice exagerate grotesc, picioarele ca nişte beţe de chibrit clătinându-se sub povara burţii şi a ţâţelor imense, e ceva oribil, şi înainte să mă pot controla îmi trag un pumn în sân, mult prea tare, mult mai tare decât voisem. Au... îl masez încet, simţindu-mă stupidă. Uneori mă simt de parcă bunicul meu mort — cel

care s-a născut în Ponterwyd — m-ar supraveghea, şi sper că acum se uita în altă parte. Mă simt de-a dreptul cretină.

Gândurile mele rătăcesc... după-amiaza trece. Trece moţăind. Moţăială, ameţeală, moţăială, ameţeală, amorţeală... Pe la ora ceaiului mă trezesc nişte zgomote de la parter, voci şi râsete tari şi oameni care glumesc. Voci de bărbaţi.

— Ei, sper că ai nişte gheaţă! Nu pot să beau gin cald, îmi vine să borăsc.

— Păi atunci îl beau io şi pe-al tău.

— Bei un căcat!

— Nu tu ai plătit pentru el, nu-i aşa?

— Nu, da' nici *tu* n-ai plătit pentru whisky. A fost cât pe ce, nu?

— Da, Dumnezeule. Eram sigur că fata aia de la casă ne-a văzut.

— Limonada. Cine dracu' a luat limonada?

Se aude zăngănit de sticle şi tacâmuri şi apoi bum! Bum! zgomotul unei tăviţe de gheaţă sparte pe masă.

— Mai e cineva acasă, Malcolm?

— Nu ştiu. Paul nu e, îl duce pe Roger să-l vadă pe tâmpitu' ăla cu o singură mână, cum dracu' îl cheamă, Bill. Da' s-ar putea să fie alţii. Să strig să văd. Strigă să vezi dacă sunt.

— Mags! Allen! Harvey! Sunteţi careva aici? Avem aici o plasă plină de alcool care aşteaptă se fie băut, vorbesc serios!

Mă trezesc coborând scările în fugă. Acum îmi place senzaţia sânilor mei mari şi fermi sub bluza largă, aproape că sunt fericită deja:

Golfule Cardigan, aş vrea să fii de votcă
Golfule Cardigan, o, da!
Golfule Cardigan, aş vrea să fii de votcă
Ca să te beau pe tot!

Luna asta e beton la Oxygen, la sindicatul de la universitate, muzică absolut beton, E excelent şi aşa... E-ul ăsta; mă străbate şuierând şi mă face să mă simt ca o păpuşă de cârpă pe care un câine o scutură în gură, un câine mare, prietenos, ţopăind şi salivând zâmbitor... În faţa mea dansează Mairead, care arată beton. Stroboscoapele... Dumnezeule, mă simt atât de mişto şi de fericită, membrele mele nu se mai opresc... e absolut incredibil... E-ul ăsta are şi un foarte uşor efect de inhibare, de fiecare dată mă face să mă simt aşa, dar în acelaşi timp mă simt superbă şi sexy, admirată şi beton... e absolut incredibil... cu coada ochiului îl văd pe Colm, care stă sprijinit de bar şi mă priveşte, aşa că dansez cu şi mai multă energie, îmi legăn şoldurile şi încerc să arăt sexy, ceea ce *ştiu* foarte bine că aşa e... şi Mairead la fel... mă aplec spre ea:

— Arăţi absolut superb! ţip ca să acopăr muzica.

Ea zâmbeşte şi zice:

— *Ce?*

Îi mai spun o dată:

— Arăţi! Absolut! *Superb!*

— *CE?*

Dau din mână, zâmbesc şi continui să dansez. Apoi zâmbesc şi continui să dansez. Apoi doar continui să dansez. Absolut beton.

— Încă o halbă, Mags? Blondă?

— Bine, spun eu, dând pe gât cei zece centimetri pe care îi mai aveam în pahar. Şi o tărie? Aici e ieftină cinzeaca.

— Bine. Votcă?

— Perfect.

— Două halbe de bere blondă şi o votcă, atunci. Vine imediat.

— Şi mai fă rost de nişte monede pentru biliard.

Martin se duce la bar şi eu aşez bilele pe masă. Trei la unu pentru mine; azi joc beton şi aşa. Dar dacă aş avea de ales, n-aş fi aici cu Martin, numai că eu sunt lefteră şi el face cinste, aşa că, mă rog, asta e. S-a dat la mine la un chef de săptămâna trecută, dar l-am respins; era destul de insistent şi aşa mai departe, dar eu n-aveam deloc chef de asta. E unul dintre tipii ăia care nu pot să înţeleagă de ce fetele nu vor să iasă cu ei; el crede că e din cauză că eu nu îmi doresc o relaţie în momentul ăsta sau din cauză că mi-e frică să nu fiu rănită şi tot aşa, pur şi simplu nu e în stare să priceapă motivul adevărat, adică faptul că e un labagiu roşcat, gras şi condescendent care îmi place la fel de mult ca psoriazisul. În fine, azi a fost extrem de generos, fie ca să-mi cumpere afecţiunea, fie ca un mod de a-şi cere scuze pentru că a fost atât de arogant şi insistent săptămâna trecută. Nu-mi pasă care sunt motivele lui, am de gând să exploatez cât mai bine situaţia.

— Poftim.

— Noroc.

Dau votca peste cap şi sorb din bere.

— Cine e la rând să spargă?

El arată cu tacul spre mine.

— Tu.

Sparg bilele şi roşia se duce învârtindu-se într-un buzunar din colţ. Mai bag două, apoi trimit bila neagră lângă margine; bine lucrat. Când am chef de biliard pot juca excelent şi aşa mai departe; l-am bătut chiar şi pe Malcolm o dată sau de două ori, chiar şi pe Allen, şi ei sunt aproape la nivel profesionist. Totul se datorează unei copilării singuratice, spune Malcolm; nu avea niciun prieten când era mai mic, aşa că stătea toată ziua în sala de biliard în care lucra taică-său, în Colchester.

— Ah, căcat.

Martin loveşte greşit şi bila albă se rostogoleşte încet în buzunar.

— Bine lucrat, îi spun eu. Mai degrabă un rateu decât un ricoşeu.

— Încă o votcă?

— Nu spun nu.

Se duce iar la bar. Ei, Martin e în regulă, serios; numai că e ca majoritatea tipilor, ştii, cu un ego umflat dincolo de orice raţiune. E amuzant să compari modul în care se văd oamenii pe ei înşişi cu modul în care îi vezi tu; diferenţa e de fiecare dată enormă. Dar presupun că totul vine dintr-o deficienţă; lipsă de încredere în sine sau ceva ce solicită o compensaţie. Destul de trist.

Pe măsură ce mă îmbăt joc tot mai prost, ceea ce probabil că şi vrea Martin; vreau să spun, ar trebui să vezi cum îi sclipesc ochii atunci când câştigă un joc. Bineînţeles, să te bată o femeie nu e deloc mişto, desigur; aşa ceva îi compromite lui Martin senzaţia de superioritate

masculină. Totuşi tipul nu e chiar aşa de rău, serios; nu are nimic periculos, zău, e doar ridicol. Aproape jalnic. Dar e în regulă.

Ne îmbătăm crunt şi Martin mă invită la el să bem un whisky şi să fumăm. Ezit, dar e spăşit şi convingător şi, oricum, ce dracu' să fac altceva? E de-abia vreo patru după-amiaza. Au mai rămas o grămadă de ore de băut. Aşa că mă duc cu el la casa lui de pe Cliff Terrace, foarte aproape de unde stă Colm, ca să zic, şi mă fac varză cu iarbă şi Jameson. Mă clatin pe scaun. De-abia mai văd.

— Dacă vrei să te culci, te rog, du-te în pat, spune Martin. Serios, nu e nicio problemă; te rog, ai încredere în mine. Nu vrei genul ăla de relaţie cu mine, ştiu, accept asta şi respect dorinţa ta. Te rog, ai încredere în mine. Dacă vrei să dormi, dormi. Pari terminată. Eu o să dorm în fotoliu dacă o să-mi fie somn.

Şi chiar îmi e somn, foarte somn, aşa că mă împleticesc spre pat şi mă arunc pe el. Cearşafurile au un miros uleios, dar sunt atât de confortabile, n-aş putea să mai rămân trează nici dacă aş vrea, sunt complet varză. Simt cum pleoapele mi se închid, ca nişte uşi masive de oţel.

Adorm. Sunt la mii de kilometri depărtare, ca să zic.

Când eram împreună cu John Snobul, uneori mă pipăia în somn. Era drăguţ uneori; eram trezită de gâdileli calde şi mângâieri minunate... dar n-am mai dormit cu John de ani de zile şi nici nu mai vreau s-o fac, dar e ciudat, pentru că e aici acum, sărutându-mă, şi-a băgat limba în gâtul meu şi aşa, una dintre mâinile lui mă ciupeşte de sfârc şi cealaltă îmi mângâie pizda şi e beton, poate că e Colm, reacţionez, mă zvârcolesc, dar

dimensiunile limbii lui îmi sunt nefamiliare şi simt o sculă împingându-se în coapsele mele şi Dumnezeule, Martin, dă-te jos de pe mine, jegosul dracului…

— Lasă-mă! Dă-te de pe mine! NU!

Încerc să-l împing la o parte, dar m-a imobilizat şi nu pot să mă mişc, gâfâie, transpiră şi îmi şopteşte frenetic la ureche:

— Sunt aproape gata, o, Doamne, da, aproape gata, ce bine e, te iubesc, te iubesc, ah, te iubesc…

— Dispari! Dă-te dracului de pe mine!

Mişcările lui se accelerează, apoi ejaculează pe rochia mea, geme şi se duce împleticindu-se să se aşeze în fotoliu. Eu mă holbez pur şi simplu la el. Mi-e rău. Nu ştiu ce să fac. Ce dracu' să fac ce dracu'…

— Nu pot să *cred*… ce ai fost în stare să faci… eu…

Inima mea bubuie. Mi-e greaţă. Am dinţii încleştaţi.

Nu are curaj să mă privească. Se uită peste tot prin cameră.

— Credeam că vrei şi tu… îmi pare rău…

Începe să tremure, chircit în fotoliu, cu braţele în jurul trupului său. Pe obrajii înroşiţi şi congestionaţi îi curg lacrimi. Sunt surprinsă, în timp ce îl privesc aşa, cât de repede furia mea cedează şi e înlocuită de dispreţ şi dezgust. E un nenorocit beat şi gras care plânge şi tremură, cu pula inertă atârnându-i din şliţ, ca un melc cuprins de febră. Dumnezeule mare.

— Îmi pare foarte, foarte rău… Credeam că tu… Nu mă puteam opri… Doamne, ce frig mi-e… atât de frig…

Cămaşa lui de mătase preferată — cea cu care încerca să mă cucerească săptămâna trecută — atârnă pe spătarul

scaunului de la birou. O iau, şterg sperma de pe rochia mea şi o arunc într-un colţ. Martin priveşte fix în podea, tremurând, trăgându-şi nasul şi tot aşa.

Nu sunt furioasă. De fapt nu simt absolut nimic. Pur şi simplu nu-mi pasă.

Nu găsesc nimic să-i spun. O ironie ar fi inutilă, şi oricum nu-mi vine în cap niciuna. Îi zic doar „Labagiule“ şi plec.

Colm şi Mairead sunt plecaţi, aşa că o iau spre casă, urc dealul mare spre Llys Wen. Pe la mijlocul lui Penglais încep să plâng. Lacrimi de furie, nimic altceva; furie faţă de mine însămi pentru că am avut încredere în jegul ăla, furie faţă de mine însămi pentru că m-am făcut atât de varză. Căcat.

Oricum, aşa a fost ziua mea de duminică. Asta am făcut azi.

Stau întinsă în pat. E noapte. N-am băut nimic şi mi-aş dori s-o fi făcut, deşi probabil că în curând o să mă cuprindă somnul ... Privesc fix în întuneric şi aşa mai departe. Toată casa e tăcută, în afara scârţâitului patului din camera lui Paul şi Sioned.

Căcat.

Nu mă gândesc decât la un singur lucru.

Că nu eu am cerut viaţa asta. Nu m-am aşteptat niciodată la toate ăstea. Nu mai suporţi, pleci de-acasă, nicăieri nimic nu e deloc mai bine. Există întotdeauna chestii pe care nu le-ai cerut sau vrut, chestii pe care unele puteri incontrolabile te forţează să le accepţi, mai ales că tu oricum nu ai fost dotată cu prea mult control de la bun

început. E ca şi cum ai pune un animal cu pielea sensibilă într-o cuşcă cu ţepi de fier pe care ai scutura-o. Nu avem resursele şi calităţile necesare ca să putem traversa în siguranţă lumea asta, viaţa asta nenorocită. Colm spune chestii de genul:

— Care e problema? Eşti cu mine la crâşmă, ai băutură, droguri, ce dracu' vrei mai mult, revino-ţi, înveseleşte-te.

Ca şi cum asta ar fi suficient, ca să zic. Şi Colm, Doamne, de câte ori l-am văzut deprimat, de câte ori l-am consolat atunci când plângea şi aşa mai departe, după ce trecea efectul drogurilor? Şi el are nevoie de mai mult decât atât. Eu am nevoie de mai mult decât atât. Nu ştiu ce, exact, dar am nevoie de mult mai mult decât ce îmi poate oferi viaţa asta împuţită. Nu că m-aş crede mai importantă sau aşa ceva, Dumnezeule, nu. Nu sunt mai bună decât nimeni altcineva, fiecare are motivele lui pentru ceea ce face... nu, căcat, stai, chiar sunt mai bună decât unii oameni — egoişti, criminali, violatori... sunt mai bună ca ei. Da, sunt.

În ochii cui? Ai mei?...

Totul depinde de context şi aşa mai departe, nu? Adică, atunci când mă fute Colm, ca să zic, şi îmi şopteşte în ureche că sunt o curvă ordinară şi aşa, prefer să aud asta decât pe împuţitul ăla de Martin spunându-mi că mă iubeşte. Înţelegi ce vreau să spun? Totul depinde de context.

Nu o să vină niciodată nimeni la mine în mijlocul nopţii ca să-mi spună să nu-mi fie frică. N-o să vină nimeni cântând şi înconjurat de lumină. Să le ia dracu' pe toate.

Viaţa promitea atât de multe. Cel mai înşelător lucru dintre toate, cea mai mare trădare...

Ce dracu' fac...

Ce dracu'...

Asta nu mă va satisface niciodată. E mult mai dificil decât aş fi crezut vreodată.

Dumnezeule, dacă m-ar auzi cineva. Nu mă mai opresc. Scuze, bat câmpii. O să tac din gură.

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 47.

Diversitatea sedimentelor de aici determină o litologie foarte bizară, o astfel de eterogenitate generând, cum se întâmplă întotdeauna, incertitudine și consecința ei necesară, ignoranța. Un astfel de proces poate fi observat, încapsulat în filoanele minerale ale regiunii; minereurile acestor filoane sunt în principal de plumb și zinc, împreună cu minereuri de argint și cupru. Artere prețioase străbătând rocile vulcanice care au călătorit departe, foarte departe; luați o mână de pietricele la întâmplare și veți găsi printre ele calcar, suprafețe colorate și pestrițe, gresie aspră, extraordinare ouă șlefuite de mare și apoi ciobite și zgâriate de contactul cu altele, din timpul și de după călătoria lor lungă și singuratică, astfel că e oare de mirare că, atunci când le atribuim necesarul nostru sentimentalism, ele se agață de hainele noastre și ne intră în ghete ca niște scaieți? Ca fumul? Ca umezeala? Frecați-le unele de altele și unele se vor sfărâma, iar altele vă vor umple sporii cu urma vântului. Rocile sunt amestecate și sparte de multe falii. Rocile sunt foarte amestecate și sunt sparte de multe falii.

DANSEAZĂ

Dansează, transpiraţi şi frenetici, cu o bucurie enormă şi profundă, cu feţele îngheţate în surâsuri alunecoase, sub ochii largi, dilataţi şi strălucitori. Pe scenă este The Selecter, iar ritmul muzicii funcţionează ca un drog cu energie de neoprit, cum funcţionează şi amintirile reactivate ale acestei muzici auzite în anii trecuţi ai adolescenţei, ca o coloană sonoră a erupţiei, a confuziei şi a şocului, acea combinaţie de reticenţă laşă şi exhibiţie stridentă produsă de convingerea unicităţii personale la care tânjesc în mod ciudat să revină sau în care au rămas, din cine ştie ce motiv, blocaţi, nesiguri şi copleşiţi de o cacofonie hormonală întunecoasă. Allen bate cu picioarele într-o masă; Liam şi Laura se balansează ritmic în mulţimea care sare şi Colm se apropie bâţâind de Bet, prietena însărcinată în ultimele luni a lui Jerry, ca să-i urle la ureche:

— E absolut beton, Beti! Când a apărut chestia asta prima oară io eram mai mult pe punk, da' am avut

întotdeauna o slăbiciune pentru ska! Numa' că mi-era puţin ruşine să recunosc!

Replica lui se pierde; urechile lui Colm sunt pline de sunetul propriilor săi dinţi scrâşnind.

— Pun pariu că e naşpa rău să fii gravidă când cântă unii ca ăştia! Când vrei să dansezi şi aşa mai departe!

— O, Doamne, da! ţipă Beti ca să acopere muzica, şi Colm îşi lasă capul în jos, către ea. Cel mai rău e că nu poţi să bagi decât foarte puţine amfetamine, pentru binele copilului! De-abia îţi stimulează apetitul, înţelegi! Dar dacă n-aş fi aşa, cu burta asta, şi aş avea două pliculeţe în mine aş rupe ringul de dans!

Se apleacă spre Colm, în timp ce vorbeşte, şi stomacul ei apasă pe coastele lui. Duritatea acestuia îl deconcertează cumva pe Colm, aşa că face un pas ca să-şi recupereze halba de pe o masă din apropiere şi înghite ce mai rămăsese din ea.

— Şi cât ai băgat, atunci?

Beti dă dim umeri.

— Nu prea mult, zău. Cam o treime de gram. Aproape nimic.

— Da, nu prea ai cine ştie ce efect de la atât.

— Nu, nu prea ai cine ştie ce efect de la o treime. Dar tre' să iau ceva, nu-i aşa? Altfel ar fi plictisitor ca dracu', ca să zic.

— Da.

Colm priveşte în jur.

— Unde e Jerry?

Beti se străduie să se uite peste umăr.

— Nu ştiu! Era aici, în spatele meu, zău, dar... a, uite-l, e la bar!

Colm dă din cap şi se îndreaptă bâţâindu-se spre bar, mişcându-se în acel mod smucit, entuziast şi neliniştit al amatorului de speed, zâmbind şi strigând la oamenii pe care îi recunoaşte. Nu îi recunoaşte pe unii dintre cei care strigă după el, dar răspunde oricum la salutul lor, însă ochii lui nu încetează să scaneze capetele celor care se înghesuie la bar, în căutarea frezei afro ostentative a lui Jerry.

— Hei, Colm, ce mai faci?

— Beton, beton, auzi, l-ai văzut cumva pe Jerry?

Un deget arată într-o direcţie pe care Colm o urmează şi îl găseşte pe Jerry în timp ce ia în braţe un snop de sticle.

— Jerry, omule!

— Colm. Cum a fost amfetamina aia?

— La fix, omule, mai ai?

Jerry studiază ochii cât nişte mingi de tenis ai lui Colm şi maxilarele încleştate.

— Dumnezeule, prietene, mai ai *nevoie*?

— Păi, a trebuit să dau o parte din ea. Mai poţi să-mi dai ceva? Îţi plătesc săptămâna viitoare.

Jerry pune sticlele înapoi pe bar, se asigură că barmanii sunt ocupaţi şi, cu o dexteritate remarcabilă, transferă o pungă mică din buzunarul lui de la piept, din stânga, în buzunarul lui Colm. O îndemânare rară, deprinsă în mulţi ani de traficare a substanţelor ilicite. Revigorare magică a energiei prin două mişcări ale încheieturii.

— Asta nu e aşa bună, e doar praf. Restul e promis.

Colm zâmbeşte larg.

— Căcat, e bună şi asta, e bună şi asta, îmi ajunge. Deja parcă zbor. Îţi dau banii săptămâna viitoare, bine?

— Bine.

— Noroc, prietene. Apropo, te distrezi ca lumea?

— Sunt în extaz. Asta a fost prima trupă pe care am văzut-o în viaţa mea, The Selecter. Îmi trezeşte tot felu' de amintiri.

Jerry îşi face loc cu sticlele prin mulţime, Colm cumpără o sticlă de Budweiser rece şi apoi se duce şi se încuie într-o cabină de veceu. Muzica se aude înfundat, tobele şi picioarele bubuie înfundat prin perete. Primele acorduri din „Pressure Drop", pe care Colm se blestemă că le pierde.

Pufneşte, scrâşneşte din dinţi, se lasă pe vine şi varsă încet o grămăjoară de sulfat roz pe capacul veceului. Praful e gros, aşa că îl zdrobeşte şi mărunţeşte până îl transformă în pulbere cu marginea permisului de bibliotecă, apoi îl împarte în două linii neregulate. Se gândeşte că ar fi putut să-l mărunţească mult mai fin, dar ar fi fost puţin probabil. Apetitul lui e puternic şi un sinus usturător e doar un preţ mic pentru un efect imediat. Trage una dintre linii pe nara dreaptă, cu o bancnotă de cinci rulată, şi apoi cealaltă pe nara stângă, bând după ele câteva guri de bere. Linge urmele de praf de pe capacul de plastic, apoi se simte stânjenit şi îngreţoşat. Trage tare aer pe nas, închide ochii, murmură satisfăcut şi mintea lui rătăceşte pentru o clipă, în timp ce chimicalele îi alunecă plăcut pe gât, apoi duce imediat mâna la gură, simţind cum bila îi urcă în piept. Se strâmbă, înghite puternic ca să elimine reflexul de vomă, se ridică, privind în gol, şi aşteaptă ca stomacul lui răvăşit şi clocotind să se liniştească.

În sala mare fremătând de trupuri, Liam şi Laura se odihnesc la marginea ringului de dans, cu genunchii

strânşi la piept, ca să nu fie călcaţi de picioarele care tropăie. Liam încearcă, gâfâind, să ruleze o ţigară pe cele două cocoaşe gemene ale genunchilor lui, dar fiecare foiţă de ţigară se rupe din cauza umezelii şi e aruncată cu un „căcat".

— Ah, fir-ar a dracu'. Îi cer lu' Colm când se întoarce. Chiar aşa, unde e?

Laura, care se uită la dansul căzăcesc de pe masă al lui Allen, dă din umeri.

— Nu ştiu. Ultima oară când l-am văzut era la bar. Probabil încerca să mai cumpere ceva.

— Ei, se întoarce el în curând.

— Uită-te la Allen, ce e în stare să facă. Ce-a luat în seara asta?

— I-a dat Colm nişte speed. Cred că era din ăla bun. Ce e sigur e că pare din ăla bun.

Muzica erupe.

— Poftim?

— Am spus că cred că e din ăla bun! Senzaţia e superbă!

Laura, care nu e sigură dacă Liam tocmai a informat-o că muzica i se pare superbă sau că el e varză, simte cum o mână îi ciufuleşte părul. Se întoarce şi îl vede pe Colm aplecat deasupra ei, printre lumini şi aburi, cu pielea sclipind şi ochii atât de lărgiţi, încât par în pericol de a-i sări din orbite. Părul lui din care ies aburi pare să se unduiască de parcă ar fi sub apă sau cineva l-ar electrocuta uşor. Buzele lui Colm tremură, se închid, se deschid, iar apoi el spune:

— Mă distrez atât de bine!

Toată faţa îi tremură:

— *Mă distrez atât de bine!*

Un zâmbet enorm despică faţa spasmodică a lui Colm, în timp ce el urlă:

— E FANTASTIC DE MIŞTO!

Apoi o frânghie invizibilă îl trage în mijlocul mulţimii, o marionetă în mâinile unui păpuşar suferind de Parkinson; pentru o clipă se poate vedea cum dă din picioare, sus de tot, în timp ce blugii lui sclipesc de umezeală, apoi totul e înghiţit de mulţime.

— Ah, la dracu', spune Liam. Am uitat să-i cer o ţigară. Şi mor să fumez. Fir-ar a dracu'.

Liam se încruntă.

— Vrei să mai dansăm?

— Da, spune Laura.

Apoi încep să danseze.

COLM

Bou' ăla de Packie Bonner scapă, nu, aruncă mingea în propria lui poartă şi acum e doi-zero pentru Olanda şi e gata, s-a terminat, Irlanda e eliminată de la Campionatul Mondial. Cretinu'.

— Ah, fir-ar a dracu'!

Liam sare în picioare şi iese imediat din cameră, dezgustat. Îl aud cum bocăne pe hol, murmurând:

— Cretin inutil ce eşti... habar n-ai ce-i ăla control al mingii... mi-e greaţă...

Simt o vreme cum mă arde stomacu', apoi mai deschid o cutie de bere neagră. Căcat. Republica Irlanda eliminată de la Campionatul Mondial din 1994. Sferturi de finală, după ce a bătut chiar şi Italia. Oare chiar mă aşteptam să meargă mai departe, am crezut vreodată că o să câştige? Păi, nu, bineînţeles că nu, dar, Dumnezeule, ce bine a fost să avem şansa de a spera şi de a ne ruga, imaginându-ne că, cine ştie...

Dă-o dracu'. Acum e gata.

Ultimele minute ale meciului sunt doar o formalitate, Staunton şi băieţii nu mai fac decât să mimeze. Bonner ăla... oi fi fost tu un erou cu România, acum patru ani, da' acum nu eşti decât un idiot inutil. Mult sub standardele internaţionale de portar.

Beau din bere. A câta cutie e asta, a noua, a zecea? Dracu' ştie. Am pierdut şirul. Logoul Guiness, ăla cu harpa, apare pe ecran şi îmi aminteşte de unchiu-meu Tom, pentru că el şi-o tatuase pe braţ, o harpă mare cu nuanţe şterse de mov şi verde. Acum e mort. Da' mi-amintesc când eram mic şi el venea pe la noi şi îi spunea lu' maică-mea: Ar, mă duc cu micuţul Colm până

la Cast Iron Shore, apoi mi-am petrecut următoarele două zile sau aşa ceva sub o masă de bar din Dock Road, unde îmi dădea la fiecare câteva ore o pungă de chipsuri şi o jumate de bere neagră. De ce avea nevoie Tom de compania mea în orgiile lui alcoolice maraton nu ştiu, da' io stăteam acolo, împrietenindu-mă cu scândurile prăfoase ale podelei, câinele soios care dădea din coadă şi cizmele mari pline de noroi şi ciment. Tom avea un singur dinte, o chestie maro, ascuţită şi roasă ca o stalagmită pe gingia de jos, şi îmi amintesc că odată, prin anii şaptezeci, când a fost jefuit de nişte şmecheri în faţa crâşmei şi el l-a pocnit pe unu', l-a muşcat de faţă şi şi-a înfipt dintele în nasu' tipului. A trebuit să meargă la spital, zău, cu feţele lipite una de alta, fiecare din ei urlând la celălalt:

— Dementu' dracului, dă-mi drumu'! Dă-mi drumu'! Ajutor!

— Îţ' fac fa'a praf, 'retinule!

A fost extrem de amuzant. Un dement, Tom. Da' acum e mort; ciroză, printre altele. Da' aşa o să mi-l amintesc totdeauna, cu faţa lipită de faţa şmecherului ăluia, fiecare ţinându-l în braţe pe celălalt şi împleticindu-se pe stradă ca şi cum ar fi fost prinşi în ghearele unei pasiuni extraordinare, intensă şi incandescentă.

Liam se întoarce cu încă nişte cutii reci. Toată ziua a fost într-o dispoziţie arogantă, defilând prin casă şi vorbind tare; îmi place când e aşa. Mă face să râd.

— O, Doamne, Bonner, spune el. Ce căcat. Să mă pupi în curu' meu alb, negru şi irlandez.

Râd.

— Alb şi negru? Păi de ce e alb şi negru, Liam?

— Păi pielea e albă şi păru' e negru. Alb, negru şi irlandez.

— Curu' tău e *foarte* păros, ca să zic?

— O, Doamne, da. Păros ca hamsteru' tău.

— Şi, ăăă, păru' e cârlionţat înspre gaură, ca să zic, ca şi cum curu' tău ar imploda?

Îl întreb asta doar pentru că al meu aşa e. L-am văzut în oglindă acum câteva zile, când mă uitam după coşuri.

— Curu' *meu* nu implodează deloc, fiule. Traficu' e exclusiv pe sens unic acolo.

— Aiurea, spun io. Paulie zice că dacă-ţi bagă cineva un dovlecel în cur, nici nu clipeşti, ba chiar îţi place. Mi-a zis că aşa a consumat toate legumele pe care le cumpărase săptămâna trecută.

— Tâmpitule. Paul să irosească legumele pe curu' altcuiva? Le-ar ţine pentru al lui, aşa ar face.

Liam bea din bere.

— În fine, bea-ţi berea. Nu uita, când se termină meciu' tre' să ne ducem să ne întâlnim cu Paulie.

— Păi s-a terminat, omule. E gata, zău, totu' e gata.

Ne înţeleseserăm să ne vedem cu Paul şi Sioned la crâşma din centru, dacă nu cumva e trecut de nouă, în care caz o să fie la Crystal Palace, aşa că io propun să aşteptăm până atunci, pentru că la crâşma din centru e proprietar grasu' ăla cretin de Browntree, care se bagă în seamă, face pe libidinosu' şi încearcă să lase impresia că e un mare gangster. Un gangster în Aberystwyth: ce dobitoc. Acu' câteva zile am mai auzit despre el o poveste, care de fapt îl defineşte perfect: un tip — cre' că e posibil să fi fost Rhun — lucra în unu' dintre restaurantele lui ca bucătar,

şi era bun, ca să zic, da' voia să plece de acolo ca să meargă la facultate, aşa că Browntree nu i-a mai plătit salariu' şi i-a zis că n-o să-şi mai găsească de lucru în veci în oraşu' ăsta. Asta e cât se poate de tipic pentru el. Un labagiu absolut; ar trebui să-l rupă cineva în bătaie, serios. Palavragiu împuţit.

În fine, mai pierdem vremea prin casă până pe la vreo nouă, bând şi discutând, ca să zic, apoi ne ducem în Crystal Palace. Cum intrăm înăuntru începe să-mi pară rău; nu numai că pe ecranul TV uriaş se dau fazele naşpa de la meci, da' Browntree conferenţiază la bar în faţa altor graşi rataţi şi colţu' de lângă masa de biliard e ocupat de o grămadă de studenţi cretini care cântă ceva stupid, idioţii. Cântă tare, ca nişte stresaţi, rataţii ăia, ceva ca să zic uitaţi-vă-la-mine-ce-nebun-sunt... da' nu toţi studenţii sunt aşa, bineînţeles; unii dintre ei sunt mişto, ştii, încearcă doar să-şi creeze o şansă mai bună, da' faza tristă e că în curând o să-şi dea seama toţi cât de inutilă e de fapt diploma; adică, de parcă asta i-ar ajuta să ducă viaţa pe care şi-o doresc, de parcă toată cunoaşterea asta a terminologiei poststructuraliste sau a semioticii teatrului sau aşa ceva îi va ajuta să obţină ceea ce-şi doresc cel mai mult. De parcă ar avea de ales; în viaţă problema nu e ce îţi doreşti cel mai mult, ci ce nu îţi doreşti cel mai mult să se întâmple. Sau cel puţin aşa e în majoritatea cazurilor; în al meu nu, zău, la mine e diferit. Io am ales şi mă ţin de alegerea mea; o să ajung la sărăcie, în sanatoriu, în mormânt şi în Iad în modul meu personal.

În timp ce stau la bar, unu' dintre studenţi se apropie şi încearcă să intre în vorbă cu mine. Îmi amintesc vag că am

discutat cu el într-o seară, acu' câteva săptămâni, când eram luat pe E și prietenos, știi, când sunt pe E vorbesc cu orice fraier. Da' acu' pare să aibă impresia că e cel mai bun prieten al meu:

— O, Doamne, Colm, am tras o orgie pe cinste, spune el dându-și păru' pe spate ca bou' ăla de Hugh Grant. De marți încoace n-am mai fost treaz. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

Ridic doar din sprâncene, gândindu-mă: și nici măcar n-a venit sfârșitu' săptămânii. Ar trebui să fiu impresionat sau ce?

— Cred că devin alcoolic, spune tipu' zâmbind. Adică e clar că așa e. Marți am deschis o sticlă de whisky și...

— Dispari, îi zic io. Atunci când o să te târâi prin șanț cu pantalonii la glezne, cu picioarele pline de căcat, borând sânge și *tot* o să fii disperat să bei ceva, atunci să-mi povestești mie despre alcoolism. Bine? Acum cară-te și lasă-mă să mă fac muci în liniște.

Îi întorc spatele, îmi comand o halbă și îi fac semn Antonellei, la celălalt capăt al barului, și ea îmi zâmbește și îmi face și ea semn cu mâna. Dumnezeule, ce față minunată are fata asta; când îmi zâmbește simt că îmi zvâcnește inima în piept. E cu Sioned, care, după cum văd, are un ochi învinețit. E clar, iar a pocnit-o Paul când era beat. Se ceartă cu ea și acum, ca să zic, aplecat deasupra ei ca să-i zică ceva la ureche. Ea țipă la el, cu fața înroșită:

— Cel puțin io nu te-am lăsat pe *tine* de unu' singur în Pontrhydygroes!

Apoi mârâie la el și se întoarce să bea din cutia ei de Hooch. Paul ăsta; e un tip mișto, da' când bea e un cretin.

Nu ştiu cum poate fi în stare să dea în Sioned; adică ea e atât de mică, Dumnezeule, e jumate cât el — un pumn de-al lui ar putea s-o omoare. Io n-am lovit niciodată o fată, omule, doar nemernicii fac asta. Şi oricum, pe lângă tot restu', Paul e ipocrit; cum poate să se ia de Sioned pentru orice ar face ea, când io l-am văzut cu ochii mei cum i-o trăgea atunci lu' Sarah pe canapeaua mea, când ea a venit de la Liverpool să stea aici? Curu' lui păros şi pătat smucindu-se în sus şi în jos. Oribil.

Liam mă bate pe umăr.

— Sunt mort de foame, Colm. Aş putea mânca un bou, serios.

Cum îmi spune asta, îmi dau seama consternat că n-am mai mâncat de câteva zile. Stomacul meu ghiorăie, ca şi cum ar vrea să-mi atragă atenţia asupra lui, şi io mi-l imaginez pe sărmanu' de el plin de bere coagulată, acoperită de spuma verde mizerabilă a acizilor stomacali, plină de scrum şi chiştoace de ţigară plutitoare şi scoţând aburi ca o mlaştină.

— Da, şi io. Ca să fiu sincer, aş fi în stare să mănânc şi crusta de la o rană. Unde vrei să mergem?

— Nu ştiu. Curry?

Sună bine, aşa că îmi golesc halba şi ieşim din crâşmă, trecem pe lângă Paul şi Sioned care ţipă unu' la celălalt pe trotuar, în timp ce dementu' ăla de Richard stă şi se uită la ei. Sioned e pornită rău, ţipă la el rău de tot:

— Da' *tu* ai avut vreodată un fost prieten dement, suficient de gelos ca să-ţi trimită animale moarte prin poştă? NU! Da' acum, dintr-odată, eşti cel mai mare specialist pe tema asta!

— Păi şi Annie? Vrei să zici că e absolut normală?

— Annie nu poate să te bată! Nu poate să te agreseze! Tu te poţi apăra de ea, da' io nu mă pot apăra de Marc!

Îi lăsăm cu ale lor şi ne ducem la restaurantu' indian. Nu sunt sigur dacă Liam o să ajungă până acolo, pentru că se împleticeşte groaznic, se izbeşte de maşini şi se împiedică de bordură, începe să se vadă pe el că de opt ore bea bere neagră, ca să zic, da' până la urmă reuşeşte şi ne comandăm lipie, vindaloo cu ouă pentru mine, plăcintă cu carne pentru Liam şi multe, multe beri. Beton, da' n-am mâncat nici jumate şi încep să mă gândesc: beeeaaaaaah, aşa că îi spun că tre' să mă piş, mă furişez la budă şi borăsc în chiuvetă. Când îţi vine înapoi e la fel de iute ca atunci când o mănânci, şi deja mi-e milă de curu' meu mâine; o să fie ca şi cum aş căca tot Iadu'.

După ce am borât mă simt minunat şi de-abia aştept să mai bag nişte beri şi ce mi-a rămasă din vindaloo, aşa că mă întorc la masă. Da' în timp ce fac slalom printre mese îmi dau seama că toţi ceilalţi clienţi sunt ciudat de tăcuţi, din cine ştie ce motiv, şi majoritatea lor se uită urât la mine. Le simt ochii. De ce? Probabil pentru că sunt un beţiv care se împleticeşte şi poartă nişte haine pe care nu le-ar vrea nicio sperietoare de ciori, de-asta. Da' nu-mi pasă.

Căcat, Liam şi-a mai luat o porţie de plăcinte.

— Dumnezeule, Liam, încă una! Ţie *chiar* ţi-e foame!

El îşi ridică privirea spre mine, printre frânghiile atârnând ale părului său, şi io îmi dau seama dintr-odată că în bolul lui nu e o a doua porţie de balti, ci prima, venită înapoi; între buza lui de jos şi marginea bolului de

argint e un pod curbat de vomă cenuşie. Toate privirile din restaurant sunt pe noi, şi nu e nicio masă liberă; în timp ce mă aşez, acoperindu-mi faţa cu mâinile şi râzând, vine chelnerul cu un sac de gunoi şi bagă totu' în el, voma, bolul, tot. Direct.

— Puţin cam multă băutură, presupun?

Liam bâlbâie ceva, cre' că încearcă să se scuze:

— Ahh Dumne'eu'e îmi pa'e 'ău, îmi pa'e 'ău, foa'te foa'te foa'te 'ău, da' a pierdut Irlanda, omule, sunt eliminaţi din... ştii ce vreau să spun? Înţelegi?

Io râd de mă sparg. Liam sughite şi mă gândesc că urmează încă o borală, dar el o stăpâneşte. Chelneru' scutură din cap:

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi. Oamenii vin aici ca să mănânce.

Ceea ce e destul de corect. Şi, oricum, nici el nu poate să se simtă prea bine: adică, India sau Pakistanul sau de unde dracu' vine el n-a trecut nici de calificări, nu? Sărmanu' fraier.

Uită-te la nenorociţii ăştia de zombi. Uită-te puţin la ei; cum se holbează la televizor şi le curg balele din gură... singurele semne de viaţă pe care le dau sunt râsetele ocazionale la ceva ce nici măcar nu e amuzant. Pe canapea, pe fotolii, pe podea, zac pur şi simplu acolo. Împăiaţi ca nişte mumii. Ca nişte fantome.

Încerc încă o dată:

— Haideţi, cine vrea să ieşim? E seara de votcă ieftină la crâşmă, cincizeci de pence suta. Şi dup-aia e chefu' lu' Gareth. Putem să ne facem muci. Haideţi, mişcaţi-vă curu'.

Mairead sforăie, Paul și Sioned mormăie ambiguu la unison, Allen continuă să-și lingă apatic înghețata, Liam chicotește la ecranu' televizorului. Malcolm, tolănit pe fotoliu, zice:

— Nu. Poate mai târziu.

Apoi mai trage un fum din pipă.

Dumnezeule mare. M-aș distra mai bine și cu un buștean, și asta ar fi ceva mai aventuros. De *asta* nu fumez aproape niciodată marijuana; la asta duce marijuana, la ăștia șase saci de toropeală și stupoare care zac la picioarele mele. Poți să uiți heroina, cocaina, E-ul; adevăratul flagel al drogurilor pentru generația mea e marijuana. Iarba suge din tine toată viața și motivația, transformă toată ambiția și hotărârea pe care le ai în visare cu ochii deschiși, în lucruri pe care crezi că o să le faci într-o bună zi și pe care, bineînțeles, n-o să le faci niciodată. Alte droguri îți stimulează energia interioară, chiar dacă energia asta implică, de exemplu, să furi ca să-ți faci bani de încă o doză sau să mergi pe jos doi kilometri ca să cumperi marfă; cel puțin atunci te miști, știi, ești activ și viu. Iarba e doar... îîîîîîîîîîîhhhh. Căcat. Nimic. Și exact asta e ceea ce vrea sistemu'; vrea ca tu să stai toată ziua pe canapeaua desfundată din camera ta, chicotind la desenele animate de după-amiază, gol, pustiit și stupid... Adică până și skagul, ca să zic; când ești luat pe heroină e posibil să te apuci să-ți scobești mucii din nas ore în șir, da' cel puțin o faci cu intensitate și concentrare, cu senzația, nu știu, unei acțiuni importante sau așa ceva... Știi, de fapt nu drogurile îi fut de cap pe oameni; asta se întâmplă oricum. Dacă nu sunt drogurile e altceva — infracțiune, violență, viol... Nu

heroina e aia care a decimat locuri precum Ton-yr-Efail şi New Gurnos — e vidul, banalitatea, golul insuportabil al vieţii de zi cu zi pe care heroina vine să-l umple. Poate că sunt nişte observaţii banale, da' asta nu înseamnă că sunt mai puţin exacte.

Ochii lu' Liam sunt scufundaţi în cercuri roşii şi inflamate. În ultimu' timp a băgat şedinţe de fumat maraton toată ziua, în fiecare zi, săptămâni în şir, de când s-a întors din Newbury. Şi dacă te gândeşti bine, iarba trebuie să fie şi ea bună la ceva, pentru că Liam n-a avut energia să ne ocărască pentru că nu ne-am dus cu el la Newbury nici măcar o juma' de oră. Deşi, pe de altă parte, iarba îi alimentează impresia lui delirantă despre importanţa acestei călătorii; ca şi Gareth, prietenu' lu' Roger, tipu' ăla care vorbeşte încontinuu despre cum a făcut el bulău la Swansea (pentru braconat păstrăvi; uau, ăsta da mafiot), Liam are o impresie exagerată enorm despre valoarea şi semnificaţia acţiunilor lui. Adică a stat la Newbury două zile, a fluturat pe-acolo un banner, s-a luat, a stat în formaţie, a scandat şi a dansat puţin pe Tragic Roundabout. Da' a stat oare vreodată dracului şase luni într-un copac, s-a bătut cu inspectorii sau a sabotat măcar un buldozer, ca să nu mai zicem de legat cu lanţuri de creanga cea mai de sus? Şi acu' bate câmpii cu expresia aia solemnă de martir: „A, da, bineînţeles că am fost în Newbury, e clar că tre' să-i oprească cineva pe dobitocii ăia, tot pământu' ăla e al nostru, omule, ăsta e adevăru'..." Un căcat. Dacă îl iei la rost pe chestia asta, o să-ţi răspundă cu: „Da, sigur, da' pe *tine* nu te-am prea văzut acolo!" Ceea ce e adevărat, zău, da'... mă rog, înţelegi ce

vreau să spun; dacă n-ai de gând să faci o treabă până la capăt, mai bine nici nu te apuca.

Mă ridic în picioare.

— Unde mergi? spune Mairead, foarte încet.

— A, deci ştii să vorbeşti! Credeam că eşti moartă. Mă duc să-mi iau bere din frigider.

Şi atunci bineînţeles că urmează:

— Adu-mi şi mie.

— Îmi pui şi mie puţin whisky?

— Cre' că e nişte cidru în frigider. Dacă nu, atunci o bere.

— Duceţi-vă toţi dracului, le spun. Dacă vreţi de băut, puteţi să vă luaţi singuri.

Apoi mă duc şi-mi iau o cutie de bere blondă. Drogaţii dracului. Nu mai poţi să-i faci nici să meargă ăia trei metri până la bucătărie să-şi ia de băut. Dumnezeule.

Când mă întorc în sufragerie Mags a apărut şi ea. Leagănă fotoliul în care stă tolănit Allen şi face:

— Hei, bravii mei marinari! Ce noapte furtunoasă, căpitane!

Allen mormăie şi murmură:

— Ah, dispari... n-ai vrea... să încetezi...

Mags stă cu mâinile în şolduri.

— Doamne. Priveşte acest tablou al tineretului plin de însufleţire, zice ea. Cre' că am văzut mai multă viaţă şi în... ceva mort. Sunt luaţi, nu-i aşa?

— Nu, zic io. Sunt doar plictisitori.

Mairead face o mutră.

— Poa' să-mi dea cineva nişte haşiş? spune Mags. Îmi place să fumez în baie.

Paul muşcă o bucăţică de răşină, fără niciun cuvânt, şi i-o dă lu' Margaret, care pleacă. Aud la etaj zgomotu' apei curgând. Mai fac o încercare:

— Deci asta e tot, aşa-i? O să stăm toată seara şi o să ne uităm la căcaturile de la televizor, nu-i aşa? Fir-ar a dracu', cum puteţi să vă irosiţi viaţa aşa, n-aveţi chef să ieşiţi în oraş, să vă distraţi şi să vă faceţi muci? E plictisitor ca dracu' să stăm aşa. Groaznic de monoton.

Sioned ţâţâie, exasperată, şi Malcom spune, cu o voce indignată şi plângăcioasă:

— Calmează-te dracului, Colm, linişteşte-te şi tu puţin, în mă-sa. N-am mai dormit de duminica trecută şi vreau doar să mă relaxez, să mă iau şi să mă uit la televizor. Morţii mă-sii. Dacă eşti chiar atât de disperat să mergi, atunci du-te singur şi lasă-ne în pace.

— Sudist obraznic şi prost, îi zic io.

Îmi vine să-l porcăi ca lumea, da' apoi nu-mi mai pasă. Nu merită, zău aşa. Oricum nu m-ar asculta, şi toţi ceilalţi s-ar enerva şi ar ţipa la mine, s-ar monta ca lumea şi toată chestia ar deveni foarte naşpa. Aşa că, în schimb, înghit pastila de temazepam pe care plănuisem s-o iau înainte să mă culc; adică fraierii ăştia oricum sunt deja pe jumate adormiţi, aşa că aş putea foarte bine să dorm şi io dracului. Apatia e contagioasă.

Mai beau nişte bere şi pe la jumatea cutiei a treia începe să mă ia moţăiala. E plăcut, foarte plăcut... numai că la televizor e o emisiune oribilă, cre' că-i zice chiar *Anii optzeci*, un fel de retrospectivă a acelui deceniu infect prezentată de un palavragiu odios şi dezgustător care are comportamentu' de prost gust al bogătanului arogant. În

ultima vreme a apărut o avalanşă de emisiuni din astea, nimic altceva decât nişte tentative îndoielnice de uşurare a sentimentului de vinovăţie, realizate invariabil de un dobitoc cu voce afectată şi un păr bufant sau o coadă de cal de neuitat. Ceea ce vor să spună emisiunile astea e nu-ţi fă probleme; nu avea îndoieli despre ceea ce au făcut în timpu' lu' Thatcher, era absolut OK să ai o freză de imbecil, era absolut OK să calci peste vagabonzi în drum spre operă sau restaurant, era absolut OK să faci mai mulţi bani decât ar fi putut să-ţi trebuiască vreodată pe seama celorlalţi; nu-ţi fă probleme, era absolut OK, toată lumea făcea la fel. Era absolut OK să vrei mai mult şi mai mult şi mai mult. Mai multe maşini. Mai multe costume. Mai multe broşe. Mai mulţi bani. Mai multe vacanţe. Mai multe CD-uri cu bou' de Phil Collins şi sperietoarea de Whitney Houston. Era absolut OK să fii un labagiu lacom, strângător şi zgomotos.

Dumnezeule, ce oameni... nu numai că vor să adune cantităţi impardonabile de bani prin mijloace oricât de murdare, dacă e necesar, da' vor să se simtă şi răzbunaţi moral pentru că fac asta. Cretinii. Doamne... Ce mai poţi spera? Ce poţi să faci?

— Uite! E Baletu' Spandau, să mor io!

— Uite ce kilturi au!

— Şi ce machiaj! Ce moace!

— Uite coada aia de cal! Ce labagiu... a, scuze, Liam.

Cel puţin emisiunea asta i-a făcut pe toţi să discute din nou, să comunice unii cu alţii. Mă rog, într-un fel; nu fac altceva decât să râdă isteric la videoclipuri vechi cu Adam Ant, Howard Jones, căcatu' ăla de Balet Spandau şi multe

alte reprezentaţii dispărute. Pe mine mă doare-n cur; am senzaţia plăcută că rătăcesc printr-o ceaţă chimică moale şi scriu în cap un eseu:

CE-AM FĂCUT ÎN ANII OPTZECI, de Colm Downey:

În anii optzeci m-am lăsat de şcoală. Am plecat din Liverpool, m-am întors în Liverpool şi am plecat iar imediat.

Am stat în Cambridge, York, Doncaster, Londra, Nottingham, Birmingham, într-o grămadă de locuri... Şi în Franţa...

În anii optzeci m-am îndrăgostit. Cred.

La ordinul tribunalului, m-am internat într-o clinică pentru dependenţa de alcool şi droguri. După patru zile m-am externat, la propriul meu ordin. Asta se întâmpla în anii '80.

În anii optzeci era să mor. De mai multe ori. Eram sub o masă dintr-o crâşmă, în propria mea vomă, şi aveam convulsii.

În anii optzeci am suferit din dragoste.

În anii '80 am făcut prima oară sex anal. Cu o fată, vreau să spun.

Am început să folosesc droguri tari. Intravenos.

M-am târât sau am fost târât pe multe podele.

În anii '80 mi-am văzut faţa oglindită în

gresia de pe podea
oglinzi sparte
jante de maşină.

Am pierdut luni, luni întregi, lungi intervale de zile din viaţa mea care au dispărut pentru totdeauna şi din care nu-mi amintesc NIMIC. Absolut nimic.

Aceasta este o lucrare scrisă neglijentă şi dezamăgitoare, lipsită de impuls narativ şi înzestrată cu prea puţină motivaţie descriptivă. Personajul principal este neatrăgător, chiar respingător; cititorul trebuie să poată empatiza sau cel puţin compătimi, dacă autorul vrea să impresioneze. Nota 2. Poate şi trebuie să facă progrese.

Adorm în timp ce Human League începe să cânte „Don't You Want Me Baby?" şi pierd trei melodii întregi. Ceea ce presupun că e doar o compensaţie minoră.

Atâtea fluide corporale, atâtea secreţii şi murdărie; din asta suntem făcuţi noi, fiinţele gelatinoase şi picurătoare — sânge, saramură, pişat, spermă, lacrimi, urdori, borală şi muci... Uneori mi se pare că plutesc pe o mare alcătuită din chestiile ăstea şi că un val m-a aruncat aici, pe plaja din Aberystwyth, acu' câţi ani? Trei? Patru? Nu-mi aduc aminte... e foarte, foarte multă borală. Şi sânge, e o grămadă de sânge; de vreo câţiva ani deja sângerez la cur de fiecare dată când mă cac. Nu ştiu de ce, zău, da' Geraint, tipu' care s-a dus în Florida, mi-a povestit odată despre hemoroizii interni, ştii, noduli pe sfincteru' tău interior, *înăuntru'* corpului tău, ca să zic; ăştia uneori sângerează, zicea el, *explodează*, ca să zic, când te scremi şi împingi pe budă. El zicea că sunt inofensivi, da' io nu-s aşa de sigur; nu mă doare deloc acolo, asta e clar, da', vreau să spun, cine ştie ce se întâmplă înăuntru, sub piele, unde nu poţi vedea? Pentru mine e un mare mister, omule... tumorile cresc încet, ca un coral. Tot ce ştiu e că orgiile îţi aduc două chestii: o senzaţie de pierdere de care nu poţi scăpa şi pete de sânge pe hârtia igienică. A,

da, şi buzunare goale. Mă întreb dacă asta e ceva universal, adică dacă chestiile de genul ăsta li se întâmplă şi îi deranjează şi pe oameni ca, să zicem, Soiosu', tipu' ăla plin de tatuaje pe faţă şi cu pieptu' plin de copci. Sau pe cineva ca Griff, sau Ikey, dementu', criminalu'... sau, Dumnezeule, chiar şi pe cineva ca Roger, care acum tocmai borăşte zgomotos în chiuvetă:

— Uuuuuuuuuuuaaaaah, să mor io... grrroaa... heeeeeeeeaaaaaaa... căcat...

... chiuveta cui? Unde sunt? A cui e camera asta, în mă-sa?

Roger geme, se şterge la gură cu mâneca şi se aşază înapoi pe podea, lângă mine. De zile întregi e muci, disperat şi dement pentru că prietenu' lui Bill a murit. Chiar el i-a găsit cadavru', în cabana din munţi în care trăia. Mă rog... trăia oarecum; e greu să numeşti asta viaţă, mai degrabă existenţă. A făcut o infecţie sau aşa ceva, ceea ce n-aş putea spune că mă surprinde; adică, ultima oară când l-am văzut pe Bill, cam acu' două luni, avea jumate din buza de jos roasă de şobolani, în timp ce era luat pe skag. Era ceva absolut oribil; ca şi cum de sub barbă i s-ar fi văzut craniu'. Da' aşa era Bill, adică te duceai să-l vezi acolo, pe dealuri, tot mai sus, munţii şi ceru' se făceau tot mai mari, era pustiu, urla vântu', era un frig îngrozitor şi te-ai fi aşteptat să-l vezi de domnul Kurtz[17] — da' tot ce vedeai, în schimb, în cabană era un drogat bătrân, ratat şi ciung. Şi braţu' şi l-a pierdut în Insulele Falkland *după război*, jucându-se cu o grenadă de mână în timp ce era beat. Juca baseball sau aşa ceva. Aşa

[17] Personajul din povestirea *Inima întunericului* de Joseph Conrad, negustor de fildeş misterios în Congo (n. t.).

că n-a fost nimic eroic, ca să zic. Io personal n-am ştiut niciodată ce să cred despre Bill, un doctor care avea în el ceva sadic; fusese judecat în Falkland de Curtea Marţială pentru că mitraliase opt sute de pinguini. Ştiu că asta se datora, în parte, antrenamentului său, adică el era pe un vapor care mergea încolo atunci când Argentina a capitulat, aşa că tot antrenamentu' lui, ştii, toată condiţionarea să ucidă, să mutileze şi să rănească nu mai avea pe ce să se descarce, şi presupun că trebuia să se descarce pe ceva... da' chiar pe pinguini? Tipii ăia mici şi drăguţi care se bălăbăne? Şi opt sute? Era ceva foarte în neregulă cu chestia asta, dacă vreţi părerea mea. Pierderea braţului a fost karma lui. Bănuiesc că merita asta cu vârf şi îndesat. Însă Roger, când era în Ulster; poate că nu şi-a pierdut un membru acolo, da' ceva a pierdut el. Asta e absolut clar. Se vede în ochii lui, omule.

Roger geme din nou şi se şterge pe faţă cu mâinile. Văd că iar şi-a făcut tatuaje, încă umflate şi aparent usturătoare; ceva ce presupun că ar trebui să fie un dragon galez, da' care seamănă mai mult cu un ceainic.

— Uuuuuuhhh.

Îl mângâi pe capul lui fierbinte şi transpirat.

— Te simţi mai bine acum?

— Uf.. Cre' c-o să mă simt mai bine după ce mai beau nişte bere.

Râde ca Beavis. Sau Butthead. Îi dau ultima mea cutie, nedeschisă; nu pentru că aş fi într-o dispoziţie generoasă, ci pentru că nu vreau s-o împart cu el şi să trebuiască să beau din ceva din care a băut el, o cutie cu scuipat de borâtură prelingându-se pe ea şi cu gura plină de bilă,

Dumnezeule mare. Înţelegi ce vreau să spun? Suntem *înecaţi* în fluide corporale. Absolut toţi.

Roger deschide cutia şi bea jumate din ea dintr-o gură. E unu' dintre puţinii care pot să combine heroina cu alcoolu'; cei mai mulţi heroinomani pe care îi cunosc io nu se ating niciodată de băutură, le face rău. Da' presupun că la Roger spiritul şi nevoia sunt mult mai puternice decât biochimia.

— Hei, Roger!

— Ce?

Stă întins pe spate, holbându-se în tavanu' mucegăit. Hanoracu' lui gri şi rupt e aproape negru de jeg; de fapt are cam aceeaşi culoare cu ipsosu' de pe tavan.

— Unde dracu' suntem noi? Ştii?

— Ce, vrei să zici că *tu* nu ştii? Ce dracu', băiete, cât de muci eşti?

Mă uit prin cameră. Şi atunci o recunosc: e camera lu' Malcolm din Llys Wen, cu teancurile de cărţi pe podeaua uşor umflată de umezeală, cearşafu' de plapumă maro, geaca bufantă albastră de pe spătaru' scaunului de lângă fereastră. Da' ce dracu' caut io aici? Dumnezeule, probabil că m-am distrat ca lumea în ultimele câteva zile, nu-mi aduc aminte nimic... Observ o pereche de boxeri Paisley care se usucă pe calorifer şi simt o înţepătură în piept; a vedea chiloţii cuiva la uscat e ca şi cum ai avea acces la vulnerabilităţile lui secrete. Nu ştiu de ce, pur şi simplu aşa e.

Ah, căcat. Încep să mă trezesc. Mă simt ca dracu'. Căcat.

Îl întreb pe Roger.

— Unde s-a dus Malcolm?

— Nu-ţi mai aduci aminte? Dumnezeule, eşti uituc rău, omule...

— Şi ce? Unde s-a dus Malcolm?

— S-a întors la Londra pentru vreo câteva zile, ca să zic. Nu-ţi poţi aminti de petrecerea lu' Iestyn de sâmbătă? Era şi Malcolm acolo, cu bagajele, zău.

Încep să recuperez bucăţele mici... Malcolm cu un rucsac pe umeri... tot speedul ăla pe care l-am băgat... cineva sângera destul de rău, îmi amintesc asta... E-ul... cineva ţipa că moare Mairead... sticla de tequila, iar speed, puţin H pe nas... Mairead care se plimba peste tot şi râdea, sănătoasă ca un cal, n-avea nimic... iar E... lovitura la genunchi... sticla de rom... ceva bizar întâmplându-se cu planta din cameră. Dumnezeule, asta a fost sâmbătă? Cât a trecut de atunci? Parcă ar fi secole. Şi unde e Mairead în clipa asta? Şi toţi ceilalţi? Şi de ce am ajuns iar acasă?

Şi atunci începe să mă lovească, după cum ştiam că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, mă izbeşte ca un sac mare plin de nisip ud, care explodează şi îmi umple cutia toracică cu granule ude şi grele: depresia. Depresia de după droguri. De care, ca să fiu sincer, m-am săturat până peste cap, m-am săturat de această ceaţă care învăluie viaţa, de lumea asta împuţită pe care o vezi printr-o perdea fluidă, prin pâclă... mi-ajunge. Mă uit în jos, la pantalonii mei pătaţi cu dracu' ştie ce, da' e ceva multicolor; stofa murdară a blugilor e întinsă bine peste genunchiul meu lovit şi umflat, ghetele sunt pline de noroi şi mâinile mele sunt pătate cu ceea ce pare a fi sânge uscat. Lua-o-ar dracu' de treabă.

Mă uit la Roger și îi spun ceva ce nu sunt sigur că vreau cu adevărat, da' totuși îi spun:

— Dă-le-n mă-sa pe toate, Roger. Hai să trecem granița și să-l căutăm pe Malcolm. Am adresa lui. El cunoaște oameni în Franța, îmi amintesc că a zis asta odată, hai să mergem toți trei acolo, omule, știi, o luăm de la capăt și așa mai departe. Lăsăm în urmă toate căcaturile ăstea. Ce zici?

În minte îmi fulgeră amintiri rapide despre Franța, despre Bretania, acolo unde am cunoscut o fată de care îmi plăcea atât de mult, că mi-a schimbat toată biologia... acolo eram mai tânăr, mai pur, aveam mai multă speranță. Aveam atât de multă viața în fața mea și puteam să fac orice dracu' aveam chef.

Roger se mulțumește să mă privească fix și io mă întreb dacă situația chiar e suficient de disperată încât să trebuiască să fug. Adică, Dumnezeule, oare nu asta m-a adus aici de la bun început? Fugind de Liverpool și de familia Maguire? Toată viața mea am fugit; de datorii, de bătăi, de graviditäți, de morți, de stânjeneli prea acute pentru a putea fi suportate... Și chiar dacă m-aș întoarce în Bretania, oare acolo ar fi diferit cu ceva? Probabil că nu, nimic, în afară de vreme; aș continua să exist într-o pâclă autoindusă, dar în soare, în loc de ploaie.

Dumnezeule, revino-ți, Colm, asta e *viața* ta. Ai două'șapte de ani. Încearcă să reziști. Adună-te puțin, ești pe punctul de a o lua razna, încearcă să rămâi puternic. Creează-ți puncte de sprijin. Caută puțin stabilitate pentru viața ta.

— Bine, spune Roger, aplecându-se deasupra chiuvetei. Da' mai întâi tre' să fac ceva, și nu e vorba de a borî din nou.

Apoi își bagă iar fața în chiuvetă și își borăște mațele. Încep să mă gândesc să mă culc și apoi să o iau spre casă. Să văd dacă Mairead e acolo. Să iau o sticlă, ca să bem amândoi până ne trece efectu' drogurilor. Asta ar fi plăcut, da, numai că bineînțeles că mai întâi tre' să aștept până când voi fi din nou în stare să mă mișc. Ăsta e primu' lucru; n-o să pot face nimic altceva până n-o să fiu în stare să mă mișc.

***

Mă trezesc brusc din cauza unui bubuit puternic din bucătărie, groaznic de tare: BUM! apoi zgomot de farfurii și pahare sparte de pereți și de podea: TROSC! PAF! Ah, căcat. Iar a luat-o Mairead razna. Oare din ce motiv, de data asta?

TROSC! PAF!

Deschid ochii din cauza zgomotului sfâșietor și mă uit la ceas: 4:32. Cifrele roșii pâlpâitoare seamănă cu ce am io în cap. O fi dup-amiază? Dimineață? Printre perdele se vede ceva lumină, da' asta nu înseamnă nimic.

Aud pași bubuind pe hol și mă ridic în fund amețit, mă șterg la ochi și mă gândesc căcatcăcatcăcat, apoi ridic din nou privirea și primesc în față niște gin care mă arde și mă ustură, iar Mairead se aruncă pe mine și începe să mă pocnească peste față, și nu se mai oprește. Asta da modalitate de trezire, nu? Da' ce proastă e vaca, pentru că ginu' ăla n-a făcut altceva decât să mă șocheze și deci să mă trezească perfect, așa că mă ridic, o prind de mâini, o

iau în brațe și ne rostogolim amândoi pe podea, au, genunchiu' meu! Dintr-odată îmi dau seama că sunt gol, gol pușcă, ca să zic, așa că îmi protejez scula și ouăle cu o mână și cu cealaltă apuc fața schelălăitoare a lui Mairead. O strâng tare, deformându-i obrajii și buzele.

— Ce dracu' ai? HEI! *Acum* ce ți-a mai venit să faci scandal, tâmpito!

Curva dracului, își smucește capu' până când capătu' degetului meu mare alunecă în gura ei și mușcă tare; aud un pocnet și simt cum dinții ei se încleștează prin pielea mea. Urlu și îmi smulg mâna; capătu' degetului meu mare atârnă ca o pălărie și sângele mi-a ajuns deja până la cot. Dumnezeule, curvă nebună și psihotică! Mă urc iar în pat și trag plapuma în juru' meu ca să mă protejez, aproape mă doare atât de tare că îmi vine să vomit, și Mairead se urcă pe mine arătând complet dementă, cu sângele curgându-i pe bărbie, buzele schimonosite într-un rânjet și ochii în flăcări. Îi place la nebunie chestia asta, sunt sigur de asta; sunt absolut sigur că o excită chestiile de genu' ăsta. Altfel nu le-ar face atât de des, nu-i așa? Uneori poate fi o curvă absolut diabolică, asta e clar.

— Cine e, Colm?

Mă plesnește peste față și capu' meu se smucește în spate. Mâna mă doare îngrozitor și capu' îmi vâjâie, da' nu mă pot abține să mă gândesc cât de superb arată.

— Cine e?

Are o voce încordată, oribilă.

— Cine e tipa cu care te-ai futut când io am fost în Aberdyfi? Hmm?

Altă palmă. Ah, căcat.

— Ce dracu' tot spui? N-am nici cea mai *mică* idee...

Palmă. Şi încă o palmă, de data asta nu cu mâna, ci cu un carnet roşu, un carneţel micuţ în care mai scriu uneori tot felul de chestii, ştii, nu chiar poeme, ca să zic, ci, ştii, gânduri şi aşa. Palmă. Şi acu' îmi amintesc. Ah, căcat.

— „Splendidul meu secret"? citează ea, râzând dispreţuitor. „Aceste două zile pe care le-am petrecut împreună?" „Gustul anusului tău?" *Dobitocule*, nemernicule, idiotule, dobitocule, *labagiule*...

La fiecare înjurătură mă plesneşte peste faţă, ceea ce chiar mă enervează, aşa că îmi încleştez pumnu', ignorând durerea, şi sunt probabil pe punctu' de a o pocni ca lumea, da' înainte să apuc să mă ridic ea prinde o scândură de scaun, ăla pe care îl spărsesem mai de mult cu piciorul' şi încercasem să-l repar cu o scândură scurtă şi groasă pe care ea o ţine acum cu amândouă mâinile deasupra capului ei. Schelălăie ca o pisică şi îmi dă cu scândura în cap cu toată forţa ei, io simt cum îmi explodează capu', apoi începe să mi se înceţoşeze şi asta e tot, sunt gata, terminat, cartonaş roşu, eliminat, dispărut.

Uneori, ştii, pur şi simplu nu simţi nevoia. Uneori pur şi simplu dispare. Aseară, de exemplu; afară era frig şi ploua la fereastră şi io stăteam pe canapea, învelit într-o pătură, cu o cană mare de ceai şi o pungă de Jaffa Cakes, şi citeam un roman de Cormac McCarthy. E uluitor cum poate să scrie Cormac McCarthy. Voiam să citesc ultimu' lui roman, am uitat cum îi zice, da' e încă la prima ediţie şi ălea mai vechi ale lui sunt mai ieftine şi mai mici, mai uşor de strecurat în pantaloni. Aşa că stăteam acolo, citind

Suttree, era cald şi mă simţeam bine la adăpost de ploaie. Nu aveam nicio poftă sau nevoie, nu mi-era nici foame, pur şi simplu mă simţeam în siguranţă şi confortabil, la căldură. Ceea ce, într-un fel, e şi puţin enervant, pentru că atunci când foamea va reveni, fără îndoială va trebui să mă agit să fac rost de bani ca să o potolesc, şi aseară aveam treizeci de lire în noptieră. Aşa par să funcţioneze chestiile astea. E puţin deprimant, de fapt. Da', oricum, era o seară beton. Chiar dacă oamenii nu au chef de faze de-astea, era o seară beton. Vorbesc serios, omule.

La spital.

Nu sunt deloc confuz sau uimit, imediat ce mă trezesc ştiu exact unde sunt: la spital.

Căcat. Sărmanu' meu cap. Dumnezeule.

Îmi mai amintesc că fusese un chef cu foc de tabără la Eglwys Fach, undeva pe vârfu' muntelui. Lumânările din copaci indicau drumul până acolo, pe cerul de noapte se vedea strălucirea flăcărilor şi îmi amintesc că Liam ne-a spus să ne luăm toţi după el şi a intrat direct în râu („să încercăm cealaltă cărare, pe aici e puţină umezeală"). Pluteam pe E şi amfetamine ca o rachetă, mă simţeam superb şi îmi amintesc că nu voiam să fac scandal cu tocilaru' ăla idiot care îi tot mângâiase picioarele lu' Mairead când stătusem în grădină... îmi mai amintesc şi că mă simţeam puţin ciudat, panicat, nu puteam să respir ca lumea şi aşa mai departe, transpiram mult prea mult şi îmi tremurau mâinile încontinuu... oare ce am făcut atunci... a, da, am tras pe nas nişte skag, ca să mă liniştesc... am intrat înăuntru cu Roger ca să mai căutăm

de băut, în dormitoru' de la etaj unde tremura podeaua, din cauza muzicii tehno de la parter... încă un E, un Pink Cally, cred... încă puţin skag... Roger era supărat pentru că nu îi dădusem E şi lui... mă gândeam ce plăcut ar fi să mă întind pe podea doar puţin... şi dup-aia... şi dup-aia... ce dracu' a fost dup-aia?

Dup-aia Malcolm bagă capu' pe uşa salonului şi face:

— Ia uite în ce hal e capu' tău.

Încerc să râd, da' mă doare gâtu', mă ustură cumva; de la spălăturile stomacale, presupun. Îmi dau seama ce cămaşă de noapte verde şi stupidă port în timp ce Malcolm intră înăuntru, trăgându-şi nasu' ca un dement, urmat de Paul care rânjeşte şi Mairead care se încruntă şi e pe jumate nervoasă, după cum se pare — priveşte în gol, zău, şi stă pe loc legănându-se. Nu sunt foarte sigur că mă bucur s-o văd. Nu-mi pot da seama deloc.

— N-aveau flori la Spar, zice Paul. Aşa că ţi-am adus în schimb un praz.

Pune un praz jegos pe noptieră, lângă cana mea cu suc de portocale. Dementu' dracului. Râd.

— Cine e fraieru' acum, hmm? îmi zice el ciufulindu-mi păru'. Cum ai ajuns aici?

Dau din umeri.

— Păi *io* nu ştiu. Speram să-mi spuneţi voi.

— Îţi aminteşti ceva?

Scutur din cap.

— Foarte puţin. Îmi amintesc că am tras puţin pe nas cu Roger, ca să zic, apoi am mai băgat un E pentru că mă simţeam puţin ciudat, da'...

Mairead se bagă:

— Păi atunci e vina ta. La ce te-aşteptai, Colm? Cu toată băutura, speedul, E-ul şi heroina? Nici nu e de mirare că ai leşinat. Idiotule. Ţie nu ţi-e niciodată de-ajuns, aşa-i? Nu te saturi niciodată. Adună-te, Colm, fir-ar a dracu'.

— A, păi asta e minunat, zic io începând să mă enervez. Nici măcar un cum te simţi, Colm? Un mă bucur că eşti în viaţă, Colm? Dumnezeule.

Mairead mârâie.

— Mi-ar fi mult mai bine dacă n-ai fi. Şi celorlalţi la fel.

— Curvă...

— Hei, hei, HEI! spune Malcolm. Nu te forţa, Colm. Eşti bolnav. Şi tu nu-l mai enerva.

— Un căcat, spun io.

Însă mă calmez şi, oricum, gâtu' mă omoară.

— Păi, ce s-a întâmplat a fost că...

— Nu te mai văzuse nimeni de vreo trei ore...

— Şi cineva zice: unde e Colm? Şi...

— Vrei să taci şi să mă laşi pe mine să povestesc?

Paul face o mutră şi se bosumflă ca un copil. Malcolm continuă:

— Nu te-am putut găsi o grămadă de timp. Roger zicea că te lăsase undeva, da' nu-şi mai amintea unde, şi oricum la momentu' ăla de-abia dacă înţelegeam ce spune, era luat ca dracu'. Nici măcar nu se putea ţine pe picioare. Şi apoi nişte puşti care erau acolo — ţi-i mai aminteşti?

Dau din cap că da, da' nu mi-i amintesc. Pe la petreceri sunt tot timpu' o grămadă de copii.

— Au venit în curte alergând şi strigând: e un tip mort la etaj! Un tip mort!

— Şi atunci ne-am dat seama exact cine era ăla, zice Mairead.

— Şi atunci ne-am repezit la etaj, nu te-am putut trezi, erai rece şi te învineţisei, aşa că ne-am căcat pe noi, credeam că dădusei colţu', aşa că am sunat la salvare şi asta e tot. Te-au adus aici.

Încerc, da' nu mai pot recupera nicio amintire. Vid. Mă simt doar stupid, inutil şi penibil.

— Cum te simţi acum?

— Tu cum crezi? Ca un căcat absolut.

— Ei, nu-ţi fă griji, pentru că am un remediu' perfect pentru asta, fiule, vechiu' meu secret! Nu avea teamă, căci doctorul Malcolm Baker are grijă de tine.

Aruncă pe pat un pliculeţ în care presupun că sunt amfetamine. E un pliculeţ întreg, încă mai are celofanu' pe el.

— Distracţie plăcută. Eşti o adevărată vedetă, omule.

— Imbecilule... fir-ai...

Cuvintele lui Mairead se strecoară cu greu printre dinţii ei încleştaţi, degetele i s-au strâns ca nişte gheare şi am impresia că e pe punctu' de a-i sfâşia faţa lu' Malcolm, da' în schimb se repede afară din salon, bocănind şi fluturând din mâini, scuipând şi şuierând ca un râs. Paulie face o moacă îngrijorată şi Malcolm dă din umeri şi zice:

— Acu' ce-am mai făcut?

— M-ai făcut fericit, asta ai făcut. Eşti un adevărat salvator, omule. Da' totuşi ar fi mai bine să te duci după ea, să vezi dacă e în regulă. Azi-noapte era OK?

Malcolm scutură din cap.

— Aproape isterică, omule. Era să chemăm salvarea şi pentru ea. Crezuse că dădusei colţu', înţelegi.

Ah. Asta e plăcut. Simt înăuntru' meu o iradiere caldă.

— Oricum, fă-ţi externarea şi ne vedem mai târziu la crâşmă. E o promoţie la votcă sau aşa ceva; două cincizeci la o liră. Bine?

— Da. Îmi ia cam o oră.

— Bun. Noroc.

Pleacă, iar io despachetez speedul şi îl vărs în paharu' cu suc de portocale pe care mi l-a adus mai devreme infirmiera aia superbă, să-i dea Dumnezeu sănătate. E o scumpă... înţelegi, io nu mai am încredere în infirmiere de când am văzut-o pe dementa aia de la Birken'ed. Era complet nebună. Psihotică. A aflat, nu ştiu cum, că mi-o trăgeam cu alta pe la spatele ei, da' n-a zis nimic până o dată când eram legat de cele patru colţuri ale patului, gol (ştii, nu mi-a displăcut niciodată puţin bondage) şi când s-a apucat să-mi bage ace de păr — ace de păr de oţel lungi, subţiri, strălucitoare şi reci — prin coaie. Nu propriu-zis prin coaie, ca să zic, ci prin piele, dar, Dumnezeule, era suficient de rău şi aşa. Am crezut c-o să mor, sau cel puţin c-o să rămân mutilat. Eram absolut îngrozit. Am scăpat când mi-a zis că ultimele două ace erau pentru ochii mei şi apoi s-a dus în bucătărie să le sterilizeze; m-am zvârcolit până m-am eliberat, julindu-mi încheieturile mâinilor şi gleznele, şi am fugit unde-am văzut cu ochii. Mi-am lăsat hainele şi lucrurile pe podea şi am întins-o. Alergam prin Prenton gol şi cu ace de păr înfipte în ouă. Ce coşmar! L-am sunat cu taxă inversă pe prietenu' meu şi m-am ascuns în tufişuri până când a

venit să mă ia acasă. Mi-a zis că aşa îmi trebe, asta după ce s-a oprit din râs, zău.

După ce s-a dizolvat speedu' îl dau pe gât dintr-o înghiţitură; stomacu' meu slăbit încearcă să-l arunce înapoi afară, da' io îmi acopăr gura cu mâna şi îl înghit iar. Baba din patu' de vizavi se încruntă la mine, da' io îi zâmbesc larg, cu toţi dinţii.

— Te simţi bine, scumpo?

Ea se holbează la mine. Nici măcar nu clipeşte. Probabil e moartă. Îmi întorc privirea în altă parte şi când mă uit iar la ea are ochii închişi. Ceea ce ar putea însemna că...

Speedu' îşi face efectu' imediat şi în curând simt că plutesc. Mă gândesc, gata, am întins-o, numai că în timp ce io mă chinui să mă dau jos din pat, infirmiera mişto intră în salon. Pătura aia împuţită de spital e ca un piton păros...

— Ce faci? Ce se întâmplă?

— Tu cam ce crezi că fac? Mă duc să mă externez. Vrei să mă ajuţi puţin?

Ea se holbează la mine şi aşa mai departe, cu colţurile gurii îndreptate în jos a dezaprobare. Şi ce gură are; plină, bosumflată, roşie... uau, Dumnezeule.

— Asta nu ar fi deloc înţelept, domnule Downey, supravegherea este...

— Ah, dă-o-n mă-sa de supraveghere, Dumnezeule, acu' pot să am grijă de mine şi singur, sunt în regulă, ca să fiu sincer nu m-am simţit atât de bine în viaţa mea. Da' oricum mersi pentru că ai ajutat la recuperarea degetului pe care îl vezi acu' în faţa ta.

Îmi cobor picioarele din pat pe pardoseala rece şi cămaşa de noapte mi se suflecă, lăsând-o pe infirmieră să-mi vadă prunele vineţii şi umflate. Aşa mi se întâmplă întotdeauna atunci când. Amfetaminele îmi străbat deja tot corpu', sunt o locomotivă, sunt de neoprit, trebuie să ies de aici, să fiu înconjurat de feţe, discuţii, muzică, viaţă, vreau să scap de locu' ăsta, cu mirosurile şi curăţenia lui. Spitalele înseamnă doar negativitate şi anti. Moarte.

— Io cred că ar trebui să...

— Nu, nu, ascultă-mă, am plecat, am întins-o, am dispărut de-aici. Nu mai pot sta nicio secundă. Acu' sunt chiar în regulă. Dumnezeule, de fapt nici n-am avut nimic, de la bun început. Tre' să mă văd cu nişte oameni.

Podeaua rece şi lipicioasă îmi amorţeşte picioarele. Infirmiera stă pur şi simplu, neştiind ce să facă.

— Hei, poţi să vii şi tu dacă vrei. La cât ieşi din tură? Ţi-a spus cineva vreodată cât de superbă eşti?

Nu reuşesc s-o fac să zâmbească.

Mă uit în juru' meu.

— Ăăă... ai putea să-mi spui unde sunt pantalonii mei, te rog?

Tre' să plec de aici. Pur şi simplu trebuie.

Lu' maică-mea şi lu' taică-meu le place foarte mult să spună povestea asta, în rarele ocazii în care ne vedem, despre o vizită la grădina zoologică Welsh Mountain, când eu, fraţii şi surorile mele eram foarte mici. Mergeam destul de des acolo; maică-mea se născuse pe undeva prin preajmă, aşa că mergeam în vizită la familia ei, apoi să vedem animalele. Mie îmi plăcea la nebunie, serios. Era

absolut beton. În fine, io aveam vreo patru ani, cred, sau cinci, şi nu-mi mai amintesc de asta, da' se pare că eram fascinat de lupi; îi târam pe toţi de la elefanţi, girafe sau de la orice altceva, ca să merg să văd iar lupii. Şi unu' dintre lupi, spune povestea, era şi el fascinat de mine; mă privea fix, îşi lingea buzele şi scheuna, şi când plecam urla la nesfârşit. Doar acel lup anume, zău; pe ceilalţi îi durea în cur. O, da, eram prieteni buni, io şi lupu' ăla. În fine, odată io şi familia mea ne uitam cum sunt hrănite focile sau aşa ceva şi cineva şi-a dat seama că io dispărusem, aşa că s-au apucat să mă caute prin toată grădina zoologică, m-au căutat până şi la maşina noastră, ca să zic, da' nu m-au găsit nicăieri, aşa că până la urmă i-au spus unui paznic sau portar, sau cui i-au spus ei şi a început o căutare amănunţită. M-au găsit după vreun secol lângă cuşca lupilor, da' nu de partea asta a gardului, ca să zic, unde trebuie să stai din motive de siguranţă. Nu, reuşisem cumva să sar peste gardu' viu sau să mă strecor pe sub el şi stăteam întins pe o parte, lipit de gratii, ciufulind coama lupului ăstuia cu mâna băgată în cuşcă, şi lupu' scheuna şi mârâia în acelaşi timp, ca şi cum, după cum zicea taică-meu, s-ar fi detestat pe el însuşi pentru că îi plăcea atenţia pe care i-o acordam io. Se pare că stătusem acolo întinşi pe jos şi lipiţi unu' de celălalt ore în şir. Amândoi. Io şi lupu'. Apoi a venit paznicu' şi m-a luat de acolo şi lupu' a început iar să urle. Se pare că şi io am plâns.

Asta e toată povestea. Dracu' ştie ce înseamnă, zău, sau de ce o spun tot timpu'; adică nu e vorba decât de un copil neastâmpărat şi un lup de la zoo. Şi nici măcar nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta şi nici nu vreau să fac o

comparaţie banală şi clişeistică între mine, copilu' şi animalu' sălbatic închis, da' îmi amintesc de nişte vise pe care le aveam şi în care alergam prin pădurea acoperită de zăpadă şi urlam la lună, cu botu' plin de sânge. Dar, oricum, e o poveste frumoasă, care mie îmi place, şi mă bucur foarte mult că apar şi io în ea şi asta e tot.

Tipu' ăsta Reich* Wilhelm, nu-i aşa? În fine, oricum l-ar chema, ăsta şi-a dat seama... energia sexuală e, ca să zic... e vitală, ştii, o forţă vitală pe care tre' s-o manifeşti ca să rămâi normal, şi mai mult, recunoaşterea, aprecierea propriei tale sexualităţi îţi permite să dobândeşti orgasme satisfăcătoare, care la rându' lor te ajută să te eliberezi de preocupările, grijile şi nevrozele tale... şi astfel îţi permit să fii o persoană întreagă, credincioasă ei însăşi, stabilă, echilibrată şi sănătoasă... forţa asta albastră, energia asta sexuală este orgona... simt cum io însumi strălucesc albastru, ca fosforescenţa pe care o vezi uneori în mare... ah, e forţa care uneşte toate lucrurile, vii sau neînsufleţite, toate lucrurile din univers posedă această forţă, o posedă sau sunt posedate de ea, e ca şi cum toate sunt puse, legate şi conectate prin această forţă, acest ciment... e ca Aralditul ăla...

... şi mai mult decât atât; explorarea laturii mai, ăăă, aventuroase (unii ar zice murdară, da' nu io) a sexualităţii tale te ajută şi ea la eliberarea ta de lanţurile şi complexele

* Wilhelm Reich, psihanalist austriac cu simpatii comuniste, cel dintâi care a analizat serios fenomenul nazist şi care a lansat conceptul de „orgona", adică energia cosmică vitală de tip sexual, singura ce permite o sănătate psihică autentică (n. red.).

care există din abundenţă într-o societate atât de intolerantă şi represivă ca asta... dându-ţi posibilitatea să te autoexplorezi... să dobândeşti libertatea, poate singura libertate adevărată posibilă, în această lume a fricii şi opresiunii, a neîncrederii şi ignoranţei... a controlului hegemonic asupra claselor, raselor, genului şi comportamentului, acele forţe care se străduiesc şi care nu se vor opri până nu vor distruge tot ceea ce trăieşte în afara lor şi care sunt alcătuite din diferite substanţe, amestecate într-o pastă la fel de incoloră, monotonă şi insipidă ca ele însele... perversitate polimorfică... sexualitatea mea, singura parte a mea care nu poate fi controlată... eliberează energiile din interiorul meu, energii nebune, care ameninţă viziunea ta comodă şi prestabilită asupra modului în care ar trebui să fie lumea, care reinvestesc această lume cu culorile şi gusturile ei bogate din care a fost făcută ea iniţial, înainte ca tu să ieşi la lumină cu decolorantul şi şmirghelul tău împuţite şi să încerci să distrugi tot ceea ce e dincolo de pieptul tău îngust care de-abia respiră, pentru că te *înspăimântă* şi îl urăşti pentru că vorbeşte unor părţi din tine pe care vrei, pe care *simţi nevoia* să le suprimi şi să negi că le-ai avea... ah, căcat... sunt plin de viaţă, omule, mă simt atât de plin de viaţă...

Simt că încep să ejaculez, acele senzaţii familiare care pleacă de jos, din picioare, şi care îmi transformă coapsele în gelatină, încep să împing mai tare şi mai adânc şi ea geme sub mine, cu faţa înfundată în pernă şi degetele înfipte în marginile saltelei. Îmi lipesc buzele de codiţele ei afro şi gâfâi:

— Eşti în regulă? Nu te doare?

Ea murmură:

— Nu, Doamne, nu, e minunat... superb... nu te opri, fute-mă, îmi place, îmi place la nebunie...

Mă ridic în mâini şi mă uit de-a lungul spatelui ei catifelat şi musculos, până acolo unde trupurile noastre sunt unite, pelvisu' meu lipit de fundu' ei şi sfincteru' ei bine strâns pe rădăcina sculei mele; fiecare mişcare a şoldurilor mele îi ridică bucile în forma unei inimi crem. O, Doamne... simt un val de energie în mine, îmi încleştez dinţii şi încep să împing din nou, cu inima bătând tare, ea geme şi io îmi bag mâna pe sub ea ca să îi gâdil clitorisu' cu vârfu' degetului şi îi pipăi pizda superbă, goală şi sexy... uau... ea geme şi împinge şi ea, simt înăuntru' ei ceva, un fel de protuberanţă, nu una moale, parcă e un os care apasă pe vârfu' sculei mele, ceea ce mă şochează puţin, nu sunt sigur dacă îmi place sau nu asta, da' continui să o fut în cur şi să-i mângâi clitorisu', să o sărut, să o muşc încet de gât şi să-i şoptesc tot felu' de chestii la ureche, cu buzele lipite de metalu' cerceilor ei care îi acoperă toată urechea, de la lob până la vârf, într-o linie argintie neîntreruptă...

— Mă simţi, în interioru' tău... în anusu' tău... spune-mi că-ţi place... să-ţi deschizi larg gaura ta micuţă... spune-mi cum ţi se pare...

Ea gâlgâie ceva, apoi începe să se zvârcolească şi să ţipe în timpul orgasmului şi io îmi dau drumu', explodez în fundu' ei, un fulger masiv de plăcere pură şi extaz care iradiază fiecare celulă din corpu' meu... e mai plăcut decât orice, decât absolut orice, mai plăcut decât oricare drog

inventat vreodată... Dumnezeule, Dumnezeule, sunt în rai, e atât de *plăcut*...

Mă prăbuşesc pe spatele ei alunecos şi scula îmi alunecă afară cu un pleoscăit încet şi umed. Gâfâi, pieptu' meu se zbate... imediat ce îmi recuperez răsuflarea mă rostogolesc de pe ea şi rămân întins pe o parte, lipit de ea, cu braţele în juru' ei, încercând să-mi amintesc cum o cheamă... ceva galez, măcar atât îmi mai amintesc... nu, n-are rost, am uitat. Oricum niciodată nu prea am avut memoria numelor, zău. O strâng în braţe, simţind cum îi bate inima în spatele coastelor ei proeminente. Ah, e foarte drăguţă, îngrozitor de sexy, şi a fost mişto să bag speed cu ea aseară... sper că Mairead n-a observat că m-am volatilizat aşa. Probabil că nu, pentru că atunci când am plecat de la crâşmă era aproape în comă, în sala din spate, şi, oricum, probabil că şi-a găsit şi ea pe cineva cu care să se fută, cum face de fiecare dată. Da' totuşi, Dumnezeule, chestia asta e ceva absolut extraordinar şi nu e nici pe departe la fel de perversă ca alte chestii pe care le-am făcut, cum ar fi să mi-o trag cu Sharon. Cea mai mare greşeală din viaţa mea, pe bune, omule, o regret în fiecare zi, mai ales când Malcolm se apucă să bată câmpii despre asta... da' chestia asta...

— Mmmmmmmmm.

Murmură pe pielea gâtului meu. Apăs plapuma strâns pe pieptu' meu, în aşa fel încât să nu se simtă mirosu' de căcat de pe scula mea. Riscuri profesionale.

— Nu te deranjează c-am făcut-o aşa? mă întreabă ea. Chestia e că în celălalt fel nu prea mai simt nimic, cel puţin după al treilea copil.

— O, Doamne, nu, zic io sărutând-o pe creştetu' ei încâlcit. Chiar prefer aşa, ca să fiu sincer. Mă excită.

— Bun.

Mai stăm aşa o vreme. Strălucitori şi fericiţi. Apoi ea se ridică în capu' oaselor:

— Aş bea o bere. Vrei o cutie de bere, Colin? Am o grămadă în frigider.

Colin. Mi-a spus Colin, să mor io. *Detest* chestia asta.

— E bună şi rece. Vrei?

— Da, sigur.

Se ridică din pat şi traversează camera. Mă uit cum se mişcă umerii ei, spatele, fundu', picioarele, coama încâlcită care îi ajunge până la cur... Colin, să mor io. Da' totuşi o să te iert, cum dracu' te cheamă. Dumnezeule, cum aş putea să n-o iert? Şi trei copii? Ei bine, ţi-ai păstrat bine silueta, tre' să recunosc. Da, eşti în regulă. Merge.

Care e poziţia mea în dezbaterea referitoare la injectare/ingerare?

Nu poţi să pretinzi niciodată cu adevărat că ai băgat droguri ca lumea până n-ai folosit acu'. Acu' e *hard-core*, există o prăpastie imensă între tras pe nas şi înţepat. E un val de exuberanţă extrem de intensă pe care nu o poţi obţine de la nimic altceva, şi nu vorbesc aici doar de efectele drogului (de regulă amfetamine, în cazu' meu; o, ştiu că nu mai e la modă să-ţi injectezi speed, da' mă piş pe asta — ce are de-a face moda cu abuzu' de droguri?); nu, vorbesc şi despre actu' în sine, ritualul — muzica ta preferată, câteva sticle din berea preferată, prafu' de amfetamină care fierbe în lingură, vena umflată de pe

brațu' tău legat, ca un cordon ombilical albastru... acu' care îți străpunge pielea, acea mică străfulgerare minunată de durere (și imediat ce intră acu', imediat ce ai rupt bariera dintre sânge și aer, dintre înăuntru și afară, în momentu' ăla ai intrat într-o lume în care toate jocurile sunt făcute, un loc în care foarte puțini oameni intră — un teritoriu virgin, ca să zic)... sângele care înflorește în seringă, panglicile roșii unduitoare... apeși și împingi drogu' direct înspre creieru' tău care sfârâie. Beton, omule, e prea mult pentru cuvinte; te simți ca un înger evacuat din Rai. Absolut indescriptibil. Încearcă să explici unei virgine ce e sexu' și o să înțelegi ce vreau să spun. Trasu' pe nas, înghițitu', frecatu' gingiilor; sunt în regulă, zău, dacă circumstanțele exclud acu', da' a consuma droguri înseamnă amfetamine trimise direct în sângele tău, acea stare care nu poate fi aproximată de nimic altceva. Și ironia e că doar atunci când faci asta, această dramă periculoasă care cochetează cu moartea, doar atunci îți dai seama cât de minunată poate fi cu adevărat viața. Adică viața asta e în mare parte minunată, și io mă bucur de ea într-un mod pe care cuvintele nu-l pot descrie — să dansez, să beau, să mă droghez, să mă fut, să discut, să râd, să mă joc cu hamsteru' meu, să citesc, să înot în mare, toate chestiile ăstea, mă doare-n cur ce poa' să zică alții, io îți spun aici și acum că pot să iubesc viața asta, lumea asta... da, viețile pe care le ducem noi toți sunt magice, dar ele devin monotone și năuce din cauza a ceea ce suntem obligați să facem, a ceea ce trebuie să facem ca să ne putem agăța de ultima fărâmă de libertate care e o libertate măruntă, asta desigur doar în afară de cazu', și

aici voiam să ajung, în afară de cazu' în care poţi căuta un alt tip de libertate prin intermediul unor lucruri precum drogurile sau sexu', singurele arene rămase în care putem fi, dacă nu cu adevărat liberi, cel puţin mai liberi decât oriunde altundeva. Înţelegi ce vreau să spun? Drogurile îţi îngăduie să înţelegi şi să apreciezi magia originară care se ascunde sub viaţa ta şi care, în ciuda tuturor realităţilor cotidiene urâte şi a meschinelor obscenităţi ale existenţei diurne, refuză cu încăpăţânare să se lase alungată. De ce să te zbaţi să păstrezi o slujbă pe care o urăşti? De ce să te chinui să întreţii un stil de viaţă care îţi provoacă resentimente în fiecare minut al fiecărei zile?

Un firicel de sânge ruginit pe tubul seringii. Bumbacul ca o măciulie de păpădie în lingura arsă.

Nu există niciun pericol aici, cel puţin nu pentru mine, nu cu adevărat; io sunt fermecat. M-am născut cu căiţă pe cap; sunt un ales, unul dintre preferaţii lui Dumnezeu, sunt absolut invincibil, pot dansa pe marginea mormântului fără să cad vreodată înăuntru.

Unde dracu' sunt? Sunt în munţi? Îmi simt spatele ud, prin hainele leoarcă, şi deasupra văd stele colţuroase, ca printre lacrimi. Aud oile behăind şi inima mea bătând tare, iar vântul mă strigă pe nume: Cccccoooooollluuuuuuuuuummm... E vântu' sau sunt voci? Vântu' are accent galez... Mâinile şi picioarele îmi tremură ca la nebuni şi dinţii îmi clănţăne ca o mitralieră, da' nu-mi dau seama dacă e din cauza frigului, a drogurilor sau a bolii. Poate toate trei. Pur şi simplu mă simt terminat, în general.

În juru' meu sunt întinderi enorme. Siluete uriaşe în noapte, cocoaşe enorme mai întunecate... probabil munţi. Chestia aia întinsă, sclipitoare şi plescăitoare din dreapta mea e un lac, presupun. În pământ sunt nişte voci... care mă cheamă la ele...

Dimineaţa asta — sau ieri-dimineaţă sau când dracu' a fost — s-a făcut a şaptea, a opta, a noua zi fără somn sau mâncare, şi ştii cum e asta, când totul ţi se pare malefic, contaminat de o forţă răuvoitoare pură... te simţi hăituit, vânat... absolut oribil, zău... auzi cum şoptesc oamenii, urzind împotriva ta conspiraţii şuierate neîncetat, devii dureros de conştient de carnea ta moale, intricată şi fragilă şi cât de vulnerabilă, chiar înclinată către vătămări îngrozitoare... sângele ţâşnind din muşchiul sclipitor... o lume a zgomotului şi a durerii, aici în munţi, aceste locuri ale masacrelor trecute, ale fantomelor şi câmpurilor pline de oasele lor... durere şi groază în fiecare fir de iarbă... cre' că a fost o greşeală să iau pastilele ălea, mai ales cu Mad Dog... parcă îmi amintesc că m-am luat nasol de Sharon... din nou... mi se pare că am luat-o puţin razna lângă foc... m-am făcut de căcat... ah, fir-ar a dracu'...

Acum vântul seamănă cu vocea lu' Malcolm: Cccooorrrlllaaaaaahhhmmm!

Să te trezeşti printre dealuri, fără să ştii unde dracu' eşti; singur, îngheţat, vulnerabil, luptându-mă la fiecare răsuflare cu isteria şi groaza... zăcând aici şi tremurând, ascultând vocile tânguitoare care îmi strigă numele în întuneric. Căcat. Ajutor.

— Sammy, prostu' dracului! Ce mama *dracului* ai pe tine?

Îmi ridic privirea și îl văd pe Sam cum își croiește drum prin crâșma aglomerată înspre mine și Roger, cu un zâmbet larg și tâmpit pe față și purtând... ei, ce dracu' poartă? Bocanci de armată, pantaloni de camuflaj, o vestă neagră cu o bandulieră pentru gloanțe de-a curmezișul ei, bandană și... o mitralieră de plastic în mână. Ce dracu'? Ar merita să vezi cum se uită lumea la el.

— Dumnezeule. Ce-i toată chestia asta? Arăți ca un mare cretin.

— Să-nțeleg că nu-ți place?

— Ce ar trebui să fii?

— Sunt un terorist basc.

— Ba nu, ești doar un labagiu prost, omule, se bâlbâie Roger.

— Da' de ce? îl întreb pe Sam. Care e ideea?

— Petrecerea cu costume, știi.

— Ah, ce prost poți să fii! Cine ți-a spus asta?

Roger izbucnește în râs.

— Nu e nicio petrecere cu costume, omule! O să arăți ca un mare idiot dacă te duci la Twmi cu țoalele astea! Twmi să dea o petrecere cu costume, căcat, acu' chiar că le-am auzit pe toate, serios!

Scutură din cap și ia un gât de bere, zâmbind în juru' paharului.

Doamne, ce cretin poate fi Sam.

— De unde ți-a venit ideea asta?

Sam privește în jur, înroșit la față, în mod evident simțindu-se idiot acum, în timp ce oamenii râd și îl arată cu degetu'. Terorist basc, să mor io.

— Păi, spunea Malcolm...

— Malcolm! A, bun, asta e. Asta explică totu'.

— Făcea mişto de tine, băiete! spune Roger. Te lua de fraier, ceea ce e clar că şi eşti! Twmi să dea o petrecere cu costume. Acu' chiar că le-am auzit pe toate.

— Căcat, spun io. Deci acu' o să ne ducem la petrecerea asta cu tine arătând ca un mare cretin?

— Poate că m-aş putea da drept bodyguard.

N-o să înţeleg niciodată cum reuşeşte Sam să-şi ducă viaţa. Dacă mi s-ar cere să-l descriu printr-un singur adjectiv, cred că aş zice „năuc". Pentru că aşa e, într-o stare permanentă de zăpăceală... Da' trebe să spun că după ce şi-a rezolvat jena iniţială cu câteva whiskyuri, s-a calmat şi a început să o ia în glumă, spunându-i barmanului „el capitan" şi aşa mai departe, iar clienţii fac mişto de el, ştii, ridicând mâinile sus şi strigând „nu trage!" şi aşa; în mod clar Sam se simte ca un fraier, pentru că dă pe gât whiskyul ca pe apă, încercând să-şi stingă flăcările din obraji, iar când suntem suficient de beţi ca să nu ne mai pese, plecăm de la crâşmă şi o luăm pe străzile întunecoase şi ude spre petrecere. Strada nu e iluminată deloc, de-abia reuşesc să văd ceva. Toată lumea spune că întunericu' de la ţară, ăla e întuneric *adevărat* şi, Dumnezeule, chiar aşa e; e ca şi cum ai merge prin funingine sau aşa ceva. E atât de negru, zău. Nici nu ştiu prea bine unde suntem; Goginan? Cwmbrwyno? Ponterwyd? Da' nu prea are importanţă, ca să ajungem la petrecere nu trebe decât să ne luăm peste câmp după lumina strălucitoare şi bubuitul de tehno, basul de tehno. Sună beton. Da' se mai aude un sunet, mai aproape de noi; Roger îl aude primu'

— Aţi auzit asta? Ţipătu', ca să zic?

Ne oprim şi ascultăm.

— Nu ştiu, şopteşte Sam. Ce poate fi?

— E un ţipăt, fraiere. Ce altceva poate fi un ţipăt, decât un ţipăt?

Îmi ciulesc urechile şi stau nemişcat. Şi apoi îl aud, încet, pe fondu' muzicii, un ţipăt ascuţit şi chinuit. E absolut oribil — pare să transmită durere reală, groază reală. Simt un spasm în stomac.

— Căcat. Pare să fie o fată sau un copil. Ce facem?

Roger ne conduce în direcţia sunetului, printr-o gaură din gard şi peste un câmp noroios. Îmi murdăresc ghetele şi pantalonii şi sunt cele mai bune pe care le am, da' nu mă deranjează prea tare, pentru că, oricum, „cele mai bune" haine ale mele sunt zdrenţe. Mi-e puţin frică, ca să zic, da' nu mă pot opri să nu râd de Sam, care se furişează tăcut prin iarbă, cu mitraliera de jucărie în mână, ca şi cum ar fi în Vietnam sau aşa ceva. Idiotu'.

Ţipătu' se aude tot mai tare. Acu' e absolut oribil, un IIIIIIIIIIIIIIIII! IIIIIIIIIIIII! Mă cac pe mine de frică. Cineva e în mare pericol, în agonie; sunetu' îmi străpunge craniul ca un fierăstrău. E îngrozitor. Privesc spre Roger, sperând că asta mă va linişti într-un fel, da' e şi mai rău; ochii lui negri sclipesc în lumina lunii şi faţa lui ascuţită şi osoasă e concentrată şi hotărâtă. Arată ca un prădător la vânătoare, plin de o furie tăcută; o energie cumplită bine reţinută, gata să explodeze într-un acces de ferocitate incontrolabilă.

— Ah, căcat, spune Sam oprindu-se. Acu' văd ce e.

Roger e imediat lângă umăru' lui.

— Unde? Ce e? Ce dracu' e?

Sam se furişează înspre un gard, cu mine şi Roger imediat în spatele lui, şi apoi aud şi alte sunete, pe lângă ţipătul care deja zgârie pe creier — crengi rupându-se, ceva care se zbate nebuneşte. Apoi dintr-odată se opreşte şi nu mai scoate niciun zgomot, în timp ce Sam dă gardu' la o parte. Atunci o văd, de-abia se distinge în întuneric; o vulpe care stă înţepenită, tremurând, cu buzele răsfrânte deasupra dinţilor şi ochii bulbucaţi ca nişte mingi de ping-pong. Simt că mi se opreşte răsuflarea. E imaginea agoniei şi a fricii absolute; blana din juru' gâtului ei e ridicată, udă şi ţepoasă de la sânge, şi tot trupu' ei se cutremură din cauza groazei şi a durerii. Vederea ei îmi străpunge măruntaiele ca o sabie rece ca gheaţa.

— Ah, la dracu'... sărmana de tine... ce s-a întâmplat, scumpo?

Vocea lui Roger e surprinzător de blândă.

— Căcat. S-a prins într-un laţ.

Stăm toţi acolo, întrebându-ne ce dracu' să facem şi holbându-ne la vulpea prinsă în capcană, care tremură şi sângerează. Ritmu' îndepărtat al tobelor tehno se potriveşte cu bătăile inimii mele şi cu bubuitu' sângelui din cap.

— Ce şmecherie împuţită, şopteşte Roger. Laţ pentru gât. Te sufoci şi mori din cauza propriului tău sânge. Asta e de-a dreptu' malefic, zău aşa.

Apoi se repede şi, cu o agilitate uimitoare, prinde vulpea de picioarele din spate şi o ridică, astfel încât să reducă presiunea laţului; vulpea se zbate din toate puterile, înnebunită, mârâie şi scuipă ca un diavol.

— Laţu', omule! Scoate laţu'! Nu sta acolo ca prostu', foloseşte-te de mitralieră!

Sam trage laţu' peste capul vulpii cu ţeava mitralierei lui de plastic, sângele începe să ţâşnească, Roger îi dă drumu' şi vulpea sare şi îl muşcă pe Sam. Sam ţipă şi cade în cur în noroi, iar vulpea fuge pe câmp, şchiopătând şi bălăbănindu-şi capu' înspre muzica asurzitoare şi lumina intensă.

Sam se uită în jos, la mâna pe care o ţine în poală. Spune cu o voce slabă:

— M-a muşcat de deget. Mi l-a rupt.

Aprind Zippoul meu şi examinăm degetu'. Nu se vede prea bine din cauza sângelui, da' arată destul de rău.

— Doare?

— Tu ce crezi? Aproape că mi-a muşcat degetu' de tot. Mă simt foarte bine şi confortabil. Dumnezeule.

— La spital cu tine, omule, spune Roger. Turbare, ca să zic.

Aşa că ne întoarcem la crâşmă şi sunăm la salvare. Cum tre' să arătăm toţi trei, beţi şi plini de noroi şi mizerie, Sam cu costumu' lui de terorist şi mitraliera de jucărie şi cu o mână scăldată în sânge până la cot... absolut dement. Nu trebuie să aşteptăm la coadă la telefon, asta e clar. Mai băgăm nişte whiskyuri în timp ce aşteptăm salvarea şi ne uităm la mâna lui Sam la budă, o clătim cu apă rece şi atunci apare o rană sfâşiată din care se văd muşchii mov pulsând şi ligamentele galbene bine întinse... aproape că mi se face rău. Cre' că erau şi nişte sclipiri albe de os. Roger dă doar din umeri, zicând că a văzut chestii mult mai rele. Vine salvarea şi ne duce la Bronglais, ar fi meritat

să vezi faţa doctorului când dă ochii cu noi; tremură, îngrozit. Exact ca vulpea, de fapt. Îmi vine să râd. Îl ia pe Sam să-l trateze, iar io şi Roger ne ducem să stăm în sala de aşteptare. Io detest spitalele. Sunt nişte locuri hidoase, pline de boală. Mă deprimă groaznic.

Roger parcă e maniac, tropăie pe linoleum şi face piruete. Vede nişte jucători de rugbi de lângă automatu' de cafea, care privesc uimiţi cum îl duc pe Sam să-l trateze, şi se repede spre ei, urlând:

— Hei, băieţi, ăsta e Războiu' de Independenţă, înţelegeţi! Îi dăm pe englezi afară, clar, a sosit timpu'! Mişcarea de Eliberare a Ţării Galilor!

Unu' dintre ei zice:

— Da, e clar, vă luptaţi cu whiskyul!

Apoi se holbează la Roger, care începe să răcnească „A Nation Once Again“[18] cam la vreo zece centimetri de faţa lui:

Când focul tinereţii îmi ardea în vine
Visam la bărbaţii liberi din vechime!
La Grecia şi Roma unde s-au ridicat
Trei sute de bărbaţi şi încă trei!
Şi încă mă rog să apuc ziua
La la la la la la
Şi Ţara Galilor, acum doar o provincie
Să fie din nou o
NAŢIUUUUUNEEEE!

[18] Cântec scris în secolul al XIX-lea de Thomas Osborne Davis, militant pentru independenţa Irlandei (n. t.).

Apare o infirmieră care îi spune să-şi ţină gura şi el începe să danseze cu ea, învârtind-o şi râzând nebuneşte. Jucătorii de rugbi se holbează la el, uluiţi. Pare complet dement. Io îmi găsesc un colţ liniştit şi îmi frec pe gingii nişte amfetamină, amintindu-mi cum venisem s-o vizitez la spitalu' ăsta pe Mairead, nu cu mult timp în urmă, când făcuse avort. Mi-o amintesc cum stătea în pat, pierdută în cămaşa de noapte, scoţându-şi din mâneca enormă mâna tremurătoare, cu unghii lungi, date cu ojă, ca să-şi şteargă lacrimile. Cât de jalnică părea... cât de tristă... am plâns şi io; oja de unghii roşie şi brăţările m-au făcut să plâng, aceste încercări inutile de a ameliora cât de cât o viaţă a cărei sălbăticie nu admite compromis şi nu cunoaşte milă.

Uneori urăsc lumea asta împuţită.

Sam se întoarce, curăţat, injectat şi cusut; sărim într-un taxi şi ne ducem la petrecere. Roger încă e supraexcitat, cântă şi zbiară în timp ce mergem pe străzi, dar Sam e liniştit, probabil din cauza injecţiei pe care i-au făcut-o la spital (norocosu' dracului) şi io sunt... mă rog, nu ştiu, pur şi simplu sunt. Amfetaminele încă nu şi-au făcut efectu' şi mă gândesc la vulpea aia, la Mairead şi la modu' în care ceea ce e nevinovat va suferi şi va fi pedepsit, iar cei umili vor fi măcelăriţi. Îmi amintesc când eram copil şi îmi vopseam iniţialele, CD, ca să zic, pe melcii mari, ca să-i însemnez, zău, că sunt ai mei, tovarăşii mei, da' n-am văzut niciodată vreun melc târându-se cu „CD" pe spate, pentru că vopseau îi otrăvea şi îi omora. Credeam că sunt în siguranţă în cochiliile lor, da' în tot timpu' ăsta ei absorbeau încet toxine mortale. Io nu voiam să-i omor, zău aşa, numai că nu ştiam asta.

Noaptea e complet întunecată. E ca şi cum ai merge pe fundu' unui ocean de Guiness.

— Colm, eşti prea tăcut, omule, spune şi tu ceva, la dracu'.

Io dau din umeri.

— Păi, ştii... cu vulpea şi aşa mai departe. Săraca de ea. Poate avea pui şi tot aşa. Poate că au murit deja. Asta e tortură lentă, să mor io. Cre' că îmi trebe nişte calmante.

— Şi chestia e, spune Sam, că toate capcanele ăstea sunt ilegale. Am avea tot dreptu' să le dezactivăm pe toate, ştiţi. Asta ar trebui să facem; să venim mâine şi să le dezactivăm pe toate.

Degetu' lui bandajat sclipeşte alb şi enorm în întuneric, ca un deget mare de desene animate.

— E o mare porcărie, zic io, simţind cum speedul începe să mă furnice. Dacă vulpea aia voia să omoare găini sau altceva, asta e din cauză că trebuia să-şi hrănească familia. Doar asta voia să facă, să supravieţuiască şi să-şi hrănească familia, ca noi toţi, da' *noi* ne-am obişnuit să avem mult prea mult. E ca şi cu turma aia de căprioare de pe drumu' spre Pumlumon, ştii, era acolo de mii de ani şi acu' e o fermă de vânat, adică cum mă-sa...

— Hei, Colm, revino-ţi, omule, că ne faci să plângem! strigă Roger, suficient de tare şi de brusc ca să mă facă să tresar. O să ne dea lacrimile din cauza ta, prietene! Nu te mai încrunta, zău, că doar mergem la o petrecere, Dumnezeule! Şi imaginează-ţi ce feţe o să facă ăia când o să-l vadă pe fraieru' ăsta!

Roger arată cu degetu' spre Sam şi io nu mă pot opri să nu râd de halu' în care arată. Râd şi mai tare când

ajungem la petrecere şi o văd pe Antonella stând încruntată şi înroşită la faţă pe canapea, îmbrăcată într-un costum tradiţional scoţian, şi pe Malcolm care stă în spatele ei, arată spre ea şi se striveşte de râs. Acum speedul îşi face efectu' ca lumea şi maxilarele mele încep să scrâşnească, aşa plin de noroi cum sunt; o văd pe Mairead deja beată, chinuindu-se să deschidă o sticlă de vin, aşa că îmi fac loc prin mulţime spre ea. Şi cel puţin am o poveste mişto de spus, nu? Da, măcar atât. Acum mă simt în regulă.

Împuţita de Sharon. Compania ei e cam la fel de dorită ca negii genitali; nu ştie să vorbească decât despre cine o place şi cine nu şi dacă Mairead i-ar mai împrumuta nişte bani. Vreau să spun, uită-te la ea acum, răşchirată ca dracu' într-un fotoliu şi cu un scrum de cinci centimetri la ţigară şi bătând câmpii cu accentu' ăla nazal şi aspru de Wigan:

— Păi, ştiu sigur că lu' Rhodri îi place de miiiiineee, pentru că mi-a zis asta când era beat, zău, numa' că e curva aia de Helena care îi dă târcoale şi...

Dumnezeule. Nu are nimic mai important la care să se gândească? Şi Mairead stă pur şi simplu acolo şi ascultă porcăriile astea; e în stare să suporte orice căcat din partea lu' Sharon, dracu' ştie de ce; adică Sharon nu contribuie cu nimic cât de cât valoros la viaţa *mea*, nu face altceva decât să ia. E o lipitoare împuţită. Mairead ar trebui s-o trimită la plimbare. Deşi, ca să fim sinceri, Mairead ar suporta orice căcat din partea oricui. În afară de mine.

Încerc să nu mai aud vocea lu' Sharon şi să mă concentrez la cartea mea; da' e foarte greu; e ca şi cum ai încerca să ignori un căcat de ţânţar care îţi bâzâie neîncetat la ureche. Foarte enervant. Apoi sună telefonu'. La început nu vreau să răspund, pentru că mă gândesc că poate iar e Sarah, care sună să se lamenteze că Paul i-a dat papucii. A sunat de cinci ori în ultimele cinci zile şi începe să mă calce pe nervi. Şi chiar dacă nu e Sarah, ştiu că nu poate fi nimic bun; e doişpe fără un sfert şi, cum ştie toată lumea, veştile bune dorm până la amiază (ca să-i citez pe Cowboy Junkies). Sună şi nu se mai opreşte.

— Ai de gând să-l laşi să sune, Colm, sau răspunzi odată? spune Mairead.

Pe faţa lui Sharon fulgeră un mic rânjet. Scorpia. Ridic receptoru'.

— Da?

— A, bună, sunt Arfon Morris...

Ah, căcat. De fiecare dată când aud vocea proprietarului la telefon simt cum mi se opreşte inima. Şi are şi de ce; proprietaru' îmi spune că suntem în urmă cu patru sute de lire la chirie şi că dacă nu plătim până la sfârşitu' lunii, ne evacuează. Patru sute de lire. N-ar fi trebuit să beau ultimele două chirii. Îi zic că o să facem tot posibilu' şi închid.

— Cine era?

— Proprietaru', zic io, adresându-mă lui Mairead, dar privind-o ţintă pe Sharon. A zis că îi datorăm patru sute de lire şi că dacă nu plătim până la sfârşitu' lunii, tre' să ne cărăm.

Sper ca Sharon să se ofere acum să dea înapoi o parte din ălea nouă sute de lire pe care i le datorează lu' Mairead, dar, Dumnezeule, asta are piele de mistreţ. Nu face decât să zâmbească afectat, să-şi întoarcă privirea de la mine şi să continue cu monologu' ei monoton şi egoist:

— Oricum, Jenny crede că lu' Rhodri *chiar* îi place de Helena, da' vinerea trecută vorbeam cu Rhidian şi el zicea că Rhodri spusese că...

În cele din urmă scrumu' ei cade peste trilogia mea *Illuminatus*, pusă lângă fotoliu. Nu mai suport asta. Serios, dacă mai continuă un singur minut, îi bag un cap în expresia aia încrezută şi satisfăcută de sine. Da' cum poate Mairead să stea aşa şi să nu zică nimic? Mi-e clar că, dintr-o clipă în alta, Sharon o s-o tapeze iar de bani pe Mairead, care o să i-i dea supusă şi io o să simt că înnebunesc şi...

Mă duc în spatele fotoliului în care stă Sharon.

— Dă-te puţin.

Ea se apleacă în faţă şi io îmi iau geaca atârnată pe spătaru' fotoliului.

— Unde pleci?

— Afară, zic io.

Mairead se uită urât la mine. Ştiu că mai târziu o să-mi reproşeze că am lăsat-o singură cu Sharon, dar, Dumnezeule, dacă n-are chef de ea, atunci ar trebui să zică ceva, nu-i aşa? N-ar trebui să stea aşa şi să îndure, Dumnezeule. Să se lase călcată în picioare în halu' ăsta...

În timp ce ies pe uşă o aud pe Sharon spunând:

— Aşa că i-am zis lu' Rhodri să ieşim diseară în oraş, numa' că n-am niciun ban şi ştiu că şi el e lefter, pentru că aşa mi-a zis, şi mă întrebam dacă nu cumva...

Trântesc uşa.

Afară e cald, cald rău de tot; soarele arde totu'. Habar n-am ce-o să fac; adică n-am niciun ban şi nici cum să fac rost... ba da. Voisem să prad poşeta lu' Mairead, da' n-am prins ocazia, aşa că tre' să recurg la planu' de rezervă. Care e:

Mă duc şi şterpelesc o grămadă de cărţi de la librăria Smith şi de la aia a universităţii şi apoi le duc la anticariat, mototolind cotoarele pe drum ca să pară c-au fost citite. Femeia îmi spune să vin cam peste o oră, ca să le evalueze, aşa că mă duc până la castel şi mă aşez acolo pe o bancă, fumând şi privind marea. Gândurile despre Sharon sunt ca un pumn încleştat în pieptu' meu şi sărăcia mă apasă ca o cămaşă de zale, aşa că mă străduiesc să mă gândesc la ceva plăcut, cum ar fi să mă duc să beau o bere după ce o să-mi iau banii pe cărţi; ştiu că n-o să primesc mult, doar de vreo câteva guri, ceea ce s-ar putea să mă frustreze şi mai tare, pentru că atunci o să mi se deschidă apetitu'... nu ştiu. Da' oricum n-am ce să fac altceva, nici nu se pune problema să mă întorc acasă; cel puţin aici, în oraş, există întotdeauna o şansă să se întâmple ceva plăcut, ceva neaşteptat.

Văd o siluetă familiară străbătând cu hotărâre curtea castelului, păşind apăsat printre ruine. Îmi mijesc ochii şi văd că e Margaret. O strig şi ea vine la mine.

— Ce-i cu tine?

— Încerc să fac rost de nişte bani.

— Şi io, îi zic. Aştept să-mi evalueze nişte cărţi la anticariat. Şi mă cam plictisesc, ca să fiu sincer.

— Io am ăstea, spune ea ridicând o pungă mare plină de monede. Mă duc să văd cât o să-mi dea pe ele la bancă.

Sunt tot felu' de monede înăuntru, franci, pesetas, până şi zloţi, lire, drahme, şi unele ciudate, cu găuri în mijloc, arătând ca nişte bomboane mentolate mari, de aramă... Mags îmi zice că atunci când era mică strângea monede străine şi că asta e colecţia ei. Zice că şi-a vândut toate cărţile şi aparatele electrice; săptămâna trecută l-a vândut pe ultimu' dintre ele, un televizor alb-negru, pe cinci lire.

— Cât crezi că o să-ţi dea pe ele? Pe toate monedele astea?

Ea dă din umeri.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce curs valutar au cele mai multe. Aştept să văd. Ai chef de-o bere?

Are câteva lire, aşa că ne ducem la Ship an Castle să bem ceva şi să jucăm biliard. Murphy, câinele, stă pe un taburet de bar şi se uită la noi cum jucăm; e plăcut înăuntru şi aş vrea să mai stau, da' după o halbă jumate fiecare am rămas fără bani, aşa că mă duc la anticariat şi iau opt lire cincizeci. Crezusem că o să-mi dea mai mult, ca să zic, dar... bănuiesc că tot e mai bine decât nimic.

Pe drumu' de întoarcere ne întâlnim cu Dai Datblygu, care se clatină pe Great Darkgate Street, cu barba lui până la centură. Poartă papuci de casă, e mort de beat şi bea dintr-o sticlă de vin care pare scumpă.

— Eşti bine, Dai?

— Sunt muci. Am lucrat, înţelegi.

— A, da? Şi ai câştigat?

— Cincişpe la unu', pe un pariu de cinci lire! Sunt bogat, băiete!

Rage şi ne striveşte pe mine şi pe Mags într-o îmbrăţişare uriaşă şi puturoasă. Pfuu, Dumnezeule... e un tip mişto, da' în mod clar nu i-ar strica o baie bună.

— Cincişpe ori cinci, zice Mags. Asta face...

— Suficient pentru două zile de uitare, scumpo.

Îi dă un sărut apăsat şi lipicios pe obraz, şi faţa lu' Mags se pierde în barba lui.

— Am câteva datorii presante, zice el. După asta o să fiu în Llew, la bere. Fac cinste.

— Frumos din partea ta. Ne vedem acolo.

Dai dispare. Norocosu' dracului. Poate că ar trebui să mă apuc şi io de pariuri. Ne ducem la Barclays şi io rămân afară, în timp ce Mags o stresează pe casieră. Probabil că o să stea acolo un secol, cu toate cursurile ălea de schimb de stabilit, aşa că mă aşez pe treptele reci de granit şi aştept. Dau din umeri a scuze către un vânzător de *Big Issue*, care mă priveşte plin de speranţă.

— Sunt lefter, prietene.

Tipu' zâmbeşte şi dispare în mulţime. Oraşu' e înţesat, plin de armate de turişti care rătăcesc aiurea şi vorbesc cu accent de Birmingham, câţiva studenţi rătăciţi care mai amână să meargă acasă în vacanţă şi toţi localnicii care au ieşit afară din cauza vremii calde. Probabil că la crâşmă te sufoci. Am opt lire şi cincizeci în buzunar, care nu ajung nici pe departe. Şi sunt sigur că nici ce-o să primească Mags n-o să fie destul; adică pentru o orgie ca lumea e vorba de vreo şaptezeci, optzeci de lire doar pentru tine — amfetamine de douăzeci (minimum), vreo zece pentru ţigări, multă, multă bere, bineînţeles, mâncare pentru acasă ca să rezişti noaptea şi alţi bani ca să bei a doua zi, până trece efectu' drogurilor. Costă al dracu' de mult. Totuşi cine ştie ce se poate întâmpla... Poate că Mags o să primească mult mai mult decât se aştepta. Poate că printre

monedele ălea e una extrem de rară care face câteva sute… sau poate casiera e o colecţionară de monede avidă care o să i le cumpere pe toate direct, cu mult mai mult decât valorează ele de fapt. Poate că Mags o să găsească nişte bani înăuntru. Poate că, în timp ce stau aici, din buzunaru' cuiva o să cadă un teanc de bancnote, care o să aterizeze la picioarele mele. Dumnezeule, nici nu ar trebui să fie un teanc, o bancnotă de douăzeci ar fi de ajuns… sau de zece… chiar şi una de cinci ar fi de mare ajutor…

Poate că se va întâmpla ceva frumos. Nu se ştie niciodată.

Un cărucior pentru copii se opreşte în tibia mea şi îmi ridic privirea. E Sieffri Lewis, cu nevastă-sa şi o armată de copii mici după ei.

— Ce mai faci, Colm? Te-ai apucat de cerşit?

— Nu e o idee rea.

— Eşti lefter, aşa-i?

Îmi întorc palmele, ca să vadă cât de goale sunt.

— Da, ca de obicei.

Mâna stângă a lu' Sieffri e legată cu un bandaj soios şi nevastă-sa, Amanda, are o tăietură enormă la buză. Feţele copiilor sunt pline de ciocolată şi îngheţată.

— Păi, au apărut nişte slujbe, dacă te interesează. Ştii şantieru' ăla nou de lângă gară? Caută muncitori pentru fundaţii, e şi prietenu' ăla al tău Paul, parcă.

Cuvintele şi mişcările lui parcă sunt în reluare, subacvatice. Amanda la fel. N-aş zice nu la puţin skag… mi-ar mai abate gândurile de la sărăcia asta apăsătoare…

— De muncă? Nici vorbă, Sieff. Nu mă interesează, prietene. Absolut deloc.

— Nu, nu e chiar aşa de rău, zău, da' io fac mai mulţi bani vânzând. I-am zis chestia asta maistrului, serios; de ce vrei să pleci? face el. I-am spus că fac mai mulţi bani într-o zi vânzând decât muncind la ei o lună. Merita să vezi ce faţă a făcut.

Râd. Îmi place de Sieffri.

— E lejer, ca să zic, nu foarte greu, patru lire pe oră, sâmbătă scurtă...

— Nu, nu, Sieff, chiar nu mă pasionează, prietene. Situaţia încă n-a ajuns atât de disperată. Nu te mai obosi, prietene, io sunt un Hercule al dezinteresului.

Sieffri începe să se mai însufleţească puţin, în timp ce îşi ia accentu' afectat de Liverpool:

— Hei! Hei! Potoliţi-vă, potoliţi-vă! Haideţi...

Unu' dintre copii începe să se agite şi Mandy îl ia în braţe:

— Şşşş, dragule, aproape am ajuns... vezi marea?

Arată spre capătu' drumului şi copilu' gângureşte.

— Te-ar interesa ceva heroină bună?

Sieffri vorbeşte încet şi confidenţial.

— Marfă beton, zău... am adus-o chiar io din port de la Fishguard, azi la trei dimineaţa, ca să zic...

Scutur din cap.

— Nu pot, prietene. Sunt lefter. Am opt lire la mine şi asta e tot, dup-aia rămân falit.

— Păi...

Mototoleşte o hârtie de cinci în buzunaru' de la cămaşa mea.

— Poftim. Ţi-aş da mai mult dacă aş putea, zău, da'...

— Nu, Doamne, e de ajuns. Eşti un mare domn, prietene.

— Da, ştiu. Cheltuie-i cu înţelepciune.

Îmi zâmbeşte larg, dezvelind o cacofonie dentară de prima mână. Apoi îmi face cu ochiul şi pleacă încet, cu Mandy şi copiii în urma lui, strecurându-se leneş printre trecători. Un tip mişto. Poate chiar ar trebui să mă apuc de cerşit. Sunt aici de cinci minute şi am primit deja cinci lire, fără măcar să încerc. Totuşi, nu toată lumea e la fel de generoasă ca Sieffri, nu-i aşa?

Maggie se întoarce.

— Şapte lire, spune ea. Mă aşteptam la mai mult. Şapte lire prăpădite...

Ceea ce nu e prea mult pentru o pasiune din copilărie, nu-i aşa? E întotdeauna şocant când pasiunile şi interesele tale, chiar dacă sunt depăşite, ajung să fie traduse în unităţi monetare, pentru că atunci eşti forţat să-ţi dai seama că în lumea practică ele nu au niciun fel de valoare pentru ceilalţi. În afară de tine, nimeni nu dă un căcat pe ele; şi dacă tot măsurăm valoarea lucrurilor în termenii schimburilor monetare, atunci asta înseamnă că ţi-ai irosit timpu'. N-ai făcut nimic. N-ai învăţat nimic. Puteai la fel de bine să te ocupi cu umplerea rafturilor de la supermarket.

Deci: avem cele şapte ale lu' Maggie, cele opt jumate ale mele şi cele cinci de la Sieffri... Douăzeci de lire cincizeci. După un pachet de ţigări rămânem cu ceva mai puţin de optişpe lire, pe care le cheltuim în Black, Yr Hen Llew Du, o crâşmă răcoroasă şi întunecoasă, departe de arşiţă şi de picioarele cumpărătorilor. Da' optişpe lire nu înseamnă decât nouă halbe şi după patru de fiecare sfârşitul începe să prindă contur şi io încep să simt un freamăt alcoolic care cere în gura mare să fie alimentat în continuare.

Vine Roy, pe care Mags îl întreabă dacă l-a văzut pe Dai.

— Da, tocmai acum, zice el. Era întins pe spate, pe plajă, şi cânta cât îl ţinea gura, muci de beat. De-abia se putea mişcă. Am vorbit cu el şi nici măcar nu m-a recunoscut. De ce?

Mags scutură din cap şi continuăm să ne descântăm fiecare ultima jumate de halbă, aşteptând să se întâmple ceva. Vreau să spun, uneori *chiar* se întâmplă lucruri; ălea cinci lire neaşteptate de la Sieffri, de exemplu… *chiar* se întâmplă lucruri. Dar acu' nu se întâmplă nimic. Stăm acolo, sorbind încet din bere şi aşteptând, şi din acel freamăt slab pe care îl aveam dispare orice plăcere, pentru că nu se întâmplă nimic, în mă-sa.

Stau sprijinit de tejgheaua de la Oxygen, simţind E-ul în organism, în extremităţile şi în dinţii mei, şi un nou val îmi vine de la ultima tabletă pe care tocmai am înghiţit-o şi ştiu că în câteva minute voi fi într-un loc în care niciun fraier n-o să-mi poată tulbura sau dilua bucuria, da' oricum n-o să vrea să facă asta, pentru că şi ei o să se simtă la fel. Paul îmi urlă ceva în ureche, nu aud prea bine din cauza muzicii, da' cred că era ceva gen „Tiger Feet“ de Mud sau aşa ceva, da' oricum nu sunt prea atent pentru că mă uit la Mairead şi Margaret cum dansează, cu feţele cuprinse de extaz, şi mă gândesc la vânătaia pe care am observat-o pe sânu' lu' Mags noaptea trecută şi mă întreb de unde o are. Am întrebat-o, ca să zic, da' ea s-a fâstâcit şi a zis că a alunecat în baie, da' acum nu pare s-o mai deranjeze, cum dansează împreună cu Mairead, cu nişte

expresii angelice pe feţele lor, cu membrele lor superbe şi pielea strălucitoare, amândouă frumoase şi cool... atât de fericite...

Stau şi le privesc pe amândouă, în timp ce MDMA-ul bun îşi face rapid efectu'. Nimic nu poate fi mai bun decât asta. Exclus.

Femeile mele superbe. Fetele mele frumoase.

— Aaaaaahh! Ai picioarele îngheţate complet!

Mairead râde şi apasă şi mai tare cu picioarele ei pe ale mele.

— Nu, vorbesc serios, Mairead; sunt atât de reci că *doare.*

Îşi trage picioarele şi se ghemuie lângă spatele meu, cu faţa în ceafa mea şi genunchii băgaţi în partea din spate a genunchilor mei, ca nişte linguri. Mă întreabă la ce mă gândesc şi io dau din umeri.

— La nimic.

Şi uneori chiar nu există nimic în capu' meu... doar blocuri albe, plutitoare, de nimic... însă acum mă gândesc la elasticitatea minunată a muşchilor şi la cât de uimitor e că gaura curului mică şi strânsă a lui Mags poate primi scula mea în erecţie.

Dumnezeule. Cât de crudă e dinamica umană. Mairead e aici, lângă mine, şi Mags la Llys Wen, de una singură. Oare oamenii nu mai cunosc mila? Ce dracu' e cu mine?

Mairead murmură ceva şi în curând adoarme, îmi dau seama din cauză că respiraţia ei devine mai lentă şi mai profundă, iar io rămân aşa, holbându-mă în întuneric şi ascultând ploaia de la fereastră. Sper că Mairead nu va

începe să vorbească în somn; uneori face asta şi e groaznic de enervant — din cuvintele pe care le pot înţelege s-ar părea că vorbeşte cu bunica ei, cea care a murit şi i-a lăsat toţi banii... E ceva tulburător. Devine un fel de altă voce din capu' meu, acele şoapte sinistre de provenienţă necunoscută care vin uneori noaptea... şi mi-o imaginez pe bunica lui Mairead, aici, în cameră cu noi, stând la capu' patului în întuneric, respirând şi privindu-mă fix. Pe moment nu există niciun fel de voci aici, ca să zic, da' aşteptarea lor poate fi mai rea chiar decât să le auzi. Uneori.

Sunt treaz, complet treaz. E posibil să mai existe nişte urme de sulfat în sângele meu, de la grămada pe care am mâncat-o cu trei zile în urmă, dar asta e tot. Şi sunt obosit — de-a dreptu' epuizat, ca să fiu sincer —, dar nu reuşesc să adorm. N-am mai dormit ca lumea de zile întregi, aşa că ar trebui să adorm imediat, da' nu pot; prin cap îmi trec o groază de chestii, mintea mea e cuprinsă de un vârtej nebun — o să fim evacuaţi (ultimele trei ajutoare pentru locuinţă au fost încasate şi cheltuite), ce-o să facă Mairead când o să-şi dea seama cât de puţin i-a mai rămas din moştenirea ei, o să fim daţi în judecată pentru neplata taxelor locale, o să vină inspecţia la noi, o să afle Mairead despre Margaret? ... Tot felul de căcaturi îmi clocotesc în creieru' meu obosit şi terminat.

Paranoia de speed. Paranoia de amfetamine e un înlocuitor al viselor; pe speed nu poţi dormi, dar mintea ta, psihicul tău are nevoie să viseze, aşa că, în consecinţă, începi să visezi treaz. Pur şi simplu mintea ta încearcă să se pună la punct şi să facă totu' şi mai rău... imagini oribile

de război și mutilare vin spre mine din întuneric, senzația unei armate cu glugi pe cap adunată la capătul străzii, pieptul mi se umple de vinovăție și rușine pentru toate lucrurile urâte și egoiste pe care le-am făcut vreodată... căcat. Regret regret regret. Îmi pare rău. Tăcere, în afara bătăilor inimii mele, a ploii și a respirației profunde a lui Mairead. Un ritm: bum, pam, sss. Bum, pam, sss.

Afară, în întuneric, dincolo de fereastră, sunt cucuvele, vulpi, nevăstuici, șerpi, moarte, pândă, dinți ascuțiți, sfâșiere și țipete de durere și de groază. Chiar și aici, înăuntru, în dormitor, sunt păduchi în saltea, căpușe în covor, în colțurile de sus, unde pereții se îmbină cu tavanul, sunt păianjenii ăia slăbănogi, cu corpurile lor stupide ca niște saci aspiratori, care stau acolo agățați, perfect tăcuți și nemișcați, atârnând acolo în aer, așteptând... ticăloșii dracului... urăsc păianjenii ăia cu picioare lungi; nu pe cei dolofani și păroși, ăștia chiar îmi plac, ci pe cei cu trup minuscul și picioare de coșmar, disproporționate isteric; dacă ai putea vedea un urlet de durere, așa ar arăta. Săptămâna trecută mi s-a părut că am o experiență gen drumul Damascului cu ei; mă uitam cum unul dintre ei își țese plasa în baie, cu picioarele mișcându-se în toate părțile, și apoi dintr-odată l-am văzut ca pe o ființă de cea mai mare frumusețe, minunat de delicată, un miracol al evoluției, cu glandele care secretă capcana lui de mătase de două ori mai rezistentă decât oțelul... dar senzația nu a durat decât câteva secunde, după care l-am strivit pe nemernicu' ăla mic și sinistru cu o revistă *Viz* făcută sul.

Mai demult, acum mulți ani, taică-meu lucra pe un șantier din Liverpool. Ajutoru' lui s-a dus să deschidă un

cofraj nou de cărămizi, după care s-a întors alergând, alb ca hârtia şi cu mâna întinsă. Zicea că dintre cărămizi ţâşnise un păianjen mare şi galben, cu picioare foarte lungi şi ochi negri, imenşi, care îl muşcase de mână, de pielea dintre degetul mare şi arătător. În câteva minute se înverzise, voma şi aiura... au chemat salvarea, da' a murit înainte s-apuce să-l ducă la spital. Ultimul lucru pe care îl spusese era despre mărimea ochilor păianjenului. Nu-i venea să creadă că fusese în stare să vadă ochii unui păianjen.

Ce lucruri se întâmplă în lumea asta. Lucruri pe care n-o să le cunoaştem niciodată. Lucruri care, dacă *am reuşi* să le cunoaştem, ne-ar face să urlăm, să fugim în munţi, dincolo de nori, ca nişte sperietori de ciori, ca nişte păsări moarte, cu căcatu' cald alunecând pe...

Nu. N-are rost. N-are niciun rost.

Să rătăceşti pe insula asta împuţită. Unde o să mă duc după Aberystwyth, unde o să ajung? Afară, în întuneric, dincolo de sticlă: Anglia, Scoţia, Isle of Man, alte părţi ale Ţării Galilor... Franţa, ah, Franţa aia împuţită; urăsc ţara aia, zău (printre altele, pentru că e plină de francezi), dar am amintiri dragi de acolo... tre' să-l fac pe Malcolm să-şi mişte curu' şi să găsească un loc în care să stăm. Să fim toţi trei acolo, io, el şi Roger, asta ar însemna un şir de baruri golite, femei însărcinate şi, cunoscându-l pe Roger, nasuri sparte de-a lungul ţării... perfect.

Dar asta dacă; doar dacă. Franţa un căcat. O să rămâi sărac, plouat şi beţiv şi o să continui să faci lucruri din cauza cărora mai târziu o să vrei să te arunci pe geam, ca să scapi de amintirea lor. Ştii că aşa va fi. Nu te poţi

abţine, Colm. E destinu' tău să fii un ratat, nu pretinde că nu e aşa.

Nu, se întâmplă şi lucruri bune, uneori chiar se întâmplă; trebe doar să crezi. Şi să aştepţi. Asta e tot ce tre' să faci.

Dumnezeule. Viaţa mea, omule. Bum, pam, sss. Viaţa. Mea.

Mare greşeală asta, mare mare MARE greşeală — să bagi speed de unu' singur. Ajungi să te sui pe pereţi, să-ţi muşti unghiile până la sânge şi să sudezi ţigările până când de-abia mai poţi respira, şi singuru' miros sau gust pe care îl mai simţi e ăla de cenuşă. Stau aici, bombardat cu informaţii senzoriale; televizoru' merge cu sonoru' dat încet (Brucie se dă în spectacol cu noua lui perucă) şi la boxe zăngăne albumu *Twisted* de la Hallucinogen. Răsfoiesc ultimu' număr din *The Kop* pe care mi l-a trimis Sarah săptămâna trecută, mestec gumă, fumez şi beau cidru rece, în timp ce în organismu' meu îşi face de cap juma' de gram de cea mai bună amfetamină... suprasolicitare senzorială, să mor io. Absolut beton. Tot corpu' îmi zvâcneşte şi se bâţâie şi creieru' mi se învârte ca o maşină de spălat, sub acest asediu. Sunt în flăcări. Însă ceea ce-mi lipseşte e cineva cu care să vorbesc sau căruia să-i vorbesc, oricine, sunt disperat, îmi scrâşnesc dinţii până când îi sfărâm şi nu mă pot opri să bâigui chestii de unu' singur, am nevoie de feţe, mulţime, trupuri mişcându-se, o altă prezenţă umană... Mairead s-a dus la Glengower cu Sam, Ella, Paul şi Sioned şi mi se pare că şi Laura e cu ei, da' n-am chef să mă duc şi io acolo, pentru

că tot timpu' e plin de studenţi tâmpiţi şi fani labagii de rugbi şi nu vreau să compromită ceva modu' în care mă simt... totuşi poate că ar fi mai bine, decât să stau aici de unu' singur... le-am spus că ne întâlnim acolo cam într-o oră şi imediat ce au ieşit pe uşă mi-am scos sculele: ac, lingură, praf etc. Sunt luat ca dracu' acum şi nu sunt încă atât de agitat încât să trebuiască să ies din casă, mă simt minunat, dar mi-ar prinde bine puţină companie. Ah, nu ştiu nici io. Cum aş putea să fiu sigur, când prin venele mele circulă juma' de gram de Pink Champagne şi aproape patru halbe şi aproape două kile de cidru nefiltrat? Hamsteru' meu se agită în spatele dulapului; acu' câteva minute am avut o conversaţie cu el, da' a fost mai degrabă unilaterală — am trăncănit la el, da' el stătea doar pe genunchiul meu, îşi curăţa urechile şi fremăta din nas. Ce prostănac.

Mă ridic şi încep să dansez de unu' singur, învârtindu-mă şi vâjâind cu mâinile prin aer... îmi place la nebunie Hallucinogen... se aude soneria şi inima îmi sare din piept. Mă duc să deschid, apoi mă întorc şi îmi ascund sculele sub o pernă. Nu ştii niciodată cine poate fi. Da' până la urmă e în regulă, nu, e chiar minunat, pentru că e Mags.

— O, Doamne, ce mă bucur să te văd, simţeam că înnebunesc aici, hai, intră.

— Eşti pe speed?

— Da, la greu.

— Se vede. Ţi-a mai rămas ceva?

Ne ducem în sufragerie şi îi dau punga de sub pernă, şi în timp ce ea îşi mărunţeşte o linie pe măsură, cu

marginea ascuţită a cardului ei de la Narcotics Anonymous, pălăvrăgesc la ea, trăncănesc tot felul de tâmpenii, superbucuros că am cu cine să vorbesc. Ea ştie cum e treaba, Mags e în regulă, râde şi dă din cap la intervale regulate, se concentrează la mărunţirea amfetaminei şi mă lasă să-i dau înainte. De fiecare dată când se apleacă să toace sau să tragă pe nas arunc o privire pe sub salopeta largă pe care o poartă, în decolteu' adânc, întunecos şi alb. Uau.

Aspiră ultimele fărâme şi se lasă pe spate, trăgându-şi nasu'.

— Beton, spune ea. Muream după o linie... ai de gând să ieşi mai târziu şi aşa mai departe?

— Da, da, dacă vrei şi tu, zău...

Dintr-odată îmi amintesc ceva:

— Ah, căcat, tocmai mi-am amintit; sunt aproape lefter. Mă gândisem să beau cidru' din frigider sau s-o tapez pe Mairead de nişte bani, dac-o s-o mai găsesc, ca să zic. Speedul şi celelalte m-au curăţat.

— Aha, deci atunci Margaret tre' să-ţi ia de băut toată seara, nu-i aşa?

— Nu, adică da, hei, stai puţin, *tu* ai venit la *mine*! ŞI amfetamina aia din nasu' tău face cinci lire!

Margaret zâmbeşte.

— E OK, azi am luat şomaju'. Am vreo patruzeci de lire în buzunar. Unde vrei să mergem?

Dau din umeri.

— Păi, trebuia să mă întâlnesc cu ceilalţi în centru', da' nu-mi place deloc acolo. E o piaţă mizerabilă de carne. Am putea să bem acolo câteva beri, bănuiesc, şi apoi să mergem altundeva. Ce zici?

— Unde e Malcolm?

— Lucrează în seara asta, la restaurantu' ăla din Eastgate. Sărmanu' de el. Prefer să fiu lefter. Vrei cidru?

Pun pentru amândoi, vorbim şi glumim, pregătindu-ne să ieşim, mai băgăm nişte speed şi nişte cidru, iar mai băgăm nişte speed, iar când ceilalţi se întorc după miezu' nopţii, cu pungi de plastic pline de cumpărături şi o gaşcă după ei, io şi Mags suntem în mijlocu' camerei, dansând ca nebunii pe Essential Selection, cre' că John Kelly e, tropăind cu ghetele pe podea. Sunt luat pe speed ca dracu'. O petrecere improvizată: cel mai bun tip. Pe uşă intră un şir lung de cinci minute de oameni beţi şi drogaţi.

E şi Liam, complet muci, cu o sticlă de Rush băgată în nară, e şi Malcolm, care miroase a grăsime de cartofi prăjiţi şi oţet şi care bolboroseşte fericit despre ceva referitor la Paul şi o barcă, nu înţeleg mare lucru. Şi mai sunt o grămadă de oameni pe care nu-i ştiu sau pe care nu-i ştiu prea bine; de unde dracu' au apărut toţi ăştia?

O găsesc pe Mairead în bucătărie, sprijinindu-se strâmb de aragaz, muci de beată. O vrăjeşte un fraier înalt, cu un tricou lălâi de rugbi. Îl privesc cât de tăios pot io.

— Mairead, cine dracu' sunt toţi ăştia? I-aţi închiriat de undeva sau ce?

Ea se prăbuşeşte pe mine, cu mâinile în juru' taliei mele, şi tricou' de rubgi se cară. Aud alţi tipi cum fac mişto de el pe hol.

— Ne-am întâlnit cu ei în Glen. Cre' că Liam îi ştie pe unii dintre ei. Te deranjează?

— Nu, zic io. Sigur că nu, şi chiar nu mă deranjează pe bune, da' e cam neaşteptat, ştii? Adică, io stăteam aici cu Mags, dansam ca nebunii, şi acum uite… casa e plină ochi.

Geme de oameni. Iestyn e în frigider, scoţând cutii de bere; ne întinde, mie şi lu' Mairead, un pachet de Stella Artois de patru.

— Mersi.

Mairead bea jumate din a ei dintr-o înghiţitură şi se prelinge, moale, pe podea şi se ghemuieşte în colţu' plin de grăsime de la aragaz. Acolo e în siguranţă, nu e în drum, ca să zic, aşa că o las acolo şi mă duc să caut pe cineva cunoscut. Bucătăria e deja plină de fum de marijuana şi oameni cu ochi sticloşi şi păr lung şi lins bântuie fără scop, ca nişte fantome terapeutice.

— E casa ta, omule? mă întreabă un hippiot băut.

— Da. De ce?

— E mişto, omule. Putem să folosim aragazu' ca să preparăm haş?

Frumos din partea lui că a întrebat.

— Da, da, nicio problemă. Numa' s-aveţi grijă la prietena mea, a leşinat lângă uşa cuptorului.

Tipu' mă bate pe umăr cu mâna lui osoasă, io i-o dau la o parte şi îl iert de data asta. Hippioţi nenorociţi. Dacă bucătăria aia păţeşte ceva cât de mic… sau dacă o jigneşte cineva pe Mairead… dacă fură careva ceva…

Nu. Sunt în regulă. Au fost politicoşi şi au întrebat, Dumnezeule, nu fac niciun rău. Simt cum sunt străbătut de speed, la fel de extaziant ca plonjarea în mare; plutesc din nou. Zbor.

În holu' înțesat, Liam strigă peste capetele înghesuite la Laura:

— Laura! Laura! Mai vrei o votcă?

— Până sus, iubitule!

Îmi place când Laura îi spune lu' Liam „iubitule"; îmi amintește de cuplul Holling și Shelley din *Northern Exposure*. Mă lipesc de perete, astfel ca Liam să se poată strecura pe lângă mine.

— Ești fericit, Colm?

— Ca un porc în cocină.

— Bravo. Vrei ceva de băut?

— Nu, am deja. Da' hai să-ți spun ceva, dacă se ține careva de prostii prin bucătăria mea, să-mi spui mie, bine? Fii cu ochii pe ei, zău.

— Absolut.

— Și mai uită-te la Mairead; e leșinată lângă aragaz.

Mă chinui să străbat holu', mergând pe lateral ca un crab. Îi zâmbesc larg unei fete blonde pe care am futut-o o dată pe plajă și ea îmi zâmbește, spunându-mi ceva, dar cuvintele ei sunt înecate de o voce care cântă refrenu' din „Parklife" de Blur. O voce cu accent de Liverpool; mă întorc repede, dar e în regulă, sunt în siguranță, e barmanu' din Fountain. Da' tot ar putea să fie conectat cu familia Maguire, presupun… dar nu, probabil că nu; mă îndoiesc foarte tare că ei ar lucra cu un poponar. Familia Maguire sunt niște cretini din Birkenhead, gangsteri moderni, ca să zic, care mi-au încredințat cu ani în urmă două mii de lire cu care să cumpăr heroină olandeză. Pfuuu. Ce idioți! Am ținut io banii și m-am dus în Franța,

unde m-am distrat mai bine ca oricând, dar, bineînţeles, după asta nu mă mai puteam întoarce în Liverpool, cel puţin dacă nu voiam să mă aleg, în cel mai bun caz, cu leziuni cerebrale serioase. Chiar şi Aberystwyth e prea aproape, presupun, da'... mă rog, dacă e să se întâmple, se întâmplă. N-am ce să fac. Tre' să accept situaţia. Unii oameni zic că să faci aşa ceva înseamnă să-ţi cauţi moartea, da' io zic că asta înseamnă supravieţuire. Să ai grijă de tine. Ca să-şi salveze onoarea, tânăru' Maguire, dementu' de Tommy, un violator gras, transpirat şi psihotic, cu păru' făcut permanent pe spate, i-a zburat creierii unui tip pe nume Noel, în camera lui de cămin din Toxteth, şi a răspândit zvonu' că ăla era cel care fugise cu banii. Cel puţin asta cre' că s-a întâmplat.

Mă strecor până în dormitor, unde Malcolm le vorbeşte câtorva tipi cu ochelari, de-a dreptul îngroziţi. Gesticulează violent şi are ochii cât farfuriile:

— Ascultă-mă pe mine, fir-ar a dracu', s-a terminat! Meciu' s-a sfârşit! Treci prin viaţă ca şi cum lumea ar fi receptivă sau mai ştiu io cum la diplomele voastre de căcat de sociologie sau de ce mai sunt, da' io vă spun aici şi acum că n-o să mai rămână decât cenuşă! Cenuşă şi oase! Cum dracu' puteţi să trăiţi aşa de nepăsători, gândind şi acţionând de parcă ar mai fi rămas timp măcar cât să vă scrieţi voi lucrările voastre de licenţă nenorocite, care oricum nu valorează nici cât hârtia pe care sunt scrise? Hmm? N-ai învăţat nimic, prietene, absolut nimic, dacă ai avea măcar o urmă de inteligenţă, ai şti ce să faci, ai tăia-o la Polu' Nord, în Tierra del Fuego, Dumnezeule, oriunde! Oriunde, da' nu aici! O să

mori, omule, văd deja cum bube verzi imense îţi apar pe piele şi...

Mi-ar plăcea la nebunie să stau şi să urmăresc faza asta, mă distrează la culme, da' am neapărat nevoie să mai trag ceva, aşa că îl bat pe Mal pe umăr şi el îşi întoarce faţa pătată, spasmodică şi cu maxilarele scrâşnind spre mine.

— Mal, dă-mi şi mie pe ce eşti tu, indiferent ce e. Am rămas fără.

Îmi întinde un pliculeţ.

— E tare ca dracu', fii atent.

Apoi se întoarce la audienţa lui, care încerca să se fofileze, dar devin imediat atenţi când Malcolm începe să le vorbească din nou:

— N-aveţi decât să vă fluturaţi revistele voastre studenţeşti de căcat şi să vă amăgiţi că faceţi ceva extrem de important atunci când discutaţi despre rolu' teatrului în societatea de azi! Dumnezeule, omule, sunteţi orbi, cum puteţi fi atât de orbi!

Mă duc să-mi iau sculele din sufragerie, unde e aglomerat ca dracu'. Maggie dansează, s-a dezlănţuit lângă combină, pare extatică şi sexy. Îl văd pe Plague cum stă pe picioarele din spate pe măsuţă şi mă duc să-l iau şi să-l duc înapoi în cuşcă, să fie în siguranţă, da' înainte să fac io asta văd cum un dobitoc apropie de nasul lui mic şi roz o ţigară aprinsă, pe care Plague tocmai e pe cale s-o amuşine.

— HEI!

Tipu' îi bagă hamsterului ţigara în faţă; hamsteru' sare şi io îl prind şi îl pun pe umăru' meu, apoi mă întorc la dobitocu' ăla gras cu ţigara, în timp ce în mine

crește furia alături de elanu' amfetaminei, mare, neagră și binevenită:

— Ăla e hamsteru' meu, dobitocu' dracului! Și, oricum, cine dracu' ești tu?

Tipu' ridică privirea spre mine. Un nemernic obez, idiot și roșcat.

— Ăăă, mă cheamă Dafydd și nu voiam să...

— Poți să pleci. Hai, dispari din casa mea înainte să-ți sparg fața, dobitoc prost și urât ce ești.

— Da' de ce, io...

Văd roșu; îl iau de guler și îl arunc de pe canapea, în timp ce Șobo își bagă ghearele în gâtu' meu, ca să nu cadă. Tipu', dobitocu' ăsta de Dafydd, se prăbușește zgomotos pe podea și toată lumea se întoarce să privească.

— Vrei să-mi arzi hamsteru', nu-i așa?

Îi trag două șuturi în curu' lui gras, foarte tare, cât de tare pot, și el chelălăie și fuge, scheunând niște explicații jalnice care mă înfurie și mai tare:

— Ieși afară din casă! Dacă te mai prind pe undeva înăuntru în seara asta, te omor, pe cuvântu' meu!

Mă aplec deasupra lui și îi urlu în față. Tipu' se ridică în picioare clătinându-se și fuge din cameră. Toată lumea mă privește, da' pe mine mă doare-n cur, ca să zic. Se uită la mine cum îl bag încet înapoi în cușcă pe Plague, apoi îmi recuperez sculele de sub pernă. Ce gașcă de idioți. Vin la mine în casă și...

Îmi pun sculele în buzunaru' de sus, rânjesc la toate fețele ălea cu gura căscată, o sărut apăsat pe gură pe Margaret și ies. Ce ieșire superbă; mă simt ca, nu știu,

un cowboy, un gangster. Mă simt extrem de mişto. Şi de ce nu m-aş simţi? E casa mea, nu-i aşa?

Ajung în hol (cântăreţu' din Liverpool e acum un morman comatos, pe jumătate băgat în debara), apoi în bucătărie (Mairead e un morman adormit, în spatele pardesiului lu' Liam) şi în baie, unde nişte idioţi îşi prepară un joint. Toţi îşi ridică privirea spre mine.

— Bun, ieşiţi afară.

— Ce...

— Dispari de-aici...

— Afară! ţip io. Duceţi-vă în curte sau altundeva!

Pleacă bombănind şi io încui uşa. Morţii mă-sii. Labagii ăştia vin în casa mea... dacă mai prind vreun dobitoc sadic care îmi chinuie hamsteru', îl...

Mă aşez şi îmi pregătesc sculele. În colţu' de lângă veceu e o pereche de ciorapi mucegăiţi şi puturoşi, încă mirosind a pişatu' lu' Mairead de săptămâna trecută. Alcoolicii ăştia nenorociţi; cea mai rea specie de dependenţi dintre toate... Îmi amintesc de o clinică în care am stat odată, la Cambridge. Alcoolicii erau cei mai răi. Până şi heroinomanii reuşeau să suporte sevraju', zău, da' alcoolicii făceau chestii gen să bea Domestos şi aftershave şi să mănânce cremă de ghete, ca să simtă efectu' de alcool. Era absolut oribil. Io stăteam acolo la ordinu' tribunalului, ca să zic, încercând să-mi înving presupusa mea dependenţă de alcool şi amfetamine. Am avut câteva zile de sevraj uşor. Imediat ce mi-au dat drumu' am golit o farmacie de calmante şi m-am dus direct la crâşmă, ca să sărbătoresc. A fost o simplă pierdere de timp şi irosire a banilor contribuabilului, atâta tot.

Brichetă, apă în lingură, praf, vată... n-am vată, aşa că folosesc partea din interior a unuia dintre tampoanele lu' Mairead. Merge. Micul cazan al lingurii, elixirul clocotind; *aqua vitae*, apa de foc, mă rog. Ştiu că am mai spus asta de multe ori, da' nu strică să repet: asta e *hard-core*. Asta e dincolo de cuvinte, dincolo de viaţă şi biologia ei simplă, asta înseamnă să ajungi pe tărâmu' cu care doar îngerii şi demonii sunt familiarizaţi. E lipsa de frică. Asta înseamnă să trăieşti, nu te obişnuieşti niciodată cu ea, de fiecare dată e palpitant, de fiecare dată simţi vulturi care dau din aripi în stomacu' tău, de fiecare dată inima îţi bubuie ca dracu' în torace...

Acu' intră în vată. Acu' intră în vena mea, acea înţepătură dureroasă familiară şi superbă... asta e marfa lu' Malcolm... apăs puţin pistonu' apoi îl trag iar, scoţând un fir de sânge care se extinde şi se răsfirează ca o dantelă sau ca penele de pe aripa unei păsări strălucitoare, de asta îmi aminteşte de fiecare dată... nu ştiu cât de tare e... Malcolm era luat rău şi doar trăsese pe nas... căcat, nu ştiu nici măcar ce e... apoi apăs rapid şi complet pistonu'.

Instantaneu, sunt în picioare şi defilez prin baie cu seringa încă în braţ, pereţii se învârt în juru' meu şi podeaua parcă e gelatină sau apă şi drogu' începe să mă străbată, îmi scapă câteva picături de pişat în blugi şi asediul ăsta mă face să scheaun şi să mă gândesc CĂCAT CĂCAT PREA MULT PREA MULT mă agăţ de pereţi şi îmi lipesc faţa de zugrăveala rece şi simt cum inima îmi explodează în torace... prea multă respiraţie, respir prea mult, sângele meu circulă mult prea repede... Nu cred că pot să-i fac faţă... căcat... ce-am făcut...

Apoi demenţa iniţială scade, la fel şi frica şi ce crezi? Da, mă simt absolut beton, extatic, sunt cuprins de o bucurie pe care n-o s-o cunoşti şi n-o s-o experimentezi niciodată, nici măcar n-o să te apropii vreodată de sentimentu' ăsta, omule, n-o să ştii niciodată...

Îmi scot seringa din braţ cu degete tremurătoare, îmi ascund sculele în coşu' de rufe tip Ali Baba şi mă întorc la petrecere. Toţi oamenii ăştia de aici au impresia că sunt fericiţi, au impresia că sunt fericiţi cu marijuana şi băutura lor, cu prafurile frecate de gingii şi trase pe nas, da' habar n-au ce e adevărata fericire, adevărata bucurie. Trec ţanţoş printre toţi ăştia, toţi rataţii ăştia trişti, rânjind atât de larg că mă aştept să mi se despice faţa oricând. Eu sunt alesul. Pot defila ţanţoş printre ei, îi pot strivi pe toţi cu degetu' mare... M-am născut cu căiţă. Sânge ţigănesc. *Eu* sunt cel ales, să mor io. Toată planeta asta nenorocită o să tremure când trec eu.

Mairead încă sforăie în spatele pardesiului lu' Liam, în pădurea de picioare şi ghete. Malcolm e în celălalt colţ al camerei, sprijinit de masa plină de sticle şi cutii, împungându-l cu degetu' în piept pe un tocilar scund şi urlându-i în ureche.

— Hai, Malcolm, arată-ne ce poţi, băiete! îi strig io lu' Malcolm, apoi mă reped spre el.

Şi continuă tot aşa. Tot aşa le nesfârşit, şi n-aş vrea să se termine niciodată.

E una pe care mi-o amintesc, cât se poate de clar şi de detaliat, cum stătea pe spate goală, cu picioarele încrucişate la gleznă, mâinile sub cap, cu lumina strălucind pe stomacu' ei bronzat, picioarele foarte lungi şi sânii perfecţi. Stătea aşa,

zâmbind, aşteptând ca io s-o ating şi s-o mângâi, când eram mai tânăr, acu' ceva ani.

Conturu' muşchilor, umbra în V a părului pubian... au fost o grămadă; o grămadă de femei, presupun, o grămadă de fete, ca să zic, dar pe asta mi-o amintesc cel mai clar, chiar dacă s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă şi la atâţia kilometri depărtare... încă îmi amintesc. N-o s-o uit niciodată pe asta care stătea întinsă, goală, cu toată Franţa la fereastră şi inima mea bătând nebuneşte.

Ei, dă-le dracului. Noi, drogaţii, alcoolicii, dependenţii de toate tipurile, noi nu avem iubiţi sau iubite; noi nu facem altceva decât să luăm prizonieri, scuturi umane, pe care să le folosim ca monedă de schimb şi în spatele cărora să ne ascundem în evadarea lungă şi singuratică. Asta e tot.

Pleosc!

La dracu'! Sssssss...

Uau. Ăsta a fost mare. Mi-a usturat puţin curu'... un căcat de vin roşu, rahat, caca, mizerie... mă întreb ce are vinu' roşu de îţi face căcatu' la fel de tare ca fonta?

Montez cabluri transatlantice.

Mă aplec în faţă pe veceu, ca să citesc graffiti-urile de pe pereţi şi uşă. Mi-e puţin greaţă la stomac din cauza mirosului; nu mă refer la mirosu' de căcat, pe al meu îl pot suporta, mă refer la mirosu' dezgustător, ca de detergent, de speed care te trăsneşte în toate budele de crâşmă. E absolut oribil. Tre' să fie ceva, un ingredient asemănător în detergentu' de curăţat şi în sulfat. Foarte neprietenos pentru stomacu' meu sensibil şi devastat... mă face să-mi vină să vomit, da' fără să dau nimic afară, zău

aşa, pentru că în stomac n-am decât bere şi bilă. Imaginează-ţi cum e să te caci şi să borăşti în acelaşi timp, cum a făcut tovarăşu' meu Richey din Liverpool atunci lângă cort, în Tal-y-Bont, când eram adolescenţi şi am plecat în excursie; marele şlem, parcă îl văd încă, în patru labe pe iarbă, la lumina lunii, scuipând şuvoaie de vomă în timp ce de la curu' lui se auzeau trosnete şi pleoscăituri. Nu mă mai puteam opri din râs. În prima seară io băusem o sticlă întreagă de tărie, zău. Cre' că era gin. Am borât zile în şir.

Uuh! Ăsta a fost mic de tot… supa de coadă de bou… cre' că mă apropii de sfârşit… sper să fie aşa, am impresia că sunt aici de ore întregi…

Vârfu' sculei mele, atârnându-mi între picioare, se lipeşte de porţelanu' galben şi io mă gândesc la toate sculele diferite care s-au atins de exact acelaşi loc şi stomacu' mi se strânge iar. Câte chestii ajungi să faci… toate aceste mici atrocităţi zilnice…

Îmi mijesc ochii ca să citesc scrisu' de pe uşă. Din nou; cre' că l-am citit de o sută de ori, aproape că-l ştiu pe de rost. Da' nu-mi dau seama ce vrea să spună:

Tydi Alan
Ddim y'n hoffi
Myg y cwin
Tydi Tudwal
Ddim yn dreifio
Limosîn
Tydi Bleddyn
Ddim yn caru
Blirdd bach blîn

Tydi Ieuan
Ddim am werthu'i
Drampolîn

Ceva despre Regina care e jefuită, cred, prima parte... înţeleg în mare, da' n-aş putea să traduc. Am prins puţină galeză de când sunt aici şi am mai învăţat câteva cuvinte şi de la bunică-mea, când eram mic; galeza era limba ei maternă, ca să zic, da' probabil că uitase mare parte din ea după ce se mutase la Liverpool, pe la vreo şaişpe, şaptişpe ani. Mi se pare normal; adică, Dumnezeule, când ai douăj' de ani, trei copii mici care urlă şi mai aştepţi unu' şi trăieşti într-un apartament cu trei camere din Dingleul ăla nenorocit, ultimu' lucru la care te gândeşti e să menţii în viaţă limba galeză. Ai lucruri mai urgente la care să te gândeşti, cum ar fi să îi ţii în viaţă pe copii. La fel a fost şi cu taică-meu şi galeza, zău aşa; când îţi cauţi de lucru pe şantier, ce îi zici maistrului? Că eşti *bríceadóir*[19]? Nu, evident că nu — îi zici că eşti zidar. Tre' să uiţi de chestiile ăstea, ca să zic, cultura ta, moştenirea ta, tre' să uiţi de toate lucrurile ăstea atunci când prima ta prioritate e supravieţuirea, a ta şi a familiei tale. Şi maică-mea la fel, ca să zic, sânge sută la sută ţigănesc, născută în Mayo, a stat patru ani de zile în mlaştini în timpu' războiului, zău, acu' mai grăieşte pe ţigăneşte doar atunci când vorbeşte singură sau cu soţii ei morţi. Sau cu zânele sau cu extratereştrii, sau cu oamenii din pereţi sau cu cine mai conversează ea acum. E puţin senilă, ca să zic astfel.

[19] Zidar, în lb. galeză în orig. (n. t.).

Dumnezeule. În ce babel am crescut, nu? Aşa e în Liverpool; chiar şi varianta lui de engleză de-abia seamănă cu engleza. E un oraş anglo-celtic, la fel de mult ca şi Edinburgh, Cardiff sau Dublin. Ar trebui să aibă propriu' lui guvern. Autonomie regională pentru Liverpool, absolut. Asta e clar, omule.

Mă screm şi mai scot o băşină mică, doar atât. Totuşi, încă mai am senzaţia că mai e ceva înăuntru, aşa că rămân pe budă. Cât mai liniştit posibil.

Însă mă enervează modu' în care oamenii simt nevoia să te bage în categorii; mă gândesc mai ales la ăia doi cretini de atunci de la crâşmă, proştii ăia doi care ziceau că sunt prinţi galezi sau aşa ceva şi care au încercat să-mi atribuie o parte din vina pentru inundaţia din Tryweryn. Papagalii dracului. Io şi cu Roger a trebuit să-i punem la punct, să-i căpăcim puţin, ca să zic (deşi Roger a făcut puţin mai mult decât *atât*, nu-i aşa?). Ei, ca şi mulţi alţii ca ei, nu vor să înţeleagă că sunt tot felu' de oameni care suferă din cauza birocraţiei inumane, călcaţi în picioare de hârţogari, şi ale căror vieţi sunt distruse de organizaţii egoiste pe care le doare-n cur de câte vise sfărâmă sau de câte existenţe deja chinuite aruncă în haos. Io personal am suferit mult mai mult din cauza consiliului local din Liverpool decât o să sufere vreodată ăia doi rataţi, deşi setea lor de martiriu, indignarea moralistă şi afişarea unei false suferinţe ca efigie a identităţii nu o să le permită niciodată să creadă sau să înţeleagă că... De fapt, dacă te gândeşti mai bine, unu' dintre băieţii ăia n-ar înţelege nimic, indiferent ce i-ai spune, cel puţin acum, după ce Roger l-a aruncat de pe podu' Trefechan şi mareea se

retrăsese; s-a izbit de stânci şi se pare că acum e varză, o legumă. Leziuni ireversibile ale creierului, cam aşa. Sau cel puţin aşa zicea în *Cambrian News*, care are tendinţa de a înfrumuseţa, aşa că ar putea fi abureli. Totuşi, l-am întrebat pe Roger dacă îi părea rău pentru asta şi el mi-a zis:

— Păi, io am *ţintit* apa, omule, da' dobitocu' s-a zvârcolit în aer, ca să zic. Nu e vina *mea* dacă un tip nu e în stare să cadă drept, nu-i aşa?

Dumnezeu ştie cum a scăpat în cazu' ăsta. Nu l-a anchetat nimeni în legătură cu asta, deşi o grămadă de oameni îl văzuseră cum s-a bătut cu tipu' ăla la crâşmă. Frica, presupun. Erau prea speriaţi ca să-l identifice. Sau, cel puţin, dacă nu le-a fost frică la început, le-a fost sigur după ce Roger şi Ikey au avut o mică discuţie cu ei.

Stomacu' mi se chirceşte şi în gură mi se scurge puţină bilă, care are gust de cenuşă. O scuip pe gresia de pe podea şi câteva picături ricoşează pe blugii mei. Căcat. O picătură verde, ca o capsulă de temazepam, sclipeşte pe eticheta pantalonilor mei, mototolită între gleznele mele:

LEVI STRA   Quality clot
San Fra   TRADE
Original riv   Patented in US

O şterg cu degetu' mare. E uleioasă, soioasă când o ating.

Dumnezeule mare. Uită-te la mine cum stau pe budă şi bombăn de unu' singur, când aş putea să beau cu tovarăşii mei, care mă aşteaptă acolo, pe terasă. Pe Sky începe imediat Liverpool cu Arsenal. Ce dracu' fac aici? Fir-ar a dracu'.

Liverpool i-a bătut întotdeauna pe ăia de la Arsenal, mai puţin în ’89, bineînţeles.

Mă ridic şi trag nişte hârtie de budă ca o piele de şarpe părăsită din sulu’ de pe perete. Şi în veceu sunt şerpi, unii subţiri şi negri, zvârcolindu-se în apă… vipere… un ghem întreg… balegă caldă şi proaspătă…

Asta sună bine: „balegă caldă şi proaspătă“. Îmi plac cuvintele, mi-au plăcut întotdeauna; mă pricep la cuvinte încă de când eram mic. Primu’ meu cuvânt a fost „pasăre“. Îmi plac sunetele, ritmurile, capacitatea cuvintelor de a face din ceea ce e familiar ceva neobişnuit, şi uneori pot chiar să le gust („plintă“ are aromă de banană), da’ asta nu înseamnă nimic; felul în care folosesc io limbaju’ nu face decât să ascundă faptul că nu ştiu, n-am nici cea mai mică idee la ce se referă toate ăstea. Sunt absolut perplex.

Uuuf, sărmanele mele măruntaie… poate o să mănânc un sendviş cu brânză sau ceva înainte să mă apuc iar de băut. N-am mai mâncat de cel puţin o săptămână. Nici nu mă mir că rahatu’ era atât de oribil.

Mă şterg bine la cur şi mă întorc înăuntru. Mă simt mult mai bine acum.

… asta e tot, deci asta e absolut tot? Să pluteşit printre valuri alb şi umflat? Să te mănânce peştii şi crabii, să pluteşti fără rost, gol, umflat şi putrezind… ah, la dracu’.

E albă ca, nu ştiu, cum e carnea fiartă de peşte, albă, purulentă şi cleioasă şi îţi lasă impresia că dacă ai atinge o bucată din carnea ei, ai rămâne, zău aşa, cu ea în mână… ai putea s-o rupi în bucăţele mici cu mâna goală, ca pe

plastelină sau ceva... apa din port e destul de mică, da' cred că imediat o să revină mareea, pentru că valurile se izbesc de trupul ei, umflându-i fiecare părul decolorat ca pe un evantai, făcându-i membrele să se legene şi să pleoscăie încet în apă... valurile scot un sunet şuierat, ca o scurgere de gaz. Ca băşinile ălea vâscoase şi şuierătoare pe care le scoţi după o noapte de băut bere neagră şi care, invariabil, put îngrozitor. Ssssss. Poate chiar e un gaz care se scurge; metan sau ceva ce scapă prin orificiile ei. Nu ştiu.

Săraca femeie. Să sfârşeşti aşa, n-ar fi trebuit să pun în practică ideea aia stupidă de a veni în port ca să mă uit după delfini. Mă simţeam groaznic după o orgie cu speed, ştii, eram deprimat ca dracu'. Am executat toate activităţile obişnuite de după orgie — baia, sudatu' ţigărilor, laba, o sticlă sau două de vin roşu, micu' dejun la televizor — încercând cu disperare să mă apăr de depresia aia groaznică de după, atunci când vrei şi simţi nevoia să fii singur, dar ştii că atunci când o să fii singur o să te copleşească o tristeţe enormă, care promite să nu te mai părăsească niciodată. Tristeţea aia ca o durere fizică, o gaură neagră urlătoare în locu' în care ar trebui să fie inima ta şi vocea din ureche care îţi explică într-un mod perfect raţional şi logic de ce ar trebui să te sinucizi. Vorbesc serios, e iad curat. Aşa că am plecat singur de la Llys Wen, unde chefuisem câteva zile în şir, lăsându-i pe toţi ceilalţi în stare de comă, pe diferite mobile sau pe podea (da' nu înainte de a-i şterpeli lu' Mairead cardu' din poşetă), m-am dus acasă, mi-am făcut treaba şi apoi am venit aici, în port. Şi atunci am văzut-o, o văd şi *acum*, femeia mea moartă, cadavru' meu, fărâmiţându-se în

valuri. Stau aici, la capătu' digului de beton, privind-o, soarele de-abia a răsărit la orizont, totu' e portocaliu strălucitor şi minunat, Pen Dinas e doar o picătură mare şi verde în ceaţa uşoară, vântu' ăsta nenorocit îmi jupoaie pielea de pe faţă şi curu' meu ud e complet îngheţat, dar să le ia dracu' pe toate, dă-le dracului, nimic nu mai contează, totu' e futut, cum am ştiut dintotdeauna că este. Sau că o să fie.

Un avion din ăla militar, Tornado sau cum mă-sa îi zice, îmi trece urlând pe deasupra capului, despicând aeru', şi io îmi imaginez cum îl dobor cu o bazooka. Porcăria dracului.

Membrele ei sunt smucite de un val mai mare, e ca şi cum ea ar da din picioare, ca şi cum ar încerca să fugă înot de ceea ce i s-a întâmplat. Acum e prea tâziu pentru asta, scumpo, ar fi trebuit să încerci mai devreme, nu-i aşa? Asta, bineînţeles, doar dacă nu asta ai vrut tu, dacă nu a fost sinucidere... dacă nu ai făcut ca Reggie Perrin,[20] afundându-te pur şi simplu în mare. Numai că Reggie a reuşit să iasă. Spre deosebire de duduia asta de aici şi de băiatu' ăla nebun, am uitat cum îl chema, cel care a scris *Ghidul* ăla amuzant din care are şi Liam un exemplar; şi el s-a înecat, nu-i aşa? Nu-mi pot aminti nici dacă mă tai cum îl chema... pe *el* mi-l amintesc însă şi modu' ăla al lui în care te făcea să te simţi agitat şi examinat, ca şi cum te-ar fi supravegheat în permanenţă, zău aşa... privind în fundu' sufletului tău... nu vorbea niciodată prea mult şi avusese dintotdeauna ceva sinistru şi bizar; ca şi cum,

[20] Personaj principal al unui serial de televiziune britanic, un tânăr de succes profund nemulţumit de viaţa sa (n. t.).

atunci când se uita la tine, te-ar fi evaluat la un nivel profund, incomprehensibil. Ca şi cum ar fi putut să vadă fiecare lucru rău pe care îl făcusei vreodată sau tot ce era odios la tine. Ca şi cum ar fi putut să-ţi spună ziua şi modalitatea exacte ale morţii tale. Era ciudat rău tipu' ăla. Până şi lu' Roger părea să-i fie frică de el. Însă mie îmi plăcea destul de mult, ca să fiu sincer; era, ştii... diferit.

Însă acum nu mai e. Acum e doar un cadavru, ca toate celelalte miliarde de cadavre, doar îngrăşământ. Sau hrană pentru peşti, ca femeia asta de aici. Proximitatea morţii mă face să mă simt ciudat. Putrezire şi descompunere. Spongios, putred şi alb. Nu că n-aş mai fi văzut un cadavru până acum, a, nu; probabil că aş fi văzut o grămadă în Hillsborough dacă aş fi prins trenu' în ziua aia, în loc să zac în propria mea vomă în squatul ăla din Tuebrook, când primele trupuri strivite au fost scoase pe teren, dar odată, pe vremea în care stăteam la Cambridge, am găsit un vagabond mort pe o alee din spatele unei crâşme; probabil că era mort de foarte mult timp, pentru că avea pielea ca plastelina, maleabilă, ca să zic, şi în timp ce aşteptam salvarea ne-am petrecut timpu' modelându-i faţa în forme comice, făcându-i o bărbie de vrăjitoare, un nas ca o pârtie de schi şi un zâmbet larg, prostesc, ca al lu' Stan Laurel. Merita să vezi feţele ălora de la salvare, când au venit să-l ia. Demenţial. Atunci a fost foarte amuzant, zău, da' acum... nu ştiu. Mi-am justificat asta faţă de mine însumi făcându-mă să cred că aceste trupuri fizice de carne în care locuim sunt doar nişte cochilii, doar nişte pachete, şi ceea ce suntem noi cu adevărat, ştii, esenţa sau sufletu', sau spiritu', sau ceva de genu' ăsta se duce

altundeva atunci când dăm colţu', lăsând în urmă doar un cadru gol, da' poate că ăstea nu sunt decât abureli, nu-i aşa? La momentu' ăla, în Cambridge, ca să zic, băgam o grămadă de acid şi eram mult mai tânăr. Acum ştiu că nu e aşa. Cred.

Dar sărmana femeie... plutind cu faţa în jos, dezbrăcată, cu picioarele larg depărtate, cu părul unduind ca nişte frunze de palmier lungi şi blonde... nu se vede nicio rană pe trupu' ei, da' pe de altă parte io văd destul de prost şi sunt la vreo şase metri deasupra ei şi oricum, ar putea să fie rănită în faţă sau ceva, sau poate nu e rănită deloc, poate că s-a înecat accidental, ştii, s-a îmbătat şi s-a dus să înoate noaptea, sau poate chiar a căzut peste bord. Sau a fost împinsă. Cine ştie? Sunt atâtea lucruri care ţi se pot întâmpla, peste tot e plin de pericole şi ameninţări, omule, vieţile noastre sunt la fel de fragile ca aripile insectelor; vreau să spun, mergi prin camera ta şi ceva sare la tine şi te muşcă, când ai ajuns în partea cealaltă nu mai eşti aceeaşi persoană care plecase, eşti mai puţin, eşti diminuat. Şi asta se întâmplă de o sută de ori în fiecare zi nenorocită. Peste umăru' tău sunt tot timpu' umbre, oriunde te-ai duce, există arme, topoare, maşini, supradoze, ace infectate, curry cu care te poţi îneca, aşa cum a făcut Charlie Grăsanu', hipotermie, cancer, SIDA, ferestre de la care poţi cădea peste ţepi de fier, accidente de maşină, înecare în baie, electrocutare, cheaguri de sânge, infarcturi... totu' nu e decât o glumă sinistră, chiar asta e viaţa asta împuţită. O farsă uriaşă, bizară şi perversă. Chiar şi atunci când te simţi fericit şi mulţumit; adică, bun, deci avem, sau dacă eşti Credincios, ţi s-a dat, capacitatea de a

trăi şi aprecia bucuria şi extazul acestei vieţi, fie că e prin droguri şi sex sau orice altceva te atrage pe tine, şi totuşi, în acelaşi timp, avem, de asemenea, şi capacitatea de a înţelege dispariţia completă a acestei fericiri şi bucurii! Ce glumă perversă! Oare ce făcea femeia asta aseară? Poate că făcea exact acelaşi lucru ca mine, băga speed şi alcool, bea, discuta, râdea şi se distra de minune. Şi acum iat-o — nimic altceva decât poluare. Moartă. Nimic.

Dumnezeule mare.

Încep să mă gândesc la toate animalele care probabil că s-au înfruptat din ea; crabi, ţipari, toate tipurile de peşti, pescăruşi ciugulindu-i sălbatic faţa, mrene, îââh, mrene... un bufet scandinav enorm şi plutitor pentru toate creaturile mării. Deşi pentru un animal mai mare, un rechin, să zicem, sau o balenă ucigaşă, n-ar fi decât o îmbucătură, cât să muşte o dată. Nu că în Cardigan Bay ar fi prea multe animale din ăstea. Chestia ciudată la balenele ucigaşe e că, în general, s-ar părea că sunt nişte fiinţe destul de paşnice, sau cel puţin aşa zicea în revista zoologică pe care o citeam acu' câteava zile, înoată în grupuri formate din familie şi prieteni, dar printre ele există şi câte un dement, un cretin psihotic şi feroce care atacă orice, aşa că toate celelalte se asociază împotriva lui (sau ei) şi îl alungă, lăsându-l să se descurce pe cont propriu. Şi, cumva, nu ştie nimeni cum ăstea nebune reuşesc să se caute şi să se găsească una pe cealaltă pe mii de kilometri de ocean adânc, să se adune şi să formeze o bandă, o bandă separată de demente sălbatice, o haită de balene nebune la pândă, care se suportă una pe cealaltă dar despre care se ştie că atacă tot ce mişcă, chiar şi balene

albastre, sfâşie orice în bucăţi. E ciudat cum se găsesc una pe alta proscrisele. Ăsta da magnetism.

Un alt avion trece mugind pe deasupra mea şi aproape că mă cac pe mine, dar fac semnu' victoriei; un gest infantil, jalnic şi inutil. În timp ce ridic braţul mâneca îmi alunecă şi văd urmele de ace cicatrizate şi apoase şi dintr-odată mă cuprinde brusc şi total o milă şi un regret imense faţă de propriul meu trup, faţă de organele mele interne delicate pe care le-am distrus prin ani lungi de abuzuri, faţă de plămânii mei negri, de ficatul umflat... de creierul meu epuizat. Adică, sărmanu' meu ficat; se străduieşte din răsputeri să asimileze şi să purifice tot căcatu' pe care mi-l pompez io în sânge, se străduieşte din răsputeri să mă ţină în viaţă şi în stare de funcţionare şi io cum îl răsplătesc? Păi, dându-i încă şi mai mult de lucru, aruncând şi mai multe otrăvuri spre el în fiecare zi... el n-a făcut nimic ca să merite o astfel de pedeapsă. Absolut nimic.

Îmi ridic privirea de la femeia plutind şi privesc spre ţărmu' din faţa mea. Ultimele lumini rătăcite de pe străzile din Aberaeron şi Newquay de-abia se văd prin vălătucii de ceaţă, la kilometri depărtare, ca să zic, strălucind slab pe o linie incredibil de enormă de munţi şi stânci înalte. Arată superb, şi dacă aş mai avea ceva respiraţie în mine, după dezmăţu' de azi-noapte, atunci priveliştea asta mi-ar tăia-o. Lumea asta poate fi atât de minunată uneori... io am o teorie — probabil am citit-o într-o carte uitată rapid şi apoi am făcut-o a mea — că la un moment dat situaţia s-a complicat şi Dumnezeu şi-a pierdut capul şi a pus toate fiinţele destinate *acestei* planete pe o planetă din

cealaltă parte a galaxiei care iniţial ne fusese destinată nouă, şi *acea* planetă, cea pe care ar trebui să fie oamenii, e plină de uragane, vulcani, furtuni permanente, ploi torenţiale şi insecte fremătătoare şi muşcătoare, iar *această* planetă, cea pe care n-ar trebui să fim noi, este... mă rog, trebe să ştii cum poate fi uneori planeta asta. Încerc adesea să-mi imaginez cum arată cealaltă specie de fiinţe, cele create pentru aici, şi întotdeauna le văd ca înalte, slabe şi graţioase, dar şi stângace, stinghere şi uimite în acea lume greşită, cea în care sunt acum, şi unde trebe să rămână pentru totdeauna. Tânjind, rătăcite şi nemulţumite ca şi noi, pentru veşnicie.

Nu. Prea simplist. Revino-ţi, Colm, ce dracu'.

Îmi mai aprind o ţigară şi inhalez dureros, depăşind rezistenţa din gâtul meu, apoi încep iar să privesc fix la femeia moartă. Un val îi prinde piciorul şi corpul alunecă încet în lateral, începând să se izbească de zidul plin de muşchi al portului la fiecare val. E răşchirată ca o stea de mare, inertă şi izbindu-se de zid, complet moartă, absolut moartă, moartă ca dracu'. Cât se poate de moartă. Mai mort decât femeia asta nu se poate. Nici măcar nu i-am văzut faţa, dar ştiu că n-o s-o uit niciodată; nu ca pe un memento mori sau ceva de genul craniului de berbec al lui Malcolm, nu, dă-le dracului pe ăstea, urmele mele de ace îndeplinesc această funcţie foarte bine, ci ca pe un indicator a ceea ce s-ar putea întâmpla: mai exact, mă gândesc la Mairead — dacă există printre noi un candidat la sinucidere sau moarte accidentală, ăla e Mairead. Adică io nu m-aş putea îneca niciodată, cu căiţa mea şi aşa mai departe, dar întotdeauna mi-am imaginat ziua în care

Mairead o să fie găsită aşa, aruncată pe plajă sau în port, cu moluşte poluate în gură şi alge în păr. Şi mă doare să spun asta, dar tre' să recunosc: nu sunt un lucru bun pentru Mairead. O fac să fie şi mai rea decât e. Ca să fiu sincer, nici nu ştiu de ce stă cu mine; mi-a spus unele chestii beton, îmi amintesc că odată mi-a spus că io sunt un adevărat, că ea a fost cu o grămadă de tipi care încercau să fie persoana care sunt io, dar nu reuşeau, şi asta e una dintre cele mai mişto chestii pe care mi le-a spus vreodată cineva, n-o s-o uit niciodată, dar chiar cred că ei i-ar fi mai bine fără mine, cu altcineva, cineva care să-i poată oferi ce vrea ea şi ce nu-i pot oferi io, pentru că nu am asta în mine, zău aşa. Nici măcar nu ştiu despre ce e vorba. Dar ce ştiu e că probabil o să bea până când o să moară tânără, cu faţa ciuruită de alcool, cu mult înainte de vreme, şi mai ştiu, de asemenea, că merită pe cineva mai bun decât mine. Mai bun pentru ea, adică, Mairead e beton, ştiu că ar putea părea că io nu am sentimentele ăstea faţă de ea, dar aşa e, serios. Aş vrea să mă părăsească. De dragul ei. Da' ştiu că n-o s-o facă niciodată.

Vedeţi, indiferent că e sau nu o tipă beton, Mairead a fost cu nişte labagii absoluţi. O văd în crâşmă sau altundeva vorbind cu vreun sugător de bere ratat, stupid, bălos şi cu tricou de rugbi şi apoi aflu că mai demult şi-o trăgea cu el. Asta nu prea îţi face bine la ego, înţelegi ce vreau să spun? Ca dobitocu' ăla de Twmi, idiotu' ăla cu capul ras... însă Roger mi-a spus că Twmi s-a futut cu Mairead şi ea neagă, aşa că poate sunt abureli. Nu cred nici jumate din ce-mi spune Roger. Dar Twmi ăla rânjeşte încontinuu şi se uită la Mairead

înfumurat... într-o bună zi o să-l pocnesc pe idiot. Nu mai e mult.

Ah, căcat. Prostiile ăstea n-au nicio importanţă. Femeia asta moartă din apă.

Mâinile încep să-mi tremure incontrolabil, semn că drogurile încep să-mi părăsească organismu'. Mi-e greaţă şi gâtu' îmi pulsează, iritat. Ceaţa începe să se ridice de pe Pen Dinas, ceea ce ar sugera că e vreo opt sau aşa ceva... peste trei ore se deschid crâşmele. Aş putea să mă duc acasă, să beau câteva cutii din frigider, apoi să mă duc în Glen sau altundeva şi să beau până îmi trece efectu' drogurilor, şi ştiu că o să fie destul de rău de data asta — o să fie o treabă destul de disperată, o să stau cu lama la încheietura mâinii, terminat fizic şi cu creierii muci. Ah, căcat. Ba nu. O să fie în regulă. Mai întâi sună la poliţie, spune-le că e un cadavru în port. Poate o să creadă că tu ai omorât-o. Poate o să creadă că sunt un criminal. O să mă aresteze şi o să mă arunce într-o lume kafkiană de coşmar, cu formalităţi şi interogatorii, iar rezultatu' inevitabil va fi moartea mea lentă.

La naiba.

Mi se întâmplă destul de des chestia asta, sunt acuzat pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Ca atunci când eram mic, toţi ceilalţi copii făceau: ţigane, ţigane, ţigan mizerabil, îââââh, fă şi tu o baie, ţigan puturos ce eşti. Căcaturi de-ăstea. Şi dacă se fura ceva în zonă, gaborii veneau imediat acasă la mine: unde a fost Colm seara trecută, domnule Downey? Afară, sacrifica virgine, dobitocu' dracului. Totuşi, adevăru' e că a început să-mi placă să fur de foarte mic; poliţiştii ăia idioţi mi-au dat idei

la o vârstă impresionabilă. Încă îmi amintesc primu' meu furt; un abţibild cu El Cid furat de la un chioşc de ziare. Senzaţia a fost incredibilă. Aveam şase ani.

Amintiri... ca un tufiş protector în care te poţi ascunde. Un mecanism defensiv, şi să-ţi spun de ce; pentru că nimic nu te pregăteşte pentru oroarea asta, nimic nu te poate ajuta vreodată să-ţi creezi resorturile emoţionale de apărare de care ai nevoie pentru a face faţă căcatului şi terorii inerente acestei vieţi, acestei lumi, pentru că acest căcat şi această teroare sunt prea mari, prea imense şi oribile, prea căcăcioase şi prea teribile pentru a le putea suporta, te mănâncă dintr-o înghiţitură şi te cacă înainte s-apuci să verşi o lacrimă. Nu poţi să faci nimic. NIMIC. Şi dacă după moarte nu mai e nimic, de ce să-ţi fie frică de ea? E logic, nu? Dar gându' la acest nimic, acest vid, acest vacuum dă acelui ceva care îl precede, viaţa, şi mai multă oroare, tremur şi lipsă de sens... Şi frica aceasta produce paralizie, ceea ce e încă şi mai terifiant decât moartea. Să nu fii capabil să rezişti, să sfidezi, să te lupţi, să te opui... ca oaia aia de atunci din Abergynolwyn, cea cu cangrenă şi ochii ciuguliţi de corbi; ce era oribil şi dezgustător la ea nu era ce i se întâmplase, ci faptu' că nu părea să-i pese, ştii, continua să facă ce făcea ea de obicei. Ar fi trebuit să fie *turbată*, să zbiere şi să dea din picioare la ce i se întâmplase, la acest ghinion, furioasă pe această neşansă şi pe soarta potrivnică, pe mizeria acestei existenţe celulare împuţite... ah, să le ia dracu'. Dumnezeule, era doar o oaie nenorocită.

Toate gândurile ăstea despre moarte şi oroare mă umplu de o dorinţă copleşitoare de a mă face muci,

complet varză, atât de beat încât să nu mai pot nici măcar merge sau vorbi... Roger s-a lăsat de heroină pentru moment, aşa că sigur are mari provizii de alcool, de fiecare dată când încearcă să se lase are... poate ar trebui să-i fac o vizită...

Roger. Mă întreb ce-ar face Roger în situaţia asta, cu femeia moartă, vreau să spun? Mă gândesc la asta câteva minute, apoi scutur din cap energic, ca să scap de imaginea dezgustătoare cu Roger care fute sălbatic un cadavru zgâlţâit de valuri, în timp ce la fiecare opintire a lui din gura trupului sare apă murdară, ah, fir-ar a dracu', nu. Nu ştiu de ce mi-a venit imaginea asta; Roger nu e un necrofil, cel puţin din câte ştiu io. E din cauza sevrajului; îţi face mintea să se comporte bizar.

Strângi pur şi simplu din dinţi. Asta e tot ce poţi să faci, strângi din dinţi şi îţi duci viaţa mai departe, pentru că nu eşti decât un ţânţar pe lângă un elefant, n-ai nicio şansă pentru că ăsta e locu' în care eşti menit să fii, aici, exact în clipa aceasta, făcând exact asta, încercând să suporţi efectele speedului şi privind corpul care pluteşte şi pleoscăie în apă, o forţă malefică a pus totu' la cale astfel încât circumstanţele să nu te poată duce decât aici, acum, la asta.

Nu fii tâmpit. Dumnezeule, Colm, un simptom clasic al instalării schizofreniei e certitudinea crescândă că acţiunile şi gândurile tale sunt planificate şi controlate de o forţă superioară ţie, necunoscută sau poate cunoscută... Adică, gândeşte-te puţin; nu ţi-a vândut Jedburgh amfetamină aseară, ştiind foarte bine că îţi place să te plimbi pe malu'

mării când eşti în sevraj? Şi oare nu el s-a dus dup-aia şi a găsit o femeie singură, a dus-o în port şi...

Ah, termină. Îţi pierzi minţile, omule. Jed nu e un criminal. Ai luat-o razna, revino-ţi. Descotoroseşte-te de imaginea asta cu un Jedburgh mare cât un munte şi rânjind diabolic când manipulează o păpuşă micuţă care seamănă cu tine. Scapă dracului de imaginea asta.

Ceaţa se sparge şi o rază de soare albă se înfige oblic în mare. Lumina soarelui. Care are nevoie de opt minute jumate ca să ajungă pe pământ. Imaginează-ţi cum o să fie când o să se stingă în cele din urmă, toţi oamenii de pe planetă stând cu ochii ridicaţi în sus şi clipind, având la dispoziţie opt minute şi jumătate pentru a contempla nu doar moartea lor iminentă, ci şi dispariţia completă şi ireversibilă a întregii vieţi de pe planeta asta, pentru totdeauna.

Însă ar mai fi o chestie; mi-ar plăcea la nebunie să văd faţa femeii moarte. Nu ştiu de ce, pur şi simplu mi-ar plăcea; poate că aş putea citi ceva pe ea, un indiciu... poate chiar aş recunoaşte-o! Nu că din spate ar arăta precum cineva cunoscut, da' pe de altă parte nici nu ştiu pe nimeni care să arate ca un morman descompus de grăsime umflat de apă şi ciugulit de peşti. Poate doar Griff.

Săraca femeie. Mama, iubita, sora sau fiica cuiva... toate acele speranţe, temeri, vise şi caracteristici specifice doar ei, nimănui altcuiva, au dispărut acum, sunt doar nişte aditivi în marea împuţită. Femeie nenorocită şi ghinionistă. Indiferent cum ai murit, ai murit cu zile. Ar trebui să fii în viaţă.

De unu' din picioarele ei s-a agăţat o pungă de chipsuri şi la subsuoară s-a înţepenit o cutie de cola. Ceea ce pare a fi rezumatu' şi definiţia perfectă a morţii: să nu mai fii capabil să dai la o parte gunoaiele.

Îmi pun trupu' terminat în mişcare şi plec de acolo, de lângă ea. Intru în cabina telefonică de vizavi de crâşma Fountain Inn, oribil de închisă.

— Alo, situaţii de urgenţă, ce serviciu doriţi?

— Poliţia, vă rog.

— Aşteptaţi o clipă. Vă fac legătura.

Bring bring.

— Alo, poliţia, cu ce vă pot ajuta?

— Ăăă, e un cadavru în port. În Aberystwyth. O femeie înecată. Mă plimbam pe acolo şi am văzut-o.

— Îmi puteţi spune...

Închid şi mă îndepărtez rapid, începând să tremur. Ce frig e, fir-aş al dracu'... Huw Chioru', vagabondu', doarme pe o bancă de lângă zidu' vechii fabrici de bere. De fapt nu e chiar chior, cel puţin nu de tot: numa' că are cataractă la un ochi, arată ca o picătură de spermă în ciorap, albastru cu firişoare. Da' acu' nu poţi s-o vezi, pentru că are ochii închişi. Faţa lui e roşu aprins şi brăzdată adânc, după o viaţă de abuz de alcool şi expunere la vânturile tăioase ale Mării Irlandei. Până şi în somn pare dement şi furios. Asta, bineînţeles, doar dacă nu cumva e treaz; o, Doamne, sper că nu şi el...

Mă aplec să verific dacă mai respiră şi deschide ochii brusc, făcându-mă să tresar. Unu' e albastru şi injectat, celălalt ca laptele prins. Ţipă ceva la mine, ceva cu să mă păzesc de câini. Plec.

Două, trei ore până deschid crâşmele. Aş putea să mă duc şi să beau acasă, aş putea să mă duc şi să-l trezesc pe Roger, să văd dacă are ceva tare... ah, viaţa e atât de plină de posibilităţi. Indiferent de variantă, am nevoie de uitare.

Dacă atunci când trec peste râu fac un număr par de paşi, mă duc acasă. Dacă o să fie impar, mă duc la Roger.

Trec peste podu' Trefechan şi intru în oraşu' care se trezeşte, chircit împotriva frigului şi a vântului.

Îl văd cum fulgeră prin aer, rapid ca un glonţ şi galben ca pişatu'.

Fusese o dimineaţă bună până acu'; mă trezisem refăcut şi simţindu-mă oarecum dinamic şi plin de viaţă după prima noapte de somn ca lumea de nu mai ţin minte când, cu o foame imensă în mine, pentru că nici de mâncat nu mai mâncasem de nu mai ţin minte când. Doar nasu' îmi mai curgea puţin. Mairead era lipită de mine, caldă şi somnoroasă, arătând albă şi superbă. Am mângâiat-o pe faţă până când pleoapele ei au început să tremure şi i-am spus în şoaptă:

— Mair... Mair...

— Ng.

Pleoapele ei au fluturat şi apoi s-au deschis, odată cu sunetu' plescăit al sărutului meu pe obrazu' ei. Ochii ei sunt absolut uluitori imediat după ce se trezeşte — imenşi, întunecaţi şi plini de chestii, chestii visătoare care plutesc în ei.

— Mairead.

— Ah, ce e, ce vrei?

— Ţi-e foame? Să mă duc să iau ceva de haleală?

Şi-a schimbat poziţia.

— A, înţeleg… asta e ceva nou.

— Ştiu. Deci, să mă duc?

— Tre' să mai dorm puţin înainte.

— Păi foarte bine, poţi dormi, mă duc io singur. Ce-ai vrea la micu' dejun?

Ea mă priveşte fix.

— Vorbesc serios, Mairead; fără crâşmă şi droguri, mă întorc cu mâncarea în mai puţin de o oră. Vorbesc foarte serios. Jur.

Aşa că am făcut o listă; pâine, unt, gem, şuncă, un borcan de cafea şi câteva sticle de vin roşu, şi în timp ce Mairead aţipea iar am făcut repede un duş şi mi-am scobit o grămadă de muci pe care i-am aruncat în chiuvetă. Fusesem puţin răcit în ultima vreme, nu foarte rău, zău aşa, doar multe mucozităţi în cap şi durere de rinichi, chestii de genu' ăsta, fără îndoială exacerbate de faptu' că toată săptămâna trecută băgasem amfetamine la greu, da' începea să-mi treacă şi mă simţeam beton acu' când îmi trecea, puternic şi sănătos. Nici nu-mi mai injectasem nimic de o grămadă de timp şi tre' să spun că asta mă făcea să mă simt mult mai bine. Mult alcool, ca să zic, Doamne, alcoolu' nu lipsea niciodată, da' din ăsta e destul de uşor să-ţi revii dacă nu bagi nimic altceva cu el şi dacă ai băut la viaţa ta atât cât am băut io. Corpu' tău pur şi simplu se obişnuieşte cu el.

Mi-am mângâiat corpu' la duş, săpunindu-mă, zău aşa, şi verificându-l; braţele erau încă groase şi musculoase,

urmele de ace erau acu' doar nişte amintiri galbene, şi colacu' de grăsime pe care îl avusesem dintotdeauna pe mijloc dispăruse aproape complet, cel puţin atunci când inspiram. Scula mea era mare şi solidă, plină de sânge şi putere, iar faţa mea în oglindă nu avea pete, vene plesnite sau coşuri şi chiar şi păru' părea să mi se îndesească. Creştea la loc, poate; am auzit că se mai întâmplă. Ochii mei păreau foarte albaştri şi vedeam în ei sclipirea aia pe care o remarcă oamenii întotdeauna, da' pe care io n-o văd decât când sunt luat rău de tot. Mi-am spus: da, probabil că pe dinăuntru arăţi deja ca un ghiveci, da' exterioru' n-are nevoie decât de reparaţii minime.

Mă simţeam absolut superb.

M-am îmbrăcat în dormitor, fără zgomot, ca să n-o trezesc pe Mairead. Podeaua, noptiera şi măsuţa erau pline de ghemotoacele mici şi ţepene ale şerveţelelor pline de muci, moştenirea răcelii mele. Muci, muci peste tot. Unde te uiţi e un muc. Unu' dintre picioarele lu' Mairead atârna de sub plapumă, lung şi bine proporţionat. Uau. Îmi venea să-l ling. Poate după ce mâncăm micu' dejun ne-am putea întoarce în pat; n-am mai făcut sex cu Mairead de nu mai ţin minte, când fuseseră mai mult Mags şi alte femei, aşa că era timpu' să redeschidem acea parte a relaţiei noastre. Îmi era dor de asta, ca să fiu sincer.

Am luat portofelu' lu' Mairead şi am ieşit afară; era o zi strălucitoare, minunată. Încă destul de rece, ca să zic, da' soarele strălucea, aeru' era curat şi limpede şi era o senzaţie extraordinară să îl respiri; revigorantă, ca un drog uşor. Minunată. Trupu' meu, pielea, creieru' şi tot trupu' mă furnicau plăcut şi eram în regulă cu orice — restanţele la

chirie, prezentarea la tribunal pentru neplata datoriilor, citaţiile pentru taxele locale şi abonamentu' TV, nu-mi mai păsa de niciuna dintre ele. Mă durea-n cur. Nu-mi mai păsa decât de Mairead, cum dormea acolo în pat, şi de nişte mâncare şi băutură bună pentru când avea să se trezească. Atâta tot. Toate celelalte puteau să se ducă dracului.

Am intrat în oraş pe faleză. Pe balustrade stăteau pescăruşi şi porumbei, da' şi-au luat toţi zboru' când am tuşit şi am mai scuipat o flegmă mare. Îââh. Răceala îmi trecea, da' catarul încă rezista cu încăpăţânare. Am scuipat ghemotoace mari de chestii verzi şi mucoase peste balustradă, în mare. Marea arăta incredibil.

Am luat-o pe Pier Street şi am intrat într-o librărie, unde am început să studiez rafturile de noi apariţii. Nu cine ştie ce, ca de obicei; atâtea cărţi contemporane sunt atât de reci, atât de desprinse de ce ştiu şi ce am trăit io, vreau să spun că m-aş alege cu mai mult citind *Mersu' Trenurilor*, sunt tâmpite, snoabe şi elitiste. Sau aşa, sau cine ştie ce scurtă incursiune în narcoturism scrisă de vreun labagiu plângăcios de clasă mijlocie care crede că poate să dea lecţii despre lumea contemporană a drogurilor pentru că fumează iarbă şi a luat o dată un E la un chef. Exista însă o nouă antologie de poezie irlandeză în galeză, cu traduceri în engleză; pe asta o vreau, mi-am zis, aşa că mi-am strecurat-o în pantaloni şi după ce am ieşit afară am transferat-o în buzunaru' de la haină. Atunci schimbăm planu'; după ce fac cumpărăturile mă opresc puţin la Central pentru două beri, doar două beri, şi citesc câteva poezii. Bun aşa. Oricum lu' Mairead o să-i prindă bine puţin mai mult somn. Asta ar putea să devină o zi absolut

beton. Astăzi tre' s-o răsfăţ pe Mairead; o neglijasem în ultimu' timp, şi ea e o persoană prea mişto ca să merite un tratament de căcat ca ăsta. De fapt, o să-i iau şi o grămadă de flori; o s-o trezesc cu o tavă de mâncare bună şi flori proaspete, vin şi apoi sex. O să-i spun că ţin la ea şi o s-o fac să se simtă bine. Ah. Mairead. Ce nume minunat.

După ce am trecut pe la bancomatu' de la Midlands am luat-o pe Terrace Road, în ideea să trec pe la florărie, Spar, brutărie şi crâşmă. În timp ce mă apropiam de Spar am observat în faţa magazinului un cerşetor cu o coamă blondă şi ondulată, care stătea pe trotuar cu picioarele încrucişate sub el; la început am crezut că era labagiu' ăla pe care îl ştie Margaret, ăla care ne tapase de o liră acu' câteva săptămâni şi apoi insista să ne arate noii lui cercei din buric şi prepuţ, fix acolo, în mijlocu' străzii. Da' nu era el; după ce m-am apropiat mi-am dat seama că era doar un băiat de vreo doişpe sau treişpe ani, care stătea acolo cu mâna întinsă şi nelipsitu' căţel răpciugos adormit în poală. Avea faţa lovită, plină de vânătăi, iar unu' din braţe era lipsit de carne, uscat ca o creangă. Poliomielită sau aşa ceva. Sărmanu' de el. Oare la ce viaţă mai putea să spere? Hm? Una de căcat, asta era clar; nu avea să se trezească niciodată lângă o fată superbă, simţindu-se minunat, şi să meargă să cumpere nişte mâncare şi băutură bună cu bani pentru care nu muncise din greu. Probabil că nici măcar nu avea să trăiască până la vârsta mea. Sărmanu' de el. Ce circumstanţe complotaseră pentru a-l aduce în această stare deplorabilă? Bătut, bolnav, cerşind într-un mic orăşel galez de la malu' mării, având doar un câine păduchios drept companie… O să-i dau o hârtie de cinci, m-am

gândit; o hârtie de cinci şi săream peste crâşmă. El avea nevoie de bani mai mult decât aveam io nevoie de câteva beri.

Mergeam spre el, scotocind după bani în buzunaru' de la spate. El s-a uitat spre mine cu o expresie îngrijorată şi îmi puteam imagina ce vede el; adică arătam destul de elegant faţă de aspectu' meu zdrenţăros şi mizerabil obişnuit, iar el nu putea să vadă decât un tip la aproape treizeci de ani cu o cămaşă de blugi curată, blugi negri şi ghete mari, care se îndreaptă hotărât spre el. Probabil că primise pumni şi picioare de la tipi care arătau ca mine toată viaţa lui scurtă şi nenorocită. Aşa că i-am zâmbit şi mi-am dres vocea, da' a trebuit să tuşesc destul de tare pentru că aveam gâtu' înfundat cu ceva, care apoi a zburat pe neaşteptate, a ţâşnit pur şi simplu din pieptu' meu blocat, mi-a ieşit pe gură, rapid ca glonţu' şi galben ca pişatu', un ghem de muci ca o stridie imensă care fulgeră prin aer şi aterizează plescăind drept în faţa băiatului ăstuia.

Căcat.

Am rămas nemişcat, iar el s-a uitat la mine cu o expresie care acum era de groază pură. Are faţa plină de mucii vâscoşi sub formă de semilună şi de vârfu' nasului îi atârnă o picătură mare. Mă simt ruşinat şi stânjenit şi îmi regăsesc vocea de abia după câteva secunde:

— Dumnezeule... îmi pare atât de rău... n-am vrut să fac asta, sunt puţin răcit.

Da' băiatu' nu mă ascultă; şi-a luat capu' în mâinile lui murdare şi e zgâlţâit de suspine. Câinele lui continuă să doarmă, ignorând toate astea.

Căcat. O, Doamne.

Aud voci:

— Ai văzut? L-a scuipat în faţă pe băiatu' ăla. Ce animal împuţit.

— Nici io nu sunt de acord cu cerşitu', da' asta nu e în regulă deloc. Ar trebui reclamat la poliţie.

— I-ar trebui o bătaie bună. Ce lucru îngrozitor. E de două ori cât el.

Ah, Dumnezeule. Îmi vine să mă ghemuiesc lângă bordură, în poziţie fetală, şi să urlu, aş vrea să fiu invizibil, să dau ceasu' cu două minute înapoi. Căcat.

căcat

căcat

căcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcatcăcat

CĂCAT

Arunc o hârtie mototolită de cinci peste câine şi dispar rapid. Intru direct în Central şi îmi iau o juma de litru de cidru cu un Bloody Mary, uitând complet de cumpărături. Mairead o să mă facă albie de porci pentru că m-am îmbătat din banii ei, da' mă doare-n cur. Nu ies din crâşma asta decât târât de mâini şi de picioare. Oricum acum totu' s-a dus dracului. Căcat.

O, nu… o, Doamne, nu…

Exact asta-mi lipsea; mă întorc de la budă, după ce spălasem diareea de pe mine, amfetaminele de noaptea trecută amestecate cu laxativ de copii, ca să zic, sprijinindu-mă penibil de marginea chiuvetei ca să-mi spăl curu' plin de căcat, de mizeria greţoasă, sordidă şi umilitoare, şi pe cine văd stând la masă cu Maggie şi Paul

dacă nu pe nazistu' ăla împuțit de John Snobu'. Exact asta îmi lipsea. În momentele lui bune e un labagiu, zău, da' acum, când simt pârâiașe de căcat apos pe partea interioară a picioarelor mele și aud unu' din delirurile lui demente, o Doamne. De-ar veni cineva să ducă această umbră tristă departe de tot răul.

Mags dă doar din umeri și se strâmbă disprețuitor. Mai demult a fost împreună cu John Snobu' și acu' i-e puțin jenă de asta, nu că asta m-ar mira. Adică John e un idiot pervers, e ceva greșit la el. Vânează fete tinere, vulnerabile și confuze, încercând să le convertească la viziunea lui deformată asupra lumii. Auzi-l cum bate câmpii la Paul:

— Adică, ce este o crimă de război? Cine are autoritatea să stabilească ce e și ce nu e crimă de război? Războiul e război.

Dumnezeule mare. Să măcelărești sistematic zece milioane de bărbați, femei și copii din cauza caracteristicilor lor spirituale, rasiale și sexuale e o crimă de război, dobitocule. Cretin bolnav și pervers... Mă apuc să povestesc despre diareea mea, descriind cum mă spălasem la budă, destul de explicit, ca să zic, și asta îi face pe Paul și Margaret să râdă, da' nu pare să-l impresioneze deloc pe John Snobu'. Convingerile lui — oricât de deformate ar fi — îi servesc drept arumură, una dificil de străpuns. E atât de sigur pe el, atât de convins că are dreptate, că nu ascultă nicio opinie contrară. Vorbește despre război de parcă ar fi fost o constantă a copilăriei lui, ceea ce a fost din părți. N-ar rezista două minute în armată. Roger îl urăște, spune că într-o zi o să-l taie. Uneori mi se întoarce stomacu' pe dos când îl văd pe

Roger cum o ia razna cu sticla, cuțitu' sau alte de-astea; da' asta ar fi o „pedeapsă" (ca să folosesc expresia lu' Roger) pe care mi-ar plăcea s-o văd, să mă ierte Dumnezeu.

Mags mă privește trist și io dau din umeri. Îmi golesc halba. Sevraju' începe să fie tot mai rapid și puternic, foarte-foarte neplăcut, și nu vreau altceva decât să mă îmbăt cu prietenii mei și să discutăm despre tot felul de prostii, știi, droguri, fotbal, pescăruși, autostrăzi, orice. Nu vreau să ascult un nazist idiot cum bate câmpii despre rasele inferioare și viața pe care nu merită s-o trăiască, de parcă cine știe ce alb mizerabil și urât din cine știe ce cartier social din inima unei insule împuțite și pe cale să se scufunde ar fi cumva superior. Se găsește întotdeauna un dobitoc ca John care să strice situația, care să mânjească situația cu ideile lui bolnave. Ca și cum situația nu ar fi și așa destul de rea. Ca și cum lumea ar avea nevoie de încă un palavragiu ca el.

Ridic din sprâncene către Maggie și fac semn din cap spre ușă. Ea scutură din cap; înțeleg, așa că mă întorc spre Paul.

— Paulie, hai să plecăm. Hai să mergem în altă crâșmă. Aici am început să mă plictisesc.

Paul dă din cap și începe să-și ia haina. John zice:

— Oricum, Paul, citește *Mein Kampf*. Acolo e explicat totul.

Nu, mă gândesc io, citește Primo Levi, Robert Jay Lifton, Hannah Arendt, Martin Gilbert — acolo e explicat totu'. Îmi vine să mă iau de el serios, să-i urlu în fața aia înfumurată a lui, da' mă abțin pentru că trupu' meu, reflexele, tot metabolismu' meu e futut și răvășit de

droguri şi ştiu că n-aş fi capabil să fac faţă unei confruntări. Mi-aş pierde minţile şi aş ajunge să sparg sticle, poate chiar să le bag în cineva şi apoi m-aş urî pentru asta. Şi, în plus, nimic din ce aş putea să fac sau să spun io vreodată nu ar clinti cu nimic reţeaua largă şi tare ca fieru' a autoiluzionării lui John, aşa că ar fi o risipă totală de timp şi energie. Nu merită. Mai bine să-l ignor pur şi simplu pe cretin.

Plec din crâşmă cu Paulie, în timp John începe iar să-i turuie lui Mags despre tribunalele de sub fereastra lui de cămin. Căcaturi paranoice şi exagerate. Ca şi cum el ar fi atât de important pentru ei! Ca şi cum l-ar fi considerat vreodată demn de a fi urmărit! Dumnezeule, e un nimic, un fir de praf, o pată insignifiantă. Ca noi toţi, presupun.

Dumnezeule, ce oameni atrage oraşu' ăsta, idioţi ca Chiţăilă, John sau Gladys Trevithick sau alţi o sută... Vin aici ca să fie lângă mare şi să profite de politicile sociale relativ generoase, sperând că aeru' de aici o să-i vindece de acel germen obscur şi pervers care îi supără, aşa că stau şi se iau în camerele lor de cămin fără să facă nimic toată ziua, da' se uită la televizoare portabile alb-negru ca să se convingă singuri că sunt rebeli, că resping sistemu', încercând să analizeze aparatu' statului în camerele lor mici, umede şi mucegăite cu instrumente intelectuale împrumutate din *Dosarele X* şi interviuri cu Shamen. Cu adevărat jalnic. Iar la un moment dat îşi autoinduc o falsă imagine a puterii care le serveşte apoi să-şi uite de propria lor impotenţă, o mică dezinformare în juru' căreia îşi construiesc întregul sistem de convingeri, incapabili să recunoască procesu' enorm de autoamăgire aflat la lucru.

Şi niciunu' dintre ei, nici măcar unu' nu va fi niciodată în stare să înţeleagă cât de disperată e imaginea, sunt inerent incapabili să aprecieze cât de puternic şi de insidios e de fapt sistemu'. Statul le cunoaşte vieţile; le cunoaşte gândurile, locurile în care trăiesc, ştie foarte bine cum vor utiliza ei picăturile de cunoaştere şi autonomie pe care el li le-a acordat. Vreau să spun cât de ameninţătoare e o persoană care stă toată ziua într-o cameră ca o cutie mucegăită, fumează iarbă şi bea cidru tare de la Spar, râzând la *Kilroy* şi *Teletubbies*, convingându-se singură, ca şi John Snobu', că i-ar fi fost mai bine dacă naziştii ar fi câştigat războiu'? Hmm? Tocmai.

— Colm.

Paul îmi ciufuleşte păru'.

— Nu te mai frământa. Nu are niciun rost să te enervezi din cauza asta, nu-i aşa?

— Nu, cre' că nu... numai că mă scoate din minţi. Cretinu' dracului. Crezi că Mags o să fie în regulă?

— A, da. Ştie să se descurce.

— Sper. Crede-mă, dacă se atinge de ea, îl omor. Îl bat în centru' oraşului până se pişă sânge.

Ne ducem la altă crâşmă şi bem şi jucăm biliard până când niciunu' dintre noi nu-şi mai poate ţine tacu' cum trebuie, apoi mai luăm nişte sticle de la Spar şi mergem să stăm pe plajă. Îmi place compania lui Paul, aşa beat cum sunt; ăsta e unu' dintre lucrurile la care sunt buni oamenii ca John, te fac, involuntar, să-i apreciezi pe oamenii care-ţi plac, oamenii drăguţi.

Luminile din Aberaeron şi Newquay sclipesc pe ţărm ca nişte ţâşnitoare luminoase. Un vânt rece îmi şuieră pe faţă

și pietricelele pe care stau cu curu' sunt tari și reci, da' nu-mi pasă, îmi place aici. E frig, da, dar e liniște și pace. Și mi-am atins obiectivu' de a face față sevrajului cu alcool; simt un zumzet încet și plăcut în cap și mă gândesc că poate la noapte o să și dorm ca lumea, fără coșmaruri.

— Era un rege chinez, spune Paul bând din vin. Pe vremuri, în epoca medievală. Voia un castel nou, pentru că ăla vechi era varză. Voia cel mai maiestuos și grozav castel din lumea întreagă, unu' care să facă de rușine toate celelalte castele din regat. Așa că l-a chemat pe cel mai bun arhitect al lui și i-a spus ce vrea și i-a spus că vrea să-l vadă gata în trei luni. Arhitecții spun că e în regulă și se apucă de lucru. După trei luni, niciun castel. Unde dracu' e castelu' meu? zice regele. Încă o lună, stăpâne, încă o lună. Trece o lună. Niciun castel. Regele e nervos, da' îi mai dă arhitectului o ultimă lună ca să-l termine. Așa că mai trece o lună — acum deja sunt cinci luni în total — și arhitectu' îl cheamă pe rege acasă la el și spune: Poftim castelu' tău. Unde? zice regele, asta e casa *ta*, nu văd niciun castel. Așa că arhitectu' derulează un desen mare cu castelu', o chestie absolut uluitoare, cu sute de turnuri, metereze, ferestre, acoperișuri, balcoane și tunuri și tot ce trebe. Absolut uluitor. Și regele zice da, foarte bine, da' unde e cel adevărat? Și arhitectu' zice aici e; desenu' ăsta e castelu' tău. Un căcat, spune regele, cum pot să îmi resping inamicii cu un desen nenorocit? O să râdă lumea de mine. Dacă nu îmi arăți castelu' adevărat în următoarele cinci secunde, îți tai capu' și îl dau la câini. Scoate sabia și începe să numere: unu... doi... trei... și când spune cinci, arhitectu' întinde mâna și deschide una dintre ușile din

desen, intră înăuntru, o închide în urma lui şi regele nu l-a mai văzut niciodată.

Aştept să continue, dar nu o face. Pescăruşii ţipă în întuneric, valurile se sparg pe ţărm şi vântul urlă prin cerceii mei din ureche ca un obuz care se apropie.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Ce se întâmplă cu regele?

— Nu ştiu. Ăsta e sfârşitu' poveştii.

Îmi termin vinu'. Sunt destul de beat deja.

— Îmi place povestea asta.

— Şi mie, spune Paul.

Apoi spune ceva ce nu aud, pentru că exact în clipa aia izbucneşte un foc de semnalizare, cu un BANG foarte tare, şi aproape că mă cac iar pe mine. Am sărit în sus un kilometru, ca şi cum aş fi auzit un foc de armă lângă urechea mea. Vreun fraier care se îneacă în mare. Peste vreo zece minute o să auzim un elicopter mugind şi vibrând deasupra valurilor şi o să vedem faru' lui alunecând deasupra apei, asta bineînţeles dacă nu cumva are treabă în altă parte, cu alţi fraieri care se luptă să supravieţuiască. Ceea ce e foarte posibil.

Ah, bun. E timpu' să merg acasă, cred. Sunt terminat. Da' nu înainte să văd elicopteru'.

Capela Seilo e demolată, ca un mare sevraj după orgia calvinismului. Ştiu cum e. A dispărut aproape complet; nu se mai vede nimic din ea pe deasupra panourilor publicitare înalte de doi metri din juru' ei, care au fost decorate cu simboluri pictate majoritar creştine —

porumbel, pește, scară etc. —, da' e și un ghem celtic, ceea ce constituie un adaos interesant, însă unu' la care n-am chef să mă gândesc pe moment, pentru că și io sunt în sevraj, mă prăbușesc iar și mă simt ca un căcat, terminat și eviscerat, și e cam vreo șase dimineața și io bântui prin acest orășel de coastă adormit încercând să scap prin mers de sevraju' ăsta oribil și mă simt ca un căcat, foarte trist, viața asta împuțită e doar un șir de sevraje. Asta e tot ce există. Totu' intră în sevraj. Chefu' s-a terminat. Pentru noi toți.

Dumnezeule, ce distracție a fost, ăstea ultimele câteva zile; a început la chef, apoi s-a mutat pe plaja Ynyslas, cu luminile și sistemul de sunet bubuind printre dune, absolut beton. Două pastile de E și juma' de pliculeț din speedu' isteric de tare al lu' Iain, eram luat ca dracu' și am dansat până n-am mai putut, zece ore non-stop pe nisip. Era extraordinar. După o zi sau două chefu' s-a mai potolit, apoi a continuat prin mai multe crâșme din câteva orașe și sate, diverse case, un hambar de undeva din munții de deasupra Penrhyncochului... am băgat suficiente droguri cât să omoare un elefant... și acum, după toate astea, iată-mă aici de unu' singur, din nou în sevraj, simțindu-mă de parcă cineva mi-ar fi scos toate măruntaiele pe urechi și mi-ar fi făcut creieru' terci. Mă simt bătrân, pustiit și complet gol. Găunos. Inutil, stupid și insensibil, ca o unghie care continuă să crească pe un cadavru.

Vizavi e un magazin de presă deschis și, în excitația mea nediferențiată de sevraj pe speed, încep să mă gândesc la reviste porno, voyeurism, poze glossy cu femei cu piele

maro şi picioare lungi deschise şi puţin ridicate, zâmbind, cu pizdele şi găurile curului expuse privirii mele şi tălpile încreţite ale picioarelor goale sau scobiturile arcuite ale tălpilor în pantofi cu toc... Dar nu, nu cumpăr o revistă de-asta, pentru că ştiu că dacă o fac mai târziu, o să mă simt ca un fraier trist. O să mă simt ca un nenorocit singur şi mizerabil, am câteva femei la dispoziţie şi simt nevoia să-mi fac laba pe porno. Jalnic. Bineînţeles că am mai cumpărat porno până acum, doar sunt bărbat, nu, da' problema nu e neapărat cumpăratu', ci motivu' pentru care cumperi, înţelegi ce vreau să spun? Nu cred că unele motive sunt mai bune decât altele, serios, da' unele aşa par sau cel puţin sunt mai uşor de acceptat. Cel puţin pentru mine. Şi mai ştiu că dacă n-aş fi atât de sevrat, nu m-ar interesa pozele; adică o femeie frumoasă care nu se mişcă, nu râde, nu vorbeşte? Prefer varianta reală, zău aşa, cel puţin când nu sunt în sevraj, ca acum. Şi oricum, pe lângă toate astea... oraşu' ăsta e prea mic; oamenii de la magazin m-ar recunoaşte şi apoi de fiecare dată când îi văd mi s-ar părea că îşi imaginează cum mi-o frec cu un exemplar din *Razzle*.

... Stau întins, gâfâind... cu pantalonii la glezne... spermă vâscoasă încleiată în mâna mea murdară...

Ah, căcat. Nu ştiu; Bănuiesc că nu vreau decât să mă simt cumva mai viu.

O iau pe Queen's Road, plină de sticle, doze de bere şi cutii cu staniol goale de la fast-foodul din apropiere. Resturile tipice ale începutului de săptămână. O băltoacă de vomă din care ciugulesc porumbeii. Şliţu' blugilor îmi atârnă spre genunchi şi ghetele mele se târăsc pe trotuar,

iar din tricou' murdar se ridică un miros urât. Mă simt şi arăt în ultimu' hal. În faţa mea e Pen Dinas, în spate Constitution Hill, ca două tocuri de uşă sau bârne gigantice, opresive şi restrictive. Îmi amintesc că Malcolm zicea odată când era beat cum în ţinutu' dintre munţi ai tendinţa de a te uita sus la cer sau jos la pământ, sau la oraşele care se ascund în golurile dintre ei, în fundu' văilor. Nu există zonă intermediară, zicea el; priveliştea orizontală e rară — în ţinutu' dintre munţi poţi fi doar un visător sau cineva resemnat cu soarta.

Ceea ce e de căcat. Da' rămâne faptu' că în ultimul timp m-am gândit din ce în ce mai mult la plecare. Sânge de ţigan. Picioare neastâmpărate. Tre' să-mi amintesc neapărat să-l întreb pe Malcolm de Franţa. Cumva nu reuşesc niciodată să deschid vorba de asta. Uit de fiecare dată. Sau când tocmai sunt pe punctu' de a-l întreba unu' din noi îşi pierde cunoştinţa sau borăşte, sau aşa ceva. E ridicol. Da' am nevoie de ceva, de un scop... simt că mă prăbuşesc...

Am ajuns pe faleză. Marea nu e nimic, doar o grămadă de apă cenuşie şi monotonă, o gâscă singuratică zboară pe deasupra ei în căutarea cârdului. Sau când zboară i se zice stol? Mă uit la apă şi nu-mi pot imagina nicio formă de viaţă în ea, da' cu colţu' ochilor am impresia că văd aripioare mari şi triunghiulare brăzdând valurile. Mă uit drept, dar acum a dispărut. Nimic. Marea... dacă aş intra azi în ea, m-ar scuipa imediat înapoi. Zbătându-mă şi gâfâind pe pietricele.

Îl văd pe cretinu' ăla de Peter pe plajă, antrenându-şi ăia doi pitbulli ai lui. S-a trezit devreme. Îşi duce câinii la

lupte cu bursuci, dobitocu'. Îmi amintesc că o dată m-am luat tare de el în legătură cu asta, la crâşmă, da' a fost ca şi cum m-aş fi dat cu capu' de zid, ca de fiecare dată când vorbeşti cu fanaticii. Apărarea lu' Peter era că e ceva natural, că bursucii şi câinii sunt duşmani naturali; io am contraatacat spunând că asta poate fi valabil în sălbăticie, dar în sălbăticie (şi oricum în Marea Britanie nu mai există câini sălbatici) bursucii n-ar avea dinţii şi ghearele smulse sau n-ar fi pocniţi în cap cu lopata ca să li se dea câinilor un avantaj, şi oricum câinii lu' Peter nu sunt sălbatici, sunt domesticiţi. Ei bine, vă puteţi imagina ce mi-a răspuns la asta:

— Nu sunt sălbatici, prietene? Păi, dacă ţi se pare că nu sunt destul de sălbatici câinii ăia, uită-te puţin la ei, omule, când sunt în ţarc cu un bursuc sau cu o vulpe. O să-nţelegi atunci ce înseamnă sălbatic.

Dobitoc ignorant. Urăsc asta la greu, oamenii care îşi exorcizează propriile lor confuzii şi furii prin tortura şi moartea violentă a ceva mai mic şi mai slab decât ei. Mă face să-mi vină să vomit. Roger poate fi aşa uneori, dar în principal tendinţele lui distructive sunt îndreptate asupra lui însuşi. De cele mai multe ori. Da', bineînţeles că şi el poate să aibă secrete, nu-i aşa? Ca noi toţi.

Acum sunt pe Terrace Road. E marţi; ziua în care aduc pâine la Spar. Banii lu' Mairead s-au terminat de tot. Ceea ce trebuia să se întâmple la un moment dat, ca să zic; unşpe mii de lire nu ţin prea mult atunci când sunt folosiţi pentru întreţinerea a două dependenţe de alcool şi droguri. Aseară am băgat cardu' în bancomat, mi-era sete rău de tot, am cerut şaizeci de lire şi porcăria aia mi-a

spus, cu litere verzi, DISPARI, FIULE, EŞTI PE ZERO. Ce aparate oribile, impersonale; adică ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas blocat pe undeva şi aveam nevoie de bani ca să ajung acasă? Dacă aş fi fost jefuit sau aşa ceva? Într-o societate detaşată şi anonimă ca asta nu există pic de respect, nici măcar recunoaştere pentru nevoile personale. E un căcat. Aşa că am cerut cincizeci şi mi-a zis NU; patruzeci, tot NU; treizeci şi mi-a zis BINE, TREACĂ DE LA MINE. M-am dus direct la Ynyslas cu maşina lu' Paul şi am băgat două pastile de E, apoi am găsit un golf frumos şi izolat în care să-mi umplu circuitu' sangvin cu amfetamine. Am vândut o parte din ele, amestecate cu nisipu' ăla alb şi fin unor copii de şcoală, era întuneric, aşa că n-au observat şi le-am zis că o să aibă un efect mai mişto dacă o înghit, mi-am recuperat o parte din bani şi i-am dat lu' Mairead, care de atunci încoace e beată încontinuu. Într-o oră era comatoasă, în iarba de pe dune. Totuşi e ciudat; aş fi putut să jur că îi mai rămăseseră câteva sute de lire în cont. Ah, în fine. Acum chiar că e naşpa. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Totuşi, unşpe mii. Acu' ce facem? Mă rog, io mai am ajutoru' de şomaj şi ce mai vine de la indemnizaţia de handicap, pentru că sunt înregistrat ca alcoolic, zău aşa, da' cine dracu' poate să trăiască din asta? Chiar şi dacă n-ai consuma droguri ar fi o luptă continuă să supravieţuieşti. Va trebui să încep să vând pe scară mai largă sau altceva — să pun de ceva cu Roger. Tre' să găsesc alt gangster ca Maguire care să-mi încredinţeze vreo două miare... şi să o tai dracului undeva, să las totu' în urmă. Dracu' ştie ce-o să fac. Da' un lucru e sigur; dacă paraşuta

aia de Sharon nu îi dă lu' Mairead aia nouă sute de lire până la sfârşitu' săptămânii, îi fac maşina praf. O nemernică, o împuţită. O urăsc la culme. Pe vremuri avea o companie de teatru de căcat sau aşa ceva (care între timp a dat faliment, din cauza talentului ei antimanagerial şi a incapacităţii ei sociale în general) şi i-a spus lu' Mairead că are nevoie de bani ca să-i plătească pe actori sau altă abureală de-asta. Zicea că o să primească un grant sau un credit de la bancă sau aşa ceva şi că o să-i dea banii înapoi într-o săptămână. Asta a fost acum şase luni, în mă-sa. Şi a aşteptat până când Mairead s-a îmbătat, ca să-i ceară (şi a avut de aşteptat, ooo, zece minute), ştiind că o să zică da, şi chiar i-a dat o chitanţă, ştiind că Mairead n-o s-o folosească niciodată. E prea bună, iar Sharon e prea parşivă. Mairead ar fi trebuit să m-asculte pe mine; i-am *spus* să nu aibă încredere în Sharon. Da' să vezi dacă nu plăteşte până sâmbătă...

Restanţele la chirie; acum nici vorbă să le mai plătim. O să fim evacuaţi în curând. Şi restanţele la taxele locale şi aşa mai departe. Şi acum nu mai avem nici cu ce să ne mutăm în altă parte, să fugim, ca să zic, prăpastia dintre ajutoru' de şomaj şi preţu' biletelor de tren e prea mare, e o situaţie calculată în aşa fel ca segmentele sărace şi nemulţumite ale populaţiei să trebuiască să stea într-un singur loc şi să nu poată acumula niciun bun. Ce căcat. Acu' nu mai am cum să iau droguri. Nu mai am cum să fac nimic, în afară de a urla printre gratii. Ce dracu' o să fac?

Nu... dacă chiar o să am nevoie, o să fac io rost de bani. O să supravieţuiesc. Întotdeauna am reuşit să fac

asta, cumva. Adică, legea impozitelor locale: mă piş pe ea. Datorez taxe şi impozite locale în Liverpool, York, Cambridge, Nottingham, Londra... într-o grămadă de locuri. Nu e un motiv de îngrijorare. Guvernu' ăsta vrea ca oamenii să rămână acolo unde sunt, vrea să le limiteze mişcările, da' până la urmă nu face altceva decât să-i încurajeze să fugă. Fiecare persoană pe care o cunosc io a fugit de o formă sau alta de datorie, printre altele. În multe cazuri, politicile în interes de partid au produs involuntar modalităţi noi şi remarcabile ale ingeniozităţii şi inovării umane. Sau faci asta, sau mori. Dobitocii dracului.

Deci asta e, atunci, la asta am ajuns — să caut prin gunoaie. Ca omu' peşterii. Mă uit cum e descărcat camionu' cu pâine lângă Spar, cu şoferu' în halat alb care pare obosit şi nefericit, şi când pleacă ies de după intrarea în magazin şi îmi fac plinu' cu marfă din cutii — pâine, lipii, fursecuri, biscuiţi, chec scoţian, tot felu' de chestii. Iau şi o grămadă de dulciuri pentru Mairead, pentru că acu', după ce consumu' de alcool o să se reducă atât de drastic, trupu' ei o să tânjească după zahăr şi am mai văzut-o cum e în stare să mănânce gem cu lingura sau nenumărate ciocolăţele pentru hamster, nu că ălea ar avea zahăr. Aşa că iau două pachete de tarte cu frişcă, nişte plăcinte cu mere şi câteva chestii mici şi ciudate ca nişte checuri, despre care se spune pe ambalaj că sunt „O aromă de Spania", lângă un sultan sau ceva cu sombrero pe cap. Asta e o coincidenţă, pentru că Mairead a stat o vreme în Spania. Aşa că ar trebui să-i placă ăstea, da' ştiu ce-o să zică — o să scuture din cap, cu obrajii umflaţi de mâncare, şi o să zică: „N-au nimic de-a face cu ălea pe care le găseşti

în Spania. Nici nu se compară. Sunt un căcat pe lângă ce găseşti în Spania".

Mişcările rapide ale mâinilor în timp ce îmi îndes prăjituri în haine rup cicatricile de pe urmele mele de ace şi simt cum pe piele mi se scurge o secreţie caldă şi vâscoasă. Ce porcărie. Totuşi, acum nu mai am de ales, tre' să mă las de droguri. Al meu e sevraju'.

Probabil că am o siluetă ciudată în timp ce mă împleticesc spre casă, cu pâine şi chestii furate îndesate în fiecare buzunar, înghesuite sub bluză, am pachete de biscuiţi până şi în glugă. O expediţie de succes, da' asta nu mă face deloc mai fericit; motivu' fiind că acu' îţi dai seama că nu mai e o alegere. Când e o alegere e în regulă, e minunat, da' când e o necesitate devine plictisitor, nu, mai rău, devine lipsit de sens. E un nimic. Un vid. Sper ca asta să nu se întâmple niciodată cu consumu' meu de droguri; sper ca ăsta să rămână întotdeauna o alegere. N-aş vrea ca asta să-şi piardă vreodată valoarea. Nu că în perioada următoare o să consum prea mult, oricum, asta în cazu' în care n-o să găsesc un mod de a face nişte bani.

Deschid un pachet de brioşe şi le mănânc aşa seci, în drum spre casă.

N-a trecut nici măcar juma' de oră de când am tras pe nas cocaina aia şi deja a început să-şi piardă efectu'. Ce porcărie. Un lucru e sigur cu cocaina: e o mare porcărie. E un drog moale şi plângăcios, la început îţi dă o senzaţie mişto, zău, da' nu ţine decât juma' de oră, urmată de o oră de sevraj, şi la ce preţ! Dumnezeule! Cu nişte amfetamine bune luate cu aceiaşi bani eşti luat săptămâni întregi, omule. Cocaina asta

împuţită. E un drog pentru oameni cărora li se pare că sunt mai consumatori decât sunt de fapt, un drog pentru labagii cu prea mulţi bani, pentru idioţi cu ski-jeturi şi aspiraţii să fie primiţi în cluburi private şi fani Oasis. Ce contează la droguri e efectu', nu mistica lor, nu stigmatu' şi nici cine ştie ce idei tâmpite de revoltă romantică; doar efectu' e important. Cocaină, să mor io; poţi să ţi-o bagi în cur.

Totuşi, pe masa din faţa mea am mâncarea mea preferată; douăzeci de ţigări Camel cu filtru şi un gram de speed care se dizolvă încet pe fundu' unei halbe cu bere rece, cu picături de condens pe ea, în timp ce în bere se înalţă bule. Superb. Drogu' meu e speedul, îmi place la nebunie; chiar şi faptu' că îţi intră scula la apă e distractiv, într-un mod pervers, toată experienţă amfetaminelor e de neegalat. Îmi place la nebunie. Probabil că efectu' cocainei a trecut deja, dar simt cum sulfatu' mi se strecoară încet în organism; scalpu' care furnică, extremităţile zvâcnind, fulgerele din creier, nevoia de a vorbi, de a atinge, de a râde, de a scrâşni din dinţi, sentimentele calde şi expansive care încep să îmi umple pieptu'... da. Cocaina promite şi nu reuşeşte să-şi ţină promisiunea; speedul îţi dă direct ce ai nevoie. Încă vreo patruzeci de minute şi o să fiu un prostănac pălăvrăgind şi zvâcnind, fericit ca un porc în noroi.

La ce dracu' se uită barmanu' ăla? Sper că nu m-a ginit când am băgat praf în bere... nu; dacă m-ar fi văzut, m-ar fi dat afară imediat. Poate e gay şi-i place de mine. Cred că m-a văzut aici într-o seară gay, când am intrat cu Malcolm din greşeală, neştiind că e doar pentru gay. Ei bine, îmi pare rău, prietene, ghinionu' tău; curu'

meu are sens unic, asta bineînţeles dacă vreo fetiţă nu are un deget neastâmpărat; pentru asta fac o excepţie, o, da.

Mags e la masa de biliard, vorbind cu jegosu' ăla de Mickey Metadonă, care e muci şi îi arată oferta lui amplă de pastile. Probabil că azi e ziua cinematografiei, săracu' de el. Auzi-l ce poate să spună:

— Dacă îţi dau din ăstea, în douj' de minute leşini. Şi dacă îţi dau una din *ăstea*, eşti gata înainte s-apuci să duci paharu' ăla la gură. Instantaneu.

Parcă e Danny din *Withnail & I*; dobitocu' dracului.

— Da, te arzi ca un bec. Buf, într-o clipă eşti la podea.

Ce să zic, foarte distractiv; chiar îmi doresc un drog care să mă adoarmă imediat. Pâinea prăjită, ceaiu' şi televizoru' îmi produc acelaşi efect. Şi oricum, ce au unii oameni de vor să-şi doarmă toată viaţa?

Hai, speedule, hai, speedule... lucrează, prietene, lucrează... Aş fi putut să mi-l bag în venă la budă, da' mi-am pierdut seringa şi să mor io dacă o s-o folosesc pe a altcuiva. În afară de Derek Damblagiu', SIDA încă nu prea a ajuns pe aici, cel puţin din câte ştiu io, da' nu vreau să mai risc, aşa cum am făcut în Liverpool, nici nu mă gândesc, omule. O să-mi mai iau nişte ace de la clinica din Plas Crug, sau să văd dacă a mai furat cineva unele de la spital sau de la cabinetele veterinare. Între timp o să mă descurc foarte bine cu speedul băgat în bere. Bine pe dracu'.

... Simt că înnebunesc. Poate că e din cauza abuzului de droguri, lipsa somnului sau a mâncării sau o combinaţie a ăstora trei, da' simt că înnebunesc... văd tot

felu' de chestii... aud voci şi simt înţepături de insecte. Gânduri, gânduri demente şi oribile, nedorite şi de proveniență necunoscută. Vreau să spun, capu' ăla de cerb nenorocit de pe perete tocmai mi-a făcut cu ochiu'. Sunt sigur de asta, omule. Da' acu' când mă uit ţintă la el nu mai e nimic, e doar capu' ăla chelit de cerb care ar fi trebuit lăsat pe umerii cerbului ăluia nenorocit. Ah, ştiu ce e; e un robot acţionat prin telecomandă, pe care barmanu' îl manevrează de la un panou de comandă secret de sub tejghea, de asta se holba la mine mai devreme, să vadă cum reacţionez când îmi face cerbu' cu ochiu', dacă mă cac pe mine de frică, zău aşa. Ei bine, ghinion, prietene, pentru că m-am prins de schema ta, în timp ce faci pe nevinovatu' şi ştergi tejgheaua cu cârpa. Idiot parşiv.

Nu sunt sigur dacă senzaţia asta e de la amfetamine sau cocaină sau de la declanşarea cine ştie cărui tip de isterie... înnebunesc, înnebunesc; asta pică bine, serios, pentru că se ştie foarte clar că dacă te gândeşti că înnebuneşti, în mod evident nu eşti nebun, autoanaliza perspicace, chiar dacă oarecum eronată, nefiind una dintre caracteristicile recunoscute ale călătoriei spre nebunie. Nu e ca şi cum, să zicem, ai mânca libelule sau te-ai mânji cu propriile excremente. Aşa că spune-o cu voce tare şi o să te simţi mult, mult mai bine; înnebunesc, înnebunesc, înnebunesc. Să mă ajute cineva, pentru că am senzaţia că-mi pierd minţile.

Când eram copil am scris o poezie:

Aseară taică-meu mi-a spus
Că dacă mă holbez la lună sunt dus

Dar aseară la ea am privit
Şi n-am înnebunit.

Margaret bagă bila neagră şi ridică tacu' deasupra capului, triumfătoare. Puloverul i se ridică şi îi dezgoleşte stomacu' plat şi musculos. Tipu' pe care l-a bătut stă şi se holbează la ea, probabil acu' simţindu-se un incapabil, şi Mickey zace întins pe spate într-o baltă de bere. Barmanu' încearcă să-l trezească, plesnindu-l peste faţă cu un prosop îmbibat în bere, da' el nu mai simte nimic, e pierdut pentru lumea asta. Mai încearcă cu mine şmecheria cu cerbu' care face cu ochiu', idiotu' dracului.

Să nu te mai trezeşti niciodată stresat şi să te gândeşti: Dumnezeule, mă întreb ce-o să mi se întâmple azi. Să nu mai simţi niciodată cum îţi bubuie sângele în urechi. Să nu mai simţi niciodată libertatea asta, aerul care freamătă de astfel de posibilităţi. Să fiu ucis încet, într-un alt mod decât al meu, să par întotdeauna epuizat şi nefericit. Să urăsc viaţa şi monotonia ei. Să accept iadul oferit.

Niciodată. Absolut niciodată.

Mags traversează crâşma spre mine, zâmbind larg şi scuturând din cap. Arată uluitor, cum se mişcă. Şi iată că Unchiul Sulfat îmi face o nouă vizită, vine cu un braţ de cadouri fabuloase, aceleaşi ca de obicei, dar nu mai puţin palpitante, minunate, beton. Bun venit din nou, prietene, ia loc, parchează-ţi curu'; şi să nu mai pleci niciodată.

BILL

Roger l-a adus acu' o lună sau două la mine pe Malcolm ăla care m-a întrebat cum e să n-ai nimic şi io i-am zis să se ducă dracului. Nimic, un căcat; am tot ce-mi trebe aici, omule, tot ce-mi doresc sau vreau îmi stă la dispoziţie, adăpost, haine, mâncare şi tot felu' de chestii pe care Roger, Dumnezeu să-l binecuvânteze, mil e aduce, şi în plus faţă de necesităţile ăstea cotidiene am unele lucruri atât de preţioase că oamenii ar fi în stare să ucidă alţi oameni ca să le aibă, aer curat, libertate, posibilitatea de a trăi numai şi numai în acord cu metodele mele, ale nimănui altcuiva; posibilitatea de a fi cu adevărat eu însumi şi de a privi cum cerul se transformă dintr-un negru furios de fum uleios în albastru complet, atât de albastru că îmi pătează pielea, întipărindu-mi pe faţă şi pe mâini modele ca ale lemnului... Aici nu-mi fac griji din cauza banilor, nu am facturi, nu vin nenorociţi la costum să-mi bată la uşă, nu primesc plicuri maro în cutia poştală pentru că nu am cutie poştală, nu există chirie, taxe, telefon, birouri guvernamentale... Am lăsat toate porcăriile ăstea în urmă, în oraş, zău aşa, departe de tot, la capătu' văii, şi n-au decât să rămână acolo. Pentru ei, pentru nenorociţii ăia la costum care stau în spatele unui birou, ca să zic, io nu exist; am dispărut de pe faţa pământului. Nu apar în nicio statistică şi în niciun recensământ aici — n-o să-mi poată da de urmă niciodată. Singurii oameni care vin aici sunt ăia care vreau io să vină aici, ăia pe care îi invit io, Roger şi tovarăşii lui, zău, ei nu mă deranjează deloc, îmi aduc mâncare, tutun şi o heroină care îmi opreşte mâncărimea oribilă de acolo de unde era înainte braţu' meu, membru' fantomă, ca să zic. Heroina

asta e cel mai bun antihistaminic din lume, zău aşa, o, da. Singurii intruşi din spaţiu' meu personal sunt păsările, insectele şi şobolanii de munte, fraierii ăia mari şi tupeişti, zău, unii dintre ei cât o pisică, da' ăsta e şi spaţiu' lor, aşa că nu mă plâng. Îl împărţim, chiar aşa, io şi cu animelele, împărţim muntele ăsta, ceru' ăsta. Le urez bun venit în spaţiu' meu. Îmi place de ei, serios; sunt o companie plăcută. Aşa că nimic, un căcat; am tot ce-mi trebe aici, serios. Să nu crezi nici măcar pentru o clipă că n-ar fi aşa.

E un idiot condescendent, Malcolm ăla. Anglia de Sud, înţelegi; Sassenach. Un dobitoc din Sassenach. Tot timpu' cât a stat aici şi-a ţinut mâinile băgate adânc în buzunar, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de ele sau aşa ceva. Şi de-abia dacă mi-a spus două vorbe; se holba în jos la mine, răsfrângându-şi buza de sus. Întoarce-te dracului în Essex, omule.

Stau întins pe spate pe un deal, în timp ce soarele începe să apună şi un ultim val mărunt al heroinei mă face să rămân calm şi relaxat. Deşi io *întotdeauna* sunt calm şi relaxat, omule. Roger tre' să apară azi, mai târziu, cu provizii, ca să zic, aşa că holbez ochii după maşina lu' Paul pe drumu' din vale, din care văd vreo cincizeci de kilometri din punctu' ăsta, o panglică cenuşie care se încolăceşte printre lacuri şi ţancuri până la orizont, acolo unde oraşu' se îngrămădeşte lângă mare. Ăsta e primu' lucru pe care îl văd dimineaţa, când ies din coliba mea să aduc apă pentru ceai din pârâu, munţii ăştia, valea, marea sclipind în depărtare, între două vârfuri, spaţiul imens al cerului, toate ale mele. Păsările care se înalţă în aer, vulturii, şoimii, ereţii. Ah, da, nimic nu mă

deranjează aici, omule. Nu am nevoie de nimeni altcineva.

Da' totuşi mă întreb cu cine o să vină Roger... întotdeauna ia pe cineva cu el, în cel mai rău caz pe Paul, pentru că Roger nu poate să conducă, înţelegi, şi niciun autobuz nu vine până aici pe munte, nici vorbă. Paul e băiat bun, ultima oară când a venit aici mi-a construit un veceu, unu lângă casă, ca să zic, o gaură adâncă în pământ cu pereţi de lemn şi un acoperiş deasupra, şi câţiva saci de var turnaţi înăuntru ca să nu miroasă şi să ajute procesu' de descompunere. Nu prea seamănă cu revistele de decoraţiuni, ca să zic, da' îşi face treaba, mă scuteşte să mă aplec pe vine deasupra unui râu sau a unei gropi din pădure, să car după mine lopata şi toată agitaţia asta. Paul are mâini îndemânatice, e rapid şi eficient. Era cu prietena lui, Sioned cred că o chema; părea puţin precaută faţă de mine, zău, îl tot atingea încontinuu pe Paul, ca şi cum căuta protecţie sau să-l ţină aproape de ea sau aşa ceva. Da' nu pot să-i reproşez asta, serios; io sunt un fel de monstru pentru ea. Nu m-am mai ras sau tuns de trei ani, cel puţin. În curând o să-şi facă păsările cuib în păru' meu, serios. Ceea ce ar fi drăguţ; ciripitu' lor, un cor de dimineaţă, ca să zic, ar fi ceasu' meu deşteptător. Să mă uit la pui cum cresc şi îşi iau zboru' pentru prima oară, lansându-se de pe pieptu' şi burta mea. Mi-ar plăcea asta, serios. Bănuiesc că ar fi ca o compensaţie sau reparaţie faţă de lumea păsărilor, pentru că am omorât toţi pinguinii ăia. Îi văd cum cad în fiecare noapte, cum se prăbuşesc ca nişte popice pe ţărmul plin de zăpadă, cu aripile lor mici depărtate de trup. Îmi pare rău că am făcut asta, zău aşa,

da' n-a fost vina mea, serios; adevăraţii ucigaşi de pinguini stau foarte liniştiţi la căldurică în cine ştie ce birouri ale ministerului apărării din Londra aia împuţită. Nenorociţii. N-ar rezista aici nici două ore, nici într-un caz; sigur, ei ar avea aparate de orientare şi aşa mai departe, da' asta e doar dacă ai echipament complet — *orice* fraier ar putea supravieţui cu un echipament complet. Fără asta n-ar rezista nici două ore amărâte. Nici într-un caz.

Poate o să vină irlandezu' ăla să-mi mai facă un superjoint cu skunk. Aia a fost o iarbă a dracu' de tare, uau, mi-a făcut creieru' varză, omule. Are degete de aur băiatu' ăla, e îndemânatic, ca să zic, mi-a făcut jointu' în câteva secunde, serios, rula, răsucea, are degete abile. Mi l-a băgat în gură şi mi-a dat foc. Da' el n-a fumat deloc din asta, şi dup-aia după ce m-am făcut bine şi eram varză a încercat să-mi vândă o pungă, fluturându-mi-o pe sub nas, zău aşa, vorbind cu accentu' ăla al lui. De parcă aş fi putut; cu ce dracu' îşi imagina că l-aş plăti, nu? Aici n-ai nevoie de bani, omule, Dumnezeule, nu, totu' e gratis, absolut tot. Uneori totuşi, ca să-l ajut pe Roger, mi s-a mai întâmplat să lucrez la ferma lu' Thomas din vale, mai mulgeam, mai culegeam cartofi sau adunam ouăle, tăiam animale, măturam curtea, ca să zic, ceea ce nu e uşor atunci când n-ai toate membrele, zău aşa, şi o dată, da' doar o dată, când Roger n-avea bani, cred, am tâlhărit un excursionist cu un bolovan la poalele lu' Cader şi i-am dat rucsacu', bocancii şi celelalte lucruri ale lui lu' Roger, în schimbu' unei pungi mici. Nu sunt mândru de asta, deloc, da' a trebuit s-o fac; m-am furişat pe la spatele lui, în ceaţă, ca să zic, şi buf, l-am pocnit şi a picat jos. Banditu'

cu o singură mână, io sunt ăla, omule. Nu sunt mândru de asta, zău, da' ascultă-mă pe mine, oamenii ar trebui să fie atenţi; vremea nu e singuru' pericol din munţii ăştia. Dumnezeule, nu. Munţii o să te pedepsească dacă nu îi respecţi suficient, zău aşa. Da' irlandezu' ăsta nu voia s-o lase baltă, îi tot dădea înainte cu: „Să-ţi vând şi ţie vreun sfert sau aşa ceva. Sunt sigur că poţi face rost de bani de undeva". Adică, dă-o dracului. Aici n-am nevoie de banii ăştia împuţiţi, tot ce îmi trebuie e gratis; ciuperci (atât comestibile, cât şi de plăcere) de pe câmp şi din pădure, păstrăv din râu, legume de la ferme, ouă, găini, totu' e gratis. Totuşi n-aş refuza un joint; efectu' heroinei o să treacă în curând, ca să zic.

Sper să nu vină tipu' ăla din Liverpool — e foarte enervant şi ar fi prea mult pentru mine în acest moment, când sunt complet relaxat, cu energia lui dementă şi pălăvrăgeala şi turuiala lui. Data trecută când a venit aici purta un tricou Carlsberg al lu' Liverpool, cu „DOWNEY" şi „9" pe spate, şi dădea din mâini încontinuu, încercând să mă convingă să mergem în Llangurig, peste munte, să ne facem de cap. „Haide", zicea, „haide, o să ne distrăm, te îmbăt şi te cuplez cu o lăptăreasă cu ţâţe mari pe care o cheamă Rhiannon, o să fie beton, omule." Io n-aveam chef deloc de faze de-astea. El avea degetele roase rău şi-mi amintesc că am văzut o rană la vârfu' degetului mare şi în timp ce el ţipa şi bătea câmpii io mă gândeam la infecţie, cangrenă şi amputare. M-am izolat în capu' meu şi l-am lăsat să-i dea înainte. N-a mai venit aici de foarte mult; Roger zicea că aflase de pinguini şi că a spus că sunt un dement nenorocit. Nu mi-ar strica puţină înţelegere, o

urmă de compasiune măcar, zău așa; era din cauza pregătirii, înțelegi, fusesem antrenat să fac asta, UCIDE UCIDE UCIDE, ce dracu' puteam să fac altceva? Aș fi înnebunit dracului pe faleza aia, unde în afară de privit marea nu făceam nimic toată ziua, săptămâni în șir. Aș fi înnebunit de plictiseală, omule. Și oricum, nemernicu' ăla din Liverpool n-are decât să nici nu vină, din partea mea, n-o să-mi fie dor de el; e prea zgomotos. Arogant. Da' nu m-ar deranja o vizită din partea prietenei lui, Dumnezeule, deloc, era o fată minunată; îmi amintea de fosta nevastă-mea (care a dispărut cu un pămpălău de prof de școală generală când am început s-o lovesc cam des; tot pregătirea, înțelegi). Adusese un casetofon cu ea, a pus niște muzică de-aia modernă și repetitivă de căcat și a început să danseze în juru' colibei mele, în timp ce io și Roger ne holbam pur și simplu la ea cum zvâcnea din șolduri și mângâia și tăia aeru' cu mâinile și io nu puteam să-mi iau ochii de la degetele ei — lungi și înguste, cu unghii pilite și ascuțite, elegante e cuvântu' potrivit, cu o grămadă de brățări și inele, mâini sexy, mâini de femeie... Dumnezeule, începusem să mă gândesc la lucruri la care nu mă mai gândisem de luni de zile, poate chiar ani. A trezit unele impulsuri vechi și unele amintiri bătrâne, fiind o fată foarte frumoasă — foarte lipicioasă și prietenoasă; își punea mâinile alea superbe pe jumătatea mea de braț, am pălăvrăgit ore întregi amândoi, în timp ce Roger a adormit în mașină și Paul s-a dus să exploreze dealurile. Mă întreba despre viața mea și așa mai departe și îmi dădeam seama că chiar mă ascultă, știi, chiar era interesată, nu era doar politețe găunoasă sau așa ceva, voia

cu adevărat să ştie, era interesată cu adevărat. Aşa că i-am povestit totu', ca să zic, am deschis pur şi simplu gura şi s-a revărsat tot. Poate că ea a fost cea care i-a zis prietenului ei de pinguini, zău, nu ştiu, da' pur şi simplu nu mă mai puteam opri, parcă se rupsese un baraj, da' probabil că ea nu-şi mai aminteşte prea multe pentru că era puţin beată. A şi căzut, îmi amintesc bine, s-a împiedicat de cizmele mele şi a căzut pe spate, râzând în hohote. De regulă mie nu mi-e dor de oameni, aici, adică m-am mutat aici în parte ca să scap de oameni, de rivalităţile lor meschine şi aşa mai departe, da', Dumnezeule, a fost plăcut să am cu cine discuta pe bune, cineva care să mă asculte, să pună întrebări şi chiar să audă ce-i spui, şi nu doar să te judece. A fost o schimbare plăcută, serios. Şi poate că asta e o caracteristică a femeilor tinere din ziua de azi, pentru că şi cealaltă fată era la fel, cea cu păru' scurt, ca să zic, părea puţin timidă şi agitată, am observat că îi tremurau puţin mâinile când mi-a rulat o ţigară. Dumnezeu ştie de ce, zău aşa, nu avea de ce să-i fie frică de mine. Da' era plăcut să fii în compania ei — vorbea, asculta, era interesată de mine şi de poveştile mele, chiar... m-a făcut să mă simt, nu ştiu, cumva important, cred, nu că aş avea *nevoie* să mă simt aşa, Dumnezeule, nu — sunt absolut mulţumit aici, nu îmi lipseşte nimic, nu vreau nimic în plus faţă de ce am. Nu fac parte din lumea lacomă, ahtiată după bani şi cu gândire meschină de acolo de jos, din vale, şi nu mi-aş dori niciodată mai mult de atât. Asta o să mă omoare, omule, într-o zi senină pot vedea oraşu' din capătu' văii, zău, care pare maro, ghemuit şi murdar. Ca un capăt de morenă sau aşa ceva; tot căcatu' care rămâne după ce se topeşte un gheţar.

Văd o maşină albă care se târăşte pe drum, la kilometri depărtare, şi sper că e maşina lu' Paulie, da' apoi coteşte pe drumu' de ţară înspre ferma lu' Thomas. Căcat. Sper să vină curând, pentru că am nevoie de o grămadă de chestii — ceai, pâine, tutun, mai ales tutun. Ikey e cel care îmi trimite tutunu', sau care îl aduce el însuşi, ca să zic. Îmi aduce pachete mari de o sută de grame, arată ca nişte cutii de chibrituri în mâinile lui, zău, Ikey are nişte mâini enorme, de fermier, ca să zic, tăiate şi julite şi cu o cruce tatuată pe fiecare deget. Arată mai mult a rădăcini de copac decât a mâini de om. Şi io sunt foarte priceput cu foiţa de ţigară, serios; pot rula cu o mână mai repede decât pot majoritatea oamenilor cu două. Exerciţiu, înţelegi. Pot să fac chiar şi jointuri cu o mână, deşi nici pe departe la fel de repede ca irlandezu'. Paul mi-a adus odată o maşină de rulat, zău aşa, da' io n-o folosesc — n-am nevoie de ea. (Maşină de rulat! Paul e bine intenţionat, serios, da' sunt multe lucruri care mi-ar fi de mult mai mare folos decât o maşină de rulat. Paul e un tip drăguţ, da' e cam greu de cap; nu prea îl duce mintea, ca să zic. Ultima oară când a fost aici se tot uita în jur şi io i-am zis: „Hei, Paul, văd că ordinea şi curăţenia decorului te-au amuţit", şi el face „Ăăă... ce?" (... E prost ca noaptea, omule.) Da, io pot să fac orice cu o mână, orice vreau; să strâng lemne şi să le tai, să fac focu', să gătesc, să sap o groapă, să pescuiesc, absolut orice, omule, chiar şi să-mi prepar o doză de heroină, dacă sunt atent: ţin lingura în dinţi, pun bricheta sub ea şi când fierbe mă aplec şi pun lingura foarte, foarte încet pe o suprafaţă plană, iau acu' şi e gata. Uşor. Răbdare şi atenţie, asta e tot ce-ţi trebuie, omule. Răbdare şi atenţie.

Da' io nu sunt un drogat, omule, Dumnezeule, nu. Consum heroină, da, pentru că mă face să-mi pierd cunoştinţa, mă împiedică să-mi amintesc şi uneori, omule, să-ţi aminteşti e al dracu' de dureros. Aşa se întâmplă lucrurile, zău că da, şi uneori îmi amintesc totu' atât de clar şi îmi doresc atât de tare ca grenada aia să mă fi făcut să-mi pierd cunoştinţa sau chiar să mă omoare dracului. Îmi amintesc că râdeam, zău aşa, că mi-am luat degetu' de pe mâner şi am aruncat-o; îmi amintesc zgomotu', un BANG, îmi amintesc cum zburam prin aer, cum am aterizat şi m-am ridicat cu greu în genunchi şi Hughesy care se uita la mine cu ochi mari, în timp ce vântu' îi flutura păru', şi care apoi s-a întors ca să vomite, şi îmi amintesc în cel mai mic detaliu cum mi-am ridicat braţu' în faţa mea şi am râs iar pentru că pur şi simplu nu-mi venea să cred, nu-mi venea să cred pentru că braţu' meu devenise două, era despicat pe lungime, ca să zic, pe mijloc între al treilea şi al patrulea deget şi exact între cele două oase, ulna şi radiusul, ca să zic, până la cot, şi îmi amintesc cum cele două jumătăţi s-au depărtat una de cealaltă şi apoi s-au apropiat, scoţând un pleoscăit atunci când s-au întâlnit, apoi s-au despărţit iar ca şi cum ar fi aplaudat ceva, ca să zic. Ah, da, pot să vă spun cum face o mână care aplaudă singură, chiar pot. Şi toate culorile şi chestia aia caldă care îmi ţâşnea pe faţă şi Hughesy borând şi era ca un vis, un vis urât de care nu mai vreau să-mi amintesc niciodată. Era ca şi cum aş fi dat peste ceva ce nu ar fi trebuit să văd niciodată; era, cum aş putea să explic, ca şi cum aş fi văzut măruntaiele braţului meu, oasele, venele, muşchii dezgoliţi şi tot aşa, e ca şi cum a vedea toate ăstea se identifică, în mintea mea, cu acel moment când eram copil şi

am venit de la şcoală mai devreme şi unchiu-meu Maldwyn i-o trăgea lu' maică-mea pe masa din bucătărie. Maică-mea era aplecată, cu ţâţele ei mari şi grele legănându-se, pentru că tocmai îl născuse pe frate-meu Gary, şi fusta ridicată pe talie; unchiu-meu Maldwyn plesnind-o peste fund şi făcând-o în toate felurile; braţu' meu despicat în două, osul sclipind alb-albăstrui, venele răsucindu-se ca nişte viermi. Toate par a fi părţi ale aceluiaşi eveniment, acelaşi secret întunecat pe care nu ar fi trebuit să-l văd niciodată.

Ah, căcat. Ce-a fost a fost. Aşa se întâmplă lucrurile. Tre' s-o iei aşa cum e, omule, da. E singuru' lucru pe care poţi să-l faci.

Da' ceilalţi, Roger şi prietenii lui, zău, ei nu pot s-o ia aşa cum e, nu pot face ceea ce tre' să facă; se vede în ochii lor, omule, adesea par speriaţi, nu vor să trăiască în oraş, cu toate presiunile banilor, datoriilor şi ale oamenilor la costume, da' n-au sânge să facă ce-am făcut io, să dea dracului totu' şi să-şi găsească un spaţiu în care să fie cu adevărat ei înşişi. Sunt prea speriaţi ca să evadeze din lume, chiar dacă vor asta cu adevărat, pentru că sunt încă şi mai speriaţi de necunoscut. Îi atrage, da' în acelaşi timp îi şi îngrozeşte, aşa că îşi duc pur şi simplu viaţa făcând tot ce pot ca să ignore sau să uite dualitatea asta. Aşa mi se pare mie, cel puţin. Asta e teoria mea.

Soarele apune după Cader Idris în depărtare, înspre mare, şi ceru' e plin de focuri gigantice şi asta e tot ce-mi trebe, omule, nu-mi trebe nimic altceva. Tot ce-mi trebuie, tot ce-mi doresc e aici, la îndemână. Am tot ce-mi trebuie aici, serios.

Unde dracu' eşti, Roger? De ce nu vii?

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediție privată, p. 70.

Munții pot fi uneori auziți, pot fi auziți în timp ce se apropie lent; un huruit profund, grav, din pământ, urmat de un scrâșnet încet și persistent, senzația de foame a unui animal incomensurabil adormit în subteran imprimându-și vasta lui siluetă asupra peisajului, nasul unui țanc, sfârcul unui munte, coasta unei stânci, imensă, pasivă și verde. Oare de ce fac munții asta, de ce se grăbesc către mare, de ce par a căuta acel unic element care dintotdeauna i-a detestat și li s-a opus, și care întotdeauna va face la fel? Poate că posibilitatea uniunii este cea care pune în mișcare această alunecare gargantuescă, bocetul de după miezul nopții al lanțului Wicklow, prea ascuțit pentru urechea umană, refacerea unui cuplu odată perfect, odată puternic, acum pierdut. Astfel că pământul și apa se luptă la nesfârșit, cel ce nu poate fi oprit împotriva celui care nu poate fi clintit, o încleștare eternă ce admite limitare sau amânare, și breșa dintre cele două țipete, știindu-se că munții, precum cilii din tractul digestiv, creează o suprafață uriașă într-o națiune cu granițe înguste și că oceanul, atunci când e amabil și binedispus, poate îngădui uneori evadarea. Ascundere sau fugă, deci; motivele, scopurile și mijloacele vor decide. Nu trebuie să faci nimic. Doar să aștepți.

SĂRBĂTORESC

Sărbătoresc cu o ferocitate pe care Geraint şi-o va aminti vag, cutremurându-se, în zborul său iminent către Florida. A băut cot la cot cu ei, enorm, şi acum stă într-un colţ al crâşmei şi ascultă cu urechea dreaptă cum se ceartă Liam şi Colm şi cu stânga poveştile bizare ale lui Malcolm dintr-o implauzibilă călătorie în New Mexico, din urmă cu câţiva ani. Fusese o şedinţă lungă asta, ziua se topise în noapte şi devenise din nou zi, o mare cantitate de fluide fiind atât consumate, cât şi eliminate. Deocamdată, acest proces nu dă semne de descreştere; energiile disperate care îl alimentează sunt la fel de viguroase şi solicitante ca piatra.

— Păi, ce vreau să zic e multă baftă, pentru că io am avut. Da' vreau să zic şi că nu cre' că o să-ţi placă acolo. De fapt, sunt absolut sigur că n-o să-ţi placă deloc. Crede-mă. Adică, principalele atracţii ale Statelor, nu-i aşa, sunt berea de căcat, adică e vorba nici mai mult nici mai puţin de bere cu ghimbir, până s-o pişi te plictiseşti de ea;

iarbă atât de tare, că eşti varză după juma' de joint; lăcomie şi materialism neînfrânate, fiecare dobitoc merge cu maşina, aşa că nu există trotuare şi nu poţi să mergi pe jos nicăieri. Crede-mă. Da' deşertu' e supertare. Şi gagicile la fel; artificiale, ca să zic, clar, ţâţe de silicon şi aşa mai departe, da' sunt moarte după britanici, omule, crede-mă, englezi, galezi, scoţieni, pentru ele e tot una. Sunt toate călare pe tine.

— Te previn, Liam, spune Colm pe un ton crescător. Ţine-ţi dracului gura.

— Ah, nu-mi pasă, mormăie Geraint, ridicându-şi paharul spre gură şi vărsând puţin Guiness pe umărul lui stâng. Aici nu m-aşteaptă nimic, nu-i aşa? Ştii, toate căcaturile astea cu noi oportunităţi şi aşa mai departe. Locuri noi, feţe noi, zău. Clar. Asta-i tot ce-mi trebe, omule, ceva şanse noi... zău aşa... clar...

— A, da, Dumnezeule, să nu mă înţelegi greşit, nu te acuz că ai plecat. Dacă aş putea, m-aş sui în avion cu tine. Nu voiam să zic decât că...

— LABAGIU' DRACULUI, CRETIN NENOROCIT! ŢI-AM SPUS, NU-I AŞA, TE-AM AVERTIZAT! DĂ-TE DRACULUI, DĂ-TE DRACULUI ODATĂ! IMBECILULE!

Scuipatul lui Colm stropeşte masa, iar el se îndepărtează de scaunul răsturnat şi de Liam, care e stânjenit şi scăldat în bere, cu o ţigară rulată flască şi udă leoarcă atârnându-i de buza de jos. Liam o scuipă şi îşi scutură capul ca un câine ud, împrăştiind o ploaie de stropi de bere peste pereţii de piatră reci ai crâşmei.

— Dum-ne-zeu-le! Ce dracu' a fost asta? spune Malcolm ştergându-se pe faţă.

Liam îşi piaptănă părul ud pe spate cu mâna.

— Ah, i-am zis doar ceva prietenului tău. Ceva ce poate n-ar fi trebuit să-i spun.

— Păi, da, cam aşa s-ar părea, nu?

— Ce anume era? întreabă Geraint. Ce i-ai spus, ca să zic?

Liam dă din umeri.

— Nu mare lucru, numa' că s-a enervat el. Nu i-am zis decât că grupusnu ca ei...

— Ce?

— Cum?

Liam îşi rulează altă ţigară şi murmură:

— I-am zis că tot ce ştie el despre viaţă e din cărţi, în timp ce io ştiu ce e viaţa pentru că am trăit-o. Atâta tot.

— Ah, păi asta e. Consideră-te norocos că nu te-a pocnit. Io în mod clar aş fi făcut-o.

Apoi Malcolm scutură din cap, uluit, exasperat şi beat.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama, Liam. Ar fi trebuit să ştii că o să reacţioneze exact aşa. Şi, oricum, nu e adevărat, ceea ce sunt sigur că ştii foarte bine... ce dracu' îţi trebe de provoci toate certurile ăstea? De ce nu poţi să te relaxezi şi tu puţin? E ultima noapte a lu' Geraint, în mă-sa...

— Unde a tăiat-o aşa? întreabă Geraint.

Liam dă iar din umeri.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

Malcolm scutură din cap.

— Maturizează-te şi tu dracului, omule. Idiot infantil.

— O... o să mă duc să văd dacă-l găsesc.

Geraint îşi goleşte halba şi se ridică ezitant, cu o mână pe umărul leoarcă al lui Liam şi cu cealaltă pe masa udă.

Se ridică şi se clatină pe loc pentru o secundă, până când e sigur că poate să meargă fără să se prăbuşească, apoi ridică ancora şi traversează crâşma clătinându-se, cu paşii înceţi şi exageraţi ai celor care şi-o iau sistematic în desenele animate. Dacă n-ar fi atât de beat şi de amorţit, probabil că ar medita la tristeţea despărţirii de un loc în care s-a bucurat, în mare, să trăiască în ultimii câţiva ani, şi ar cântări teama şi bucuria plecării lui iminente înspre un loc îndepărtat şi complet nou (şi, într-adevăr, şi-a petrecut ultimele două sau trei zile făcând exact asta, zgomotos şi umed, în orice ureche din apropierea gurii sale), dar acum, cu simţurile înecate în alcool, are doar o idee vagă că trebuie să-l găsească pe Colm, care s-a pierdut, un obiectiv abandonat în clipa în care depistează două fete drăguţe pe care le cunoaşte din vedere, care vorbesc şi discută serios la o tablă din colţ. Geraint se străduieşte, clătinându-se pe picioare, să se concentreze asupra fetelor şi să-şi aminteacă numele lor; bruneta cu cerceii ăia pe faţă şi legendara ei înclinaţie către alcool e de undeva din Yorkshire şi are ceva nume galez... Mary? Nu... Mairead; şi blonda în rochie neagră şi strâmtă, care s-a mutat în Cornwall acum câteva luni, e Rebecca. Se aşază neîndemânatic la masa lor, aproape răsturnând-o în timp ce se prăbuşeşte pe scaun, dar ele sunt amabile şi receptive, cum el ştia că vor fi.

— Deci mâine pleci, nu-i aşa?

— Îhî.

— Eşti puţin ameţit, Geraint, nu-i aşa? Doar aşa, o idee?

Geraint zâmbeşte aproximativ şi ele râd, cu râsul acela zgomotos, beat şi sexual care pentru Geraint, la acel moment, este cel mai obsesiv şi minunat dintre toate.

— Dumnezeule, nu văd nimic rău în asta, spune Mairead, legănându-se cumva și ea. Dacă aş pleca mâine spre Florida, aş fi ajuns la spital acu' trei săptămâni.

Geraint își mijeşte ochii, încercând să înţeleagă cuvintele ei, dar apoi renunţă şi zbiară:

— BĂUTURĂ! Cine vrea ceva de băut?

— Io vreau.

— Şi io.

Geraint ia comenzile lor şi se împleticeşte spre bar. Rebecca se duce la toaletă şi Mairead, în timp ce priveşte vârful aprins al ţigării ei, aude un accent bâiguit de Liverpool spunând:

— Salut. Pot să stau cu voi? Tu cine eşti?

La bar, Geraint este imediat înconjurat de o mulţime de oameni care îi urează drum bun, îl copleşesc cu băuturi, îi strâng mâna şi îl bat pe spate. El acceptă bucuros ofrandele lor şi comandă greşit pentru Mairead şi Rebecca, de-abia dându-şi seama cine sunt oamenii ăştia fericiţi din jurul lui. Băutura curge şi Iestyn strecoară un pliculeţ mic de hârtie în buzunarul de la cămaşa umedă a lui Geraint.

— Ceva pentru călătoria cu avionul, bine? Ca să treacă mai repede.

— Mersi.

Îşi croieşte drum înapoi spre masă, ţinând strâns băuturile în mâinile lui uriaşe. Deschide ochii mari când îl vede pe Colm stând în faţa sa şi discutând cu Mairead.

— Aici erai! Cine te-a găsit? Te-am căutat peste tot, serios!

Geraint îi dă lui Mairead votca ei cu cola şi lui Rebecca halba ei de Guiness. Ele ceruseră, respectiv, un Jack

Daniel's şi o bere Newcastle Brown la sticlă, dar le beau şi pe acestea. Colm arată spre pahare:

— E şi pentru mine?

Geraint scutură din cap:

— Nu ştiam ce vrei, Col. Şi nici nu ştiam că eşti aici.

— Ah, nenorocitule. Fă-mi loc, atunci, lasă-mă să trec...

— Nu, e în regulă, mă duc io să-ţi iau. Sigur. Nicio problemă.

— Mersi.

— Ce vrei?

— Ăăă... o bere mică... bere blondă, cred.

Geraint se ridică cu greu şi îşi croieşte din nou drum spre bar, sperând că întâlnească din nou oameni care să-i ureze drum bun; motivul, de fapt, pentru care s-a oferit să-i ia lui Colm de băut. Bâiguie comanda şi se lipeşte de perete, în timp ce Sharon îşi face loc prin mulţime şi vine lângă el:

— Salut.

— Sal.

— Nu ştiam că Colm o cunoaşte pe Mairead.

— A... zâmbeşte Geraint. N-o cunoaşte. Da' începe s-o cunoască, clar, începe s-o cunoască.

— Mmm... în fine, tu cum eşti?

— Absolut beton... muci de beat. Sunt terminat, serios. Mâine plec în Florida, înţelegi.

— Florida? Mâine?

— Da.

— Ah... Fă-mi te rog un serviciu, du-te şi spune-i lu' Colm să vină aici.

Geraint ia de la barman berea şi se strâmbă la Sharon.

— Da' spune-i tu, mârâie el.

Apoi se întoarce iar la masă, ricoşând din pereţi şi oameni, şi în cele din urmă îi întinde lui Colm berea lui mică, la pahar.

— Ai luat o gură, nu-i aşa?

— Am vărsat. Şi oricum, ai putea să-mi fi recunoscător, tâmpitu'...

— Glumeam doar, Geraint, mersi fain. Noroc.

Ciocnesc paharele şi beau până la fund. Stomacul răvăşit al lui Geraint se revoltă şi el icneşte, lipindu-şi mâna de gură. Rebecca priveşte îngrozită de vizavi de el:

— Nu pe rochia mea! De-abia azi am cumpărat porcăria asta!

Geraint face o faţă pe jumătate grimasă, pe jumătate zâmbet.

— E în regulă, acu' mi-a trecut... da' pentru o clipă m-am gândit... A, da, cum să bei aceeaşi bere de două ori!

Râde şi simte cum cade sau ceva căzând pe el. Prin ceaţa care se lasă îi aude pe Colm şi Mairead cântând împreună şi se întreabă cum o să iasă lucrurile între ei, cum o să iasă totul, şi în timp ce pleoapele grele i se închid încet, creierul i se îneacă în alcool şi el alunecă încet de pe scaun, cu o anumită graţie maleabilă, pe lespezile de piatră ude şi pline de rumeguş din care e alcătuită podeaua, ultimul lui gând coerent şi conştient pentru câteva ore este: doar rataţii nu pleacă.

GERAINT

TRENUL

Călătoriile cu trenu' sunt groaznic de plicticoase, serios, da', Dumnezeule, ce plăcut e să vezi verdele, atât de mult verde, munţii verzi şi câmpurile verzi care aleargă pe la fereastră. Şi toate căsuţele mici şi văruite şi aşa mai departe; da, seamănă perfect cu un capac de cutie de cremă de ciocolată. Crema de ciocolată Ţara Galilor. Florida e toată maro, cumva maro cu galben, după o vreme devine monotonă, serios. Până şi mlaştinile sunt maro. Asta e principalu' lucru pe care mi-l amintesc despre Ţara Galilor când sunt acolo — e verde. Peste tot e verde. O, da.

Sunt din nou în Ţara Galilor, în tren, bronzat şi cu bani în buzunar, simţindu-mă sănătos şi plin de speranţă. Am fost tentat să aduc cu mine nişte iarbă şi poate chiar nişte cocaină, zău aşa, da' mi-e teamă de vamă, de câinii care amuşină, de mănuşile de cauciuc şi aşa mai departe şi, a, da, în aeroportu' din Miami toţi au pistoale-mitralieră, aşa că nu mi-am mai bătut capu'. Şi, oricum, m-aş putea folosi de timpu' petrecut în Ţara Galilor ca să mă curăţ, să-mi spăl organismu', ca să zic; o, da, în State am băgat puţin cam mult, mi-ar prinde bine o pauză. Să scap de toate toxinele, să mă scald pur şi simplu în senzaţia plăcută de a fi din nou acasă. Da' nu mi-ar strica ceva cu care să-mi petrec timpu' în călătoria asta; mă cam plictisesc. Deşi aş fi în stare să mă uit o zi întreagă la

paraşuta aia sexy de vizavi de mine care îşi tot aruncă păru' pe spate şi îşi încrucişează picioarele. Poartă fustă scurtă şi ciorapi groşi care lasă să se vadă lângă tivul lor pielea catifelată a picioarelor. Dumnezeule. Mă face să mă gândesc la dansatoarele ălea la bară, zău, care sunt peste tot în State, o, da, încerci să comanzi ceva de băut şi te trezeşti cu o femeie care îţi bagă sub nas chiloţii ei dantelaţi. Demenţial. Da' fata asta e absolut superbă, cu păr castaniu, şi ce citeşte oare? Flann O'Brien? Cine e ăsta? Pare numele unui fel de mâncare pe care îl primeşti într-o crâşmă cu tematică irlandeză. Cu pâine crocantă şi salată.

Da' călătoria asta cu trenu' e stupidă rău; din Abergavenny până în Cardiff, de acolo în Birmingham, apoi în Shrewsbury şi apoi în Aberystwyth. Foarte tâmpit, încâlcit ca dracu'. De ce dracu' nu vor să lege centru' Ţării Galilor de sud, asta mă depăşeşte, ca să zic. Noroc că am apucat să dorm câteva ore la unchiu-meu, în Crickhowell, altfel acum aş fi terminat de diferenţa de fus orar. Păi da, doar n-am pierdut niciodată trenu', nu-i aşa? Puţin somn, o baie şi gata, sunt în regulă acum, serios.

Tuu tuu tuu. Locomotiva cea vitează, omule. Din Florida până acasă, în Ţara Galilor, din Florida până acasă, în Ţara Galilor...

Trenu' trece peste un râu. Peste tot împrejur sunt munţi uriaşi; atât de mult spaţiu, Dumnezeule... o, da, Florida are o grămadă de *spaţiu*, ca să zic, mai ales în deşert, da' e de un tip diferit, nu-i aşa? E doar spaţiu plat, ca să zic. Ăsta de aici e... nu ştiu; absolut *imens*.

Fata lasă cartea jos şi se ghemuieşte ca să doarmă puţin, cu capu' sprijinit de geam. Mare păcat; tocmai voiam să

inițiez o conversație. Ca să mai scăpăm de plictiseală, nu de alta. În fine, nu contează, dă-i înainte, scumpo, dormi puțin.

... Mă întreb ce mai fac toți. Mă întreb dacă Laura a primit e-mailul meu; l-am trimis la universitatea la care lucrează, da' n-am avut timp să mi-l verific pe al meu să văd dacă a răspuns, atât de nebună a fost graba. Sper că da, altfel o să mă trezesc că n-am unde dormi când aterizez în Aber. Dumnezeule, mă întreb dacă măcar mai sunt prin zonă, ca să zic, au trecut aproape doi ani... poate că au întins-o toți, zău așa. O, da, ar fi și normal, la norocu' meu. Da' totuși, doi ani; peisaju' încă pare familiar, vechea țară, nu pare străin sau ceva de genu' ăsta, da' presupun că e și normal; adică, Dumnezeule, munții ăștia n-o să dispară niciodată, nu-i așa? Totuși, ce e ciudat e că dealurile, văile, râurile și tot așa par cel mult și mai familiare decât înainte să plec, zău, pentru că întorcându-mă aici mă simt încă și mai galez, și acum pot să vorbesc mai bine limba, pentru că în State am făcut ceva ce mi-am dorit să fac întotdeauna, adică să vizitez Y Wladfa, în Argentina, ca să zic, știi, așezările galeze din Patagonia? Da, am economisit și m-am dus acolo, zău, o chestie pe care voiam s-o fac încă de când citisem povestea aia despre ei în timpu' războiului din Falkland, când urma să fie deportați toți de guvernu' argentinian, da' au reușit să-i convingă pe fasciștii ăia împuțiți că ei n-au nimic de-a face cu războiu', că sunt galezi, nu englezi. Și au fost tratați corect, tre' să spun. Și, o, ce minunat era acolo; m-am dus și am stat cu ei, pur și simplu am apărut acolo, și ei mi-au gătit o variantă sud-americană de tocană galeză, probabil

că era cu lamă în loc de miel, ca să zic (a trebuit să-mi flexibilizez principiile vegetariene cu ocazia aia), mi-au dat bere de casă, m-au învățat mai multă galeză decât învățasem la școală și mi-au povestit despre Sfântul Madoc și așa mai departe. A fost absolut minunat. Da' vreau să spun, știi, ca să-mi redescopăr cultura a trebuit să călătoresc mii de kilometri depărtare de Țara Galilor; cam stupid, nu? Mă enervează chestia asta, să mor dacă nu. Aici încep să scrâșnesc din dinți, deși s-ar putea să fie din cauza plictiselii. Și să-ți mai spun ceva, e o chestie pe care n-o s-o mai mănânc cât trăiesc, griș de porumb; alburiu și gelatinos, ca niște lapți de broască sau așa ceva. Un fel de budincă. Fulgi de ovăz. Budincă pe aceeași farfurie cu ochiurile cu șuncă. Absolut oribil, zău așa.

Călătoriile ăstea cu trenu'... bat darabana cu degetele pe măsuță, hmm, ca un copil mic nerăbdător. O, da, sunt foarte nerăbdător, nerăbdător să ajung acasă... uită-te la munții ăștia. Nu mă mai satur să mă uit la ei. Și în ultimu' timp am mai descoperit un lucru; io m-am născut în Crickhowell, înțelegi, unde s-a născut și Sir George Everest, ăla cu munții, ca să zic. O, da, era un colonist din India, zău așa. Unu' din patagonieni, pe nume Bryddon, mi-a povestit totu' despre el, ca și despre un uriaș masacru și o trădare care s-a întâmplat în Abergavenny cu ani în urmă, da' nu-mi mai amintesc detaliile. Da, Bryddon știa istorie ca lumea. Știa totu' despre Țara Galilor, ca să zic. Și știi ce? Nu fusese în Țara Galilor nici măcar o dată, zău. În viața lui.

Patagonia seamănă cu partea asta a Țării Galilor. Același peisaj, pe cuvânt. Uluitor. În afară de cartierele sociale imense de aici, ca să zic, alea ca niște mormane gigantice de

bălegar pe fundu' văilor, cum e New Gurnos, cocina aia de unde e Roger; nici nu e de mirare că e aşa cum e, dacă vine dintr-un loc ca ăla — ăla ar scoate-o din minţi şi pe Maica Tereza. Locu' ăla nu e altceva decât o rezervaţie de indieni, o bucată de Lumea a Treia în mijlocu' a ceea ce ar trebui să fie Lumea Întâia. O, da; celţii sunt echivalentu' britanic al indienilor americani, suntem bătuţi, oprimaţi, futuţi la greu, omule, exact la fel, numa' că rezervaţiile de aici sunt nişte ţarcuri imense de beton şi sticlă, ştii, şi nu de wigwamuri şi colibe de lemn. Ah, ce nebun e băiatu' ăsta. Da' poate că Roger s-a schimbat între timp, poate că s-a liniştit; da' mă cam îndoiesc. E făcut să fie aşa toată viaţa lui. Şi, oricum, nu întotdeauna funcţionează aşa, nu trebe neapărat să fi crescut în New Gurnos ca să fii un dement, o, nu, adică uită-te la nenorocitu' ăla de Ikey Pritchard — el e dintr-un sat de munte drăguţ, da' e dus cu capu' complet. Nu contează de unde eşti, zău, poţi să te defectezi pe traseu. Încă îmi amintesc cum a luat-o razna Ikey atunci, în curte la Jester, când a aflat că Soiosu' o întinsese cu o grămadă de bani de la Phil, bani pe care Phil i-i datora lu' Ikey; a fost cu mulţi ani în urmă, da' n-o să uit niciodată furia, ura şi nevoia de a face rău cuiva de pe faţa lu' Ikey... făcea spume la gură, ca să zic, şi încă îmi amintesc ce-a spus:

— Hai să-ţi spun io ce facem, bine? Luăm un topor. Punem mâna pe Soiosu'. Punem mâinile dobitocului pe masa asta de aici şi îi tăiem degetele unu' câte unu', de la amândouă mâinile, omule, mă auzi ce-ţi spun, prietene? Poate îi lăsăm degetele mari dacă ne roagă suficient de frumos, ca să-şi mai poată face laba, da' n-o să mai fure niciodată ceva.

Bineînţeles, Roger, Gareth, Phil şi ceilalţi demenţi erau foarte dispuşi la aşa ceva, da' io am tăiat-o în Florida, aşa că n-am aflat niciodată ce s-a mai întâmplat, ca să zic. Mă întreb cum a fost... a, da, şi mă mai întreb dacă Colm s-a cuplat cu fata aia, cum o chema... parcă Mererid? Nu, Mairead, aşa, nu arăta prea rău paraşuta. Da' parcă mi-amintesc că bea ca un marinar.

Crede-mă pe mine, omule, de când sunt în State am creierii varză. Aşa păţeşti dacă stai acolo, ţi se fute atenţia. Acolo totu' se mişcă încontinuu, non-stop, la fiecare cinci minute e pauză de publicitate, şi în pauza de publicitate e alt căcat de pauză de publicitate. Detest unele părţi ale vieţii de acolo; de exemplu, majoritatea oamenilor pe care-i cunosc io sunt nişte labagii răsfăţaţi, nu merg niciodată pe jos undeva, merg doar cu maşina, şi când se apucă să bată câmpii cu pădurea tropicală şi stratu' de ozon, pe cuvântu' meu, e ca şi cum ar spune „afro-american" şi „cioroi" în aceeaşi propoziţie. Un idiot s-a apărat spunându-mi că e OK să spui „cioroi" pentru că şi ei înşişi folosesc cuvântu'; nu putea să înţeleagă diferenţa, zău, cum ar veni că ei sunt negri şi el e alb ca hârtia. E o mare porcărie, omule, toată chestia asta, corectitudinea politică de genu' ăsta e doar o virtute ieftină, dacă vrei să ştii părerea mea, ipocrizie, ca să zic, e un eşec, un mod de a se autoiluziona că le pasă de planetă şi de minorităţile etnice, când de fapt, în fundu' sufletelor lor, nu le pasă decât de ei înşişi, nenorociţii. Majoritatea sunt nesimţiţi şi proşti. „Ţara Galilor? A, aia nu e undeva peste Ocean?" Un dobitoc credea că e Germania.

Dumnezeule, capu' meu... se smuceşte în toate părţile. Tre' să mă piş.

Mă ridic în picioare şi mă duc la budă. Nişte tipi cu tricouri de fotbal UMBRO, roşu cu verde, beau tacticos dintr-o sticlă de doi litri de Smirnoff albastră. Par beţi, supăraţi şi aşa mai departe; probabil că Ţara Galilor a pierdut iar. Nicio surpriză, omule. Unu dintre ei îmi face cu ochiu' în timp ce trec pe lângă el:

— Eşti bine, prietene?

— Da, zic io şi mă încui în budă.

Veceu' de oţel inoxidabil dă pe-afară de hârtie de budă cu pete maro şi rahaţi, aşa că mă piş în chiuvetă. Căile ferate britanice, omule, nesimţiţii dracului; pun nişte preţuri exorbitante la bilete şi nici măcar nu curăţă veceurile. Dezgustător. O, da, deja începe să-mi fie dor de curăţenia dezinfectată din State, totu' e imaculat şi fără germeni. Îmi doresc, pentru o clipă, să fi avut nişte cocaină pe care s-o trag pe nas ca să treacă mai repede călătoria, da' n-am, aşa că nu mă mai gândesc la asta. Căcat. Totuşi nu mi-ar strica ceva de băut.

Mă stropesc pe faţă cu apă de la chiuvetă şi mă duc zâmbind la vagonu' restaurant, unde cumpăr patru cutii de bere caldă şi vărs una din ele într-un pahar de plastic. Îmi place mult mai mult să beau berea din pahar, ca să zic, e mai uşor, poţi să iei înghiţituri mai mari, poţi să muşti din ea ca şi cum ai mânca-o... dar e o greşeală, pentru că trenu' se leagănă în toate părţile, în timp ce intră în estuarul Dyfi, şi berea dă afară din pahar şi când ajung în compartiment vărs nişte bere pe fata frumoasă şi adormită, care se trezeşte uluită şi io îmi cer scuze şi mă

aşez pe locu' meu, cu o erecţie. Căcat. Acu' nu mai am nicio şansă să vorbesc cu ea, zău aşa, după ce am udat-o leoarcă, pe ea *şi* cartea ei nenorocită, Flann cu brânză şi şuncă sau cum dracu' îl chema... da' poate totuşi ar trebui să mă folosesc de berea asta vărsată ca să sparg gheaţa... poate c-o să fac asta...

Mă uit la ea cum se şterge cu o batistă de hârtie.

— Îmi pare groaznic de rău, spun io. E din cauza trenurilor ăstora nenorocite, se mişcă în toate părţile, nu-i aşa? Eşti în regulă, pot să te ajut cu ceva?

Dau să mă ridic de pe locu' meu, da' ea îmi face semn cu mâna că nu şi scutură energic din cap.

— Nu, Doamne, nu, mă descurc. Doar rămâi la locul tău, te rog.

Mă las pe spătar. Te rog un căcat. Mă oferisem să te ajut doar, vacă arogantă ce eşti.

Ascult o compilaţie veche de punk la walkmanul meu şi mă holbez pe geam. Acu' nu mai e mult până în Aber, nu... Dyfi Junction, Machynlleth, Borth, Aber. Aproape am ajuns. O chestie bună la călătoriile cu trenu' e că eşti tot timpu' în mişcare; o, da, io detest să stau pe loc, mi se pare că nu e ceva firesc. Ce mişcă e viu, ca să zic, asta e toată chestia, omule. Foarte simplu. Nemişcarea produce putrezirea creierului, stagnare şi moarte. O ecuaţie simplă. Nu c-aş fi învăţat *asta* la şcoală; şcoala nu m-a învăţat absolut nimic, dacă stau acu' să mă gândesc. Toate chestiile importante pe care le-am învăţat le-am învăţat după ce am terminat şcoala, în crâşme, fabrici, cu prietenii... şi e adevărat, nu-i aşa, că tre' să te mişti ca să supravieţuieşti şi există mai multe moduri de

supravieţuire, oamenii îşi părăsesc casele, ca ăia din Y Wladfa, zău, şi fac asta nu doar ca să fugă de pericol şi aşa mai departe, da' şi de unele părţi ale lor înşile, o, da, fug de trădare şi de ucidere şi tot aşa, zău, pentru că dacă rămân prea mult într-un loc, asta e ceea ce o să li se întâmple, asta o să păţească. O, da, mişcarea e toată chestia, singura chestie, da' în curând ajung în Mach, unde trebe să schimb şi s-ar putea să trebuiască să aştept o grămadă acolo, ca şi mai devreme în Birmingham şi Shrewsbury. Să stai şi să nu faci nimic, îngheţând pe un peron. Ah, în fine. Dumnezeule, aş vrea să pot încetini puţin lucrurile... sau să le accelerez... nu ştiu...

O, da; m-am întors din America înapoi în Ţara Galilor.

LIAM ŞI LAURA

Dumnezeule, Liam e însufleţit, foarte, foarte însufleţit, aşa e tot timpu', da' în seara asta nu poate fi pe ceva tare, pentru că bagă în el ca un porc şi bea vin roşu de parcă de asta ar depinde viaţa lui. Ar fi plăcut să cred că e aşa de însufleţit din cauză că m-am întors io, zău, dar... probabil că nu e adevărat; e însufleţit pentru că aşa e el, ca să zic, asta e tot, omule. Şi, pe de altă parte, Laura e foarte, foarte deprimată, complet tăcută, cu cearcăne ca de panda la ochi, ca şi cum ar fi plâns. Ea nu a fost niciodată prea vorbăreaţă, da' chiar şi Stevie Wonder ar putea să vadă că se întâmplă ceva nasol cu ea. O, da, arată de parcă ar fi pe

punctul de a se arunca de la fereastră. Şi Liam turuie înainte, umplându-mi bolu' cu paste, ca să zic, pâine cu usturoi şi aşa mai departe şi turnându-mi vin în pahar; Laura îşi trage nasu' şi priveşte fix masa, sprijinindu-şi capu' cu o mână, zău aşa, şi cu cealaltă jucându-se cu mâncarea din farfurie. Nu e un semn prea bun pentru vizita mea, nu-i aşa? Ah, nu.

— Şi care e calitatea ierbii din State? întreabă Liam. E tare, nu?

Io scutur din cap şi expir puternic printre buze.

— O, da. Mult mai tare decât orice am băgat aici vreodată, zău, nu glumesc deloc. Serios; un fum de iarbă acolo şi eşti complet luat, prietene. E, să zicem, ca trei sau patru fumuri de răşină de aici. N-am băgat în viaţa mea ceva asemănător. E incredibil.

— Pare destul de mişto.

— Păi... nu neapărat. Adică, nu e prea distractiv; nu e ca fumatu' social, ca să zic, sau să te faci puţin înainte să ieşi în oraş, sau ceva de genu' ăsta, e doar un fel de a-ţi face creierii complet varză. Paralizie, la naiba. Nu te mai poţi ridica de pe scaun, omule. A, da. Odată, ca să zic, ne-am luat nişte casete video la care să ne uităm...

Şi le spun o poveste plicticoasă despre cum am stat toată noaptea cu nişte prieteni (mă rog, cunoştinţe, zău aşa, că acolo nu există prieteni adevăraţi, omule) să ne uităm la filme şi să fumăm, iar io m-am făcut în aşa hal că m-am trezit în baie, gol, ca să zic, în apă rece, şi n-am văzut decât primele cinci minute din primu' film, care, încă îmi amintesc, era cel mai tare porno pe care l-am văzut în viaţa mea. O, da, în primele cinci minute apărea

un căcat şi un set de vase (da, yankeii ăştia idioţi tre' să exagereze cu orice, deşi majoritatea celor din filmu' ăsta erau mexicani). În primele cinci minute, zău aşa. Niciun fel de poveste sau ceva, doar o femeie în pantaloni scurţi care făcea o prăjitură, apoi intră grădinaru' şi într-o clipă îi dă jos pantalonii şi apare un tip inovator de sos de ciocolată. Absolut dezgustător, serios. Nu intru în detalii acum, din cauza lu' Laura, când e ea prin preajmă tre' să cenzurezi poveştile de genu' ăsta, dacă nu vrei să-ţi arunce priviri tăioase toată seara, zău. Şi io nu vreau. Şi, în plus, e deja supărată.

Aşa că, oricum, le spun:

— O vreme o să iau o pauză, ca să zic, cât stau acasă. Da, da, o s-o frec o vreme, să-mi mai revin, ştii.

— Da. Întrebam doar pentru că, îl mai ţii minte pe Mickah? Care stătea lângă Abergynolwyn?

Dau din cap că da.

— Care avea un câine, Trapper?

— Exact. Ei bine, s-a apucat să cultive în magazie la el nişte superskunk; n-am mai fumat în viaţa mea aşa iarbă. M-a făcut s-o iau razna, nu-i aşa, iubito?

Laura dă doar din cap.

— Am crezut c-o să-mi pierd minţile. Voci, panică, tot tacâmu', am crezut că fac infarct. A fost ca un trip pe acid, serios. Îţi aminteşti?

Se întoarce din nou spre Laura, care iar dă doar din cap şi Liam mârâie. Începe să se acumuleze o atmosferă nasoală, aşa că, pentru a schimba subiectu', îl întreb pe Liam despre tipu' ăla ciudat pe care îl ştia el, cel care scrisese ghidu' ăla dement. Şi el îmi răspunde impasibil:

— Mort. S-a scufundat în mare. Gâl-gâl. Finito.

Laura cască, se întinde şi zice:

— Io sunt obosită. Mă bucur mult că te-am văzut, Geraint, da' mâine-dimineaţă am treabă şi...

— Nicio problemă, zic io. Nu-ţi fă griji. Du-te şi culcă-te dacă eşti obosită, zău. Şi mersi pentru mâncare şi pentru locu' de dormit şi aşa mai departe.

Ea mă sărută pe obraz, chiar aşa, şi se duce la culcare. Mă uit la ea cum pleacă şi observ o vânătaie mare şi albastră pe partea din spate a piciorului ei stâng, pe partea cărnoasă, ştii, pe gambă. Mă întreb de unde o are.

O, da, Laura are nişte picioare superbe. Un trup superb şi aşa mai departe. De fapt, e pur şi simplu superbă în general. Uneori poate fi puţin cam arogantă, ca să zic, da' ăsta e stilu' ei. Ca să fiu sincer, întotdeauna mi-a plăcut de ea. O, da.

Încep să fiu puţin excitat. În State nu prea am avut parte de asta, zău aşa; a fost una, ca să zic, părea o tipă în regulă, ştii, arăta bine, am început să ne vedem şi după două săptămâni ea începe să vorbească de căsătorie, zău aşa, şi copii. Şi nu doar să vorbească, ca să zic, adică îi dădea înainte la nesfârşit, într-un mod bizar, cu o privire ciudată în ochi, zău. Aşa că am întins-o urgent, cât de rapid mă puteau duce micile mele picioare. O, da; te cred şi io, omule.

Da' vânătaia aia, nu ştiu... mă uit spre Liam, da' el doar îmi zâmbeşte, îmi întinde o pungă de iarbă şi zice:

— Păi atunci fă tu un joint, omule, şi io mă duc să aduc de băut. Vrei bere blondă, nu?

— Da, zic io.

Fac un joint mare pe masă. Nu pun prea mult în el, ca să zic, da' tot ne face varză, omule. Nu după mult timp Liam râde incontrolabil, zău, da' cumva încet, tărăgănat, ca un disc care se învârte prea încet sau ceva de genu' ăsta. Suntem pe treabă.

Deci asta a fost prima mea seară după întoarcerea în Aber; m-am făcut complet varză cu Liam. O, da. Pliu sa şanj sau cum dracu' e căcatu' ăla în franceză. Sunt sigur că înţelegi ce vreau să spun.

MALCOLM ȘI MAIREAD

Malcolm e sfâşiat între exuberanţă şi îngrijorare; tocmai a fost dat afară de la restaurant pentru că şi-a băgat mâna în casa de marcat, aşa că acum e liber, ceea ce explică exuberanţa, da' fostu' său şef l-a ameninţat că îl reclamă la poliţie, ceea ce explică îngrijorarea. Faţa lui nu ştie dacă să zâmbească sau să se încrunte, ca să zic. Şi e luat ca dracu' pe speed, bea ca un dement şi pute groaznic a grăsime de prăjit cartofi şi a oţet.

— Oricum, nu e decât un grăsan inutil, spune el, referindu-se la fostu' său şef. Ia ghici cât te plăteşte? Doi nouăzeci pe oră. Cine dracu' ţi-ar putea reproşa că îţi suplimentezi veniturile din casa de marcat? Şi, în plus, am luat bani din casă doar de două, nu de trei ori, pentru că ce făceam io, şi era floare la ureche, era să aştept să vină beţivii ăia care voiau bere, şi atunci sau îi puneam să

plătească mai mult, sau le dădeam rest mai puţin, fraierii, şi ei erau prea muci ca să-şi dea seama. Da' ce e rău în asta, hmm? Făceam treizeci sau patruzeci de lire în plus pe săptămână în stilu' ăsta. Şi chiar trebuia s-o fac, nu?

— Da, bine, du-te şi ia bere, fraier stresat ce eşti.

— Ce vrei?

Se duce să comande o halbă şi o votcă pentru fiecare, ca să zic, şi după ce le terminăm o luăm spre casa lu' Colm, din cealaltă parte a oraşului. Pe drum Malcolm îmi spune că Mairead şi Colm stau împreună de ceva timp, ceea ce mă surprinde; vreau să spun, Colm e un mare amator de speed care ar fute orice mişcă, iar Mairead e o beţivă care, cu timpu', va fute şi ea orice mişcă. O, da, ce cuplu minunat tre' să alcătuiască, nu? Reţetă mai sigură pentru dezastru n-am văzut în viaţa mea. O, da.

Reflectez, nu pentru prima oară, asupra circumstanţelor care ne-au adunat pe toţi aici. Adică, într-un fel, ni s-a permis, cumva, să ne alegem unii pe ceilalţi, zău aşa, nu am fost aruncaţi aici de şcoală sau ceva de genu' ăsta. Ne-am căutat, doar, cumva unii pe ceilalţi, ne-am găsit, ca un grup de rătăcitori care rătăcesc în aceeaşi direcţie. Ceea ce presupun că ar putea însemna că fiecare a văzut în celălalt anumite chestii atrăgătoare, anumite chestii care ne plăceau, anumite similarităţi... aşa că presupun că e posibil ca în privinţa asta alegerea să nu fi avut niciun rol. Poate că eram împreună pentru că trebuia să fim, cum a fost şi cu mutatu' meu în Florida; nu prea am avut de ales în chestiunea asta, era ceva ce pur şi simplu simţeam că tre' să fac, zău aşa. Însă, în oricare dintre variante, nu e o idee prea liniştitoare, omule.

Colm, am aflat, nu era acasă şi nu mai trecuse pe acolo de câteva zile, ca să zic, şi Mairead era beată muci şi se uita la nu ştiu ce căcat de emisiune-concurs cu idiotu' ăla de Barrymore. I-au mai rămas vreo zece centimetri dintr-o sticlă de tequila. Mă primeşte cu o îmbrăţişare şi nu-mi mai dă drumu'; Malcolm stă şi se holbează la noi, cu un zâmbet larg şi sentimental pe faţă, ca să zic.

— Dumnezeule, Mairead! Mă sufoci, omule! Nu mai pot respira, omule!

Ea râde şi se prăbuşeşte la loc pe canapea. Malcolm aduce bere din bucătărie.

— L-aţi văzut cumva pe Colm pe unde aţi fost?

— Ăăă, nu, nu l-am văzut. Nu ştii unde e?

Ea scutură energic din cap.

— Dă-l dracu', oricum, hai şi povesteşte-mi despre Hawaii.

— Florida.

— Florida, exact, hai şi povesteşte-mi despre Florida.

Aşa că îi spun, în mare, cam aceleaşi poveşti pe care le-am spus tuturor celorlalţi, zău; drogurile, mâncarea, vremea, berea, maşinile, toate chestiile ăstea, ca să zic, şi când îi spun că majoritatea yankeilor sunt nişte grăsani, ca să zic, Mairead sare în picioare şi îşi ridică tricou' până sub ţâţe, zău, ca să se dea mare cu stomacu' ei. Merita să vezi sclipirea din ochii lu' Malcolm, să mor io. O, da, e ca şi cum ar avea un reflector aprins în cap.

— Uită-te la mine! strigă Mairead. Nu ţi se pare că am slăbit o grămadă de când ai plecat? Nu ţi se pare că arăt mişto?

— O, da, zic io.

Da' de fapt mi se pare că arată absolut groaznic — are nişte coaste ca un xilofon, zău aşa. Arată ca o victimă a foametei. Sunt şocat. Pe faţa ei nu observasem asta, da' acum, Dumnezeule, aproape că nu-mi vine să cred, zău, că organele ei interne mai încap într-un spaţiu atât de devastat şi comprimat. Să mor io.

— Ţii regim? zic io, doar ca să zic ceva, zău aşa.

— Da.

Se aşază la loc şi aproape că se poate auzi cum Malcolm se dezumflă, dezamăgit.

— Stricta necesitate, ca să zic, dat fiind că nu mai am niciun ban. Nu-mi pot permite să mănânc.

— Ce, toată moştenirea ta, căcat? E gata?

Mairead dă din cap.

— Dumnezeule. Cum?

Mairead dă din umeri şi arată spre sticla de tequila.

— Întreabă-l pe Colm. Dacă reuşeşti să dai de el.

Dumnezeule. Cât era oare, unşpe, doişpe mii? Să-nnebunesc.

Io şi cu Malcolm bem bere şi Mairead termină sticla de tequila, apoi deschide o sticlă de vin. Unde dracu' bagă toate astea? Mă aştept ca în orice clipă să înceapă să-i curgă pe urechi şi pe nas, pentru că nu mai are loc de nimic în corpu' ei. Ceea ce e cumva adevărat, pentru că pe la mijlocu' sticlei de vin se prăbuşeşte pe podea şi rămâne acolo, da' cam din cincişpe în cincişpe minute se ridică să mai bea nişte vin şi să turuie prostii. E ceva oribil de privit, zău aşa.

E ceva trist. Mă face să mă simt foarte trist, omule. O, da, încep să-mi doresc să nu mă fi întors niciodată. Ce dracu' s-a întâmplat cu toţi?

— Cred, spune Malcolm, că ar fi bine s-o punem în pat. Ce zici? Nu putem s-o lăsăm aici.

— Ai dreptate.

O ridicăm de jos, io de subsuori şi Malcolm de picioare, şi o ducem în dormitor, unde o aşezăm încet pe pat. Dormitoru' e ca după bombardament, zău; cărţi, haine, reviste, farfurii murdare, sticle goale, şerveţele folosite şi mototolite, pahare cu apă galbenă pline de mucuri de ţigări înecate. E o adevărată cocină, omule.

Mairead geme şi murmură ceva ce nu înţeleg, aşa că mă aplec spre ea.

— Ce vrei să spui, Mair? Ce e, iubito?

Da' ea bate câmpii, ca să zic, habar n-am despre ce vorbeşte. Sunt doar aberaţii:

— Super, zice ea. Nu, nu super, era splendid, aşa, splendidul meu secret, aşa era… n-am fost niciodată *aşa ceva* pentru nimeni… absolut niciodată, zău, nu, ce porcărie… tu, Geraint, tu ai fost vreodată aşa ceva? Ai fost?

— Nu, îi zic io, doar ca s-o calmez.

Pur şi simplu bate câmpii, e complet dusă, vorbeşte aiurea.

— Florida, Geraint, povesteşte-mi despre Floooorida… poţi să te sui în pat lângă mine dacă vrei, zău aşa… spune-mi poveşti…

— Cre' că mai bine plecăm, spune Malcolm încet. E complet dusă, omule. Nu mai ştie de ea.

Mairead se apleacă peste marginea patului şi borăşte. Io şi cu Malcolm sărim înapoi, când voma fierbinte ne stropeşte picioarele.

— Ah, fir-ar a dracu'! îmi luasem blugi noi! Căcat!

Mairead stă întinsă pe spate, gâlgâind. O întorc pe o parte ca să nu se înece cu voma ei, zău așa.

— Oricum nu-mi mai pasă deloc, spune ea, sau cel puţin asta mi se pare mie că spune. Mi-am luat deja bilete, serios... Spania, ca să zic... tre'ia să plec când eram mai tânără, nu acu'...

O mai ţine o vreme cu Spania, din cine ştie ce motiv, apoi adoarme. Da, pieptu' i se cutremură de sforăituri, zău.

— Crezi că ar fi bine să curăţăm aici, hmm?

Malcolm scutură din cap.

— Dă-o dracului. Lasă-l pe Colm să cureţe.

— Şi Mairead? Adică, ar putea să se înece, zău.

— Nu. Până acu' nu s-a înecat, nu? Şi e aşa în fiecare seară.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Haide, hai să-l găsim pe Colm. Mairead e responsabilitatea lui, oricum.

— Da.

Ieşim din casă. Şi nu pot să spun că-mi pare rău.

MARGARET ȘI COLM

E ceva cu Colm, ceva ce nu e în regulă. Vorbesc serios; nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată aşa. Şi nu e vorba doar de droguri, nu, nu, adică stă aici, în crâşmă şi

își tot ia capu' în mâini și bâiguie de unu' singur, hainele lui sunt mizerabile, dinții complet galbeni și pielea lui, Dumnezeule, pielea lui e ca o bucată de carne, oribilă și incomplet făcută, precum cocoloașele de carne grasă de miel pe care le găsești în tocana galeză din crâșmele de pe aici. Mă uit la el, ca să zic, și aproape că pot auzi cum se prăbușește interior. O, da, e foarte trist, omule. Și n-a băut decât o halbă de Guiness în loc de prânz, zău, o, da, și io am mâncat un hamburger vegetarian cu niște salată și pâine cu usturoi. Eram mort de foame, ca să zic. Și Margaret a băut șase votci și a mâncat o pungă de chipsuri. Și ea arată complet terminată.

— Oricum, de unde știai că suntem aici? mă întreabă Colm.

Io doar îi zâmbesc, zău așa. El dă din cap și zice:

— Da, sigur. Cre' că n-am mai ieșit de aici de o lună. Zi și noapte. Sunt complet distrus.

Apoi ochii lui se îndreaptă iar spre ușa crâșmei, fără îndoială în așteptarea dealerului. Știi de cine-mi amintește; îl știi pe tipu' ăla care s-a înecat singur în mare, prietenu' lu' Liam, zău așa, ăla care a scris ghidu' ăla tâmpit? De el. De el îmi amintește acum Colm; așa era și el înainte să intre în mare și să nu mai iasă niciodată. O, da.

Spun iar aceleași povești pe care i le-am spus lu' Malcolm, Mairead, Liam și Laura și tuturor celorlalți, ca să zic, cu care m-am întâlnit de când m-am întors. Începe să fie al dracu' de plictisitor, zău, și sunt convins că îi plictisesc și pe terminații ăștia doi, hmm, pentru că Maggie rulează țigări încontinuu, adică fără încetare, zău, are una în gură și își rulează încă una, și Colm își tot scarpină

cicatricile de pe braţe, privind în juru' lui. Zgândăre o cicatrice mai mare, care începe să sângereze, hmm, şi un sânge apos, cu puroi începe să i se prelingă pe antebraţ. Se uită la sânge şi zice „Căcat“, apoi îl şterge cu un şerveţel pe care l-am primit odată cu mâncarea.

O, da, cu fiecare minut e tot mai oribil, omule.

Mags se duce la bar.

— Ia spune-mi, Geraint, zice Colm. În măsura în care călătoria ta în Florida a fost o expediţie de descoperire, ce anume ai descoperit?

Mă prefac că mă gândesc puţin; apoi spun:

— Că americanii sunt nişte labagii mari şi graşi, că berea lor e ca pişatu' de oaie şi că păsatu' de porumb are gust de căcat. A, da; arată ca sperma şi are gust de căcat.

Colm râde şi faţa i se luminează de speranţă când Margaret se întoarce de la bar cu un fraier mare şi negru după ea, un tip cu freză afro pe care nu-l recunosc. E evident că Margaret a evoluat mult între timp, zâmbeşte şi îi spune negrului o poveste despre cine ştie ce chef sau ceva de genu' ăsta:

— ... io nu voiam nici să rămân afară, nici să intru în hambar, pentru că înăuntru era muzică gabba, ştii, duvduvduvduv. Aşa că am intrat în casă, pentru că acolo era garage şi aşa mai departe, am început să dansez şi tot aşa de una singură în bucătărie, eram complet dezlănţuită şi tot aşa, şi când mi-am ridicat privirea am văzut trei găini pe pervaz, care stăteau pur şi simplu acolo şi se uitau la mine. A fost absolut beton.

Negru' zâmbeşte şi mormăie, şi Colm spune:

— Jerry, prietene. Ce ai?

Tipu' se uită la mine pieziş şi Colm spune:

— Nu, e în regulă, Geraint e OK.

Jerry se aşază lângă el, ca să zic, şi îi dă lu' Colm o pungă mare de pulbere roz în schimbu' a ceea ce pare a fi o grămadă de bani. Nu-mi dau seama cum a reuşit Colm să facă rost de atât de mulţi, zău, acu' că moştenirea lu' Mairead s-a terminat. Mă întreb de unde îi are? Margaret e spasmodică, rupe suporturi de bere, se scarpină şi trage sute de fumuri mici din ţigară. Jerry — dacă ăsta e numele lui adevărat, ca să zic — rămâne de o bere, apoi pleacă şi Colm şi Margaret fac fiecare câte o vizită la budă. Apoi Colm devine imediat acel Colm pe care îl cunoşteam io, vorbind încontinuu, râzând, cântând, bând ca o sugativă, spunând poveşti care mă şi amuză, dar mă fac să mă simt şi murdar, se învârte cu Mags prin crâşmă, şi ne petrecem restu' zilei alergând de la o crâşmă la alta, iar io continui să beau până când adorm acasă la Colm, pe la vreo nouă dimineaţa, a doua zi, ca să zic. De data asta e rându' lui Mairead să fi dispărut. Mă prăbuşesc pe canapea, zău, lăsându-i pe Colm şi pe Margaret în bucătărie, încă vorbind şi bând, aşezaţi pe podeaua unsuroasă şi ascultând muzică. Câteva ore mai târziu cineva mă scutură să mă trezesc şi îmi spune să mă duc la crâşmă. Aşa şi fac.

La un anumit nivel, ca să zic, a fost o distracţie pe cinste; amuzant, demenţial şi plin de energie, da. O, da. Da' la un alt nivel… mă rog, sunt sigur că ştii ce vreau să spun, zău. O, da.

PAUL ȘI SIONED

— Nu, Paul, n-am de gând să înghit aşa *ceva*, spune Sioned.

Obrajii ei încep să strălucească, roşii de furie. Are flăcări în ochi şi începe să ridice vocea. Se uită spre mine.

— Îmi pare rău, Geraint, ştiu că stai aici doar puţin timp şi că n-ai chef să asculţi asta, dar *dobitocu'* ăsta…

Arată cu mâna spre Paul, ca să zic, care stă lăsat pe spătaru' scaunului, cu faţa complet impasibilă.

— Păi văd că nu înghiţi, spune el. Văd că scuipi.

— O, ha ha, foaaaaarte ammuzant. Cam la fel de… comic ca un furuncul pe cur.

De ce se ceartă, omule? Să mor dacă ştiu; dacă e să spun adevăru', m-am decuplat deja de vreo douăj' de minute, concentrându-mă asupra mâncării şi savurând-o. O, da, e atât de bine să poţi găsi mâncare vegetariană adevărată; în State, zău aşa, nu poţi să ceri decât fasole prăjită, care e cam singura mâncare pentru acasă fără carne pe care o poţi găsi şi care e gătită cu slănină, să mor io, şi prin care găseşti bucăţi mari de cartilaj. O, da; singurii vegetarieni de acolo sunt vacile.

Sioned îi dă înainte, ridicând tot mai mult vocea, în timp ce ceilalţi oameni din crâşmă fac tot posibilu' să ne ignore, ca să zic.

— Ai zis acu' câteva zile că o să recuperezi lanţu' meu de la Banon, aşa-i? Eşti de acord că asta ai spus?

Paul dă doar din umeri.

— Şi acum îmi spui că l-ai pierdut.

Paul nu face nimic.

— Nu sta şi te uita la mine, Paul, lanţu' ăla a fost a lu' maică-mea. Vreau să ştiu unde e.

Dumnezeule. Ăştia doi se muşcă de gât unu' pe celălalt de când m-am dus la ei în vizită azi-dimineaţă, la Llys Wen. Ideea era, ca să zic, să venim să mâncăm ceva şi să ne întâlnim cu ceilalţi, da, şi să stăm toată ziua în oraş, ştii, bere, iarbă, în fine. Am sunat la toată lumea şi Mal, Colm şi Mairead sunt pe drum, zău, iar io nu îmi doresc altceva decât o şedinţă de băut de o zi întreagă. O, da. Da' Paul şi Sioned… se pare că au alt fel de idei.

Simt ceva ud pe mână şi când ridic privirea să văd de unde vine îl văd pe Paul ud leoarcă şi pe Sioned stând în picioare lângă el, cu paharu' ei gol în mână. Paul bolboroseşte şi râde dispreţuitor, să mor că da.

— Deci asta voiai să-mi spui, nu-i aşa? Acum înţeleg punctul tău de vedere. Da, acu' mi-e cât se poate de clar. Cum am putut să fiu atât de orb?

— Îmi pare rău, Geraint, spune Sioned. O să fac în aşa fel încât să te mai văd înainte să pleci. Preferabil fără dobitocu' ăsta care se face singur de râs.

Iese din crâşmă ca o furtună şi Paul se ia după ea, scrâşnind din dinţi şi încleştându-şi pumnii. O, da, şi pe mine mă lasă acolo, plin de bere şi frământând din degete. Şi era halba mea aia pe care Sioned a aruncat-o pe Paul. Căcat. Ah, mă rog; ceilalţi o s-ajungă aici în curând.

ROGER

Ah, ştiam io că fraieru' o să fie aici, la castel, zău. Pur şi simplu ştiam. De fapt, eram atât de sigur că nici n-am mai trecut pe la el pe acasă, am venit direct aici. Dintotdeauna castelu' a fost locu' lui preferat şi uite-l cum stă pe treptele memorialului războiului, ca un fel de versiune distorsionată a unui cavaler, cu geaca lui veche şi oribilă, plină de jeg, pe post de armură. O, da. În mână are o sticlă de vin şi pare pe jumate beat.

— Fraieru' dracului! ţipă el la mine când mă vede. Auzisem io că te-ai întors!

Sare în picioare şi mă îmbrăţişează, iar io îi răspund doar pentru o secundă sau două deoarece a) nu prea mi-a plăcut niciodată să ating alţi tipi, mi se pare stânjenitor, zău, şi b) pute. Judecând după miros, nu s-a mai spălat şi nu şi-a mai spălat nici hainele de când am plecat io în America. Vorbesc serios; pute oribil.

— Deci te-ai întors, aşa-i, din tărâmu' celor liberi în tărâmu' celor fututi?

Râd.

— Aşa s-ar părea, da. Da' numai puţin, numai puţin.

— Păi atunci avem de băgat în noi o grămadă de băutură, nu-i aşa? Avem de lucru, omule. Ar fi cazu' să ne apucăm.

Mă bucur să-l văd. O, da, presupun că m-am bucurat să-i văd pe toţi. Ca toţi ceilalţi, Roger arată complet terminat, da' pe de altă parte el întotdeauna a arătat aşa, deci nu e nicio

diferență aici. Pe vremuri mă surprindea asta la Roger, ca să zic, cum poate cineva să arate atât de rău și să mai fie încă în viață. Îl duc să bem o halbă-două în Angel (unde mă tapează de douăzeci de lire; o, da, nimic nu s-a schimbat), ne înțelegem să ne vedem în crâșma de la Castel diseară, el se duce să facă ceea ce face el în timpu' zilei și io îmi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraș, revăzând priveliști cunoscute, vizitând oameni, știi, chestii de-ăstea. Ziua trece, ajung mai târziu la Castel, pentru prima oară în viața lui Roger nu întârzie, și minunile nu se opresc aici, a făcut baie și poartă haine curate, blugi negri și un tricou galben pe care scrie cu litere negre FFYCD. E plăcut să vezi că a renunțat în sfârșit la geaca aia oribilă, din care de-abia i se vedea nasu' și pe care o purta încontinuu, cu generațiile de jeg de pe ea. Se mișcă încet de tot și pare că nu e complet aici, deci în mod evident a băgat ceva, ceva cu efect calmant, aș zice io, da' în fine, pare fericit, așa că unde e problema, ca să zic? Dacă asta îl face fericit, dacă face ca lucrurile să meargă mai ușor, atunci dă-i înainte, bagă mare, băiete. Absolut. Și, cel puțin, atunci când Roger e pe heroină sau pe calmante, măcar știi că ești în siguranță, zău; o, da, Roger pe heroină e ca un Jekyll și Hyde întors pe dos — e un monstru până când și-o trage în venă, după care devine cuminte ca un miel. O, da, dependența lu' Roger ar trebui subvenționată de stat, pentru siguranța celorlalți. Absolut.

Eu mă fac muci, da' Roger nu prea bea și când crâșma se închide o luăm înapoi de-a curmezișu' orașului ca să-i vizităm pe Colm și Mairead, sperând că găsim la Colm niște stimulente, pentru că ne-am pleoștit puțin, ca să zic.

Pe drum ne oprim să cumpărăm ţigări de la un service nonstop şi, pe Great Darkgate Street, Roger mă opreşte în faţă la Victoria Wine. Se uită la mine, complet galben în lumina de pe stradă, şi văd în ochii lui acea sclipire pe care o cunosc prea bine.

— Ce fraieri suntem, am uitat să luăm ceva de mâncare, nu-i aşa, spune el rânjind. Şi ştii cum e tâmpitu' ăsta de Colm; crezi c-o să ne dea iarbă dacă nu primeşte nimic în schimb, omule? Nici poveste. Ăsta e zgârcit ca dracu', nu ştii?

Îşi strecoară mâna sub haină.

— Şi oricum, nu ştiu ce crezi tu, da' io n-am chef să stau toată noaptea pe amfetamine fără nimic de băut, ca să zic. Nu putem să băgăm amfetamine fără băutură, zău, nu-i aşa? E absolut oribil. Ne trebuie ceva care s-o îmblânzească, băiete.

Io dau din cap, gândindu-mă, ah, căcat, în timp ce el scoate de sub haină o scrumieră de sticlă mare şi groasă. Observasem mai devreme când o şterpelise din crâşmă, dar nu dădusem atenţie; printre celelalte vicii ale lui Roger exista şi o urmă de cleptomanie, strecurată în toată acea combinaţie. O, da. Se uită în stânga şi în dreapta pe stradă, să vadă dacă nu e nimeni, apoi se uită la mine şi zice:

— Îţi mai aminteşti lecţia aia de istorie, omule? Unitatea noastră? Îţi mai aminteşti?

— Da.

— Şi? Există?

„Unitatea noastră"; Roger şi jocurile lui tâmpite, ca să zic. Ştiu unde bate cu chestia asta; când Owain Glyndwr a

înființat parlamentu' lui din Machynlleth, s-a ridicat în fața tuturor celorlalți delegați din diferitele regate ale Țării Galilor (și din Scoția, Franța și Spania, dacă ar fi să crezi toate poveștile, zău) și a întrebat „Avem unitate?" și toți ceilalți cică s-ar fi ridicat și ei și au strigat „Unitate!" Așa că acolo bate Roger; vrea să știe dacă mai sunt cu el, ca să zic, întreabă dacă avem unitate. E un test tâmpit al galezității mele sau așa ceva, verifică dacă știu istorie. Idiotu' ăsta de Roger. Uneori se ține de jocuri tâmpite, hmm. O, da, în majoritatea timpului își bate joc de Țara Galilor, dup-aia vine cu chestii de-ăstea. E puțin sărit de pe fix, omule, clar.

— Avem unitate? întreabă el din nou.

Mă uit la el și zic:

— *Bineînțeles* că da, omule.

Roger aruncă scrumiera în vitrina mare a magazinului, se aude un TROSC foarte tare, cioburile sar în toate părțile, se pornește o alarmă BRRRREEEEEEEEEE! și noaptea liniștită se transformă în haos.

Dăm jos cu piciorul' bucățile mari de sticlă din ramă, trecem prin spărtură (mai târziu, acasă la Colm, îmi dau seama că m-am tăiat la braț), în timp ce sticla scrâșnește sub tălpile noastre, și ne îndreptăm direct spre raionul de băutură, unde ne umplem buzunarele; whisky, gin, votcă, rom, tot felu' de chestii, apoi sărim înapoi afară și Roger, dementu' dracului, pocnește din degete și se întoarce înăuntru. Io stau pe loc, zău așa, mort de frică, în timp ce alarma îmi sfâșie timpanele, în timp ce Roger se întoarce înăuntru.

— Roger! Ce mă-sa, omule! Hai să plecăm!

— Stai puţin! strigă el de undeva din magazin. Am uitat de ţigări! Nu poţi să bagi amfetamine fără să bei ceva şi nu poţi să bei un whisky fără ceva pe lângă el, nu-i aşa!

Reapare cu un rânjet larg pe faţă şi cu buzunarele umflate de pachete de ţigări, cu două pachete de patru cutii de bere Wrexham în mână şi o luăm pe Baker Street, apoi pe faleză şi coborâm pe plajă, mergând pe lângă zid ca să nu putem fi văzuţi de pe faleza de deasupra. Îmi umplu pantofii cu nisip şi pietriş ud, da' ajungem în siguranţă pe Cliff Terrace şi Colm deschide uşa clătinându-se, în mod evident complet muci.

— Dumnezeule! Toată pileala asta e pentru mine, nu-i aşa? Şi, Roger — ce dracu' ai făcut, pari atât de curat! Oricum, parcă aţi căzut în mare, intraţi, intraţi, aici sunt oricând bine-veniţi ăia care au de băut. Mairead! Spală nişte pahare!

Urmează o noapte absolut superbă, ca să zic. O, da, uneori se poate întâmpla şi aşa. Cam asta s-a ales de dezintoxicarea mea.

Rămân beat şi luat până când mă întorc în Florida, cinci zile mai târziu. Nu-mi curăţ pantofii, deşi nu sunt comozi aşa, zău, până când ajung pe pământ american, pe aeroport, ca să zic; o, da, acum o mică parte din Ţara Galilor e purtată de vânt peste piste, omule. Conglomerate de Aberystwyth, sub soarele Floridei. O, da, mi-am lăsat nisip şi alte căcaturi în pantofi pe toată durata zborului; o chestie sentimentală şi *usturătoare*. Şi totuşi. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată. Cine poate şti ce se va întâmpla?

Din *Ghid personal al Țării Galilor de Vest*, autor anonim, ediţie privată, p. 89.

Principiul unificator, proprietatea sordidă comună tuturor formelor de viață aflată în creştere este competiția, competiţia pentru lumină, aer, hrană, spațiu în care să crești, să simți și, mai ales, să te miști. Ca şi vegetaţia, rocile suferă în mod necesar uzurpările străine sub forma buruienilor şi, ca și vegetaţia, trebuie să le alunge sau să piară: de aici războaie purtate eroic. Astfel de bătălii sunt duse pe fondul dispariţiei, avantajul perdantului, un loc gri precum granitul care pârâie de electricitate statică şi care dăinuie pentru eternitate. Astfel că înălţimea neobişnuită a ţărmului de aici se datorează exclusiv eroziunii marine; un element, o condiţie a materiei execută un raid de gherilă asupra arsenalului magic al celuilalt și îl întoarce în avantajul lui. Astfel de lucruri chiar se întâmplă. Pădurea subacvatică de la Borth, de exemplu, cu vârfurile copacilor la nivelul apei în timpul refluxului, ca nişte dinţi cariaţi, demonstrând uzurparea mării, dar nu neapărat şi predarea pământului, o manifestare de monumentală de rezistenţă. Astfel de lucruri chiar se întâmplă. Cantre's Gwaelod poate chiar este, cu adevărat, un oraş scufundat din Golful Cardigan; poate că seara morenele stau în poziţie verticală în stranele capelei, delfinii trag trăsuri pe strada principală peste pietrele pline de muşchi, Jones „Peştele"[21] chiar *este* un peşte care vinde idei de sinucidere viermilor şi râmelor din cârlige. Astfel de lucruri chiar se întâmplă.

[21] Robert Jones, poreclit „Peştele", om de afaceri american de la începutul secolului XX; proprietar al unei pieţe de peşte (n. t.).

PLUTESC

Plutesc printre vălătucii de ceaţă ca nişte himere sau fantome sclipitoare, recăpătându-şi treptat forma, dimensiunile şi idiosincrasiile locomotorii şi, în sfârşit, prezentându-se ca entităţi diferite de stâncile vulcanice negre şi sfărâmate care stau de pază aici, în Tan-y-bwlch, sau pe plaja de sud. Mănunchiuri de raze de soare răsărind străpung blând ceaţa stratificată, brăzdându-le feţele pestriţe, palide şi rătăcitoare, cu pielea ca înnegrită de cenuşă şi părul mirosind a apă sărată şi a fum de lemne. Sunt tăcuţi, foarte tăcuţi, cu excepţia ghetelor lor care scrâşnesc la nesfârşit pe pietriş. Pescăruşi ascunşi ţipă de parcă ar arde în foc.

Colm întrerupe tăcerea.

— Ce-a fost zgomotu' ăla? întreabă el privind în jur, dar fără să primească vreun răspuns. L-a mai auzit cineva? Ţipătu' ăla? Părea un suflet pierdut şi jalnic, bâjbâind frenetic prin eter, implorând cu disperare pentru restituirea unei oarecare corporalităţi, dar ştiind că e condamnat la veşnică izolare şi agonie. Poate era Sharon.

Malcolm izbucneşte în râs.

— Ce dracu' delirează ăsta? se aude vocea lui Liam, pierdută în ceaţă.

— S-a apucat iar să-şi debiteze prostiile lui, spune Mairead. Nu e deja evident? Că el e regele aberaţiilor?

— Dispari. Cel puţin io pot să zic ceva mai interesant decât „Unde e pileala mea" sau „Are cineva o cutie în plus?" Ăstea sunt singurele chestii pe care ştii să le spui.

Vocea lui Colm e veninoasă, scuipată în ceaţa care pare să se închege ca smântâna lângă faţa lui ascuţită, cu ochii roşii şi nedormiţi sfredelind ca nişte burghie umbra împleticită pe care el o ia drept Mairead. Ceea ce înseamnă că următoarea lui ironie este lansată înspre Antonella:

— De fapt, nu te-am mai auzit spunând ceva interesant sau cât de puţin neobişnuit sau surprinzător, în orice fel, de, mă rog, de o veşnicie. Nu pot să înţeleg ce drept ai *tu* ca să...

— AH, FIR-AR A DRACU'! NU VREŢI SĂ TERMINAŢI DRACULUI CU CERTURILE ĂSTEA!

Sioned pare doar o voce ridicată, fără trup, pe plaja plină de ceaţă. Valuri nevăzute foşnesc pe mal şi pescăruşii continuă să ţipe.

— N-am auzit toată *noaptea* altceva decât oameni care săreau unii la alţii. Care se atacau fără niciun fel de motiv, din câte puteam io să înţeleg, şi m-am *săturat* de asta, serios.

Colm e uimit.

— Tu eşti, Sioned? Unde eşti? Credeam că te-ai dus acasă de mult. Nu aud decât vocea ta.

— Tu şi cu tot restu' Ţării Galilor, murmură vocea lui Paul.

— Nu e Sioned, Colm, spune Mairead. E vocea conştiinţei tale, ca să zic. Neplăcut, nu-i aşa?

Malcolm râde iar, undeva.

— Încetează odată să mai montezi oamenii, Colm, pentru numele lui Dumnezeu, continuă Sioned. Lasă-ne puţin să stăm în linişte, omule.

— Io nu montez pe nimeni! Nu fac decât să mă apăr, şi pe bună dreptate, după părerea mea, împotriva vulgarităţilor gratuite ale lu' Mairead.

— O, Doamne.

— Colm, unde eşti tu acum? întreabă Sioned.

— Aici. La stânga ta, cred. De ce?

— Nu, nu asta am vrut să spun, vreau să spun, eşti pe o plajă din Ţara Galilor, după o noapte de alcool, lângă un foc de lemne, sau ţi se pare că eşti cine ştie ce pămpălău de avocat dintr-un tribunal din Londra? Pentru că aşa vorbeşti, băiete.

— Nici una, nici alta. Sunt în al şaptelea cerc al infernului.

Apoi nimeni nu mai spune nimic o vreme, în timp ce rătăcesc ca nişte fantome scrâşnind pietrişul şi scoicile, până când vocea lui Sioned, imaterială şi minunată, străpunge ceaţa, ca o baliză auditivă. Melodia tristă şi sunetele cuvintelor îi calmează pe toţi cei care merg, terminaţi, şi creează în jurul fiecăruia dintre ei un receptacul în care îşi pot turna acele dorinţe şi temeri care îi rod şi îi mână de la apusul soarelui de ieri, când primele sticle au fost deschise. Cântecul îi conduce ca un colac de salvare printre stâncile tăioase şi neînduplecate şi ceaţa densă, iar ei se agaţă de el recunoscători:

O, Doamne, pogoară a Ta binecuvântare
Asupra celui slab din pustiu
Pentru a-l feri de a minciunii capcană
Pe drumul spre Canaan, spre a Ta mărire.

Întreaga slavă a Bisericii Tale
În cer precum şi pe pământ
Va fi toată a mea dacă voi reuşi
Să primesc divina Ta slavă.

De sfintele Tale picioare mă agăţ.
Virtuţile sângelui Tău le voi cânta.
Crucea o voi purta, voi merge cu valul
Dacă Tu vei fi îngăduitor cu mine.

Cântecul se sfârşeşte în timp ce ei ies împleticindu-se din ceaţă şi se opresc uimiţi, clipind unul la celălalt în razele slabe şi apoase ale soarelui, pe drumul plin de găuri spre port. Monumentul Pen Dinas străpunge ceaţa care urcă spre cerul de deasupra lor, la vreo mie de metri distanţă. Liam, Laura, Sam şi Antonella pleacă acasă cu maşina; Malcolm, Sioned, Paul, Colm şi Mairead rămân unul în faţa celuilalt ezitanţi, aproape epuizaţi şi disperaţi după somn, dar fiecare dintre ei în egală măsură înspăimântat de perspectiva singurătăţii şi apropierea oribilei treziri. Paul, mai ales, se simte complet terminat; stă în picioare legănându-se, cu ceaţa învârtejindu-se în jurul picioarelor lui, şi scoţând din gât nişte sunete uşoare, ca nişte scâncete, în timp ce ignoră următoarea conversaţie:

— Hei, cu Roger cum rămâne?

— A, se descurcă el... m-am uitat la el înainte să plecăm și încă respira.

Stau în tăcere, cu părul lor lung răsfirat de vânt.

— Bun. Și acum?

— Cât e ceasu'?

Mairead își scutură încheietura în așa fel încât mâneca cămășii ei albastre largi să urce pe braț și își mijește ochii la ceas:

— Aproape șapte și-un sfert, ca să zic. Și doișpe.

— Căcat, oftează Malcolm. Ce facem acum?

— Nu mai avem alcool, nici droguri... latră Colm. Ce dracu' *putem* să facem? Suntem futuți, asta e.

— Sau putem împărți sticla de votcă pe care *io* am avut prevederea s-o ascund sub canapeaua lu' Mairead, spune Sioned zâmbind.

— Ce?

— Faci mișto.

Sioned scutură din cap.

— Vorbesc serios, băiete. Neîncepută, etichetă albastră, și avem până și suc de portocale în frigider.

Malcolm strălucește.

— Beton!

— Ești o bomboană, Sioned, zâmbește Mairead, strivind-o cu o îmbrățișare.

Orele sinuoase, lungi și dureroase până la redeschiderea crâșmelor pot acum să fie umplute și, ca bonus neașteptat, chiar savurate, iar această promisiune iuțește și ușurează lunga lor călătorie de întors acasă. Mahmurelile lor pot fi amânate încă o dată. Parcurg drumul portului cu pas vioi,

cu excepţia lui Paul, care se împleticeşte orbeşte în urma lor, ignorând complet unde merg şi de ce merg acolo.

Iar ceaţa părăseşte această planetă, cu zdrenţele ei plutitoare şi rătăcitoare. Undeva pe plajă, între două stânci şi lângă Roger, comatos şi cu o seringă murdară drept tovarăş de pat, tăciunii continuă să mocnească — poate ouăle încinse la roşu ale unei păsări cu penaj de foc.

SIONED

E oribil — dezgustător. E plin de viermi — zvârcolindu-se în orbite, în urechile lui — fremătând în lâna lui putrezită, plină de noroi. Nu vreau să mă uit, dar ceva mă sileşte să o fac — mă face să întorc capu' şi să mă holbez. E ca ceva dintr-un coşmar — mă face să-mi vină să vomit. E oribil.

Aici sus, pe munte, vântul urlă şi şfichiuieşte — sunt sigură că dacă n-ar bate atât de tare, aş simţi mirosul berbecului mort din faţa mea, aş putea mirosi moartea şi întunericul lui. Versanţii munţilor din jurul meu sunt punctaţi de oile ca nişte picături albe — nu-mi pot da seama care sunt moarte şi care vii, ca să zic — şi câţiva oameni — un alt tip de oi, presupun — stau în patru labe, culegând ciuperci magice pe care le bagă în pungi de plastic — iar pe unele dintre ele mâncându-le aşa, crude. Şi mi-aş dori să se grăbească, pentru că m-am plictisit şi am îngheţat şi de-abia aştept să ne oprim la crâşma din Derwenlas pentru o halbă sau două, în drum spre casă, ca să zic —, asta în cazul în care o să-l pot convinge pe Paul — el conduce, înţelegi. Ţi-ai uitat ciupercile, băiete — nimic nu se poate compara cu o burtă plină de ciuperci —, o, nu.

Pe coasta dealului de sub mine, Liam începe să cânte — vântul poartă vocea lui spre urechile mele:

Oooooooooooooooohhhh...
Era o bătrână care locuia în pădure
Ah, vai, vai, vai
Era o bătrână care locuia în pădure
Pe malul râului Sáile

Pe panta verde de lângă Liam — la sute de metri distanţă, ca să zic — îl văd pe Paul privind în sus şi mijindu-şi ochii spre mine. Zâmbeşte şi face un V cu degetele şi eu îi răspund cu un V cu ambele mâini. Strigă ceva ce nu aud.

— CE?

El scutură din cap şi continuă să culeagă — vântul îi lipeşte bluza strâmtă de spate —, îi văd nodurile coloanei, — sub fiecare e o umbră ca o lună mică.

Avea un bebeluş de trei luni
Ah, vai, vai, vai
Avea un bebeluş de trei luni
Pe malul râului Sáile

Vântul rece îmi şfichiuieşte porţiunile dezgolite de piele şi îmi înţeapă tăieturile de pe mâini şi faţă cu care m-am ales când ne-am rătăcit în pădure mai devreme şi Malcolm ne-a făcut să pierdem poteca — prin nişte tufişuri încâlcite, rugi de mure şi scaieţi, crenguţe ascuţite şi frunze ţepoase pe piele. Mă gândesc că mai târziu o să stăm în crâşmă şi o să ne comparăm rănile, dar ale mele o să fie cele mai bune — sau mai rele, depinde din ce unghi priveşti. M-am ales cu o lovitură zdravănă în bărbie când am alunecat de pe stânca aia plină de muşchi — ghetele ăstea nenorocite, n-au niciun fel de priză. Li se zice ghete de căţărat, dar de fapt nu sunt, e doar marketing, zău aşa — minciuni, abureli — arată bine, hmm, dar, mă rog, pentru urcat pe munţii ăştia împuţiţi te-ai descurca mai bine şi cu nişte papuci de casă. Şi aproape şaptezeci de lire — furt pe faţă — bani aruncaţi.

A înfipt briceagul în capul bebeluşului
Ah, vai, vai, vai
A înfipt briceagul în capul bebeluşului
Pe malul râului Sáile

Unu' dintre avioanele ălea împuţite cu reacţie trece urlând pe deasupra şi mă sperie de mă cac pe mine — mă chircesc sub gluga mea. Nici nu pot să spun cât de mult urăsc porcăriile ăstea — aproape că leşin, serios — zgomotoase şi ameninţătoare — poţi să te plimbi pe lângă un lac sau aşa ceva, perfect împăcat cu toate, apoi o porcărie de-asta trece mugind pe deasupra ta şi strică totul şi asta e — te ia depresia. O, cică piloţii au nevoie de antrenament — bun —, dar nu poate nimeni să-mi spună că nu e şi o demonstraţie de forţă — o ameninţare — ca să zic, vedeţi ce avem dac-am vrea să vă distrugem — dacă vrem, putem să vă facem bucăţi. Saunders Lewis a găsit soluţia perfectă — ar trebui să dăm foc la porcăriile ăstea — bineînţeles, omule. Eu personal nu înţeleg cum ar putea fi antrenaţi ca lumea piloţii pentru război dacă nu se trage asupra lor cu tunuri de calibru mare — nu e prea greu de ghicit cine s-ar oferi primul pentru slujba *asta*.

— O, Doamne. Uită-te la asta.

Colm priveşte oaia putrezită — cu faţa schimonosită.

— Malcolm a văzut-o, nu-i aşa? Când o s-o vadă o să încerce să-i ia capu', pentru colecţia lui.

Colm arată cu mâna spre oaie.

— Vezi ce ne aşteaptă, Sioned? Viermi, descompunere, putoare… oasele noastre expuse vântului şi privirii tuturor rataţilor. Ce porcărie. Asta e ceea ce suntem, nu-i aşa?

Ah, căcat — iar începe cu ale lui.

— Vorbeşte în nume personal, băiete, îi zic. Io n-am lână pe mine. Sau coarne. Sau muşte.

— Nu, e adevărat, e adevărat. Da' totuşi realitatea noastră e foarte fragilă, nu e nevoie decât de un pas greşit în viaţa noastră ca să cădem în ororile colcăitoare care se ascund sub orice. Nu e nevoie decât de atât.

— O, Doamne. Oricum, de ce nu eşti acolo, la cules cu ceilalţi?

Colm dă din umeri şi scutură din cap:

— Io nu bag halucinogene. Sau foarte rar. N-am mai băgat de nu ţiu minte când. Le detest, ca să fiu sincer. Nu mă împac cu ele, nu m-am împăcat niciodată.

Au tras frânghia şi au spânzurat-o
Ah, vai, vai, vai,
Au tras frânghia şi au spânzurat-o
Pe malul râului Sáile

Ne aşezăm — departe de căcăreze şi de oaia moartă, ca să zic — şi fumăm, privindu-i pe ceilalţi cum se târăsc mai jos de noi, căutând ciuperci. Paul aleargă acum pe deal în jos, făcând ca trenu', în timp ce Malcolm aruncă după el cu cocoloaşe de căcăreze. Ceilalţi se uită şi râd. Îl întreb pe Colm ceva — doar ca să spun ceva, ştii:

— Colm, chestiile ăstea pe care le spui, toate chestiile ăstea pe care le spui cu ce se ascunde sub lucruri, ca să zic, despre moarte şi aşa mai departe... înţelegi despre ce vorbesc?

— Da?

— De unde-ţi vin toate ăstea, ăăh? De unde iei ideile ăstea?

Colm dă din umeri — din nou — şi îşi încreţeşte buza de sus:

— Nu ştiu. Bănuiesc că din cur, uneori.

— Da, asta e altă chestie: de ce eşti atât de obsedat de cur, căcat şi aşa? Vorbeşti încontinuu de asta. De ce eşti atât de fascinat, zău?

Colm zâmbeşte:

— Simt nevoia să-mi maschez esenţa mea divină cu un camuflaj scatologic. Ca s-o protejez, ce naiba.

— Hai, dă-te dracu'.

Malcolm strigă spre noi de pe versantul muntelui:

— Hei, Colm! Ce e o tipă din Liverpool într-un costum de trening alb şi sclipitor? ... Mireasa!

Io râd şi Colm strigă înapoi:

— Nu te-aud, prietene! Tre' să strigi mai tare!

— CE E O... A, DU-TE DRACULUI!

Ne aşezăm şi fumăm, privind înspre vale. Vântul şuieră prin cerceii mei ca o bombă care se apropie de pământ, într-un film vechi despre Primul Război Mondial sau aşa ceva.

Şi aşa a sfârşit femeia din pădure
Ah, vai, vai, vai,
Şi aşa a sfârşit şi copilaşul ei
Pe malul râului
Sáileeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

O să vorbesc în engleză ca să înţelegi — niciun fraier nu vrea să mă asculte dacă vorbesc în limba mea, ca să zic — deşi mi se pare ciudat — e ceva străin în gura mea. Chiar şi după toţi aceşti ani mi se pare ceva străin. Am început să învăţ engleză când aveam — cât — treişpe ani? Şi chiar dacă aproape nimeni nu mai vorbeşte acum engleza „corectă“, zău — asta în cazul în care au vorbit vreodată — totuşi îţi dai seama că de fapt oamenii nu te ascultă dacă nu vorbeşti în engleză. Aud, ca să zic, dar nu vor să *asculte*. Nu-ţi fă griji, engleza mea e bună — nici nu se putea altfel, am fost în preajma ei toată viaţa mea — dar, desigur, o să se găsească întotdeauna nemernici care n-o să te asculte indiferent cum vorbeşti. Pentru ei, tot ce nu iese din gurile *lor* e doar zgomot — care nu merită niciun fel de atenţie — mai ales în cazul galezilor care vorbesc engleză.

Margaret vorbeşte cu mine şi e vizibil tulburată — îmi spune tot felul de chestii — şi tre' să recunosc că sunt puţin şocată de destăinuirea ei că şi-o trage cu Colm. Vreau să zic — am bănuit asta, într-un fel — vag, zău — dar acum că am confirmarea nu prea ştiu cum să reacţionez. O iubesc pe Mairead, dar ţin şi la Margaret şi Colm — ce se poate face? Prietenii mei de aici — aceştia anume — sunt un fel de bagaj pe care l-am luat cu mine atunci când am început să mă văd cu Paul, pentru că el îi cunoscuse mai întâi pe ei — înaintea mea, vreau să zic — dar asta nu mă împiedică să-mi placă de ei şi să-i consider drept prieteni, nu-i aşa? Roger, mă rog, Roger nu e neapărat un om plăcut — e rece şi dur, ca o stâncă — ca

să fiu sinceră, e o povară să-l cunoşti — şi atunci când prietenii te împovărează cu problemele lor pot fi destul de constrângători — pot deveni uneori parte a acelui îngrozitor set de lucruri care te apasă şi îţi îngreunează viaţa — te împing în întuneric, ca să zic — dar, Doamne, dacă nu eşti în stare să asculţi un prieten aflat în necaz, înseamnă că eşti doar un idiot. Şi Margaret — Margaret e atât de scufundată în întuneric că de-abia o mai văd. Uneori e aşa — groaznic de deprimată, zău.

Peste umărul ei tremurând îi văd pe Trish şi Rhun — în colţul crâşmei — cum cumpără un pliculeţ cu ceva de la Jed. Speed, probabil, ştiind-o pe Trish, ca să zic. Mă uit la ea cum se chinuie să-l deschidă, ca un copil cu o pungă de bomboane, şi sper ca Margaret să nu înceapă să plângă, pentru că crâşma e destul de plină şi o să fiu groaznic de stânjenită, zău. Şi toată lumea de aici mă cunoaşte — aşa e şi normal, vin aici de când aveam şaişpe ani — şi înaintea mea soră-mea — şi taică-meu — şi taică-său înaintea lui — îl ştiu pe barman pe numele mic — îl cheamă Rhobert.

— De ce toate mi se-ntâmplă mie, Sion? Tipii care îmi plac sunt totdeauna cu alte femei şi aşa mai departe, de fiecare dată altă femeie ajunge la ei înaintea mea, sau mi se pare că sunt mişto şi aşa şi dup-aia se dovedesc a fi nişte labagii. Pur şi simplu nu e corect şi urăsc asta... ca John, da, ştiu că e un labagiu şi aşa înainte, dar e foarte, foarte deprimat. Taică-său a întins-o când John avea cincişpe ani şi asta l-a dat complet peste cap... nu e fericit deloc...

Aştept încă un „şi aşa“ mai departe; Margaret spune asta încontinuu — e ca un semn de punctuaţie la ea.

— Toţi bărbaţii pe care îi cunosc sunt sau obsesivi, sau nemernici, violenţi, sau căsătoriţi şi aşa mai departe... adică, uită-te la Reuben! S-a apucat să se sinucidă şi tot aşa... n-am întâlnit niciodată un tip decent sau care să fie disponibil şi aşa mai departe. Adică, Mairead e mişto, e beton, ce pot io să fac? Ce dracu' pot să fac?

— Păi... pentru început, ai putea să nu te mai culci cu prietenul ei.

— Dar asta nu e atât de simplu, nu-i aşa? Adică îmi place de el, chiar îmi place mult de el...

— Ah, scumpo...

Margaret îşi ia capul în mâini, în timp ce pe obraji îi curg lacrimi. În spatele ei îi văd pe Colm şi Paul cum ies din crâşmă — cu obrajii umflaţi ca la hamster de sendvişurile pe care le-au furat mai devreme de la bufetul clubului de darts. Colm se uită în spate la Margaret — pare îngrijorat, dar nu face nimic, zău — doar îşi întoarce iar privirea şi iese din crâşmă cu Paul.

Sărmana Margaret. Pare să aibă ceva ce atrage bărbaţii rataţi — nu ştiu ce ar putea fi, zău — poate că e ceva ce are de-a face cu reticenţa ei — faptul că e slabă la băutură şi se droghează — timiditatea ei — sânii mari — nu ştiu. Orice ar fi, rataţii sunt atraşi de chestia asta şi unii dintre ei profită de asta — de ea. Îmi amintesc — era acum câţiva ani — îmi amintesc cum într-o zi a ieşit în oraş cu părul ei lung, minunat, des şi cârlionţat — îi ajungea până la fund, da — şi după vreo câteva ore s-a întors fără el — chealǎ, ca să zic — stil Sinead O'Connor. Spunea că unul

dintre motivele pentru care şi-l tăiase era că se săturase să mai atragă un anumit tip de bărbaţi şi voia să vadă dacă o să fie altfel cu părul scurt. Dar era totuşi mai mult decât atât — cred — îmi era clar, zău aşa — era şi un mod de a spune DUCEŢI-VĂ DRACULUI tuturor acelor lucruri care o supărau — şi erau — şi sunt — destule din ăstea — ştiu că există pentru oricine, dar... în fine, Margaret nu e o fată prea fericită.

— Toţi sunt atât de terminaţi şi aşa mai departe, îşi trage ea nasul. Niciun om pe care îl cunosc eu nu e fericit. Adică, îl ştii pe Dewi? Tipul care e căsătorit cu una Cerys, care e, ăăă, cum i se spune când eşti dependent de furat chestii?

— Malcolm.

Râde — un sunet slab şi înspăimântat.

— Nu, ştii, când e un fel de boală... mă rog, oricum, ea are chestia asta, şi acum câteva zile a fost arestată după o urmărire cu maşina de o sută cincizeci de kilometri, de aici până în Rhayader. Cu un copil de şapte ani pe bancheta din spate şi tot aşa, şi un morman de chestii furate, inclusiv maşina. Trei maşini de poliţie o urmăreau, zău aşa... au prins-o doar după ce a ieşit de pe şosea şi a intrat într-un copac; şi-a rupt pelvisul şi câteva coaste şi copilul şi-a strivit faţa de scaunul din faţă, zău... de ce e totul atât de varză, Sioned? Totul e varză. De ce sunt oamenii atât de demenţi şi aşa mai departe? Tu şi cu Paul păreţi singurul cuplu normal din zonă, serios... toţi sunt nefericiţi sau dependenţi, sau căutaţi de poliţie... sau cleptomani, da, ăsta era cuvântul, Cerys e cleptomană.

Pe deasupra umărului ei, Trish încă se chinuie — beată — cu pliculeţul de speed. Cei din jurul ei privesc nerăbdători — spasmodici, ca să zic. Trish îl răsuceşte şi trage de el şi dintr-odată pliculeţul se deschide explodând, umplându-i fusta de catifea cu o pulbere albă, fină. Trish râde, cu capul dat pe spate.

În ce-l priveşte pe Paul... aici e o problemă. Normal, da, adică în comparaţie cu alţii noi suntem normali — deşi unele chestii pe care le spune Paul uneori mă lasă cu gura căscată — de exemplu când ne uitam la televizor acum câteva seri — era un documentar despre hermeline — care mâncau un iepure — şi Paul s-a ridicat brusc în picioare şi a strigat: „Căpitanul Campion!" N-a vrut să-mi spună ce înseamnă — deşi cred că nici n-am întrebat — era doar una dintre prostiile lui, ca să zic. Tot timpul face chestii de genul ăsta — probabil doar ca să mă enerveze, zău aşa. Ca atunci când pur şi simplu a dispărut — eram la Llys Wen — a durat la nesfârşit — l-am căutat prin toată casa — nu l-am găsit nicăieri, ca să zic — apoi m-am dus la congelatorul cel mare (pe care Paul l-a furat din unul dintre locurile în care a stat) — ca să gătesc ceva pentru ceai şi ghici cine era înăuntru — cu chiciură în păr şi pe barbă şi modele ca de ferigă pe ochelari — cu un zâmbet larg şi prostesc pe faţă. M-am căcat pe mine de frică, serios. După ce a ieşit afară l-am întrebat cum e în congelator şi el a zis „Foarte frig". Asta a fost tot. Stătuse acolo aproape o juma' de oră.

Deci — bun — atunci nu neapărat normali, şi cu siguranţă nu abstinenţi — mie îmi place un pahar şi lui la fel, în plus îi place şi puţin E şi acid — de fapt orice îi pică

în mână — dar în comparaţie cu ceilalţi... Nu, există un lucru de care e dependent — şi eu m-am săturat de asta — un lucru care îmi face rău, mă sperie şi demonstrează lipsă de respect — da, m-am săturat ca dracu' de asta — temperamentul lui. Îi place să dea în mine. E un cretin că face asta... da, sunt unele lucruri care îmi plac foarte mult la el — are un fel de inocenţă a lui — adică, să luăm furtul — Malcolm şi Colm pradă orice — în fiecare săptămână fură mormane de cărţi, băutură şi mâncare — eu ştiu, pentru că i-am văzut când fac asta — trăiesc în aceeaşi casă cu Malcolm şi dulapul lui de alimente e întotdeauna mai bine aprovizionat decât al meu — şi Roger, Dumnezeule, cred că a spart fiecare clădire publică şi locuinţă privată de la estuarul Dyfi încoace — dar Paul... săptămâna trecută la Leo — pe muntele Waun, ca să zic — stăteam la coadă la casă şi l-am văzut cum se înroşeşte şi începe să transpire şi să tremure, fremăta să scape de acolo — mi-am dat seama că furase ceva, era evident — şi după ce iese afară începe să rânjească, extrem de încântat, şi ce crezi că furase? Baterii. Şi un set de agrafe de păr. Şi nici măcar nu erau baterii mari — erau din ălea mici şi prăpădite — inutile, zău. Gunoi. Dar el se purta de parcă şterpelise *The Black Book of Camarthen*[22] de la biblioteca naţională sau aşa ceva. Şi congelatorul — se panichează din cauza unor agrafe de păr şi baterii — dar ia un congelator imens din casa cuiva fără să clipească. Nu-l înţeleg — chiar nu-l înţeleg.

[22] Cel mai vechi manuscris în limba galeză (n. t.)

Însă violenţa... Colm are şi el crizele lui de furie, ca şi Mairead — Roger are psihozele lui — şi Paul are accesele lui când dă cu piciorul în coşurile de gunoi de pe faleză — şi, bineînţeles, când mă plesneşte pe mine — mă pocneşte — mă împinge — mă aruncă pe jos. Ceea ce de fapt e tipic pentru partea asta laşă şi insipidă a lui — preferă să nu se bată cu un tip dacă poate să-şi descarce furia pe mine, zău aşa — absolut. Şi de fiecare dată îmi dau seama când e pe punctul de a mă lovi — are o privire pierdută şi absentă — începe să gâfâie — urăsc asta... Şi celelalte chestii; n-a rezistat decât două ore la cursurile de limba galeză (o încercare de a îmbunătăţi comunicarea dintre noi: HA), şi refuză categoric să-l dea dracului pe dementul ăla de Richard. E tot timpul în preajma noastră şi e complet nebun — acum câteva nopţi i-a zis chiar să doarmă în pat cu noi — stătea în lumina lunii lângă pat — cu erecţia lui debilă la doar câţiva centimetri de faţa mea. Paul ar trebui să-i spună să dispară dracului — e singura persoană de care Richard ascultă. Paul se pricepe la motoare — le repară imediat — îşi dă seama ce probleme au, zău — dar când vine vorba de relaţii umane — e inutil — complet varză.

— Urăsc chestia asta, Sion, serios, nu cred că mai pot suporta prea mult...

Trish e acum în mijlocul unei frenezii generale — oamenii stau în patru labe în jurul ei — îi ling fusta — plimbă hârtii rulate de cinci lire pe ciorapii ei de lână. Ea râde de se sparge — foarte amuzată.

— Şi e din ce în ce mai rău...

Uşa crâşmei se deschide şi Colm şi Paul se întorc înapoi, cu un val de aer rece — e şi Liam cu ei — toţi trei luaţi rău pe ceva — e evident. Liam are o sticluţă cu aur lichid lipită de nas — ca de obicei e foarte roşu la faţă şi transpirat — râde în hohote. Paul îmi zâmbeşte larg şi îşi scoate ochelarii — îl văd pe Colm cum îşi ridică privirea spre faţa lui şi spune:

— Dar, domnule O'Riordain, fără ochelari sunteţi... sunteţi... superb!

— Nu mai văd niciun fel de speranţă... toată chestia e ca un coşmar... ce-o să mă fac?

Îi dau iar lacrimile, aşa că îl îmbrăţişez — îl îmbrăţişez strâns, dă-o dracu' de stânjeneală. Liam trece pe lângă noi cu o halbă.

— Ah, înveseliţi-vă, amândouă. Dacă zâmbeşti, toată lumea îţi va zâmbi, dacă plângi...

— Plângi singur, ştiu, se răsteşte Margaret. Ceea ce nu face decât să confirme bănuiala mea că majoritatea oamenilor sunt nişte nemernici nesimţitori, egoişti şi mercenari.

— Dumnezeule. Cine dracu' te-a supărat? Fir-ar a dracu'. Încerci să înveseleşti pe cineva şi uite ce primeşti. Doamne.

Liam pleacă şi Margaret plânge pe umărul meu. Mă uit să văd dacă nu cumva ne priveşte Colm, dar nu — stă cu spatele la noi şi se joacă la aparatele mecanice cu Paul. Eu îi spun lui Margaret să nu-şi facă probleme şi că lucrurile o să se rezolve, dar ăstea sunt doar cuvinte, nu-i aşa? Doar atât — nişte cuvinte amărâte, ca să zic.

La bar sunt o grămadă de idioţi — ştii genul — zgomotoşi, cu burţi de bere şi tricouri de rugbi — care încearcă să-l enerveze pe Malcolm pentru că el e englez. Înainte îmi plăcea de ei — când cântau „Gafr Goch“, zău — dar acum sunt pur şi simplu nesimţiţi. Încep să cânte „Men of Harlech“ şi Malcolm li se alătură, cu propriile lui versuri — un cântec din West Ham, ca să zic:

Ian Wright se fute cu maică-sa
Tony Adams se fute cu frate-su
Toţi ăia de la Arsenal se fut între ei
Să te fut în gât, Arsen-aaaaal!

Apoi scutură trist din cap şi spune:

— N-ar fi trebuit să-l alegem niciodată pe dobitocu' ăla de Adams căpitanu' echipei Angliei, *niciodată*… bănuiesc că de la asta au început lucrurile să meargă prost…

Unul dintre idioţi strigă la el:

— Doar atât poţi, băiete? Jucători de fotbal? Zi un englez celebru care nu e jucător de fotbal. Hai, să vedem dacă poţi. Măcar unu'.

Malcolm îşi ia capul în mâini.

— Vezi! Vezi! Nu poţi, ai văzut!

— Ah, fir-ar a dracu'! Şi cu Prinţu' de Wales cum rămâne, hmm? De ce naţionalitate e ăla?

Sunt sigură că îşi exagerează accentul, ca să zic — încearcă, la rândul lui, să-i enerveze şi el. Ce cretini nesimţiţi. Am cunoscut sute ca ei, serios. Adică, nici eu nu prea mă dau în vânt după englezi, în general — ştii — ca rasă — dar unii dintre ei sunt perfect în regulă. Dar

băutorii de bere ca ăştia — care vorbeau mai devreme — prea tare — despre hiraeth[23], hmm — şi pentru oamenii ca ei hiraeth e doar o formă şi o justificare a rasismului flagrant. Ce cretini. Nu doar englezii sunt rasişti — a, nu — ăsta e un mit stupid, prietene, că rasismul e o chestie specific englezească, ca să zic — uneori ceva ce începe ca antirasism se poate transforma el însuşi în rasism — şi ceva atât de preţios precum hiraeth poate deveni ceea ce arianismul era pentru nazişti. Hiraeth e — este — mă rog, e greu de explicat, de fapt — sau cel puţin de tradus, ca să zic. E ceva de genul — caracterul unui loc — peisajul — limba — istoria — cultura — toate chestiile importante care te fac să fii ceea ce eşti. Nimic nu poate surprinde semnificaţia lui. Am cunoscut odată un tip — nu foarte bine, zău aşa — cred că era în an cu Liam la universitate (nu că Liam ar fi rezistat prea mult acolo, hmm) — care a scris la un moment dat o carte despre hiraeth — mă rog, ceva destul de aproape de hiraeth, ca să zic — sub forma unui ghid al acestei regiuni. Nu a fost publicat niciodată, zău, dar el i-a făcut câteva copii xerox şi i-a dat una lui Liam — am citit unele părţi din el luna trecută, când am fost acasă la el şi toţi ceilalţi erau terminaţi. Era aberant — prostii — aproape că nu înţelegeam nimic. Dar tipul ăsta — autorul ghidului, ca să zic — a înnebunit şi a ajuns la azilul din North Road — imediat ce i-au dat drumul a luat-o razna şi a intrat iar la azil, zău aşa. Când i-au dat drumul a doua oară a plecat de la spital şi s-a dus aţă pe plajă şi pur şi simplu nu s-a mai

[23] Cuvânt galez intraductibil, asemănător dorului din română (n. t.).

oprit — a intrat direct în mare — s-a înecat singur, ca să zic — sărmanul de el. Uneori mi se pare că dacă încerci să explici hiraeth la asta ajungi — te tâmpeşti — te sinucizi. Dar tipul ăsta fusese atins de spiriduşi, cum zicea bunică-mea.

Malcolm îmi întinde un pahar — un Martini sec triplu. În seara asta am chef să mă îmbăt — să mă fac complet muci, ca să zic — îmi place la nebunie alcoolul — deja de vreo trei ani beau cel puţin un pahar pe zi — de regulă mult, mult mai mult. Nu sunt în stare să las băutura în pace — sau poate că e invers, ea nu mă lasă în pace pe mine.

— La bar sunt tot felul de cretini, spune Malcolm scuturând din cap.

— Ştiu, am auzit. Nu le mai tăcea dracului gura, zău aşa.

— Nişte labagii nenorociţi. Unde s-a dus Colm?

— Ultima oară când l-am văzut era în cealaltă cameră, vorbea cu o grămadă de tipi din Liverpool.

— Trebuia să-mi dau seama. Vechea schemă cu siguranţa pe care ţi-o dă mulţimea. Nu ţi se pare ciudat cât de uniţi sunt toţi ăştia din Liverpool?

— Ba da. În afară de ăla care bea în Ship and Castle — îl ştii? — ăla cu permanent şi mustaţă?

— Da! Ăla care arată ca Terry din *Brookside*? Colm îl urăşte, ştii. Îţi aminteşti că odată a încercat s-o vrăjească pe Mairead şi Colm voia să-l omoare? Era ca un tigru. Paul şi Liam a trebuit să-l ţină.

Cretinii de la bar încep iar să cânte în galeză:

Sunt doar un băiat obişnuit
Ce nu-şi poate stăpâni iubirea

Malcolm se strâmbă şi face semn din cap spre camera de la subsol — ne ducem acolo. Acum Colm vorbeşte cu o fată cu codiţe afro şi vreo treizeci de cercei într-o ureche — e ca şi cum ar avea o ureche de metal. Liam e beat şi îl îmbrăţişează pe un tip cu ochelari, spunându-i:

— Nu mă interesează că eşti protestant irlandez. Acum suntem fraţi cu toţii, nu? E armistiţiu, omule, războiu' s-a terminat, la dracu', războiu' s-a terminat.

Ne aşezăm pe capătul unei bănci şi îmi dau seama prea târziu că stau lângă animalul ăla de Ikey — nenorocitul de Ikey Pritchard. E muci de beat — agresiv şi beligerant — şi se apleacă spre mine şi începe să-mi vorbească. Îl cunosc vag, ca să zic — adică, oricum toată lumea ştie cine e — dar nu suficient de bine ca el să-mi pună mâna pe picior în timp ce îmi suflă în faţă cuvinte cu miros de borâtură. Mâna de pe piciorul meu e enormă, cu câte o cruce tatuată pe fiecare încheietură a degetului — degetul lui mic îmi atinge genunchiul şi degetul lui mare, şoldul. Îi dau mâna la o parte de pe piciorul meu şi el şi-o pune imediat înapoi. Malcolm se preface că nu observă, ca să zic — bea din halbă şi priveşte în jur, prin crâşmă — e absolut inutil în situaţii de genul ăsta, serios. Mirosul respiraţiei lui Ikey aproape mă face să vomit.

— Şi să-ţi mai spun o chestie, Sione... o chestie — ştiu cine e violatoru', violatoru' din campus! Împuţitu' dracului. Jegu' ăla de... şi să nu sufli o vorbă despre asta la

nimeni, da' o să-l rezolv pe nenorocit. Ştiu cine e, vreau să zic Griff, zău, o să-l termin. Îi tai coaiele cu o sticlă spartă şi o să i le bag pe gât dobitocului, să vadă şi el ce e durerea, şi dup-aia îl arunc de la fereastră. Nu-ţi fă nicio grijă, scumpo; o să fac în aşa fel încât să te simţi în siguranţă pe stradă, aşteaptă doar să vezi, o să-l urmăresc până îl prind, zău, şi o să mă asigur că nu se mai atinge în viaţa lui de o femeie. Vorbesc serios. Mă crezi, nu-i aşa? Ştii că vorbesc serios, nu?

Se uită la mine foarte sincer — eu dau din cap şi spun:

— Bravo ţie, prietene. Asta şi merită.

— Bineînţeles, omule. Perversu' dracului.

Gorila dracului. Are impresia că am nevoie de protecţia lui? Doamne, eu ştiu karate, dacă se atinge vreunul de mine fără să-i dau eu voie, îi smulg coaiele — serios. Sunt deja vreo cinci studente care au fost atacate, hmm — nimic foarte grav, adică n-a fost nicio crimă, înjunghiere sau ceva de genul ăsta — deşi bineînţeles că şi violul e destul de rău. Doamne, ce fel de lume e asta în care nu te consideri ghinionistă pentru că ai fost violată — te simţi norocoasă pentru că n-ai fost omorâtă? Dumnezeule.

Şi nu poţi avea încredere în nimeni — absolut nimeni. Răul se ascunde în cele mai neaşteptate locuri, ca să zic — ca Gladys Trevithick — sau ca vicarul ăla din Tywyn cu colecţia lui de scule murate — în borcane. Se pare că avea cămara plină de aşa ceva — le tăia de la cadavrele de la morgă — le mura ca să se poată juca cu ele ani la rând.

M-am săturat ca Ikey să saliveze pe mine, aşa că mă prefac că am văzut pe cineva şi plec, împreună cu Malcolm — el e probabil şi mai uşurat decât mine, că e

îngrozit de Ikey — dar, pe de altă parte, cine nu e? Ikey strigă în urma mea:

— Dacă ai vreo problemă, vii la mine, fato, bine? Mă ocup io de ea! M-ai auzit?

Eu doar îi zâmbesc şi îi fac cu mâna. Trecem pe lângă Liam şi, ăăă, cum i-a zis, „fratele meu“?

— Nu, omule, nu eşti, eşti un irlandez. Vrei să mă asculţi? Britanic un căcat, eşti...

— Şi dacă io vreau să îmi spun britanic, atunci o să-mi spun britanic! Cine dracu' eşti tu să-mi spui *tu* mie de ce naţionalitate sunt io?

— Sunt un irlandez, na!

O, Doamne. Nu pentru prima oară, mă trezesc gândindu-mă la sora lui Liam — cât de bine face faţă handicapului ei, ca să zic — bomba şi toată povestea asta — dar pe de altă parte îmi dau seama acum că — oricât de mare ar fi capacitatea noastră — a tuturor — de a ierta — nu e suficient. Există ură — ură adevărată, reală — pretutindeni.

Protestanţii irlandezi arată cu degetul spre Liam şi cântă:

Ee aai ee aai ee aai oh!
Ee aai ee aai ee aai oh!
Ee aai ee aai ee aai oh!
Irlandezu' era un nemernic — ee aai
oh!

Mairead e plecată la cabana bunicilor ei din Aberdyfi — de una singură — Paul lucrează până târziu la o casă din

Tal-y-bont (probabil trăgându-şi-o cu proprietara) — Roger a dispărut, nu ştie nimeni unde — Margaret stă în casă cu o sticlă de tărie şi se uită la *Marele Albastru.* Aşa că ce-mi mai rămâne? Păi, tocmai ai văzut — compania lui Malcolm şi o sete dementă. Oricum, suficient cât să mă îmbăt — cel puţin.

— Anarhist împuţit! Catolicu' dracului!

— Sunteţi nişte loialişti portocalii cretini, asta sunteţi!

E ziua absolvirii — vârful lui Penglais Hill — lângă universitate, ca să zic — e blocat de maşini, mame mândre şi taţi la patru ace — fiii şi fiicele lor îmbrăcaţi cu mantii negre fluturând şi pălăriile ălea plate tâmpite, cu franjuri care se bălăngăne — tichii, ca să zic. Toţi sărbătoresc luarea diplomei — care îi califică pentru absolut nimic, pe banii tuturor. Nu că ar avea cu adevărat nevoie de ele, oricum — adică intră direct în firma lui tăticu' sau aşa ceva — sau a unuia dintre prietenii lui tăticu' — bogaţi împuţiţi — oamenii care chiar au nevoie de diplomă nu şi-o mai pot permite.

Mă strecor prin mulţime — mă simt jerpelită şi nelalocul meu, cu puloverul şi blugii mei vechi — dar la dracu', nu-mi pasă. Aş vrea să scuip la picioarele lor şi să îi jignesc rău — şi chiar aş face-o, numai că îmi păstrez scuipatul pentru mai târziu. O să am nevoie de el — există nenumărate ţinte mai bune, clar.

La poalele lui Penglais o iau la stânga, pe lângă Y Cwps. Aici, la capătul străzii, stă un labagiu — cine ştie ce emigrant englez bogat — care arborează steagul britanic pe vârful acoperişului său. Un dobitoc

imperialist, ca să zic — nemernic arogant. I-au umplut casa de graffiti-uri şi aşa, dar asta l-a făcut şi mai încăpăţânat să nu renunţe — mai încăpăţânat să etaleze ceea ce el consideră a fi un fel de cucerire — un fel de superioritate perversă. Sper că într-o zi cineva să toarne benzină în cutia poştală a dobitocului şi să arunce un chibrit înăuntru — să-l rezolve pe idiot. Înţeleg că nu vrea să arboreze steagul galez — dar atunci de ce să arboreze alt steag? Şi-o caută cu lumânarea, asta e — oricum — el primeşte prima mea salvă — mă opresc în faţa porţii lui mari, din fier forjat — adun o grămadă de muci înspumaţi — îi trimit printre barele de fier, până pe capota Volvoului lui cafeniu, bine îngrijit. O parte a scuipatului ajunge pe parbriz, împroşcând geamul fumuriu — ce execuţie, omule, aşa da.

O iau pe nişte străzi lăturalnice şi ies pe Alexandra Road, lăsând din mers suveniruri pe fereastra unei femei care şi-a tras-o cu Paul odată când eram eu plecată — şi pe uşa proaspăt vopsită a unui proprietar care nu-şi închiriază camerele — igrasioase, părăginite şi nesănătoase — decât drogaţilor, ştiind că aceştia o să-l lase să le-o tragă — bărbaţi sau femei, tineri sau bătrâni — în schimbul chiriei. Pervers nenorocit. Doamne, oamenii adulmecă puţin puterea banilor şi îşi pierd orice simţ moral — şi după ce se întâmplă asta urmează tot ce-i mai rău. Toate inhibiţiile şi cenzurile morale sunt date la o parte de puterea pe care o aduc banii — şi, între timp, cei care suferă din cauză că sunt săraci sunt făcuţi să sufere şi mai mult, în moduri noi şi diferite. E o situaţie perversă, oribilă şi mizerabilă.

Aproape că scuip pe capela din Gray's Inn Road, dar în ultima clipă mă răzgândesc — nu pot — încă exercită o anumită putere asupra mea, ca să zic. Sentimentele mele față de capelă sunt amestecate — vreau să spun, m-a ajutat în vremuri de nevoie, dar pe de altă parte a transformat perioade potențial bune în opusul lor — de exemplu, prima cameră închiriată de mine era pe strada asta, când aveam șaișpe ani — eram singură, căutam companie, hmm — și de la fereastra mea nu vedeam altceva decât fațada capelei ăsteia — era întotdeauna acolo, ca o mătușă strictă — mustrându-mă. Mi-aș fi pierdut virginitatea în camera aia, cu un băiat minunat pe nume Iorwerth — dar de fiecare dată când ne suiam în pat mă gândeam la capela de afară — gravă și rigidă — și deveneam foarte tensionată. Primul lucru pe care îl vedeam dimineața și ultimul seara era capela aia nenorocită — era întotdeauna — întotdeauna — acolo — reverendul Thomas stând în fața ei duminica — încruntându-se la fereastra mea dacă nu eram printre enoriași. După vreo câteva luni Iorwerth și-a pierdut răbdarea, ca să zic, așa că m-a părăsit și l-am cunoscut pe dobitocul ăla de Marc — căruia nu-i păsa că eram sau nu prea tensionată — și-a scuipat pur și simplu pe sculă și mi-a băgat-o. M-a durut rău de tot. Așa că bănuiesc că Marc a fost de vină — pentru că era un cretin, zău — dar — nu știu — s-ar părea cumva că — în Țara Galilor — capelele și casele sunt aranjate în așa fel încât niciun dormitor să nu scape vreodată de priveliștea unei capele — fiecare fereastră de dormitor dă spre o clopotniță — sau spre o bucată de clopotniță. Sunt peste tot, fir-ar a dracu'. Nu poți scăpa de ele niciodată.

Nu că asta i-ar deranja pe unii oameni, ca să zic — a, nu — ca tâmpita aia de Gladys Trevithick, în faţa casei căreia stau acum, în timp ce îmi adun o grămadă de flegmă şi muci, învârtindu-le în gură. Fac asta zgomotos, sperând că ea e aici şi mă aude şi se va uita pe furiş prin perdelele ei semitransparente la ceea ce fac eu — perdelele lui Gladys sunt întotdeauna curate — nişte perdele murdare n-ar fi suficient de bune pentru ea, nu-i aşa? Dar asta îmi pică bine şi mie — îi e mai uşor să vadă cât de mult o urăsc.

Gura mea se umple cu scuipat înspumat, plin de muci şi cu gust de tutun. Mă simt inconfortabil stând atât de aproape de casa ei — încercând să mă opresc din a-mi imagina ce s-a întâmplat înăuntru — după ce adun atât de mult scuipat că începe să dea pe-afară, îl lansez de la mică distanţă spre fereastra ei — scoate un sunet cumva zăngănit — perdelele zvâcnesc, ceea ce mă încântă, şi mă opresc o clipă pentru a-mi admira opera — saliva groasă, gălbuie şi spumoasă alunecă pe sticlă, strecurându-se în fanta tocului de fereastră deformat. Bună treabă. Vino şi curăţă *asta*, curvă bătrână şi perversă ce eşti.

Observ că în faţa uşii ei e un rahat mare şi sclipitor — dacă e de câine, e de la un câine al dracu' de mare — e gros cât mâna mea, zău. În fine. Exact asta merită.

În timp ce mă îndepărtez mă simt cumva ameţită — tot hârâitul şi scuipatul ăla, o supradoză de oxigen pentru creierul meu. Ce mi-ar prinde bine acum ar fi ceva de băut — aşa că o iau spre bancomat. Numai că în vârful lui Great Darkgate Street sunt ambuscată — o grămadă de studenţi cu mantii şi părinţi se foiesc prin piaţă —

probabil că tocmai au fost în Treehouse să mănânce de prânz, ca să zic — toţi încercând să ignore silueta zgomotoasă şi dementă a lui Dai Datblygu de pe bancă. După cum arată — şi după ce zgomote scoate — Dai vine după o orgie — cu barba şi părul lui încâlcit de pe piept — haină jegoasă — papuci de casă. Arată absolut dement — un nebun. Oamenii încearcă fie să-l ignore, fie să-l cerceteze pe furiş — speriaţi. Din barba lui iese un trabuc enorm şi bea dintr-o sticlă de şampanie — lângă el e o pungă de plastic plină. Când mă vede sare în picioare şi răcneşte:

— Ce este acest *diamant* din faţa *ochilor* mei!

Mă îmbrăţişează prea tare — doare, zău — şi cam miroase:

— Dave, Dave, mă doare, prietene. Dă-mi drumul.

Îmi dă drumul.

— Ah, îmi pare rău, scumpo… Ştiu, scumpo, ştiu… vrei să vezi ceva drăguţ?

Deschide punga de plastic şi — Dumnezeule mare — e plină cu bani — n-am văzut atâţia bani în viaţa mea. Dacă aş avea atâţia bani toate grijile mele financiare ar lua sfârşit — aş putea să-mi achit toate datoriile, până la ultima.

Ochii lui Dai strălucesc — aşteaptă reacţia mea.

— Uimitor, nu-i aşa, scumpo…

— Dumnezeule. Ce ai făcut? Ai jefuit pe cineva?

— Nu, bineînţeles că nu — drepturi de autor, scumpo. Drepturi de autoooooor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe John Peel[24]. Iar acum noi doi ne ducem frumos în Llew şi

[24] Celebru DJ britanic, care a lansat multe trupe de succes (n. t.).

ne facem com-plet muci. Putem bea orice vrem, absolut orice — cel mai bun whisky, şampanie… sau putem merge pe chestii rafinate, dacă vrei. Cum ar fi Blue Bols.

Ia un pumn de hârtii de cinci şi le flutură spre studenţi şi părinţii lor — care îşi întorc privirile — precauţi, stingheriţi — prefăcându-se că nu îl văd — sau îl aud când strigă:

— Vedeţi ăstea? Vedeţi asta, hmm? Păi atunci uitaţi-vă bine la ei, pentru că a doua oară nu-i mai vedeţi!

Apoi îi bagă la loc, mă ia de talie şi ne îndreptăm spre crâşmă, unde face cinste la toată lumea (73,28 de lire, în total) — bagă un pumn de monede de o liră în tonomat — îl programează să cânte toate cântecele Datblygu de două ori. Îmi ia un pahar cu şampanie, un Jameson's triplu şi o halbă de bere blondă — şi, Dumnezeule, totul merge la fix — intră în reacţie cu freamătul pe care deja îl am în cap şi ştiu că imediat nu o să-mi mai pese de nimic — nimic din toate porcăriile ăstea — întunericul va dispărea, ca să zic — steagul ăla britanic împuţit — toate ăstea — faptul că ştiu că Gladys Trevithick — care întotdeauna zâmbea tuturor şi pe care toţi o plăceau — până când a încercat heroina şi i-a plăcut prea mult — îşi finanţa dependenţa închiriindu-şi copiii — de cinci, şapte şi unşpe ani — cu zece lire ora unor pedofili recunoscuţi — amatori de copii mici — explicând dificultăţile lor de a merge cum trebuie timp de o zi sau două după fiecare şedinţă printr-o boală osoasă moştenită de la tatăl lor — care o bătea şi care a întins-o cu altă femeie acum mulţi ani de zile — pervers — malefic — copiii i-au fost luaţi cu multă vreme în urmă,

zău aşa, dar după ce a ieşit din închisoare s-a întors aici — nu ştiu de ce, hmm — stupid — probabil că viaţa ei e un chin.

Şi eu mă străduiesc din răsputeri să fie aşa în continuare. Acum probabil că e acolo — ştergându-şi ferestrele cu o cârpă udă — în timp ce vecinii râd de ea — şi aruncă cu tot felul de chestii. Ar merita ceva încă şi mai rău. Şi într-o bună zi o să şi primească asta.

Dai pune încă un whisky şi o halbă în faţa mea.

— Mai avem o grămadă, scumpo. Nu te abţine, ca să zic, dă-le pe gât.

Dar un lucru e clar — toată chestia asta cu scuipatul, ca să zic — sunt sigură că-mi face bine — elimină toxinele şi otrăvurile din trupul meu — sunt absolut sigură de asta. Mă simt cumva nouă — gata să o iau iar de la capăt — spălată, cumva — strălucitoare. Mă simt curată.

A început acasă la Spank, în Porky's — când a fost? — joi? vineri? — nu-mi mai aduc aminte, zău — acum câteva zile. Ne întâlniserăm la crâşmă toţi, cu câteva ore înainte — adică eu, Paul, Colm, Margaret, Mairead, Malcolm şi Laura — Roger era la spital, nu ştiu de ce — Liam era plecat în Cornwall — apoi ne-am dus acasă la Spank — la un chef, am uitat al cui — a doua zi am băut toată ziua — la fel şi următoarea — şi apoi — ... şi tot aşa.

În fine. Cum se termină de fiecare dată chestiile astea.

Cu mahmureli oribile — borât — oameni care o iau razna. Îmi amintesc o şedinţă de cântat de tot căcatul — Colm stătea în mijlocul camerei, răcnind „Hot in the

City“ — Paul insista să cântăm „Sylvia’s Mother“ de Dr Hook — deşi ştie că eu o detest, pentru că era una dintre melodiile preferate ale lui Marc — oamenii îşi pierdeau cunoştinţa unul după celălalt — Mags a stat la budă o grămadă, după aia a vomat pe hol şi a ieşit în fugă pe uşă — dracu’ ştie unde s-a dus, ca să zic — mâncarea şi somnul au devenit doar o amintire — Mairead s-a culcat în camera de oaspeţi — eu şi cu Paul trăgând unul de altul să mergem la culcare şi trecând pe lângă Colm în bucătărie — stătea pur şi simplu acolo — se holba la pereţi — continua să bea, zău.

În cele din urmă somnul, ca un fel de simptom al unei boli — era atât de inconfortabil şi eu eram atât de tensionată — apoi vomatul şi diareea de dimineaţă şi mahmureala groaznică, paralizantă.

Dumnezeule mare — nu mai vreau — nu.

În fine. Cum se termină de fiecare dată chestiile ăstea.

Îmi place la nebunie aici, serios. Vin aici des, de una singură, la Cwm Einion — doar labagii englezi bogaţi spun „Valea artiştilor“ — e un loc minunat — munţii, copacii şi lacurile — în ciuda faptului că prostul ăla bătrân de Robert Plant şi-a cumpărat o casă aici şi şi-a vopsit iniţialele cu spray-ul pe toate oile lui — cretinul — obsesia proprietăţii, ca să zic. Mâine trebuie să mă întorc în Camarthen — plictisitoare treabă, zău — aşa că încerc să mă bucur cât mai mult de timpul care mi-a mai rămas. E stupid, de fapt — mă întristează că o să plec iar — dar probabil mă întorc weekendul următor — poate chiar mai devreme — dacă nu ca să-l văd pe Paul, atunci măcar pe ceilalţi. Nu, categoric ca să-i văd pe ceilalţi — pe Paul să-l ia dracu’.

Labagiul. N-o să-l iert niciodată după noaptea trecută — dar ce a făcut el înseamnă că acum mă pot ierta pe mine însămi.

Am o grămadă de lucruri la care să reflectez aici.

Merg pe poteca de lângă Leri — văd apa lacului sclipind printre copaci — e atâta linişte aici — nici măcar un sunet, zău — atâta calm.

Noaptea trecută mi-am tras-o cu Malcolm.

Eram prin crâşmele de pe faleză — cumva l-am pierdut pe Colm — nu ştiu cum, era luat complet pe cine ştie ce combinaţie — însă Mairead mai voia să rămână în oraş, aşa că mi-a dat cheile de la apartamentul ei. Când am ajuns acolo, Paul voia să mă lege de pat — eram muci de beţi amândoi — eu nici nu voiam să aud de aşa ceva — adică, uşa apartamentului lui Mairead dă direct în dormitor, şi cum ar fi fost dacă ea sau Colm se întorcea şi dădea de mine răşchirată şi goală puşcă — Paul a început să insite — încerca să-mi impună asta — i-am zis să se ducă dracului — el m-a pocnit, eu am ieşit pe uşă în fugă, trecând pe lângă Mairead care tocmai se întorcea — taxi până în Llys Wen — am bătut la uşă la Malcolm, foarte supărată — el avea o sticlă de coniac şi nişte iarbă — m-am luat, plângeam — am ajuns în pat cu el — ne-am futut.

Asta a fost tot; cât se poate de simplu. N-am mai înşelat pe nimeni în viaţa mea — nici măcar pe Marc. Malcolm a fost foarte tandru — amabil, ca să zic — cam de căcat, zău — dar am avut orgasm, aşa că…

Şi acum ce fac, hmm? Ce dracu' fac acum?

Ies din pădure şi merg pe malul lacului. Pe apă sunt câteva lebede şi nişte păsări mai mici şi mai întunecate la

culoare, care ţipă ascuţit. O ceaţă uşoară pluteşte peste ape înspre ruinele înnegrite de la celălalt capăt al lacului. Mă îndrept încolo.

Paul a spus întotdeauna că dacă mă culc vreodată cu cineva pe la spatele lui, îşi iese din minţi — ei bine, acum am făcut-o, şi a fost greşeala lui — a fost atât de cinic — când e beat pur şi simplu devine un tiran. Nu sunt mândră de asta — a, nu — întotdeauna am considerat fidelitatea o virtute, zău — dar aşa merg lucrurile — ceilalţi oameni şi nevoia lor de putere şi control te fac să-ţi respingi principiile, pentru că dacă nu faci asta, atunci o să-ţi pierzi orice urmă de respect de sine — devii un sclav nenorocit. Mulţi oameni pe care îi cunosc sunt aşa — bat câmpii la nesfârşit despre cum îşi respectă ei principiile şi refuză compromisurile — şi ce sunt ei de fapt? — simpli sclavi ai unor tipi tiranici — sau ai unui şef ignorant şi insensibil — sau cine ştie cărui birocrat şters şi crud căruia nu-i pasă câtuşi de puţin dacă ei trăiesc sau mor — nu, de fapt preferă să trăiască, pentru că aşa pot să îi exploateze în continuare — da, stoarce de la ei cât mai mulţi bani înainte să moară — deja nişte zombi — cei mai mulţi oameni sunt morţi cu mult, foarte mult înainte să fie îngropaţi sau incineraţi. Aşa merg lucrurile, prietene — trebuie să te alături marelui cerc al oferirii şi al acceptării durerii dacă vrei să te salvezi. Asta în cazul în care a mai rămas ceva de salvat. Asta e situaţia. E o situaţie absolut oribilă — şi nu ştiu cum a ajuns aşa, zău — dar aşa e. Nu trebe decât să te uiţi în jurul tău.

Zâmbesc când îmi amintesc brusc de timiditatea lui Malcolm. Făcea „Ăăă…“ şi tuşea uşor de fiecare dată când

îi spuneam să-mi facă ceva — era drăguţ. Atinge-mă acolo, Malcolm: „Ăăăă“, apoi tuse; suge-mi sfârcurile, Malcolm: „Ăăă“, apoi tuse; acum linge-mă acolo: „Hâr hâr“, apoi dres vocea. Era haios.

Un pescar îmi face semn cu mâna şi eu îi răspund.

— Ai prins ceva?

— O răceală, doar.

— Aha.

Păşesc cu atenţie peste porţiunea mlăştinoasă de la capătul lacului şi intru în carcasa înnegrită a casei arse. Pe drumul din spatele zidului plin de funingine trec maşini — le aud. Am mai fost aici — de mai multe ori, ca să zic — cu toţi ceilalţi — odată ne-am adăpostit aici de ploaie, când eram la cules de ciuperci — îmi amintesc că Roger s-a ghemuit într-un colţ — băga heroină — sufla fumul pe nări — noroiul gros în care se lăsase să cadă se întărise ca nişte solzi pe haina lui. Şi îmi amintesc cum am ieşit toţi împleticindu-ne din pădure la şosea — un autobuz cu turişti a trebuit să vireze brusc ca să ne evite, zău — feţele de la geam căscau gura la noi. Vin în Ţara Galilor să vadă sate mici şi ciudate, munţi şi lacuri şi poate să vadă care sunt preţurile cabanelor de vacanţă şi ce văd? Nişte sperietori de ciori care aleargă prin pădure — cad — borăsc...

Mă rog — nu — nu chiar — văd ceea ce vor să vadă — văd doar căsuţele văruite din văi şi nu ce se întâmplă în ele — sărăcia abjectă — violenţa — satanismul — incestul — abuzul de substanţe — fabricile de droguri şi bombe. Vorbesc serios, zău — habar n-ai ce se întâmplă aici. Vezi ceea ce vrei să vezi.

În colţ e un cuib de seringi, chibrituri, foi de staniol mototolite şi canistre galbene de benzină — sub un graffiti:

MEIBION GLYNDWR
TAI CYMRAEG I'R CYMRY CYMRAEG
NID YW CYMRU AR WERTH
SAEFON MOCH ALLAN

Asta exprimă trăirile de fostă bastardă, de fapt. Exact asta cred şi eu. E foarte simplu, evident — dacă Ţara Galilor s-ar conduce singură, poporul galez ar fi altfel — mai încrezător — mai relaxat — mai puţin înclinat la autodistrugere şi lupte interne — e foarte simplu — şi foarte complicat. Asta e clar, prietene. Ăsta e motivul pentru care locul ăsta — Aberystwyth, ca să zic, această regiune de vest a Ţării Galilor — atrage toţi rataţii — în aparenţă, hmm, oamenii vin aici ca să evadeze — cel puţin asta spun — dar dincolo de asta, ca să zic, ceea ce fac ei de fapt e să răspundă chemării — concretizarea externă a haosului lor lăuntric — îi cheamă, dincolo de graniţe — această mică regiune de pe marginea vântoasă de vest a Europei — acest loc dintre munţi şi mare — această colonie mică a tristeţii şi a nebuniei.

Printre căpriorii carbonizaţi începe să cadă ploaia, aşa că mă adăpostesc lângă un perete — aprind o ţigară. Simt mirosul de pişat — pute — şi prin gaura neregulată unde înainte era fereastra văd cum pescarul începe să-şi strângă lucrurile.

Îmi amintesc sunetul uşor de surpriză pe care l-a scos Malcolm când a ejaculat — un fel de „uuf!“ N-o să-l compar cu Paul sau viceversa — nu e corect să faci aşa ceva — sunt diferiţi — atâta tot.

Poate că o să aştept până când mă întorc din Camarthen ca să-i spun lui Paul — probabil aşa e cel mai bine. Nu ştiu ce-o să facă — dar sper să nu mă lovească iar. Nemernicul.

Astăzi a fost incinerat Charlie Grăsanu' — într-un coşciug supradimensionat — în crematoriul de pe strada Llangorwen/Clarach — deasupra furnalului, prin fumul unsuros, era o privelişte superbă asupra munţilor verzi — Charlie Grăsanu' a fost incinerat.

Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut foarte bine — în afară de Roger, care nu a venit la incinerare — dar sora lui ne-a invitat să venim — aşa că am stat acolo, printre pietrele de morminte — amuşinând aerul şi fumând — într-un ciudat asortiment de rochii şi costume. Costumul lui Colm era atât de mare, că putea să-i fi aparţinut lui Charlie Grăsanu' însuşi.

— Îmi place costumu' tău, Col, a spus Malcolm, mestecând gumă şi purtând genul de haine care n-ar fi arătat deloc deplasat pe un general nazist dintr-un film vechi. E uimitor ce poţi găsi uneori la Cancer Research, nu-i aşa?

— Da. Şi uite…

Colm s-a întors cu spatele şi a fluturat coada hainei sale.

— Dacă te uiţi atent, se vede unde au cusut urmele de înjunghiere. Nu e rău deloc pentru câteva lire.

Oamenii dintr-un grup de lângă noi au început să ne privească stăruitor şi să murmure — familia şi prietenii apropiaţi ai lui Charlie, ca să zic — strânşi în jurul unei femei bătrâne suspinând, în costum roşu şi cu voal, care bănuiam că e mama lui Charlie. Cimitirul era presărat cu grupuri de oameni — noi stăteam într-un colţ, zău — cerşetorii în altul — dealerii în altul — mama lui Charlie şi anturajul ei de gangsteri în mijloc. Nu mai auzisem în viaţa mea de o asemenea varietate de accente într-un loc atât de restrâns — era ca şi cum toate insulele britanice se comprimaseră într-un cimitir. Şi e ciudat cum oamenii formează bisericuţe până şi la înmormântări — moartea, marele unificator — un căcat.

Maggie şi Mairead erau muci de bete — se sprijineau una de cealaltă. Paul era în prima fază a unui trip pe acid — idiotul dracului — şi încerca să-şi înăbuşe chicotelile. Era pur şi simplu — îngrozitor. Era pur şi simplu o mare porcărie.

— Tipu' ăla de-acolo are ceva tupeu, să mor io, a spus Liam, făcând semn din cap către un tip micuţ şi alunecos într-un costum gri şi adidaşi. Să apară aici.

— Cine? a spus Colm. Tipu' cu costum de ţăran? De ce, ce-a făcut?

— El e ăla care i-a vândut lu' Charlie ultima lui doză. El e nenorocitu' responsabil pentru moartea lui.

— Nu, ai înţeles greşit. Charlie s-a înecat cu curry.

Liam a scuturat din cap.

— Asta e lipsă de respect. Să apară aici cu mâinile pline de sânge. În timp ce maică-sa lu' Charlie e distrusă.

Mags a început să plângă — cu nasul băgat în gâtul lui Mairead:

— Urăsc înmormântările… urăsc moartea, fir-ar a dracului… de ce trebuie toţi să murim? De ce mor toţi atât de tineri?

Zilele astea pare să nu facă altceva decât să plângă — mai ales când e beată.

— Şşşşş, taci… şşşş…

Mairead a mângâiat-o pe spate. Malcolm se uita la ele uluit.

— Nu înţeleg ce mare chestie e şi cu asta, ca să fiu sincer. Nu e decât moarte, nu-i aşa?

Paul a scuipat brusc, apoi a încercat să mascheze tuşind.

Treptat oamenii au început să plece — pantofii scrâşneau pe pietriş. Cerul era albastru şi imens, suspendat deasupra văii ca un — ca un — ah, nu ştiu ca ce, fir-ar a dracu' — pur şi simplu stătea acolo suspendat. Şi asta a fost înmormântarea lui Charlie Grăsanu' — s-a înecat cu propria lui vomă şi a fost depus în pământ — nu, incinerat — pârjolit până nu a mai rămas decât cenuşa — în mijlocul unor grupuri de oameni rataţi, cârcotaşi, inutili şi respinşi care păreau să facă tot posibilul ca să o ia după el, în flăcări. Toată chestia asta m-a uimit — m-a lăsat perplexă, ca să zic — nimic nu avea niciun fel de logică.

Am privit în sus, la norii de cenuşă. Malcolm a oftat.

— Mie mi-ajunge cu atâta moarte, zău aşa. Hai să ne îmbătăm.

— Da, a spus Paul. Şi dup-aia hai să *nu* ne luăm vindaloo.

I-am aruncat o privire şi apoi am ieşit din cimitir — până la cea mai apropiată crâşmă era mult, foarte mult de mers pe jos. În timp ce ieşeam pe porţile mari de fier am auzit pe cineva plângând — m-am uitat în jurul meu, zău — dar n-am văzut pe nimeni. Trebuie să fi fost mama lui Charlie — ghemuită undeva printre cruci.

Dumnezeule — ce dezastru — ce dezastru absolut. Uneori chiar îţi dai seama ce mare porcărie e totul.

— ...Aşa că, în fine, tipu' ăsta vine în fugă la taică-meu strigând că îl muşcase un păianjen, înţelegi? Asta era în Liverpool, un păianjen mare a ieşit dintre cărămizi şi l-a muşcat de degetu' mare. Şi...

— Votca. Unde dracu' e votca aia?

— ...A, ăsta era un mare labagiu, Toby îl chema, taică-său era proprietaru' fabricii de bere Bass sau avea acţiuni acolo şi aşa mai departe, erau foarte bogaţi, Dumnezeule, şi să mor io, el era un dobitoc...

— Îââh, ce gust de căcat are.

— Deci tipu' ăsta îmi spune că el e din Colchesta, înţelegi, aşa că io îl întreb de pe ce stradă şi el îmi zice Troon Close, şi mie nu-mi venea să cred, pentru că fusesem cu o tipă din Troon Close, aşa că îl întreb ce număr şi el zice...

— Ah, sărmana mea inimă.

— Încă doare. Da, după patru zile încă...

— Nu reuşesc să trec de asta... pur şi simplu...

— Fiţi atenţi ce se întâmplă acum; vedeţi? Întreaga planetă e inundată, hmm, şi maşina continuă să meargă,

mesajul reclamei fiind, evident, că încălzirea globală e în regulă, nu contează, n-ai de ce să-ţi faci griji, pentru că maşina o să te protejeze, ceea ce înseamnă...

— ...Eram vecin cu Phil, ştii, în casa aia oribilă de pe faleză unde stătea el şi aşa...

— ...Hei, l-a văzut careva pe Roger de curând? Tâmpitu' ăsta iar a dispărut ca măgaru'-n ceaţă, ăsta...

— ...O duhoare oribilă...

— ...Ah, sărmanu' meu cur. Şi genunchi şi toate celelalte. Şi nici nasu' meu nu se simte prea bine.

— Bâlbâilă.

— Da.

— Nu, n-am văzut-o niciodată, omule. Nici n-am vrut s-o văd. Pentru că...

— Nu, nu, tipu' ăla, cum îl chema, Peter Lorre, io...

— ...Atâta timp cât ai tipu' ăsta de maşină e în regulă. Ăsta e egoismu' suprem, zău, nu-i aşa. Ca un fel de arcă modernă...

— ...Cam atât de mare, zicea, era imens, şi îi tot dădea înainte că era galben aprins şi că i se vedeau ochii, nişte ochi mari şi negri, zău, aşa că l-au dus la spital şi după vreo oră...

— ...Face asta sistematic, din când în când. Se ridică şi dispare. Pfuu — şi gata, a dispărut.

— Ah, ai ratat o chestie de milioane.

— Şi asta e atât de tipic pentru tine, chiar e. Absolut tipic.

— Ce e aia de acolo, de pe podea? Lângă cizmele tâmpite cu şpiţ ale lu' Liam. Parcă ar fi alge.

— Ce dobitoc.

— Oo!

— Nu ştiu. Număru' treişase, presupun.

— Dumnezeule!

— Cinciştrei, şi io fac, ce? Şi nu uitaţi că asta era într-o tavernă mică şi mizerabilă de lângă Tijuana, aşa că îl întreb care e camera şi el îmi zice că aia din spate, de lângă boiler, cu fereastra la stradă...

— Mai pune-mi nişte whisky.

— Vorbeşte în engleză, scumpo!

— Dispari.

— Da, au apărut în *Cambrian News*. Absolut toţi. Nu poate fi o fermă de vânat dacă nu există nicio căprioară, nu-i aşa? Ăsta e un lucru bun, că au apărut iar căprioare sălbatice în Ţara Galilor, ar fi frumos să...

— Încă îmi amintesc prima pereche pe care mi-am cumpărat-o. Cincişpe lire am dat pe ea.

— Serios?

— Îââh, uite, sânge...

— Pârrţţ...

— Aoleo! Dumnezeule, cre' că după *asta* ţi-au rămas pe chiloţi nişte pete, deşteptule. Dumnezeule, e scârbos. Miroase ca sulfu'.

— Du-te şi spală-te la cur, prietene...

— ...Sărmanu' fraier a murit. A dat colţu'. Un păianjen veninos în Liverpool. La autopsie, ca să zic, era un entomolog care a testat sângele tipului, zău, a izolat veninu' şi a strâns informaţiile despre păianjen, ştii, galben aprins, cu ochi mari şi negri şi...

— Ah, mulţumesc, domnule Chomsky, vreau să zic, Mairead...

— O porcărie. Puteam foarte bine să iau câteva aspirine în loc de asta...

— ...Fetița lui și-a revenit, avea cinci sau șase ani și așa mai departe, și-a revenit de una singură și a lăsat niște bilețele la ușa lui Phil, în care...

— Chiar *sunt* alge.

— PAUL! TERMINĂ DRACULUI!

— Exact în același dormitor. Adică, am rămas complet șocat. Pur și simplu nu-mi venea să cred. Asta da coincidență...

— Așa că acum e posibil să vedem iar căprioare sălbatice prin văi. Mi se pare beton.

— S-ar putea să mă duc acasă în perioada aia. Nu i-am mai văzut pe ai mei de o mie de ani, ca să zic, tre' să fie, cât, aproape trei ani...

— Și nicio specie cunoscută de păianjeni nu se potrivea descrierii sau acelui tip de venin. Nicio specie cunoscută. Și asta s-a întâmplat pe un șantier din Liverpool. Ascultă-mă pe mine, omule. Îți vine să...

— Lipici...

— De fapt ăștia sunt ei! Dumnezeule!

— Nici nu-ți mai spun că...

— M-a durut ca dracu', serios, și...

— Dă și mie puțin. Hai.

— Toți sunt niște cretini, prietene...

— Care a spus că a sunat Ffion; l-a văzut careva pe tăticu' meu?

— Palavragiu. Un...

— Aș vrea să știu, omule, serios...

— Nu mai poți să faci nimic...

— Nu m-ar deranja deloc, zău aşa. Atâta vreme cât nu e unu' din nenorociţii ăia cu picioare lungi, nu pot să-i *suport*, îâh, Dumnezeule, mă scot din minţi ăia...

— Oo! OO!

Dumnezeule mare; amfetaminele ăstea de la Jed, uau.

Toţi vor să bea ceva, dar nimeni n-are chef să meargă la magazin — Roger şi Colm nu vor să meargă pentru că sunt amândoi luaţi, deşi Colm se plânge încontinuu că se plictiseşte, aşa că ţi-ai imagina că ar trebui să se bucure că are ceva de făcut — o tot îmboldeşte pe Mairead să meargă ea, dar ea nu vrea pentru că spune — şi pe bună dreptate, după părerea mea — că dacă ea plăteşte pentru băutură, atunci ar trebui să se ducă altcineva s-o cumpere. Ceea ce e corect — dar eu nu pot să mă duc pentru că am o unghie intrată-n carne şi mă doare când merg — serios — e un adevărat chin, prietene. Şi mai sunt şi răcită. Sunt bolnavă. Roger nu mai bagă heroină de câteva săptămâni şi arată mai bine — dacă n-ar veni după o orgie cu speed, ar arăta bine sănătos — şi io care nu m-am atins de heroină în viaţa mea arăt şi mă simt ca un căcat — absolut tipic — nu e corect. Şi Malcolm nu vrea să meargă la magazin pur şi simplu pentru că nu înţelege de ce neapărat el.

Sună telefonul şi Colm îşi agită braţele nebuneşte:

— Nu răspunde! Să nu cumva să răspunzi! Ştii cine e, nu-i aşa, e cretina aia de Sharon şi în momentu' ăsta nu sunt în stare s-o suport. Nici nu se pune problema, omule. În cel mai bun caz e enervantă, ca să zic, da' când eşti după amfetamine e cel mai rău coşmar posibil al tău. Lasă-l să sune.

— S-ar putea să fie altcineva, spune Mairead.

Colm scutură din cap.

— Nu, ea e. Nu răspunde, Mairead. N-are decât să se ducă dracului.

Roger e de acord:

— Absolut, prietene. Dacă vine aici când io mă simt ca acum, omule, şi începe cu văicărelile ei, crede-mă că-i rup gâtu'. Îi iau gâtu' ca la găină. Hei, asta nu e o idee chiar atât de proastă, omule — atunci am scăpa de vaca asta proastă, nu-i aşa? Păi da! Zi-i să vină încoace! O linşăm împreună, omule!

Malcolm râde nervos, probabil nu atât din amuzament cât din nevoia de a se da bine pe lângă Roger. Nenorocitul. Soneria telefonului devine supărătoare — trebuie că e Sharon, nimeni altcineva nu sună atât — dar în cele din urmă se opreşte. Îmi pare bine că Mairead n-a răspuns — Sharon ar fi venit aici şi i-ar fi cerut bani, ea ar fi zis da, cum face de fiecare dată, Colm s-ar fi enervat şi apoi ar fi urmat o ceartă şi totul ar fi devenit prea mult. Sharon se foloseşte de Mairead în mod neruşinat — dar ce mă uimeşte e modul în care Mairead se lasă folosită. Adică — asta cred că a fost săptămâna trecută — eram pe aici — Sharon a sunat — a întrebat-o pe Mairead dacă are de gând să iasă în oraş — şi dacă i-ar putea împrumuta nişte bani ca să vină şi ea — Mairead a spus da, Sharon a zis că vine în câteva minute — zece minute mai târziu — Sharon sună iar — acum s-a răzgândit şi o să iasă cu Rhidian, Jenny şi Rhodri — dar o să vină totuşi să ia banii. Zece minute mai târziu — ţâr-ţâr — Sharon — se cam grăbeşte, n-ar putea Mairead să vină să-i aducă banii? Fix

în celălalt capăt al orașului — Mairead spune că a băut prea mult ca să conducă — Sharon zice, a, nu-ți fă probleme, ia un taxi, dar grăbește-te, te rog, pentru că în câteva minute se întâlnește cu Rhodri. Mairead e acord cu toate ăstea și iese în ploaie ca să oprească un taxi și să-i ducă banii lui Sharon. Eu i-aș fi spus curvei ăsteia tâmpite să se ducă-n mă-sa — adică dacă tot împrumuți bani, *nu* îi ceri persoanei care ți-i împrumută — sau, în acest caz, care ți-i dă, pentru că Mairead n-o să-i primească niciodată înapoi, nici într-un caz, prietene — să ți-i aducă — deja ți-a făcut un serviciu că ți-a împrumutat banii — *tu* te duci la ea. E vorba de respect, respect și recunoștință — asta e tot — calități pe care, evident, Sharon nu le are. E abuzivă — un parazit — mie nu mi-a plăcut niciodată. Mă uluiește modul în care Mairead se face preș în fața ei — adică dacă faci asta, e clar că o să fii călcat în picioare — dacă faci asta cu Sharon, o să sugă tot sângele din tine.

Malcolm, Roger și Colm ovaționează când telefonul încetează să mai sune — Mairead îl privește fix, în tăcere. Îmi amintește de mătușa mea Menna — chiar și seamănă — păr și ochi negri, buze pline — deși Menna nu și-a făcut niciun piercing pe față, desigur — dar dacă vrei să vezi cum o să arate Mairead peste treizeci de ani, uită-te la Menna — și ea e alcoolică — și-a pierdut cei doi copii în dezastrul din Aberfan, în 1966 — acum treizeci de ani — imaginează-ți — propriii tăi copii înecați în noroi — de atunci nu s-a mai oprit din băut. Mă aștept să moară — toți murim — nu poate să mai aibă mult de trăit, arată ca un cadavru — stă aproape tot timpul la spital — de-abia dacă mai are organe

interne — imediat cum îi dau drumul se apucă iar de băut, de la spital se duce direct la crâşmă. Treizeci de ani. Încă stă în Aberfan — spune că vrea să fie aproape de copiii ei. Trăieşte în întuneric — imaginează-ţi — asta face de treizeci de ani. Treizeci de ani nenorociţi, prietene.

Ah, în fine.

Colm se plictiseşte — încearcă să-l enerveze pe Malcolm — Malcolm pur şi simplu îl ignoră:

— Malcolm Baker, ce labagiu. Se dă cu ruj şi e cam diliu.

Malcolm se uită la televizor — cu braţele încrucişate şi faţa impasibilă, e *Întâlnire cu surprize* — apare fata-cea-norocoasă-care-poate-să-aleagă-dintre-trei-tipi-minunaţi — zveltă, drăguţă şi brunetă — seamănă cu fata care stă în apartamentul de la etaj. Colm — nesimţit şi libidinos ca de obicei — atât de uşor se plictiseşte băiatul ăsta — rânjeşte şi zice:

— Uau. Ce corp are *asta*.

Mairead îl priveşte tăios — şi mi se pare normal.

— Hei, ce te uiţi aşa la mine? *Ziceam* şi io aşa, Dumnezeule.

— Da, păstrează-ţi observaţiile perverse în cocina aia la care-i zici minte. Nu vrem să le auzim.

— Nu, tu nu vrei să le auzi. Pe ceilalţi nu-i deranjează.

— Taci dracului din gură.

— Aoleo! De ce suntem aşa de arţăgoasă în seara asta? Ce ai?

Mairead se încruntă şi schimbă canalul.

— Hei! Mă uitam la aia!

— Ei bine, acu' nu te mai uiţi.

— Nesimţito.

Colm stă puţin încruntat, apoi se întoarce iar spre Malcolm:

— Malcolm Baker, ce pămpălău. Poartă chiloţei ca un homalău.

Malcolm doar oftează.

Ştirile sunt cam aşa — o poveste cu descoperirea trupului unui copil în Rhondda — mutilare — probe de abuz sexual. N-am timp să mă simt deprimată din cauza asta deoarce reacţia lui Roger e extremă — chiar şi pentru el — bruscă şi şocantă. Se încordează înspre ecran, cu venele umflate pe gât — spume la gură — e oribil, înspăimântător — ochii atât de holbaţi că par gata să-i sară din cap.

— Vedeţi! Aţi VĂZUT ACU'! Aşa o să se întâmple mereu până nu îi pedepsim ca lumea pe împuţiţii ăştia! Ar trebui să-i OMORÂM! Să-i omorâm pe împuţiţii ăştia, omule! Să-i TORTURĂM! Să le tăiem COAIELE şi să-i facem să le poarte la gât CA UN COLIER! JEGURILE DRACULUI!

Mă şochează — furia de pe faţa lui — vocea lui — îmi vine să fug de el. Colm se holbează la el, ca şi cum tocmai ar fi scos flăcări pe nări sau ceva — Malcolm stă cu bărbia în piept — şi Mairead îi pune mâna pe umăr şi îi spune încet:

— Doamne, Roger, linişteşte-te, dragule. Linişteşte-te puţin.

— Da' ăştia sunt nişte CRIMINALI nenorociţi! ÎMPUŢIŢII! Sunt nişte…

— Ştiu, ştiu… şşş… şşş…

Îl mângâie pe umăr şi în curând Roger redevine calm — sau oarecum calm. Atât de calm cât poate fi el vreodată, ca să zic. Ce-o fi în sinea lui? Ce îl face atât de — mă rog — ştii cum.

Colm zice:

— Vezi ce-ai făcut acum, Mairead? Ţi-am spus io că mai bine ne uitam la *Întâlnire cu surprize.*

Schimbă canalul la loc, ca s-o vadă pe Cilla cum îşi ia la revedere, cu dinţii ei de iepure. Se uită puţin, apoi se întoarce iar spre Mairead:

— Atunci dă-mi cardu'.

— Ah, te duci tu! Drăguţ!

Mairead se ridică în picioare şi îl sărută pe cap.

— Da' nu prea mult. N-am chef să car o grămadă de plase.

Mairead îi dă cardul ei — noi îi spunem ce vrem.

— Ăăă… care era pinul tău?

Ca şi cum n-ar şti, zău aşa.

Mairead zâmbeşte ironic:

— 1270.

— Oof, spune Roger. Prost număr ăsta.

Ne uităm toţi la el.

— De ce? zice Malcolm.

— Pentru că e anu' în care Prinţu' Llywellyn a distrus castelu' Caerphilly, nu-i aşa? E uşor de ţinut minte, înţelegi?

— Aha, spune Malcolm.

Colm scutură din cap şi pleacă spre magazin. O clipă mai târziu bagă capul pe uşă, rânjind, şi zice:

— Malcolm Baker, ce poponar. Poartă rochiţă şi…

De data asta Malcolm muşcă:

— Ah, dă-o-n mă-sa! N-ai vrea să iei totuşi o pauză? Du-te la magazin şi nu mai fă pe tâmpitu', Colm, ce Dumnezeu.

Colm ovaţionează, ridică braţele deasupra capului şi face:

— Victorie! Victorie!

Apoi închide uşa. Când se plictiseşte se ţine numai de prostii. E ca un copil mare.

Malcolm e prost dispus şi Roger chicoteşte, furia lui pare să fi dispărut complet. Roger e nebun, sunt sigură de asta — modul în care trece brusc şi drastic de la una la alta, zău — chestiile pe care le memorează — chestii de istorie inutile, ca să zic. Mă înspăimântă, serios — şi nici nu prea îmi place de el — dar uneori chiar mă surprinde, şi bănuiesc că nu sunt prea mulţi oameni care sunt în stare de asta.

Mi-e puţin teamă să fiu singură cu el — doar eu, el şi Mairead — a, pe Malcolm poţi să-l uiţi, la primul semn de scandal a întins-o — e mai puternic — mai nebun decât noi, dar nu face altceva decât să sudeze ţigările şi să se uite la televizor. Nu scoate un cuvânt, în afară de „mersi" atunci când Malcolm îi întinde jointul pe care l-am pregătit, fumează ca să treacă timpul, în aşteptarea lui Colm. Promisiunea alcoolului ne face pe toţi puţin agitaţi — Malcolm se zvârcoleşte în fotoliu de parcă ar avea viermi intestinali — Mairead îşi pileşte unghiile frenetic — dintre care unele sunt la fel de lungi ca nişte gheare — altele scurte şi crăpate. Mor să beau ceva — nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc asta până când

nu a plecat Colm la magazin — acum am o sete cumplită în mine, prietene — absolut — şi nu doar în gât — în plămâni — în cap — în picioare.

Apoi pe alee se aude o voce — o voce cu accent de Liverpool — e Colm:

Nu există durere care să nu poată fi alinată
De rozariul tău şi-a diavolului apă sfinţită!

Apoi strigă:

— Hei! Să vină cineva să-mi deschidă repede!

Malcolm şi Mairead se reped la uşă şi îi deschid. Eu închid televizorul şi pun nişte muzică bună — o casetă cu o compilaţie galeză pe care am făcut-o săptămâna trecută — Catatonia — 60 Ft Dolls — Super Furry Animals — Datblygu — Dom — Manics — tot felul de chestii foarte mişto. Primul cântec care se aude e „Australia“ — un cântec care îmi place la nebunie — îl dau mai tare şi Roger îşi exprimă aprobarea mugind.

Şi asta e tot — ne îmbătăm — e foarte simplu, prietene.

Din *Ghid personal al Ţării Galilor de Vest*, autor anonim, ediţie privată, p. 102.

Litoralul de aici e presărat cu lespezi alungite de piatră, înguste, groase, apoi din nou înguste. Niciun Ishmael nu ar supravieţui pe aceste forme, dar ar putea să priceapă mesajul lor pregnant şi să fugă, repede şi departe... Ah, însă acesta este capătul liniei; a fugi sub imperiul acestor resturi prăbuşite ar însemna pur şi simplu să te îneci, aşa că trebuie să urmezi alt făgaş şi să te întorci — înspre pământ. Departe de mare. Linia ferată încă există şi aici îi vei găsi capătul; acesta este punctul terminus al Europei. Aşa că: fie în mare, fie pe pământ; alegerea e limitată, îngustă. Practic, nu există nicio alegere. Înoată.

STAU

Stau pe aceste dealuri pustii, trăgându-şi nasul şi cu hainele leoarcă de la ploaia măruntă. Caută orice adăpost s-ar putea găsi lângă coastele dealurilor, sub aflorimentele pietroase sau sub propriile lor glugi trase peste ochi, stau în ploaie, cenuşii, ca o sectă sau o armată, cu feţele ascunse şi membrele nemişcate. Tremuratul pielii lor nu are nimic de-a face cu ceea ce unii ar numi puterea pământului sau electricitate naturală, datorându-se în schimb consumului de substanţe chimice, spasme ale alcoolului şi bâţâieli ale drogurilor. Cu toate acestea, trecerea lor printre aceste ţancuri verzi, gargantueşti, bătute de vânt şi ostile, are un aer cert de hotărâre şi dedicare, ca şi cum orice oprire posibilă vreodată este decisă numai şi numai de ei. Se lasă pe vine şi se strâng unii în alţii, ca o armată ambuscată.

Malcolm, cu mâinile în buzunare, gulerul ridicat şi căciula trasă pe ochi, priveşte pentru o clipă cum Roger şi Colm încearcă să fumeze heroină, aplecaţi de spate în scobitura unui deluşor. Umăr lângă umăr, atingându-se,

cocoşaţi, par nişte iniţiaţi care execută un ritual secret şi tenebros, cu bancnote rulate în gură, în timp ce invocă aprinderea focului şi apariţia fumului. Privindu-i prin perdeaua gri şi opacă de ploaie, Malcolm are un acces de nu-şi dă seama ce, apoi se apropie încet de Paul, care stă lângă o momâie de pietre şi priveşte fix de ceva timp spre un anumit punct de pe malul lacului.

— La ce te uiţi?

— Şşşş. Pasărea aia de acolo, de pe stâncă. O vezi? Cred că e un bâtlan sau aşa ceva.

— Unde?

Paul arată cu degetul.

— Poate e un uliu sau cam aşa ceva. Stă aşa. Aştept de nu mai ştiu când să se mişte. Mă gândesc că poate pasărea e moartă.

Malcolm îşi mijeşte ochii, dar nu vede pasărea.

— Ce pasăre?

— Şşşş! O s-o sperii!

— Paul, nu e nimic acolo. Te holbezi la o cracă. Dumnezeule, cre' că acidu' ăsta te orbeşte.

Paul se dezumflă şi oftează, iar Malcolm se lasă pe vine, tremurând de frig. Acidul pe care l-a înghiţit mai devreme îşi începe acum furnicăturile şi Malcolm se simte temător, nu pentru prima oară în această zi. Experienţa halucinogenă îi este foarte familiară, dar în mintea lui e încă proaspătă şi febrilă amintirea nebuniei din New Mexico, atunci când, în peisajul suprarealist al deşertului contorsionat şi al albiilor de lavă, fusese martorul primului său caz adevărat de psihoză pe LSD; goliciunea subită a prietenului său Davey din Plymouth, bolboroseala

înfrigurată şi absurdă, dispariţia lui panicată printre stâncile contorsionate. Chiar Malcolm îl găsise pe Davey, după o căutare de coşmar de şase ore printre fantome care gemeau şi magme care urlau; tremura într-o mică peşteră, plin de nenumărate tăieturi şi vânătăi, şi nu-şi mai amintea nimic, avea doar o senzaţie de groază supremă de care nu putea scăpa. Davey nu şi-a revenit niciodată. Şi de atunci încoace, Malcolm a fost întotdeauna conştient de posibilitatea ca o calamitate similară să se abată asupra lui şi să-l distrugă, deşi până acum nu avusese acest ghinion. Totuşi, se gândeşte el, e bine să fii tot timpul conştient că aşa ceva se poate întâmpla; asta produce respect faţă de droguri şi, poate, în consecinţă, pentru sine însuşi.

Priveşte fix spre apa întunecată şi sumbră a lacului, nemişcată de valuri şi unde, şi îşi imaginează un masacru trecut care ar fi avut loc aici, şiruri de oase albe fremătând în pământul de sub ghetele lui. Îşi imaginează un bărbat stând ghemuit în apa mică, un bărbat îmbrăcat în zdrenţe şi plin de sânge, cu fâşii de carne în părul şi barba lui încâlcită, ţinându-şi capul în mâinile lui crăpate şi suspinând incontrolabil peste secole. Un bărbat cu topor, un ucigaş. Un bărbat cu un colier de intestine.

O imagine care, la acest moment, ar trebui alungată, deşi priveliştea lui Colm şi Roger nu oferă o alternativă viabilă — acum s-au întins amândoi pe spate, în noroi şi în căcărezele de oaie. Totuşi, se gândeşte Malcolm, ei sunt imaginea unui anumit tip de succes minor; nu asta şi-au dorit? Nişte ştrengari palizi şi bizari, în căcărezele de oaie şi noroi.

Înconjurat de munţi, Malcolm priveşte fix spre lac. I-au îngheţat muşchii de la un picior şi are crampe în această poziţie ghemuită, dar ştie foarte bine că atunci când acidul accelerează şi îşi începe raidul de neoprit prin structura lui celulară, atunci, chiar dacă o să-l doară, se va mişca.
O, da.

MALCOLM

Să mor io, nu-mi vine să cred. Nu ştiu dacă să cânt sau să urlu; n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea şi nu ştiu cum să reacţionez.

— Dumnezeule. Uite încă una, spune Harvey, din iarba înaltă.

Deci cu asta sunt optişpe. Îţi vine să crezi una ca asta? Optişpe nenorocite, optişpe oi moarte pe un singur câmp, fiecare în alt stadiu de descompunere. O putoare groaznică. Optişpe amărâte de-ăstea. Ştii cum e aici, ca să zic, e ca un echivalent galez al cimitirelor de elefanţi din Africa; aici vin toate oile să moară. Şi nu e un loc potrivit pentru un băiat din Essex.

Allen şi Harvey merg în faţa mea, amândoi la fel de şocaţi ca şi mine. Nu sunt doar animalele moarte, zău, tot locu' ăsta are ceva, e ciudat, e ceva ce nu e în regulă. În primu' rând, nicio pasăre nu cântă; ai crede că, la atâtea cadavre putrezite, ar trebui să fie plin de ciori, vulturi şi aşa mai departe, dar nu — nimic. În aer sunt nişte pârâituri ciudate; aproape că le pot auzi, deşi s-ar putea să fie doar în imaginaţia mea. E bizar. Mă simt extrem de ciudat.

Şi mă simt şi mai ciudat când observ cum se holbează la mine de sub un mănunchi de urzici, se holbează la mine cu ochii lui mari şi negri. Îl smulg de sub rochiţa-rândunicii şi celelalte plante înfăşurate pe el şi îl ridic în lumina soarelui, ca să mă pot uita ca lumea la el; e cea mai perfectă chestie pe care am văzut-o în viaţa mea — un craniu de berbec, cu coarne, coarne curbate, ca să zic, dinţi, monturi ale sprâncenelor, bavuri şi semne de sutură pe partea de sus. E absolut uluitor, superb. Perfect. Unii se

sperie de cranii; până şi Roger, să mor io, până şi el a luat-o razna atunci, când a văzut capu' de cerb de pe peretele crâşmei. Da' nu io, prietene, mie îmi plac la nebunie, serios; au ceva care e atât de perfect, atât de bine conturat, albe şi pline de viaţa care a pulsat odată în ele, pline de mister, zău aşa. Bineînţeles, nu-mi place să mă gândesc la propriu' meu craniu, care rânjeşte acolo, sub faţa mea; asta nu, în mă-sa.

— Ce-ai găsit?

Îl ridic, ca să-l vadă Harvey.

— Un craniu.

Harvey rânjeşte.

— Ah, sărmana Flossie, am cunoscut-o bine.

— Da, ai „cunoscut-o" în sensul biblic, face Allen. Peste asta am dat noi aici, ştii; cimitirul unei orgii galeze. Toate oile ăstea au fost futute până au murit. Pun pariu.

Apoi găsim cea mai ciudată chestie dintre toate; un morman de oi moarte, vreo şase aranjate într-un mic turn, una peste alta. Un teanc de oi de-ăstea. Cum dracu'? De ce? Ce dracu' se întâmplă aici? E ceva foarte dubios aici. Asta ne sperie *chiar* rău de tot, zău, aşa că ne întoarcem rapid la maşină şi o luăm spre casă, la Llys Wen. Oricum trebuie să ajung devreme; Paulie, tâmpitu' dracului, ne face lasagna, cu convingerea deprimant de eronată că asta ne va ajuta să scăpăm de efectu' drogurilor grele. Ce prost. E luat sau ce? Eu personal sunt cât se poate de hotărât ca după ce îmi diger haleala, ca să zic, să trag pe nas o linie de cocaină la fel de mare şi lată ca liniile de pe mijlocu' drumului şi s-o ţin aşa toată noaptea. Da' dacă asta îl face pe el fericit, atunci n-are

decât să facă ce vrea. Totuşi, io cre' că ar trebui să se caute la cap.

În timp ce urcăm dealu' cu maşina înspre Waun, încep să am o presimţire foarte, foarte rea. Adică, tot câmpu' ăla plin de oi moarte, şi io o să-mi bag în casă craniu' uneia dintre ele; dacă e blestemat? Dacă atrage pieirea şi dezastru' asupra noastră, a tuturor? În fine, acu' nu mai e nimic de făcut. O să-l întreb pe Colm ce crede despre asta, că el e cu căcaturile ăstea ţigăneşti. Se uită la mine de pe banchetă; e urât ca dracu'. Nu e altceva decât os, os lipsit de viaţă, mort şi inofensiv. Calciu. Da' tot nu pot scăpa de senzaţia că am făcut o foarte mare greşeală.

Dumnezeule, în lumea asta există unele chestii... chestii foarte bizare... chestii care te fac să o iei la fugă urlând dacă te uiţi la ele prea de aproape.

Păi atunci nu te uita la ele. E simplu.

Şi dacă io sunt blestemat, atunci nu poate fi ceva prea rău, pentru că la Spar nu mă prinde atunci când ies pe uşă cu o sticlă de coniac în mânecă. Şi tipa aia de la tejghea e superbă.

Speed. Încep să mă întreb dacă efectu' merită senzaţia de după. Când sunt pe speed, atunci da, evident, merită; ultimu' lucru la care mă gândesc e senzaţia de după. Da' după, e exact pe dos; ultimu' lucru la care mă gândesc e ce bine m-am simţit.

Senzaţia de după speed e cea mai rea din lume. Parcă aş fi jupuit,

vulnerabil

terminat
expus
îngrozit
deprimat
sinucigaş
dezgustător
vinovat
abject
ca şi cum aş fi fost mâncat şi căcat.

E pur şi simplu îngrozitor. Stau întins în pat, simţindu-mi propriu' miros dinspre cearşafurile murdare, sunt ghemuit sub ele ca un fetus. Creieru' îmi zbârnâie, urechile îmi ţiuie, toţi nervii mi se termină brusc, până la ultimu', zdrenţuiţi şi roşi după ultimele câteva zile de chef. Da' acu' plătesc pentru ele, serios, asta e foarte clar. Poate că asta e, ca să zic, o amintire îngropată sau aşa ceva, poate că aşa te simţi când te naşti, când am fost împins în jos pe canalul de naştere al maică-mii — dinspre siguranţa caldă şi castanie înspre ţipete, sânge, lumini orbitoare şi un bărbat cu mască ţinându-mă cu capu' în jos şi plesnindu-mă peste fund. Dumnezeule. Asta da viaţă, nu?

...Măcar dacă aş putea dormi. Eu dorm bine, profund, n-am fost niciodată chinuit de coşmaruri, nu-mi pasă ce spun alţi fraieri. Asta atunci când *chiar* dorm; pe moment, şansele de a adormi sunt cam la fel de mari ca a avea erecţie data următoare când o să-l văd pe Roger cum borăşte pe el.

Sunt un dobitoc inutil. Serios, asta sunt. Sunt o pată, un neg, nu o să pot să fac niciodată ceva bun. N-am făcut niciodată ceva care să aibă o cât de mică valoare sau utilitate. Sunt un dobitoc inutil.

Da, ce viață mai e și asta! O glumă oribilă. Data viitoare când te întreabă cineva de ce bagi droguri, pur și simplu povestește-i viața ta; trauma nașterii și copilăria chinuitoare (și orice copilărie e chinuitoare, să nu crezi că nu), adolescența plină de puroaie, labă și nesiguranță care îți sfâșie sufletu', uimirea față de schimbările enorme prin care trec trupu' și mintea ta, tortura școlii, profii sadici, presiunea groaznică de a avea succes ca să poți să obții o slujbă bună și să fii un cetățean liniștit, responsabil și respectabil, membru al unei societăți care nu ți-a oferit niciodată nimic cât de cât valoros sau interesant și pe care o doare-n cur dacă tu ești fericit sau nu, în siguranță sau amenințat, mort sau viu... o soție drăguță și un șemineu fals cu cărbuni în suburbii, o mașină nouă în garajul de tablă ondulată, cincizeci de ani din viața ta și așa scurtă într-o slujbă pe care o urăști, da' pe care ești îngrozit să n-o pierzi și pentru care ai fii în stare să ucizi ca s-o păstrezi, toată viața ta nenorocită controlată de altcineva, cineva mai urât, mai rău și în cele din urmă mult inferior ție care te domină. Și pentru ce? Pentru ce? Pentru senilitatea care se apropie rapid, pișat și căcat în pantaloni, să-ți curgă balele pe cămașă și să încerci cu disperare să obții o dovadă de viață de la scula ta inutilă, care nu mai e bună nici măcar să te pișі cu ea. Și apoi marele întuneric: Moartea. Ești îngropat într-un loc de veci frumos, cu priveliște frumoasă spre parc, plătit din banii câștigați tot de tine cu greu, pentru care a trebuit să lucrezi luni de zile ca să-i câștigi, în aceeași slujbă de căcat care, de fapt, te-a băgat în mormânt. Asta da perversiune! Să trebuiască să lucrezi toată viața pentru a-ți putea

cumpăra un loc în care să fii un mort respectabil şi acceptabil social.

Căcat.

De fapt, senilitatea ar putea fi un lucru pe care să-l aştepţi cu nerăbdare; nu pot mânca asta, doctore, are viermi şi unghii tăiate în ea. Tu n-ai murit acum douăzeci de ani? Elsie? Tu eşti, Elsie? Hopa, iar am făcut diaree în pat. Întinde mâinile, doamna infirmieră, am o surpriză minunată pentru tine...

Căcat.

Nu există nicio speranţă. Nu există *nicio* speranţă. Suntem toţi blestemaţi, futuţi şi inutili. Ne minţim unii pe alţii, ne înjunghiem pe la spate, ne rugăm la Dumnezeu care nu ne ascultă niciodată, dacă există cumva. Suntem plini de secrete şi ură, aşa suntem toţi.

N-am avut în viaţa mea depresie mai rea decât aia de după amfetamine. De aia încerc să prelungesc efectu', încerc s-o ţin tot aşa cât mai mult posibil, trei zile, patru, cinci, şase, oricât trebe ca să ard ultima fărâmă de energie şi adrenalină... Da' ce e ciudat e că depresia asta de după vine invariabil cu o excitaţie devastatoare şi irepresibilă. O combinaţie perversă. De exemplu, în dimineaţa aia (era oare sâmbătă? dracu' ştie) făceam autostopu' spre casă de la petrecerea din Ynyslas, de plecarea lu' Robbie, ca să zic (deşi Robbie, de fapt, o întinsese de mult), eram luat ca dracu', aveam picioarele futute după ce dansasem toată noaptea, tobele încă îmi bubuiau în urechi, şi m-a luat o camionetă Bedford; în spate era un grup de copii, mă rog, cam de vreo şaişpe ani, toţi suferind de primul lor sevraj după E şi amfetamine. Merita să-i vezi; albi ca hârtia,

tremurând, clănţănind din dinţi, un dezastru. Şi unu' dintre ei — o fată superbă şi aşa mai departe — m-a privit cu ochii plini de lacrimi şi mi-a spus:

— Tu cum faci? Care e cea mai bună metodă să faci faţă chestiei ăsteia?

Mi-am aprins o ţigară şi am conferenţiat o vreme, am zis:

— Păi, eu personal, în cazu' în care nu am la mine o tonă de calmante, beau câteva sticle de vin roşu, mă bag în pat pe ceva muzică lentă, îmi fac laba până când scula mea se irită groaznic şi apoi încerc şi, trebuie să spun, de regulă nu reuşesc să mă conving că viaţa chiar merită trăită.

Nu mi-a mai spus nimic tot restu' călătoriei.

Mă ghemuiesc ca o minge sub plapuma pe care dacă nu o spăl cât de curând, o s-o pot rupe pe genunchi. Dintre buzele crăpate şi soioase îmi scapă gemete involuntare. Nişte oi sinistre se cheamă una pe cealaltă la fereastră şi io încep să mă gândesc la craniu' din bucătăria de la parter; poate că simt că e aici. Poate că îl vor înapoi. Crede-mă pe mine, oile care trăiesc pe câmp, de aici până la universitate, au început să atace oameni, nu e nicio glumă — adică nu doar berbecii, ci şi oile, chestiile ălea pufoase care fac „beee". Prima oară mi-a zis de asta Harvey, mi-a spus că-l muşcaseră, aşa că am testat chiar io, şi e absolut adevărat — oaia te vede şi se repede spre tine cu viteză maximă, cu dinţii dezgoliţi şi o privire satanică în ochi. Am reuşit să ajung la poartă la timp, da' Harvey zicea că îl izbiseră cu capu' şi îl muşcaseră, şi e adevărat că gambele lui erau pline de vânătăi. În mă-sa, acu' avem şi oi mâncătoare de oameni. Toată lumea asta e fututã, omule.

...Cineva cu care să vorbesc. Ar fi frumos.

...Ah, în fine. Să terminăm o dată cu chestia asta; ştii că tot o s-o faci, mai devreme sau mai târziu, aşa că n-are nici un sens să mai amâni.

Mă întind pe spate şi reuşesc să-mi aduc scula la o rigiditate aproximativă. Chiar e o povară, cum îţi intră scula la apă de la amfetamine. Când eşti luat eşti plin de încredere, de o isteţime sclipitoare, stârneşti interesul unei gagici care vine acasă la tine sau te duci tu la ea şi ce vede când îţi dai chiloţii jos? O stafidă albinoasă. O ghindă albă cu un ochi. O cruzime perversă în plus, nu-i aşa? Ştiu, cum stau întins pe spate, că nu după mult timp o să zvâcnesc într-o baltă de transpiraţie acră, cu mâna murdară, plină de spermă vâscoasă şi dezgustătoare, simţindu-mă mizerabil şi penibil, da' nu mă pot abţine, excitaţia asta de la speed e irepresibilă. Chiar e. Ce mă mai sperie e şi gându' la ce o să-mi apară în cap, nesolicitat, atunci când o să ejaculez; e ciudat, da' uneori, atunci când ejaculez, prin minte îmi fulgeră imagini pe care nu mi le doresc şi care nu mi se par deloc excitante, de fapt sunt exact opusu', nu sunt sexy deloc; chestii cum ar fi maică-mea, degetele goale ale lui Paul când poartă sandale, despicătura curului ofilit şi pătat al lu' Roger atunci când s-a aplecat ieri ca să borască în chiuvetă. Ce dracu' se întâmplă? De ce-mi apar chestiile ăstea?

Încep să pompez, cu mişcări lungi şi line, şi din nou mi se reface în cap experienţa lesbiană a lu' Mairead. Mi-a povestit odată despre ea; nu mi-a dat prea multe detalii, ca să zic, da' simpla idee e suficientă, e o fundaţie solidă pe care se poate construi. Sunt sigur că n-a ajuns la chestiile

pe care mi le imaginez io că le-a făcut, dar, Dumnezeule, imaginaţia umană e o putere magică, nu? Clar.

Ejaculez surprinzător de repede: degetelul mijlociu, cu unghie lungă, al lu' Mairead intră în gaura curului epilată şi strâmtă a prietenei ei (Rebecca, tipa care s-a mutat în Cornwall) pentru a treia oară, încheietura delicată a mâinii ei se răsuceşte în timp ce degetul ei sondează şi e gata, gem şi ejaculez dureros pe burta mea. Mă şterg, mă dau jos din pat şi încep să mă uit la casete, înainte ca dezgustul de sine şi depresia să prindă ocazia de a se instala: Tom Waits e prea lent şi mârâitor; primu' album de la Cowboy Junkies mă face să-mi vină să plâng şi să mă arunc de la fereastră; orice sunete ambientale sunt prea vagi şi inconsistente, n-ai de ce să te agăţi; şi orice altceva e prea tare şi enervant. Aşa că îmi spun dă-o-n mă-sa, mă îmbrac şi cobor la parter, în sufrageria friguroasă şi mucegăită, care miroase a fum de ţigară şi whisky stătut. Şi mucegaiu' e absolut oribil; când intri în camera asta e ca şi cum ai intra în nişte intestine constipate. E atâta igrasie, că foiţa de ţigară mi se rupe în timp ce-mi fac un joint.

Mă întind pe canapea, mă uit la o emisiune muzicală şi mă iau ca dracu'. Încerc să-mi fac creierii muci cu iarbă, dar petrec o oră fascinantă uitându-mă la o privelişte incredibilă: o insectă cu picioare lungi care s-a prins în pânza de păianjen din colţ se chinuie să scape, iar păianjenu' se chinuie s-o învelească într-un mic coşciug de mătase. Sunt numai picioare, e un haos de membre de insecte. Asta l-ar scoate din minţi pe Colm; detestă chestiile cu picioare lungi sau, ca să-l citez pe dobitoc, picioare care sunt „isteric de disproporţionate". Chestia

asta l-ar băga în spital, bâiguind şi curgându-i balele. Da' mie mi se pare absolut incredibil; privesc complet surescitat. În juru' nostru se întâmplă unele chestii uluitoare, incredibile. Nu tre' decât să le cauţi.

Păianjenu' o întinde cu răsplata lui şi după patru ore io sunt tot acolo. N-am mişcat un muşchi, în afară de ăia de la degete, ca să schimb canalele cu telecomanda şi să-mi rulez mai multe jointuri. Căcaturile de dimineaţă de la televizor, acu' e un fel de mărturisire exhibiţionistă oribilă stil Oprah, ofensatoare şi scârboasă, da' n-am chef să mă mişc. Am chiar şi caseta video cu *Cele mai frumoase 100 de goluri*, perfectă pentru când ai creierii muci, da' actul de a mă ridica de pe canapea şi de a mă târî până la televizor ca s-o pun mi se pare atât de extenuant... şi oricum, dă-l în căcat de fotbal; acu' nu mai e vorba decât de bani, a devenit o chestie pentru clasa mijlocie; jucătorii de acum nu mai au motivaţie, motivaţia de a scăpa din mahala, sau cel puţin majoritatea lor. De aia echipe ca Brazilia sunt aşa de bune, pentru că acolo nu e totu' atât de dominat de bani şi jucătorii sunt foarte motivaţi, plini de o energie fantastică. Universităţile sunt la fel; studenţii de acum nu îşi obţin locu' datorită talentului şi pasiunii pentru domeniu' lor, ci pur şi simplu pentru că şi-l permit. Mămica şi tăticu' o să plătească pentru el. De aia cei mai mulţi studenţi de azi sunt nişte labagii, din cauza privilegiilor moştenite. Şi toţi au acelaşi accent tărăgănat şi relaxat de şcoală privată şi acelaşi zâmbet arogant care le pluteşte în permanenţă pe buzele pe care îţi vine să li le umfli. Nu găseşti nici măcar unu' decent printre ei. E o mare porcărie, şi o să fie şi mai rău.

O, Doamne. M-am plictisit şi m-am săturat. Aştept să aud sunetu' muzicii în casă — oameni care se trezesc — companie. Da' nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Am fumat destulă iarbă ca să bage în comă un cal, da' iată-mă încă treaz, plin de scârbă şi dezgust. Pentru orice. Pentru tot.

Poate o să bat la uşa lu' Mags, să văd dacă are ceva calmante. Să văd dacă şi-a mai revenit şi aşa mai departe; a trebuit să intervin hotărât acu' câteva zile, la chefu' ăla din munţi, petrecerea lu' Robbie, ca să zic. Îmi dădeam seama că începe să se prăbuşească, cum stătea acolo şi privea în gol către munţi, îmi dădeam seama că asupra ei se lasă întunericu', cum se întâmplă de fiecare dată. Margaret nu e o fată prea fericită. Ăsta e şi motivu' pentru care probabil că are nişte calmante, aş putea să mă adorm şi să mă trezesc simţindu-mă mai bine, după ce tot sevraju' s-a scurs din mine în timpu' somnului. Aş vrea să pot dormi, chiar aş vrea. De ce nu pot dormi? De ce sunt încă treaz?

La dracu'. Să le ia dracu' pe toate. Pur şi simplu nu-mi pasă.

Şi *încă* mai simt efectu' E-ului. Au trecut aproape douj'patru de ore de când am luat ultima pastilă, la chefu' dintre dealuri, în Tal-y-bont, sau aşa ceva, şi încă mai simt efectu'. Am plutit tot drumu' de la chef până la plaja Borth şi aşa mai departe, a fost extraordinar, colosal, încă e super, aşa cum stăm în apartamentu' lu' Colm, în timp ce Mags moţăie pe canapea, bem vin roşu şi ascultăm muzică bună, televizorul merge cu sonoru' dat încet. Suntem toţi fericiţi, încă luaţi, savurăm experienţa comună a nopţii

trecute şi a nopţii de dinaintea ei... Îmi plac la nebunie momentele ăstea; depăşim încet sevraju', bem, vorbim, stăm pur şi simplu împreună şi ne simţim excelent în compania celorlalţi. E absolut minunat. Colm şi Mairead simt şi ei asta; stau prăbuşiţi pe canapea, ţinându-se strâns în braţe. Drăguţ. E frumos să vezi aşa ceva. Tandru, minunat şi uşor. Ar fi totuşi o problemă; mi-aş dori să mai aspire din când în când covoru'.

— Dumnezeule, de când nu v-aţi mai jucat cu aspiratoru'? De fiecare dată când iau o gură tre' să mă uit la porcăriile ăstea lipite de fundu' paharului. Uite — floci, aşchii de unghii, să mor io, fărâmiţe de mâncare... mă termină psihic.

Colm râde.

— Dacă te uiţi bine, cre' că găseşti şi nişte firicele de rahat. Tocmai m-am scobit în cur mai devreme, ca să zic, şi m-am scobit ca lumea. Hei, Mairead! Trage-ţi fusta în jos, fato!

Mairead s-a aplecat peste măsuţă ca să schimbe programu' şi fusta i-a urcat până la spate. Da' nu se vede nimic.

— Nu vrem să vedem cum îţi atârnă curu'! Acoperă-l odată, Dumnezeule!

Mairead se lasă din nou pe spate.

— Foarte frumos. A existat o vreme în care dacă-mi vedeai curu', mă duceai pe sus în pat. Mă bucur să văd că magia n-a dispărut de tot din relaţia noastră.

— Nu, încă există, numa' că la modu' Paul Daniels[25].

[25] Magician britanic (n. t.).

Apoi vocea lu' Colm devine ascuţită şi schelălăită:

— Acu' o vezi... acu' n-o mai vezi! Asta e magie!

La fix. Încep să râd. Colm o striveşte pe Mairead cu o îmbrăţişare aprigă şi eu simt un junghi. Îmi place Mairead, chiar dacă bea ca o sugativă nenorocită — acu' e la mijlocu' unei sticle de coniac — da' tot are un zâmbet minunat şi ceva minunat în general... Mă gândesc că dacă aş fi cunoscut-o io primu', acu' ar sta cu mine. Absolut clar. Niciun dubiu, omule. Dacă aş fi cunoscut-o înaintea lu' Colm, io şi cu Mairead am fi acu' împreună, am sta împreună şi tot tacâmu'. Încă o şansă pierdută, nu-i aşa?

Mai deschid o sticlă de vin şi îmi pun mie şi lu' Colm. O strig pe Mags să văd dacă vrea şi ea, da' nu răspunde; probabil a aţipit.

— A fost un chef beton, nu-i aşa? spun io, simţind cum clocoteşte energia în mine. Absolut superb. Şi cu E... voi v-aţi distrat?

Mairead dă din umeri.

— Da, io m-am distrat ca lumea, ca să zic. Numa' că nu suport sevraju'.

Vorbeşte încet şi bâiguit. Pare complet terminată.

Colm o îmbrăţişează iar.

— Nu, e mişto, chiar e mişto... io încă mai simt puţin efectu'. E beton.

Ciufuleşte păru' dezordonat al lu' Mairead, încântat de cât de beton e totu', şi apoi începe cu una dintre poveştile lui:

— Ghiciţi unde am luat primu' meu E. Hai, ghiciţi.

— De unde dracu' am putea noi să ştim? Hai, spune-ne.

— Pe feribotu' din Mersey, zâmbeşte Colm larg. Acu' un secol, pe la sfârşitu' anilor '80, bănuiesc. Ne duceam la un chef de pe peninsula Wirral, într-un orăşel la care-i zice Thurstaston. Am înghiţit toţi pastila la debarcader şi pe feribot şi-a făcut efectu', a fost atât de beton, că am rămas la bord o grămadă, făceam ture între Liverpool şi Birken'ed… a fost fabulos. Aşa e prima oară, nu?

Mairead scutură din cap.

— La mine nu. M-a făcut să borăsc.

— Io prima oară am băgat ketamină, aşa că a fost oribil, zic io.

Ceea ce nu e tocmai adevărat; băgasem ketamină de mai multe ori, fără să-mi dau seama, zău aşa, şi fusese oribil, da' primu' meu E a fost perfect, colosal, n-a fost nimic nasol. Dracu' ştie de ce i-am zis asta lu' Colm. Aşa mi-a venit.

Colm ne ignoră şi continuă:

— Pe vremea aia, sfârşitu' anilor '80, începutu' anilor '90, mergeam la o grămadă de chefuri. În fiecare weekend. Şi vreau să spun chefuri ca lumea, pe câmp, în hangare sau în depozite, nu în tot felu' de cluburi mizerabile. Erau nişte evenimente mari, enorme. O vreme mi-au plăcut la nebunie, până când au început să mă enerveze; mi-am dat seama cât de superficiale erau, ştii, cât de găunoase şi conformiste erau, toţi oamenii ăia care băgau aceleaşi droguri, veneau în acelaşi loc, făceau aceleaşi lucruri, purtau aceleaşi haine… oameni care nu se puteau entuziasma faţă de nimic altceva decât droguri. Uneori ne duceam acasă la careva, ca să zic, ca să ne relaxăm sau ceva similar şi simţeam că plutesc, eram dus complet, voiam să

vorbesc despre absolut orice, ştii, cărţi, păstârnac, şoimi, aisberguri, absolut orice, zău, da' toată noaptea nu auzeam nimic altceva în afară de poveşti despre droguri. Care e recordu' de pastile de E pe care le-ai băgat într-o noapte? Ai amestecat vreodată E cu skag? Era plictisitor ca dracu'... Acu' au început iar să-mi placă chefurile, mai ales ălea afară; toţi labagii fac acum clubbing. Oamenii cărora pur şi simplu le place să danseze şi să bage droguri se duc la ălea de afară, nu ca toţi papagalii ăia afectaţi. Nu ştiu, poate că e din cauză că acu' sunt mai bătrân, da' acolo pare să fie mai multă conexiune. Oricum e mai bine decât să stai acasă, nu-i aşa, gândindu-te pentru ce nimicuri ţipătoare să mai economiseşti bani.

Se lasă pe spate, ca şi cum atâta vorbit l-ar fi extenuat. Şi poate chiar aşa e. La televizor apare David Bowie şi Colm murmură:

— Ia uite cine a apărut. Voma albă şi zveltă[26].

Încep să râd. Voma albă şi zveltă... îmi place mult modu' în care Colm foloseşte cuvintele; îmi place uneori să-l ascult. Poate fi distractiv. Acu' câteva zile, la crâşmă, a venit de la budă cu un rânjet larg pe faţă şi a spus ceva de genu':

— Există ceva absurd de satisfăcător în a sta pe budă plutind deasupra putorii bogate care se înalţă din propriu' tău bălegar proaspăt şi aburind, iar apoi să te ridici ca să te uiţi la un ghem static de vipere bej.

M-am cocoşat de râs. Şi modu' în care spune chestii de genu' ăsta, umblând pompos, ca şi cum ar fi pe o scenă...

[26] În original „Thin White Puke" — referire ironică la „Thin White Duke" (Ducele zvelt şi alb), personaj al lui David Bowie (n. t.) .

mă face să râd. Deşi bănuiesc că, în mintea lui, Colm a fost întotdeauna o vedetă; se vede imediat. În mintea lui, e în lumina reflectoarelor. Şi adevăru' e că îşi va petrece acel mic interval de maturitate lucidă pe care îl va trăi înainte să moară într-o cameră închiriată mică şi mizerabilă de cine ştie unde, finanţându-şi cine ştie ce dependenţă de droguri va avea atunci prin mici infracţiuni, delirând despre sine însuşi şi despre ce mare om e el şi devenind stânjenitor şi plicticos, o povară pentru toţi cunoscuţii lui. Va muri neiubit, singuratic şi dispreţuit. E trist, ca să zic, da' asta se va întâmpla. Aşa îi e scris. Dincolo de toate astea, Colm e exact la fel de confuz şi haotic ca noi ceilalţi, poate chiar mai mult; de aia e atât de dependent de spus poveşti, pentru că ele par să-i ofere mai multă concentrare, un sens şi un ţel. Vreau să spun că sunt bune, poveştile lui sunt bune, şi uneori îmi place cum bate câmpii; dar drogurile încep deja să-şi lase amprenta asupra lui (ceea ce nu e deloc surprinzător, după cincişpe ani de abuzuri grave) şi memoria lui de scurtă durată e varză. Pierde şiru' în mijlocu' propoziţiilor şi se repetă la nesfârşit. Ceea ce e plictisitor.

— Şi bineînţeles că mai e şi atracţia E-ului în sine, continuă el. Când dai de un E mişto, e cel mai bun drog din lume. Mai ales Pink Cally-ul ăla care m-a băgat atunci în spital.

— Ce te face să crezi că E-ul a fost de vină? spune Mairead. Nu putea să fie speedul, hmm? Sau calmantele?

— Sau heroina? zic io.

— Sau sticla de votcă?

— Sau morfina?

— Sau romu'?
— Sau cocaina?
— Sau cele douăzeci şi ceva de halbe de bere?
— Bine, bine, scutură Colm din cap. Mai tăceţi dracu' din gură. Credeţi-mă pe mine, Dumnezeule, când m-am trezit atunci la spital, zău aşa, aveam coaiele cât nişte mingi de tenis de câmp. Habar n-am de ce, ca să zic aşa. Şi mai erau şi vineţii.
Sună telefonu'.
— Nu răspunde! şuieră Colm. E sau proprietaru' sau Sharon, şi n-am chef să vorbesc cu niciunu' dintre ei. Lasă-l să sune.
— Da' s-ar putea să fie Sioned. A zis c-o să ne sune dacă ea şi Paul vor să vină pe aici sau să iasă în oraş, spune Mairead. Dacă nu răspundem, o să creadă că nu suntem acasă.
Colm duce receptoru' la ureche, încreţindu-şi buza. Se încruntă imediat şi i-l dă lu' Mairead.
— Sharon, scuipă el. Ştiam io. Spune-i să se ducă dracului, Mairead. Dacă vine aici, o să ne deprime pe toţi, n-o să mai termine cu de ce n-am luat-o şi pe ea la chef cu noi. „De ce nu m-aţi invitat şi pe mineeee? De ce nu m-aţi invitat şi pe mineeee?" Pentru că eşti o vacă împuţită, egoistă şi înţepată, de-aia. Fir-ar a dracu'.
Îşi aprinde o ţigară şi se încruntă la ecranu' televizorului. Mairead vorbeşte politicos la telefon cu Sharon, ca de fiecare dată, dracu' ştie de ce. Sharon pare să se simtă bine doar atunci când abuzează sau se foloseşte de cineva, când ridiculizează pe cineva… nu-mi place de ea, da' poate să-mi fie milă de ea; povara ei e de a se fi născut

urâtă, vreau să zic fizic, zău aşa, şi în lumea asta nu poate fi uşor să fii urât... toată agresiunea la care te supune te face urât şi pe dinăuntru. Oricum, n-am nicio simpatie pentru modu' în care o exploatează pe Mairead; Mairead are o amabilitate de care oamenii ca Sharon o să profite întotdeauna. Sharon pur şi simplu ia — fără să dea nimic în schimb. Vreau să zic, când Colm sau Mags sunt lefteri nu mă deranjează să le fac io cinste, pentru că sunt oameni interesanţi, amuzanţi. De obicei. Da' Sharon e doar vacă.

— Căcat, spun io. Exact asta ne lipsea.

Colm scrâşneşte din dinţi.

Mă uit la Mairead în timp ce vorbeşte, cum e politicoasă şi drăguţă cu cineva care pare s-o ia în considerare exclusiv ca sursă potenţială de bani. MDMA-ul care încă mă furnică în creier declanşează procese cognitive, chestii care ar putea fi intuiţii, da' nu sunt sigur de asta. Mă gândesc, mă uit la Mairead şi mă gândesc că ceea ce ar putea rezolva problemele ei, ceea ce-ar face-o să nu mai bea şi i-ar oferi o nouă raţiune pentru a trăi ar fi un copil. Cred că un copil ar rezolva-o... da' apoi îmi amintesc că acum nu mai poate să ducă o sarcină până la capăt. E sterilă. Nu ştiu dacă asta e sau nu adevărat, da' poate că de-aia stă cu Colm, pentru că el e ca un copil; are nevoie să aibă cineva grijă de el, e un monstru plin de dorinţe... şi uneori chiar se cacă în pantaloni şi aşa mai departe.

Acum m-am deprimat. M-am deprimat. Dumnezeule.

— Hai să ieşim în oraş, îi zic lu' Colm. Nu vreau să fiu aici dacă vine Sharon. Hai să mergem la crâşmă.

Colm aprobă din cap şi face semn spre telefon.

— Hai să vedem mai întâi ce zice. Poate că nu vine.

— Bun atunci, spune Mairead. Bine… da… ne vedem, scumpo… pa.

Pune receptoru' jos.

— Ce-a zis?

— A zis că se duce pentru câteva zile în Wigan. M-a întrebat dacă mai aveţi ceva speed şi i-am zis că nu.

— Deci asta e tot? Nu vine pe-aici?

— Ba da, da' numai puţin, înainte să plece, ca să zic.

— Căcat. De ce?

— Vrea să-i împrumut treizeci de lire.

Colm se uită la ea.

— Şi ai zis da?

Mairead dă din cap.

— O, băga-mi-aş picioarele.

Stinge ţigara violent şi se ridică în picioare.

— Hai, Mal. Hai să ne cărăm dracu' la crâşmă.

— Deci io tre' să rămân singură cu ea, nu-i aşa?

Colm dă din umeri.

— *Tu* ai invitat-o aici pe vaca aia proastă. N-ai decât s-o primeşti *tu*. Io, dacă sunt aici când vine ea, o şi pocnesc.

Intră bufnind în bucătărie, căutându-şi geaca. Căcat. Şi mă simţeam atât de bine.

— Îmi pare rău, spune Mairead dând din umeri. Da' nu puteam s-o refuz, nu-i aşa? Se duce la părinţi, zău. Nu cre' c-o să stea foarte mult, a zis că doar trece pe aici.

Da, mă gândesc io, te cred şi io; ia banii şi o întinde. Tipic.

— Nu-ţi fă probleme, îi spun. Doar că-mi pare rău pentru tine, că tre' s-o suporţi pe ştoarfa aia. Vino la

crâşmă după ce pleacă, bine? Da' numai după ce pleacă. Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o aduce şi pe ea.

Mairead dă din cap şi io mă duc în dormitor s-o trezesc pe Margaret. Căcat. Îl aud pe Colm cum murmură de unu' singur în bucătărie şi simt cum rămăşiţele de E îmi părăsesc organismu', aproape ca un fluid care mi se scurge prin pori, de parcă s-ar fi deschis un robinet. Realitatea îşi arată capu' ei hidos. Căcat.

E frig ca dracu' aici, foarte foarte frig, şi pe Devil's Bridge şoseaua e plină de gheaţă. Maşina patinează în toate părţile şi stilu' dement şi dezordonat de a conduce al lu' Paul nu ajută cu nimic.

— Fir-ar a dracu', Paul, las-o mai încet! O să cădem dracului în vale!

Paul chicoteşte ca un dement. Pe marginea drumului e doar un gard de sârmă fragil — nişte pari de lemn şi fâşii de plasă de sârmă sunt tot ceea ce mă desparte de o moarte agonizantă şi mutilantă. Da' pe Paul pare să nu-l intereseze asta, râde ca un dement şi derapează în toate părţile, distrându-se de minune. Nu că ar fi sinucigaş sau aşa ceva, e doar dobitoc. Mă agăţ de scaun, sperând să scăpăm, mă cac pe mine de frică, dinţii îmi clănţăne în primu' rând de frică, apoi din cauza vântului îngheţat care bate prin sistemu' de ventilaţie stricat al maşinii. Da' totuşi, la urma urmei s-ar putea să fiu în siguranţă cu Paul la volan; după câte ştiu eu, n-a făcut în viaţa lui vreun accident. Accident de maşină, vreau să spun. Poate că face pe tâmpitu', da' se pricepe la condus.

Imediat după ce mă gândesc la asta pierde controlu'; maşina derapează pe gheaţă, patinează şi io mă piş pe mine în timp ce o ia spre gard şi spre prăpastia enormă a morţii, da' în ultimu' moment Paul smuceşte de volan şi maşina îşi revine. Acu' sunt furios, în mă-sa.

— Ai văzut? Dobitocu' dracului! Puteai să ne omori pe amândoi! Încetineşte dracu', boule!

Paul râde, da' îmi dau seama că s-a speriat şi el puţin; îi tremură puţin râsu' şi vocea, atunci când spune:

— Nu te mai văicări atât! Babă ce eşti. Vrei să trăieşti la infinit?

— Nu, zic io, da' nici nu vreau să mor la două'şapte de ani.

Paul încetineşte şi, în timp ce trecem prin Pisgah, un camion cu nisip al primăriei iese în faţa noastră, aruncând o grămadă de sare şi pietriş din capătu' din spate pe drumu' îngheţat. Pietricele mici ricoşează în parbriz. „În mă-sa", face Colm, fiind obligat să încetinească. Io râd.

— Nici să nu te gândşti să-l depăşeşti, Paul. Aproape am ajuns, oricum.

— Sper. Tre' să mă întorc rapid s-o iau pe Sioned de la gară.

Ajungem lângă Pisgah, unde vedem câteva camionete într-o parcare de pe marginea drumului. Au fost transformate în case mobile, cu coşuri pe care iese fum străpungând plafonu' şi aşa mai departe, lemne de foc şi saci de gunoaie afară. Par confortabile, dacă n-ar fi toate resturile, toate porcăriile ălea; cărucioare de supermarket ruginite, saci de gunoaie sparţi, cărucioare de copii

deformate. Tot felu' de chestii, ca să zic. E o cocină împuţită.

— Aici stau? întreabă Paul.

— Cre' că da.

Opreşte şi io mă dau jos. E frig ca dracu'. Simt cum mi se învineţeşte faţa. Pe deasupra trece un elicopter, la mică înălţime, apoi dispare după un deal, înspre munţi; probabil îi caută pe excursioniştii ăia care au dispărut de curând. Parcă erau patru. Excursionişti. Au dispărut pur şi simplu în munţi.

Zgomotul elicei se stinge şi se face din nou linişte, linişte perfectă în afara vântului. Un căţel maro priveşte spre mine în sus, de pe locul pe care stă în iarba rară.

— Fii cuminte, îi spun.

Apoi bat la uşa uneia dintre camionete. Îmi deschide un şmecher soios, care arată exact cum mă aşteptam; geacă de camuflaj, codiţe afro până la cur, cercei în nas şi în buze. Rune pe un lanţ la gât. Căcaturile obişnuite.

— Da?

— Ăăă, o caut pe Suzanna. Mickey m-a trimis.

— Mickey? Cine-i Mickey?

— Ăă, Mickey Metadonă. Din Aber.

Tipu' mă măsoară din cap până-n tălpi şi se întoarce în camionetă. Îi aud vocea cu accent încă mai sudist decât al meu:

— Zanna! Te caută cineva la uşă!

Fermecător. Idiotu'.

Se aude o voce de fată, mai încet:

— Nu poţi să te ocupi tu, io sunt la budă!

Şmecheru' soios reapare:

— Ce-ţi trebe?

— Doar un sfert.

— Da, da' de ce? Cocaină?

— Da.

— Hai înăuntru, hai înăuntru. Să nu intre chiar tot frigu'.

Intru după el în camionetă. Înăuntru e atât de întuneric că nu văd absolut nimic în afara unei raze de un metru, iar în raza asta de un metru sunt o grămadă de plante uscate, un set de greutăţi, nişte farfurii murdare pe o ladă răsturnată cu fundu-n sus şi un bebeluş adormit într-un cocoloş de haine şi pături. La picioarele bebeluşului e o pisică vărgată mare, care mă priveşte satisfăcută cu ochii ei verzi şi strălucitori. Interiorul miroase a ceapă prăjită şi ulei de paciuli; se simte şi mirosu' ăla ciudat de lapte de care dai întotdeauna lângă copiii mici.

— În oraş e încă secetă, nu?

— Da, zic io. Din celelalte se găseşte cât vrei, da' nu cocaină. E plin de heroină.

— A, ştiu. Banii.

Îi întind banii şi el îmi dă o bucată de răşină. Are mărimea potrivită, da' textura pare cam sfărâmicioasă şi deschisă la culoare; probabil e slabă ca dracu'. Da' dacă cerşeşti, nu poţi să faci mofturi, nu-i aşa?

— Mai vrei şi altceva, omule?

— Cum ar fi?

Acum a devenit prietenos, se poartă ca şi cum am fi tovarăşi, mă ia cu mâna de după umeri şi se apleacă spre mine. Atât de aproape că pot să văd resturile de mâncare din barba lui.

— Păi… am la mine ceva foarte special, un tip foarte nou de MDMA. Eu personal n-am băgat în viaţa mea ceva nici pe departe, reţine, nici pe departe asemănător. Să mor dacă te mint, serios, să mor io dacă te *mint*.

Ridic din sprâncene. Dobitocu' ăsta vorbeşte ca Foghorn Leghorn[27].

— Ai băgat vreodată un Dennis the Menace?

— Absolut, zic io. De o grămadă de ori.

Tipu' rânjeşte şi dă din cap.

— Păi…

— E o porcărie.

Tipu' pare jignit.

— Sau Rhubarbs an Custards? Chestiile ălea demente?

Dau din cap că da.

— Păi, ălea sunt ca nişte aspirine pe lângă marfa asta, omule. Crede-mă; am simţit efectu' şaptej'două de ore, nu glumesc deloc. Trei zile şi trei nopţi. Crede-mă, omule; marfa asta e *specială*. După asta n-o să mai vrei nimic altceva.

Probabil că n-ar trebui să am încredere în şmecheru' ăsta, dar am auzit că circulă nişte pastile demente; Iestyn petrece pe ele de două săptămâni încoace. Mie îmi place la nebunie E-ul, mă rog, atunci când e bun merită de fiecare dată riscu'.

— Bun, zic io. Cât?

— Păi… cât ai fi dispus să plăteşti pentru un efect ca ăsta? E ceva unic, omule.

[27] Personaj de desene animate, cocoş antropomorfizat (n. t.).

Mă prefac că mă gândesc. Acum încep să mă simt arogant. Colm are dreptate atunci când spune că unui laş fizic nu-i stă bine să fie atât de arogant cum sunt io uneori (şi chiar sunt un laş, o, da, nu am nicio problemă s-o recunosc; la primu' semn de scandal am întins-o ca trenu'), da' nu mă pot abţine. Probabil că într-o bună zi asta o să mă bage în spital, da'... oricum, şmecheru' ăsta o merită; e un dobitoc. Aşa că mă îndrept de spate şi spun:

— Păi, dat fiind faptu' că ceea ce sunt *dispus* să plătesc este inevitabil proporţional cu ceea ce *pot* să plătesc, să zicem, ăăă.... şaptezeci şi trei de pence?

Tipu' mă priveşte fix, fără nicio expresie.

— Doişpe lire.

— Bine.

Încă mai am nişte bani de la slujba aia cretină de la restaurant unde am fost; ultima gaură pe care am dat-o la casa de marcat mi-a adus un profit net suplimentar de patruzeci de lire, aşa că şi dacă E-ul ăsta e ţeapă, de fapt nu pierd nimic. Totuşi ar fi destul de enervant să fie ţeapă; nu e vorba atât de banii pierduţi, cât de dezamăgire. Toată însufleţirea şi nerăbdarea irosite. Ar fi trebuit să-l întreb pe Reggie, prietenu' lu' Robbie, ca să zic, dacă au apărut noutăţi despre ultimele tablete de pe internet, când l-am văzut ieri în parc. Reggie e bine informat despre E.

Îi dau banii şi el îmi dă pastila. Mică şi albă, cum sunt de obicei; mie mi se pare că seamănă cu un E obişnuit. O s-o păstrez pentru o ocazie specială, şi sper să-şi facă efectu'.

În spatele camionetei, în umbră, se vede o siluetă mişcându-se, palidă şi slabă ca o fantomă. Probabil că e

Suzanna, ca să zic, da' cu colțu' ochiului pare alburie și filiformă. Se mișcă încet. Ca un păianjen albinos enorm care face t'ai chi. Mă sperie puțin, așa că îi mulțumesc tipului și o întind.

Mă întorc la mașină și Paul o ia din nou spre oraș. Mă lasă la Llys Wen, apoi se duce s-o ia pe Sioned de la gară. Mă ascund în cameră, ascult niște muzică bună și testez iarba: nu e rea deloc. Am fumat și mai bună, da' am fumat și mult mai proastă.

Unii spun că dracu' a murit
Dracu' a murit, dracu' a murit
Unii spun că dracu' a murit
Și a fost îngropat în Killarney!

Știu că va învia din nou!
Știu că va învia din nou!
Știu că va învia din nou,
Să conducă Partidul Conservator!

Liam și Colm cântă cântecul lor stupid de rebeliune. Asta au făcut toată seara. Îl cântă iar, numai că de data asta au schimbat ultimu' vers în „ca să se înroleze în Armata Britanică". Cântă cu elan și cu un anumit venin real, ca și cum chiar ar fi subversivi, ca și cum a te îmbăta lângă un lac din munții galezi la două noaptea ar modifica în vreun fel politica dobitocului de Major în Ulster. Ca și cum. Ce idioți.

Colm se apropie cu mișcări smucite de lumina focului la care Liam prăjește cârnați. Miros superb. În spatele lui e

Laura, pieptănându-i cu peria păru' lung care, atunci când nu e legat în coadă de cal, pare de homalău. Căcat, da' ce dracu' spun? Pare de homalău şi când e legat în coadă de cal. Colm e complet muci, varză, vreau să spun complet terminat, nu cred că l-am mai văzut atât de beat, în afară de comă. Cade încontinuu în noroi, pe malu' lacului, şi pur şi simplu rămâne întins pe spate şi plin de noroi, râzând şi bolborosind aberaţii de unu' singur. Mai devreme blugii lui au luat foc şi a fugit în lac ca să stingă flăcările, apoi ne obligă să-l ascultăm în timp ce ne povesteşte, iar cum a găsit un cadavru în iarbă, o poveste pe care fiecare am auzit-o deja de vreo douăzeci de ori şi despre care nici măcar nu sunt aşa de sigur că e adevărată. Cu Colm nu poţi fi sigur niciodată; vreau să spun că înfrumuseţează, exagerează, uneori spune minciuni pur şi simplu... ca şi povestea despre cum era el mic şi s-a întâlnit cu lupu' de la grădina zoologică Welsh Mountain; de fiecare dată când o spune e altfel. Uneori se sfârşeşte cu el efectiv *în* cuşca lupului, ceea ce sunt convins că e abureală. Cum ar fi putut să sară peste gratii, fiind doar un ţânc? Nu cred că mai ştie nici el ce e adevărat sau nu, ce s-a întâmplat într-adevăr. Nu cred că la Colm mai funcţionează distincţia între fantezie şi realitate.

Lacul sclipeşte în lumina lunii şi munţii se înalţă în juru' nostru, ca nişte cocoloaşe imense de negru mai intens pe cerul nopţii. Feţele oamenilor care stau în cerc în juru' focului sunt ca nişte luni portocalii, cu cratere, câmpii şi dealuri. Nu există muzică deloc (în afară de cântatul nostru oribil); da' înainte a existat, zău că da; cineva a adus un casetofon uriaş şi a pus Leftfield, da' apoi

Colm a căzut peste el în timp ce era ud leoarcă şi acum nu mai merge. Bineînţeles, Colm nu şi-a cerut scuze; a râs doar. A fost într-o dispoziţie nenorocită şi agresivă toată seara, atacând verbal pe toată lumea; mai devreme a scos-o din pepeni pe Sioned, făcând-o vacă rasistă (în urma unei poveşti spuse de Sioned despre cum şi-a bătut soră-sa joc de ea întrebând-o cum se spune în galeză la „câine" — adică „cwn" — în timp ce treceau pe lângă un negru). Îi tot dădea înainte că rasismu' nu e neapărat o boală pur englezească, că e endemic în toate insulele britanice, lucru cu care Sioned, cu periculoasa ei idealizare a orice e galez şi demonizarea oarbă a orice e englez, nu a fost de acord, ceea ce era scânteia de care avea nevoie Colm pentru a ataca. Eu personal eram de acord cu el, dar... e mai bine să-ţi ţii gura.

Colm e... în mare pericol. Se prăbuşeşte. Întotdeauna mi-a plăcut Colm; înainte era cu totul el însuşi, un individ sălbatic, cu o minte foarte profundă şi incisivă. Ştii cum un câine e cu atât mai mult câine? Ei bine, aşa era Colm; vechiul Colm. Unu' dintre cei mai mişto tipi din perioada mea din Ţara Galilor. Acu' însă se transformă rapid în... mă rog, în ceva complet diferit, ceva ce înainte detesta, o povară jalnică, un ratat trist şi terminat. Dă mai multe semne de distrugere decât oricare dintre noi; vene plesnite pe nas, până şi dinţii şi păru' încep să-i cadă, nu mai are memorie de scurtă durată aproape deloc, ceea ce înseamnă că spune la nesfârşit aceleaşi poveşti, ceea ce e cumplit de plictisitor şi enervant, are impresia că ţi-a împrumutat bani când tu ştii sigur că nu e adevărat, insistă că ţi-a dat înapoi banii pe care ţi-i datorează, deşi nu ţi-a dat nimic.

Şi irascibilitatea lui de acum, Dumnezeule, el a fost întotdeauna irascibil, da' acum îşi iese din pepeni din nimic. Ca mai înainte, când se împleticea pe lângă foc şi Roy i-a spus să fie atent; Roy voia doar să se asigure că nu păţeşte nimic, da' Colm a început cu:

— Zău, da' de ce? Pentru că nu-s în stare să am grijă de mine, asta vrei să spui? Crezi că o să cad şi o să mă lovesc, nu-i aşa, crezi că sunt un invalid nenorocit?

Foarte agresiv, ca să zic, ştii, ca şi cum ar fi fost jignit cu adevărat. E foarte trist. Înainte se purta ca şi cum era important, ca şi cum era deosebit, da' acum, mă rog, uită-te doar la el; stă acolo, sub ochii tuturor (şi sunt o grămadă de oameni aici, cam vreo treizeci, pe mulţi dintre ei nici măcar nu-i cunoaştem), clătinându-se, cu balele curgându-i din gură, cu scula atârnându-i din prohab şi stropindu-şi cu pişat ghetele. Una dintre fete scutură din cap şi murmură pentru ea însăşi: „Dezgustător... dezgustător". Şi chiar e — şi aşa mai departe; şi-a pierdut orice demnitate. N-aş fi crezut niciodată c-o să spun aşa ceva despre Colm, şi imediat după ce îmi spun asta mă simt oribil, o greutate enormă se lasă asupra mea. Demnitatea lui a plecat, l-a părăsit, şi ea era cel mai preţios lucru pentru Colm.

Mairead nu se uită la el, dar e atât de beată că probabil nici nu ştie că e acolo. Mă întreb cum ar reacţiona Margaret dacă l-ar vedea aşa; ştiu că îi place de el, în modu' ăla special, ca să zic, şi mă întreb ce-ar face. Poate că pe termen lung i-ar prinde bine să-l vadă aşa; atunci şi-ar da seama că are în el şi ceva foarte nasol, ca noi toţi ceilalţi. Da' ea nu e aici, s-a dus să bea cu bou' ăla gras de

Martin; sper că e în regulă — n-am avut niciodată încredere în nemernicu' ăla. Prea pervers. Prea onctuos.

Mai iau un gât de coniac. Mairead spune cu o voce joasă şi tristă, de undeva din stânga mea:

— Cum se spune când îţi omori prietenu'? Există un cuvânt special pentru asta, ştii, ceva cu cid? Partenericid?

— Prosticid! face Sharon.

Apoi chicoteşte tare. Mairead râde şi ea.

Colm se holbează la ele amândouă, apoi îşi bagă scula la loc (văd în lumina focului cum încă o pată udă se lăţeşte pe partea de sus a blugilor lui răpănoşi).

— Du-te dracului, Sharon. Şi tu, Mairead. Dispăreţi dracului.

— Foarte drăguţ, spune Sharon. Să-i spui prietenei tale să dispară.

— Cel puţin io nu-i datorez nouă sute de lire. Lipitoareo.

— Nu, îi datorezi vreo patru mii.

Colm se apropie de Sharon, scrâşnind din dinţi atât de tare că aud ecou' lor printre copaci. Cre' c-o s-o lovească cu sticla de vin Mad Dog pe care o ţine în mână, dar se abţine; rămâne doar acolo, lângă ea, în timp ce o grămadă de oameni îl privesc, şi spune:

— Sharon, dispari în clipa asta din viaţa mea şi să nu cumva să te mai întorci vreodată, jegoasă proastă şi urâtă ce eşti. M-am săturat să te tot văd cum te agăţi de noi ca un păduche, nu te vrea nimeni aici, când suni la telefon nu răspundem, când baţi la uşă ne prefacem că suntem plecaţi, pentru că nimeni nu vrea să te aibă în preajmă. Eşti o povară, eşti proastă şi enervezi pe toată lumea, eşti

complet inutilă, consumi spaţiu' degeaba. Ascultă-mă ce-ţi spun, cea mai mare greşeală din viaţa mea de până acum a fost să mă culc cu tine. Ce dracu' o fi fost în capu' meu? N-aş fi făcut-o dacă nu eram atât de beat şi o s-o regret toată viaţa. Eram muci, da, *trebuia* să fiu muci, da' a fost o experienţă atât de scârboasă că încă mi-o amintesc. Ca un coşmar. Eşti urâtă ca moartea. De fiecare dată când mă gândesc la asta tre' să mă opresc, ca să nu vomit. Chiar eşti cea mai mare *naşpetă* pe care am futut-o vreodată. Am futut ceva urâte, da' tu eşti de departe cea mai naşpa.

— Hei, vezi că sari calu'! strigă Liam.

Mairead îşi acoperă faţa cu palmele şi Sharon fuge înspre maşini.

— Şi dă banii înapoi! strigă Colm în urma ei. Dacă nu, îţi distrug maşina! Vaco!

Se întoarce spre Liam.

— Şi tu de ce dracu' îi iei partea? E cumva problema ta? Hmm? Labagiule.

Se clatină în lumina focului, caută prin buzunare un pumn de pastile pe care le înghite cu nişte vin. Dracu' ştie ce sunt. Calmante, îmi imaginez; exact la fix.

— De fapt, *toţi* sunteţi nişte labagii împuţiţi. Nişte nemernici, absolut toţi. Puteţi să vă duceţi toţi la dracu'.

Apoi dispare împleticindu-se în întuneric, înspre munţi, pe lângă placheta care comemorează bătălia de la Hyddgen sau ce a fost aia. Un măcel, în orice caz. Îmi spun că modu' în care se comportă Colm se datorează în mare parte alcoolului, drogurilor şi nopţilor nedormite, da' de fapt ştiu că e ceva în neregulă cu el. Ceva profund dinăuntru' lui a luat-o razna, şi o să fie al dracu' de dificil,

poate chiar imposibil, să îşi revină. Ce se întâmplă cu el? Ce se întâmplă cu noi toţi? De unde a început decăderea asta, care sunt rădăcinile ei?

Mă întorc spre Mairead şi îi ofer coniacu' meu. Pare să se fi trezit, cumva.

— Eşti bine?

Ea dă din cap că da, da' văd că faţa ei e udă şi gura închisă strâns, o linie subţire. Lumina flăcărilor i se reflectă pe obraji şi pe cerceii de pe faţă, apoi pe sticlă, în timp ce o duce la gură şi ia o înghiţitură zdravănă.

— Dumnezeule, Mairead, ia-o încet.

— De ce?

Iau de la ea sticla de coniac şi beau şi io. Simt nişte mici furnicături cum stau lângă ea, doar noi doi. Crede-mă, ar fi trebuit să fie a mea. Aş fi fost atât de bun cu ea, serios. Stau atât de aproape de ea că simt mirosu' săpunului cu care se spală şi îmi vine s-o ling pe gât, pe spate, pe braţe. Malcolm şi Mairead sună bine. Corect.

Şi poate că sunt suficient de beat ca să-i spun asta, în timp ce mă întorc spre ea, da' e deja dusă, întinsă pe spate sub stele, din nou aproape în comă din cauza alcoolului. O privesc cum stă acolo întinsă, terminată pe malu' lacului. Un superb morman de disperare, dacă aşa ceva poate să existe.

În minte îmi apare un gând. O idee, ca să zic, care imediat devine dorinţă. Nu fac nimic ca s-o împiedic să crească.

— Ah, fir-ar a dracu'!

Liam a scuturat tigaia şi unu' dintre cârnaţi a sărit în flăcări. Se întinde după el din reflex, dar Laura, care încă îi

pieptăna păru' lui de fată, îl trage înapoi şi el se răsteşte la ea:

— N-ai vrea să încetezi odată să mă tot piepteni, de parcă aş fi o oaie! Dumnezeule!

— Bine. Scuză-mă.

Lasă din mână păru' lu' Liam şi se dă înapoi, enervată. Încruntată şi cu mâinile încrucişate.

Şi parcă văd cum o să fie tot restu' nopţii, parcă văd ce o să se întâmple: o să ne îmbătăm toţi, apoi cei care trebuie să facă asta o să se împace, apoi când o să vină zorii o să ne ducem toţi să-l căutăm pe Colm în munţi, în sălbăticie sau unde dracu' s-a dus el. Foarte plăcut. Asta o să se întâmple. O aud pe Sharon cum plânge în maşina din spatele meu, pe vârfu' dealului. Nu merita jignirile lu' Colm. A sărit rău peste cal.

Îmi beau coniacu' lângă Mairead, care sforăie, şi mă uit cum cârnatu' din foc devine şi el un tăciune strălucitor. Nu-mi vine să cred că viaţa mi-a oferit un simbol atât de melodramatic. Nu-mi vine să cred că viaţa mi-ar jigni inteligenţa în modu' ăsta; vreau să spun, din tigaie sare direct în foc? Hai să fim serioşi. Cam melodramatic. Mă hotărăsc că asta nu poate fi o profeţie, pentru că viaţa adevărată nu e niciodată atât de clişeistică şi superficială, deşi ştiu, bineînţeles, că uneori chiar aşa e.

Bun: azi o să fie o zi foarte agitată, deci am nevoie de un stimulent, aşa că după ce fac duş trag câteva linii — cocaină amestecată cu amfetamine. Mă ustură pe nas şi îmi arde faţa, şi am impresia că o să borăsc din cauza gustului greţos, în timp ce îmi coboară pe gât, însă doar

icnesc de câteva ori, beau nişte apă, fumez o ţigară şi am plecat.

E o dimineaţă superbă în timp ce merg spre oraş, pe câmp şi prin campus. În curtea universităţii e un grup de studenţi în juru' clopotniţei; trec printre ei în timp ce drogurile acţionează în pieptu' şi în capu' meu, mestec gumă şi mă uit din spatele ochelarilor de soare după gagici mişto, din care sunt o grămadă, aproape dezbrăcate pe căldura aia. E minunat. Una dintre ele trece pe lângă mine şi îmi atinge braţu'; cre' că de-abia aşteaptă. Nu poate avea mai mult de optişpe ani, poartă pantaloni scurţi mulaţi şi o bluză scurtă pe care scrie „NEBUNATICĂ — DAR DRĂGUŢĂ". Dumnezeule. Dacă n-ar fi amfetaminele şi aşa mai departe, în pantalonii mei ar fi o adevărată revoluţie. Să fiu al dracu'.

În timp ce cobor pe Penglais Hill pasu' mi se iuţeşte şi încep să fluier. Creieru' meu produce gânduri într-un ritm incredibil şi inima îmi bubuie cu repeziciune. Doamne, Colm îşi injectează chestia asta — dementu' dracului. De asta o ia razna; nu poţi băga droguri intravenos timp de zece ani şi să rămâi normal la cap. Vreau să spun, uită-te la Lou Reed; acum cântă cu nenorocitu' de Dave Stewart. Şi cu asta cre' că am spus tot.

Din acest punct văd tot oraşu' dedesubtu' meu, făcut sendviş între cele două cocoaşe verzi, imense, Pen Dinas la stânga şi Constitution Hill la dreapta; totul e neclar în lumina strălucitoare a soarelui, între dealuri, în spatele oraşului, marea e gri şi calmă. Par două santinele enorme, nişte temniceri, ca să zic, care stau de pază ca să nu poată fugi nimeni. Pe moment nu mă interesează absolut deloc

asta, sunt luat, da' uneori am senzaţia că e greu să trăieşti printre munţi. Opresiv, cumva. Atârnă deasupra ta, colosali şi imuabili, te simţi în permanenţă supravegheat. Nu oricine poate să trăiască într-un astfel de loc; de exemplu, fraieru' ăla dus care a scris ghidu' ăla — el n-a putut trăi aici, literal vorbind —, sărmanu' de el s-a sinucis, nu-i aşa? Săracu'. Totuşi... nu-mi amintesc să-l fi cunoscut, zău, da' din ce mi-a povestit lumea despre el pare că era cam tâmpit.

Bun. Picioarele mele transpiră din cauza căldurii — e arşiţă de-a dreptu'. Îmi amintesc cum Colm a spus odată că îi era atât de cald, că a sta cu pantalonii pe el ar fi fost ca şi cum ar fi locuit într-o tigaie păroasă. Am râs. Mi-a plăcut asta; tigaie păroasă. Ha.

Prima oprire: oficiu' de şomaj. Săptămâna trecută n-am mai primit ajutoru' pentru locuinţă şi îmi fac griji că poate au aflat că lucrez la restaurant, dar Paul, care se pricepe la chestiile ăstea, mi-a spus că dacă ar fi aflat, m-ar fi chemat imediat la interviu. Aşa i s-a întâmplat lui când paraşuta aia dementă de Annie l-a turnat. Da' tot sunt puţin îngrijorat; printre altele, nu mai am decât treizeci de lire şi mi s-au terminat drogurile aproape de tot, aşa că am nevoie de ajutoru' ăla. Nu suport să fiu lefter, serios. Să stai pe ajutoru' de şomaj e oribil, omule, tre' să mai lucrezi ceva la negru; adică guvernu' recunoaşte că ajutoru' de şomaj e minimu' absolut necesar supravieţuirii, da' io nu vreau doar să supravieţuiesc şi nu înţeleg care e problema cu asta; vreau să beau, să-mi cumpăr haine, cărţi şi droguri, să închiriez casete, să mă distrez cât sunt încă tânăr. Îmi doresc senzaţia aia că eşti stăpânu' vieţii tale pe

care ţi-o dau banii din buzunar; să fii sărac e atât de represiv, te simţi ca un puşcăriaş, când nu mai ai niciun ban chiar începi să-ţi dai seama că există unele forţe — oameni — care te controlează. Vreau să spun, te manipulează şi te manevrează ca pe un aparat. E absolut oribil. Da' dacă ai o slujbă — prost plătită, ca să zic astfel, aşa cum sunt majoritatea slujbelor, mai ales ălea disponibile pentru un băiat din Essex care n-are nicio calificare — şi ieşi de pe şomaj, atunci sar pe tine cu taxe locale, plată integrală pe chirie, transport, reţete, absolut orice. E o situaţie oribilă. Da' nu tre' să te laşi copleşit, pentru că exact asta vor ei. Tot ce tre' să faci e să te descurci cum poţi, să îţi cultivi anumite deprinderi de furat din magazine şi fraudare. Asta e tot ce poţi să faci. Şi la dracu' — asta e de ajuns, nu-i aşa?

Scrâşnesc din dinţi în oficiu' de şomaj, pereţii îmi trimit înapoi ecou'. Oficiu' e gol, cu excepţia lu' Derek Jegosu' şi a plozilor lui cu nas cârn, care sunt la ghişeu; Derek e tot mai exasperat, pufnind şi plesnind cu palmele pe geamu' de sticlă; fata încearcă să îşi păstreze calmu', încearcă să-i explice ceva, da' el nu vrea să asculte. E ca o sperietoare de ciori anorectică; e infectat cu HIV, da' io sunt sigur că are deja SIDA propriu-zisă, zău, pentru că aproape poţi să vezi cum se stinge sub ochii tăi. S-a mutat aici din Londra, după ce a fost diagnosticat, ca să zic, cu tot cu copii şi cu nevastă-sa (care dup-aia a întins-o imediat înapoi în sud, de una singură), probabil gândindu-se că o să fie mai sănătos pentru el să trăiască lângă mare şi munţi, ceva de genu' ăsta. Apele ălea vindecătoare şi toate aburelile ăstea; se pare că victorienii

aduceau aici bolnavii de tuberculoză, ca să facă baie în mare. Nu ştiu dacă asta i-a ajutat sau nu cu ceva, da' acum sigur nu i-ar ajuta, cu toţi rahaţii şi toate gunoaiele ălea. Şi nicio cantitate de apă de mare, poluată sau nu, n-are cum să vindece Virusu'. Pe Derek sigur nu l-a ajutat cu nimic.

— Sigur, din spatele geamului poţi să spui asta, da' dacă ai fi aici, n-ai mai spune asta, nu-i aşa? Nu! Pentru că te-aş strânge de gât, de-aia! Curvă arogantă ce eşti! Cum pot să fiu apt de muncă dacă am HIV? Şi cum aş putea să le dau lor de mâncare, hmm, tu ai putea? Uite — dă-le tu de mâncare!

Îi ridică pe copii şi îi pune te tejghea, la care ei încep să urle. Ţipetele lor îmi irită terminaţiile nervoase. Foarte enervant. Fata din spatele geamului încearcă să potolească Tribu' Jegos, da' ei n-au chef să asculte; copiii continuă să urle şi ceafa lu' Derek se învineţeşte.

La dracu', vin mai târziu. Cum dracu' să stau şi să aştept când am în trupu' meu un motor V8 care rage? Amfetaminele ăstea sunt superbe. Foarte bune. Cocaina le dă un impuls, zău aşa, da' speedu' ăsta, Dumnezeule, ascultă-mă pe mine, când îşi face efectu' n-ai cum să-l ignori. Sunt luat ca dracu'. Beton. Mă simt ca un zeu.

Plec şi în faţă la Western Vaults dau de Roger. Arată mult mai sănătos ca de obicei, s-a îngrăşat puţin, şi-a lăsat păru' să crească mai mult decât tunsoarea lui normală, foarte scurtă, şi sunt surprins să văd că de fapt e cârlionţat. Din cine ştie ce motiv, n-aş fi crezut niciodată că Roger are păru' cârlionţat. Cârlionţat şi blond; aproape de heruvim, de fapt, deşi mă tulbură să spun asta. E cu tipu' ăla, Ianto, cu care m-am văzut de câteva ori, ăla din munţi cu dinţi

de iepure, căruia îi curg balele ca la un retardat şi care chicoteşte ca un maniac. Nimeni nu ştie cine e taică-său, da' are limba aia care atârnă a lu' unchiu-său. Parcă e din *Deliverance*[28], omule.

— Malcolm, fraiere! ţipă Roger. Ce mai e nou, băiete?

Dau din umeri.

— Ce vezi, prietene; sunt lefter, pe speed...

Se dă mai aproape de mine.

— Ţi-a mai rămas cumva puţin? Mi-ar prinde bine o linie.

Scutur din cap.

— L-am băgat la micu' dejun, prietene. S-a terminat. L-am tras pe nas.

— A, bine. Te cred. Mulţi alţii nu te-ar crede, ca să zic. Hei, nu ştii cumva de unde am putea să facem rost de nişte E? Ianto de-abia aşteaptă să se facă, nu-i aşa, băiete?

Ianto chicoteşte, din gură îi curg balele şi capu' îi saltă pe gât ca la câinii ăia pe care îi vezi în spatele maşinilor de familie. Când sunt treaz tipu' mă îngrozeşte, da' când sunt luat pot să râd cu el. Niciun pericol.

— Aţi putea încerca la Jed, le zic. Sau Jerry. Iain scoţianu' avea ceva, da' s-a cărat undeva, dracu' ştie unde. Nu l-a mai văzut nimeni de nu ştiu când.

Roger dă din cap.

— Atunci mă duc până la Jed. Da' mai întâi tre' să luăm ceva, nu-i aşa, Ianto? Căutăm un vibrator imens.

Ianto iar chicoteşte.

— Cyril Dementu' încă mai vinde de-ăstea, nu-i aşa?

[28] Film american în care un grup de orăşeni aflaţi în excursie intră în conflict cu câţiva ţărani primitivi dintr-o zonă izolată de munte (n. t.).

— N-aş putea să-ţi spun, prietene, zic io. Io n-am avut nevoie de aşa ceva.

— Ah, nu, nu-mi spune că încă foloseşti castraveţi? Şi morcovi şi păstârnaci, şi pe prietenu' lu' Paulie, când are chef!

Lui Ianto asta i se pare extrem de amuzant, iar io mă întreb la ce le-o trebui ăstora doi un vibrator imens. Nici nu vreau să mă gândesc.

Roger îmi spune că vorbim şi ne vedem fiecare de drum, io spre Great Darkgate Street şi el pe... mă rog, unde dracu' se duce el. Nu ţin neapărat să ştiu. Roger e, mă rog, vreau să spun că uneori e amuzant, ca să zic, da' cu nebunu' ăsta nu ştii niciodată cum stai, nu ştii ce-o să facă în secunda următoare. E foarte imprevizibil, nu te simţi niciodată în siguranţă lângă el. Ca atunci, la petrecerea lu' Iestyn, când Roger a aţipit şi tipu' ăla din Wrexham, Tansey îl chema, i-a desenat mustaţă şi barbă pe faţă. Când s-a trezit, Roger a râs, zău, nici măcar nu s-a şters şi a băut câteva pahare cu Tansey, discutau, hmm, pălăvrăgeau ca doi amici, şi apoi, după vreo cinci ore, în bucătărie, Roger s-a furişat în spatele lui şi l-a lovit cu toată forţa în cap cu o sticlă de Newcastle Brown. O chestie dementă. Îmi amintesc foarte clar; zgomotu' ca de împuşcătură, sticla care a explodat, împrăştiind bere în toată camera, Tansey prăbuşindu-se imediat, ca şi cum i s-ar fi înmuiat toate oasele, şuvoiu' de sânge care îi ţâşnea din urechi, din nas... a fost oribil, serios; pervers şi îngrozitor. Îmi amintesc că-mi venea să vomit. Şi Roger stătea pur şi simplu acolo, uitându-se în jos spre el, cu barba şi mustaţa (una mare şi curbată, ca de Cei trei

muşchetari) încă pe faţă, apoi l-a scuipat pe Tansey şi i-a tras câteva şuturi în coaie şi dup-aia s-a dus să-şi bage în venă. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu Tansey după asta; a trebuit să mă duc să stau puţin în grădină. Presupun că l-a dus cineva la spital, pentru că atunci când m-am întors nu mai era nicăieri; doar o pată întunecată de sânge.

Amintirea asta îmi trezeşte alta, la fel de neplăcută, în timp ce mă strecor printre cumpărători; cam cu vreo două luni în urmă făceam exact acelaşi lucru — mergeam pe strada principală, pe speed — şi l-am văzut pe Peter, dobitocu' care îşi punea câinii să se bată cu viezuri, împleticindu-se pe trotuaru' de vizavi, intrând şi ieşind din magazine, urlând şi lăsând în urma lui o dâră de sânge. M-am repezit înăuntru la Superdrug, pentru că mă speria, zău aşa, da' nu înainte să observ că avea o macetă înfiptă în umăr, băgată adânc exact deasupra claviculei, ca să zic. Se clătina pe trotuaru' aglomerat, sângerând puternic, intrând în magazine în timp ce oamenii fugeau din calea lui. Una dintre cele mai nasoale chestii pe care le-am văzut vreodată. După cum am aflat mai târziu, se pare că Charlie Grăsanu' îi făcuse asta, după ce îi dăduse foc la rulota lui din Bow Street ca să-l scoată afară. Nu ştiu din ce cauză, da' Charlie Grăsanu' făcea chestii de-ăstea tot timpu' — bătăuş plătit, înţelegi. Rupea picioarele oamenilor pentru douăj' de lire; nu ştiu cât lua ca să bage maceta în cine ştie ce amărât. Ăsta era alt dement, Charles Grăsanu'. Şi ce farsă a fost înmormântarea lui; oricum niciunuia dintre noi nu-i plăcea de el, Paulie stătea acolo tripuind pe acid, Mags şi Mairead erau muci de bete, împiedicându-se de cruci... io n-am vrut să mă duc din capu' locului. Nu era

nicio pierdere, un nemernic violent mai puţin. Da' soră-sa ne invitase, aşa că bănuiesc că a trebuit să merg.

În fine.

În piaţă îl văd pe Dai Datblygu, da' e muci şi incoerent, bate câmpii fără niciun sens, aşa că îl fac de ceva cât să-mi ajungă de o bere şi de o linie în Ship an Castle, apoi o iau spre supermarket. Somerfield; de acolo e cel mai uşor de furat, floare la ureche, pentru că îi ştiu pe nişte tipi care lucrează acolo şi mi-au spus codurile; „Directoru' e chemat la casa trei" înseamnă că au depistat pe vreunu', „Anunţ pentru Bill Rhodes" înseamnă că e o echipă la furat etc. Aşa că atunci când auzi asta la difuzor ştii că ai fost luat la ochi şi poţi să pui marfa furată înapoi în raft şi apoi să le ceri indignat să-şi ceară scuze, atunci când ieşi din magazin şi agentu' de pază te caută în buzunare şi nu găseşte nimic. Beton. Azi am nevoie de o grămadă de chestii, la capitolu' mâncare acasă am patru felii de pâine şi o conservă de ton, da' pentru că sunt pe speed mâncarea e ultima chestie care mă preocupă; nu e o idee bună să te duci la furat din magazin când eşti pe speed — ai impresia că n-o să mai mănânci în viaţa ta, aşa că ajungi să subtilizezi chestii inutile, cum ar fi căni, reviste şi jucării. Speedu' îţi dă încredere, zău aşa, da' capacitatea ta de raţionare nu e într-o stare prea bună, da' oricum aspectele ăstea practice nu mai contează prea mult — contează senzaţia, adrenalina... nu că în ultimu' timp aş mai simţi asta prea mult. Acum furatu' din magazine a devenit doar o slujbă; o altă corvoadă care trebuie făcută.

Înăuntru la Somerfield e plăcut şi răcoros, datorită aerului condiţionat, da' nu suport postu' ăla de radio al

magazinului. N-am înţeles niciodată de ce pun aşa ceva; se presupune că asta creează o atmosferă relaxată în care să-ţi faci cumpărăturile, da' nu face altceva decât să te zgârie pe creier şi să te facă să vrei să ieşi cât mai repede de acolo. Fructele şi legumele sunt toate colorate ţipător; par artificiale, prea vii, prea plastificate. Scrâşnesc din dinţi şi îmi trag nasu' de parc-aş avea pleurezie; mă plimb printre cumpărători, în lumina strălucitoare, şi mă simt absolut minunat.

Uite-l şi pe Roy, la raionu' de peşte.

— Ce mai faci, Roy?

— Beton, Malcolm. Dă-te puţin mai aşa.

Ţin de şase în timp ce el îşi bagă nişte somon afumat în buzunar şi un pachet de stridii irlandeze în pantaloni. Cre' că sunt foarte reci.

— Bun aşa. Mersi.

— Cu mare plăcere, Royston.

O iau pe culoaru' următor. Chestia asta e beton, cum mă plimb printre toate mărfurile ăstea fără să-mi doresc niciuna dintre ele. Drogurile mi-au comprimat stomacu' până l-au făcut de mărimea unei alune şi ideea de a mânca e oribilă; mai degrabă mi-aş băga în venă borâtură decât să mănânc ceva (asta poate fi una dintre comparaţiile lu' Colm, nu-mi dau seama sigur; cam aşa sună). Atunci când apetitu' tău natural dispare şi eşti relativ eliberat de nevoie te poţi uita la aceste produse ca la ceea ce sunt ele în realitate — dorinţe artificiale, necesităţi fabricate, reprezentări inutile, goale, apatice, penibile ale unei alegeri gândite să îţi ofere o senzaţie iluzorie de satisfacţie superficială. Oferte găunoase, asta e tot. Vreau să spun, chiar avem nevoie de patruzeci de tipuri de

deodorante? De mâncare de fasole cu sos HP? Avem nevoie un căcat. Lasă-le să putrezească.

Îmi trag nasu' tare de tot şi substanţele chimice îmi ard plăcut gâtul. Stau lângă aceste obiecte tăcute, aştept valu' care urmează să vină şi mă simt minunată. Beton.

Rhodri îmi face cu ochiu' lângă raionu' de lactate, în timp ce bagă în buzunar o bucată de brânză. E o bucată mare, care îi atârnă pe şold ca un fel de hernie. Griff trece pe lângă mine cu un zâmbet larg pe faţă şi cu salopeta umflată, de parcă ar fi gravid. O văd pe Cerys — pentru o cleptomană are un stil cam nonşalant de a fura — care strecoară un pui congelat în sacoşă şi apoi o întinde, urmată de un tip de vârstă mijlocie cu cravată care, în mod evident, e detectivu' magazinului. Acum sunt în siguranţă; în timp ce el o urmăreşte pe Cerys pot să fac o vizită la raionu' de băutură.

Pe drum trec pe lângă Laura, care caută în raftu' de produse deteriorate ca să-i gătească ceva lu' Liam. Mazăre zdrobită şi plăcintă ruptă. Vezi? Respectă legea şi o să mănânci ca un vagabond.

La raionu' de băutură îmi strecor o sticlă de jumate de votcă în faţa pantalonilor şi una în spate. Câte o sticlă de whisky de un sfert în fiecare buzunar din faţă şi o sticlă de vin roşu pe mâneca mea largă; mă duc la casă cu un pachet de patru cutii de Heineken; tre' să cumperi ceva, ca să eviţi suspiciunile; dacă nu iei nimic, atragi atenţia. Mai iau şi o revistă şi în timp ce fac asta de la staţie nu se aude altceva decât muzică; îi zâmbesc gagiii de la casă şi aproape că izbucnesc în râs când văd expresia de durere de pe faţa lu' Roy în timp ce plăteşte pentru pliculeţele lui de ceai;

cre' că stridiile ălea i-au congelat deja coaiele. Cre' că sunt ca varza de Bruxelles din congelatoare.

În timp ce ies din magazin aud cum vocea de la difuzor cheamă directoru' la casa trei; mă întreb pe care din ei l-au ginit. Mi-ar plăcea să stau şi să văd ce se întâmplă, da' am prea multă marfă de contrabandă la mine, aşa că ies în lumina soarelui şi îmi cântăresc opţiunile: să-mi găsesc un loc pe plajă unde să stau şi să-mi citesc revista şi să mă fac muci; să fac acelaşi lucru acasă; să trec pe la Colm şi Mairead... Atât de multe opţiuni. Opţiuni adevărate şi aşa mai departe; chestii pe care vreau să le fac.

Apoi îmi amintesc că tre' să mă duc la oficiu' de şomaj să văd ce s-a întâmplat cu ajutoru' meu. Căcat. Am uitat de asta în timp ce mă distram. Totuşi asta n-ar trebui să-mi ia prea mult, ca să zic, şi am buzunarele pline de băutură şi încă vreo câteva linii bune în pliculeţ. Dacă mă gândesc la ele, o să m-ajute. Beton. Îmi apăs o nară cu degetu' şi inspir tare pe cealaltă, ca să recuperez rămăşiţele de la ultima priză, apoi o iau spre oficiu' de şomaj în timp ce un nou val începe să-mi furnice coapsele. O zi splendidă. Până acum.

Doişpe lire pentru un E contrafăcut. Labagiii ăştia de dealeri hoţi, soioşi şi nemernici. Îşi permit cam multe. Aş fi în stare să pun pe cineva să arunce un Molotov în rulota dobitocului ăluia, dacă n-ar fi şi un copil înăuntru. Să sperăm doar că n-a vândut nimic lu' Roger, Griff sau Ikey, cuiva de genu' ăsta; ăştia i-ar scoate maţele labagiului, ceea ce ar fi exact ce merită. Dobitocu'. Detest asta, serios; oricum n-am prea mulţi bani, şi nu numai că am irosit

douăşpe lire pe un paracetamol împuţit sau ce dracu' e, da' a trebuit să cumpăr şi două pliculeţe de amfetamine, ca să simt şi io ceva. Căcat. Nemernici egoişti şi mercenari. E plină lumea de ei.

De ieri după-amiază, de când am descoperit că E-ul ăla e contrafăcut, sunt foarte nervos. Amfetamina mi-a prins bine o vreme, zău, da' acu' sunt iar în sevraj şi sunt de două ori mai scârbit decât înainte. Ştiu că sunt un labagiu arţăgos, da' nu mă pot abţine; oricine ar fi la fel, în locu' meu. Ce dezamăgire oribilă. Ieri, pe la vremea ceaiului, când a trebuit în cele din urmă să recunosc că pastila n-o să funcţioneze, m-am dus să iau o pizza, şi în timp ce aşteptam s-o prepare, Colm a luat un formular de comandă şi a început să scrie comenzi de genu' „gem de unghii cu căcat prăjit... garnitură de aluat de pizdă... floci cu salată de ouă", şi io i-am zis că e copilăros, infantil şi stupid şi că se dă în spectacol, da' de fapt era din cauza mea — io făceam pe tâmpitu'. În mod normal mi s-ar fi părut amuzant ce făcea Colm, ca să zic, da' ieri... pur şi simplu nu mă puteam abţine. E aşa de deprimant să iei ţeapă.

Şi ăsta e norocu' meu, nimeresc lângă nişte copii morţi după E. Fraieri naivi. Auzi-i ce spun:

— A, da, omule, asta e singura modalitate de a rezolva problemele lumii, nu-i aşa? Să-i obligi pe toţi politicienii, bancherii şi mahării să bage o pastilă de E şi să se ducă la un chef şi îţi garantez io că n-ar mai exista războaie, foamete sau lăcomie... nimic de genu' ăsta, niciodată.

— Da. Toţi i-ar lăsa pe ceilalţi să...

— Nu s-ar mai lupta nimeni nicăieri în lume. Îţi dai seama cum ar fi, omule? Sfârşitu' violenţei. În toată lumea.

Rolf, în grădina căruia stăm, se bagă atunci şi el şi le spune că habar n-au de nimic şi începe să bată câmpii cum el era acolo când a început toată povestea cu drogurile, fusese la Horizon, la Shoom[29]. Copiii cu E-ul se uită la el de parcă ar vorbi în greacă sau aşa ceva. N-au mai auzit în viaţa lor de Shoom; probabil cred că e o băutură energizantă nouă şi la modă pentru sevraj.

Vai de capu' lor de tăntălăi ameţiţi. O, da, E-ul are un efect extraordinar, incredibil, poate cel mai bun dintre toate, da' nu e nici pe departe vreun soi de panaceu. E doar un drog care te face să uiţi de tot şi îţi dă posibilitatea să te simţi şi bine. Asta e tot. Nu poate rezolva nimic în afară de chestii personale, şi nici asta nu e sigur. Vreau să spun, uită-te la acid, în anii '60; toată lumea credea că acidu' e salvarea, un pas pe drumu' unei conştiinţe noi şi superioare, şi ce s-a ales acum de oamenii ăştia? Trei chestii simple: dobitocu' de Richard Branson. Genesis. Fraieru' de Roger Waters.

— La tine încă mai acţionează amfetamina, Mal?

Mă întorc spre Colm şi scutur din cap.

— Nu, nu prea. Începe să treacă efectu', zău. N-ar strica încă puţină.

Colm îmi întinde un pliculeţ din care iau de câteva ori cu degetu'. Îl stingem cu şerbet. Colm are în gură un cocoloş de gumă cât o minge de tenis de câmp şi ochii îi zvâcnesc în toate părţile. La vreun metru în spatele lui, oile pasc iarbă pe câmp.

Fetele discută despre... oare despre ce discută? Sinonime pentru „pizdă", mi se pare:

29 Cluburi din Londra (n.t.).

— S-ar părea că în America asta înseamnă fund, spune Mairead. Mi-a spus Geraint.

— Io nu suport „vagin“. „Vagin“... sună aşa, a ceva gras şi împrăştiat şi aşa mai departe. E oribil.

— Molusca păroasă.

— O, da!

— Sau „curu' din faţă“, asta e cea mai naşpa. Ca şi cum n-ar avea altă funcţie decât excreţia, zău. De fapt „pizdă“ e cel mai frumos, pentru că rădăcina lingvistică e aceeaşi ca la „regină“. Dacă stai să te gândeşti, ca să zic...

— Ah, ce frumos, spune Mags visătoare. Micuţa mea regină...

— Asta e o prostie, Mairead, spune Colm. Nu poţi preţui un cuvânt doar datorită etimologiei. Vreau să spun, acu' s-a îndepărtat atât de mult de rădăcinile lui, „pizdă“ e un cuvânt aspru, brutal. Ce se întâmplă dacă cineva îţi spune pe stradă „pizdă“, cum am văzut că fac unii tipi cu femeile? Ca şi cum asta e tot ce ai fi, nimic altceva, doar o pizdă, ţi s-ar părea ăsta un compliment? Nu, nici vorbă. Te-ai simţi regală şi maiestuoasă?

Şi tot aşa. Colm continuă procesul de ciomăgire a lu' Mairead până o îmblânzeşte. Nu fizic, desigur, da' există şi alte modalităţi, nu-i aşa? Colm face asta de mult timp deja; şi ce e mai tulburător e că el nici măcar nu-şi dă seama că face asta. Ascultă-mă pe mine, lu' Mairead i-ar fi mult mai bine cu mine. Absolut clar.

O hipioată idealistă încearcă s-o convingă pe Mags să se lase de fumat. Cunoaşteţi genu'; în jur de patruzeci de ani, rochie înflorată, parfum de paciuli, păr lins, expresie stupidă şi năucă. Bate câmpii cum trupu' lu' Maggie e un

templu care n-ar trebui poluat. Maggie se holbează la ea. Mi-o amintesc pe tipa asta; ea e aia care la petrecerea lu' Iestyn era călare pe Liam şi Colm, se ţinea după ei peste tot, le aducea de băut şi se purta de parcă ei ar fi fost un fel de gemeni divini, când ei de fapt nu sunt decât nişte nesimţiţi irlandezi din Liverpool, zăpăciţi de droguri şi începând să chelească. Îmi amintesc cum Colm îşi bătea joc de gagica asta; ea i-a spus că arată ca un „înger desfrânat" şi Colm a început să bage ceva, ca să zic:

— Şi vrei să spui că n-am dreptu' să fiu desfrânat? Nu e nimic romantic în asta, Dumnezeule, viaţa e scurtă, monotonă şi complet umilitoare. Toate visele tale se vor transforma în mocirlă, mai devreme sau mai târziu. Fără droguri şi alcool viaţa nici măcar nu merită trăită; nu merită efortu'. Angelic un căcat.

Asta a enervat-o pe tipă, care s-a apucat să explice că ea are un fiu de vârsta lu' Colm şi că dacă el ar începe să gândească aşa cum gândeşte Colm pentru ea ar fi cel mai rău lucru imaginabil. Era destul de trist, de fapt; adică tipa părea cu adevărat tulburată. Şi dobitocu' de Colm, când ea s-a dus să mai aducă ceva de băut, i-a borât în geantă. Una cusută de mână de ţăranii din Guatemala şi aşa mai departe. Colm nu a făcut-o cu răutate, zău, adică pur şi simplu atunci i-a venit, da' tot tre' să-ţi pară rău pentru ea, nu-i aşa? Tipa e bine intenţionată, ca să zic, şi îţi poţi da seama că pe vremuri a fost foarte drăguţă şi că pierderea frumuseţii a fost probabil o catastrofă pentru viaţa ei, mai ales dacă s-a întâmplat când era foarte tânără (deşi, la o adică, io i-aş trage un număr). Cre' că există în trecutu' ei un anumit tip de dependenţă; se vede în ochii ei. Da' acum

e abstinentă şi manifestă aroganţa aia moralistă a reformaţilor şi renăscuţilor, ceea ce are daru' de a-i enerva pe oameni, vreau să spun că până şi Mags s-a luat de ea:

— Abureli! Ăstea sunt abureli! Io am douăj'doi de ani, crezi că-mi pasă dacă o să fac riduri de la fumat? Să fumezi e beton! Îmi place la nebunie când, după două zile de speed, fumez ca o locomotivă, am plămânii iritaţi şi când inhalez simt cum nicotina mă arde şi tot aşa! E beton! Fumatul e plăcut, savuros şi, mai mult decât atât, mi se pare mişto!

Şi ca să-şi susţină ideea trage un fum foarte lung din Camelul ei. Amatorii de E par îngrijoraţi. Idealista pare din nou tristă, şi îmi imaginez că, din punctu' ei de vedere, probabil are impresia că toţi oamenii din juru' ei care posedă acel lucru pe care ea îl preţuieşte cel mai mult şi a cărui dispariţie o jeleşte aprig — tinereţea, adică — încearcă să îl arunce la gunoi în cea mai rapidă, nedemnă şi mizerabilă modalitate posibilă. Sărmana femeie. Probabil că nu vrea să accepte cât de mult s-au schimbat lucrurile de când avea ea douăzeci şi ceva de ani.

Colm încă bate câmpii către Mairead. Idealista îl urmăreşte şi, când el se opreşte ca să respire, îl bate pe umăr şi îi spune:

— Ştii, eu te-aş putea ajuta. Cele două chakre ale tale sunt blocate. De asta eşti atât de încordat. Lasă-mă să ţi le curăţ, să îţi eliberez energia. Sărmanu' de tine.

Colm se holbează la ea.

— Să ce?

O altă femeie intervine, o tipă cu faţă aspră, păru' vopsit negru şi brăţări. Un fel de gotică întârziată:

— Nu e vorba de asta, Di, spune ea. E din cauză că urăşte femeile. Ca toţi bărbaţii. Urăşte femeile.

Colm îşi dă capu' pe spate şi râde:

— Nu urăsc femeile! M-am futut cu sute de femei!

Ele nu-l bagă în seamă şi încep să discute între ele despre şalurile lor, dintre care unu' e din Peru şi celălalt din Afganistan. Da' Colm nu vrea să le lase în pace:

— Ştiţi ce? spune el, aplecându-se spre ele. Toate ăstea sunt aşa nişte căcaturi. Corectitudinea politică e doar o abureală pentru voi, nu-i aşa? Doar nişte cuvinte, ca să zic. Şi ce faceţi voi — tot scormonitu' ăsta prin magazine după produse străine lucrate manual, pe care le cumpăraţi doar din motive ideologice şi pe care dup-aia le purtaţi ostentativ, ca pe un simbol al unei compasiuni ipocrite — nu e decât un jaf. E o mare porcărie. La voi văd mai degrabă colonialism decât generozitate. E doar un căcat.

Văd cum pe buze îi pluteşte un zâmbet şi îmi dau seama ce vrea să facă, îmi amintesc ce-a spus acu' vreo lună, când s-a certat cu un conferenţiar de la universitate, la o petrecere: „Dacă ei mă consideră un ţigan hoţ din Liverpool, atunci aşa mă şi port. Şi ar fi bine să fie atenţi, pentru că sunt un hoţ de mare clasă. Da' dup-aia, înţelegi, când ei cred că şi-au dat seama cine sunt, îi lovesc cu vreo remarcă deşteaptă şi intelectuală — să văd cum îşi holbează mutrele lor stupide. Îi jignesc cu propriile lor prejudecăţi stupide".

El numeşte asta „Mau Mau"[30], după o chestie ca să zic Black Power din anii '60; io o numesc a face pe tâmpitu'. Şi nici nu ştie când să se oprească:

[30] Revoltă a ţăranilor kenieni împotriva stăpânirii coloniale britanice (n. t.).

— Şi oricum, de ce e atât de minunat Afganistanu'? Dacă te-ai duce acolo cu şalu' tău, aşa cum eşti acum, cu faţa şi mâinile dezgolite, te-ar omorî cu pietre. Când Rusia era în război cu Afganistanu', un pilot tânăr s-a prăbuşit cu avionu' în deşert. Era rănit, confuz, absolut îngrozit şi nu ştia ce să facă; s-a dus la cel mai apropiat cort să ceară ajutor. Cortu' era plin de ţărănci, care probabil făceau şaluri ca să le vândă la femeile occidentale, ca să zic, şi ştii ce-au făcut? L-au dezbrăcat la piele, l-au legat de un copac şi i-au *smuls* coaiele. Nu le-au tăiat — le-au smuls. Au legat o funie în juru' lor şi au tras până le-au rupt de trup. Drăguţ, nu?

Dumnezeule mare. Colm o ia razna, ascultă-mă pe mine. E terminat.

Mă întorc spre Mags, da' ea e pierdută în lumea ei. Marginea grădinii lu' Rolf e marcată de un rând de pietre şi scoici drăguţe şi aşa mai departe, probabil puse acolo de nişte plozi, ca să zic, şi printre ele e o bucată mare de plexiglas cu un căluţ de mare încastrat în ea. Mags o ţine aproape de ochii ei, zâmbeşte şi murmură de una singură:

— Ah... micuţule căluţ de mare... Dumnezeule, cât de frumos poţi fi...

Vorbeşte cu el, fascinată. Probabil e ceaiu' ăla de ciuperci din care a băut patru căni mai devreme.

Observ la capătu' degetului mare al lu' Colm o rană mare, cu o crustă neagră şi sunt pe punctu' de a-l întreba de unde s-a ales cu ea, când Liz intră în grădină alergând şi ţipă:

— Rolf! A venit poliţia! Ajunge aici imediat!

— Ah, căcat.

Acţiune instantanee: Rolf sare din leagănu' în care se dădea şi se repede în casă, urmează o agitaţie nebună în timp ce fiecare îşi ascunde marfa în tufişuri, ciorapi, pantofi, unii o înghit, un tip prinde pisica lu' Rolf şi încearcă să-i bage punga lui de pastile în cur, apar de toate, bucăţi de haş, E, amfetamine, skag, calmante, acid. Black Jerry, despre care ştiu sigur că avea şi cocaină, şi heroină, şi amfetamine, îşi varsă toate pliculeţele în pahar şi înghite tot. O farmacie întreagă dată pe gât. Da' noi suntem în regulă, io, Mairead, Mags etc., pentru că ne-am terminat toate drogurile de acu' câteva ore, când încă era întuneric. În afară de pliculeţu' din care mi-a dat şi mie Colm şi pe care acum îl termină.

Lu' Mairead oricum nu-i pasă, e muci de beată. Varză. Începe să-l întrebe pe Colm, în timp ce doi gabori intră în grădină şi se îndreaptă hotărâţi spre noi, despre o seringă pe care o găsise în coşu' de rufe cu câteva zile în urmă:

— A cui era, Colm? Vreau să ştiu, chiar acum. Am dreptu' să ştiu, în mă-sa.

— Habar n-am, a mea nu, şi acu' taci dracu' din gură că au venit gaborii. Ţine-ţi gura.

— Păi, m-am înţepat la deget în ea. Poate c-am luat SIDA sau cine ştie ce.

— Taci din gură.

Unu' din gabori ne vorbeşte în galeză, şi unu' din copiii pe E zice cu voce tremurătoare:

— Nu înţeleg ce spui, dom'ne. Nu ştiu decât engleză.

Gaboru' pare indignat, da' şi înfumurat:

— Păi, dacă ai vorbi limba Domnului ai înţelege ce spun, nu-i aşa?

Fir-ar a dracu'. Galezii ăştia. Gaborii ne percheziţionează, da' nu reuşesc să găsească nimic. Unu' dintre copiii pe E începe să plângă şi Black Jerry fuge în juru' leagănelor de un poliţist bătrân, care n-are chef de aşa ceva.

— Hei, pe ea n-aveţi voie s-o percheziţionaţi, fir-ar a dracu', spune Colm în timp ce un poliţist începe s-o caute pe Mairead. N-aţi adus şi o poliţistă cu voi?

— Mă tem că nu.

— Păi ar fi trebuit, în mă-sa. N-aveţi voie s-o percheziţionaţi. E ilegal.

Gaboru' oftează.

— Da. Bineînţeles, există nenumărate poliţiste la secţie.

Îl măsoară pe Colm din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi o mizerie pe care tocmai şi-a şters-o de pe pantofi.

— Ei, Colm, spune Mairead. Nu mă deranjează.

— Şi nu e nevoie de obscenităţi, continuă gaboru'. Ăsta e un semn de inactivitate. Presupun că poţi folosi şi alt fel de cuvinte? Mai *ştii* şi alte cuvinte, nu-i aşa?

— Da. Un căcat.

Gaboru' se încruntă la Colm şi Mairead ridică braţele.

— Daţi-i drumu'. Căutaţi-mă cât vreţi. N-am nimic.

Colm îl urmăreşte cu ochi de vultur pe gaboru' care o percheziţionează pe Mairead. Rolf strigă către noi din fundu' grădinii, cu un gabor pe fiecare braţ:

— Io am plecat la secţie, băieţi! Nemernicii mi-au găsit ascunzătoarea! Serviţi-vă cu berea de casă!

Gaborii îl conduc prin spatele casei.

— Mă tem că niciunul dintre voi nu o să mai bea nimic, spune poliţistu' care l-a percheziţionat pe Colm.

Are nas arcuit şi barbă roşcată. Nu vi se par oribili idioţii care spun „mă tem că" de parcă ţi-ar refuza ceva?

— Cel puţin nu aici. Mă tem că petrecerea a luat sfârşit.

— Nu puteţi să...

— Ba da, putem. Te-ai uitat la ştiri în ultimul timp? Ai auzit de Legea combaterii infracţionalităţii? O iniţiativă legislativă absolut minunată. O să ţi-o explic pe scurt, vrei?

Colm murmură ceva.

— Ce-ai spus?

— Am spus că suntem pe o proprietate privată. Legea Combaterii Infracţionalităţii nu se aplică aici.

— Ah, în privinţa asta...

Gaboru' rostogoleşte o piatră vopsită ţipător cu unu' din pantofii lui lustruiţi. Pantofii lustruiţi, simbolu' labagiilor din toată lumea.

— Aceasta de aici este limita proprietăţii domnului Maddox. Voi sunteţi în afara ei. Acolo unde staţi voi, terenul îi aparţine domnului Reece, fermier, şi sunt convins că el nu v-a invitat pe proprietatea sa.

Zâmbeşte batjocoritor şi Colm trece graniţa înapoi, cu ochii în flăcări. Murmură iar ceva.

— Scuză-mă, ce-ai spus?

Colm se mulţumeşte să-l privească urât.

— Exact. Ţine-ţi opiniile fără îndoială jignitoare pentru tine şi du-te acasă. Sunt sigur că testele de urină şi sânge ar aduce rezultate foarte interesante, nu-i aşa? Exact. Acum *mişcaţi-vă.*

Asta îi bagă pe toţi în viteză, într-adevăr. Copiii pe E practic o iau la fugă, ca să zic, Linford Christie*. Din Pontrhydygroes până în Aberystwyth; asta da plimbare. Şi tocmai când începe să-şi facă efectu' amfetaminele şi aşa.

— Nu vă faceţi griji, spune Mairead. Crâşmele deschid la unşpe, zău. Sunt sigură că găsim una în drum spre casă.

Maggie nu spune nimic; se holbează în continuare la căluţu' de mare.

O luăm din loc. Nu contează prea mult, nu-i aşa? Nu. Nimic nu contează. Oricum nu era o petrecere prea reuşită, ca să fiu sincer.

Mă trezesc scăldat într-o transpiraţie rece oribilă, în mijlocu' nopţii, aproape sigur că la capu' patului meu e o siluetă care ridică ceva deasupra aripilor negre şi unduitoare ale mantalei ei. Rămân o vreme întins pe spate, gâfâind, până când senzaţia dispare, şi apoi rămân întins pe spate în continuare. Acum senzaţia aia sinistră se strecoară în interioru' meu... aprind lumina să văd, da' bineînţeles că nu e nimic, aşa că sting iar lumina şi fumez o ţigară în întuneric, vârfu' ei străluceşte portocaliu, mai intens când trag din ea. Casa e tăcută; singuru' zgomot care se aude e ploaia de la fereastră şi câte o oaie care se lamentează afară, pe câmp. Toată lumea asta nenorocită de la fereastră. O simt cumva, imensă, deschisă şi disponibilă... mă face să simt o mâncărime în plămâni. E acolo, pur şi simplu, aşa cum a fost întotdeauna; e acolo, aşteptându-mă.

* Sprinter de culoare britanic, adversar al celebrului Carl Lewis prin anii '80 (n. red.).

Îmi sting ţigara şi mă ghemuiesc în întuneric. În timp ce adorm iar, amintiri şi imagini mi se înghesuie în minte, derulându-se în faţa mea ca un film sau aşa ceva. Mă uit la ele şi văd:

Un copac nenorocit pe o coastă vântoasă de deal.

Mairead dansând de una singură în mijlocu' crâşmei; toţi tipii dinăuntru sunt cu ochii pe ea.

Joc biliard cu Colm şi Margaret în a şasea zi fără somn şi mâncare. Bilele zboară în toate părţile, mai puţin în găuri. Absolut, complet aiurea. Colm zice: „Hei, ştii chestiile ălea care-ţi dansează în colţurile ochilor în a treia zi? Ei bine, azi pot să pun mâna pe ele. Au nişte gheare mici. Hai, încearcă şi tu".

Paul stă atârnat de grinzile garajului cu capu-n jos, un gibon zâmbitor.

Ceaţă în munţi.

Margaret iese din mare, cu tricoul lipit de ţâţe. Sânii ei mari, moi şi primitori. Sfârcurile ei proeminente, ca nişte gloanţe. O sirenă.

Plutesc pe E în furtuna de zăpadă; văd luminile de la cabana bunicilor lu' Mairead printre fulgii care cad.

Oi, oi, oi.

Un spaţiu verde imens; îmi vine să sar de pe o stâncă în el.

În sevraj, pe malu' lacului; lumina zorilor pe apă şi ţipetele păsărilor.

Privesc cum înoată o focă în port, în timp ce aştept să se deschidă crâşmele.

Spatele gol al lu' Sioned.

Dansăm pe un câmp, în întuneric, io, Colm, Mairead, Liam, nu e niciun fel de lumină, niciun fel de muzică, doar noi, drogurile şi stelele.

Tripuiesc pe Cader Idris şi privesc în jos la vulturii care se înalţă. E absolut uluitor să poţi privi de sus păsările. Nu poţi s-o faci decât de pe munte sau de pe blocuri-turn. Păsările mari care se avântă au ceva al lor...

Cântăm în juru' focului de pe plajă, morţi de beţi, în jăratic se coc cartofi.

Furnicături, zvâcnete.

Mă adăpostesc de ploaie în ferma în ruine, cu whisky şi iarbă.

Plouă al dracu' de mult.

Avioane cu reacţie trec urlând pe deasupra capului meu, mă sperie de mă cac pe mine.

Crâşme întunecoase şi liniştite, afară se aude marea.

Mă uit după delfini; n-am văzut niciodată vreunu'.

Cuptoarele crâşmelor din munţi; întuneric şi frig afară, foc şi bere înăuntru.

Trag pe nas amfetamine de pe capace de budă soioase.

Borăsc în apa unui lac străvechi.

Pe un val de ciuperci într-un castel medieval.

Copaci desfrunziţi şi rupţi.

Şi multe, multe alte imagini din viaţa mea aici, în Ţara Galilor, pierdute acum într-o succesiune de momente uitate, de neamintit pe care drogurile o produc ca mecanism de apărare împotriva imensului pustiu dinainte, nu doar al morţii, ci şi al viitorului neexplorat, imposibil de cunoscut. Acum pierdut.

Adorm iar, în timp ce ploaia bate în fereastră.

Paul e pe pilot automat, schimbă rapid vitezele şi goneşte pe străzile înguste ale oraşului, de parcă breakul lui vechi şi hodorogit ar fi de mărimea unui Mini sau aşa ceva. Peste tot sunt şantiere; chestii care se înalţă, chestii care sunt demolate. Aberystwyth nu mai arată deloc ca atunci când am venit io aici în vacanţă cu părinţii. Stau lipit de spătaru' scaunului şi ascult deliru' lui Paul, ca să zic, flux al conştiinţei:

— Uită-te la bătrânu' ăla mic, cu căţeluşu' ăla… ah… amândoi albi şi senili… hei!... a, mişto pălărie, scumpo… dă-te dracu' la o parte, dobitocule! ...aa, scuze! ...frumoasă maşină… ce cur are aia! Lasă-mă şi pe mine să pun mâna, iubito!... daţi-vă la o parte, porumbeilor! Niiiieeeaauu, era să-i iau… uită-te la ăla; seamănă cu Alexei Sayle… aş vrea să am timp să stau şi io pe o bancă!

Şi-o ţine tot aşa tot drumu' până la agentu' imobiliar, destinaţia noastră, da' când ajungem acolo nu opreşte.

— Ce faci? Credeam că mergem să plătim chiria!

— Da.

— Păi tocmai ai trecut mai departe. De ce-ai făcut asta?

— Cabina telefonică. Tre' s-o sun pe Sioned mai întâi.

Inima începe să-mi bată puţin mai repede când Paul intră în cabina telefonică, repetându-mi la nesfârşit nuspunenimicnuspunenimicnuspunenimic. Nu pot să mă simt vinovat pentru că m-am culcat cu Sioned; Dumnezeule, nu mi-am mai tras-o de aproape doi ani de zile, şi dup-aia apare ocazia asta, ca o pleaşcă picată din cer, Dumnezeule, ce dracu' era să fac? Doar nu era să

refuz, nu-i aşa? Sioned arată beton. Şi are nevoie s-o consoleze cineva după ce o pocneşte Paul, ceea ce, după părerea mea, se întâmplă mult prea des. Dacă el n-ar fi făcut asta, atunci Sioned n-ar fi venit la mine şi n-am fi ajuns să ne culcăm împreună, aşa că la dracu', e vina lu' Paul. Nu e vina mea, nici a lu' Sioned, e vina lu' Paul. Şi nu cred că ea o să zică ceva, da' nu poţi să ştii niciodată... poate că acum îi pare rău, ştii, se simte vinovată şi toate căcaturile ăstea. Mi-a spus că îi place de mine şi că întotdeauna i-a plăcut de mine şi chiar mi-a sugerat să fugim amândoi peste graniţă, da' cre' că ăstea sunt prostii, doar efectu' emoţiei; vreau să spun, ea se plânge tot timpu' că nimeni nu poate să înţeleagă cât de stresant e să fii obligat să vorbeşti o limbă străină, engleza, şi totuşi vrea să se ducă să trăiască în Anglia! Asta m-a făcut să cred că nu era cu adevărat serioasă. Şi alte chestii pe care mi le-a spus, cum ar fi minciuni — de exemplu atunci când eram amândoi nervoşi după petrecerea de pe plajă, din cauză că nu mai aveam deloc băutură şi droguri şi eram îngroziţi de mahmureala care ne aştepta, şi Sioned a spus că a ascuns o sticlă de votcă acasă la Mairead. Şi bineînţeles că nu era nicio votcă; a spus că ne-a zis asta doar ca să ne bine-dispună, să nu suferim prea mult pe drumu' lung pe jos până acasă. Parţial a avut acest efect, da'... ce dezamăgire oribilă.

În fine, asta e Sioned. O mincinoasă. Da' în pat e beton... am ejaculat ca la nebuni, serios.

Paul se întoarce în maşină cu o faţă ca o furtună. Îmi spun în sinea mea, ah, la dracu', şi pun mâna pe clanţa de la uşă, gata s-o întind. Îl întreb ce s-a întâmplat.

— Sioned tocmai mi-a spus ceva, zice el scuturând din cap. Sunt şocat... nu-mi vine să cred. Nu se poate.

— Ce?

— Sunt terminat.

— *Ce?*

— Roger. A murit.

— ...Ce?

— Da. Roger a murit, în mă-sa. Tocmai mi-a spus Sioned. Îţi vine să crezi una ca asta?

Mai întâi mă simt uşurat, ca să zic, uşurat că Sioned şi-a ţinut gura despre, ăăă, flirtul nostru, apoi vestea mă izbeşte ca un bocanc în stomac. A murit Roger.

— A murit Roger?

— Da. Nu-mi vine să cred.

— Dumnezeule. Cum?

— Păi, asta e chestia. S-a întâmplat acolo, în Camarthen sau Caernarfon sau cum dracu' îi zice. Se pare că a fost omorât în bătaie. Sioned mi-a spus că a apărut în toate ziarele, probabil şi în *Cambrian News* de miercuri. Înjunghiat de douăzeci de ori, craniu' sfărâmat, chestii de genu' ăsta. Îţi vine să crezi aşa ceva?

Scutur din cap că nu, dar de fapt, da, îmi vine să cred fără probleme. Dacă vreunu' dintre noi era destinat să aibă o moarte violentă, atunci ăla era Roger. Era clar ca lumina zilei, omule. Dacă duci o viaţă violentă, o să ai o moarte violentă. Roger se dusese în Camarthen sau Caernarfon, sau unde dracu' e, acu' câteva zile, ca să vândă o grămadă de medalii vechi de război şi alte chestii de-ăstea; se pare că acolo e un dealer de lucruri de-ăstea. Zicea că n-ar vrea să le vândă, da' e lefter. Fuseseră ale lu' bunicu-său sau aşa

ceva, din război… poate chiar ale lui, da' mă îndoiesc. După cum spune lumea, experienţa lui din armată nu i-a adus nicio medalie; din toţi anii ăia nu s-a ales decât cu o înclinaţie către violenţa fizică, unele abilităţi de supravieţuire şi camaraderia aia ciudată şi inabilă care a contribuit destul de mult la distrugerea lui. Ei, la dracu', dacă nu era vorba de violenţă, ar fi fost altceva, skagul, un accident sau altceva. Era condamnat. Se vedea pe faţa lui. Da' presupun că ar trebui să zic sărmanu' de el sau ceva de genu' ăsta.

— Nu-mi vine să cred, spune Paul din nou. Nu ştiu ce să fac acum… ce facem acum?

Io fac pe vocea raţiunii:

— Păi, facem ce trebuia să facem. Ne ducem şi plătim chiria. Dup-aia ne ducem şi ne facem muci. Ce zici?

— Bine.

— Dă-mi banii, să mă duc să-i plătesc omului.

Îmi întinde în tăcere un teanc gros şi io alerg la agenţia imobiliară. Mi se învârte în cap, Dumnezeule, îmi urlă în cap… am o căruţă de bani în mână… gara e aici, după colţ… Roger e mort… m-am futut cu Sioned… am la mine o grămadă de bani…

Pămpălău' de la ghişeu se uită la mine.

— Ah! Pentru chirie, nu-i aşa?

Îi dau mălaiu'.

— E pentru toată lumea?

— Da. Sunt toţi. Pentru Llys Wen, ca să zic.

— Da, ştiu. Aşteptaţi puţin până îi număr.

— Nu pot, prietene, îi spun.

Apoi, înainte să mă pot controla, îmi scapă:

— Plec. Tre' să mă duc să-mi fac bagajele.

— Poftim?

— Plec.

— Când? Azi?

— Da. Nu ştiu; curând.

— Mă tem că nu se poate. Contractul prevede un preaviz de două săptămâni.

— Tre' să plec. Am un deces în familie.

— Păi, îmi pare foarte rău, dar ai semnat un contract care prevede...

— Ascultă, tu cine dracu' te crezi? Eşti surd? Plec. Am întins-o. Am dispărut. Doar io plec, ceilalţi rămân, zău aşa că tot o să primiţi o parte din bani. Găsiţi-vă alt fraier care să stea în lada aia cu gândaci pe care aveţi tupeu' s-o numiţi casă.

Apoi ies din birou, ca să zic, cu o harababură de sentimente; furie, tristeţe, uşurare, nelinişte, tot felu' de chestii. Unde dracu' mă duc? Da' totuşi, mutările tre' să fie spontane, asta ştiu; dacă plănuieşti atent lucrurile, atunci creezi posibilitatea ca lucrurile să meargă prost. Tre' să acţionezi impulsiv, totdeauna, şi io exact asta am făcut. Aşa că nu îmi dau seama prea bine ce simt acum.

Nu-i spun lu' Paulie ce am făcut, îi spun doar să o ia spre Ship an Castle, unde el se duce să ia de băut, în timp ce io mă reped la bancă. E o zi însorită, strălucitoare, şi Great Darkgate Street e înţesată; cumpărători, turişti, oameni în pauza de masă... văd, aud şi simt chestii şi mă gândesc că Roger nu va mai face aşa ceva niciodată. De acu' încolo, în lume va exista o gaură cu conturu' lu' Roger. ...Ce simt despre asta? Roger era un nebun, un

dement, sărit de pe fix, spărgea sticle în cap oamenilor, le remodela fețele, le rupea picioarele cu ranga, nu m-ar mira dacă la viața lui ar fi aruncat și unu sau doi oameni de la fereastră. Dacă sunt trist că nu mai e? *Ar trebui* să fiu trist că nu mai e? Iar modalitatea în care a murit — dreptate poetică, nu-i așa? Bănuiesc că, până la urmă, chestia e că prin actu' morții lui, prin faptu' că a fost omorât, Roger a făcut ceva util; vreau să spun, povestea lui s-a terminat, a luat sfârșit, și ea e doar un capitol din povestea mea, zău așa, da' moartea lu' Roger, uciderea lui, va da sens acestei felii din existența mea. E timpu' să plec. Viața lui nu a fost complet în zadar.

Îmi amintesc cum, la festivalu' Cnapan de anu' trecut, a jefuit de instrumente doi cântăreți, cu o seringă plină cu sângele lui. O ținea ca pe o sabie. Le-a spus că are SIDA și că dacă nu îi dau lui chitarele lor, îi înțeapă. Bineînțeles că ei i le-au dat și Roger a luat pe ele patruzeci de lire în Aber. Sunt destul de sigur că Roger nu era infectat, ca să zic, dar, Dumnezeule, tu ți-ai asuma riscu' ăsta? Așa mi-l amintesc pe Roger; un nemernic jegos și slăbănog, cu față de șobolan și brațele pătate de urmele de ace și de tatuaje făcute pe genunchi, fluturând o seringă plină cu propriu' sânge. Imaginea asta o să-mi rămână în minte mult timp după ce orice altă amintire cu Roger va fi dispărut; când n-o să-mi mai aduc aminte nici măcar vocea lui sau modu' în care mirosea, o să mi-l imaginez rânjind și folosindu-se pervers de propria lui plasmă poluată ca de o armă.

Roger. Acum a scăpat de toate astea.

În holu' băncii, acolo unde e bancomatu', un morman de zdrențe transpirate și pătate cu pișat îi hărțuiește pe

oameni, cerându-le bani. Dinspre tip vin valuri de putoare oribilă. Cerşetorii ăştia nenorociţi n-au pic de ruşine. Îl ignor şi bag cardu' în aparat, în timp ce el se uită peste umăru' unui fraier bătrân care scoate bani.

— Hai, dă-mi şi mie cinci lire, doar cinci lire amărâte, ce contează la tine, că văd că ai o grămadă. Hai, nu fii zgârcit, când o să scriu un bestseller...

— Lasă-mă în pace dacă nu vrei să chem poliţia!

— Ah, dobitoc cărpănos ce eşti. Oricum, ce-ţi trebe ţie bani, în curând o să fii mort, Dumnezeule. Uită-te la tine. Băşinos bătrân.

O, Doamne. Recunosc accentu' ăla, vocea aia. Oare aşa să fie? Asta e încă mai rău, îmi spun în sinea mea, asta e mult mai rău...

— Colm. Ce dracu' faci, omule?

El se holbează la mine şi bolboroseşte:

— Hei, prietene, nu-mi împrumuţi şi mie cinci lire?

— Colm, io sunt, Malcolm.

Ochii lui sunt sticloşi şi lipsiţi de viaţă. Pute a pişat, căcat şi vomă; pe şliţu' blugilor lui e o crustă galbenă oribilă şi tricou' e pătat de sânge şi borâtură. Are un ochi învineţit şi umflat şi respiră puturos spre mine printre dinţii înnegriţi şi cariaţi.

— Ştiu cine eşti. Doar cinci lire, ţi le dau înapoi, pe cuvânt.

Ăsta nu e Colm. Nu e el. Ăsta e un facsimil pervers al lui, un robot, o imagine deformată şi mutilată. În săptămâna asta în care nu l-am mai văzut, adevăratu' Colm a fost răpit şi înlocuit cu fiinţa asta jalnică. Ăsta nu e Colm.

În timp ce scot bani de la bancomat aud în ureche vocea lui încleiată; îmi respiră în față, mă face să-mi vină să vomit. Şi n-am nici cea mai mică idee despre ce delirează:

— Franța, nu, când plecăm în Franța? Noi doi şi Roger, da, da, unde dracu' e Roger? A tăiat-o şi el, ca ştoarfa aia împuțită? M-a lăsat singur? Au tăiat-o împreună în Franța, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Ce dracu' sunt toate prostiile ăstea cu Franța? Vreau să zic, taică-meu vitreg stă acolo, da' e un labagiu. Îl urăsc. Nu l-am mai văzut de vreo trei ani. Tocmai vreau să-l întreb pe Colm despre ce vorbeşte, când el mă loveşte în braț şi strigă:

— Dobitocii ăştia au plecat deja, fără să-mi spună şi mie? Au plecat? Răspunde, idiotule!

Mă ia de braț şi mă scutură ca lumea.

— A plecat şi m-a părăsit curva aia, nu-i aşa? Cu *el*? Şi tu o să te duci după ei, nu-i aşa, pentru asta ai nevoie de bani, nu?

E dus, bate câmpii rău. Mă sperie. Vorbeşte aiurea. Are ochii injectați şi măriți şi când te uiți în ei parcă ai privi în iad. Nu mai suport. Îl iau de braț şi îi spun:

— Colm, linişteşte-te, omule, calmează-te... uite, ia banii ăştia...

Îi dau o hârtie de zece.

— Ia asta. Calmează-te. E în regulă, omule, totu' e în regulă...

Se uită la bancnota din mâna lui.

— Hei, dă-mi doar douăj' de lire... doar douăj' de lire.

Plec de lângă el, în timp ce soseşte o maşină de poliţie. Colm o vede, se aruncă într-un colţ şi începe să strige şi să urle, foarte isteric, ca să zic:

— NU! NU! PLECAŢI! PLECAŢI DE-AICI! AJUTOR! AJUTOR! AH, NU! VĂ ROG NU! DISPĂREŢI! DISPĂREŢI! DISPĂREŢI!

Încă îl mai aud din stradă. Oamenii privesc în jur, temători şi îngrijoraţi, de parcă ar fi auzit un lup urlând sau ceva. O săptămână; n-a fost nevoie decât de puţin mai mult de o săptămână. E doar la un pas distanţă, nu-i aşa, acel vid, acea obscenitate, la doar un mic pas distanţă.

Când ajung la crâşmă, Paul stă la masă cu Iestyn şi Phil Bâlbâitu'. Îmi dau pe gât halba caldă şi trezită şi comand imediat încă una, împreună cu o votcă. Înăuntru meu e un vârtej negru, o gaură căscată pe care doar substanţele chimice o pot umple şi tocmai vreau să-l întreb pe Iestyn dacă are ceva, pentru că se vede că e luat sau aşa ceva, da' apoi, ascultând ce-i spune lu' Paul, îmi dau seama că de fapt e ceva de genu' fricii:

— Nu mi s-a mai întâmplat în viaţa mea aşa ceva. Întotdeauna m-am simţit extraordinar pe E, serios. Am *auzit* că asta se întâmplă uneori, zău, dar... ştii, întotdeauna ai impresia că ţie n-o să ţi se întâmple niciodată. A doua pastilă a declanşat toată chestia, cred, cam pe la, ăă, cinci dimineaţa, nu-i aşa? Şi nici măcar n-aveam nevoie de ea, acum îmi doresc enorm să n-o fi luat niciodată.

Bea din halba lui şi văd că mâna îi tremură ca dracu'. E îngrozit. Nu l-am mai văzut niciodată pe Iestyn în halu' ăsta. Şi nici nu credeam c-o să-l văd, categoric.

— Am făcut praf tot clubu'. Eram convins că toţi tipii de acolo complotează să mă ducă la budă şi să mi-o tragă în cur. Eram absolut convins de chestia asta. Absolut paranoic. M-am aruncat prin geam şi umblam prin Cardiff plângând, fără să ştiu unde sunt. Am cumpărat de la piaţă fructe de patru'şase de lire, pepeni, guave, să mor io, am luat o muşcătură din fiecare şi le-am aruncat. O luam razna. Înnebuneam, înnebuneam pur şi simplu. Stăteam la un tip, un homosexual, şi am cumpărat o bâtă de baseball şi i-am făcut maşina varză, în mijlocu' străzii. Pur şi simplu habar n-aveam ce fac, eram complet dement.

Scutură din cap şi văd frica de pe faţa lui. Iestyn arată de parcă n-o să mai zâmbească niciodată.

Phil, care s-a scufundat în tăcere, creează un contrast înspăimântător; faţa lui Iestyn exprimă o repliere toxică, cea a lui Phil o demenţă toxică. Face spume la gură şi ochii lui sunt ca nişte cazane în care clocoteşte sângele. Pe tricou' lui scrie: „NU VEI ÎNŢELEGE NICIODATĂ“ şi Phil nici măcar nu-şi dă seama câtă dreptate are:

— P-p-p-pe ju-ju-ju-judecătorii ăia împuţiţi îi doare-n c-c-c-cur, nnnnnu le p-p-pasă că am pus o p-p-p-pătură pe un o-om mmmmort. G-G-Gareth? L-l-l-l-l-la chechechechefu' din s-s-s-seara în care G-G-Gareth a fost e-e-e-e-eliberat din în-în-închisoare era p-pe mmmmmmetadonă şi s-s-s-s-a culcat în mmmmmaşina cuiva şi era fffffrig, a-a-aşa că l-l-l-l-am învelit cu o p-p-p-pătură şi dddddimineaţa era m-m-m-mort. S-S-Supradoză. A-A-Am învelit un o-o-om mmmort. Şi do-do-do-dobitocii de la tribunal s-s-se uită la mmmmine

de s-s-sus și îmmmmi dau ppposesie de hașiș — t-t-ttreizeci de lire. Sssssscot treij' de l-l-l-lire din buzunar și zic: „Poftim", ș-ș-și unu' dintre do-do-do-dobitocii ăia face: „O-o-o-fensă adusă a-a-a-autorității". Aș vrea s-s-s-să pot arunca o ggggrenadă în ei, ssssă mmă ascund și să *râd* în t-t-t-ttimp ce bu-bu-bucățele din ei zboară în toate p-p-părțile. O, da; mmmmi-ar p-p-plăcea la nebunie, sssserios. Hei — v-v-voi știați că G-G-G-Griff a luat șșșșase ani p-p-p-pentru t-t-trafic de E?

Între timp io am uitat de la ce plecase Phil și masa e plină de scuipat. Phil emană un miros chimic și Iestyn îl privește de parcă l-ar privi pe Diavol. Sunt înconjurat de victime ale drogurilor și de nebunie, Roger e mort și dau peste cap votci ca să sting tumultu' ăsta din mine. Încerc să mă distanțez de toate porcăriile ăstea, de toată oroarea asta. La tonomat începe să cânte Phil Collins și îmi amintesc de unu' dintre delirurile lu' Geraint împotriva lui, cum el ar accepta bucuros să-l omoare și să stea la închisoare, pentru că ar ști că la eliberare ar trăi într-o lume fără Collins. Da' nici măcar asta nu mă poate face să râd acum, și când o văd pe Sharon intrând în crâșmă decid că e momentu' să plec. Îi spun lu' Paul că ne vedem acasă și o întind. Mairead, mă gândesc, mă gândesc la Mairead; dacă Colm e în halu' ăsta, cum trebuie să fie Mairead? Cochetez cu ideea de a-i face o vizită, da' până la urmă mă hotărăsc că de fapt nu vreau să știu. Chiar nu vreau să știu. Dacă stau să mă gândesc, n-am mai văzut-o pe Mairead de vreo câteva săptămâni. Mă întreb unde a ajuns... Pentru că, oriunde ar fi ajuns, i-ar fi mult mai bine dacă ar fi cu mine. Chiar cred asta; i-ar fi fost

mult mai bine dacă ar fi fost cu mine, şi nu cu Colm. Vorbesc serios.

Mă mai gândesc să trec pe la Liam şi Laura, dar renunţ şi la asta. Liam s-a apucat de o afacere foarte lucrativă, vinde superskunk din hambaru' lu' Mickah, defilează în ţoale Tommy Hilfiger şi chiar zice că o să plătească un avans pentru o casă în Eglwys Fach din profituri. Ei, io îi urez multă baftă. Şi lu' Laura la fel, ea a fost dată afară de curând, aşa că merită şi ea puţin noroc. Oricum, de acum înainte o să aibă mai mulţi bani. Superskunku' ăla e o marfă foarte profitabilă.

Sau Mags. Da, Mags. Aş putea să mă duc pe la ea. Dincolo de orice altceva, aş vrea s-o întreb dacă e adevărat ce zicea jegu' ăla de Twmi, că săptămâna trecută l-a lăsat s-o fută pentru zece lire, în buda de la Plas Crug. Sper că nu.

Da, Mags. Da' nu se opreşte niciodată, nu-i aşa? Disperarea continuă la nesfârşit. Mizeria umană nu cunoaşte maxime.

Când ajung la Llys Wen bat la uşa lu' Margaret — pe care e lipită cu bandă adezivă o capsulă de temazepam, lângă care scrie „VISE PLĂCUTE" — şi apoi intru. E în pat, zâmbindu-mi cu ochii pe jumătate închişi. Simt mirosu' de vomă.

— Mags, îi spun. Plec.

— Mmmm, murmură ea.

Apoi văd totu'; crustele şi vânătăile oribile de pe partea interioară a braţelor ei; seringa, lingura şi celelalte lucruri de pe plapumă; camera complet lipsită de orice aparat

electric sau chiar mobilă, în afară de pat. Băltoace de vomă pe covor. Cocoloaşe de vată pătate cu sânge peste tot.

Nu se termină niciodată. Niciodată. Un urlet fără sfârşit. Pierdere şi oroare.

Închid uşa încet. N-o s-o mai văd pe Margaret niciodată, în toată viaţa mea. Ace, heroină... întotdeauna m-au speriat de moarte. Întotdeauna mi-a fost prea frică să încerc. Când i-am văzut atunci pe Colm şi Roger lângă Bearded Lake, amândoi aplecaţi de spate şi injectându-şi heroină, singuru' gând pe care îl aveam în cap era: ce cretini. Şi aveam dreptate; uită-te la ce au păţit amândoi. Dar Mags, micuţa şi frumoasa Mags; heroina o s-o ucidă. E cât se poate de sigur — heroina o s-o ucidă. Încă şi mai rău decât asta e gându' că, din cine ştie ce motiv, asta pare a fi şi ceea ce îşi doreşte ea.

Simt că mi-e rău, în timp ce urc scările în fugă ca să-mi fac bagajele. Atât de multe chestii... Acu' tre' să fiu rapid, n-am timp să zăbovesc, n-am timp de pierdut; vreau să fiu plecat de aici înainte să se întoarcă Paul cu Sioned. Repede. *Mişcă-te.*

***

Ascultă-mă:

Există în lumea aceasta forţe care te controlează. Forţe ostile şi perfide care încearcă să te încovoaie şi să te supună voinţei lor, ideilor lor perverse despre cum trebuie să fii tu. Sunt enorm de puternice şi nu se vor da în lături de la nimic până când nu îşi ating scopu', care e de a

aduce totu' într-o singură unitate; o singură naţiune, o singură personalitate, o singură voce. Să le ia dracu'.

Viaţa e foarte dură pentru unii oameni. Margaret, de exemplu, n-ar fi fericită nici dacă ar avea oricât de mulţi bani şi libertatea de a trăi oricum vrea ea. Nefericirea ei e inerentă, dracu' ştie de ce; dezechilibru chimic, depresie ereditară, nu are importanţă... Pentru ea viaţa e dură, grea şi oribilă, şi totuşi există unii cretini care vor să i-o facă şi mai rea. Tortura nu se limitează la Evu' Mediu sau la Lumea a Treia; promovarea insistentă a uniformităţii este nenorocirea modernă căreia îi suntem toţi supuşi, sau am fi dacă aceşti cretini vor reuşi să-şi impună voinţa. Răul nu e o chestie amorfă şi anonimă; are o casă şi o familie, ia micul dejun, poartă anumite haine şi îşi înfige tentaculele în fiecare aspect al vieţii tale. Nu va înceta niciodată.

Să nu crezi cumva că e încă departe. E aici şi va aduce moartea asupra ta în modalităţi mai rele decât cea fizică. Chiar în clipa aceasta cineva îşi înnoadă şireturile şi verifică încă o dată adresa ta. Fugi cât poţi de tare.

O zi frumoasă şi caldă, prin geamu' vagonului, strălucitoare, clară şi luminoasă. Însă cu vremea asta galeză, peste câteva minute ar putea să plouă.

Îmi ridic picioarele pe locu' din faţa mea, întinse pe sub masă. Mă întreb ce o să facă, ce o să creadă atunci când o să descopere că am plecat. Oricum, la momentu' ăla n-o să-mi mai pese. Eşecu' e parte integrantă a procesului, nu-i aşa?

Dealurile aleargă la fereastră şi suburbiile oraşului încep să dispară, lăsând locul unor zone rezidenţiale şi

furnalelor. Înainte să mă mut la ţară credeam că zona aia e un pumn încleştat, acu' nu mai ştiu ce e. Da' io sunt un băiat de oraş, îmi plac maşinile, zgomotu', monoxidu' de carbon, neoanele, cluburile, structurile înalte create de om, toate chestiile ăstea. Într-un oraş e mai uşor să scapi, să devii anonim, dacă asta vrei. Şi drogurile sunt mai bune şi aşa mai departe; nu dai douăşpe lire pe o pastilă care nu face altceva decât să vindece durerea de cap. Travellerii ăştia New Age împuţiţi. Mă cac pe ei.

E vina guvernului, în mă-sa. Dacă drogurile ar fi legale, n-ar exista toate problemele ăstea; substanţele chimice ar putea fi analizate şi atunci ai ştii ce iei. Da' asta n-o să se întâmple niciodată. Totuşi, presupun că o interzicere totală a drogurilor e mai bună decât să nu existe droguri deloc.

Trenul merge înainte. Llanbadarn, Borth, Dovey Junction, Machynlleth... Nu, stai, în Llanbadarn nu opreşte; înainte oprea, cred, da' acu' nu mai opreşte, în afară de cazu' în care mergi cu trenu' cu aburi de la Cwm Rheidol la Devil's Bridge, şi dacă faci asta eşti un mare prost — costă zece lire şi nu durează decât juma' de oră. E furt pe faţă, după părerea mea. Însă nostalgia se expune ea singură exploatării, nu-i aşa?

Mă uit pe fereastră la dealurile care trec. Văd pentru o fracţiune de secundă peretele lateral de la Llys Wen, o felie de alb printre copaci. Mă întreb ce se întâmplă acolo în clipa asta... Unu' din avioanele ălea împuţite cu reacţie trece pe cerul albastru de deasupra casei, probabil făcând ferestrele să zăngăne în tocurile lor şi speriindu-i pe toţi de moarte. Mă bucur că nu-l pot auzi, de la distanţa asta şi

prin geamul ferestrei — fac un zgomot oribil, când treceau aşa, foarte, foarte jos, parcă îmi tăia cineva oasele cu bomfaieru'. N-o să-mi fie dor de ele, asta e clar.

Ne încrucişăm cu un tren care merge în direcţia opusă, înspre Aberystwyth şi marginea extremă a pământului. Fără îndoială, aducându-i pe alţii; alte feţe nerăbdătoare care vor traversa gara, clipind, sperând, căutând un ceva anume pe care n-au reuşit niciodată să-l găsească altundeva. Sper că îl vor găsi aici. Io le urez baftă. Diseară o să fie luaţi în ultimu' hal pe skunku' lu' Liam, plini de voma lu' Mags, Colm o să le fure toţi banii şi Roger o să-i rupă-n bătaie. A, nu, ultima chestie nu.

Deschid una dintre cutiile de bere blondă. Sunt douăşpe, ar trebui să-mi ajungă pentru toată călătoria, călătoria asta care mă aşteaptă la plecarea din Ţara Galilor... O voce din capu' meu repetă la nesfârşit „profeţieautoîmplinită", aşa că o înec cu o selecţie asurzitoare de John Kelly de pe walkmanu' meu. Oricum e o mare prostie; chestii de genu' ăsta nu se întâmplă în realitate. Şi oricum, craniu' de berbec e acum pe fundu' râului Ystwyth, peştişori mici îi intră şi ies prin orbite şi deasupra lui creşte iarba. Ce prostie. Mă gândesc la asta şi apoi aud iar vocea lui Roger povestindu-mi, cu tonul ei săltăreţ şi lamentativ când se simţea jignit, cum a fost când era în armată şi avea antrenament de tragere cu mitraliera grea în Brecon Beacons; într-o pauză de tragere, spunea Roger, în timp ce toţi reîncărcau, o oaie a intrat în poligon şi fraiera a fost imediat vaporizată, omule, n-a mai rămas decât un nor roşu din ea, înţelegi, toţi idioţii ăia începuseră să tragă în oaia asta, au pulverizat-o, mi-a spus

Roger, apoi a râs cu râsu' lui de Beavis, cu dinţii de sus deasupra buzei de jos şi balele curgându-i pe bărbie. Tâmpitu' de Roger. Tâmpitu' de Roger, cu seringa plină de sânge pe post de armă. Tâmpitu' de Roger, murind în şanţ.

Trece o tipă cu un cărucior cu băuturi şi snack-uri şi îi fac semn că nu vreau nimic. Să plătesc preţurile de la British Rail? Nici nu mă gândesc. Îmi aduc berea mea. Mult mai ieftin. Sigur, a trebuit să plătesc preţu' biletului, care a fost astronomic, da' călătoria asta, mutarea asta mă face să mă simt bine. Destinaţia de pe bilet e Londra, da' mă gândesc că, în fine; tre' să schimb în gara New Street din Birmingham şi am un prieten în Dudley — sau, cum îi zicem noi, Dudlaaaaayy — şi ştiu pe cineva în Wolverhampton şi aşa mai departe şi, la dracu', din New Street ai legături cu orice oraş din insulele astea, Aberdeen, Penzance, peste tot, omule. Şi am şi bani — tipu' de la agenţia imobiliară o să aibă un şoc când o să numere banii de chirie, şi mai am şi garanţia pe care am plătit-o pentru Llys Wen (sub formă de cec, da' o să găsesc undeva sau pe cineva care să mi-l schimbe), aşa că toată ţara asta e a mea. Pot să merg oriunde. Cu trenu', cu autobuzu', banii pot să mă ducă oriunde. Beton. Unde să merg, unde să merg? Îmi place la nebunie libertatea asta.

Încă nu ştiu ce să cred despre perioada petrecută în Ţara Galilor. E prea devreme ca să ajung la o concluzie. O să aştept să văd.

Munţii se strâng încă în juru' meu şi trenu' trece printre ei duduind, da' am mai trecut pe aici şi ştiu că în

curând o să înceapă să dispară. Pe măsură ce mă apropii de Anglia, munţii ăştia vor dispărea.

Deci ce am acum? Păi, am bere, muzică, mişcare şi ultimu' număr din *Viz*[31]. Ar trebui să fie o călătorie plăcută. Şi uite, ţi-am spus io; pe cer au apărut acum nori de ploaie. Şi în timp ce intrăm în Borth, speedu' pe care l-am tras pe nas la budă înainte ca trenu' să plece din Aberystwyth începe să-şi facă efectu', cu obişnuitele furnicături minunate ale scalpului şi strânsoarea plăcută a dinţilor, şi io ştiu că va continua să-şi facă efectu' până când totu' va fi în regulă. Există fericire în viitor. E minunat.

[31] Revistă satirică din Marea Britanie (n. t.).



Niall Griffiths s-a născut la Liverpool în 1966. În prezent locuiește în orășelul galez Penrhyn-coch. A publicat până acum șase romane: *Grits* (2000), *Sheepshagger* (2001), *Kelly & Victor* (2002, tradus în românește în 2008 și publicat la Editura Pandora-M), *Stump* (2003, pentru care a primit premiul acordat „Celei mai bune cărți galeze a anului" în 2004), *Wreckage* (2005), *Runt* (2007) și *Real Aberystwyth* (2008). De câtva timp s-a dedicat prozei scurte și teatrului radiofonic. În afara beletristicii s-a manifestat și ca autor de ghiduri de călătorie, meniuri de restaurant și cronici de carte. Este considerat unul dintre cei mai talentați tineri scriitori britanici.

Să mori încet, tânăr și chimic

de Valentin Protopopescu

Povestea dependenților de droguri este o constantă a modernității. Firește, experimentarea halucinogenelor are o îndelungată tradiție culturală, de mai multe ori milenară, fiind o activitate care nu cunoaște granițe geografice sau lingvistice. Dar o poveste ca atare, cu tramă explicită și personaje definite, nu a fost posibilă decât în clipa în care religiosul s-a estompat, făcând loc unei modernități laice, capitaliste și excesiv de alienante. Garanția unei eternități asexuate a fost substituită prin promisiunea unui libido plural. Prin urmare, conflictul dintre stimularea artificială a dorinței și imposibilitatea socială a realizării ei se cuvenea rezolvat cumva. Drogul a devenit noul El Dorado, un aparent panaceu, însă în realitate calea cea mai sigură către extincția mai întâi chimică, apoi morală și, la urmă, fizică. Romanul lui Niall Griffiths *Sfârtecări* este o asemenea poveste. Una tristă, coerentă și elocventă, căci tema ei este prăbușirea omenească privită prin ochii posedatului

de stupefiante. Dintr-un asemenea punct de vedere, este dificil de imaginat un mai ireversibil abis al decăderii omeneşti decât această carte. Saga plurală, madrigal cacofonic, poveste rostită de voci diferite din varii unghiuri de vedere, ficţiunea lui Griffiths rezistă tocmai prin radicalul ei caracter antificţionalist. Spre deosebire de cartea tinerei scriitoare poloneze (care a şocat lumea literară) Dorota Maslowska, *Albă ca Zăpada şi roşu bolşevic*, unde discursul dependenţilor de stupefiante este prea literar ca să provină dintr-o realitate experimentată pur şi simplu de autoare, romanul *Sfârtecări* cu greu poate fi bănuit de invenţie, cât mai curând de autoreferenţialitate. Este imposibil ca retorica, obsesiile şi alegerile eroilor lui Griffiths să nu fie aproximări ale unor tragice fragmente de realitate, de care cu siguranţă că scriitorul născut la Liverpool nu este străin. De aceea, orăşelul de pe coasta vestică a Ţării Galilor Aberystwyth (cu care se învecinează Penrhyn-coch, localitate în care Niall Griffiths chiar locuieşte), deşi pare un fel de Macondo mitic şi velş, e de fapt un foarte realist cimitir al disperaţilor, un punct terminus al oricărei speranţe, o Mecca a drogaţilor, alcoolicilor, micilor infractori şi curvelor

„...o cutremurătoare intrare pe scena literară."
Transcript

„Fără îndoială, un scriitor de talent: Griffiths surprinde plictiseala unei vieţi trăite exclusiv între două doze de droguri."
Observer

de ocazie, granița în care Europa se învecinează cu oceanul, dar și cu cea mai autentică lume posibilă a declasaților. Înfrânți ai vieții și mai ales foarte tineri, Roger, Malcolm, Mairead, Sioned, Margaret, Paul, Colm, Laura, Liam, Bill etc. nu au altă alegere decât lenta autodistrugere cotidiană, prin practicarea tuturor orgiilor evazioniste imaginabile. Rătăciți din toate colțurile Marii Britanii, acești evadați din propria lor viață nu fac altceva decât să se apropie metodic de moarte, trăind la cote insuportabil de intense ceea ce ei consideră a fi o viață liberă, *unica viață*. Povestea lor doare pentru că este o schiță verosimilă a viitorului ce amenință tinerele generații. Aparent, marginalii care eșuează în toleranta localitate galeză reprezintă scursura de cea mai joasă speță a societății. Și tot aparent, discursul acestor deraiați moral este o mostră a unui delir degradat imagistic și cantonat într-o concretețe fascinată de cele câteva zeci de variante ale stupefiantelor. În realitate, dincolo de argoul limitat semantic, personajele lui Griffiths sunt extrem de vii, par oameni plenari, plini de povești, fiecare cu destinul, fantasmele, durerea și înfrângerea sa. Fiecare are o filosofie personală articulată, fiecare vede lumea

într-un fel unic şi substanţial. Doar că viziunea lor nu rimează cu marginalitatea la care îi condamnă plictiseala calculată a capitalismului postthatcherian. Aşa că nu le rămâne decât alunecarea înceată şi garantată către moarte, prin intermediul falsului rai halucinogen. Deprimant şi elocvent, romanul *Sfârtecări* este, în sine, documentul clinic-literar al unei insuportabile şi imposibile existenţe.

„Orice fan al *Trainspotting* va considera *Grits* un roman convingător, tulburător şi fascinant. Scottish council estates al lui Welsh pare un orăşel de jucărie în comparaţie cu Aberystwythul lui Griffiths."
The Times

Un lucru e sigur cu cocaina: e o mare porcărie. E un drog moale și plângăcios, la început îți dă o senzație mișto, zău, da' nu ține decât juma' de oră, urmată de o oră de sevraj, și la ce preț! Dumnezeule! Cu niște amfetamine bune cumpărate cu aceiași bani ești luat săptămâni întregi, omule. Cocaina asta împuțită! E un drog pentru oameni cărora li se pare că sunt mai consumatori decât sunt de fapt, un drog pentru labagii cu prea mulți bani, pentru idioții cu ski-jeturi, aspiranți la cluburi private și fani Onasis. Ce contează la droguri e efectu', nu mistica lor, nu stigmatu' și nici cine știe ce idei tâmpite de revoltă romantică; doar efectu' e important.

NIALL GRIFFITHS

Fără îndoială, un scriitor cu mare talent.

OBSERVER

Orășelul de pe coasta vestică a Țării Galilor, Aberystwyth, deși pare un fel de Macondo mitic și velș, e de fapt un foarte realist cimitir al disperaților, un punct terminus al oricărei speranțe, o Mecca a drogaților, alcoolicilor, micilor infractori și curvelor de ocazie, granița în care Europa se învecinează cu oceanul, dar și cu cea mai autentică lume posibilă a declasaților.

Înfrânți ai vieții și mai ales foarte tineri, Roger, Malcolm, Mairead, Sioned, Margaret, Paul, Colm, Laura, Liam, Bill etc. nu au altă alegere decât lenta autodistrugere cotidiană, prin practicarea tuturor orgiilor evazioniste imaginabile. Povestea lor doare pentru că este o schiță verosimilă a viitorului ce amenință tinerele generații.

De același autor, la Editura Pandora M a apărut, în 2008, romanul *Kelly + Victor.*

BONUS P.S. DESPRE AUTOR/ DESPRE CARTE • DEZVĂLUIRI • TOPURI • INTERVIU

ISBN 978-973-88901-2-1



PANDORA M face parte din Grupul Editorial TREI

www.pandoram.ro